

Giới thiệu Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin

Là tựa truyện hay đầy mới mẻ, Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin của tác giả Oanh Shin với tựa truyện dù không mới nhưng nội dung lại vô cùng vượt trội.

Truyện teen hay xoay quanh 8 nhvật trong học đường, trong tình cảm và trong những phi vụ của họ ở giới bóng tối...

" Sự bất cần và vô tâm của tôi đúng là vô ích. Sự tin tưởng và mềm yếu của tôi đã trao cho sai người "

Em là những playgirl/Anh là những playboy

Em là những bang chủ

Anh là những đại ca

Xoay quanh chúng ta là 1 TGười nhiều cạm bẫy và chết chóc

Xoay quanh ta là 1 cuộc đời đầy phức tạp mưu mô

Nhưng Ta đến vs nhau là 1 sự chân thành và giản dị nhất của tình yêu

Định mệnh cho em đi cùng anh...O.s

Hãy đọc truyện, cảm nhận từng khoảnh khắc nhẹ nhàng, khiến tình yêu lẫn cuộc sống trở nên bông bênh như cơn gió thoảng.

Ngoài ra, Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi sẽ là tác phẩm kế tiếp mà bạn đọc nên thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trở Về

Mặt trời đã ló dạng sau những đám mây trắng bông bênh, những tia nắng buổi sớm đã vội chen chút nhau rọi thẳng vào một khung cửa kính của tầng hai trong căn biệt thự 4 tầng màu xanh lá non. Rọi thẳng vào gương mặt nó - gương mặt tựa thiên thần đang say giấc trên chiếc giường có ga trải màu hồng

Nó khẽ cựa người, chân mày thanh tú phút chốc chau lại. Khó chịu với cái thứ ánh sáng chiếu vào kẽ mắt, nó lấy tay che lại và từ từ mở mắt ra. Chộp lấy chiếc iphone6 và khởi động máy:

- 8h, Còn sớm chánnnnnnnn- giọng nó nhão nhẹt

Thế là thẳng tay quần điện thoại xuống sàn không thương tiếc (tội nghiệp bé điện thoại quá), kéo rèm cửa chặn những tia nắng kia, thế là xong, nó nằm phịch xuống giường ngủ tiếp.....

Nhưng

1ph...

2ph...

3ph...

Ông trời dường như không cho phép nó tiếp tục thi hàng cái "công việc thiêng liêng" này nữa thì phải, nó trần trọc không thể ngủ tiếp được: '(

Linh tính như thúc ép nó làm cái gì đó mà phải là ngay và luôn bây giờ mới được hay sao ấy

Tức tối, nó lồm cồm bò dậy, xò đôi dép đi trong nhà màu vàng yêu thích, tiện tay vớ lấy cái điện thoại cho vào túi áo ngủ (mai mà đi thoát rồi ngay thăm sân chưa hự)...lười nhác không thèm lấy tay ra. Nó bây giờ, tay gầy gầy đầu, tay dứt túi áo, cái bản mặt thì phờ phạc khó coi, lê từng bước vào nhà vệ sinh...

Nặng 1 tuýp kem đánh răng rồi để cây kem về vị trí cũ, bắt đầu đánh "sột soạt". Đầu vẫn cố nhớ xem đã, đang và sắp bỏ lỡ điều gì. Suy nghĩ, suy nghĩ và

suy nghĩ... vẫn không nhớ " Ashiii,tức chết được mà, điều gì quan trọng đến mức mất cả giấc ngủ của ta vậy chứ"

Bỗng điện thoại nó đổ chuông

"...SPring SPing..."

-Hello-nó ngâm 1họng kem đánh răng mà bắt máy luôn(kinh >_<)

-Chị Linh, em Cherry đây.Chị...đang ở đâu thế?-Đầu dây bên kia Cherry lễ phép trả lời nhưng có phần gấp gáp trong câu nói

-Hừm...ôi ừa,áng ồm...ắt...iên là ở à(hừm,hỏi thừa,sáng sớm tất nhiên là ở nhà) -nó vừa đánh răng vừa nói

-Cái Gì ẠẠẠẠ...-cherry hét lớn, ngân dài 1hơi

-Ồiii, phụt-bắt ngờ quá, nó phun sạch bọt kem ra cả

-O, chị chị...chị có sao không

-Cherry,gì thế hả tự nhiên hét lên,bộ cô khủng hã-Vớ cái ly hóp ngậm nước tráng miệng,nó lấy lại giọng bình thường

-Chị...chị quên hôm mất là 8h20 rồi à, 8h 20 rồi đó bà chị à-cherry nói "nhẹ nhàng" hơn chút xíu

-Cherry...cô...cô gọi ai là Bà Chị đó-Nó giận nổi cả gân xanh

-E...em xin lỗi, nhưng chị à chị không nhớ hôm nay mình phải làm gì hết hả, chị ngọc và chị Vy đâu rồi,đừng nói là cũng giống chị nhá

-Chính xác,tụi nó chắc ngủ phòng bên...à, đúng rồi tôi cũng đang đau đầu vì nó đây nhưng không thể nhớ nổi,nếu cô nhớ thì nhắc giùm đi-nó trả lời tỉnh bơ

-W.H.A.T???Oh My Goddddddd~Lại 1 lần nữa Cherry "hót" vào tay nó

-Ồi, lại nữa, cô bỏ cái cách biểu lộ cảm xúc bằng hét to giùm tôi đi.Cô là quản lí của tôi, trách nhiệm là nhắc nhở tôi cơ mà chứ không phải để nghe cô hét đầu.Nói giùm đi, chuyện gì?làm gì?khi nào?ở đâu?-nó tức giận quát 1hơi

-Azzì,chị à hôm nay chị,chị Ngọc,chị Vy phải về Việt Nam đó,9h bay mà mấy chị vẫn còn ở nhà ngủ là thế nào???

-.....

-hello...chị đâu rồi,nghe em nói gì không...chị...chị-cherry gọi

Tích tắc

tích tắc.....

-ÁÁÁÁÁÁÁ ÁÁ~~~~....-đến lượt nó "luyện giọng" buổi sáng

-Ồi. Chị ơi, gì vậy ạ

-Tôi...tôi nhớ rồi

-Vậy thì nhanh lên đi ạ. Không còn thời gian đ....tút tut tut-không để cherry nó trọn câu, nó cúp máy luôn...

"Bịch bịch bịch" nó vội chạy qua phòng Vy gọi nhỏ dậy(nếu Vy hay Ngọc mà dậy trước thì chắc chắn cũng sẽ đi đánh thức nó như thế này thôi, khỏi nói cũng biết còn ngủ rồi)

Vội mở cửa ra, nó phát hiện.....không có cả 1con ruồi trong phòng.Nghe loáng thoáng tối qua 2đứa kia hú hí với nhau lên phòng Ngọc cùng làm cú đêm của mấy anh sinh viên Anh Quốc trên Facebook, có rù nhưng nó "chào thua" không hứng thú.Vậy là nhỏ ở phòng Ngọc chứ không đâu hết.Thế là cầm đầu dọt lên phòng ngọc-tầng 3

Vừa bước tới cửa phòng nó bắt gặp 1cảnh tượng "huy hoàng" hết chỗ nói: vô khô mực, lon bia, đậu phộng.....lăn lóc đầy sàn nhà.Đảm bảo là tác phẩm "liên hoan" của tụi nó khi vừa chọc ghẹo được anh tối qua đây mà

(T/g:Mọi người tin không,mấy bà này tối ngày của troai rồi chia tay người ta vài phút sau đó liền, làm anh nào anh nấy khổ sở vô cùng....bó tay):-)

Điều đáng để nói nhất là:1thân ảnh nằm cấn chân trên sofa cực bê tha và thân ảnh nằm sắp ngủ trên giường cực mất hình tượng.

Ai mà trông thấy thì còn gì là hình tượng hotgirl nữa chứ trời.

-Hai đứa bây dậy coi-nó hét to

Tích tắc...

Tích tắc.....

Tích tắc...

Không 1 động tĩnh gì

Bực thật, kiểu này trễ bay mất thôi. Ai chứ 2 con này ngủ không tầm thường chút nào, dù trời có sập chưa chắc đã dậy.

Đối với tụi này, phải xài chiêu thôi."Vận dụng đầu óc thôi.....Xoẹt

.. 1 cái bóng đèn 220V sáng rực trên đầu nó"Aha,có cách rồi"

Vừa suy nghĩ xong, nó nhanh chóng cúi xuống nhặt 1 lon bia bất kì dưới sàn nhà và.....

...PÓC....Á...Rầm

3tiếng động không nhỏ vang lên

Sau đó là...

-Ừ-da,cái gì vậy??-1 cái đầu sau sofa ngóc dậy.Không ai khác.Là Vy, nhỏ hứng trọn cái lon mà nó ném(trúng ngay đầu luôn),mắt tròn té ghê luôn(tội nghiệp)

-Tao đây...

-Hừm-nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên(thấy nó dậy trước mình bất ngờ đó mà)

-Dậy mau nếu không muốn "ăn" thêm lon vào buổi sáng-nó chiếu ánh mắt viên đạn nhìn nhỏ lăm nhỏ giật nảy người

-V..âng-vy lập tức ngồi ngay lại(không cần biết chuyện gì nhưng nhỏ sợ nhất bị ném vào đầu mình,đây là nơi bị thương đau nhất trên người nhỏ,có thể coi là điểm yếu, mà nó lại là 1 vua thiện xạ nữa chứ,thử hỏi không nghe coi,"ăn" lon tiếp là chắc)

-Ngồi yên,đợi tao-nó chỉ tay vào nhỏ như ra lệnh

-Ừ..m-Vy bấu môi, mắt còn con nhấm con mở trông tội vô cùng

"Thế là xong 1con,tiếp theo là..."

Bịch bịch bịch

Nó chạy cái tủ lạnh cạnh giường ngủ lấy ra 1khai nước đá lạnh ngắt, trên môi nở 1 nụ cười "hiền lành" vô cùng

Trên giường,Ngọc đang nằm sấp ngược, mặt 1 cái áo thun khá mỏng(biết nó làm gì chưa mọi người)

Ngọc đang phiêu du "chín tầng mây xanh"ở phương nào thì có 1 cảm giác "khá" mát ở vùng lưng và tê rần cả người,.....

-LẠNH, LẠNH QUÁÁÁÁ~Ngọc bật dậy khỏi giường, mấy cục nước đá từ lưng cô rớt lộp bộp xuống

Trố mắt nhìn chúng, không khỏi tức giận liền đảo dác nhìn quanh phòng tìm kiếm "hung thủ" cho vụ này

Và cái bản mặt hết sức "đáng yêu" của nó đập ngay vào mắt cô: Tay khoanh trước ngực, đứng cạnh giường và cái nụ cười đắc thắng nở trên môi

-Này, con kia là mày phải không -Ngọc tức giận đến phòng má lên tay chỉ lên mấy cục đá

-Tao _thì _sao.Mày dậy lẹ coi-nó nói

-Mắc gì tao phải dậy chứ-Ngọc bức xúc(đang mơ thấy "người ấy" mà)

-Hừ....nói nhiều Mày-dậy-không-thì-bảo.-Ngay-nó nhấn mạnh 5 chữ cuối

-Hừ....đã vậy...khỏi dậy luôn-thế là Ngọc cuốn chăn khắp người.....ngủ tiếp

-ơ hay, con này.....-nó trọn mắt

-Haha, xin lỗi, tao không sợ lạnh đâu.Mấy cục nước đá đó không phá nổi giấc ngủ của tao được-tiếng cô vọng từ trong chăn

-Hừ.....không "LẠNH" .....đã vậy.....thì "Nóng"-nó cười khẩy

-Vy, lấy giùm cái hộp quẹt zip-bô vs mẫu giấy đi-nó nó tiếp

(Chị Ngọc ghét nhất là nóng nực và khói bụi, khi mà người 1 ít khói có mà bị ách xì cả ngày.làm vậy còn ngủ được sao)

Nhưng mà....

"Lặng như tờ"

-Vy?Vy?-nó gọi

Quay đầu qua sofa, nó thấy Vy đang ngồi trên đó và.....ngủ gật

Quay đầu lại giường ngủ nó nghe thấy tiếng Ngọc "khò khò" trong chăn....

Ôi GOD Ôi~~~~~

Tay chân nó run bần bật lên. Không thể chịu nổi 2con này mà, bắt lựa thật <.....

-hai...đứa...tụi...bây.....

Không thể nói ít với 2đứa này được mà.Nó không thích phải giải thích nhiều 1 chút nào(tại lạnh lùng ít nói mà)nên mới "xài chiêu" đó chứ.Đã vậy thì.....

-Trời ơi 2đứa tụi bây có dậy không thì bảo, có muốn về Việt nam hả???- Nó hét vs Volume tối đa

-A-hai cái xác bồng ngồi sừng dậy

-Thôi chết, tao quên mất-Vy

-aaa,gờ sao???-ngọc

Hừ.-nó giật dỗi ngồi xuống ghế cạnh mình(mệt quá đó mà)

-Ày,tụi tao sorry nhiều-Vy

-Đúng đó, đúng đó-ngọc

-Sao không giỏi ngủ luôn đi, ở nhà khỏi đi nữa-nó dỗi

-Thôi thôi,bây giờ tụi tao chuẩn bị rồi đi nè-vy nhanh nhẹn

-Uhm-um-ngọc gật đầu lia lịa

-...hừ, tại...gấp nên tao tha cho tụi bây đó,để tính sổ sau.Còn bây giờ.....2ph vsen.NGAY và LUÔN-giọng nó giờ hét đội trưởng đội luôn

-Yes-cả 2đồng thanh

Thế là 2đứa "phi" đi với tốc độ ánh sáng.....

2p sau cả 2 có mặt.nó nhìn đồng hồ:

-8h35 rồi.5ph sửa soạn thay quần áo

-Ok-thế là 2tia sét lại biến mất

Thấy vậy nó cũng chạy tốt về phòng thay đồ

5ph sau...

Nó bước ra khỏi phòng với áo croptop trắng đen và quần jean mài rách màu đỏ,ở bên trái đầu bóc-lai :1 ít sợi tím,đỏ và trắng.Mang giày cao gót đen 8phân.chân phải đeo thêm lắc chân bạch kim,tay đeo vòng đính tán.đeo hoa tai saphia tím.Trông cực hot và nổi loạn.

Vy và Ngọc cũng đã có mặt

Vy sở hữu làn da trắng cùng thân hình chuẩn nên nhờ mặc 1 cái áo bó không dây ngắn tới rốn màu đen làm tôn lên vòng 1 và vòng2 của mình,khoác áo da

cụt tay đen và chiếc váy đen ngắn giữa đùi lộ đôi chân trắng ngần.Giày cao gót 8phân đen nốt,hoa tai saphia đen.Mái tóc màu hung đỏ cùng mái ngố, tóc được duỗi thẳng nhưng phần đuôi lại uốn lộn xoắn

.Vô cùng quyến rũ và thu hút

Ngọc là siêu mẫu,thân hình chuẩn khôi bản luôn.Nhưng phong cách lại hoàn toàn trái ngược với 2con bạn,1cái váy hồng nhẹ nhàng và chiếc áo thun trơn là sở thích của cô,chân mang giày búp bê có 2chiếc nơ trắng xinh xinh.Mái tóc gọn sóng mau bạch kim được cột lên cao,mái xéo lam che mắt chân mày trái,đeo hoa tai saphia trắng,đeo lắc tay vàng.Vô cùng thực nữ và dịu dàng

Chạm mặt nhau.nó lên tiếng

-Đi thôi

Ngọc và vy khẽ gật đầu rồi cả3 đi xuống gara

Ở gara

Một con BMW trắng và 2con moto đậu ở đó

Với tính cách của mình, ngọc sẽ không chọn mô tô làm vật đi lại. Xe cung của cô là BMW.Và hiển nhiên 2mô tô còn lại chắc chắn là của nó và Vy

Nhưng trễ rồi nên Ngọc "xin đi kè" nó cho nhanh luôn

Vy trèo lên mô tô và đội mũ mô tô vào.Nó cũng ngồi và đội mũ lên, ngọc leo lên sau nó nhưng không đội mũ bảo hiểm

(Cho cáo bạn biết 1 tí, chị Ngọc này không dịu dàng như bề ngoài chút nào đâu nha, từ từ mọi người sẽ hiểu

Wahaha*cười mang rợ*)

Ngọc nhấn chíp mở cổng tự động,2chiếc siêu mô tô tiến ra cổng và phóng đi, dần mất hút ở con hẻm của ngôi biệt thự, để lại phía sau một làn khói mờ ảo.....

#Điểm đến sân bay Haneda-trung tâm newyork

(Quên nói là mấy chị này đang ở newyork nha mọi người)

8h55 _ Sân bay Haneda

1 cô gái trẻ tuổi 20 ngồi ở hàng ghế chờ.Cô ta mặc 1 chiếc áo somi trắng và quần kaki đen,bỏ áo trong quần chỉnh tề.Mái tóc vàng đặc trưng của người Âu duỗi thẳng chẻ xéo.Tay đeo 1 chiếc đồng hồ Omega luôn để ý đến thời gian.Nhìn có vẻ là 1 nhân viên văn phòng,có đeo băng tên ở ngực trái có chữ "cherry"

Ảnh vật:

Cherry Wastone 21t, là nhân viên công ty CFF-Công ty nhà nó, một tập đoàn hùng mạnh ở Mỹ và Toàn Thế giới.Tính tình thông minh, sắc sảo.Cô vừa là thư kí riêng cho papa nó, vừa là quản lí của 4nhà nó ta(1 nữ nữa, từ từ tới ha)hỗ trợ tụi nó rất nhiều trong công việc.Thạo 5 thứ tiếng trong đó có Việt ngữ,xinh đẹp theo phong cách châu âu.Là 1 người đáng để tin tưởng

---

Kéééétttttttttt

2tiếng phanh xe chói tay trước cổng sân bay, tụi nó hiện ngang bước vào mặc cho những ánh nhìn ngưỡng mộ xen lẫn ganh tị ồ ạt nhìn tụi nó,tụi nó bỏ ngoài tai cả

Vì cũng đúng thôi,khắp cái Newyork này. Ai ai không piết 3tiểu thư này chứ:

Siêu mẫu nổi tiếng của châu á chỉ ở lứa tuổi xấp xỉ 9x(Ngọc)

Tiểu thư Đăng gia có năng lực kinh doanh ở độ tuổi 17(Vy)

Và Đại tiểu thư Dương gia tài sắc vẹn toàn làm choáng váng 4trường đại học danh tiếng với số điểm thi cao ngất ngưỡng ở tuổi vị thành niên

Với những ánh nhìn thế này là"com bữa" đối với tụi nó thôi.

Vừa thấy tụi nó từ xa, Cherry mừng rỡ chạy đến chỗ tụi nó

-Ôi.các chị,các chị đến rồi à

-Không thì ai đứng trước mặt cô?không khí chắc-nó bắt bẽ

-chị này~~cherry cười hiền

-Cherry này,chị hơn tụi em 4tuổi lận đó, kêu tụi em bằng chị vậy sao được-Ngọc gãi đầu

-Thôi, em thích gọi các chị như vậy hơn,dù gì cũng quen rồi ạ -cherry đáp

-Chị này,y chị nói tụi em già hơn chị chớ gì-vy bĩu môi

-thôi mà...-cherry

-Cherry, ở đây có vẻ đông người nhì,gấp đôi bình thường chứ chẳng chơi-nó ngó xung quanh rồi nói

(Wên nói sân bay này của pa ma 3đứa cùng xây dựng nha)

-ừm,nhắc mới thấy vậy nha,khu B cũng giống khu này hả chị?- Vy cũng nói theo

-ừm, sao lạ vậy chị-Ngọc

-Oh...Oh My God,các chị wên rồi ạ, đây là "phần thưởng" cho "đóng góp" "oanh liệt" của các chị 5hôm trước mà-cherry bùm miệng cười khúc khích

-Nè,cô nói vậy là sao-nó nhú mày khó hiểu

-em cũng không hiểu,chị nói gì lạ vậy-Vy đồng tình nó

-em cũng thế-Ngọc cũng hòa theo

-Để nhắc cho các chị nhớ, 5hôm trước lúc 10p.m chị Linh và Chị vy đưa mô tô đến đây qua khu B làm 1 cuộc quẩy đêm khuya "kiệt sức"

-Là cuối hội tụ cho những tay đua "kiệt xuất",phát âm việt ngữ sai rồi-nó nhắc nhở

-À...kiệt xuất. Em xin lỗi, Rồi lái xe gây tai nạn.....cho khuB. Đồ đặc bẻ tất tần tật, giờ nó đang được sửa chữa. Khách hàng phải dùng cùng 1 khu A đó ạ-cherry vừa kể vừa cười híp mắt như là " chuyện vui" dữ lắm vậy đó

-À,ừm...nhớ rồi-Vy gật gù

-Chắc chắc-Ngọc tặc lưỡi ra vẻ tiếc của thay

-Mày im đi, mày có ngoan hiền gì hơn tụi tao đâu. Có tin là tao khỏi cho mày mượn mô tô rồi cải trang đi quẩy nữa không-Vy nguyệt vai Ngọc

(T/g:Chúa tôi, sợ mấy bà này thiệt chớ)

-Keke..đừng mà pạn iuu u u u u dấu oi i i...-ngọc xoa đầu

-Thôi đủ rồi đó- nó lên tiếng- Quay sang cherry-cô chuyển giúp tôi hai con ô tô ngoài cổng với con BMW của Ngọc qua đùm đi, xe ở bên chắc gì bị được,với cả quần áo.đồ đặc nữa

-Vâng, nhưng các chị muốn chuyển tới đâu ạ-Cherry hỏi

-um....nhà Anh Lâm với Anh Kiệt ấy, ngoài 2ảnh ra cũng có còn địa chỉ nào wen nữa đâu mà gửi-nó

-Ok-cherry trả lời

Cả 4 người nói chuyện được 1 lát thì tụi nó chia tay cherry và lên máy bay....đánh 1 giấc(lại ngủ)

Chuyến bay khá dài,tụi nó chỉ ăn rồi ngủ, ngủ dậy rồi ăn(y hết heo)

Đích đến là sân bay Tân Sơn Nhất-Việt Nam.

Hết phần một

Phần hai _ Dying, bộ tứ hot boy

*Mọi người đọc cho shin biết ý kiến nha!

Thân

Oanh shin

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Dying_Bộ Tứ Hotboy

Việt Nam

Trường cấp 3 Sao Mai_ một ngôi trường cấp 3 danh tiếng và là trường quý tộc nổi tiếng ở Việt Nam

Các học sinh là theo học tại đây tất cả đều là những *cậu ấm cô chiêu*, *con ông cháu cha* danh giá quyền quý (còn một lượng nhỏ 10% là học sinh xuất sắc có học bổng), ở đây có đầy đủ các phương tiện học cho các khóa, với tổng diện tích lớn không tả nổi. Trường gồm có: bốn dãy riêng biệt là A, B, C và D

Khu A, nơi quy tụ những học sinh xuất sắc, là những thiên tài, được dạy theo chế độ nâng cao, chuyên nghiệp, toàn diện...

Khu B, nơi quy tụ học sinh khá, trung bình, yếu, ... học lực mức bình thường, không nâng cao và học theo quy chế bình thường

Khu C, khu học các môn năng khiếu, môn phụ: âm nhạc, mỹ thuật, múa, tin học, ...

Khu D dành cho Giáo Viên với các phòng như: Phòng Hiệu trưởng, hiệu phó, họp hội đồng, hội học sinh, ...

Sau trường là vườn sinh vật và hoa, bên phải trường là canteen, bên trái trường là nhà xe, trước là sân rộng

Sau khu D là sân vận động lớn với đủ mọi môn: bóng đá, bóng rổ, bơi lội, ...

Nói chung, 1 ngôi trường đẳng cấp dành cho giới thượng lưu

===== về nội dung chính nào =====

8h47ph A.M

Khu A_12a1_1 lớp học đặc biệt của đặc biệt:

- Một Lớp học phân biệt độ tuổi từ 16 đến 19 tuổi

- Nơi đây là hội tụ "thiên tài của thiên tài" với những siêu phẩm vượt bậc

- Học sinh không những học theo quy chế nâng cao mà còn được học gấp 3 lần chương trình của lớp khác

- Mỗi học sinh vào đây đa số đã từng du học ở nước ngoài, có bằng tốt nghiệp loại giỏi

- Học sinh muốn vào lớp này phải làm một bài test do Hiệu trưởng đưa ra tương đương kiến thức đại học và phải đạt 95% trở lên mới được vào

- Môi trường học cực kì nghiêm túc, đào tạo hoàn hảo, tương lai chắc chắn sẽ có những địa vị không nhỏ trong xã hội

=> vì những lí do "nhẹ nhàng" trên mà lớp 12a1 chỉ vón vện 19 học sinh (7 nữ và 12 nam)

+ nữ: hai học sinh 16 tuổi, bốn học sinh 17 tuổi và một học sinh 18 tuổi

+ nam: tám học sinh 19 và 4 học sinh 18

Tiết 2_ tiết tự học

Một sự yên ắng đè nặng không gian 12a1

Tất cả học sinh tập trung rất tốt cho tiết học. Chỉ có những tiếng sột soạt giấy bút trên những xấp đề cương dày cộm, những cuốn sách chuyên môn hay

những quyển từ điển bách khoa to, dày...

Sự chăm chú lạ thường khiến giáo viên thật vừa lòng. Đây là học thực sự, nghiêm túc và không một chút lơ là.

(Lớp giỏi luôn tuyệt thế đấy à)

Reeng reeng

Chuông báo hết tiết

Lại cái tiếng ồn ào quen thuộc của học đường. Các lớp bắt đầu rộ lên mấy tiếng cười đùa, than taitai

lẫn hào hứng...rộn cả tai

12a1 không ngoại lệ, lớp giỏi là giỏi thôi nhưng cũng là....Người chứ nhỉ

Mấy tiếng ồn ào, xôn xao nổi lên, sách vở, từ điển xếp lại gọn gàng và những tiếng nói bắt đầu rộ lên, những tiếng cười đùa và than thở cũng không kém, những con người hoạt bát đã thể chỗ cho những con "mọt sách" ban nãy....khác với không gian học tập của họ. Không còn tách biệt và đối đầu như trong những tiết học mà là những người bạn bè cực kì gần gũi, trò chuyện rôm rả.

Trông lúc đó đám con gái mấy lớp khác thì kéo rầm rập qua 12a1.

Tại sao?

Làm gì nhỉ?

Chính là...đề.....

Ngắm "những người nào đó"

Ai thế???

Vâng, và câu trả lời là đây:

Một anh chàng mặc áo thun trơn dài tay trắng có mái tóc nhuộm xanh nước đậm. Quần bò bó và giày batanh trắng năng động. tai đeo khuyên đinh đang ngồi chễm chệ ở dãy bàn của dãy 1. Thuận tiện cho đám nữ sinh ngắm nhất(^ ^)

-Oa, Anh Vĩnh Hải kia, tiết này vẫn vậy, sociu quá à-ns1

-Baby hết chỗ chê luôn-ns1

-Áá, ảnh cười với tao nè-ns3

-Baby Boy là số 1-ns4

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Tên anh này là Võ Vĩnh Hải, là cậu ấm tập đoàn PPM-một tập đoàn hùng mạnh có tiếp khắp thế giới. Mệnh danh là Baby Boy của trường với dáng vẻ và khuôn mặt cực cute. Một mỹ nam đáng gờm. Sát gái lắm nghen (muốn biết thêm về anh này đọc lại giới thiệu nhé!)

Chỉ cần cái nhếch môi của Hải, lũ con gái đã la toán loạn...@_@

Dãy 2, bàn 5 là 1 cặp nam sinh khác có gương mặt tựa thiên thần. Chàng ngồi bên phải đẹp như diễn viên Hàn Quốc với vẻ đẹp nho nhã, hơi lạnh lùng rất cuốn hút. Sở hữu mái tóc đen huyền cắt theo phong cách Hàn làm mấy cô mê như điên đảo, chiếc áo somi trắng, quần jean xanh và đôi giày da giản dị, một nét đẹp thư sinh.

-Nhìn kìa, Coldboy vẫn lạnh thế-ns5

-Tao thích cái lạnh từ anh ấy nhất-ns6

-Metoo,người đầu mà đẹp phải biết-ns7

-Anh Minh Lâm ơi. Cười một cái đi ạ-ns8

(T/gđề nghị nữ mấy nữ sinh chùi nước giải dùm, sắp thành lụt rồi này)#_#

Chàng trai này tên Dương Minh Lâm. Là con trai trưởng gia tộc Họ Dương-chủ tịch tập đoàn CFF(tập đoàn Hùng mạnh không kém PPM)

Và là anh nó. Được bọn con gái đặc cho cái tên Coldboy vì anh trầm tính, lạnh lùng và khó gần(anh em giống thiệt) nụ cười của anh chỉ có khi anh ở gần bạn bè. Không sát gái, anh có một mối tình thầm lặng chôn giấu.....

.

Thật phiền với lũ con gái xung quanh,anh buông câu nói như có như không:

-Kiệt, "đẹp" lũ này dùm tao coi

-Ok~~~~-người con trai ngồi cạnh Lâm, trả lời với chất giọng trầm, ấm áp của mình

Người con trai này có cái tên rất đẹp Đặng Tuấn Kiệt(t/g thích tên này nhất ^^)con trai trưởng Đặng gia(đoàn PMT)hùng mạnh như nhà Lâm và là anh trai Vy. Tên đẹp người cũng chẳng thua kém, nếu nói vy là hotgirl có cả bằng chứng nhận thì anh nhỏ là 1 tuyệt tác mà nhân loại ban tặng(hơi quá nhi^^),một mĩ nam thực thụ,một nét đẹp chững chạc không baby giống Hải,cũng không lạnh lùng giống Lâm. Anh là hoàng tử với nụ cười toả nắng làm xón xan bao cô gái,với mái tóc hung đỏ(giống tóc vy) cái biệt danh bọn con gái gọi Kiệt là hoàng tử thiên sứ- AngelBoy. Sát gái vô độ, anh có một "cô người yêu bé bỏng" rất đánh đá và hay ghen(giới thiệu sau nhe).

-Mấy bé à,cho bọn anh thử chút được không, đến tiết thể dục rồi, các em đến thử vì ở đây thầy sẽ phạt bọn anh cho xem-Kiệt nói khuyến mãi cho bọn con gái nụ cười quyến rũ làm cả bọn rít lên

-Á, Angel boy nói chuyện với tụi mình kìa-ns9

-Tuyệt vời-ns10

-Anh đừng lo, bọn em đi ngay không để các anh bị mắng đâu-ns11

-Vâng vâng.....

.....

.....

.....

.....

....

....

..

Đám nữ sinh giải tán hẳn,nhưng vẫn còn một số đông chưa đi như luyến tiếc gì đó.....

-Hazzi, vẫn không thể nào gần gũi coolboy như 3anh kia được-ns X luyến tiếc

-Ừm,anh lạnh hơn coldboy nhiều-nsY

-Thôi thôi, cứ ngắm anh từ xa tốt hơn-ns Khác tiếp tục

-Đúng đó, tuy lạnh lùng nhưng Anh Minh thật tuyệt vời

-ừm, quyến rũ. Number one

-thôi được rồi, đi thôi

...

Bla....bla....vô số câu nó tương tự tuông ra trên miệng mấy nữ sinh nhỏ dăn và mất hút.....

Đây trong cùng bàn chót thêm một thân hình rắn chắc, đẹp trai với vẻ mặt lạnh từ, lạnh lùng và đầy kiêu ngạo. Chính là hần-Nguyễn Hoàng Nhật Minh, đưa cháu độc nhất vô nhị của gia tộc nguyên hoàng (đoàn LGL) có tiếng tăm lừng lẫy trên Thế giới. Một mỹ nam thật sự không thua 3 tên bạn thân. Tính cách lạnh lùng, vô tâm, sát gái không ai dám đến gần trừ hải, kiệt và lâm. Mái tóc nâu hạt dẻ bẩm sinh di truyền từ mẹ hần, bọn con gái gọi hần là Coolboy- lạnh từ lạnh lùng những hần chẳng quan tâm đến.....

Với hần, chỉ cần rào mắt 1 cái là bao em xuyết xoa nhưng..... lại không dám đến gần.....

Bộ tứ tài năng của trường không ai là không biết: học giỏi, thể thao giỏi, điển trai, phong cách và cuốn hút với 4 vẻ đẹp khác nhau:

+ 1. Võ Vĩnh Hải (babyboy)

+ 2. Dương Minh Lâm (coldboy)

+ 3. Đặng Tuấn Kiệt (Angel boy)

+ 4. Hần-Nguyễn Hoàng Nhật Minh (coolboy)

Khi mọi người đã đi ăn trưa thì 4 thân ảnh lớp 12a1 chưa có dấu hiệu người ngoài ra khỏi lớp, mỗi chàng 1 việc không ai quan tâm ai

Hải ngồi trên ghế, chân bắt chữ ngủ, tay lướt Iphone6, miệng khẽ cười, chính xác là đang đọc tin nhắn (tác giả đọc giúp nhé):

"Anh hải- đến bar chơi đi... FC fan đang chờ anh nè" (*_*)

"Anh hải, em thích anh lắm, quen với em đi, pleased" :'(

"Em có thứ muốn cho honey, đến vila của em đi, suýt đừng ai biết" (@_@)

.....V.V...V.V. ....

(Nổi da gà hết rồi)

Hải xem qua loa vài tin và trả lời đúng 1 tin nhắn cho tất cả hộp thoại

O-K

(T/g rõ *đều* #_#)

Lâm đánh mắt vào cuốn sách doanh nhân, đeo chiếc kính cận khoảng 1,5 độ trong trí thức vô cùng

(Anh này trí thức chưa)

Trong khi đó Kiệt đang nói chuyện điện thoại với ai đó (nội dung đây này):

-...em lên máy bay chưa

-dạ vâng, em sắp rồi, tranh thủ gọi cho anh cuộc cuối-đầu dây bên kia 1 giọng nói trong trẻo đáp

-ừm, qua đó 2 hôm là tranh thủ về nha-kiệt đáp lại

-vâng, anh yêu yêu-cô gái trả lời

-ừm, thôi pay em, anh có việc rồi-kiệt

-ừm, em cũng lên máy bay đây, bay anh

-ừ, Thảo My ngoan, tạm biệt.....tuttuttut....

Tắt điện thoại xong, kiệt gục mặt xuống bàn

Còn về phía hần, tay đút túi quần, áo somi đen phạch ngực hờ hững lộ body chuẩn, tai nghe headphone, chân gác bàn, mắt nhắm hờ lại như ngủ. như 1 bức tranh tuyệt đẹp.....

4 chàng mỗi người mỗi việc, không quan tâm ai...nhưng không một ai biết được rằng, đây là sự cố tình của họ, họ im lặng để chắc chắn rằng: không còn ai ở quanh đây!!!

Chuẩn bị cho một cuộc trao đổi bí mật sắp diễn ra.. Giữa Họ.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đại Chiến King_ Mở Đầu Cho Tất Cả

Sự việc diễn vẫn diễn ra như thế....

Đến khi lớp 12a1 chỉ còn có thể nghe được tiếng quạt trần, tiếng gió lùa qua khe cửa và từng nhịp thở đều đặn của bốn mỹ nam...thấy tình hình đã ổn, một giọng nói cất lên phá tan bầu không khí:

- Không còn ai nữa, có gì thì thông báo đi, Lâm-hấn tháo headphone ra, đang nghe dở bài "Bụi Trần" của Hồ Quang Hiếu, quay qua nhìn Lâm

-Ừm, gì thì nói lẹ đi, tụi Fans vào nữa thì khô-Hải nói, mắt vẫn không rời chiếc iphone

-Đừng đó, làm gì đang học mà nhẩn tin báo tập hợp lại, có biết hôm nay Thảo My đi công tác không, lâu lâu được trốn vợ chơi một bữa mà không yên-Kiệt bủu môi, úp mặt xuống bàn chán nản(t/giờ này, địa tui méc My tý tý xử nè)

(Nói luôn nè 3chị kia ở newyork còn chị My vốn sống ở Việt Nam cùng 4chàng và là người yêu ông Kiệt nha bà con)

-Trời trời, nghe kia nghe kia! Vợ mày nghỉ học mới một ngày mà đã dở chứng rồi á-hải đó

đều kiệt

-Kệ tao-kiệt nói

-Hazzi, gọi điện cho My mới được-hải xoa cằm, cầm iphone giả vờ như gọi điện cho ai đó

-Xời, mày mơ đi, My lên máy bay rồi! Tất đthoại sao mày gọi được-kiệt

-....th..i...thì thôi, đợi về tao nói chưa muộn-hải xua xua tay

-...ơ..nào nào bạn hiền, thế.....2em hotgirl trường Phùng Hưng thế nào, muốn làm quen không-kiệt giờ giờ đthoại lên

-...muốn...muốn-hải sáng mắt lên

-thế thì "im miệng" nhe-kiệt nói

-Ok, gì chứ hotgirl...sao tao từ chối

-tốt...-kiệt

-Hai đứa bây im lặng coi-một giọng nói âm lãnh phát ra cắt ngang câu chuyện cùng hứng thú của 2chàng

Giọng của Lâm

-.....-im phang phắc

Lâm có chất giọng trầm và ấm, khi anh cất giọng nói, tất cả mọi người rất ngưỡng mộ, giọng cực mạnh mẽ và nam tính. Bọn con gái nghe xong la rần rần khen hay, bọn con trai thì ganh tỵ nhường nào. Nó mang cho ta cảm giác an toàn và ấm áp...

Nhưng đối với bang Dying, đây là chất giọng cực nguy hiểm, nó mang ý nghĩa sai khiến và ra lệnh người khác. Có kẻ yếu tim, khi anh vừa nó vài chữ thì tim cứ đập như muốn rớt ra ngoài ấy chứ. Tại sao nhỉ?có ai biết không?

Để hiểu thôi, vì Lâm chính là.....Jakling_ đại ca chỉ đạo Dying

(Nói về Dying và evil một lát:

Bang Dying là một bang phái mạnh mẽ, nằm trong top2 của 10bang mạnh nhất Tgiới ngầm, đồng hạng với bang nữ Evil. Vẫn chưa biết được 2bang này

bang nào mạnh nhất cả vì lí do đơn giản: họ chưa từng đối đầu nhau

Trong khi đó, Dying và evil đều lần lượt hạ gục 8 bang còn lại tất , số trận thắng, thành tích dường như sắp xỉ nhau. Dư luận rất thắc mắc

Tuy vậy, Evil là bang nữ, Dying lại là bang nam

Dying cũng không quan tâm nhiều, vì evil cũng là...con gái mà thôi!!! Giao đấu phần thì phần thắng đương nhiên là của họ rồi(chưa chắc nha)

Và lại evil luôn từ chối những cuộc hẹn với top5 với lí do là bang chủ họ hiện giờ không còn ở Việt Nam nữa, muốn tổ chức thi đấu cũng rất khó.

Tgười đêm gọi evil là Black Queen tạm thời và Dying là Black King tạm thời

Quay lại với Dying

Khác với các bang khác, cái khái niệm chỉ huy và boss là không có ở đây

Bang có những 4 bang chủ hay còn được gọi là Bốn đại tướng bang hội.

Với những tài năng vượt trội hơn người và nhan sắc không thua kém nhau, họ sở hữu các vẻ đẹp riêng biệt của riêng mình và không ai sánh bằng.

Cho dù vậy, nhưng đã là 1 cái bang hội thì cũng phải cho ra cái bang hội.

Họ cũng cần một gương mặt chỉ đạo, một người dẫn đầu hay 1 kẻ ra lệnh...

Và chính vì cái lí do đó, bang Dying cũng cần có một người chỉ đạo, ra lệnh cũng như điều khiển hoạt động của bang. Tất nhiên, người đó phải nằm trong cái bộ tứ chứ không ai khác...

và người đó chính là Dương Minh Lâm _ đại ca chỉ đạo. Biệt danh Jakling

Ba người còn lại:

-Trenter-đại ca điều khiển(kiệt)

-Haller-đại ca xâm nhập(hắn)

-Korn-đại ca giao tiếp(hải)

* còn nữa, chi tiết nói sau nha*)

Trở lại câu chuyện:

Kiệt và Hải không ai dám ho he gì nữa. Cho dù 4 người vai vế trong bang ngang nhau nhưng đã thống nhất gọi Lâm là Sếp _ chỉ huy rồi thì phải biết nghe lời, không được cãi

(Hehe, sợ Sếp Lâm nhá ta chưa nào B-)

Không khí lại yên lặng trở lại, hắn lên tiếp:

-Đừng nóng, Sếp, mau già đấy~~~~^^

Một cái lườm mang không khí Nam cực từ mắt Lâm hướng về hắn.

Hắn nhún vai, cười bông đùa:

-Thôi bỏ, không có tâm trạng đấu mắt đâu mà, chuyện chính đi-hắn nói

-Hừm...-thu hàn khí lại đôi phần, Lâm lạnh giọng, mặt vẫn trầm ngâm, không cảm xúc:

-...Ok, chuyện chính

-Rồi, chuyện gì vậy, mày nói thẳng luôn đi-Kiệt

-Metoo-Hải

-Được thôi-Lâm

-Nói-hắn

-Hôm qua có *lũ chó* nó "hội đồng" bang chúng ta.....-giọng đều đều

-Hừm-cả 3 đồng thanh

-Mày đùa?-hắn

-Tao không đùa.....thật. Hôm qua nó xử bang mình ngay bar Zuk*

-What?????-hải

-Khôn, tụi đó chán sống à-kiệt đập bàn đứng dậy

-Bình tĩnh-hắn can

-Trenter, Ngồi xuống-Lâm lạnh giọng

-Chết dầm...-buông tiếng chữi thề, kiệt ngồi xuống đầy bất lực lực

-Nói tiếp đi-hắn nhìn lâm

-....do quá đông, anh em chống đỡ k nổi. Toàn bộ nhập viện.....-lâm ngắt quãng, nắm đấm tay bóp chặt lại, đè nén cái gì đó lại. Con tức. Nhưng cái giọng thì vẫn lạnh tanh

-Shit****-hắn dường như cũng thế, tay bóp chặt con iphone, đầu pík răng, nó đã nứt.....quá tức giận...

-Sao mày biết-kiệt hỏi

Lâm chả nói gì, lướt vài thao tác trên ipad thả cho 3chàng kia xem gì đó

1 đoạn clip 2phút gửi 30ph trước:

Một thằng con trai trong màn hình trông vô cùng lảo, cạnh là 1 đám *tàn cuộc* nằm lê lết, không gì khác là anh em của Dying.

#chào 4thằng công tử bột, tao winner đại ca King đây. Sao nào, ngạc nhiên không, mấy cảnh này tuyệt chứ. Lũ vô dụng,nếu muốn giữ cái ghế top2 thì 1h tại sân cỏ XXX. Nếu chết nhất thì đưa ghế cho tao ngồi là vừa hahahaha ....#

Màn hình tắt, cái cảnh tượng đàn em bầm dập như được lưu lại trong đầu 3thủ lĩnh.

Còn hắn, chết sùng, cái tên đại ca đó....

-Thế nào???-lâm nhướn mày nhìn cả bọn

-Sao nữa, dĩ nhiên là trả thù cho anh em rồi-hải gằng giọng

-Đúng..-kiệt nhúu mày

-Ok, quyết định vậy...11h ở XXX-lâm đứng dậy

-Giờ về đi, học sao nổi nữa-Hắn nói

-metoo-hải

-Tụi bây phải trả giá.. -kiệt vò nắm tay mình, căm tức

-ok.về chuẩn bị cho tối nay-Lâm

-Yes....ok-cả 3 đồng thanh

4chàng trai hoàn hảo như thiên thần cùng đứng dậy,vác balô bước ra khỏi lớp. Cuộc nói chuyện tuy chỉ vón vện chưa đầy 5ph nhưng nó báo hiệu cho những điều nguy hiểm, chết chóc và bi thương..... Họ luôn luôn như vậy, bộ tứ Dying.....

.....

Sân cỏ XXX_Một khu đất trống dài gần 100m², nằm ở ngoại ô và khá xa thành phố. Đây là một khu rất vắng vẻ tụ tập rất nhiều thanh niên về đêm: ăn chơi có, đua xe có.....gái gú cũng có(><)

Phần lớn dân cư đã chuyển đi vì.....rất sợ. Số còn lại chưa đến mười hộ nhà nhưng gần nhất cũng cách đến 200m.

Dân rất ngại đi ngang khu này về đêm...

Hôm nay không ngoại lệ, một đám thanh niên tập trung nghệt cả sân cỏ, ít nhiều 300 tên, Tay cầm cây,dao,súng..... Nhìn là biết chắc chắn là đánh nhau

Mặc cho cái không khí đêm vào hè nóng nực, chúng vẫn cố chen chúc nhau để dành một cái khoảng giữ khá to cho một thằng con trai ngồi thông thả trên miếng gỗ to, gương mặt hần bình thần thưởng thức cái vị "ngon" của điều thuốc lá, gương mặt tuấn tú tựa vai vào gốc cây to mặc cho lũ đàn em mình chen chúc khổ sở. Ra dáng một thằng đại ca đầy bản lĩnh.....

Trong đám đông, một thằng đàn em cố gắng luồn lách chen vào, chạy lại chỗ tên đại ca đang ngồi:

-Anh Win, không thấy tui nó đâu cả, chắc chuồn rồi ă

Tên đại ca không ai khác, chính là Win(winner) đại ca bang king

ΔLê Gia Bảo22tuổi. Quý tử tđoàn Lê Gia phát triển mạnh, đặc biệt là Pháp. Khá đẹp trai, là đại ca bang King, giữ vị trí hạng 3 TGiới ngầm. Tính tình ngang tàn, hống hách, luôn sử dụng quyền lực, tiền bạc xử lí mọi việc(Giỏi võ nhưng còn thua xa các anh chị nhà ta). Khao khát thống lĩnh TGiới đêm, có một mối thù sâu đậm với hần(haller).....

Nhả từ miệng cái làng khói cai xè, đấng ngất, winner cườì cợt:

-haha, lũ chó, sợ không dám đến chứ gì

Cả đám đàn em hùa theo cười phá lên, mấy giọng cười cợt nhả, đắc thắng, một tên nịnh nọt lên tiếng:

-hehe, chắc nó sợ đại ca Win đấy mà

-Chứ gì nữa, anh Win mà lại-một tên khác

-Sau đêm nay Bang chúng ta chắc chắn lên top2 và anh win thành Black king là chắc-tên khác

-đúng đó, đúng đó.....cả đám hô phá lên

.....

.....

..

...

Khoé môi winner nhếch lên nụ cười đắc chí, chính là thời khắc này, cái thời khắc gần kề mà hần sẽ được làm vua, làm vua của cái Tgiới mà hần ao ước.

Cứ chờ xem sau 12h đêm nay Dying không đến coi như thua, đầu hàng. Cái ngôi Black king sẽ thuộc về hần và hần sẽ được sánh bằng Evil. Không....có khi hơn Evil luôn nữa kìa, hần cũng sẽ cướp luôn cái bang nữ ấy và dành vị trí độc tôn.(t/g: được mới nói ghen -_-)

Với hần, không thể nào có việc nhường nhịn, kể cả con gái.Trừ một người. Trái tim này của hần chỉ dành cho duy nhất một cô gái. Và cái lời hứa muốn chiếm hữu Tgiới ngầm cũng xuất phát từ người con gái đó. ....

Giờ đây giây phút ấy đã cận kề, winner thấy tuyệt không gì bằng....

11h58

Nhìn cái đồ hồ omega trên tay, một cái nhếch mép thật sâu đến mang tai, và giờ đây, giây phút này, hần sẽ là Black King thật sự.....

-hahahaha.....lũ chết nhát, không tới thật..- winner cười lớn, 1 nụ cười đắc thắng

-Đúng vậy, đàn em nhập viện cả, không dám đến chứ gì-một tên đàn em nói

-Từ bây giờ chúng ta là King Moon

-Sẽ đi chiếm cả Evil bang

-Mọi người, mau gọi anh win là black king đi....-phó bang lên tiếng

-Yeeeeee..... Win black king.....win black king..win black king.....

BLACK KING BLACK KING!!!

Cái tiếng hô to ảnh hưởng cả màn đêm yên tĩnh. Win hạnh phúc ngập tràn, tận hưởng cái mùi vị chiến thắng.....

Bồong.....

Brừm Brừmm

Tiếng động cơ phân khối lớn, lớn dần, giòn giã...

Kiiii...ttttt

Mọi ánh mắt đổ dồn vào 4con siêu mô tô vừa phanh gấp. Cú phanh gấp bẻ đầu xe đột ngột tạo thành 1 đường cong dưới mặt đất tuyệt đẹp chỉ có ở những cao thủ bậc thầy. Tìm khắp cái Sài Gòn này, số tay đua đáp được kiểu này chưa đến bảy, tám người. Nhưng trong số ấy,những cái tên tiên tiêu biểu dẫn đầu luôn luôn là 4anh tài Dying

Đúng vậy ,chính họ, họ đã đến...Dying đã đến...

Từ trên con siêu xe Suzuki GSX R750 trắng đen, Hải bước xuống xe với somi xanh dương dài tay, khoác áo da đen lừng và quần jeans xanh thời trang, bộ quần áo rất hợp với màu tóc xanh của cậu. Tai phải bấm 2lỗ,đeo 2 chiếc khuyên saphia tím, tai trái bấm 1lỗ đeo khuyên tia sét. Giày batanh xanh nốt. Trông cực cute và cuốn hút nhưng hôm nay pha chút lạnh lùng. Bọn con gái bang King nhìn mà chảy cả dãi(#_#)

Đại ca Korn

Kiệt bước xuống con Ducati 1299 xanh đen. Mặc áo thun đỏ tay dài,khoác áo jean xám, quần bò bó, đôi giày adidas hợp thời trang. Mái tóc đỏ nổi bật với chiếc khuyên móng ngựa ở tai trái. Đeo đôi găng tay đen hiệu USA. Vẻ đẹp cuốn hút và quyến rũ, pha chút lạnh lùng. Bọn nữ nhi chịu không nổi phải thốt lên "đẹp quá" và sau đó nhận được cái liếc rất ư là *ngọt ngào* của bọn nam trong bang

Đại ca Trenter

Chàng trai đứng cạnh con siêu moto Lamborghini Aventador trắng đỏ làm mọi người lát cả mắt, lũ con gái bây giờ xịt cả máu mũi. Chiếc áo đen trơn dài tay, khoác áo da cụt tay. Quần jean đen mài rách, đôi găng tay đen và đôi giày ADIDAS đen. Lâm giờ là một cây đen toàn tập. Cả mái tóc đen che mờ mắt trái và chiếc khuyên thánh giá đen bên tai trái, càng tôn lên vẻ đẹp huyền bí của anh, vẫn lạnh lùng như mọi khi.

Đại ca Jackling.

Hắn bước xuống con suzuki haysabusa đen vàng dưới ánh mắt ngưỡng mộ của rất nhiều người. Áo thun trơn dài tay trắng,khoác áo Jackket cụt tay. Quần bò bó, đôi giày da đắt tiền của Ý. Chiếc hoa tai kim cương trắng lấp ló sau mái tóc nâu hạt dẻ. Đôi mũi lưỡi trai và chiếc kính mát đen khiến mọi người không thể nhìn rõ mặt nhưng độ cuốn hút không thể giảm và độ lạnh lùng càng tăng. Lũ con gái đang ngất lên ngất xuống. Lũ con trai nhủ mấy thằng mặc diện mạo của hắn ra sao dưới cái kính to bản ấy.

Luôn luôn bí hiểm và lãnh đạm.

Hắn

Đại ca Haller.

(Mình gọi cách anh bằng nickname khi xuất hiện với danh nghĩa đại ca nhé, các chị kia cũng vậy)

Đám đông bỗng chốc vô thức tề làm 2 hàng ngang nhường đường cho bọn hắn.

Vai trò là đại ca giao tiếp. Korn đi trước với nụ cười kiêu ngạo, khinh thường.

Hắn, Trenter và Jakling bước theo sau. Jakling lãnh đạm,ánh mắt vô hồn bước đi, hắn bên cạnh, đầu hơi cúi xuống, trenter đi ngoài cùng, quét mắt xung quanh như quan sát.

4người đi đến đâu,hàn khí toả ra đến đó khiến bọn đàn em king không rét mà run

...

Một thân ảnh đứng chững chững ở giữa, mắt trợn ngược nhìn 4thân ảnh khác đang tiến về phía mình.

"Bộ tứ Dying"." Chúng đến thật? Chúng đến thật sao?" Tại sao chứ ?Chúng không sợ sao?....hàng loạt câu hỏi hiện ra trong đầu winner, một sự thắc mắc lớn không tả nổi. Rõ ràng là đàn em Dying không còn một tên nào chưa bị hắn "xử" vào đêm qua.

Vậy mà bốn tên này dám mò đến,tại sao chứ? Hay là đến để đầu hàng? Không thể nào, bốn tên ai cũng đàng đàng sát khí, thái độ không có vẻ gì là sợ hãi. Không lẽ chúng tự tin đánh thắng nổi 300tên ở đây

Không ,sao có thể được. Rốt cuộc là sao?

Winner chưa thể ý thức được mọi việc xung quanh nữa, trong khi đó 4 chàng đã đứng trước mặt hắn tự lúc nào. Bất ngờ Korn cất giọng:

- 1h59ph 26giây, còn quá sớm để ăn mừng chiến thắng đó anh bạn à.

- Tụi...bây-winner lấp bắp

-Mày là Win?- Korn nhếch mép

-...P...hải, là tao

Bốn con người trước mặt toả ra cái sát khí lạ thường khiến winner lạnh lạnh sống lưng. Mặc dù đã điều tra nhưng cái kết quả là chỉ biết được 4 con người này thuộc con nhà giàu, ăn mặc sành điệu, có quyền thế.

Nhưng winner không sợ điều đó, bởi chính anh cũng là con nhà quý tộc, vả lại bản thân còn là cao thủ võ thuật thì việc gì phải sợ?

Trước đến giờ. Trong cái giới giang hồ này, cái con người khiến hắn phải run sợ chỉ có 1. Vậy mà 4 con người lạ mặt này, không quen không biết lại ban phát cái nỗi sợ cho anh dễ dàng, như người đó từng làm. Tại sao?

Không lẽ anh quá khinh địch rồi sao?

Hay là.....

Những người này...thực sự không tầm thường.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Kí Ức Tội Lỗi

Nhìn cái mặt "ngu ngu" của win làm korn tức cười vô cùng. {Lại một thằng không lường sức mình} korn thầm nghĩ.

- ê, winner...nè~~~~korn vờ gọi

Hoàng hồn sau tiếng gọi của "địch".

Cố gắng giữ bình tĩnh và lấy lại phong độ của một thằng đại ca, winner trở về với bản tính ngạo mạn vốn có

- tụi bây..đến xin hàng đúng không? Không muốn chết thì quỳ xuống đây nhanh, anh tha cho? _ kèm theo là tiếng cười khà ó.

-..korn im lặng

- Sao? Nói trúng tim đen rồi à _tên phó bang liền giở giọng hùa theo

-...

- Nè, nói gì đi chứ~~vận cái giọng phách lối

-Sợ quá à??!-Phó bang lại tiếp tục

.....

.....

...

-...thật, không thể nhịn được nữa...-korn nhếch môi

-...s..ao- một lần nữa, hàn khí lại toả ra từ giọng nói của korn, bao trùm lấy winner..winner thầm nghĩ { không thể nhịn nổi? Mới khích vậy đã nóng rồi à? Tên này định động thủ sao, chết tiệt. Sao mình lại run thế này?}

....Bất chợt korn đưa tay lên làm cả đám người giật mình phòng thủ. Winner nhủ mảy lụi về sau vài bước....tên phó bang như bị đóng băng thân thể, chết

sừng tại chỗ Không khí vô cùng căng thẳng...Jakling vẫn lạnh lùng vô cảm nhìn "ai đó" trong khi đó hần nhếch mép thật sâu còn trenter.thì.....như khi đột tái thể, bụm miệng cố nén nụ cười.

1s

2s

3s

-...t.hật.....Ha Ha Ha Ha Ha.....thật...không nhin cười được nữa... .. ha.ha ha ha..-korn cười ôm bụm cười như điên loạn

-ka ka ka...ka ka- trenter phía sau cũng "góp vui" cười như chưa từng được cười...

Cả đám ngó người, chết sững, thánh " cá mặt ngáo" cứ tưởng là đánh chữ, cây, dao...đã chuẩn bị cầm lên rồi. Vậy mà...

Về phần winner. Thật tức giận khi bị korn chơi xỏ.

- Mày..mày..

- Hù tí đã sợ à, yếu quá, anh bạn...

- Đồ khôn- tên phó bang nghiêng răng

Bống..

BỐp_____một cú đá teawondo nhị đẳng chuyên nghiệp tạt vào bụng tên phó bang. Quá chuẩn, quá chính xác, quá bất ngờ, quá đẳng cấp...không thể nào đỡ nổi ...

Tên phó bang té sổng soài tên cỏ, korn xoay người vào không trung chống tay đáp đất an toàn.....khi đã đứng dậy, gương mặt cậu biến sắc hoàn toàn, trở nên lạnh tanh, đáng sợ vô cùng

Chưa bình tĩnh khỏi bất ngờ này, đã đến bất ngờ khác, cả đám người làm "mặt ngu" thấy rõ.

Winner thoáng chốc giật mình, teawondo nhị đẳng à, không...nhị đẳng chưa chắc đã được mức này, quá chuyên nghiệp...

- Đàn em mày hỗn láo quá đấy, win- hàn khí lại vậy lấy winner

Korn bước lên một bước, tên phó bang lại lùi một bước...về mặt sợ hãi..

-Đại...c...a-tên đó rên rĩ nhìn winner như cầu cứu

-..... Zing, lui ra đi...- bắt lực trước cảnh này, winner" cứu khéo" bảo Tên Zing-phó bang lui ra ngoài. Dù gì thì korn nói đúng, là zing sai trước

Trước giờ thực ra tên zing này rất ngạo mạn hỗn xược khi giao tiếp với các bang, hay nói khích chọc giận họ, và cái cảnh bị đối thủ tức giận đánh cũng không hiếm khi xảy ra nhưng Zing đều đánh trả hoặc né được, vậy mà hôm nay...huống hồ đến Winner còn không phản ứng kịp ấy chứ...tên korn này quả lợi hại...

Nghe win nói. Tên zing mừng rỡ chen vào đám đông..

- Korn, lặc đề nhiều rồi- giọng nói "nhẹ" từ Jakling như nhắc nhở korn

- ok ok.....xin lỗi sắp- korn gãi đầu nhếch mép nhìn Jakling

Quay qua win

- Mày muốn đấu kiểu gì?

- Sao?- win tròn tròn mắt

Korn nhún vai

- Mày đùa?

-tụi tao không rảnh để đùa-trenter đột nhiên bước lên nói

- Với 300 tên?

- That's right-korn

-...

Hahahahahaha.....

Một tràng cười lớn vang lên của cả bang King và bang chủ diễn ra...

- 4 chọi 300? Tụi bây quá ngạo mạn rồi. Haha-winner không nén nổi cơn cười

- Đừng xem thường tụi tao-korn cười đều

- Thôi đi thôi đi, đừng có mạnh mẽ, bây giờ cầu xin...chắc...còn kịp đó. Haha...- một tên không kiềm được lên tiếng

Đột nhiên...

VÚT_____

BÓP_____

Hình như có cái gì đó vừa xẹt qua thì phải... Quá nhanh, không thể thấy, chỉ kịp thấy sau đó là một thân ảnh lướt qua một thân ảnh làm thân ảnh đó té xuống đất....

Mọi thứ lại như chết lặng.....thân ảnh lướt qua chính là trenter...

Vừa nãy, trenter đã "đi" đến gần tên đàn em vừa nói sử dụng cú đâm thuận tay đâm đau vào bụng tên đó, tiếp đó chưa kịp để hắn phản ứng với cơn đau đã dùng chân trái gạt chân làm hắn té ngã. Tốc độ anh thực sự quá khủng khiếp..... chỉ riêng 3 con người lảng lảng dõi theo và thấy được chính xác hành động này và 1 người cố gắng lắm mới thấy được mặt trent...

- Lặp lại sai lầm của kẻ khác vừa làm là điều ngu ngốc nhất- trent cất giọng khinh bỉ

-Ồ...-tên đàn em sững người, hắn vừa nhận ra điều gì đó thì phải. Người này...đòn đánh này...câu nói này....

-Trent.....Trenter Biuler.....-Vài đứa trong đám đông hét lên

- Windy Black....-Một đứa lại hét

Không gian đi vào im lặng....

Chuyện gì thế này, Trenter Biuler là gì, sao lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy? Tại sao?

Sự thật, cái tên Biuler Mark rất quen thuộc với các môn phái thuật và cả thế giới ngầm. Nhà võ thuật đã sáng chế ra các đòn đánh hiểm hóc, kỹ thuật hơn người, số huy chương vàng đã đến con số hàng....nghìn chứ chẳng chơi. Ông được mệnh danh là *sát thủ bóng đêm*(bởi khi còn trẻ Mark hành nghề sát thủ) đứng số 1 thế giới. Tất cả đều phải khiếp sợ....

Khi về hưu, ông tuyên bố với thế giới đêm mình có bốn đầu đệ và truyền lại tất cả võ công cho chúng cũng như danh hiệu đệ nhất sát thủ của bản thân. Đó là bốn chàng trai có dung mạo phi phàm và còn rất trẻ. Tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng họ đã chứng minh được năng lực của mình, một điều đáng tiếc đó chỉ là rất ít người thế giới đêm biết mặt bốn người, họ luôn luôn bí ẩn và thần bí...

Điều duy nhất thế giới đêm biết về họ chính là những cái biệt danh và tên gọi:

- 1. Vua tốc độ_ Trent Biuler(trenter)

2. Vua Thiện xạ_Korn Biuler(korn)

3. Vua kiếm pháp_ Jakl Biuler (Jakling)

Và 4. Vua ám khí_ Hall Biuler (Hắn)

Vừa rồi là đòn "Windy Black". Và người dùng nó không ai khác, Trenter Biuler-vua tốc độ.

Cả đám người trầm trồ im sợ, trước mặt chúng bây giờ là 1 trong 4 sát thủ hàng đầu thế giới sao? Xem bộ hôm nay bang King đi không coi ngày rồi(-_*)

-Mây... Biuler trent?- Winner lấp bắp

- Giờ mới nhận ra à~~ korn nhếch mép

- Đàn em mày quá xấc xược- trener tặc lưỡi

- Mày...

- Đại ca..cứu e..m- tên đó van xin

- .....Lui ra....-winner hét to

-...- vội bỏ chạy

Thay vì khiếp sợ khi nghe tên này thì...

Bỗng nhiên con tức giận vẩy lấy winner, đánh bật sự sợ hãi trong người, nghe cái tên Biuler làm máu sôi sục hẳn, ánh mắt dấy lên hận thù vô đội. Tại sao?

Hắn nhếch mép quay mặt ra phía sau, dựa lưng vào Jakling từ từ bỏ cái kính to bản ra để lộ gương mặt lạnh lùng và đôi mắt thù hận.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Kết Thúc Quá Khứ_ Hận Thù Chôn Vùi

-Mày là..... Trent....-winner gắng giọng

- Thì sao?- trenter nhếch mép

-Vậy...chắc mày...là Korn hả?- Win quay sang Korn, chính xác là nhìn 2 khẩu súng lục dưới bụng cậu

Đám đông nhào nháo cả lên, lại bất ngờ khác, không những là trent mà còn có Korn. Vậy chắc không đoán cũng biết, hai người còn lại là...

- That's right (chính xác)- korn trả lời

Máu Winnet bắt đầu nóng lên, chỉ tay sang trái..bắt đầu để ý thanh kiếm Nhật dắt phía trong áo jakling

- Mày...là Jakl???

-...- jakling im lặng đồng nghĩa cho việc thừa nhận

Nhìn về phía thân ảnh cuối cùng_ thân ảnh phía sau Jakling

Giờ win mới để ý....

Mái tóc nâu đặc trưng không thể giấu nổi trong màn đêm, chiếc khuyên tai kim cương trắng đơn điệu không bao giờ lỗi thời. Đáng đứng hiện ngang không ai sánh bằng được...quá quen thuộc....đây mà

Thật đáng tiếc

Giờ winner mới nhận ra, tự trách mình quá ngu. Sao lại sơ suất như vậy chứ .

Ch* chết~~~~

- Thắng kia.....quay mặt lại đây.....-win

-....- im lặng

- Nè...thắng kia...điếc à?

-...-im lặng

-... Mày nghe tao nói gì không, thắng ch* ____-winner dường hét lớn

2s

3s

- Từ khi nào mà mày dám ra lệnh cho tao thế?!???

Hắn từ từ quay người lại như đáp ứng mong muốn của kẻ ngông cuồng vừa gọi mình....

Bóng tối bao trùm cả màn đêm tĩnh mịch, ánh trăng le lói, quá yếu ớt không đủ thấp sáng cả bầu trời rộng lớn.....nhưng nó cố gắng chiếu rọi vào 2 thân ảnh nam nữ nào đó..... Đang nhìn nhau ..

Một thân ảnh với đôi mắt rực lửa cảm hôn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương

Một thân ảnh với đôi mắt lạnh cảm lãnh đạm đẩy lên chút thù hận.....

Kom nhìn hắn, ánh mắt pha nét cười:

- lúc nào cũng dành màn hay nhất

Trent vô tư lòi cái hột quẹt Zipbô ra nghịch, bật tắt, bật tắt, bật rồi tắt,....

Chợt buột miệng nói

- Màu mè quá

Jakling giương ánh mắt đầy bất lực nhìn thẳng bạn thân, lăm lăm

- Dựa mồi cả lưng(><)

Câu nói chẳng đâu vào đâu của anh như che giấu một ẩn ý sâu xa, hiện rõ mồn một trên đôi mắt anh.....đôi mắt lạnh lùng nhưng chất chứa một kí ức đau khổ.....

.....

. ....

.....

.....

.....

.....

...

..

.

3tiếng trước

Bốn chiếc moto phân khối lớn đang lạng lách trên đường với tốc độ cực "khùng"

2con suzuki GSX R750 và con Ducati 1299 dẫn đầu phía trước...

Sát phía sau là con Lamborghini Aventador chạy song song với con Suzuki haysabusa.

-Mày nên ở nhà- Lâm vừa nói(gọi tên nha) vừa điều khiển Lamborghini Aventador.

- Gi~~~~ nói lớn lên- Hắn ngồi trên Haysabusa vờ không nghe thấy

- Tao biết mày nghe-lâm nhàn nhạt trả lời

-....

- Đừng đi...-lâm

- Lí do?- hấn

-..... Không muốn mày gặp nguy hiểm-lâm

- Nói dối đỡ tệ...- hấn

-.....

- Sao biết chuyện của tao?-hấn

- Mày chạy chậm quá- lâm

- Đánh trống lảng à?-hấn

- không thích trả lời-lâm

- Thằng điên...-hấn

(T/g: 2cha này nói chuyện không đâu vô đâu hết vậy trời. Tgĩa ứ hiểu II_II

Lâmmuốn chết?

- Kif.....-hấn cất tiếng

- Câm....-winner liền hét to

-.....

- Câm Ngay.....

Một con sói non như điên loạn lao về phía một con sói khác...

Win dùng một cú đâm thuận tay phải đâm vào mặt hấn, lực rất mạnh

Đáng tiếc, hấn chỉ giờ một tay trái chỉ giờ tay trái chặn ngay đòn đánh dễ dàng.

Ngón trỏ tay phải ngoạc mạn, khều nhẹ lên mu bàn tay Winner ra ý thách thức

Không dừng lại ở đó, win tung cú đá karatedo từ chân phải hướng đến đỉnh đầu của hấn, hấn nghiêng người về sau thành một đường chéo song song với chân winner(// như vậy nè)

Tiếp đến, winner hạ cánh chân xuống định bổ vào vai hấn. Nhưng lại thất bại hấn lách người sang phải né được dễ dàng.

Hấn nắm lấy tay phải winner, khoá tay lại, mắt đã không phòng thủ winnet khụy gối đau đớn

-Aaa.....

-Khi dùng lực ở chân tay sẽ giảm lực, tay mày lại bị đối thủ giữ chặt, bé khoá là quá dễ dàng....-giọng hấn đều đều như không

-Im đi, thằng chó...Aaa-winner la lớn. Hấn liền bóp sâu tay winner là anh vô cùng đau đớn

- Tao ghét nhất lài nhãi.....-hấn nhủ mày nói

Dù đang bị bẻ tay lưng quay mặt với hấn nhưng winner cảm nhận được cái hàn khí từ mắt hấn, nó khiến win run sợ, vẫn cái cảm giác đó, dù...nhiều năm, đã là kẻ thù không còn là tai sai của hấn nữa nhưng nó vẫn còn,.....cảm giác run sợ này vẫn còn.....tại sao? Winnet không thể chấp nhận được...

Buông tay win ra, hấn bỏ tay vào túi quần...ung dung đứng đó. Winner đứng dậy quay mặt lại, đầu óc hỗn loạn, trừng mắt nhìn hấn! Thờ hồng học....

Phía bên ngoài, 2chàng trai đứng quan sát 2chàng trai, một chàng trai ngồi bệch dưới cỏ nghịch bật lửa cạnh 2chàng trai đó. Cả 3 điệu bộ ung dung..

.Đám người còn lại rơi vào trạng thái bất động. Được chứng kiến một màn võ thuật đẹp mắt, được xem một võ kịch mèo vờ chuột không cân sức và được bao trùm bởi hàn khí dày đặc từ 5con người.....nào đó...

-Mày....mày hại chết kif chính mày...chính mày.....-giọng winner căm thù. Lấp bắp chứa tia đau khổ ngập tràn

-.....không phải tao...-hấn trả lời

-.../im đi! Đừng có nguy ngôn, chính mày....chính mày-như một gã điên gào thét, winner thực sự mất hết lí trí

-...phát súng đó.....-hắn bỗng dừng không nói nữa. Tay vo chặt thành đăm

-...AAAaaaaa.....

-....

-...Mày.. Hung thủ giết người, mày giết cô ấy.....

-Kef.....

- . đừng có gọi tao bằng cái tên bẩn thỉu đó-winner găng giọng

-CHÓ.....tao nhìn đủ rồi, thôi đi- Bỗng nhiên hắn găng giọng

-...

-....

Một cơn gió lùa qua trong đêm, hất mái tóc hạt dẻ về phía trước mặt hắn

-...Kif..... .đang nhìn mày đó-ánh mắt hắn vô hồn hướng theo làn gió

-...Gi-win giật nảy người

-...kết thúc ở đây đi.....

-Im...đừng có giả vờ cao thượng, hôm nay tao sẽ sống chết với mày,sẽ trả thù cho cô ấyyyyyyyy

-...nếu mày muốn....thì tùy

-...đứng đó làm gì nữa, sợ bốn thằng này á. Xông lên cho taoooooooooo- quên mất mục đích trận chiến hôm nay...winner như điên loạn. 300tên nghe đại cao gọi liền lao vào cuộc....lao thẳng về 4chàng trai tuần tú....

-Chết tiệt đánh vậy....korn nhếch môi

-Khởi động buổi tối nào...-trent đứng dậy

-Nghiêm túc đi.. -Jakling nhíu mày

-Ok....ok..... Sếp- Korn nháy mắt

Một trận chiến không cân sức diễn ra giữa đêm tối.....trong đó ngoài những tiếng la hét đánh đấm rền rĩ, nổi trội nhất là bốn âm thanh rất riêng biệt:

Đoàng đoàng tiếng từ những khẩu súng lục đến súng khẩu súng hạng nặng liên tục vang lên...

Vút vút những con dao găm nhỏ liên tiếp được phóng ra

* keng, keng* tiếng đao khí chạm nhau nghe sồn cả tai

phập phập tiếng những vật nhọn liên tiếp đâm vào thân người...

Cảnh tượng thật rùng rợn...

1h00'

Mọi người đều đang chìm trong giấc ngủ, sân cỏ xxx lại rạo rực đầy tiếng động kì lạ.....la hét rền rĩ cầu cứu vang lên....quả thực hãi hùng...

Thân ảnh cuối cùng ngã xuống từ viên đạn khẩu súng lục của korn....sau trận chiến chỉ còn lại 4thân ảnh trụ lại được...vẫn ung dung, vững vàng và ngạo nghễ....

Cách đó không xa, một thân ảnh khác ngã quỵ đang cố gắng gượng dậy bằng đôi chân đầy thương tích, máu me của mình....

Hắn tiến lại gần winner, đôi mắt lạnh căm không cảm xúc...korn, trent, jakling đứng phía sau hắn quan sát

Tiến lên một bước, winner lại thụt lùi một bước, tiến lên một bước, winner lại lùi một bước, đôi chân đau phản bội chủ ngã quỵ xuống nền cỏ.....

"Lại thua rồi, thua rồi, lại thua hần nữa rồi...cả đời này....hần luôn thắng mình. . .đời khôn nạn thay"

Hần vẫn tiếp tục tiến, winner lết ngược về sau, cứ tiếp tục tiếp tục cho đến khi winner chạm người vào một gốc cây to giữa sân,...hần dừng bước, 3chàng cũng đã đi đến đứng cạnh hần...tay be bết máu, châu bị thương sâu, không còn đường lui! Win nắm chặt 2tay, vò thành đấm

- Khôn! Giết thì cứ giết_găng giọng

-...mạnh miệng nhĩ-hần cười khẩy

-Nói nhiều! Ra tay đi..

Từ trong túi áo jacket, hần lấy ra một cây dao găm 10cm, chuôi dao đen, lưỡi nhọn, trên đó có khắc từ *Die* (Die_Dying là thể nguyên mẫu của dyingcái chết là kí hiệu của bang) để nó ngang tầm mắt, khẽ liếc ngang lưỡi dao và.....Phập!!!

Winner khẽ cắn môi, nhắm mắt "đón nhận" lấy cái chết....

.....nhưng

Sao không đau?

Lạ thế?

Chỉ một chút ran rát phía cổ trái..

Khẽ mở mắt ra, hần lạnh lùng khoanh tay trước ngực, 3chàng trai phía sau im lặng nhìn....win sùng sờ....ngạc nhiên.....

Cây dao phóng dính vào thân cây win tựa vào, sượt ngang cổ, rớm máu...

Chỉ là phóng cảnh cáo

- Sao không.....giết tao?

Hần cười nhạt, đôi mắt lạnh căm, chứa tia chân thành

-.....lỡ hứa với Kif rồi- nhàn nhạt đáp

-..Cái gì??-winner bất động

"Đừng giết Kef...xin anh"

Một Câu nói vang lên dăng dăng bên tai win...à không Kef. Kef bất động nghe hần dứt câu....

- Tao chỉ hứa với Kif đúng 1 lần thôi, không có lần hai. Tốt nhất là nên đi khỏi tầm mắt tao....- hần quay lưng bước đi korn, trent theo sau bỏ lại winner tiu ngủ ngồi đó

-còn nhớ tôi chứ?!-một giọng nói trầm ấm vang lên

Kef giật mình liền ngược mặt lên và

.....là Jakling

- cậu?-kef nhú mày

-Anh nhớ tôi chứ- jakl điềm đạm hỏi

-Gi?.....cậu.....không lẽ-hình như kef nhớ ra được điều gì đó

- Dương Minh Lâm....cha tôi là Dương Minh Hải, mẹ tôi Lâm Thu Hà, biết chứ?- Lâm nhàn nhạt hỏi

-Cậu là.....em họ tôi...?

- Xem ra cũng có chút xám

- .... Gì?

- Về giúp dì tôi vớt vác cái công ty khỏi con hồ ly tinh kia đi, đừng có lông bông ở đây nữa??

- .....tôi.....

- Cậu thừa biết chuyện đó thằng Minh. .... không có lỗi mà....

-.....

- Cherra đã đặt vé vào 3h, đi đi..... và để lại cái mớ thù hận vớ vẩn này ở lại....

Nói rồi Lâm quay lưng bước đi, để lại ai đó với nỗi đau dâng trào...

Nhật Minh, hấn không có lỗi..

Biết chứ..... biết điều đó chứ, quá rõ là đằng khác.....chỉ là.....không chấp nhận được sự thật.....

Mưa...mưa trút xuống...mưa trút xuống đêm nay.....nơi này....

Rửa sạch mọi căn bã, máu me, tội lỗi nơi đây.....

Có chàng trai nọ ngồi bệt dưới gốc cây mặt cho làn mưa ướt đẫm thân hình, hồi tưởng về những kí ức xưa.....về một người con gái nào đó.....mái tóc đen óng .....nụ cười toả nắng.....

Những làn nước nóng hổi trên khoé mắt chực tuôn trào, hoà vào làn nước mưa lạnh tanh trong đêm tối lạnh lẽo....

Khóc...

Con trai khóc.....liệu có quá yếu đuối không.....?!

Không...

Nếu đó là khóc cho người mình yêu!!!

Từ xa xa, cô gái ngồi trong con Audi xanh dương quan sát mọi việc. Môi khẽ cười:

- Thú vị thật!!!

Từ đây....kết thúc tội lỗi của quá khứ.....bắt đầu 1 hiện tại.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hiện Tại Bắt Đầu_ Việt Nam Vẫy Gọi

9h00

Sân bay Tân Sơn Nhất

#xin thông báo....chuyến bay tuyến 11a từ Newyork đến Việt Nam đã hạ cánh mời hành khách xuống máy bay theo hàng lối và theo sự hướng dẫn của nhân viên để ra sảnh chính...xin nhắc lại...#

Cộc cộc.

Những gót giày mảnh mai uyển chuyển trên nền gạch.

Tụi nó yêu kiều bước ra sảnh.

Nó đội thêm cái nón bành và chiếc kính mát to bản. Vy thì đội chiếc mũ lưỡi trai bằng da màu đen, Ngọc cầm thêm chiếc ô con màu hồng xinh xinh.

Cả 3 tung tăng bước nổi bước ra ngoài để mặc những vệ tinh bám đuôi phía sau....

-Ê, giờ đi đâu?-ngọc hỏi

- Về nhà hai ông chứ còn đi đâu(ý nói lâm với kiệt)- nó nói

- Chán quá, lần này về bị hai ông quán thúc rồi. Aaa~~ngọc than vãn

- Biết sao được, trốn là hai ông méc pama thì tiêu-nó lác đầu

- Ủm, đành vậy nếu không muốn bị bắt về bên~Vy trẻ môi

- Thôi về lấy xe với đồ nữa,chắc chị cherry gửi qua rồi đó-vy

- Ủm-nó và ngọc đồng thanh

Cả ba đưa cùng đón taxi

Trên taxi

- Ba cô đi đâu ạ??-chú tài xế lịch sự hỏi

- Dạ, cho cháu tới.....chú chờ cháu một chút! Vy nhà hai ông ở đâu?!-nó quay sang hỏi Vy

-Không biết, Ngọc mày biết không?-vy

- Chịu!! Tao tưởng mày biết chứ?-Ngọc nhìn nó

-Assi. Quên hỏi Cherry rồi- nó vò đầu

-Thì gọi chị ấy đi-Vy

-...ừ ha, mày đang cầm điện thoại thì gọi luôn đi,lẹ lẹ dùm-nó hỏi vy

-Á...từ từ...con này, người ta đang đang tự sướng hà~~~(><)vy nhăn nhó nhưng cũng đành tắt camera quay số gọi Cherry.

"số cherry là....016xxx.." nhỏ lẩm bẩm

-Khoan!!!-Ngọc hét lên, giật phăng lấy điện thoại của Vy

-Gi vậy, con kia, sao lấy "đế yêu" của tao- VY tức

-Chú chạy đến The here hotel đi ạ, chú biết chứ?-Ngọc nói với chú tài xế

-vâng-tài xế trả lời và cho xe lăn bánh

-Điện hả-nó nhú mày nhìn Ngọc

-ừ, mày hâm à?- vy nói

-Hai đứa bây đúng là....sao hiền vậy, bây giờ mà về nhà hai ông thì làm sao mà ăn chơi cho được, pama còn bắt đi học lại cấp 3 với ông nữa chứ.... - ngọc nói

- Biết là vậy, nhưng mà pama biết bắt về thì sao?-vy chu môi

-....đúng đó- nó đồng tình Vy

- Thì bây giờ chúng ta cũng không biết nhà hai ông mà, nếu pama hỏi thì trả lời là không biết nhà nên ở ngoài đờ là được rồi...- ngọc nháy mắt tinh nghịch

-...ý hay...-nó suy nghĩ một chút rồi nói

- Oa~~~"chị" Ngọc hôm nay lợi hại nha-vy cười lém lỉnh nhìn Ngọc

- Ha ha. Chớ sao- Ngọc hỉnh mũi

-... Nhưng mà...còn quần áo mặc..xe nữa..thì sao?- Vy

- À...thì...thì.... tao chưa nghĩ ra- Ngọc gãi đầu

- Trời, con này, không có đồ còn chịu được có thể mua. Xe thì không được, ôi Kawasaki ZX10R của tao....không suy tính kĩ mà đã liều rồi, giờ phải gọi cherry rồi đi nữa. Assi, khổ thiệt~vy lườm ngọc

-thì...tao....đề tao nghĩ đã đừng vội-ngọc giải nãy

- Không cần, có cách rồi...-nó bỗng nhiên lên tiếng

-

Cách...cách gì?-Ngọc sáng mắt

- Hừm? Vy

- Cứ để xe và quần áo ở đó...- nó thản nhiên

- Sao...sao được?- vy nhăn nhó

- Thôi nói như mày.....tao cũng không chịu nổi khi không có BMW của tao đâu...-ngọc lắc đầu

- Chỉ chơi vài bữa thôi, mua đại một vài chiếc xe và quần áo, chú ý nghĩ trốn dài dài thì đừng mơ, bị ông Lâm tóm ngay bây giờ nè- nó nói

- Ủ ha. Quên mất tài tìm kiếm của "sherlock-lâm". Chán quá-vy than vãn

-....

- ....Thì trốn được bao nhiêu hay bấy nhiêu-ngọc nói

- Ừm, cứ chơi cho đã trước đi rồi tính- nó khẽ cười

- okie....được thôi...quẩy hết mình đi.-vy

-ok....- nó có chút vui vui, còn vy thì hí hửng rạng ngời....cả hai không để ý rằng có một gương mặt đỏ ửng hết cả lên...

Nó khẽ mím môi rồi tựa đầu vào vai Ngọc. Nhắm mắt "khi nào đến gọi tao" rồi nó chìm vào giấc ngủ...

Chiếc taxi mê linh lăn bánh dưới lòng đường đông đúc

Trong đó có ba cô gái nhỏ nhắn với ba trạng thái khác nhau:

Cô gái tóc đen đang say giấc miên man

Cô gái tóc hung hào hứng cùng những ý nghĩ phá bình

Cô gái tóc bạch kim nghĩ về ai đó khi nghe cái biệt danh ngô ngô : Sherlock-lâm

Chủ ý của cô đưa ra làm cô có chút hối hận, bây giờ tự nhiên cô rất muốn gặp người đó..."Minh Lâm"

Tựa vai lại cô gái tóc đen, cả 2cùng say giấc triền miên....

=====em là dòng ngăn cách địa điểm=====

Trong lúc đó, tại một căn biệt thự 4 tầng ở trung tâm thành phố

Tầng 2 của biệt thự

Là 1tầng đặc biệt, không có bất kì phòng nào(trừ 1 nhà vệ sinh và cầu thang lên xuống). Là 1khoảng không cực rộng lát gạch thủy tinh trong suốt...giữa phòng chỉ có bốn chiếc sofa đen đặt châu vào nhau thành hình vuông, giữa hình vuông đó là 1chiếc bàn xoay cũng bằng thủy tinh trong suốt, sát góc phải là 1chiếc tủ lạnh....còn lại là 1 khoảng không cực rộng.....

Trên 1chiếc sofa bất kì, Hải đang nằm chễm chệ trên đó,áo pull trắng,quần soóc, thông thả xem tạp chí... Đối diện chiếc sofa của Hải là Kiệt: Ngồi khoanh chân lên ghế,mặc áo thun đen dài tay, quần jeans đùi, tay cầm iphone và nói chuyện điện thoại (gọi hình cơ đấy)

- Hi~ chồng yêu oiiiiiiiiiii- trong màn hình là 1cô gái có nhan sắc tựa tiên nữ, mái tóc gọn sóng màu vàng tím óng ánh, gương mặt đẹp như thêu vẽ, cô ấy đang mở miệng cười toe toét trong màn hình, thật là dễ thương vô cùng

- Á, vợ dễ thương, sao vợ lâu bắt máy để chồng đợi lâu dạ~~ Kiệt đáp lại cô gái bằng chất giọng dạn dĩ, cựa trề con(ọ ẹ)

- Xin lỗi, em nhiều việc quá- cô gái vẫn cười toe

- Trong thời gian vợ đi anh ở nhà cô đơn lắm biết không. Hic~~(t/g vắng đi mới có 1ngày 1tiếng 23ph thôi đó, chưa đủ cho ông ngủ nữa là)

- hihi. Phải thế chứ~~anh khoẻ không

- Không có vợ anh khoẻ sao được- kiệt xụ mặt

(T/g: giả bộ hoài, ông trốn đi chơi còn không đủ ở đó mà không khoẻ)

- Ui, thiệt hông đó^^- cô gái chu môi

- Thiệt thiệt mà

- My honey, chịu khó đi. 2hôm nữa em về mà

- Nhớ nha vợ...về trễ 1giây cũng không được đó...

- Ừm ừm vợ biết rồi...mà anh ở nhà có lên phén với con nào hông đó, em mà biết được là chết với em- cô gái nghi hoặc nói

-...E...em này, làm gì có-kiệt lấp bắp (t/g: có một người nhột nhột~)

- Hừm....nghi quá...có anh nào ở nhà hông, cho em gặp đi..

- Em...lại định mua chuộc bạn anh chứ gì?/- kiệt xụ mặt

- Gì mà mua chuộc? Nói cho anh biết, mấy ảnh là anh kết nghĩa của em chứ bộ....anh có cho em gặp không thì bảo?/-một cái liếc ngọt xớt từ cô gái, kiệt tưởng suýt nứt cả màn hình iphone 6

- A...honey.. Từ từ....anh ...anh có nói là không cho em gặp đâu chứ?/- kiệt giải nãy

- Xùy....lẹ đi- cô gái giọng chua ngoa

- Hừm...m....- kiệt bó tay, ngó quay nhà...- Nè, em gặp.." mỹ nhân ngư" đi- quay màn hình về phía đối diện anh

Đối diện, Hải đang trong tư thế "tiên cá" "tắm nắng" xem tạp chí nhàn nhã..(t/g: tiên cá nổi gì? Hà bá lười biến thì có)

- Anh Hảiiiiiiiiiiii- cô gái gọi

- Ủa.. Ở Thảo My! Em về khi nào, em đâu...sao anh không thấy..- Hải giật bắn người, ngó ngang dọc tìm kiếm. Âm thanh nghe đây nhưng hình ảnh đâu

- Coi kìa coi kìa, tối ngày vui đầu vô bar hết lại hotgirls, giờ còn coi tạp chí "18+" là sao. Hà??? Em về mà còn thấy tụi nó nữa là em đốt tắt, nghe chưa??????

- Ủa, tiểu My, em...anh thấy rồi...hề~~~~ Hải cười già lã, vội và quấn cuốn tạp chí xuống sàn...

- Ừm, anh đó, suốt ngày.....gái gú là giòiiii- Cô gái hét

- Ấy ấy....anh xin...anh quấn hết..quấn hết...được chưa.....mà...em...sao lại gọi điện cho chồng mà đòi nói chuyện với anh...có ý gì đây hả- Hải nhanh nhẹn lấy sang chuyện khác

- Ui, không dám đâu à nha~~~~

- Ha ha! Chứ sao?!

- Việc hôm trước em nhờ anh "coi hộ" chồng em, anh...có làm không đó?/- cô gái nhú mày

- Hà?! À..ừm...có...có chứ...th..ằng thẳng kiệt nó..." ngoan" lắm, em đừng lo, anh luôn "cắm sọc tốt" cho nó mà~~~~~

Có chàng trai tóc xanh nào đó đá chân chàng trai tóc hung đỏ, nháy mắt thay cho lời nói " bao 1 châu hậu hình nha" ^^

Chàng trai tóc hung thờ phào nhẹ nhõm..

Cô gái tóc vàng tím tím ranh thấy được tắt các cử chỉ ấy thông qua màn hình điện thoại..

- A...ây..... Có vài em hotgirls ta nói, xinh ời là xinh nhì?!.... cứ cái đà này, anh mà không thích.. Chắc em làm may cho *Minh ca* vậy(hắn đó bà con)

*truyện tác giả gọi nó và hắn nên chắc mọi người hay quên tên nhì

Mình xin nhắc lại:

Hắn là Nguyễn Hoàng Nhật Minh và nó là Dương Cẩm Linh nhé!!^^

Xin tiếp tục ủng hộ mình nha!!!

Chân thành. *cúi đầu* *

- Cái...cái gì??? thiệt không, hotgirls?! Hà hà hả????- nghe đến " gái" là mắt Hải sáng như đèn pha ô tô...quên bém cái tình bạn cao cả nào đấy đi chỗ khác...

- Ê...ê...mày....- Kiệt cà lăm

- Chồng yêu à~~ anh muốn nói gì hả?????- cô gái nói bằng giọng rất ư là "mật ngọt"

Tuy không nhìn thấy mặt vợ trực tiếp nhưng nhờ cái giọng nói ấy. Có người rợn cả da gà, im không dám ho he gì nữa..

- Ủm....nhưng anh phải...giúp em cái đã~~cô gái tiếp tục nói chuyện với Hải

- Ok ok, không thành vấn đề..lần này anh hứa, giữ thẳng kiệt thiệt chặt. Không cho em nào bém mồm lại gần nó đâu.....- Hải gật đầu lia lịa

- Hìhì có thể chứ..

- Mà nè, nhất định phải thiệt đẹp à nha - Cậu nghi hoặc

- Yên tâm yên tâm, tụi nó là bạn thân em, nói anh nghe tụi nó không thua gì em đâu à nha(tự sướng kia)

- Trời ơi, đã nha~~ Hải hí hửng

- Mà nè,nếu như chịu mấy đứa này phải kiểu chồng em với "Lâm ca" bằng "anh" đó nha

- Ủa, sao vậy??- hải và kiệt đồng thanh

- Sao nữa, em của 2anh ấy chứ ai~~cô gái cười tít mắt

- Hà???-hải há hốc

Phụtttttt~~~~~ có người vừa kịp đưa chai Sting vào miệng hớp 1ngậm đã phun sạch ra sàn vì...* Sốc...

- Ấy...thằng mất vệ sinh kia.....mà mày có em...sao tao không biết, cũng có thấy đâu???- hải hỏi

- ...Khụ...khụ...có...có...nhưng mà nó du học bên Mỹ cả 8 năm nay...sao về đây mà làm may cho mày được...thôi...thôi..."về với đội của tao".....nhá....- kiệt cố gắng giải nãy. Kéo hải về phe mình

- Anh yêu à, anh bỏ cái ý nghĩ *độc chiếm* Hải ca đi nhá ~~ cô gái cười đắc chí

(T/g: ông bà này ghê quá, giàng giựt "troai nhà lành" kìa trời><

Hải: bởi vậy ta nói, không gì khổ bằng quá đẹp trai như mình

T/g: oẹẹẹ

Hải: giề đấy, con tác giả kia, mi vừa làm hành động gì

T/g: dạ . dạ không..em xin..xin phép...*cầm dế dọt*)

- Em yêu à~~tại em thôi, tự nhiên lại hứa làm may tụi nó cho thằng Hải, em định lừa nó chắc, anh chỉ "bảo vệ" bạn anh thôi nhe....-kiệt chu mỏm

- Ủa, anh nói gì lạ vậy, hôm qua cả ba đứa không phải lên máy bay sang Việt Nam sao??-cô gái trơ mắt nai hỏi

Δ Nhân vật

Trần Thảo My 17tuổi, bạn thân cả ba, biệt danh Jennifer(hay gọi là Jenny). Tiểu thư tập đoàn HFT(trá

hình thôi, chị này bí mật điều hành tập đoàn thông qua cậu em họ Trần Thiên Khải_20 tuổi tổng giám đốc HFT. Cao 1m69, đẹp toàn diện, là người có nhiều bộ mặt: hồn nhiên vui tươi với mọi người khi cô là Trần Thảo My. Sắc sảo đoá đoan trong công việc khi cô là Jenny Trần...và...Jennyfer máu lạnh khi cô hoà mình vào thế giới đêm.... Bản tính thực sự của cô còn là một ẩn số, người yêu Kiệt, ghét lăng nhăng

IQ 3chữ số

Tiếp tục câu chuyện:

- Whattt???? Em nói cái gì...- Thảo My vừa dứt câu, Kiệt vội quay màn hình điện thoại lại, hét lớn
- Á....ááá....anh làm gì thế.....điếc tai quá..- My vội bịt tay, ngăn nhó đưa đưa điện thoại mình ra xa
- A. Cho anh xin...lỗi.....nhưng...như..ng em vừa nói gì thế. nói lại..lại anh nghe nào xem nào..
- Sao thế, em nói gì sai à????- my hồn nhiên
- ..e...m em bảo ai...về việt nam c..ơ
- Thì đúng mà...ba đưa tui nó không nói gì với hai anh sao?????
- Không....có nói gì đâu?!
- Hôm kia ngọc nó check mail với em, tui nó đi lúc 9h hôm qua...giờ này chắc phải đến rồi chứ nhì???- My xoa cằm
- What's the hell.?????????
- Ấy...anh làm gì kích động dữ vậy....la nữa là bể thanh quản bây giờ???????- My cần nhẫn
- Sao..anh không biết gì hết...trời ơi, ba con này sắp về....trời ơi- Kiệt vò đầu
- Nè, sao vậy thằng này...em mà về thì phải vui chứ.. - Hải lên tiếng
- Aisi~~~~Mấy thì biết gì chứ.....- Kiệt
- Thôi thôi...em cúp đây....Thiên Khai có họp đồng nhờ em xem qua....ngày mốt em sẽ tranh thủ về, bye anh yêu, bye Hải ca.....
- Ok. Bye em~~~~hải
- Ấy...khoan....thả.....o my....

Kiệt nhăn nhó quần di động lên bàn, tay gác trán ngã ra sofa...

- Trời ơi.....đời tui...
- Ê, thằng kia , sao thế...ê...- hải chồm người khều kiệt
- Aaaaa~~~~ tao khổ rồi hải ơi~aaa

Kiệt bỗng nhiên ômôm chằm hải, sụt sướt.....><

- Ê...ê...ê thằng kia. Bỏ ra.....biến thái há?????
- Aaaaaa~~~~

Thằng này, bỏ....ra....Yaaaaaa~~~~

Hải tung cú sút đá văng kẻ biến thái trước mặt mình, chửi rủa

- Ấy...thằng này...đồng tính rồi hả...qua Thái phẩu thuật đi rồi về tìm hai thằng kia mà ôm, đồ điên.....xyz .....abc...
- Ê ê~~~~đừng có ảo tưởng mày, tao hotboy chính hiệu nhá, điên mới đồng tính.....chỉ là bùn bực xú cần an ủi thôi mà~~~~
- An ủi kiểu này.....tao xin~~~~hải thật lùn ra xa...
- Aisi~~~khỏi cần mày nữa.....trời ơi đời tui tiêu rồi~~~
- Gì mà than gớm, mà thôi, an ủi chớ... Còn làm mày em mày cho tao mà. Hehe~~~~-Hải cười gian
- Ê..ê không, đừng có rở vô nó nha..- Kiệt rồi rít
- Hừm, thằng này, không cho tao rở em mày à, sao kibo thế~~~~

* kibo: keo kiệt

- không phải~~~~

- Là sao~~~ hải khó hiểu

- Thôi không nói chuyện với ma y nữa, tao đi kiếm thằng lâm đây...

- ê...ê...là sao...kiệt....trent....- hải gọi với theo nhưng kiệt đã phóng tọt lên tầng 3 mất dạng....một dấu chấm hỏi to đùng trên đây, Cậu ngâm ngùi xem tiếp tập chí....

Tầng 3 _phòng ngủ

Căn phòng có cánh cửa màu nâu gỗ bị kiệt đập văng không thương tiếc....

- Lâm... Minh Lâm....Lâm....- Kiệt xông vào phòng hót hải gọi, hét...

Trong phòng, dáng vóc người con trai tóc nâu hạt dẻ lưng trần, mặt quần sọt đen đang nằm hiên ngang trên tấm nệm trắng tinh..., nửa khuôn mặt áp xuống nệm, lộ nửa mặt phía trên. Tư thế này càng làm rõ hơn chiếc sống mũi cao vút, làn da trắng muốt nhưng nam tính, đôi hàng mi dài, chân mày tương hơi nhíu lại, chiếc môi cong mê hoặc phái nữ, làn tóc nâu hơi rối, chiếc hoa tai kim cương trắng nổi bật, hắn nằm ngù trên giường Lâm một cách ngon lành ....

Bực tức với tiếng động lớn ở cửa ,hắn nhăn mặt nhưng chả buồn mở mắt, buông 1 câu nhảm như

-Thằng nào đó...

-tao nè-kiệt dưng dưng

-chết tiệt,dzè ngủ tiếp đi cha nội ,để ngủ dùm cái..-hắn thò tay quơ chặn quần vào người(khòkhò)

-đồ heo lười, mà..thằng lâm đâu để mày ngủ phòng nó dậy

-Mệt thiệt, kệ tao, nó nói xuống tầng 1 ăn sáng rồi, mày "bấm nút" coi-hắn gắt

-thằng này, hết nói

kiệt tìm lâm định báo "hung tin" nhưng lại gặp thằng mắc dịch này, mà thôi cứ kệ nó, chuyện kia quan trọng hơn. Kiệt Xoay người ra khỏi phòng..

Vừa quay lưng đi thì chuông reo lên

"tìn tìn"

Chỉ đúng 2 âm thanh....

Hắn ngồi sừng dậy ngay lập tức.....

Kiệt khựng lại tại chỗ.....

Hải đánh rơi tạp chí....

"Người còn lại" đang xoi mí....suyt sặc ra mũi.....

"Ai vậy, sao lại..... bấm chuông đc"- 1 suy nghĩ chung của toàn thể thành viên trong nhà

(em quên nói là cha mẹ hắn và hải cùng pama nó, lâm ,vy, ngọc, kiệt, my là bạn rất thân khi xưa,nó vy và ngọc được pama tụi nó xây cho 1 vila bên mỹ để 3đứa ở chung cho tiện việc sinh hoạt của con gái và tự lập hơn .Bọn hắn cũng vậy, được xây vila ở Việt Nam để sống riêng. Vila được đặt chế độ xác nhận vân tay nên những người bình thường không thể bấm chuông cửa, có bấm cũng vô ích, không kêu đâu(cài không cho nhấn. Để chung à???).

Ngoài bọn hắn vào được nhà thì chỉ có người dọn nhà hàng ngày, Cherra-quản lí bọn hắn và Pama bọn hắn và được..

- Cherra đi công tác Ấn độ rồi, lao công xin nghỉ 1 tuần....-kiệt quay qua nhìn hắn

-Pama mày thì ở Anh đúng không..-hắn quay lại kiệt

-vậy chỉ còn có thể..là.....

..pama tao..-hắn nói

Chuông cửa lại vang lên lần nữa...

-thôi rồi chết tiệt..dọn lẹ-hắn

-Mấy tầng 3,hải ở tầng 2,tầng 1 có "ba lâm",tao tầng trệt

-nói nhiều lẹ đi...-hấn găt

(Hôm nay là Sáng Chủ nhật, lao công sẽ không dọn dẹp, mấy ảnh phải tự xử. Theo thường lệ thì pama hấn và Hải sẽ đến kiểm tra "định kỳ" coi mấy ảnh có sống yên ổn, gọn gàng không, nếu mà phát hiện không gọn gàng sạch sẽ sẽ bị "dắt cổ đem về" (t/g: mấy bác này lấy có thời, tìm mọi cách lòi cho bằng được hấn với Hải về-quậy quá mà, Kiệt với Lâm thì lại khác, rất "ngoan "trong mắt các pama)

- (t/g: ui, đừng tin mấy ông nha!quậy ngầm không đó..

Lâm, Kiệt: Con này muốn chết *bê tay* cớp cớp.....

-t/g: aaa. Dọtttt lẹlẹ....)

4 đáng về nho nhã thường ngày trước các fan không còn nữa, thay vào đó là 4 tên chạy như ma đuổi, lần xăn dọn hết cái này đến cái khác.....trông tội thiết!

Hấn vội đi vệ sinh cá nhân rồi dọn 4 phòng ngủ*nguy nga*.....

(nói vậy thôi, ông này lấy chần, mền trùm đại lên không à, đồ đạc xung quanh bắt kê là gì thì cho hết vào.....nhà vệ sinh rồi khoá trái cửa.

Hải dọn sạch tạp chí "bảy bạ" dồn hết vào.....tủ lạnh kế sofa, khoá trái, gỡ sạch hoa tai ra...(pama ảnh thấy là cạo đầu liền nha, lật đật phi xuống cầu thang..

Lâm gom sạch vỏ đồ ăn tiện lợi, mì gói(toàn ăn vậy mà sống đấy) bỏ hết vào.....lò vi sóng, khoá trái(hên là chưa bậc lò),gỡ bông tai ra(vì hình tượng ngoan hiền ấy mà)

(T/g: nhà này có hấn cả gan không thềm tháo hoa tai trước các pama thôi)

Kiệt khổ nhất,tầng trệt, đi học về quần áo, cặp đồ đó, đi chơi về giày kính mát ,mũ bảo hiểm, áo khoác, phụ kiện.... để đó cả..(công nhận bày thấy sợ) dọn hơi b ịmệt nha!!!

Kiệt hốt hết tổng vào tủ giày dép, khoá trái, dọn ra công mở cửa, Lâm và hải cũng có mặt..

- hey, chào mama-kiệt cười tí mắt

(Giả tạo ghê chưa...)

- làm gì mà lâu vậy con-mama hải hỏi (pama hấn và hải xem lâm và kiệt như con nuôi vậy)

-dạ..dạ..tụi con bận..ôn bài..trên lầu ý ạ-hải chen vô

- Ôn bài??- mama Hải

-tin được không đây-mama hấn găm ghè nhìn 3 đứa

- dạ, dạ..th.ật mà- Lâm nói

- khó tin quá-mama hải

- ủa..ủa..2papa đâu mà để 2quý bà sang trọng,Trẻ Trung đi 1 mình thế ạ-kiệt vội lái sang chuyện khác

-Con lúc nào cũng chỉ được cái.....hiu mama- mama hải (khen đẹp bà khoái ý mà)

- Papa các con ra sân bay trước rồi 30phút nữa pama đi công tác Anh-mama hấn

- Ôi ôi, pama đi sao, để chúng con ở đây ai lo- hải nước mắt lưng tròng nhìn 2phụ huynh

Lâm và kiệt cũng làm ánh mắt cún con tội nghiệp nhìn theo

(giả bộ hoài,ấy ah vui muốn chết)

- Thôi thôi được rồi, lớn rồi mà còn..-mama hấn

- Ủa mà nãy giờ không thấy Minh ta-mama hải

Lúc này 3chàng mới ngừng "diễn trò" và nhớ ra thằng bạn mình.... Đã biên mất~.....

Ai nào có ngờ.....

Hắn.....tội nhất, dọn đến 4 cái chuồng heo sao nhanh nổi, vệ sinh cá nhân, thay đồ, còn ở tận tầng 3 xuống sao kịp

-à..dạ..n..nó..-3tên áp úng

-nó sao con-mama hắn

-á..nó..-lâm

-hey, mama, con đây

Hắn từ đâu lù lù xuất hiện mà lại không có chút biểu hiện mệt của việc "lội bộ" cầu thang nữa chứ.....

(chính xác là dọn xong thì chạy cầu thang xuống vừa mệt vừa xa nên ổng.....trượt luôn trên thanh vịn cầu thang mà xuống đấy bà con... Hết nói)

Ba tên bạn không mấy ngạc nhiên, trượt cầu thang là thói quen của hắn mà. 3chàng thở phào nhẹ nhõm vì thấy hắn "bình an vô sự"..

-con ở đâu nãy giờ vậy -mama hải

-dạ con..con.

-con sao??-mama hắn

-à,con bị..đau bụng....,đứng rồi đau bụng, đau từ sáng giờ mama ơi, ui da đau quá-hắn giả vờ nhăn mặt xoa bụng trông tội nghiệp vô cùng

Ba tên bạn cũng "phụ hoạ" thêm...

-đúng đó mama,nó đi.....vệ sinh từ sáng giờ đấy ạ

-ôi trời con tôi.....có sao k con,con làm gì mà ra nông nổi này thế- mama hắn

-dạ dạ chắc con ăn trứng gì hồi tối rồi. hixhix~~

-lo uống thuốc gì đi,để vậy không được đâu con-mama hải

- vâng con biết rồi ạ-hắn ngoan ngoãn đáp

-các..các mama bắt đầu kiểm tra được chưa ạ-lâm

- dạ dạ.....-3tên còn lại đồng thanh

- Tụi con...kiểm tra mau mau rồi đuổi mama về chứ gì....

- Mama hiểu lầm rồi...hihi tụi con chỉ.....- hải cú

-thôi,chắc hôm nay không cần đâu

- Tại sao ạ???- 4chàng đồng thanh

- Ủ, hôm nay các mama sẽ không kiểm tra các con được vì 30ph nữa bay rồi, đến chào các con thôi-mamahắn giải thích

- Dạ...đồng thanh

- Thôi mama đi đây ,papa các con chắc chờ lâu rồi đó...- 2người phụ nữ mang vẻ đẹp quý phái vẫy tay chào 4người thanh niên tuần tú và bước ra cổng

-vâng,chúc pama đi đường thuận lợi-cả 4chàng nghiêng người 1 góc 45°

(con nhà quý tộc mà)

Khi 2bóng dáng leo lên con BMW trắng đi mất,4con.....đuôi ươi nhảy dựng dựng trước cổng nhà (fan mà thấy thì toi)

- Yeeee~~~~...tự do rồi-hải hét

- Tối nay quẩy 1 bữa mới được- Kiệt

- Tha hồ mà phi moto-hắn

- Thôi thôi vào nhà- đến cả Lâm mà còn phải cười tươi(hiếm thấy)

4chàng hí hửng đóng cổng đi vào, đang đi thì kiệt nhớ ra điều gì đó, liền khựng lại.....

-Khoan!!!

-gì vậy-hỏi hỏi

- Khùng à????-hắn nhủ mày

- Đừng vội mừng.....còn có chuyện khác nữa- Kiệt

- Chuyện gì?- Lâm

-.....tội nó.....về .....việt nam rồi-kiệt

-hửm????-hỏi

-Về?ai?-lâm nhủ mày

-.....3đứa nó.....-khó khăn lắm kiệt mới nói thành lời

Vừa dứt câu,lâm cảm thấy 1 dòng điện xẹt ngang đầu anh....

Chờ đợi điều thú vị của chương sau

Đón xem chương 7 _Đồ điên! Anh là tên biến thái..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đồ Điên! Anh Là Tên Biến Thái...

- Mày nói...tội nó????- Lâm nhếch môi

- ừ,.....bé Ngọc và 2con em yêu

.....quái của tội mình..

Khoé môi lâm khẽ nhếch lên, giật giật, mọi hứng thú khi nãy đã đi đâu, hắn và hỏi thì không hiểu gì cả..

-đừng đùa...thế ch.....Tin tin

Lâm chưa nói dứt câu thì chuông cửa lại reo

Hỏi nhanh chân ra mở cửa

-Quái lạ, ngoài Cherra, pama và công ty lao dọn ra thì ai có dấu vân tay nữa vậy, hôm nay lao công không đến, Cherra đi công tác rồi mà-hắn tự xoa đầu

Quay mặt về Lâm và Kiệt chờ câu trả lời, đáp lại hắn là sự im lặng của cả 2...

Từ ngoài cổng,cô gái mang nét đẹp châu âu có mái tóc vàng đuôi thẳng bước vào,cô mặc 1 bộ váy ngắn đùi trẻ trung màu hồng khoác áo da đen,chạy giày cao gót đen 1 tấc

-ủa,cherra,về lúc nào thế-hỏi nhìn cô nói

- Cherra???? Oh no,cherra is a my sister, I'm cherry(ồ không,cherra là chị tôi còn tôi là cherry)-cô gái đáp

-hello,Cherry-kiệt

-nice to miss you(vui khi gặp lại chị)-lâm

-hi~~Trenter,Jakling,You were very very more beautiful than year ago ,good boy (chàotrenter,jakling,2ah đẹp trai hơn năm ngoái nhiều rồi)-cherry

-ủa,gì lạ vậy,cô không phải cherra sao-hải

-Who are you(cô là ai)-hải

-oh, cool boy*chỉ hải*and baby boy*chỉ hải*,wonderful (ơ,lại thêm 1coolboy và 1babyboy,tuyệt vời)-cherry hét

¶(quên chưa nói,bà này hơi mê trai xịu)

#coolboy:chỉ khuôn mặt đẹp theo cách lạnh lùng,lặng từ

#babyboy:chỉ khuôn mặt baby nhìn vào là hút hồn ngay

==

-chị nói tiếng việt dùm đi ạ-kiệt nhăn nhó

- Rồi rồi,hìhì-cherry

-nói được tiếng việt cơ à- Hải ngạc nhiên vì cherry phát âm hết sức chuẩn

-cô ta là ai-hải không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả,vẫn câu hỏi đó

-wow,coolboy phong cách lạnh lùng,thích quá-cherry

- Chị về đây.....có nghĩa là.....-lâm

-.....À.....à..ừm 3 chị bảo gửi giúp qua 3 con siêu xe giúp-cherry gãi đầu nói

-.....vậy ra tui nó về thật-kiệt nhếch môi

-ai đây 2 bây-hải

-thôi được rồi, vào nhà đi rồi tao giải thích, đứng đây làm gì- Lâm nói

Thế là cả bọn đi vào nhà...

Phòng khách

- Tự giới thiệu ,tôi là Cherry Wastone, 20t, thư kí riêng của CTịch Dương kiêm quản lí của các tiểu thư SAT(*). Chị sinh đôi của tôi là cherra wastone 20t và đang làm quản lí cho các anh, nói chính xác hơn là các thiếu gia SAT...

*SAT: 6tập đoàn có tiếng và uy tín nhất trên ThếGiới. Gồm có: T. đoàn Nguyễn Hoàng (nhà hải), Ngô gia (nhà ngọc), Đặng gia (kiệt và vy), CCF(nó và lâm), PPM(hải) và PFT(thảo my) theo ước tính thì tổng tài sản của họ gộp lại gần bằng gấp 5lần tổng 145thương gia nổi tiếng ở Châu á còn lại (em chém quá tay rồi)

Và hơn hết cha mẹ cả bọn đều là bạn khi còn trẻ ,các thiếu gia, tiểu thư của họ thì tài sắc vẹn toàn khỏi phải nói .Nhắc đến SAT, không ai là không kiên dè, nể sợ...

==

Tự tay hộp tách trà, Cherry tiếp lời:

-Tôi đến đây do lệnh pama các anh, chị tôi đã thi hành 1nhiệm vụ mật của SAT nên tạm thời tôi sẽ là quản lí của các bạn và kiểm luôn các tiểu thư

- Ra vậy hèn gì chị em cô giống quá đến tôi còn lầm đấy- Hải nói

-Vâng, mọi người xung quanh phân biệt chúng tôi bằng mái tóc(cherry

vàng đuôi thẳng, cherra đen kiểu vic) và cách ăn mặc thôi(cherry ăn mặc trẻ trung,còn cherra xuất hiện đều vs áo somi và quần jean)~~~

- Ồ, hèn gì ăn mặc khác hải- Hải

- Vâng.....-cherry cười hiền

-Xe xiết gì của đám quý nhỏ đầu rồi chị- Lâm

- Dạ, chờ khoảng 5ph thôi, xe container báo là kẹt xe

- Ừm-kiệt

-Ủa mà mấy chị đi đâu hết rồi ạ,nãy giờ em không thấy ai cả???! -cherry dáo dác nhìn xung quanh

- Chị nói gì lạ vậy,tụi nó ở đâu mà quản lí không biết là như thế nào?!-lâm nhún mày

-Oh, không phải mấy chị đã qua đây rồi ạ ,báo em gửi xe sang nhà 2anh giữ hộ với lại 3phu nhân muốn các chị ấy ở với anh cơ mà-cherry nói

- SAO?????- Kiệt hét

- Có thấy con nào đâu- Lâm

-sao kì vậy ạ??? Chị Linh Ib với em là đã qua đến rồi mà?!-cherry

-Con Linh nó lại bày trò rồi-lâm xoa cằm

-Sao mày không nghĩ là con em tao-kiệt

- Ừ thì cả 2-Lâm

- hazzi...-2người anh đồng thanh

Cherry thấy cảnh đó thì tủm tỉm cười. Quen quá mà.....

-Sao chị không đi tìm mấy cô em gái cho họ đi*chị lâm và kiệt*, quản lí kiểu gì thế-hấn nhún mày

- Ừm, đúng đó- hải đồng tình

-hihi,không phải đâu..... nếu các chị ấy đã muốn trốn thì .....em bó tay ạ, may ra nhờ tài suy luận của anh Lâm mới có nguy cơ.....-cherry giải thích

- Là sao???...//-hấn và hải đồng thanh

- Chuyện này không phải lần đầu đâu, tụi quý nhà tao bày trò thôi, không có gì đáng lo cho tụi nó cả- Kiệt thở dài

- Cái gì???-hải

-vậy thì mày lo cái gì chứ???-hấn

-hazzi, tao chỉ sợ nguy hiểm..... cho người khác mà thôi~~~~

-Hả?????- Hải và hấn lại tiếp tục đồng thanh

-Thôi Để em kể "chút ít" về các chị ấy cho các anh nghe coi như để rút kinh nghiệm từ giờ cho dễ sống chung vậy.....- Cherry đột nhiên chen ngang

Và thế là hàng loạt chiến tích của tụi nó được phanh phui từ lời kể của Cherry và sự phụ họa rất ư nhiệt tình của kiệt.....hấn và Hải như 2thằng ngó đôi sắc mặt liên tục khi nghe về tụi nó...không tin nổi có đứa con gái như vậy sao???? Hai đứa đều có chung dòng suy nghĩ :

"đầu-gấu-quá"

(chú ý là cherry và kiệt chưa đề cập đến nhan sắc của gụi nó à ngen)

Đầu ai để ý rằng, trong vẻ mặt lo lắng của Lâm lại lóe 1tia hạnh phúc nho nhỏ.....

Cuộc nói chuyện kéo dài 10ph thì cherry nhận được điện thoại là container đến (vì bấm chuông không được nên gọi đó)

Thế là cherry lôi cả bọn ra giúp mình khênh đồ đạc .Ai lại nỡ từ chối phụ nữ, nhất là 3tên sát gái nhà này chứ, Lâm cũng bị lôi theo..

Người nhân viên mang xuống khoảng 7,8 cái vali vỡ bụi chẳng..

-3con siêu xe đâu????- Cherry đổi giọng lạnh lùng(chỉ cá rồn với ụi nó thôi nha)

- Dạ trong container ạ, tôi..tôi không lấy được mấy loại này- nhân viên e dè(mấy con xe bá đạo vậy lái xuống trải chắc vỡ nợ luôn)

-ừm, thôi được tôi tự lái..

Cherry vội chớp ngay cái vali đen lớn nhất bằng 2 lần cái khác, quay sang kiệt và hải

-babyboy và trenter giúp tôi mang lên nhá

Và thế là 1 chàng 3 chiếc vali "lết" theo cô.....

Lâm theo hấn vào container lái xe ra, hấn thấy đầu tiên có con BMW cùng loại với My(my ở nhà này mà tại bây giờ không có nhà) và con Kawasaki GX10R tối tân, Xe bọn hấn đều do Tromit Wylyam làm ra khác vs xe thường nên hấn nghĩ ắc hấn em tụi nó cũng vậy

Lâm lần lượt lái 2 chiếc xuống và nhờ hấn lái chiếc cuối cùng..

Hoi ngạc nhiên nhưng nhanh chóng bình thường trở lại: đập vào mắt hấn là con suzuki haysabasa giống hệt của mình, loại siêu xe mà hấn cực mê

"có người cùng sở thích với mình sao?" hấn thoáng nghĩ

-Lâm, con này của ai thế???-hấn buột miệng hỏi

-à...con em tao, quên nói nó cũng cùng loại này giống mày đó.....tính khí lạnh lùng thường chuộng loại này mà.....thấy nó hơi bị "hợp" với mày đó, sao?!! Chịu làm em rề tao không???!-Lâm đùa, thấy chíp khoá cho hấn

- Thôi tao xin, tao không *like* đầu gấu- hấn xua xua tay

- Cái thằng.....để coi khi gặp nó mày có "đồ" không thì biết

Không nói nữa, hấn nhấn chíp, rồ ga chạy xuống.....thoáng ngạc nhiên lần nữa, mức tối thiểu 100(km/h), tối đa là vô hạn(chức năng đặc biệt) giống hệt hấn, con gái mà dám chạy tốc độ kiểu này sao????

Khoé môi khẽ nhếch lên, cảm thấy hứng thú về cô gái này, hấn phóng xe ra ngoài.....

The here hotel

Phòng 505(vip đặc biệt)

Ba thiên thiên thần nằm vắt vẻo trên 3 chiếc giường liền nhau, trong khi h thân ảnh hết cái nhau chí choé đến tám chuyện rôm rả thì 1 thân ảnh lười nhát ngủ say sưa...

Mặc kệ nó đang ngủ, Vy và Ngọc bắt đầu bày trò.

2 đứa thay đồ và ra ngoài chuẩn bị sẵn trai(bà Ngọc hà...Vy không cần)

Gọi phục vụ mang 2 bộ đồ theo style của vy và ngọc

Vy style nóng bỏng, áo somi ngắn tay màu xanh dương nhạt mở 2 cúc đầu khoác áo da xám lửng cộc tay, váy 2 tầng xếp li ở đuôi màu xám ngắn tới nửa đùi gối, giày cao gót đen 1 tấc. Mái tóc hung đỏ duỗi thẳng nhưng đuôi tóc thì xoắn trông ngộ nghĩnh, mái ngố che chân mày, tô chút son dưỡng môi không trang điểm nhưng vô cùng cuốn hút...

Ngọc áo thun trơn dài tay màu trắng khá rộng nhưng nhờ vòng 1 *khủng* nên đg cong của cô hiện rõ ra đường milimét 1. Quần bó màu đen tôn lên vòng 3 và đôi chân dài thon gọn. Áo khoác đen lửng tới rốn không kéo sọc hông tía. Mái tóc bạch kim gọn sóng không thẳng cũng không quăn, đeo băng đô đen bên trong tóc, mái xéo che 1 bên chân mày, chút son bóng và không trang điểm, đôi mắt trắng 1 tấc. Vô cùng cá tính và cute~

Cả 2 ra ngoài để nó ngủ lại 1 mình trong phòng, cửa vừa đóng thì nó mở mắt ra(thì ra nó k ngủ)ánh mắt vô định, nó rời khỏi giường và tiến vào nhà tắm.....vang lên tiếng dội nước xối xả...

Trung tâm thương mại TP

Con BMW đỏ dừng lại, 2 cô nàng nhà ta bước ra(mới mua xe đi đồ)

Bước vào và nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi người...

Tim của đám boy thì bay loạn xạ, tia điện của lũ girl phóng tới 2 đứa liên tục

Thấy cảnh đó, Vy chỉ nhếch môi

- Quen không???

- Vui mà, tao khoái rồi nha!!!- Ngọc khẽ cười vờ ngượng ngùng làm khối tên la toán lên

2đôi chân thon dài đầy tự tin tiến thẳng vào khu thương mại dưới những ánh mắt soi mói...

Không có thói quen đi chung nên 2đứa tẽ ra 2lối riêng biệt..

Ngọc đi đến lote và ăn 1 cách từ tốn khiến cái gian hàng chật kín người.

Cô vô cùng hả hê khi các chàng đến gần bắt chuyện xin phone, nick facebook ,zalo,viber,...tất đều được cô đáp trả bằng nụ cười chết người và các số điện thoại.....ma, địa chỉ giả (bó tay)

Gian mua sắm

Mân mê với mấy túi quần áo trên tay, Vy lượn hết shop này đến shop kia làm các vệ tinh chạy theo một bờ hơi tay...

Dừng lại ở gian giày dép, đôi ủng dài đến đầu gối màu đỏ kéo sọc hồng tia làm nhỏ hoa mắt. Nhỏ đam mê giày lắm nha! Không thể bỏ qua được: boots trắng đôi mới cao đến 1 tấc 2 cực đẹp, giày cao gót mũi nhọn làm nhỏ thích thú nhoèn miệng cười hiền làm lũ vệ tinh nhao cả lên, cầm đôi giày định mua thì lần này, ngoài những tên thập thò quanh mình ra, nhỏ bỗng nghe thấy tiếng la thất thanh từ bọn con gái....

Chẳng buồn quan tâm! Nhỏ xuất hiện thì có bọn con trai, lần này thì chắc là 1hotboy nào đó thôi. Nhưng thật tiếc, nhỏ có vác xin nhiệm trai đẹp rồi, không thềm nhìn hay thắc mắc làm gì....

Nhưng mà ...

Cộc cộc

Cảm nhận được bước chân từng bước 1tiến lại gần mình nhưng vẫn không thềm ngoái lại nhìn đến khi đôi chân ai đó dừng lại cạnh nhỏ...

Nghĩ cũng chắc chỉ là người mua giày nên cũng nhỏ cứ chăm chăm vào boots trắng1 tấc 2 cho đến khi người bên cạnh lên tiếng:

- Đáng em cao và rất chuẩn rồi nên không cần mang loại cao vậy đâu~~~

Xoay đầu lại noi phát ra giọng nói, nhỏ thấy gương mặt của 1tên con trai cắt tóc phong cách, khá bảnh (quá bảnh đó má) nhếch mép cười trông thật đều(nụ cười tuyệt chiêu của người ta đó má)

Lũ con gái nhao cả lên, còn nhỏ thì thấy quá ư là bình thường, bởi lẽ xung quanh nhỏ thiếu gì cỡ này theo đuổi chứ?!

Đáp lại hần là 1sự thờ ơ vô độ, Vy quay mặt đi và tiếp tục chọn giày...

Còn người này sau khi thấy mặt nhỏ thì khác hẳn.....

=====

ΔVõ Cao Hùng19t.Anh họ Hải, sát gái không kém Hải, đẹp trai 1 hotboy đáng chú ý trong trường, thích vy từ cái nhìn đầu tiên nhưng nhỏ thì coi anh.....thua cả không khí, hơi nóng này, bột chộp ,rất ghét hải vì...luôn giành con mồi mà anh định tán tỉnh. Bang chủ demon,biệt danhjun

=====

Hùng từ lúc này khi đang đi shopping thì trông thấy bọn con trai nhao cả lên còn bọn con gái luôn mồm xia xóc. Kinh nghiệm sát gái cho cậu biết, là có hotgirl nào ở gần đây nên hiếu kì, muốn xem thử cô em nào đó đẹp đến đâu mà làm náo loạn cả cái khu thương mại thế này...

Từ xa đập vào mắt cậu là 1thân hình chuẩn không thua gì siêu mẫu với cái vái ngắn lộ đôi chân trắng ngần không tí vết mờ mẫn bọn đàn ông, khuôn mặt ẩn hiện sau mái tóc hung đỏ duỗi thẳng dài ngang lưng có quăn ở phần đuôi..

Khi Vy xoay mặt lại, đập vào mắt Hùng là 1khuôn mặt tựa thiên thần ,baby từng góc độ, muối cao, mi cong, môi đỏ mọng với làn da trắng hồng tựa da em bé...

Choáng ngợp với tiên nữ trước mặt mình. Hùng đơ 3s nhưng nhanh chóng lấy lại phong độ, nở nụ cười tuyệt chiêu có thể làm điêu đứng không ít đứa con gái .Nhưng cậu thực sự sốc, nhỏ đưa bộ mặt thờ ơ pha chút khó chịu đáp trả, hờ hững quay đi.....

=====

Sau khi tỉnh lại khỏi con sốc, Hùng nhũu mày rõ khó chịu,ánh mắt pha tia giận dữ. Rõ là.....bị quẻ đây mà, có 1cô gái vừa "lơ" cậu sao ,thật khó chấp nhận được. Nhưng cậu nhất quyết không từ bỏ nhỏ.Bởi vì...nhỏ thực sự quá đẹp (rõ mê gái)

-Này em-hùng bắt chuyện

-.....-im lặng

-này...

-.....-vẫn im lặng

- Cô bé, anh gọi em đó, nghe không???-mắt kiên nhẫn, cậu hét lên

Vy bỗng xoay mặt lại, mặt mày nhăn nhó:

-.....tôi không tên "này" và cũng không " này ", càng không phải là " cô bé".....

- A...xin lỗi em.....anh.....chỉ muốn nói chuyện với em thôi đừng quá căng thẳng.....-cậu gượng gạo khi bị nhò bắt bẻ

-...Anh biết tôi sao?- vy lộ rõ sự khó chịu, nhúm mày đáp

-à...không, anh chỉ muốn làm quen...

- Tại sao???

- Chắc em không biết anh là ai nhỉ?!~~~~ Anh là Võ Cao Hùng, em nghe qua chưa, anh khá nổi tiếng mà ,còn em . em tên gì???!-lấy lại vẻ uy phong thường ngày, giọng nói pha chút bồn chồn thả sức hút vào người đối diện (thả dè thì nói đại đi, bày đặt sức hút)

-tôi không hỏi tên anh, trả lời câu hỏi giúp. TẠI SAO?

-.....anh chỉ muốn hỏi tên thôi, có cần phải vậy không???!- tay vẫn đút túi quần, cố làm ra vẻ bình tĩnh,chứ thực ra là vừa quê vừa nóng máu rồi...

- Thì sao, tôi thích nói kiểu đó,anh quản được sao?-nhỏ không thích dây dưa kiểu này nữa chút nào, giờ chất giọng đánh đả ra (đánh đả là tính cách của chị Vy nhà ta mà)

- À, không....

-Anh muốn tán gái thì nhắm vào cái lũ sau lưng anh ấy, anh chưa đủ đẳng cấp tán tôi đâu, tạm biệt- nhỏ quay lưng đi. Không thèm mua giày nữa

-Cô.... -hùng cứng họng, định chửi nhỏ thì nhỏ đã đi mất dạng rồi...

Cậu quá sốc, cô ta không thấy cậu quá tuyệt sao, cậu là 1 tuyệt tác nhân loại cơ mà(tự sướng ghém).Đôi mắt tối sầm lại, thụp chân xuống sàn, bọn con gái vội chạy lại đỡ cậu ,hỏi han đủ điều và không ngừng mắng nhiếc rửa xả nhỏ, khoé môi Hùng chột nhếch lên..

"Dám lơ tôi,được lắm. Có ngày tôi sẽ làm cô gục ngã dưới chân tôi-dưới chân Võ Cao Hùng này"

Hất tay lũ "bọ chết miệng kệt" ra khỏi người mình, Hùng đứng dậy và ra khỏi khu thương mại với cục tức không nhỏ...

Phía gian quần áo gần đó ,2chàng trai với 2 mái tóc xanh dương và tóc nâu quan sát hết mọi chuyện (hắn và hải đó bà con,cũng đang đi mua áo ý mà)

- Coi kìa Hải- hắn khều vai hải

- Hử? Đang lựa áo mà-hải khó chịu

.

-Có con nhỏ "quần lơ" thằng anh mày kia

- What?- hải quay qua, mắt trợn lên

- Sao? Không tin à, tao vừa thấy tức thời ở chỗ giày nữ kia

- Ghê vậy? Thôi mà kệ thằng đó,t thích nó, mày quan tâm nó hả?!

-Không chỉ là ngạc nhiên khi có đứa không mê trai đẹp thôi-hắn cười nhẹ

- Xời!!!!, không phải đâu, tại thằng đó "xoàng" quá thôi. ....nếu là tao thì em đó đồ chắc- Hải tự sướng

- Oẹ.....bớt tự kiêu đi- hắn vờ ối

- Mà nhỏ đó ra sao? Có đẹp lắm không mà cỡ thằng Hùng còn bị quần lơ dậy????!

- Không rõ mặt, đáng thì.....không thua Thảo My chút nào ,da trắng, mũi cao, có vẻ cá tính....-hắn lăm bằm

- Trờiz đây là mỹ nhân rồi ,sao không nói sớm để tao tán?!

- Thôi đi, không khéo bị cho "ăn bơ" thì tiêu cái hình tượng-hắn trẻ môi

-...ừ...m,mà 2thằng kia đâu ,sao chưa tới-hải ậm ừ rồi lẳng chuyện khác

-Tôi rồi dưới phòng game, xuống không?!

-O...k

2thân ảnh đi mất theo sau là cả 1 "binh đoàn" chị em gái và 1rừng tim bay là tả

Vy đến lote nơi ngọc ăn(chị ngọc vừa nhắn tin cho vy)2đứa nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi người

Vy đeo headphone vào và uống coca thẳng nhiên mặc cho Ngọc nói chuyện rôm rả với bọn con trai ,chúng mua cho 2đứa rất nhiều đồ ăn....

Bất chợt dt Ngọc có tin nhắn:

-[mày là đồ thất hứa]-vy nhắn tin(rành ghê, ngồi kể mà cũng nhắn tin)

-[sao?]-ngọc nhắn tin lại

-[mày rủ tao tới đây để mày *săn gai* ,mày hứa cho tao cái gì nhớ không]

-[à...ờ...nhớ rồi,từ từ đã]

-[không, tao muốn giờ cơ]

-[Đề chút đi,tao chắc có là có mà]

-[A,hay mày"lớn tuổi" "già cả" rồi,không còn sức hút nữa ý mà]

-[hừ,không dám đâu,mày khôn thấy xung quanh đây chật kín nam sinh làm quen tao à!đề rồi coi]

-[ừ...để t xem]Vy cắt điện thoại vào túi

(trước khi đi 2bà bản với nhau,bà ngọc tới *săn trai*,bà vy sẽ được xả street, nhưng xả street kiểu gì thì...để rồi coi...hehe"cười mang rợ")

Không khí quây lote càng đông hơn khi nam sinh ủa ạt kéo vào.....bỗng đám đông ấy tề thành 2hàng cho 1đám thanh niên vào, đám này ăn mặt hợp thời trang ,nhìn trẻ lắm. Khoảng 18,19t gì đó là cùng nhưng mọi người lại ra về kính nể, sợ sệt chúng

Thấy "các fan" mình giải tán đột ngột,Ngọc nhử mày nhìn xem chuyện gì thì thấy 1đám chơi chơi đang tiến về phía mình,mặt thì mày láo vô cùng, đám đi sau vừa cười nói gì đó mà mắt lại nhìn chằm chằm cô và nhỏ Vy.....

Đến trước bàn 2đứa nó,1thằng đi đầu hàng lên tiếng, giọng vô cùng nham nhở:

-2cô bé ngồi đây làm gì thế

-có gì không???-vy không nhìn chúng, mắt chằm chằm lướt iphone6 ,buông 1câu với chất giọng khinh khinh

-A.em này cá tính đấy. Anh thích 2em rồi đó

-thích?chúng tôi-ngọc nói

-Đúng, 2em quả là mỹ nhân đó, anh chấm cả2, đi chơi không nào-tên bên cạnh đầu vàng khè cọt nhà

...không khí chùn xuống.Mọi người tội nghiệp cho 2tiểu mỹ nhân,bọn này là đàn em của bang thứ 5 ViệtNam-demon mà,không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây...

Trong khi đó thì không ai để ý đến nụ cười nửa miệng trên môi cô gái tóc đỏ và sự khoái chí trên vẻ mặt cô gái tóc bạch kim.

- Tao giữ lời rồi nhé-Ngọc khề nói

-Cảm ơn-Vy hứng thú

(có đoán ra vy xả street bằng cách nào chưa)

-...Được,em ngóng mấy thằng như mấy anh từ nãy giờ....-câu nói phát ra từ bờ môi nhỏ của Ngọc,mọi người vô cùng ngạc nhiên cho câu trả lời cực kì sock này.....

Cứ ngỡ thường phải là "biến đi" hay "cút" hoặc là "tôi không quen các anh" còn nếu không thì cũng là "các... anh thông cảm! Tôi bận rồi" chứ. Cả trung tâm sốc nặng

Đám du côn ngạc nhiên không kém, mặt ngệt ra cả, 2 nhóc này bị gì vậy chứ, không lẽ không sợ sao?

Hay là biết không chống cự được nên cứ vui vẻ đi theo?

Tên đầu đàn kịp trấn tĩnh và cất tiếng:

-haha, được lắm, mấy bé điều thế là tốt, giờ đi theo bọn anh nào...

- Đi? Đi đâu? Ở đây làm luôn không được sao?

Đôi môi nhỏ của của Ngọc lại làm chấn động nơi này! cô đang nói cái gì vậy chứ. Mọi người cùng sốc tập 2

- Hà? - cả đám còn đồn cùng hét

- Sao? không được à

-...bé à! Bé.....có còn tỉnh táo không vậy, thấy bọn anh như vậy sợ quá nên "hoạn nạn sinh liều mạng" hả-ngạc nhiên nhưng vẫn phải giữ lại phong độ cho cái danh "đại ca" chứ! 1 câu nói đầy cợt nhả

-ô hô...Vy à, lẽ đi còn về nữa-ngọc, vẫn cái giọng ấy, nguyệt vai nhỏ Vy

-Được...-nhỏ nhếch môi lạnh, đứng dậy cời headphone và áo khoác ra (sợ dơ áo hở mả)

-Gi vậy-cả núi người trầm trồ cùng hành động của nhỏ (tưởng tượng đi, áo somi mỏng mở 2 cúc, bước chân thon thả lại gần đám con trai. oẹẹ)

Đám du côn đỏ mặt cả lên, tim đập mạnh kinh khủng nhìn nhỏ ngạc nhiên và...thèm khác

-cô...pé à, e...m-tên đầu đàn lấp bắp, hiện giờ nhỏ đang trước mặt hần..

Ánh mắt hút hồn nhìn người đối diện, môi cười khẩy, tiến tới cầm tay tên đại ca và.....

RẦM__1 đòn judo wật ngã đối thủ về phía trước đẹp mắt

Núi người lại 1 lần nữa sốc nặng, mắt chữ A mồm chữ O nhìn nhỏ, động tác quá nhanh. Tụi đàn em chưa hết ngạc nhiên cư lại thêm ngạc nhiên mới nên chương trình trong não chắc chưa thể truyền tải thông tin cho bộ nạo, mãi 5s sau mới tỉnh lại và thấy "sếp" nằm la liệt dưới đất, bất giác rùng mình

-mày.....dám-mặc dù rất đau nhưng tên đầu đàn cố ngồi dậy, chỉ tay vào mặt Vy

-xin lỗi anh, bạn em... hơi nhẹ tay-ngọc đá đều

-tụi...bây còn đứng...đẩy làm gì, bắt tụi nó cho tao!!!!

Chúng có khoảng 9 tên lao vào nhỏ như 1 bầy chó điên, Ngọc thông thả ngồi ghé lên "khán giả", màn xã street của Vy bắt đầu...

Cách đó không xa, 4 thân ảnh nam nhi lịch lãm đi sau là mấy...trăm cái đuôi và 1 rừng tim đi theo (bikết ai rồi chứ)

Chính là bọn hần!!!

Lâm, áo thun xám, dài tay không họa tiết với quần jean bạc mài rách, vuốt tóc đen và đôi bông tai đen hình thánh giá, giày put trắng, vẻ mặt kiêu ngạo...

Kiệt somi trắng caro đen ngắn tai, áo khoác đen cụt tay, quần kaki trắng, giày put đen, chiếc hoa tai đen hình đầu lâu bên trái, vẻ mặt rất kiêu ngạo...

Hần somi trắng, không thèm xoắn tay, mở 3 cúc đầu lộ body chuẩn, quần jean muối tiêu bó, giày bata đơn giản, chiếc hoa tai đính hạt kim cương trắng ẩn hiện dưới mái tóc nâu. Vẻ mặt...CỰC KIÊU NGẠO...

Hải áo thun đỏ có chữ devil dưới bụng, khoác áo khoác trắng cụt tay và quần bò bó, tai trái có chiếc hoa tai đen hình tia sét ở trên, lỗ ở dưới hình móng ngựa, gương mặt kiêu ngạo nhưng không giấu nổi vẻ mặt baby của mình...

4 thân ảnh di chuyển đến khu ẩm thực:

-nè, ăn lute hay jerube đây-kiệt lên tiếng

-Lute-hần thần nhiên

-Ok-lâm

-Nãy nghe loáng thoáng mấy thằng dưới phòng game là khu này có 2mỹ nhân,sao không thấy ta-Hải đảo đạc xung quanh

-Thiệt không?-kiệt sáng mắt

-Hai thằng bây lúc nào cũng...Thằng kiệt,mày không sợ con Mỹ làm thịt mày hả-lâm nguyệt vai kiệt

-Ồ,thui mày ra đi để tao với thằng Minh đi tìm được rồi.làm chồng ngoan đi,ha Minh ha-Hải gác vai hắn

-Yes,để tao với thằng hải được rồi-hắn đá đầu kiệt

-Assi,tụi bây im coi, mai vợ tao về rồi, quậy tí cũng không được hả,cho tao "bay" chút chứ. Nhót quAiiii-Kiệt gắt

-Rồi rồi,ok làm gì cũng được. Tao nhường-hắn lắc đầu

-có thể chứ...-kiệt cười khẩy

...

-thôi bớt giận đi, mà lâm nè, sao mày nghĩ tụi *đầu gấu* nhà m ở đây-hắn hỏi

-Tao nghĩ thế, đồ đạc quần áo tụi nó vừa chuyển qua nhà mình,tụi nó muốn trốn thì phải đi mua đồ mà mặc thôi, nếu như đi thì chắc là chỗ này...-lâm nói

-Cho là vậy...nhưng mà thiếu gì trung tâm chứ,biết tụi nó ở đâu-hải

-Trung này là của nhà mày đúng không...-kiệt hỏi hải

-Ừ

-Trung tâm lớn nhất thành phố là nhà mày và nhà tao...em tao không thích đi trung tâm của nhà mình đâu, chắc chắn ở đây-kiệt cười khẩy

-òm, ra vậy-hải gật gù

-Nhưng mà em mày ra sao,như thế nào chứ.phải biết mới tìm giúp được-hắn

-Đều là hotgirls nhá,nhưng mà tụi nó nghịch lắm-kiệt chu môi

-Nhắc hotgirl,tao nhớ con bé đáng chuẩn cho thằng Hùng Ăn "sinh tố bơ"(nghĩa là bị lơ đó)-hắn xoa cằm

-mày thấy ở đâu-lâm

-khu quần áo

-Mà không phải là có 2mỹ nhân ở đây sao, không chừng em mày thì sao-hải hỏi

-Xem thử mới biết

-Ừ

-mà con bé mày nói ra sao?-lâm nhìn hắn

- Ừm...để xem! Loáng thoáng là cái dáng cực chuẩn nhá....cao tầm 1m69-70 gì đó...-hắn xoa cằm

- Hoi giống đó...rồi sao nữa??-kiệt hỏi

- Không rõ mặt nhum.....g... nhưng, tóc hung đỏ thì phải, đuôi, mái ngố....à đuôi tóc quăn như Tóc Hàn Quốc ấy.....- Hắc kè

- Cái Gì?????????????- Kiệt hét

- ..G..ì gì thế, mày khùng hả- Hải

- Tự nhiên hét, đồ điên- hắn nhủ mày

- Mày nói...tóc hung đỏ, cắt hàn quốc....- lâm nói

- Ừm...rồi sao-Hắn

- Mày đừng nói là hung....giống...giống tóc tao nhá...- kiệt lắp bắp

- ..ờ ha...nhìn kĩ tao mới thấy....giống tóc mày y hệt nhé!! Mà sao???- hấn hồn nhiên nói
- Sao?Sao?Sao? Cái khi. Em tao chứ còn ai vào đây nữa....- Kiệt hét
- Cái gì? Thật không? Em đó xinh thế cơ à???- bỗng một giọng nói của một tên con trai đứng cạnh 4chàng vang lên
- Thật!! Ta nói da trắng này...mặt thiên thần này 3vòng...khùng này...- tên đứng bên cạnh tên đó nói
- Ừm...đã vậy sao????
- Ừm có cả hai em nhé...xinh ngang nhau nhưng nhô tóc hung coi bộ chảnh quá...thích bé tóc ánh kim hơn~~~~~tên đó nói

Bộpppppp_ bỗng nhiên một âm thanh vang lên....

- Nói lại xem- chất giọng trầm ấm nhưng lạnh căm
- Ồ...ơ

Là Lâm, anh tóm lấy cổ áo tên vừa nói...

- Mày nói ai! Tóc gì!!nói!!
- Tóc...tóc ánh...kim ạ...anh tha cho em....- tên đó lắp bắp
- Ở đâu???
- Quầy....quầy lotte phía bên phải cổng ra vào ạ.....
- ....chết tiệt...- Quần tên đó té xuống đất, Lâm quay bước chạy ra cổng chính...
- Lâm...lâm- hải gọi với theo
- Đuổi theo đi- kiệt nói rồi lời hấn và Hải chạy theo Lâm

...

Bộp.....thân ảnh thứ 9 ngã xuống, chỉ trong 3ph ngắn ngủi, đám du côn đã nằm la liệt dưới sàn.....

Mọi người mắt A mồm O nhìn hai cô gái trẻ.....không thể tin được, một cô gái hạ 9tên con trai...

- Được chưa?- Ngọc nói
- Giãn gân giãn cốt chưa đã mà~~~~ Vy lên tiếp
- Tụi...bây-tên đầu đàn cổ gượng dậy nói
- Bang nào?- Vy
- Hả?
- Tao hỏi đám sâu bọ chúng bây thuộc nào?!- Ngọc bước đến cạnh hấn nói
- Gì??Cô...

Ngọc dí sát cổ áo hấn, kéo lại gần mặt mình, bang cho hấn cái ánh nhìn chết chóc nhìn hình xăm đầu lâu phía sau gáy cổ hấn:

- Demon??-ngọc nhếch mép
- Sao..cô?- tên đó ngạc nhiên, nhìn vào dấu hiệu đoán được bang phái thì những người quanh thế giới ngậm mới biết mà
- Cô..là ai?-tên đó nói

Khoé môi ngọc chật nhếch lên, chiếc răng khểnh không thể giấu sau bờ môi nhỏ xinh:

- Bí mật..của thiên thần~~

Ngọc nói rất nhỏ nhưng cũng đủ cho tên đó nghe thấy...hấn chết sững tại chỗ...một điều đáng hận cho cả đời tên đó, hấn đã đụng vào.....kị tướng của

Evil sao?!.....thật đáng chê trách!!!

Câu cửa miệng của Angel of Evil đây mà...

Buông tên đó ra, Ngọc đứng dậy tiến lại chỗ Vy:

-Sao?!-Ngọc

-Chuẩn!!!-Vy

Hai cô gái giờ vẫn là tâm điểm của mọi sự bàn tán nhưng bị nhìn bằng những con mắt khác, sợ sệt, dè chừng và.....cực kì "Hero".....

-Thôi, đi về-Vy

-Ok-Ngọc

2cô gái vừa xoay lưng bước đi thì bỗng một giọng nói vang lên:

- Ngọc, Vy!!!!

1s

2s

3ss

Khoảnh khắc ấy chìm trong im lặng.

Hai cô gái xoay mặt về phía bốn chàng trai...

Tíc tíc tíc tíc tíc tíc...

- Anh...Lâm..anh ..kiệt- Ngọc thốt lên

-Thôi rồi, chạy mauuuuuu- Vy hét lên túm lấy tay ngọc chạy thẳng ra cổng

-Chạy theo tụi nó mau-kiệt gắt

Tuy không được gì cả nhưng hấn và Hải cũng đủ hiểu giờ mình phải làm gì: chính là giúp Lâm và Kiệt bắt hai cô Hotgirls kia...

Thế là một cuộc rượt đuổi diễn ra....

Vy và Ngọc chạy như bay ra cổng chính..

Vy thấy chip khoá xe cho Ngọc đi lấy xe còn mình thì chạy ra cổng sau..

- Trời ơi, hai nhóc đó ăn gì mà chạy nhanh thế không biết- Hấn vừa chạy theo vừa hét

- Cả hai đứa đều có giải Maratông cả mà~~~~~ kiệt

- Hải, nhờ mày vậy~~~~ Lâm

- ...Đành vậy...- Hải nói

Lũ con gái bỗng hét ầm lên... Hải thấy chip khoá xe cho Lâm, anh đón lấy một cách điệu nghệ rồi chạy theo Ngọc. Hải phóng qua thanh xà ngang cách giữa cổng chính và cổng phụ rồi chạy theo hướng cổng sau...

- Omg~~Hotboy- nữ sinh 1

- Đâu ra bốn anh hoàn hảo thế này- nữ sinh 2

- Coi anh chàng vừa vượt xà kia, cool quaaaa- nữ sinh 3

.....

Ngọc chạy vào nhà xe lấy xe thì thấy Lâm kiệt và hấn, cô vội thụp đầu xuống vo lăng mà trốn, may mà xe này mới mua, lại là theo style của Vy, khiến Lâm và Kiệt không để ý đến, một lúc sau! Lâm Hấn và Kiệt lên moto đi mất, báo hại cô phải ngồi trong nhà xe một lát rồi mới dám chạy đi đón Vy...

Về phần Vy, nhỏ cố gắng chạy ra công sau nhưng...ôi thôi, gặp một vấn đề lớn rồi, gót giày nhỏ đã gãy

(ai bảo mang cho cao vào, mới đánh nhau nữa chứ)

Hải đang chạy ngay sau cô rồi...

Nhỏ đang chạy thì trượt té giữa đường, đành vậy, cõ giày1 ra và...1 chân đất một chân giày mà chạy.....

- Cô kia...đứng lại...- Hải hét

- Mình chạy vậy mà cũng đuổi kịp... Chết tiệt...đàn em hai ông cũng có tên lợi hại vậy sao??!- nhỏ lầm bầm

- Này ..cô kia nghe không hả??!

-Tên này, đừng có đuổi theo tôi???

- Assi, tôi cũng không rảnh mà đuổi theo cô thể này mãi đâu nhá

- Đồ điên!

- Cô mới là đồ điên đó, đứng lại mau...

- Còn lâu...!!!

Nhỏ cắm đầu chạy vào con hẻm...

- Assi, cái con nhỏ này được lắm...- Hải lầm bầm rồi rẽ theo Vy vào hẻm

Thật không may cho nhỏ Vy, đường vừa trơn mà nhỏ lại 1 chân đất nữa.....

Và thế là chuyện gì đến vẫn đến...

Nhỏ vấp phải vũng rêu nhỏ và trượt ngã, quá bất ngờ không thể giữ thăng bằng..

Aaaa___Vy hét lên,nhắm chặt mắt lại chuẩn bị tinh thần cho "cú hôn đất" gần kề.....

Phịch.....

Nhưng sao thế nhỉ, không cảm thấy đau gì cả... Còn có chút ẩm ẩm sau lưng nữa.....một chút hơi thở gấp gáp phả vào làn tóc Vy....

Mở mắt ra, trước mặt nhỏ là một khuôn mặt nam nhân rất Handsome

Là tóc mái nhuộm xanh rủ xuống chạm vào trán nhỏ, thực sự nhỏ có chút bất ngờ về độ đẹp trai của người này.....

Bình tĩnh lại và nhận ra rằng: thân hình cao to của tên con trai này đang ôm gọn lấy nhỏ từ phía sau...gương mặt Hải và nhỏ đang ở một cự li...rất gần nhau...

Hải lúc này đã kịp đón lấy Vy từ phía sau ôm gọn lấy thân hình mảnh mai của nhỏ...có dịp quan sát gần được "con nhỏ đáng ghét" này...làn da trắng hồng của nhỏ ấn tượng với cậu đầu tiên, đôi mắt nhắm chặt hé lộ hàng mi cong...muỗi cao, môi đỏ mọng...thật sự quá hoàn hảo.....có cô gái xinh như thế này sao.....

4con mắt nhìn nhau trân trân....

Bỗng một giọt mồ hôi từ gáy cậu lã xuống bờ má nhỏ..... Làm sự tỉnh lại cô gái nào đó.....

- Ááá- Vy hét lên đẩy Hải ra ngoài

- Azzi, cô ăn gì mà vừa chạy nhanh vừa hét to vậy hả???!- hải gắt

- Đồ điên, dám ôm tôi à???

- Cô...cô ăn nói cho đàng hoàng nhá, tôi chỉ vừa đỡ cô thôi mà...

- Gì chứ, đừng có xạo đồ khốn!!!- Nhỏ chanh chua đáp

- Cô...cô chửi ai thế??!

- Tôi nói anhđấy. Đồ điên! Anh là tên biến tháiiiiiiiii.....

- Ô.....Cái cô này không nó lí lẽ gì cả thế.....- Hải tức

- Tên này, tòi thế đấy, rồi sao...???

- Cô...không nói nhiều với cô...cô phải đi theo tôi.- Cậu tóm lấy cổ tay nhỏ, lôi đi..

- Hừ...tên này, buông raaaaaaa

V_____ưt.....Vy co chân phải tung cú đá từ chính diện...nhưng Hải nhanh chóng lách người tránh được dễ dàng

- Cô...có cả trò này nữa sao?!

Vy khá ngạc nhiên, tên con trai này...không vừa như nhỏ nghĩ, hẳn xử lí đòn đá quá dễ dàng

- Chiết tiết!!!

Ở đây không có điểm tựa nào cả. Làm sao sử dụng sở trường karatedo được, lại là hẻm cụt, đến nước này...

Vụt....lại tung chân nhỏ nhắm vào...chỗ đó của Hải mà đá....Hải Bất ngờ dùng chân khoá chân nhỏ lại! Làm Vy mất đà, ngã vào người cậu..

Thoáng giật mình, nhỏ nhanh tay bắt người ra...

- Cô...ghê gớm hơn tôi nghĩ đó- Hải nói

- ..chết tiết... ?!

- Cô..thích chửi bậy nhĩ???

- Anh khá đó, làm đàn em bao lâu rồi

- ...hừm.....Xin lỗi, cô nhầm điều gì rồi thì phải.. Tôi? Đàn em?

- Đừng có làm mặt ngu với tôi, anh nghe lệnh hai ông tôi chứ còn gì?!!

- Nè! Tôi không nghe lệnh ai cả, tôi là tôi, bạn tôi chỉ nhờ tôi tóm giùm con em gái là cô thôi nhá- hải nói

- Anh....bạn anh tôi???- Nhỏ bất ngờ, anh nhỏ có bạn thôi

- Sao?? Không tin à??

- Hừ..mà cũng phải, cái loại trợ trên. Biến thái như anh mới chơi được với ông Kiệt thôi!!!

- Cô đừng có chửi mãi thế nhé, tôi không nhịn nữa đâu đấy- kiệt gắt

- Tôi chửi! Chửi! Chửi! Chửiđấy, anh làm gì được tôi???- nhỏ hét

- Cô..cô....Áááá...- Cậu trong lúc bức xúc lơ là...bị nhỏ dùng gót giày còn lại mà giẫm lên chân

Nhanh cơ hội, Vy co giò bỏ chạy..

.

- Cô..cô..đứng lại cho tôi- Hải

-Ha ha còn lâu....tên biến thái...- Nói xong nhỏ chạy biến đi

- Trời ơi...ui da...con gái kiêu gì thế này?!!

Ra đến hẻm là vừa lúc Ngọc chạy xe đến, vy nhảy tọt lên xe rồi chạy đi.....

Trên xe...

- Ôi trời, xui xẻo mà~~~ Vy hét

- Thôi thôi, sao tao biết được chứ- Ngọc nói

- Mới vừa chơi "chút đỉnh" mà đã...

- Anh Lâm...chút nữa là tóm được tao ở nhà xe rồi
- Tao cũng vậy nè...cái thằng đầu xanh lẽ đi chung với ông ấy chút nữa tao bị tên đó bắt lại rồi...
- Thật sao??
- Hừ...thiệt bực mà....
- Mà sao mặt mũi mày đỏ gay thế, có chuyện gì sao??- Ngọc hỏi
- Gì?? Làm gì có??- Vy giật mình
- Rành rành kia kia cô hai...
- Thôi mệt quá, chắc tao say nắng thôi mà, về nhanh đi
- Ồmmmm..
- Chạy cho lấm vào, giờ tim đập mạch khó chịu quá nè.....
- Thôi thôi đi về
- Tôi đi bar đi, tao cảm thấy khó mà chơi bởi được rồi nè
- Ok....

Chương 8 _ Cô không đội, tôi cũng không đội...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cô Không Đội! Tôi Cũng Không Đội...

- Gì vậy, con Linh còn ngủ à?- Vy ngồi phịch xuống sofa nhìn nó nói
- Cái gì?? Nó ngủ từ lúc tụi mình đi đây à- Ngọc vừa chốt cửa, nhăn mặt nói
- Hừm..- vy bĩu môi

Không gian bỗng chốc chìm trong im lặng...

Nó nằm im trên chiếc giường, mắt khẽ hí hí quan sát động tĩnh của 2con bạn mình. Tại sao nó phải giả vờ thế này nhỉ? Và ban nãy.. Nó đã đi đâu?

Bỗng nhiên...

Vụt__nó cảm nhận được có tiếng hung khí trong không trung.....là dao?!

Vụt_ Phập_ Rầm

Chiếc dao bấm mini cắm phập trên chiếc gối mềm mại, nó nhanh chóng lăn người xuống khỏi chiếc giường tránh đường dao kia...phải nói là chiếc dao rất bén, mặc dù gối là vật mềm nhưng nó đã xuyên qua rất dễ dàng, cắm sâu trên nền nệm mềm mại

Nó lăn ra khỏi giường và té phịch xuống sàn.....nhanh chóng đứng dậy phủi đồ đạc và.....lờm hai con bạn đứng.....cười khúc khích....

- Tụi...bây..- nó nỏ đoá
- Chấn mảy lẹch đi một chút so với ban nãy tao thấy....- Vy khoanh tay nhìn nó nói
- Chiếc áo ngủ của mày khác với ban nãy...lúc nãy, là áo thun có đính viên Rubi đen, còn bây giờ...viên rubi đen nhưng hơi ngả sắc tím- Nhọc nhếch môi

- Lúc này ngoài bãi đỗ víp của nhà tao có 1 chiếc xe lạ còn cầm chip khoá..- Vy lai tiếp tui

- Không bao giờ rút chip khoá xe là thói xấu khó bỏ của mày-Ngọc nói

- Điều đó có nghĩa là...- Vy

-....là mày....- Ngọc

-... Đã từng rời phòng và ra ngoài- Cả 2 đồng thanh

Nó lắc đầu chào thua với hai con bạn mình....thật là...không có gì giấu nổi chúng nó...

- ...tao có thể rời giường thay đồ rồi ngủ tiếp mà- nó ngại biện

- Mày rảnh vậy sao??!- Vy

- ...chiếc moto kia chưa chắc là của tao...- nó nhếch môi

- Để tao gọi tiếp tân hỏi thử vậy...- Ngọc hươ hươ điện thoại nhìn nó

- Thôi....tao đầu hàng....- nó xua xua tay

- Haha...có thể chứ- Ngọc mỉm cười

- Baby à~~~~đánh lễ đi một mình vậy hả??!- Vy bịu môi nhìn nó

- Thôi thôi tao xin....đi với lũ tui bây..không trai lại đánh nhau...tao điên chắc- nó nói

- Hừ....bạn bè thế đấy- Vy oán trách

- Mà...mày đi đâu??!- Ngọc nhìn nó

- thì...đi đây đó...vậy mà- Nó đáp

- Hừ...mày nghĩ tao tin à?!- Ngọc nói

- Khai thật đi cưng, mày đã đi đâu...- Vy nhìn nó

- ...không có gì đặc biệt cả...- nó lảng tránh

- Giờ mày....mún sao??- Ngọc chộp lấy vai nó, cười nham hiểm

- Ê...này...- nó lấp bắp

- Hehe...để coi mày có chịu khai không??- Vy xáp lại gần nó

- Đã...đã nói là không có gì mà- Nó vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, chối bầy bầy

- Hừm...để rồi coi cái mặt của mày còn như cục nước đá nữa được không- Ngọc nhếch môi

- Tui tao giúp mày lột cái "mặt nạ "xìlicon" này nhá- Vy cười nham hiểm

- Định ...định làm gì- nó bất giác cảm thấy rùng mình, lấp bắp nói

- Haha... Babie à~~~~ngọc cười đều nhìn nó

- Nào..1...2...3...- Vy đếm

Nó nước nước bọt cái "lực"

Và rồi hai đứa nhảy vào tóm lấy nó.....đề ra.....

....thộc loéc tới tấp

Đúng như Vy nói, cái bản mặt lạnh tanh của nó đã bị phang vào 1mặt xô xinh nào đó.....thay vào đó là nó phải cười ra cả nước mắt, chân tay hươ toát loạng lên, la hét inh ỏi...

Sau một hồi vật vả như từ! Nó đã không chịu nổi và đầu hàng. .

- Tao....haha .....chịu thua....tao nó...tao nói...được chưa!!! Trời ơi...haha- nó la hét

- Kaka...biết sợ rồi à- Ngọc cười lớn

- Đối với mày thì phải dùng chiêu này mới hiệu quả thôi...- Vy nhìn nó cười cợt

- Đồ..hai con bạn xấu xa- nó rửa xả

- Hừ...mày đã đi đâu, nói mau!!!- Vy hét vào tai nó

- Á..từ từ...hai con quý...để tao thờ cái đã- nó thờ hồng học nói

- Thực ra...tao chỉ đi mua chút đồ mặt thôi mà~~~~nó nhăn nhó

- Mày....thực sự chưa "hỏi cái" nhĩ???- Ngọc lườm nó

- Muốn "tặng 2" chứ gì?!!- Vy cười khẩy

Nói rồi hai đứa lại xáp vào nó.....

- Thôi được rồi tao nói...tao nói- nó la toán lên

- Nói- vy

- Nhanh- Ngọc

- Tao đi tới DBL.....thăm "người đó"- nó mệt mỏi nó

Không gian bỗng chốc im lặng, nó nằm phịch xuống giường

- .....Chị ấy..... nói gì?!!- Vy ậm ừ

- ....3tháng.- nó trả lời

- .... Tới rồi sao?!!- Ngọc nhếch môi

- Lại sắp được ngửi mùi tanh của máu.....- Vy

3đứa lặng nhìn nhau, tại sao ông trời lại ban cho tụi nó số phận khắc nghiệt này..... Và đã lâu rồi, *công việc ấy* đã.....biến thành bản năng vốn có của tụi nó.....

- Thôi....bỏ đi.....mày...còn đi đâu nữa không?!!- Vy lên tiếng cắt ngang bầu không khí ảm đạm

- ... Không...thể thôi- Nó đáp

- Định lừa tao chắc- Vy liếc nó

- Ủa....sao thế?!!- Ngọc nhìn Vy

- Tao...chắc chắn nó phải đi đâu khác nữa- Vy nhếch môi

- Sao mày biết?!!- Ngọc

- ...Đây nhá....nếu như mày chỉ đi tới DBL và về thì chắc chắn tao và con Ngọc không thể dễ dàng phát hiện được những chi tiết kia như thế được....tao hiểu tính mày mà, mày sẽ không để mắc những sai phạm cơ bản đó đâu.....chắc chắn mày về chỉ trước tụi tao năm phút là cùng. Với cả chiếc áo, nếu 1 cái áo mặc quá 3tiếng mà cởi ra thì mày sẽ không mặc lại nếu nó chưa được giặt, bây giờ là 1:39phút. Tụi tao đã đi 5tiếng rồi và mày chắc chắn cũng chỉ đi sau tụi tao 20ph, tao cũng đã hỏi tiếp tân vì việc đó...tóm lại mày đã đi rất lâu như tụi tao và tìm còn thời gian tìm chiếc áo giống hệt để thay trang như rất tiếc không có thời gian nên đã sai phạm rất nhiều và chiếc áo thì khác viên rubi~~~~ Vy giải thích

- ừ nhĩ....có lí...- Ngọc nói

- ...- Nó nhìn nhỏ bạn mình chỉ biết nhoen miệng cười, giờ cung tay giờ ngón cái lên- Quan sát tốt, Cho 1 like

- Haha...chớ sao- Vy hình mũ

- Thế...mày đi đâu?- Ngọc hỏi

- ....tao đi mua chút đồ....rồi uống nước với "tên đó"- nó ưỡ ả oải đáp
- Hà??? Cái thằng đó....- Vy hét
- Ôi trời, nó vẫn còn tơ tưởng mày đấy à?!- Ngọc nhăn nhó
- ...
- Thằng điên đó...lúc nào cũng chỉ biết dựa vào người đó mà gây khó dễ cho mày...sao mày không báo cho người đó biết?!- Vy nói
- Chỉ ấy bạn lắm..tao không muốn làm phiền, với lại....thằng đó...không làm gì được tao đâu. Đừng lo...- Nó đáp
- Hừm...- Ngọc bĩu môi
- Mày...khổ nhì- Vy nhìn nó
- Thôi bỏ đi!! Tối nay tao cần xả street- nó
- Tụi tao định đi bar...mày đi không- Ngọc hỏi nó
- Ok...đi luôn- nó đáp
- Yeeee...- Vy reo lên
- Giờ đi ăn đi...tao đói quá- Nó xụ mặt
- Ủ...tao cữnh lại thấy hơi đói- Ngọc xoa xoa bụng
- Trời...mày ăn cả....chục suất KFC mà còn đói à?!- Vy tròn mắt nhìn Ngọc
- Hừ...kệ tao- Ngọc
- Thôi mày nói là gì *heo dậy thì* ăn nhiều lắm...- nó quàng vai Vy
- Hahahaha ....- Vy cười lớn
- ....tụi bây im coi.....- Ngọc hét
- Tao chỉ nói đúng sự thật thôi mà....- nó xua tay
- Mày nói thử xem...sáng giờ mày đã ăn bao nhiêu rồi- Vy hỏi
- Tao..tao....- Ngọc cứng họng
- Hahaha...- Cả hai đứa cùng cười

Trên suốt đường đi, Hai đứa cứ liên tục chọc ghẹo Ngọc làm cô nàng giận đỏ cả mặt. Hết la toáng lên lại đuổi đánh hai đứa nó

Các chàng trai chứng kiến sự ngây ngô của tụi nó thì lòng xốn xang.....

Tối 9:59phút

Nó bước ra khỏi phòng với áo thun cổ tròn dài tay sọc trắng đen. Chân váy màu đen có 2sợi nịch mắc lên vai. Mái tóc đen buộc cao với 3 sợi bóclai là điểm nhấn...mái ngố che chân mày. Đôi khuyên tay Saphia đen lấp lánh dưới mái tóc, chân mang giày boots cao cổ màu trắng 1tấc....1 vẻ đẹp ngây ngô và phá bình đi kèm với khiên mặt baby, lạnh lùng...

Bỗng điện thoại nó đổ chuông...

Qua đêm nay...

em sẽ rời xa anh

Qua đêm nay...

Vì sao em lại buông tay anh

trên con đường dài

Đến phút cuối

em nói với anh những lời chia tay

(đắng cay)

Rồi ngày mai

anh sẽ bơ vơ

không ai hẹn hò

Cứ nhắm mắt

anh cố buông xuôi

để hai hàng lệ rơi

Vì sao em lại cứ phải nói dối

để anh thầm mong

Và từng ngày

anh luôn nguyện ước đón đưa em

về bên anh

Tình yêu cứ thế bước trước

nhưng chúng ta

thụt lại phía sau

(không còn nhau)

Và nồng nàn

một cơn mưa ngang qua

khi hai ta chưa kịp mặc áo

(anh rời xa)

Qua đêm nay...

em sẽ rời xa anh...

Qua đêm nay...

qua đêm nay...

qua đêm nay...

Có lẽ em sẽ

rời xa anh

Vì sao em lại buông tay anh

trên con đường dài

Đến phút cuối

em nói với anh những lời đắng cay

(đắng cay)

Rồi ngày mai
anh sẽ bơ vơ
không ai hẹn hò
Cứ nhắm mắt
anh cố buông xuôi
để hai hàng lệ rơi
Vì sao em lại cứ phải nói dối
để anh thầm mong
Và từng ngày
anh luôn nguyện ước đón đưa em
về bên anh
Tình yêu cứ thế bước trước
nhưng chúng ta
thụt lại phía sau
(không còn nhau)
Và nông nản
một cơn mưa ngang qua
khi hai ta chưa kịp mặc áo
Kết thúc
ta quay lại từ đầu
Anh đã biết là
em không còn yêu anh từ lâu
Nhưng anh kìm nén nỗi đau
sâu trong trái tim này
Vì anh sợ em như áng mây
con gió cuốn sẽ bay
Đêm đêm anh đã khóc thật nhiều
Nhưng mà tình cảm của anh
em lại không hiểu
Qua đêm nay một cơn mưa
xóa đi tất cả
Và bây giờ em là người
bước đi thật xa
Vì sao em lại cứ phải nói dối

để anh thăm mong

Và từng ngày

anh luôn nguyện ước đón đưa em

về bên anh

Tình yêu cứ thế bước trước

nhưng chúng ta

không còn nhau

(không còn nhau)

Và nồng nàn

một cơn mưa ngang qua

khi em rời xa

Vì sao em lại cứ phải nói dối

để anh thăm mong

Và từng ngày

anh luôn nguyện ước đón đưa em

về bên anh

Tình yêu cứ thế bước trước

nhưng chúng ta

thụt lại phía sau

(không còn nhau)

Và nồng nàn

một cơn mưa ngang qua

khi hai ta chưa kịp mặc áo

Vì sao em lại cứ phải nói dối

để anh thăm mong

Và từng ngày

anh luôn nguyện ước đón đưa em

về bên anh

Tình yêu cứ thế bước trước

nhưng chúng ta

thụt lại phía sau

(không còn nhau)

Và nồng nàn

một cơn mưa ngang qua

khi hai ta chưa kịp mặc áo

...

(Qya đêm nay: hồ quang hiệu)

- Alo...- Nó bắt máy

- Mày đứng chờ bọn tao một chút- Đầu dây bên kia vỵ đáp

- Tuttuttut....- nó cúp máy

Nó quyết định đi bộ dọc hành lang đợi hai nhỏ.....

Lát sau, hai nhỏ bạn vẫn chưa ra khỏi phòng nó chán nản dựa vào bức tường đợi không đi nữa....

Thò tay vào túi lôi con iphone ra nghịch, một vật bóng loáng từ trong túi nó rơi ra...nó hốt hoảng đuổi theo...

Vật tròn ấy lăn mãi lăn mãi đến khi chậm dần...thì ra nó là 1 đồng xu....nó vẫn kiên nhẫn đuổi theo...có vẻ là rất quan trọng đối với nó

Đồng xu lăn mãi đến khi va vào 1 đôi giày da thì dừng lại.....nhưng nó vẫn chẳng thèm quan tâm đến người đó..mắt vẫn dán chặt vào đồng xu cũ kĩ kia...

Mừng rỡ ngồi xuống nhặt đồng xu lên...nhưng có một bàn tay khác đã nhanh hơn nó, tóm lấy đồng xu trước...

Ngước mặt lên nhìn dung nhan kẻ giật đồng xu của mình...nó bắt gặp khuôn mặt hấn...hấn cũng đang nhìn nó..... bốn mắt nhìn nhau.....

Hấn nhìn thấy nó: khuôn mặt baby và làn da trắng hồng tựa em bé. Đôi mắt nâu đỏ nhìn chăm chú vào hấn. Hàng mi cong và sống mũi cao vút, đôi môi đỏ mọng tựa cánh đào...một vẻ đẹp xao xuyên động lòng người ...

Nhưng thật tiếc, biểu hiện của nó vẫn là lạnh lùng vô cảm

Nó nhìn thấy hấn: đôi mắt sâu thẳm màu hổ phách, bờ môi mềm mại và sống mũi cao vút. Làn tóc nâu quá mềm mại nhìn là muốn chạm vào.....một vẻ đẹp nam tính và cuốn hút..." ngoài 2 anh ra, còn có người đẹp như vậy sao?" nó thiết nghĩ.....thứ suy ấy xoẹt qua 3 giây ngắn ngủi rồi tan biến mất

Mau chóng kéo mình ra dòng suy nghĩ ra, nó nhanh chóng đứng dậy.....hấn thấy thế cũng đứng dậy theo.....

- Trả lại cho tôi- nó lạnh lùng đáp

(Đẹp thì đẹp nhưng nó không quan tâm)

- Tôi không có ý lấy...trả lại cô này.....- hấn lạnh lùng không kém

Nó nhanh chóng giật lấy đồng xu từ tay hấn, mân mê rồi cho vào túi...không thèm điểm xia đến người trước mặt mình....

Hấn nhìn nó, mày hơi nhú lại.....cô gái này...không thèm đếm xỉa gì đến hấn sao?!

Cái đồng xu cũ kĩ đó có gì hơn hấn sao?!! Có lộn không vậy...

- ..cô không định cảm ơn à!- Hấn vẫn lạnh lùng nhìn nó

Lúc này nó mới chịu ngước lên nhìn hấn:

- Tại sao?!- Nó lạnh lùng hỏi

- ...tôi đã nhặt giúp cô mà- Hấn nói

- ....tôi không nhờ anh- Nó đứng dưng

- ...nhưng dù sao tôi đã nhặt cô rồi...- Hấn cười khẩy

- Phiền phức.....

- cô....đó là phép lịch sự đấy..- Hấn nhú mày

- Vậy thì...cảm ơn.....vì không đâm phải nó,- Nói rồi nó đờ hững quay đi

Cám ơn kiểu gì thế này?!!!

Đúng là cô gái kì lạ...khác hẳn cái kiểu con gái hẳn thường gặp.....một con nhỏ kiêu ngạo, tỏ thái độ bất cần đời không quan tâm đến con trai.....đúng là đặc biệt

- Đây...cô tên gì đây?!!- Hấn nói

Nó khựng lại, ngược nhìn hấn:

- Tên??!

- Tôi...là Nguyễn Hoàng Nhật Minh...còn cô?!!- Hấn nói

- ....tôi không có tên...

Nó nhanh chóng bước vào thanh máy và đi mất

Khoé môi hấn chợt cười nhẹ, cảm thấy thú vị về cô gái này....

- Tôi...sẽ gặp lại cô!!

Hải từ căn phòng gần đó đi ra, lại gần vỗ vai hấn:

- Hey, chờ lâu không

- Mà ngủ luôn trong đó à?!!- hấn hậm hực

- Gớm...mới có 10ph chứ mấy- Hải trề môi

- Đi với mấy em, để luôn chíp khoá moto trong phòng khách sạn, mà dừ rồi~~~hấn nói

- ...xùy xùy..im đi.....kệ tao.....- hải xua tay

- Đi thôi...tụi nó chờ lâu rồi- hấn lạnh lùng

Hai chàng trai bước ra khỏi khách sạn.....lên 2con mô tô phóng đi mất....

Xuống thẳng bãi đỗ xe ngồi chờ...Mãi 20ph sau hai nhỏ mới lết xuống tới....

Vy áo crop top xanh đỏ và váy da đen, giày cao gót đen 1tấc. Mái tóc hung đỏ cột đuôi ngựa, mái ngố cúp. Hoa tai saphia đen và đôi găng tay đỏ. Nhìn nhỏ thật bản lĩnh và thu hút

Ngọc thật khác lạ với áo da bó hở rốn, quần jean đùi màu đen ôm chân và giày cao gót đỏ 1tấc. Mái tóc bông bênh cột đuôi ngựa, chẻ mái xéo, phis trong tóc đeo 1cái băng đô đen. Khuyến tai chữ thập đen lấp lánh. Nhìn nhỏ bây giờ thật khác với mọi ngày, vô cùng quyến rũ và bạo dạn...

- Tụi bây ngủ luôn trong đó à?!!- nó bực dọc(nói chuyện giống ai ý nhỏ)

- Hừ..tại đời con Ngọc sửa soạn đây này- Vy lên tiếng

- Nè nè.....bây giờ..tao là Angel of Devil- Ngọc nhắc nhở

- Đúng vậy, còn tao là... Hexi~~~~~ Nó nhếch môi

- Keke...2năm trời vắng bóng...Vermont ta đây quên mất- Vy nói

- Con quỷ Angel...lần nào đi bar cũng lâu lắc- nó hậm hực

- Xin lỗi, tao bận.....thay đổi 1 chút~~~~~ Angel(ngọc) nhếch mép

- Mà hay thật đấy, sống cùng lúc 2nhân cách...tao với hexi(nó) thì đành chịu...sống thực thôi~~~~~ Vermont (vy) nhìn angel nói

- Quá khen...- Angel nói

- Thôi...có lên xe không thì bảo- Nó quát

- Okie~~~~~okie~~~~~ Angel cười khẩy bước lên xe

Vermont cũng lẳng lặng lên xe.....

Nó ngồi vào ghế lái.....thắc dây ăn toàn vào.....con BMW đỏ vụt đi trong làn khói mịt mù....

Bar zuk..... Được xem là trục sở chính củ thể giới ngầm.....quy mô gấp 5lần các bar khác và chia làm 3khu cách biệt.....1khu dành cho khách thông thường và phục vụ y như các bar khác.....1khu có hình thức như khách sạn dành cho những khách tầm cỡ khác bình thường và 1khu biệt lập nằm ở phía sau cùng với quy mô chiếm hết 1/2bar. Khu này có tổng cộng 11 phòng và 1sảnh lớn.....

Phòng đầu tiên được coi là nơi làm việc của Natalie_ cô gái mệnh danh là huyền vũ của giới đêm. Cô là 1 người có uy tín ở giới giang hồ này, là người đại diện cho luật lệ thế giới ngầm...mọi chuyện lớn nhỏ của bar đều phải thông qua ý kiến của Huyền Vũ..

10phòng còn lại dành cho top 10bang hàng đầu Việt Nam...mỗi phòng có 1sắc thái biểu tượng riêng biệt..được coi là nơi nghỉ ngơi, làm việc của các thành viên chủ chốt trong bang

Sảnh chính còn lại là địa điểm vui chơi cho đàn em mười bang này.....

Một tổ chức có quy mô tầm cỡ quốc gia....

Kít...chiếc moto phang gấp giữa đường...tụi nó bước xuống với những ánh nhìn không mấy thiện cảm...

Mặc kệ tất cả.....nó thấy chip xe cho bảo vệ, cả 3đồng dục bước vào...

Đi thẳng vào khu biệt lập, căn phòng có cánh cửa nâu sậm chạm khắc hình con bướm đêm là biểu tượng của tụi nó. Angel mở cửa cả 3cùng đi vào

2ph sau,1chàng trai mở cửa bước vào:

- Evil_ chào các cô, lâu không gặp~~~~ chàng trai nói

-Hi Zak~~~Angel đáp

#Zak(24t) quản lí bar

- Chào em angel- Zak tươi cười

- Cho em như mọi khi nha~~~ vermonh nói

- Okie~1chai OX đúng không- Zak nháy mắt với vermonth

- Em 1ly siver biulet nhé-/Angel nói

- Có ngay người đẹp-/Zak

- Chị Hexi, chị thi sao?!- Zak nhìn nó

- Lúc nào cũng xem tôi "già cả" vậy sao?!- nó nhăn nhó

- ..thôi nào...luật của huyền vũ, em không thể cãi...-zak cười gượng gạo

- Thôi..nói nhiều quá...1 cavaldos lạnh- nó hậm hực

- Rồi~~ok- zak nói xong thì ra ngoài

2ph sau mạng rượu vào cho tụi nó...

Nó cầm chai rượu lên, tu 1hơi hết sạch...

-Aaaa~~như sống lại vậy- Nó kêu lên

-... Lâu rồi tao không có cảm giác này~£- Angel nói

- Đã quáááá...- Vermonth

-Nhảy không bây- Angel hí hửng

- Ok ok được đó- Vermonh sáng mắt

- Thôi đi 2chị, định đốt con mắt người ta à?!- nó nói

- Hứ...thì có sao, tao đẹp mà~~cho lũ con trai chấy mắt luôn- Vermonth tự sướng

- Oẹ.....mày chưa uống thuốc à?!- angel vờ ỏi

- Haha...- nó cười lớn

- 2con quỳ im coi- vermonth tức tối

- Haha..tụi tao sao?!- nó đá đều

- Mày nhìn lại chân mày đi...sưng tấy lên kia kìa- Angel nói

- Sao thế?!- nó hỏi

- Thôi thôi mày đừng nhắc- Vermont xua tay

- Chuyện này là sao?!- nó ngơ ngác nhìn nhỏ

- Haha...chà là..sáng nay..tụi tao gặp 2ổng ở trung tâm thương mại, nó bị 1 thằng đàn em của anh Lâm dí...chạy...gãy gót giày...haha may mà chưa bị tóm đó...haha- Angel vừa kể lại vừa cười nghiêng ngả

- Cái Gì??????- nó hết

- Trời ơi!!! Im coi mắt mắt chết được___ - Vermont ngưng chín cả mắt

- Có đũa...gây khó dễ cho mày được sao?!- nó tròn mắt nhìn Vermonth

- Haha. Tao đau ruột thừa mất thôi- angel lăn lộn

- Thằng đó...đề tao gặp lại, chắc chắn sẽ.....Grừ~~~~~ Vermont bậm môi, tốt nhất đừng cho nó gặp lại tên đó...nếu không thì...chắc..chắc

- Ách xì ách xì~~~~~

Trong 1 căn phòng khác, căn phòng có cánh cửa màu đen chập khắc 1 con hổ phách...vang lên tiếng ách xì vang dội

- Ách xì ách xì- Hải ngồi ngồi trên sofa, khô sở ách xì liên tục

- Khăn giấy nè~~~ - Kiệt ngồi bên cạnh chìa ra cho cậu mẫu khăn giấy

- Thôi thôi không cần đâu. Tao...tao. Ách xì...chỉ ngứa mũi xiu thôi..ách xì

- Hazzì, ăn ở thế nào mà "dân chúng" rửa xả quá đây mà~~~ Lâm ngời đối diện xóc xĩa

- Mày im đi....ách xì~~- Hải quýt

- Mày khai thiệt đi, "ăn ở" con nào rồi bỏ....để nó rửa dũ dây~~- hấn cười đều

- Hừ..khít khít~~không dám đâu nhá, chỉ có gái nó du đĩ tao thôi- hải tự sướng

- Mày...đi khám bệnh đi. Tự kỉ năng- Lâm nói

- Hừ ông mà biết được thằng nào con nào rửa ông thì....đừng hòng sống.....ách xì~~~~

- Bớt nói đi thẳng ông nội văng tùm lum hà...~~~ - kiệt gất

XXXXXXXXXXXX.....XXXXXXXXXXXX

Trở lại với tội nó:

Cả ba đưa kên rất nhiều rượu để uống không hề hay biết cách mình 1bức tường mỏng manh kia là 4chàng nhà ta đang rao rục tìm kiếm tụi nó....

- Tui bây định chơi đến khi nào đây-Ngoc(gọi tên nha) lên tiếng nói

- Hừ...mới chơi có 1 ngày mà...từ từ đã- Vy nhăn nhó

- ...- Bỗng điện thoại nó có tin nhắn

- Thấy 2 anh tìm mình vất vả quá. Tao xót. - Ngọc áy náy

- Hừ...mày lo cho..1 mình anh Lâm thì có- Vy bấu môi

- Tao.. Tao đâu có....- Ngọc lấp bắp
- Hừ tao biết tổng mày rồi- Vy ngúyt vai ngọc
- ...- ngọc đỏ mặt quay đi
- ...nốt đêm nay thôi- nó bỗng dưng buông 1 câu
- Hà- Vy và Ngọc đồng thanh
- Huhu. Chơi nốt đêm nay thôi- Nó nói lại
- Tại sao- Vy hét
- Có chuyện gì a?!- Ngọc hỏi
- Đọc đi!!!- nó mệt mỏi nằm phịch xuống sofa thấy điện thoại cho Ngọc và Vy

Hai đứa cùng đi đầu vào chiếc điện thoại của nó:

[Tụi bây đi qua đó rồi sao không chịu về nhà 2anh mà ở ? Bây giờ đang ở đâu hả, không về ngay với 2anh thì đừng có à về Mỹ nữa. Ở việt nam ăn xin luôn đi. Bây giờ đồng thẻ của lũ bây đã bị khoá, pama sẽ chỉ mở nếu khi nghe được giọng nói của lâm hoặc kiệt từ cái số điện thoại này ngay lập tức. Ngày mai đi tới cái trường Mai Sao học cùng 2anh. Còn bằng không về đây học tiếp vài chục cái bằng đại học nữa là vừa.....]

- Hà?!- lại cùng nhau đồng thanh
- Đi...học- Ngọc lấp bắp
- Đùng...đùng giỡn vui với tao~ vy mặt mày méo xệch nói
- Pama biết rồi sao?!- Ngọc than vãn
- Tại...tại... Sao...phải đi học chứ?- Vy nhăn mặt
- Hazzi tao không biết?- nó nhú mày
- huhu pama oi, sao mà ác nghiệt với tụi con vậy~~ -vy
- ..... Ôi trời..nghĩ đến là phát chán..- nó
- Nhớ những ngày tháng đi học...ôi sao mà rùng rợn- Ngọc nói

Chà là lúc học cấp 2 tụi nó đi đến đâu thì trường đó đều bị náo loạn cả lên, thường xuyên bị vây lấy, chụp hình trộm rồi nạn ganh ghét tụi nó rồi đánh nhau vì tụi nó.....vân vân và mây mây

Nghĩ đến thôi là rùng rợn~~~~

Đó là lí do tụi nó phải cố gắng nhảy cóc ra khỏi học đường càng sớm càng tốt..và giờ đây mỗi đứa cầm trong tay 5,6 cái bằng đại học chứ chẳng chơi

Không còn cách nào khác, nó bấm số trong danh sách đen gọi cho Lâm(bỏ anh lâm vô đó cho khỏi gọi được ấy mà)

Tiếng chuông chỉ đổ đúng 3hỏi. Lâm đã bắt máy:

- "Chịu gọi rồi à?!"- Lâm bắt máy
- Hức...anh hai đúng là quá đáng- Nó ầm ức
- "Em đang ở đâu?"- Lâm hỏi
- Anh à, để 2hôm nữa được không?!- nó năn nỉ
- "Mai trường anh tuyển tân học sinh mới đợt cuối, em định chờ dịp nào nữa"
- Mai em sẽ tự đến...- nó nói
- "Không"

- Á...anh là ác ma~~~
- "Ở đâu nói hoặc cắt thê"
- Bar.. - nó bậm môi trả lời
- Anh sẽ tới trong vòng 2ph
- Anh bay chắc??...alo...alo...tuttuttut-nó chưa nói hết câu thì lâm đã ngắt máy
- Em mày điện à?!!- Hải hỏi
- Hehe...thấy chưa. Một tin nhắn cho mama là xong hết- Kiệt nói
- Biết vậy tao gọi sớm hơn rồi- lâm nói
- đi đón nó thôi- Kiệt
- Đón ở đâu chứ- Hấn
- Ngay kế bên đây- lâm
- Há?? Em mày cũng ở bar này sao- Hải tròn mắt
- Khá khá~~không những thế nó còn là bang chủ nữa kìa- Kiệt nói
- Thật sao?!- hấn
- Em mày bang nào, nữ bang chủ ở đây chỉ có: Eva,sana

Bang nào đây?!- hải

- Sai hết rồi- kiệt nói
- Vẫn còn 1bang nữa mà- lâm nhếch môi
- Đừng nói với tao....Evl bang???- Hấn nhúu mày
- Bingo....chính xác

.....

....

.....

....

...

- Ảnh nói sao??!!- vy hỏi

- Đến trong vòng 2ph- nó nói

- Whatt??- ngọc hét

- Huhu- nó

Cốc cốc cốc

- Anh vào nha~~giọng lâm the the từ bên ngoài

Nó bực tức chạy ra cánh cửa, mở cửa ra hét lớn :

- Anh bay thật đấy à?

Đập vào mắt nó là khuôn mặt hấn

- Anh...

- Cô...làm gì ở đây?!!- hấn hỏi

- ...đó là chuyện của tôi? Còn anh, sao lại gõ cửa phòng tôi. Anh là ai?- nó nhú mày khó chịu

- ...không phải tôi gõ?- hấn dừng dừng đáp

- Anh gõ đây- Lâm từ phía sau hấn bước lên

- Anh...anh ở đâu mà nhanh thế- nó trở mắt nhìn lâm

- Hai con kia đâu- lâm nhìn nó

- Tụi em đây...- Vy và Ngọc

- Tụi bây lần này có chạy đằng trời nhá- Kiệt quát

- Hừ...tụi em ở đây rồi~~có chạy nữa đâu chứ- Nó bậm môi

- Hai hôm nay ở đâu?- Lâm nhìn nó

- Khách sạn- nó trả lời

- Hìhì- Ngọc cười khúc khích

- Mày vui lắm hả~~~ vy lườm ngọc

- À. Không...tao cũng...buồn mà...- ngọc lấp bắp

- Coi chừng tụi tao...~~~ nó và vy đồng thanh

- Nè, anh đã điện cho mama Rồi đó, không theo anh về là không xong đâu- Lâm găm gè nhìn ba đứa

- Biết rồi biết rồi~~Mama đã nhắn tin cho tụi em rồi này, nếu không thì 2anh đừng mơ bắt được để vậy nhá, 2anh đúng là cái đồ...- Vy gất gồng

- Tụi tao sao?!- Kiệt lườm Vy

- Hừ...- Vy nguýt Kiệt

Hấn và Hải như hai tên thừa thải đứng nhìn không nói một lời nào và cũng không thể hiểu họ đang nói gì.....

Vy liếc mắt qua 2người bọn hấn, nhớ ngay ra cái tên đầu xanh lè này là ai. Liền lên giọng xóc xĩa:

- Ai da...đàn em trung thành thật nhỉ.....tụi mình gặp 2anh nhau đến 2lần thì 2lần đều tò tò đi theo Ngọc nhỉ?

- Nè, nè cô nói cái gì thế hả? - Hải nhú mày

- O....tôi có nói anh à?- Vy nói

- Ở đây có 2đứa tôi là người ngoài nhá các người. Cô không phải nói chúng tôi tò tò theo 2thằng anh cô thì là gì?-cậu nổi đoá

- Ôhay, cái này là anh tự nóiđấy nhá...tôi chỉ mắng cái tên Biển Thái nào đó dám sàm sỡ tôi thôi!!!!- nhỏ giả nai

- Cái gì...ai mà thèm sàm sỡ cô chứ.....con nhỏ đáng ghét??!!!!- cậu hét

- Kìa, anh lại tự nhận sàm sỡ tôi rồi...- nhỏ nói

- Cô...cô- hải cứng họng

- Gì vậy? Quen à?!- nhìn Vy

- Cái tên làm cho cái chân nó sưng đấy mà~~~ Ngọc nói nhỏ vào tai nó

- À~~~

- Tụi bây cãi đủ chưa- Kiệt nhìn Vy và Hải gất

- Anh à? Thăng này là đàn em của anh đúng không- Vy bậm môi nhìn kiệt hỏi
- Đàn..em? Hahaha...mày thấy chưa Hải nhìn mày như đàn em của tao kìa- Kiệt cười lớn nhìn hải
- Grừ...đàn em cái đầu cô-Hải gắt
- Đây là bạn tụi anh- Lâm chen ngang
- Bạn? - 3 đứa đồng thanh
- Anh...có bạn?- ngọc trở mặt nhìn lâm
- Với cái tính kì quái của Ông mà có bạn hả?- Vy hét
- Nói thiệt sao- nó

Lâm và kiệt mặt mày méo xệch nhìn 3 đứa

- Tụi bây...đang lằng mọ tụi tao đó hả?!-- Kiệt nói
- ...- lâm lấy tay che mặt, khẽ lắc đầu
- Đây là bạn tụi tao...đây là Minh...đây là Hải- Kiệt nó chỉ tay và hấn và Hải
- Chào- hải nói,mắt đăm đăm liếc vy 1 cái
- ...-hấn im lặng
- Còn đây là em tụi tao....Linh*chỉ nó*....Vy* chỉ vy*... Ngọc*chỉ ngọc*- lâm nói với hấn và hải
- Hi~~~~- Ngọc nói
- Chào- vy bữu môi
- Phiên....- nó nhếch môi

Hấn lẳng lặng đứng quan sát nó, thật không ngờ... Gặp lại nó như thế này, nó chính là em gái Lâm và còn là bang chủ của evil bang bang nữ hàng đầu việt nam nữa"thủ vị đây"

- Bây giờ theo tụi tao về được chưa- kiệt quát
- Vâng- 3 đứa đồng thanh

3cô nàng nhà ta bị 4chàng trai lôi cô ra bãi giữ xe:

- Con Vy lên tao chở- Kiệt lườm Vy
- Tụi em về bằng xe riêng không được sao- Vy chu môi
- Lên!!!!- Kiệt gắt
- Lên nè...làm gì thấy ghê- nhỏ nhăn nhó

Vy leo lên con moto của kiệt:

- Đội vào!-- kiệt đưa vy mũ của mình
- Không!-- nhỏ nhứt quyết không đội
- Đội-kiệt lườm vy, nhỏ ầm ức phải đội
- Đồ cứng đầu - hải thấy liền xiên xỏ
- Kệ cha nhà tôi nhá- nhỏ quát hải
- Tôi nói cô à?!-hải nói
- Anh....

- Ồn ào quá- Kiệt lên tiếng làm vy im bất
- Tại tao đi trước nha- hải quay sang nó với lâm, anh khẽ gạt đầu rồi 2con mô tô của hải và kiệt phóng đi....

Hắn thấy thể leo lên mô tô của mình định phóng đi thì lâm cất tiếng nói:

- Minh, chờ dừng tao con này về đi*chỉ nó*
- Sao lại là em-nó nhăn mặt sao lại bắt nó đi chung xe với một người không quen biết thế này?!

- Ngọc không ngồi được tốc độ nhanh, thằng Minh chạy ầu lăm- lâm nói

(Quên nói: trước mặt lâm, ngọc là cô nàng ít nói, hiền dịu nha. T/g: hiền lăm cơ. Oẹ)

- Vậy anh không lo em không ngồi được tốc độ nhanh à- nó nhăn nhó nhìn lâm
- Em? Không ngồi được? Giỡn vui ha...
- Vậy em lấy BMW về- nó cố cãi
- Em không biết đường..- Lâm nói
- Em sẽ bám theo anh- Nó
- Để em trốn nữa à?!- Lâm
- Em..
- Bỏ con BMW lại cho thằng zek rồi leo lên xe thằng mình. Hoặc lên hoặc cắt thể..- lâm nhướn mày nhìn nó
- ...- nó im luôn không ho he gì nữa

Lâm leo lên Lamborghini Aventador, đưa mũ cho ngọc, cô ngoan ngoãn đội lên rồi lên xe anh. Cả hai phóng đi mất...

- ...- nó đứng nhìn theo bóng xe ông anh trai mà miệng không ngừng rủa xả.....
- Có lên không đây...- Hắn lên tiếng

Nó quay lại nhìn hắn, thấy hắn đã leo lên xe từ lúc nào...nhìn con haysabusa quen thuộc, nó hơi ngỡ ngàng nhưng bắt lực leo lên xe h.ấn

Nó ngồi xéo 1 bên, thấy vậy hắn hỏi:

- Không sợ tốc độ à?!
- ...không.- nó lạnh giọng
- Náy- Hắn đưa 1 cái mũ moto cho nó
- ...tôi không đội khi ngồi sau...- nó lăm lăm
- Okie....- Hắn nói và ....

Cộp...cái mũ bảo hiểm lặn lóc dưới đất

- Anh điên à?- nó nháu mày
- Cô không đội tôi cũng không đội...thì quăn- hắn dừng dừng
- ...- nó không nói nữa, khoanh hai tay trước ngực
- Cô gan hơn tôi tưởng- hắn nhếch môi

Chiếc hasabusa phóng đi với tốc độ kinh hoàng

Người con gái vẫn lạnh lùng không tỏ thấy độ sợ sệt càng làm người con trai cảm thấy thú vị...tốc độ mỗi lúc 1 tăng...

2h sáng_ Tất cả về đến nhà

- Hai..sao cái thằng lại đi vô nhà anh thế- Vy nhăn nhó nhìn kiệt

- Nè, cô nói ai thằng này thằng nọ thế- Hải gắt

- Tôi nói anh đấy!! Sao? Sao? Sao?- vy ngang ngược đáp

- cô....cô...nhà tôi thì tôi vào đấy..thế nào?- hải hét

- Nhà anh? Ý anh là cái thằng điên nhà anh cũng sống ở đây à?!

- ..sao..cô cứ chửi tôi hoài thế?

- Tôi thích...

- cô...

- Im coi...kiệt hét

2đưa im bật

- Hải với Minh là con của ppa kì và papa vĩnh đấy- Lâm nói

- Sao papa nuôi đáng yêu của mình lại có thằng con khó ưa như thế này được nhi?!-- vy nói

- - Ông già ăn trứng thử gì mà nhận loại hung dữ thế này làm con nuôi không biết~~- Hải trề môi

- Hừ...cả hai ngúyt nhau

- Tiểu my đâu ạ?!-- Ngọc dáo dác xung quanh

-My đi pháp 2ngày rồi em- Lâm nhẹ nhàng nói

- Vâng..- Ngọc cười híp mắt

Hắn và Hải thấy cảnh đó thì.. Sút sặc nước miếng. Lâm đối xử ân cần với 1 cô gái sao...có lộn không vậy??!

- Đừng có nhìn tao thư thế- Lâm lườm hải và hắn 1 cái bén ngót

- Em cần chỗ ngủ- Vy xụ mặt

- Metoo- nó

-em cũng vậy - ngọc

- Đi theo anh...- lâm nói

Thế là lâm kéo cả đám lên tầng 3...

Tầng 3 là nơi ngủ với khoảng 10 phòng. Mỗi phòng đều treo bảng tên của mỗi người

- dễ thương quá!-- ngọc cầm bảng tên có tên mình reo lên

- Máy người sống giống phong cách nhà trẻ nhi?- vy méo mặt nhìn mấy tấm bảng

-Cái đó cherry làm lúc sáng đó....- kiệt gãi gãi đầu nói

- Cherry qua đây ạ?- ngọc chớp mắt hỏi

- Ủ- lâm trả lời

- Hừm..ra là vậy nên mới biết tụi em về mà tóm cổ chứ gì?! Không thì còn khuya nhá- vy hinh mũi

- Thôi đi quý nhỏ...mày ngủ đùm tao. Sáng nhập học đó- kiệt nói

- hừm....

Nóbước tới căn phòng treo tấm biển có từ "hexi" hoa hòe bằng bút lông đen ...khẽ chep miệng, đúng là chỉ có mỗi Cherry mới nghĩ ra mấy trò này....

Bước vào căn phòng rộng với 2màu tím trắng làm chủ đạo. 1chiếc giường gatrải trắng to đùng...Bàn làm việc, máy vính tính trên bàn

Học tủ bên cạnh bàn làm việc chứa đầy đồ vật điện tử như: usb, thẻ nhớ, máy tính bảng,..... chứa đầy ngăn bàn

2chiếc máy laptop quen thuộc, đồ đạc ,quần áo tươm tất. Ngay ngắn, đúng là cherry có khác. Hiểu nó từng li từng tí....

Từ dưới gầm giường rút lên 1chiếc vi to tươg, trong đó có 1chiếc vali nhỏ, còn khoảng trống còn lại có thể đựng vừa thêm 2chiếc vali nhỏ nữa...chiếc vali nhỏ đó chứa khoảng 20bộ bài tây bằng lưỡi dao, 6khẩu súng lục, 4hộp đạn cỡ lớn, 1bộ dao găm 20cây, 1khẩu súng trường và còn rất nhiều ám khí, độc dược khác,...

- Kiểm tra hoàn tất .....- Nó khê cát tiếng, nằm phịch xuống chiếc giường mềm mại....con buồn ngủ bao trùm lấy lí trí.....

Chương 9 _ Đi học

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đi Học

Ánh sáng le lói chiếu vào chiếc cổ nó, tỉnh dậy ngáp 1 hơi thật dài, nó thấy anh nhắn tin cho nó

"Dậy đi học"

Đi học???...đó là hai cái từ quái quỷ gì đây???????

Làm ơn đi, nó đã đủ khổ để biết được mùi vị giảng đường ra sao rồi..

Cố gắng nhảy cóc cho nhanh ra khỏi trường làm chi mà bây giờ lại phải học cơ chứ?!

Không hiểu pama tại nó nghĩ gì trong đầu nữa?!

Bước xuống giường vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân...20ph sau, nó bước ra với áo somi dài tay trắng, khoác áo da lưng đen, quần jeans đen xẻ rách. Đôi giày cao gót đồ 1tác và chiếc lắc bạch kim ở chân trái nổi bậc...buông xả mái tóc với điểm nhấn vẫn là chổ tóc high-light. Vẻ đẹp trang trọng nhưng không lỗi thời!

Bài qua đêm nay lại vang lên từ con iphone 6 _ chán nản nhìn màn hình điện thoại, chính là papa nó..

- ... Con nghe.. - nó bắt máy

- "Ta đây.."- papa nó điềm đạm nói

- Papa có việc gì không ạ- nó trả lời

- "Qua đó ổn chứ con gái?!"

- Dạ vâng, con khỏe..

- "Còn nhớ những gì hứa với ta chứ?!"

Khựng lại đôi phần, xong nó trả lời chắc nịch:

- Vâng

- "Tốt lắm, ta gọi nhắc con là còn một tuần nữa nhé. Nhớ con đấy"

-.....- Mối nó hơi trệ xuống. Papa muốn nó quản lí giúp một số chi nhánh bên này, người cha nó yêu kính một khi đã yêu cầu, không tài nào từ chối được mà. Suy cho cùng thì *nhờ* cái gì chứ, uy hiếp thì đúng hơn...."không chịu làm thì cho ở nhà nha bảo bối" vậy mà là NHỜ đấy!

- ...còn gì nữa không ạ?!- nó ậm ừ, giọng hơi nản

- "..... ..đừng lao tâm vào nhiệm vụ quá nhé! "- khoé môi người đàn ông nhếch lên
- Sao ạ?!- nó hơi giật mình
- "Haha.... Linh bảo bố con ta, ta không hiểu con thì ai hiểu chứ?!"
- ...- nó chìm trong im lặng, thật không gì qua mắt nổi Dương Minh Hải_ Doanh nhân vĩ đại của thế giới
- "Nhớ....con nên thận trọng cho bản thân..."- giọng ông Hải nghiêm nghị hẳn
- ... Con hiểu...- nó trả lời
- "...sau này.....dù gì con cũng biết rồi.....papa nói thẳng: ta sẽ nhờ con một vài chuyện"- ông từ tốn nói
- .... Mama...biết không ạ?
- "...nếu biết....bảo bố của ta, con nghĩ tụi con có được đi không?!"
- ....
- " thôi được rồi.. Theo giờ việt nam thì cũng sáu rưỡi rồi nhĩ?! Đi học đi con"
- Papa à, không phải chứ?! Giao công ty đã đành, còn bắt con đi học là ý gì đây ạ?- nó nũng nịu
- "...haha...đừng hiểu lầm papa như vậy chứ?! Yêu cầu cho tụi con đi học...chính là Mark đấy?"
- Cái gì?? Sư phụ ạ?????- nó hét
- "...hazzi...biết ngay con phản ứng thế mà"
- Để làm gì vậy ạ- nó nhăn nhó
- "... Ta chịu...nhưng con nên nghe lời ông ấy đi.... Còn tụi bây về Việt Nam để làm gì thì...đôi phần ta đã hiểu rồi..."
- .....d....ạ- nó áp úng
- "Cẩn thận, bảo bố ngoan!"-ông nói
- Vâng....con biết rồi!
- " Gửi lời ta đến sáu đứa nhé, ta đi làm đây"
- Yes. Sir*- nó nói

Tắt điện thoại, đúng là papa, không việc gì giấu nổi, nó hiểu, bây giờ ông đang rất lo cho tụi nó.....nhưng, biết làm sau được đây???!!!!, nó.....thật sự lâm vào vết xe đổ của ông rồi,..... cả anh nó, Kiệt, Vy, Ngọc, My.....kể cả hai kẻ ẩn danh còn lại của Four Dark kia.....tất cả.....đều dần dần hoá thành ác quỷ.....

Ngồi vào laptop liên tục gõ phím, mười ngón tay thoăn thoắt và điều luyện...nó như miệt mài với những con số trên màn hình. Ngôi trường mang tên Mai Sao này.....thật quá nhiều uẩn khúc.....chợt nghĩ mình thật đần, đáng lý ra nó phải biết ngay điều này từ đầu..... Rằng nhiệm vụ đầu tiên...chính là ở đây cơ chứ!.....

- Test kiểm tra ư? Hay đấy- nó nhếch môi cười cợt

Gập laptop xuống, chọn đại 1 chiếc balo da màu đen...nó đứng dậy bước ra ngoài....

Nó thấy Vy, Ngọc đang ngồi dưới sofa. Vy mặc áo crop top đen đỏ, quần jeans bạc màu bó. Giày skinny trắng. Tóc xoả. Đúng style đi học của nhò: năng động, trẻ trung

Ngọc mặc chiếc váy đỏ và áo thun trắng ngắn tay. Cô mang thêm giày búp bê đen, nơ đỏ. Mái tóc buông xoả, đeo chiếc bươm cài xanh dương. Đúng chuẩn cho hình tượng ngoan hiền...

Nhò Vy thì mày mặt hăm hực.....chắc còn chưa cam tâm chuyện đi học đây mà~~~~.....lâu lâu lại xóc xia vài câu với *thằng cha* ngồi đối diện(biết ai không). "Con này sao mà trẻ con thế nhĩ?! Thằng đó là người lạ chứ có quen đâu mà nó tự nhiên biết???" nó thiết nghĩ

Ngọc thì ngược lại, cô nói chuyện rôm rả cười nói không ngớt với hai ông anh. Và tất nhiên, nó hiểu tại sao lâu lâu cả đám người lại trợn mắt nhìn Lâm. Tại sao? Anh có bao giờ nói nhiều hay nghe người khác nói nhiều như thế đâu????? Tại sao?? Tại sao? Tại sao?????

Nó hơi cười, tại sao ư? Nó thì nhìn thấu cả....anh nó thích Minh Ngọc rất nhiều, thậm chí yêu luôn rồi đấy!!! Nhưng anh luôn nhốt tình cảm của mình lại thôi...

Còn con bạn hai mặt lém lỉnh này của nó(ngọc).... Cô cũng yêu anh nó từ hai năm trước rồi..... Điều này nó và Vy đều biết....chẳng qua nó và Vy muốn hai người này tự hiểu ra tình cảm của nhau.....vậy mà.....sao riêng chuyện tình cảm hai con người sắc bén kia lại chậm tiêu thế không biết...có vậy cũng không nhận ra...tự cho mình yêu đơn phương rồi buồn khổ...có tức không chứ??? Thôi mặc kệ, để chuyện cho hai con người *thích bị kịch ghét sống yên* này tự giải quyết lấy...nó không quan tâm!

Lâm áo somi đồ dài tay và quần jeans xám. Giày hiệu Queen. Đơn giản thế nhưng độ handsome vẫn không giảm đi tí nào

Sáng giờ anh cười rất nhiều và tất cả nụ cười đó xác suất 101% là dành cho Ngọc rồi...

Hải áo thun đen trắng ngắn tay, khác áo da. Quần kaki đen, đôi giày skinny kiểu nam....đôi khuyên thánh giá lấp lánh. Cute, baby và lãng tử...

Cậu này chỉ chơi với nhỏ Vy từ lúc sáng từ khi nhỏ xuống. Lạ thay, bình thường cậu rất thích những cô gái đẹp, nhỏ Vy thì phải xếp vào hàng xinh đẹp của xinh đẹp kìa. Bình thường thì Hải nhà ta cura gái trong vòng 5tiếng là nhiều đấy. Vậy mà....gặp nhỏ hai lần, hai mươi mấy giờ đồng hồ.....nhưng cậu không có hứng thú ve vãn, quyến rũ nhỏ (oẹ) ...mà cứ chỉ thích chọc điên con nhỏ này lên. Thật không thể hiểu nổi !!!

Kiệt áo thun xám dài tay, quần jeans xanh. Giày adidas hiệu. Ngồi kể Vy, con quỷ em chết tiệt này của anh đúng là rắc rối...nó ca cẩm mãi cái vụ anh tóm nó về, bắt nó đi học, vẫn còn ý định đòi sống riêng cơ đấy...giống ai mà khó dạy vãi (anh em giống ai được bây giờ). Còn thằng bạn chết dẫm đó...làm gì làm le con em của anh thế hả trời....chọc ghẹo rồi chửi lộn, tụi này biết nhau chưa đầy 1ngày hay quen hơn một năm vậy....điều bộ y chang như nít...không thêm giấu giếm hình tượng gì nữa. Đúng là điên!!!

Nó bước xuống không nói không rằng thò tay với ngay chip khoá haysabusa trên bàn quen thuộc của mình rồi đi xuống lầu, trước con mắt ngỡ ngàng của cả bọn....

- Đồ quỷ....đi đến không tiếng động....tao chờ mày đi chung mà....ê.... Linhhh- vy gọi với theo

-.... Lẹ....- nó quay lại nhìn Vy nói rồi lẳng lặng đi tiếp

- Anh hai.. Lâm ca... Ngọc.... đi nha!- Vy vẫy vẫy tay, đốp lấy chip khoá Kawasaki ZX10R rồi chạy theo nó

- Wow~~~ Đầu gấu chính hiệu rồi...siêu xe đó nha~~~ Hải đá đều

- Ô..thế đó giờ chưa thấy nữ nhi chạy xe đó à?? Chắc là bên cạnh toàn mấy nhỏ lẳng lơ, ông ọ thôi chứ gì?!- Vy trề môi

- Nè, cô nói gì?- hải nhú mày

- Nói anh đó...tên biến thái dê xồm...- nhỏ lè lưỡi, chạy biến đi mất

- Grừ...cái....Asssiii~~~ hải tức quá định chửi nhưng nhỏ *tàn hình* mất rồi còn đâu, tức quá ngậm cục tức lại

- Nè~~~ cốt...tao thấy mày sao sao ấy nhì. Kết modern em tao à???- kiệt cười gian nhìn Hải

- Gì?? Từng à? Con nhỏ cà tung đó mà tao thèm? Âm hà mậy- Hải chu môi

- ờ...thì thôi...chửi dữ dạn??- kiệt bĩu môi

- Anh đưa em đi học nha- lâm cười tươi nhìn ngọc

- Dạ Lâm ca- cô híp mắt nhìn anh

- Thôi...đi học- kiệt

.....

.....

..

Bước ra khỏi cửa, nó bắt gặp hần...

Áo khoác jacket kéo cao cổ và quần bò bó cùng màu...hần mang cặp da đen, tay cầm lon cafe đen đóng hộp , tay kia cầm ipad lướt...cái hoa tai bạch kim cộng với nắng sớm làm nó hơi lóa mắt....

- Ay....- nó khẽ kêu lên

Hần quay lại nhìn nó, hơi sững người vì cái nắng đập vào mặt nó làm hắn thấy rõ mồn một khuôn mặt thanh tú kia....thoáng chớp lấy lại về lạnh lùng

- ...

-...

Hắn nhìn nó- nó nhìn hắn.

Cả hai không nói lấy một lời, biểu hiện hai bộ mặt lạnh lùng không cảm xúc.....

Bỗng nhỏ Vy xuống tới, cắt ngang ngay dòng băng từ hai cặp mắt kia...

- Đi thôi Linh!!!- nhỏ hỏi

- Ừ' ....- nó ậm ừ rồi đi sót qua hắn, hắn làm như không có việc gì xảy ra, tiếp tục cầm cốc lon cafe và đi theo 1 hướng khác

- Nè-bỗng một giọng nói vang lên...là nó

Hắn hơi giật mình, quay lại nhìn nó:

- Gọi tôi???

-....- nó làm một cái nhún vai thay cho sự đồng ý

- Gì?- hắn nói

- Gara ở đâu?- nó bình thản

-...- hắn nhìn nó, chất giọng nó tự nhiên trong trẻo lạ thường nhưng sao chứa toàn hàn băng thế kia

-...- nó lảng người nhìn con người trước mặt. Bắt đầu thấy khó chịu vì chưa nhận được câu trả lời mà hắn thì đang chăm chăm nhìn mình

Nhỏ Vy đứng kế bên nhìn nó và "tên thuộc hạ còn lại" của hai anh..... Hai người như đang đấu mắt ấy.....nó thì không nói làm gì vì lạnh lùng vốn là tính nó mà....còn tên này....đẹp trai thiệt đó...nhưng mà sao cũng như cục nước đá thế kia??! Trên đời này ngoài cái lạnh giá của anh em họ Dương ra.....thì tên này phải xếp hàng nhất nhì "chuyên môn" rồi đấy!

- Nè.... Trễ rồi đó Linh.....anh gì ơi...nhà xe ở đâu nói nhanh hộ cái- nhỏ lên tiếng

Sau câu nói của Vy hắn thoát ra khỏi mở suy nghĩ của mình....

-..... Theo tôi- hắn nói xong quay mặt về phía trước, bước chân lại tiếp tục

Nó lẳng lặng kéo Vy đi sau lưng hắn nhưng giữ khoảng cách 5m từ xa...

Vào gara, nhỏ Vy ôm ngay con Kawasaki ZX10R nũng nịu:

- Aaa....bé cưng của chị, nhớ quá à~~~~

Nó nhìn Vy khẽ lắc đầu, đi lại Haysabusa của mình, vuốt ve tay cầm xe....nó cười nhếch môi, con xe yêu quý của nó đây rồi.....

- Linh,...đi đây!- vy đã leo lên xe quay lại vẫy tay nó....

- ....biết đường không đó??- nó hỏi

- Biết! Hôm qua hỏi "cụ Google" rồi...- nhỏ cười khẩy, sau đó vọt xe đi

Nói tiếp nhỏ là tiếng phân khối quen thuộc với nó...

Khẽ quay mắt nhìn...không sai, là haysabusa- loại xe quen thuộc với nó

Hắn điều khiển xe vọt qua mặt nó...

Lúc tối hắn chở nó đã thấy rồi, đúng là giống hệt xe nó..từ ngoại hình đến động cơ, thậm chí thằng em họ Wylam quái quỷ, nó hứa làm xe này độc quyền cho nó mà...đầu ra 1 phiên bản song sinh thế kia chứ?

Lúc này Lâm, Kiệt, Hải và Ngọc cũng ra tới, nó thấy vậy leo lên xe, phóng vọt đi nhanh chóng.....

- Hay...sabusa??- hải nhíu mày

- Đừng làm lạ...nó chạy xe này từ năm 12tuổi rồi- kiệt nhìn theo bóng nó, nói

- Ồ.....

Ba chiếc mô tô còn lại cũng phóng vụt ra cổng. Trong đó, trên con Lamborghini có chàng trai tóc đen óng đèo cô nàng tóc bạch kim...

Cấp 3_Mai Sao

Hai con Suzuki haysabusa phanh gấp cùng một lúc trước con mắt ngỡ ngàng của các học viên trường.....

Hắn bước xuống haysa vàng đen...đưa tay vuốt nhẹ mái tóc làm đám nữ sinh la táng loạn..

- Ááá..... Coolboy đi học- nữ sinh 1

- Ôi mạ ơi...tui đang tỉnh hay mơ- nữ sinh 2

- Ấy ấy...nhìn đủ rồi...lại gần anh Minh, mang hoạ đây- nữ sinh 3

.....

.....

.....

...

Nó cỡi mũ mô tô ra, bỏ vào khớp xe của con haysa xanh đen. Sửa lại phần tóc rối đang tung bay trong gió đám nam nhân chao đảo ngã lên ngã xuống:

- Trời...tiên nữ- nam sinh 1

- Cá tính phết...moto luôn à?- nam sinh 2

- Tao nhất định tán đồ em đó- nam sinh 3

.....

- God~~~ lại gì nữa đây- nữ sinh 1

- Lộn không vậy, đẹp gì mà đẹp- nữ sinh 2

- Nhìn nó chảnh chảnh như nhỏ My trường này nhì

- Suyt im đi, muốn chết dưới tay angelboy hay sao mà chửi con My hả.....

(Thảo My* xem lại chương 9...

My là người yêu kiệt nên bị nữ sinh rất ghét và nam sinh thì sợ sệt không dám đến gần tán tỉnh nếu như không muốn angelboy(kiệt) biến thành Devilboy

#devil: ác quỷ)

.....

.....

....

Cùng lúc đó, con Kawasaki ZX10R phanh xuống tiếp theo đó là Lamborghini Aventador cùng suzuki

GSX R750 và ducati 1299 phanh xuống...

Lần này là toàn trường đều nổi loạn, những nhân vật nổi tiếng của trường đây rồi..

Những lời bàn tán nổ ra điên cuồng chủ yếu vẫn xoay quanh 3tiên nữ hạ phàm này....

Nam sinh...

- Hai hotgirl nữa kìa tụi bây ơi~~~

- Ai đâm tao một phát xem tỉnh hay mơ nào
- Đồi missteen và princess được rồi đó
- Nhập học vào đây à, tiểu thư tập đoàn nào thế?
- Về bảo pama xin lập hôn ước thôi...
- Cái gì? Mơ à? Tập đoàn nhà mày sao bằng nhà tao? Hôn ước của tao mới đúng..
- Nè... Em tóc bạch kim sao cứ đi sát với thằng Lâm vậy...aaa
- Nói nhỏ thôi... Muốn chết à....

.....

.....

....

....

Nữ sinh....

- Lũ này chui đâu ra vậy?
- Xời, đẹp đéch... xấu òm
- Có gì đang tự hào đâu, toàn một lũ hồ ly...
- Aaa...coi kìa nhò đó tíu tít dính sát coldboy...
- Tao sẽ giết nó....
- Báo cho missten với princess mau....

.....

Hiện giờ tại nó và tại hắn đang là tâm điểm của cả trường. Thảm lác đầu trong bụng...vào trường này chắc chắn không yên bình rồi...

- Em lên phòng hiệu trưởng...hướng?- nó nhìn lâm
- Sau lưng em...khoảng 500m...phòng trên cùng- lâm khẽ nói

Ôi GOG TÔI... ..

Nhìn thái độ của nó kìa, lũ học sinh sùng sốt...nó là cái quái gì mà ăn nói như vậy với coldboy chứ??? Còn anh nữa, bình thường một cái nhếch miệng còn không thèm nói nữa, đã vậy cái giọng điệu trống không của nó.... Anh bình thường chắc bóp chết tui rồi...nãy giờ vào trường anh còn nhếch mép những hai cái với nhò tóc cam trắng đó (nhiều quá ha...những 2 cơ đấy!!!)... Nhò tóc đỏ chói kia thì kiêu căng lỗ mông...coi kìa!!! Nó vừa hậm hực với anh Kiệt....coi kìa nó còn đang xiên xỏ anh Minh...coi kìa nó lại đang chửi lộn lộn mồm với anh hải đấy!!!!!! Thật không thể hiểu nổi, ba nhò này là ai vậyyyyyyy?????????

Nhận thấy sân trường bắt đầu ầm ĩ hơn.... Không biết cả bọn đã làm tâm điểm của trường lúc nào nữa. Hazzì.

Hắn khẽ liếc mắt xung quanh, nhíu mày một cái rõ sâu... Phun ra 1 chữ "BIẾN" và sau đó là cả sân trường giã tán...không ai ho he nán lại gì nữa.....

- Wow!! Có khí chất dữ ta~~~ nhò nói nhỏ vào tay nó
- ...- nó khề bừ môi nhìn hắn, đúng như nó nghĩ...con người này có hân bản cũng đáng gờm lắm...từ lúc gặp ở the here hotel(chương 11)... nó đã có cảm giác này...mồm như vậy...còn thực lực thì sao..??.... Nhưng thôi kệ, mặc hắn...không mắc mớ gì mà nó để tâm.. Mệt!!!
- Tụi anh học lớp nào vậy??- Ngọc cười hỏi
- 12a1 em à?- hải nói
- Gómmmm..."em"...??? Nghe mắc ói... 12a1..lớp "trọng tâm" nổi tiếng của Mai Sao School đó à?? Cái mặt ngu ngu vậy mà được vào sao?- nhò xóc xĩa
- Nè...cô ăn nói cho cẩn thận nhè ....đại học havard tôi đạt 99đ đấy nhá- cậu hậm hực

- Cái gì?? 99đ.??? Ý anh nói anh bằng điểm tôi á? Mơ à?- nhỏ trề môi

- Ô ồ...đầu gấu mà còn 99đ, tôi đây bằng điểm nó thì hồ thẹn chết mất- cậu cười khẩy

- cái gì...anh....

- Im coi!!!- kiệt quát

- Hừm...- cả hai lườm nhau

- Đ* M* hai đứa bây...tao đập một phát chết tươi nhá! Cãi suốt hôm qua chưa đã sao?? Đây là trường học chứ không phải bar nha... Điên hả???
Khùng hả? Chạm dây hả????? - tức quá kiệt tuông 1 trào

- ....- hai con người nín thin...không dám cử động luôn nhưng...vẫn không ngừng đầu mắt

- Em vào lớp anh...- nó đột nhiên lên tiếng

- Hả??? - cả bọn đồng thanh

- Mà điên hả? Rãnh rồi vô lớp nâng cao, lại còn học chung với hai ông và cái thằng biến thái này *chỉ hải*...sao tao chịu nổiiiiiiiii....- vy nhăn nhó

- ... - ngọc gật đầu với Vy

- .... - nghe tao dùm..- nói xong nó quay lưng bước đi

- ê..nè..nè...- ngọc gọi với theo nhưng nó không thèm quay lại, chỉ dừng bước đứng chờ

Hiểu ý con bạn, cô nhanh chóng chào 4chàng trai và chạy theo nó...

Còn lại vy..

- xoi...không biết làm nổi bài test 5đ không mà...bày đặt- hải khoanh tay vờ nói bóng nói gió

-Hừ...xin lỗi nha... Havard mà gấu đây làm được thì trường này nhằm nhò gì?? Đâu phải ai cũng ngu như anh- nhỏ nói

- nè...cô...

Nhỏ không để cậu phản ứng gì thêm, liền quay lưng chạy theo hai nhỏ bạn..

7người nhanh chóng tản ra, đi theo hai hướng riêng biệt.....1văn phòng 1lớp học...

- Nè, mày làm gì thích cãi nhau với anh Hải quá vậy? Tao thấy ảnh dễ thương, baby quá chừng à!- Ngọc khều khều vy

- Hừ...đẹp đi...baby ông nội tao...xấu hoắc, còn bệnh biến thái nữa~~ nhỏ xua tay

- ....hừm, con này...trai đẹp đó con, 2anh ấy ăn đứt lũ fc fans boy của mày nhiều nha..nói cách khác là ngoài hai anh nhà mình ra, tao chưa thấy ai đẹp bằng hai anh ấy luôn ấy- cô nói

- Ủ...phải rồi...lúc nào gặp ai đẹp cũng phải nói câu" ngoài hai anh ra..." tao thấy trong mắt mày có mình ông Lâm thì đúng hơn- nhỏ dí tay vào trán cô

- Tầm phào....tao...không có ý gì với..anh Lâm đâu- cô nàng đỏ mặt quay đi

- Ủa ủa...tao có nói mày có ý với anh Lâm à??- nhỏ cười gian

- Tao..tao...

- ....stop..- nó lên tiếng

- Hả?- cô vào nhỏ đồng thanh

- ... Tới rồi- nó nhàn nhạt đáp

Trước mặt tụi nó là căn phòng hiệu trưởng.. Không khí bắt đầu u ám..

- ...coi thông tin trường này chưa..- nhỏ nhếch môi

- yes- nó và cô đồng thanh

- chuẩn bị gặp một nhân vật.....- cô nói

- Hazzi...thăm hoạ nhân loại

- Phiền... Nó nhếch môi

Nhỏ với cô đùn đẩy nhau cả buổi về cái chuyện mở cửa...nó bực mình hét*Trách ra* rồi tự mình đẩy cửa vào cho lẹ, không trông chờ gì được với hai con nhỏ này

Trước mặt tụi nó là căn phòng trang trí trang trọng ngăn nắp và tươm tất.....nhưng lẫn trong đó là một sát khí hắc ám ngùn ngụt... Một người phụ nữ đứng tuổi ăn mặc lịch lãm ngồi trước chiếc bàn có mục *hiệu trưởng*. Bà ta liên tục gõ nhún trên màn hình laptop, chân mày lúc cau lại, lúc giãn ra thất thường.....

Nó thấy cảnh đó khẽ cười khinh khinh...

Nhỏ ngáp ngáp dài, khoanh hai tay trước ngực...

Cô thì thăm gì đó với nó mà vẻ mặt hiện rõ sự sợ sệt...

- Sao không chào?- Người phụ nữ bỗng nhiên ngược mặt lên nhìn tụi nó. Bà đan chéo hai tay lại, vẻ mặt khó chịu cùng màu son đỏ chói trên môi

Cả ba hiện giờ như đang đầu mắt với bà hiệu trưởng kia.... Từng tia điện tàn hình phóng tới tấp

Bầu không khí cứ thế chùn xuống... Tĩnh lặng nhưng đầy đặc sát khí.....

- Đủ rồi.. Thưa... Ba tiểu thư~~~~~ Cuối cùng bà ta lại nó tiếp, chất giọng đầy *mĩa mai*

- Thôi đóng kịch đi- Nó bĩu môi

- Hây~~ giả tạo quá- nhỏ ngáp dài

- Quá rồi đấy~~~ cô cười khẩy

Khoé môi bà hiệu trưởng giật giật:

- Vẫn không định chào?- bà ta nói

Cả 3 đứa quay sang nhìn nhau, không ai bảo ai đồng loạt nhếch miệng, nở một nụ cười "gian trá"

Và.....

- Chúng con kính chào sư mẫuuuuuuu~~~~~ cả ba đứa cuối đầu đồng thanh

- Ủ...chào các các con, ... Các Baby của ta..đi đường mệt hông nè~~~ Bà ta cười tít mắt nhìn 3 đứa

Chuyện gì đang xảy ra.....

=====

Miwa Biuler(Miwako Satomi) 35t. Người nhật- Việt. Chồng là Mark Biuler_sư phụ của tụi nó. "Hoa hồng gai" là biệt danh thế giới đêm gọi bà, nổi tiếng là sát thủ máu lạnh trên toàn thế giới. Tích cách khó đoán, sư mẫu tụi nó. Câu cửa miệng:" Đừng đùa giỡn với những bông hoa hồng, nếu không muốn mắc phải gai của chúng.."

=====

- Người lúc nào cũng khó hiểu- nhỏ nhăn nhó

- ưm đúng đó... - cô chu môi

- Haha...ta chỉ đùa thôi mà tiểu vy, Ngọc nhi- Bà Miwa nhí nhảnh nói

- Giả tạo..- nó đã nằm vắt vẻo trên chiếc sofa từ lúc nào, phun hai chữ khinh khinh

- Linh bảo bối...con nói gì???- bà gằm gè nhìn nó

- Dạ không, thưa sư mẫu đáng kính- nó chán nản nói

- hihi...
- Giờ thì con đã hiểu lí do tại sao sư phụ bắt tụi con vào đây rồi- nó nói
- Hà?? Sư phụ??- nhỏ hét
- Thì ra là Sư phụ bắt mình đi học- cô chu môi
- Haha...mấy baby đừng nhìn nó, xấu quá đi!- bà cười tươi nói
- Tụi con không nhìn nhỏ sao được- cả 3 đứa đồng thanh
- Hô hô~~ đừng quá lo, cứ thông thả, ba tháng nữa tứ thiên vương sẽ giúp đỡ tụi con nhiều mà~~
- Tứ thiên vương- Nó nhú mày
- Đông Thiên vương(Lâm), Tây Thiên vương(kiệt)...còn Bắc Vương Nam vương đâu ạ?? Chưa đủ mà- Ngọc trẻ môi
- Có hai người đó từ bao giờ ạ?- vy hỏi
- Hà?? Nói vậy là con chưa gặp hai đứa nó sao?? - bà ngạc nhiên
- Vâng- đồng thanh
- Thảo My không nói à???- bà hỏi
- Vâng- đồng thsinh
- Thôi không sao..từ từ gặp...dù gì 3 tháng còn dài
- Vậy trong thời gian này, tụi con vẫn hành động riêng lẻ- nhỏ nói
- Bingo....
- Hoi~~ con thấy không ổn chút nào- ngọc nhìn nhỏ
- Ngọc nhi...không sao mà!- bà nói
- Vâng!- cô đáp
- Tụi con học chung lớp với hai anh tụi con đây- bà nói tiếp
- ...cái này Sư phụ "tình báo" cho rồi- nó cười khẩy
- Haha...tạm thời vào đó nghỉ ngơi đi..khi nào "bắt đầu" ta sẽ thông báo...
- Tin tin_ chuông báo vào lớp
- Thôi lên lớp đi mấy baby của ta~~bà cười tươi
- test gì đó thì sao ạ?- nó hỏi
- Khỏi khỏi...tụi con làm chi cho tốn mực của ta..khỏi làm cũng hiểu rồi...đi đi..xùy xùy
- Sư mẫu đuổi tụi con đây à?- 3 đứa nhìn nhỏ
- Thôi..lẹ đi...ta đang chat với mama các con đó
- Vâng....- đồng thanh
- ừm...đây A phòng cuối trên cùng nha...
- Tạm biệt sư mẫu...
- Lê lét thân nặng nhọc đi từng bước vô cùng vô cùng chán nản.... Sư mẫu "xìtin" của tụi nó ở đây...không trốn được rồi...
- Tao nản rồi nha- vy than thở

- Minh mày chán à?!- ngọc nói

- Chắc...tao mà đoán ra chuyện này sớm hơn đã không đòi sang đây rồi- Vy

- Như vậy nó làm gì,- nó hăm hực

- Hừm...lại đồng thanh

Phút chốc tụi nó đã đứng trước cửa lớp 12a1...khi thiết nha.....cái sân trường 1 cây mà đi nhanh dữ...

Cả 3 không ai bảo ai lắc đầu lượt...

- Các em là học sinh mới?- tiếng nói phát ra sau lưng tụi nó

Quay lại, là một giáo trẻ cầm trên tay quyển áo và cây thước gỗ, trông rất dịu dàng và xinh đẹp. Nhìn vào là có thiện cảm ngay

- Vâng ạ- ngọc khẽ gật đầu

- Cô là.- vy hỏi

- Cô là phụng, GVCN lớp này, các em có thể gọi cô là cô phụng- gvcn tươi cười nói

- Dạ...- 3 đứa đồng thanh

- Hãy chờ cô ở đây 1 lát- nói xong cô phụng quay lưng vào lớp. Tụi nó thì ngoan ngoãn đứng chờ phía ngoài

Cô vừa vào lớp, cả lớp nghiêm trang đứng dậy chào cô...

Đặt quyển áo và cây thước lên bàn, cô phụng cất giọng

- Chào các em, những thiên tài tương lai của đất nước... Hôm nay chúng ta vinh hạnh được đón chào 3 nhân tài mới.....

- Ô....lớp ồ lên 1 tiếng rõ to

- các em vào đây...

Được sự cho phép của cô phụng tụi nó bước vào.

Toàn thể lớp 12a1 như chết lặng ..... Trước mắt chúng...là những tuyệt sắc giai nhân phụng nào?????

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chạm Mặt Princess Trường

- Các tiểu thư hãy tự giới thiệu về mình- Cô giáo mỉm cười với tụi nó

- Xin chào mọi người, mình là Minh Ngọc, mình vừa chuyển từ Mỹ về, mong mọi người giúp đỡ- cô cất giọng lãnh lút sau đó không quen khuyến mãi cho cả lớp một nụ cười thật tươi

Cả lớp ồ lên lên một tiếng rõ to. Lũ con trai há hức nhìn cô, vài thằng cảm lòng không nổi chảy cả máu mũi. Đến bọn gái còn phải đỏ mặt, há hốc trước độ dễ thương của cô

- Bạn ơi bạn là siêu mẫu Ely trên báo phải không?- học sinh 1

- Bạn là tiểu thư tập đoàn eo-ây(LA) phải không?

- Ngồi kể mình này bạn ơi...

rất nhiều câu nói tủa xua vào Ngọc. Nhưng cô đều không trả lời, chỉ đáp lại bằng cái cười híp mắt, quả là công hiệu, chỉ cần cười trúng ai, người đó bất kể nam hay nữ đều đứng hình thành tượng ngay...Lâm ngồi phía dưới nhìn cô, khó chịu vì cô bị nhiều tên soi mói, nhưng thấy cô đang nhìn anh nên cố

gắng nặng ra nụ cười hiền dịu...

- Gọi tôi là Vy~~~ nhỏ khoanh tay trước ngực, chân bắt chéo, giọng nói thờ ơ vô độ

Nhiều tiếng xìxầm đưa nhau vang lên và 100% chính là nữ sinh

- Xòì, gì đây, giọng điệu kênh kiệu quá rồi đấy!

- Thấy nó trên báo rồi, con gái cưng của ông Đặng Huỳnh Phong Chủ tịch CL đó

- Nói vậy nhỏ đó anh em với anh Kiệt sao?

- Hừm...hèn chi làm kiêu quá!

- Xấu mà bày đặt chảnh chọe....

.... rất nhiều tiếng nói khác hòa theo....nhưng tuyệt nhiên không có chất giọng nam sinh, chỉ toàn nữ.... bây giờ bọn con trai đang làm gì? Chính xác là dùng cả mắt mũi miệng tay chân để nhìn nhỏ(nói hơi quá).....Nhỏ như nữ thần của bọn chúng..ôi trời ơi...nhỏ như 1 play girl chính hiệu(thì đúng thể mà)

Vài tên công tử kiêu ngạo cười khẩy nhìn Vy đầy thích thú....quyết tâm tán cho được nhỏ..

- Dương Cẩm Linh- Chất giọng trong trẻo nhưng bao bọc bởi băng tuyết vang lên... nó quét đôi mắt nâu đỏ một vòng lớp học. Cả lớp rợn người lạnh sống lưng, đồng loạt đưa tay lên ngực kiểm tra xem...tim còn đập không><

.....đôi mắt đỏ...như điều khiển được mọi thứ...

Cả lớp úp mặt xuống bàn không hó hé nửa lời, họ như đang sợ sệt một thứ gì đó....thứ gì đó...mà cả họ cũng không biết...

Nó có vẻ hài lòng về tình trạng của đám "ruồi nhặng" trước mặt mình... nhếch môi cười đều, phải vậy chứ không chế ngay từ đầu, tránh gây "tệ nạn" về sau. Chứ như nhỏ với cô, cứ mấy cái phong cách đó, thế nào cũng có chuyện cho mà coi(biết bao nhiêu trường, trường nào 3bà này đến cũng hỗn loạn).....à nhưng mà chỉ có nó với Vy ngao ngán mấy chuyện đó thôi.....Ngọc thì càng khoái đó chứ, đó là thú vui của cô mà... Hazzì, thích anh nó mà cứ khoái mấy trò kiểu này, gặp trai nào cũng thân thiết thế kia hỏi sao Lâm không hiểu lầm mình đơn phương cho được?!.....

.....thôi bỏ đi, kệ, lo cho thân nó trước, bây giờ nó chỉ muốn được yên ổn chả ai nhòm ngó khoẻ hơn nhiều.....

Ồ mà khoan.....tạm cất ngang dòng suy nghĩ lại. Cau mày thật sâu, dường như vẫn còn ai đó đang nhìn nó..... Dáo mắt hồi lâu, nó phát hiện ra 2kẻ khác thường nhất ở đây. Hai anh nó thì Không nói làm gì(một người nhìn ngọc, một kẻ nhìn vy)..... Còn đằng này, khi ai cũng úp mặt vào vở sách thì một tên lười nhác hết cỡ úp mặt ngủ như heo(ai ngoài anh Hải nhà ta chứ)... Tên còn lại...đang nhìn chằm chằm vào nó.....chính là cái bản mặt của hần chứ không ai khác: hai tay đút túi quần, chân gác hần lên bàn, ánh mắt lạnh lùng khinh thường nhìn nó....không phải chứ, cái tên này đúng là kì quái, nó gặp hần hai lần và lần nào cũng có một cảm giác rất lạ... Nó biết, hàn băng của nó đáng sợ đến mức nào, vậy mà hần cũng không hề thua kém, cả cái thái độ lạnh lùng bất cần của hần làm nó rất ghét(chị tự ghét chị luôn đi), Haysabusa cũng giống nó, đúng là tên bất chúc mà~~(chị này vô duyên, kệ người ta)

Hần nhìn nó đầy thú vị, quả thật càng nhìn vào cặp mắt nó, hần càng bị thu hút...một cô gái đặc biệt, lạnh lùng, không thích con trai.....xem ra... ..những ngày tháng sắp tới, sẽ bớt nhàm chán đây!

Hần vẫn nhìn nó một cách vô tư, mặt không chút cảm xúc...nó không vừa, chẳng ngại lấy mắt đấu với hần, mặt nó lạnh như tiền...

Nhiệt độ lớp 12a1 ngày càng giảm xuống, cô giáo Phương say mê viết báo án vẫn chưa hay biết tình hình của cả lớp bây giờ: kẻ teo héo, người lạnh run...không hiểu sau vừa hết hè được hai tuần mà lại lạnh thế này.... Vâng! Thủ không ai xa xôi, chính là " kẻ cuối lớp, người bực giảng " đang nhìn nhau quyết liệt, thì truyền băng đường dài, vẫn chưa có biểu hiện đuối....mất!@@

Thấy cảnh đó Kiệt bặm miệng cười khúc khích:

- Lâm, thằng Minh có đối thủ...rồi...khắc khắc...- giọng nén cười

Lâm khẽ cười hiền, anh biết ngay có chuyện này mà..."Đề coi băng chạm tuyết, hiện tượng nào sẽ tan chảy trước"

Dùng Nụ cười nhìn em gái và thằng bạn, trong lòng nhớ đến chút quá khứ cũ kĩ nào đó nhưng nhanh chóng gạt bỏ nó ra.....Ngày đó....còn xa lắm!!!

Trở lại với không gian 12a1 "ấm cúng". Cô và nhỏ nhìn nó cười khẩy. Lâu lâu mới thấy nó có chút biểu hiện tức tối, cảm xúc hiếm thấy với nó. Không ngờ ngoài Lâm ra, còn có người làm nó bực mình nha!!!

Xem xét báo án xong, cô Phương lại đứng lên cất giọng:

- Rồi cả lớp, bây giờ cô sẽ xếp chỗ cho 3bạn này, các em muốn bạn ngồi ở đâu nào?

Lập tức tiếng hét hò hời vang lên : "ngồi đây nè bạn ơi!" "Không, đây này bạn, "nhìn đây này Ngọc ơi!" "Vy xuống đây nè ngồi"...v.....v.v.....

- Trật tự!!!!- một tiếng nói của cô như có quyền lực sai khiến... mười mấy cái miệng im bật. Theo đánh giá của 3đứa thì bà cô này quả không tầm thường. Cũng đúng thôi, để trị được cái đám nhà giàu hống hách thì phải như vậy mới được chứ!

-Các em có vẻ khó khăn với việc xếp chỗ cho 3bạn quá. Thôi cô sẽ phân giúp vậy!- Sau 1hồi nhìn quanh lớp- cô lại mỉm cười cất giọng:

- Linh xuống đây 3bàn cuối ngồi sau lưng Minh nhé!

- ...

- Vy tiểu thư ngồi bàn áp chót dãy cạnh Song Kiều* tiểu thư nha!

- Vâng!- Vy

- Còn Ngô tiểu thư, phiền em ngồi kế lớp trưởng ở dãy giữa bàn áp chót

- Dạ!!!- Ngọc cười tí mắt

Ngọc tung tăng về chỗ ngồi. Cô ngồi kế lớp trưởng và sau lưng cô lạnh chính là Lâm và Kiệt, tíu tít quay xuống kể tiếp câu chuyện ban sáng cho hai chàng nghe...nguyên lớp trở mắt nhìn Lâm, coldboy của tụi nó đang cười, ôi mẹ ơi...không ngờ. Ai cũng cùng chung suy nghĩ:" chứa tôi, con bé đó dễ thương đến mức coldboy còn không chịu nổi". Quan trọng hơn hết...là kiệt, Kiệt có My rồi mà, sao lại thân thiết với ngọc thế không biết ...kì này.....My về Kiệt chết chắc!!!!

Vy lết thân xuống bàn áp chót ngồi, chưa gì hết đã làm nhỏ ngửa mặt, sau lưng nhỏ không ai khác là *tên trời đánh* Võ Vĩnh Hải. Nằm ngửa như chết, đúng là heo mà....

- Chào bạn, mình làm quen nha!- nhỏ vừa ngồi xuống thì một giọng nói lạnh lót đã cất lên

Xoay người lại, chính là con nhỏ ngồi cạnh nhỏ. Tên gì ấy nhỉ... Song...gì đó...cô giáo mới nói mà quên rồi.

Thấy Vy vẫn im lặng không thèm chào mình, nhỏ đó lại kiên nhẫn chào hỏi:

- Mình tên là Song Kiều, bạn là Vy phải không?

=====

Hà Song Kiều 17 tuổi. Tiểu thư tập đoàn Hà gia. Xinh đẹp missteen của trường. Tính tình hiền lành, dịu dàng .trong mắt mọi người...còn....bên trong.....chắc chắn....rất khó nói. Thích Hải cực kì. Cao 1m68. IQ ba chữ số

=====

Vy nhìn Kiều, đúng là khá xinh đẹp, cao ráo(gần bằng chị rồi đó) nhưng....tâm địa xem ra....không phải người tốt.....

Nhỏ 6tuổi đã học võ, 9tuổi đã rành rẽ vũ khí, 10tuổi đã học cách nhìn người. Chắc chắn không làm....cô gái này chẳng có trong sáng như cái bề ngoài đâu...thậm chí, "cái đó" chưa chắc đã còn...

Kiều đưa tay ra ngụ ý bảo nhỏ bắt tay với mình...nhưng:

- Đừng có chạm vào tôi, bẩn quá!!!- Nhỏ nhếch môi

- Bạn..bạn...

Tiếng xì xầm vang lên...

- Gì chứ, nó nghĩ mình là ai

- Ganh tị với missteen à?

- Đẹp mà kiều thế?

- Tội nghiệp kiều, làm quen chi cái thứ đó

- Càng kiều càng xinh nhì

- Kết con bé đó rồi nha~~~~

bla...blô..bla..blô.....

Song kiều thấy mọi người bênh vực mình, được nước diễn luôn:

- Hức...cho mình xin lỗi...mình không biết bạn không thích mình...mình không nói nữa...đừng ghét mình nha!

Xong cô ả giả vờ lúng túng, lấy sách vở ra đọc....

Nhỏ chẳng thèm quan tâm cô ả diễn gì, vô tư lục lọi cặp lấy máy game ra chơi..

Nó chẳng giới thiệu mình là tiểu thư hay quý tộc gì đó nên cô Phương vẫn thoải mái gọi tên. Lặng lặng xách cặp về chỗ, đi ngang hần, nó thản nhiên xốt qua. Ra sau lưng hần ngồi. Hần quay mặt ra sau lưng,nhìn nó giọng cười cợt:

- Bạn mới, hợp tác vui vẻ

Nó chẳng thèm quan, cầm headphone nghe nhạc

Đâu hay biết rằng: cả lớp nhìn nó như người ngoài hành tinh:

- Mà thấy gì chưa? Coolboy mở lời với nó kìa

- Aa..tại sao??

- Ảnh "châm" nó rồi sao?!

- Kì này nó toi với chị Tổ Như~~~~

...v.vv.....

Mọi việc như trở nên hỗn loạn hơn từ khi tụi nó xuất hiện....

Reeng...reeng....

Tiết học chính thức bắt đầu...quay về không gian lớp *đặc biệt*

Tiếng ồn ào chấm dứt, tất cả tập trung vào bài vở cả....

Nó đeo headphone đi và lôi sách vở ra

Hần hạ đôi chân "người mẫu" từ bàn xuống

Ngọc quay lên hứng khởi xem sgk

Lâm, Kiệt không kém. Kiệt lấy vở xem bài còn Lâm đeo chiếc kính 1.5 vào đọc sách

Nhỏ đeo cái máy game vào, cũng lấy cặp sánh ra

Hải ngáp một hơi dài ngạc nhiên nhìn người trước mặt, rồi cũng phớt lờ chú tâm vào cuốn từ điển dày dục.....

Tất cả....xứng đáng là những con người hoàn hảo!!!

Hai tiết học dài thượt trôi qua.....lớp trưởng thông báo tiết sau là tiết thể dục..có 45ph thay đồng phục và ăn trưa...mọi người túa xua, chen chúc ra ngoài.

Lâm dẫn ba đứ nơi để đồng phục thể dục và tất nhiên 3chàng còn lại cũng đi theo

Anh chỉ tụi nó khu để đồ nữ rồi hẹn xong xuống canteen cùng ăn trưa

Bốn chàng tề qua khu thay đồ nam..

Tụi nó vào khu thay đồ nữ, rất nhiều học tử con....đi đến mấy học cuối có tên mình(giáo viên sắp xếp rồi)

Lấy ra bộ đồng phục thể dục.

Áo thun cổ trụ xanh dương viền đỏ....ngực trái có in lô gô trường. Quần thun xanh nước đậm bó chân. Giày bata đen cùng những dục cụ thể dục cần thiết. Tụi nó thay đồ và đổi kiểu tóc cho phù hợp với môn vận động....

Nó quá lạnh lỉnh với bộ đồ này cùng mái tóc búi cao, dùng băng đô xanh xốt mái để lộ vàng trán mịn màng, tri thức..

Nhỏ cột tóc đuôi ngựa, tay áo ngắn bị nhỏ xoắn lên hai bậc. Quần cũng thế, xoắn lên để lộ cả mắt cá, bộ đồng phục bị nhỏ phá cách hoàn toàn

Cô dằng dằng và nữ tính với mái tóc tém gọn thắt đuôi tỉ mỉ, mái xéo phồng phía trước. Vô cùng đáng yêu...

Rủ nhau vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo....

Nó sảng khoái với làn nước mát lạnh ập vào mặt mình...mặc kệ cho nhỏ la chí choé khi bị cô hất nước vào mặt....

Bỗng một bàn tay thon dài nắm lấy cánh tay nó, siết chặt, bất ngờ vì đang rửa tay, nó chưa kịp phản ứng gì thì bộ móng tay sơn đỏ loè loẹt lại bóp mạnh, ấn vào da thịt nó

Ngước mặt lên, một khuôn mặt khá xinh nhìn nó cười thâm độc:

- Buông ra!!- nó lạnh giọng

Chương 11_ Nó là Em gái tôi!

Ai đụng vào...chỉ có con đường CHẾT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nó Là Em Gái Tôi . Ai Đụng Vào Chỉ Có Con Đường Chết

ΔTrương Tô Như 18tt. Con gái cưng của chủ tịch tập đoàn GF phát triển tại VN. Princess của trường. Xinh đẹp, chảnh chọe, luôn bắt nạt người khác. Yêu hấn. Cao 1m70. IQ 2chữ số(hơi bị ngu)

- Bỏ ra!!!- nó lạnh giọng, mặt không tí cảm xúc

- Hừm... Tao.... Khô ng... Bỏ- Tô Như cười gian ác nhìn nó, từng chữ ả buông ra lại càng siết chặt cánh tay thon dài của nó. Gi máu!!!

- Nè, cô kia!! Cô làm cái quái gì thế hả???- Vy lúc này mới quay sang nhìn nó, hiểu ngay được chuyện gì đang xảy ra, lập tức chạy đến chỗ nó, bóp chặt cánh tay Tô Như, lời ra...

Như chiếu ánh mắt giận dữ nhìn Vy, ả bị nhỏ siết chặt cánh tay không kém và dường ả như không có ý phản kháng Vy!

Ả buông tay ra, để lộ cánh tay trắng ngần của nó có năm dấu máu loang lổ.... Ngọc hốt hoảng kêu lên:

- Chị kia, sao chị làm vậy????

- Minh Ngọc, Ngọc Vy...hai cô đừng xía vào chuyện này- một nhỏ đầu vàng đứng sau Như lên tiếng

- Hừ....tôi thích xía vào đây .nó là bạn tôi, ở đâu khi không lại đánh bạn tôi. Muốn chết hả????- Vy gắt

- Hừm..tôi nê hai cô là con nhà giàu, cô lại là em oppa kiệt thôi...tôi không muốn đánh hai cô. Tránh ra!!!- Tô Như quát

- Linh đã làm gì chị hả- Ngọc nhú mày

- Hừ.....nó cả gan quấy rầy anh Minh của chị Như chứ gì???- Một nhỏ khác tóc đỏ loét lên tiếng

Ngọc và Vy giật mình, con nhỏ và cô vừa nghe cái gì thế này, sửa quái gì đây????

- Quấy rầy??- ngọc nhú mày

- Cô điên à?? Dựa vào đâu mà nói bạn tôi quấy rầy tên Minh gì đó chứ?? Tại tôi có biết hấn là ai đâu????- Vy lên tiếng(Bà này không bao giờ nhớ tên người gặp khoảng 2lần hết. Hazi)

- Giả điên à??? Coolboy Nguyễn Hoàng Nhật Minh đấy!!- nhỏ đầu tím nỏ hoá

- Hà??? Lãng tử ca ca???- ngọc nhủ mày(biệt danh Ngọc đặt cho Minh vào.... 5tiếng trước lúc ở nhà)

- Hừ....thì ra là anh đó(giờ mới nhớ hà). Cô có bằng chứng gì mà nói bạn tôi tán tỉnh anh.....à anh Minh hả???- Vy quát

- Hừ...chối à?? Không thì tại sao Minh nói chuyện với cô??- tổ như tròng mắt

Vy và Ngọc quay lại nhìn nó, đáp lại 2 đứa là cái nhũn vai của nó, xem ra nó cũng chưa hiểu điều gì đang xảy ra.....

Điềm tĩnh, nó vùi vết thương vào dòng nước mát, hơi nhủ mũi vì rất, nhanh chóng lại bình tĩnh, đi về phía Tổ Như...

- Cô nói sao? Tôi quên rồi tên đó?- nó nhìn như

- Hừm...mày đừng giả vờ, không bao giờ anh Minh nói chuyện điềm tĩnh với ai ngoài 3hotboy còn lại cả...chắc chắn là mày, mày cố ý gây ấn tượng với anh ấy để anh ấy để ý đến mày chứ gì...nói cho mày biết đừng có mơ, TAO-KHÔNG-ĐỂ-YÊN-CHO-MÀY nếu lại gần anh ấy. Hiểu chưaaa????!!- à gần từng tiếng

Nó im lặng. Mày cau lại, nhỏ này...người yêu hần sao??? Nói vậy à đến đánh ghen nó à?? Hần chỉ nói:"Hợp tác tốt, bạn mới"....đếm đi đếm lại tròn 5 chữ đúng... Làm gì vậy chứ?? Ghen hơi quá rồi... Nói bừa môi

- Mày bừa môi gì đó....đừng có giỡn mặt với tao- à quát

Nó nhìn à, lại lắc đầu ra vẻ khinh thường!!!

Hai nhỏ bạn đứng nhìn nó mà...mắc cười....cả con nhỏ Như này nữa...dẫn theo 4 đứa, thêm à nữa là 5...định....gãi nhột nó hả trời! Không phải chứ????! Hồi năm ngoái ở Mỹ nó gãy tay và gãy cổ...thế mà hơn 50 tên cảnh vệ cấp cao truy sát....bị nó dẹp gọn chỉ với vài cú phóng dao, đá chân....!! Hồi thế gian còn gì đáng cười hơn khi.....5con "tép riu" này đòi vắn mặc 1con sát thủ thượng cấp hàng đầu thế giới.....

Nhìn thái độ của nó mà Như tức lòng lộn...à là ai cơ chứ... Princess trường này,

tiểu thư danh giá nổi tiếng xinh đẹp. À mới xứng với Nhật Minh nhất.....bây giờ có một đứa vô danh tiểu tốt(điều tra chưa mà dám nói) dám nói chuyện với hoàng tử của à, lại còn nhìn à như vậy. Thật không thể chịu nổi rồi, phải cho nó một bài học....

- Con nhỏ xác xươt- à vung tay, tát cho nó một cái tát trời vắn

Nó đón lấy tay à một cách dễ dàng cứ như tóm một món đồ chơi... gương mặt bình thản, nay khinh lại càng miệt. Nói nhếch miệng:

- Đánh tôi??? Chưa đủ đẳng cấp...

Như ngạc nhiên....nó mạnh quá, làm tay à đau, vung vẩy ra khỏi tay nó, à nhìn tay mình đỏ tấy mà thấy xót...

- Mày...mày dám...đụng vào...tao....- Như lấp bắp

- Sao lại không- Vy khoanh tay nói

- Cô đừng nghĩ mình giàu rồi ngang ngược Trương tiểu thư- Ngọc nói, tay cầm điện thoại quẹt quẹt, cô đang tra cứu thông tin về Như, hoá ra à là con gái Chủ tịch Trương, hèn chi kiêu căng vậyyy...

- Trang cá nhân 5triệu người theo dõi...khá đó!- Vy liếc màn hình iphone của Ngọc, nói giọng đầy mỉa mai

- Hừm....tụi bây...đã biết tao là ai mà còn dám dùng thái độ đó, đúng là không biết điều...- Như tròng mắt

- Hey girl! No problem. Tôi không giận cô .....- vy cười đềuu

- Tập đoàn GF có đứa con như này thật đáng hổ thẹn...tôi nên suy nghĩ lại việc kí hợp đồng quảng cáo với cha cô- Ngọc nói

- Cái gì? Mày....- như cứng họng

- Quá kiao!!!- nó phán hai chữ vào mặt Như đầy khinh bỉ

- Tụi bây....tao đã chỉ muốn cảnh cáo.... Tao đ** nể nể gì nữa....hôm nay tụi bây phải bị một bài học nhớ đời... Tụi bây*quay qua 4đứa đàn em* đánh tụi nó cho tao, hậu quả ba tao lo... Đứa nào cào nát mặt nhỏ giữa(nó)tao thưởng một chầu over night- Như hét

Được sự cho phép của đại tỉ, 4ả kia nhào lên tụi nó với .....vỗ cào cào

Nó huych vai ngọc, cô hiểu ý lùi về sau 2bước, nhường "dụng cụ giải ngứa" cho Vy...

Tíc tắc 10s ngắn ngủi. 4con tép phơi thây chốn nhà vệ sinh...

Như hoảng hốt thụt lùi, nhỏ vy có võ...ôi mẹ ời....nhỏ la em kiệt mà ả quên mất..đúng là khí thế anh em như một...

- Cô cô....- ả cà lăm

- Hừm....đụng vào cô tổ bản tay- vy trẻ môi

- Cô...

- Tôi đã hủy tất cả hợp đồng với cha cô vì lí do người bên ông ta bất kính với tôi là cô đây, cha cô lo mà đền bù hợp đồng- Ngọc nói

-... X...x....xin...th....

Nó bước tới chỗ ả, từ giày rút lên con dao mini bấm... PHẬP...nó bay vút qua và cắm vào chiếc gương vỡ tan tành, Như ngồi thụp xuống sàn sợ hãi

- Nếu đụng vào tôi một lần nữa, mặt cô sẽ có vài vết nứt hết tấm gương đó- nó lạnh lùng nói rồi lôi hai đứa bạn ra ngoài

Như trời trông nhìn theo, nhỏ sợ hãi vô cùng.... Sau đó lòng dấy lên nỗi hận tột độ

- ...dám động đến mình!!!! Đợi đó...

Theo chỉ dẫn của Lâm, ba đứa mò xuống canteen một cách hào hứng

Mặt nó lạnh không cảm xúc, cánh tay nó được Ngọc dán 3miếng băng cá nhân gấu trúc dễ thương><

Vy vừa đi vừa húyt sáo vót bộ đồng phục phá cách nhìn rất ư là "chị 2"

Ngọc tung tăng khoác vai nó tíu tíu hồn nhiên...

Cả 3đứa không hề bận tâm chuyện của 5ph trước....(quen quá rồiiiiiii)

Canteen

Chiếc bàn thu hút sự chú ý của nữ sinh có 4chàng hoàng tử long lanh lấp lánh ánh kim cương đang dùng thức ăn điem đạm..

- Nè...face con chán em mày là gì thế?- hải vừa ăn sandwich vừa hỏi Kiệt

- "Vy's Nờ Vờ"...chị vậy- Kiệt uống cafe nói

- Kệ tao...- hải nói

- ơ hay....tháng này...em tao mà- kiệt nhủ mày

- Mày không cần biết- Hải xua tay

- Hừm...- kiệt trẻ môi

- Chiều ghé bar tại đây- hấn lên tiếng, miệng ngậm ống hút từ chai 7up revive

- Chi???- lâm hỏi

- thì chơi như thường lệ thôi, tao hứng- hấn cười nhẹ, lũ nữ sinh điều đứng

- Hờ...cứ đi.. Tao hôm nay ở nhà có việc Lâm nói

- Việc gì??- hấn

- Chi nhánh CFF có chút chuyện- lâm giải thích, anh đang nhâm nhi ly nước lọc

- ờm..- hấn ậm ừ rồi thôi

Nó, nhỏ, cô vào canteen gây ra 1làn sóng khủng nam sinh

- Hotgirl mới của 12a1 kia- nam sinh 1

- Đẹp quá mày ời- nam sinh 2

- Có em thằng kiệt đấy- nam sinh 3

- Nhỏ giữa con tập đoàn nào vậy, nó vẫn chưa nó- nam 4

- Chắc tại cty nhỏ nên không dám nói. Đứa nào con nhà thấp kém vào đây mà chả thể- nam sinh 5....

Bla...bla....bla...bla

Nó nghe thế thoáng cười, thì ra nhỏ lúc nãy cùng chung suy nghĩ với đám này. Đúng vậy, nhà nó RẤT "nghèo" nha!!!!/////

Không nói không rằng, ba đứa ngồi xuống cạnh Lâm và Kiệt. Nó ngồi cạnh Lâm, nhỏ ngồi cạnh Kiệt, còn Ngọc thì ngồi giữa cả 2 chàng. Đối diện là hấn và Hải. Phục vụ đưa menu, tụi nó chọn vài món rồi bắt đầu ăn.

Vẫn là tiếng đấm thọt ồn ào của cặp đôi Vy- Hải. Tiếng tíu tít của Ngọc- Lâm. Kiệt đôi lúc lại quát của "nhỏ em, thằng bạn". Nó-hấn cùng chung số phận im và ăn

Không gian cứ thế cho đến khi...

PẶc___ Lâm tóm lấy tay nó

- Bị gì???- anh nhú mày

- Bị đánh ghen???- nó vô tư trả lời

- Ai?? Ghen???- kiệt khó hiểu

- Hầy~~ nobị đánh vì tội "trò chuyện [tình cảm] với người yêu người ta"- Vy vừa nói lia mắt nhìn hấn

- Hả??? - hải há mồm

- Nói cho anh nghe- Lâm nhìn nó

- Không-/nó

- Tại sao??

- Không thích nói nhiều- nó trả lời

Anh hết cách, quay sang cô:

- Ngọcnói anh nghe chuyện gì đã xảy ra

Ngọc ngó nghiêng nhìn nó và nhỏ. Nhận được cái gật đầu của nó và cái nhũn vai của nhỏ, cô mới chịu nói:

- Dạ..... Một cô gái có ý định vắn mặt Linh ở nhà vệ sinh- giọng cô rõ ràng rành mạch

- Cái gì?- 2chàng đồng thanh

- WoW- Hải

-...- hấn im lặng nhìn nó, thấy nó vẫn im lặng nhâm nhi ly Capuchino tỉnh bơ mà.....mặc cười

- Ai?? Đứa nào- Kiệt găng giọng

- Người yêu Lãng tử ca ca ấy- Vy trẻ môi

- What????- Lần này là hải, lâm, kiệt cùng đồng thanh

- Anh????- hấn nhú mày nhìn Vy

- Không anh thì là ai??? Cô ta nó đứng đứng vào Minh của cô ta đó- Ngọc nói

- Anh nên quản người yêu một chút- Nó nói, mắt lia tia băng về hấn

- Cái gì????- Hải hét

- Nè, làm quái gì la toáng lên thế, khủng hả???- Vy nhú mày nhìn hải

- Khắc khắc...hahaha...đầu gấu à...cô nhầm to rồi- Hải cười ra nước mắt

- Nhảm???- nó Vy ngọc đồng thanh
- Đúng 3đứa nhảm rồi- kiệt nói
- Tôi chưa có bạn gái....đánh ghen kiểu gì???- hấn nhìn nó
- Thật???- nó nói
- That's right- Hấn chắc chắn
- Nhỏ đó là ai???- Lâm hỏi

Vẫn là nó im.lặng, anh vẫn quay ra hỏi cô:

- Ai???
- Dạ....Trương Tổ Như....thiên kim họ trương- Ngọc nói lí nhí
- Hà?? Tổ Như???- Hài
- Nhỏ đó à??- kiệt xoa cằm
- Cô ta tự cho mình quyền đó bao giờ- hấn lạnh giọng
- Thông báo đi!! Dù gì nhỏ đó cũng chưa làm gì quá nghiêm trọng, tụi em giải quyết rồi- Vy nói
- Nhưng cũng phải vẫn mặt - lâm gằng tiếng
- Để tao! Việc của tao- Hấn nhếch môi
- Tùy...- nó nheo

môi đứng dậy bỏ đi mất, Ngọc và Vy cũng không gọi hay đuổi theo. Hai nhỏ biết, khi nói nói" sao cũng dc"....."tùy"..." tự quyết định đi"... Nghĩa là nó cũng rất bực mình, những lúc này nó chỉ thích ở một mình, không nên làm phiền....

Lúc sau hấn cũng bỏ đi để lại 5 người....

Không gian căn teen sôi nổi hẳn, câu chuyện 7 nhân vật vừa nói trở thành đề tài bàn tán chính...

- nhỏ đó làm gì mà đến làm kiệt còn bên thể kia
- Hừ....sức hút ghê gớm ha
- bị nhỏ đó bỏ bùa rồi

Những câu nói nhanh chóng lọt vào tai lâm, anh nghe như sôi ruột sôi gan, tụi này đang nói tiếng súc sinh à???

Bốp ____ Rầm, một cú đá tạt thẳng miệng thẳng vừa nói. Tên đó ngã ra đất ngồi dậy chạm ngay ánh mắt chér chóc của Lâm:

- mày nói gì???
- .....Anh Lâm.. Em..
- Nói lại xem- giọng hàn băng
- .....em...nói gì sai sao ạ???- tên đó đau đớn, hoảng hốt
- Minh Lâm này chỉ nói một lần, mấy người nghe cho kĩ.. Dương Cẩm Linh...nó là em gái tôi...anh đụng vào...chỉ có con đường CHẾT.....

Ánh mắt hàn băng đầy tính sát thương. Anh bỏ đi cùng 4 người còn lại

Phía xa canteen, một ánh mắt ghen ghét ngập tràn

O.s

Chương 12_ Thăng điên nào?? Tôi không quen!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thằng Điên Nào? Tôi Không Quen!!!

2 ngày sau

- Nghe gì chưa, nhỏ Linh là em gái Coldboy đó

- Ôi mẹ ơi, Tổ Như tiêu rồi

- May là tao chưa làm gì nó. Hazzi..

- Trời. Ba con nhỏ đó không ai tâm thường cả

- Tốt nhất đừng có xớ rớ vào...

Bla...bla...bla...bla...

Thông tin nó là em gái Lâm lan rộng ra toàn trường. Hôm nay là ngày thứ 2 nó đến lớp. Hôm trước bỏ về không thèm nói một lời. Hôm qua nghỉ học. Hôm nay đi học chắc chắn không còn ai dám nhìn nó bằng ánh mắt ghen tức. Bọn con gái luôn tìm cách kết thân với 3 đứa nó còn bọn con trai lại tản dần ra vì biết nó là em gái Lâm. Chúng cực kì sợ!!!

Đã ba ngày kể từ lúc tụi nó về, Ngọc nhanh chóng thân thiết với hấn và Hải. Vy cũng vậy, bắt đầu nói chuyện tự nhiên với hấn.. Còn với hải, nhỏ với cậu như oan gia, suốt ngày đâm thọt nhau....

Về phần nó, suốt ngày làm làm lì lì ít khi mở miệng nói chuyện.....đúng là lạnh lùng cấp độ nặng!!!! Tuy nhiên, nó cũng xả giao với Hải và hấn khi ở nhà.... Cũng không đến nỗi tệ hai cho lắm!!!

Bây giờ đang là tiết cuối cùng_ Hoá học

Bà cô dạy môn này khá là hứng thú. Tuy nhiên nó đã biết tất những thứ này nên hơi chán.....

Bừr....điện thoại nó rung, làm vài thao tác điện thoại không cần giấu giếm bất kì ai, nhưng thực chất cũng chẳng ai nói làm gì, vì trường này cho đem cả laptop, ipad, phone và phần son tất.... Chỉ cần học sinh cảm thấy thoải mái và kết quả học tập tiến bộ thì sẽ được mang theo!

Đọc tin nhắn, khoe môi nó hơi cười, bỗng hứng thú trở lại ngay!!! nó chep miệng

Nguyên đám nhìn nó khó hiểu, kể cả bà cô

- Linh tiểu thư! Em có vấn đề gì à?- cô giáo từ tốn

- Không, thưa cô..- nó đáp

- Ủm..vậy chúng ta tiếp tục... HCl tác dụng.....abc xyz- Cô giáo tiếp tục giảng bài

Hấn quay người xuống nhìn nó khó hiểu.... Nó không quan tâm!

Cả bọn cũng nhìn nó một lúc nhưng lại thôi. Tiếp tục việc ai nấy làm..

Reeng reeng

Vừa hết tiết, nó nhanh chóng mang balô phóng vút ra ngoài. Vy gọi với theo:

- Ê đi đâu vậy??

- Công việc, mọi người cứ về trước- nó đáp gọn lỏn rồi chạy biến đi..

-Sao? Nó đi đâu? Ngọc hỏi vy

- ai biết, tao chịu..- nhỏ bó tay

- Máy đưa cứ để nó đi, chắc công việc thật!- lẩm lên tiếng

- Mà biết à?- kiệt hỏi

Lâm chỉ cười rồi thôi. Mang cặp bước đi!

Kiệt khó hiểu đuổi theo anh...hắn hải vy ngọc lần lượt ra ngoài sau đó...

Nó mặc áo croptop đen trắng. Quần ngắn tím than ra bãi giữ xe lấy Haysabusa phóng đi, trên môi không giấu nổi nụ cười nhẹ...

6 người còn lại lần lượt lên xe về nhà...

Tại nhà...

- Ê vy, Bar không- Ngọc vừa ti mi gọt trái cây vừa nói

- Bar?- nhỏ nhắm nhĩ đĩa trái cây của cô hỏi lại

- Ừm- cô gật đầu

- Cũng được, nhưng mới 2h chiều, ở đó có ai đâu, đợi tối rùi con Linh đi luôn- Vy đáp

- Ờm~~~~ Ngọc ậm ừ rồi thôi

Hắn và Hải từ tầng trên đi xuống. Hắn: áo thun đen, quần sooc trắng.

Hải mặc áo cổ trụ với quần jean lửng

- Hai anh lại đây ăn trái cây này.- Ngọc cười tít mắt nhìn cả hai

Cả hai tên lững thững bước xuống lại gần 2 đứa, ngồi vào chiếc sofa đối diện 2 nhỏ...

Hắn xoa nhẹ đầu Ngọc, khẽ cười mỉm. Có cô em gái dễ thương như vậy thật là mãn nguyện....

- Hazzì, con gái con đưa ngồi chéo chân ăn uống chả chút ý tứ...- Hải ngáp dài nhìn vy

- Kệ người ta. Đừng có xía vô- Vy gắt

- Hừm.....có nhỏ con gái nào chanh chua như vậy bao giờ~~~~ Cậu vừa nói, tiện tay lấy miếng táo cho vào mồm

- Hừm, con gái vậy đấy...đỡ hơn cái lũ xanh xanh đỏ đỏ mặc bikini trong điện thoại của cái tên dê tiện, hạ lưu, bỉ ổi, vô liêm sỉ, phi nhân đạo, ôn dịch mắc tôi,.....v.v.... biến thái nào đó- Nhỏ tuồng một hơi lăm hắn và cô nhìn trợn tròn trắng

- cô..cô...dám xem điện thoại tôi- hải lấp bắp

- hừm...có gì mà tôi không dám, đầu óc bà đậu 10 lần xuống bếp hết 9 lần quên điện thoại trên bàn ăn thì ráng mà chịu- Vy đá đùi

- Hahaha.....- Cô và hắn cười lớn

- Cô..cô.....- Hải bốc hỏa

- Cô...cô...cô gì mà cô, tôi có biết cô anh là ai đâu mà gọi hoài thế??- nhỏ lè lưỡi

- Kakaka...em gái anh giỏi~~~~ Kiệt từ trên lầu đi xuống nói

Áo pull trắng và quần jean xê. Kiệt vừa đi vừa cười sặc sụa. Lâu lâu mới thấy cái tính chanh chua của em mình có lợi đấy chứ??? Xem ra thằng bạn anh gặp đúng oan gia rồi....

Lâm đi bên cạnh, áo somi đỏ, quần kaki cụt, anh thì không để ý mấy đến mọi thứ xung quanh, mắt dán chặt vào máy tính cầm tay. Đi thẳng đến chỗ Ngọc, Ngọc biết ý nép vào để anh ngồi xuống. Mười ngón tay thoăn thoắt gõ bàn phím..

- Haha... Hải, sao??? Tài năng miệng lưỡi của gái của mày đâu rồi???- kiệt cười khẩy quàng vai hải ngồi xuống

- Im đi...- Cậu gắt

- Hừm, anh trai à ... bạn đâu không chơi, chơi với thằng người không ra người...dê không ra dê vậy hả???- vy khích

- Cái gì??? Con nhỏ kia...- hải quát

- Sao? Sao? Sao?....

- Khi khi- cả đám cổ nén cười

- Vy à, nói hay lắm- Hấn nhìn vy

- Gì? Minh, mày..- cậu tròn mắt nhìn hấn

- Thanks boy!!!- nhỏ đáp

Hấn nhún vai ra về vô can. Tiếp tục ăn và lướt ipad

- Thôi thôi, lạy hai người- ngọc lên tiếng

- Hừm...- nhỏ và cậu nguyền nhau

Cả đám người dùng trái cây vui vẻ mặc kệ hai đứa trẻ con ngày...

- Minh, làm cái tao nhờ mày chưa??- Lâm đột nhiên lên tiếng, anh này giờ đang tập trung cao độ không mán gì đến "thế sự" xung quanh mình

- Rồi..đây- hấn thấy ipad cho lâm

- Tốt~~~ anh xem xem rồi nói, sau đó lại rút đầu vào laptop

- Lâm ca, anh đang làm gì thế??- ngọc khẽ hỏi

- Ờm...anh làm dự án chi CFT của My thôi em- Anh quay sang cười nhẹ cùng Ngọc rồi quay lại với sự tập trung cao độ của mình

- Dạ....em pha chút cafe nha mọi người- cô đáp nhẹ rồi đứng lên dọn dẹp xong bê đồ vào bếp

Tất cả đồng loạt nhìn cô rồi mỉm cười... Ngọc đứng là...siêu siêu siêu ĐÁNG YÊU mà!

Riêng Vy thì bình thường. Thế mới đúng là Ngọc mà. Siêu Siêng!!! Ở Mỹ, ngày nào cô cũng bày đủ trò ra làm. Ngày nào không làm là không chịu nổi...

- À mà nhắc My mới nhớ. Chừng nó về nhĩ??- nhỏ hỏi

- Không biết nữa... My bảo hôm nay, nhưng rồi nhấn lại nói còn chút chuyện. Khi nào cô ấy về thì sẽ gọi- Kiệt nói giọng rầu rĩ

- Nè, không phải vài bữa trước còn mừng hết lớn sao???- Hải chọc kiệt

- Nhớ rồi sao?- Lâm bĩu môi, xong lại tiếp tục gõ

- Biétt được giá trị của Tiểu My chưa??- hấn xóc xĩa

- Hừm..được vậy cũng mừng?- vy trẻ môi

- nè, con kia, mày nói gì?- kiệt nhìn vy

- Không phải sao? Ông rầu rĩ vì không biết con My điện hay về lúc nào, ông không chơi bởi được thì có- Vy chán nản nhìn ông anh trai

- ...- Kiệt thấy vy nói vậy thì...im luôn..cảm thấy nhột nhột. Trúng ngay quả tim đen xì nguyên chất chính hăng của anh rồi đấy!

Đề nó ra chỉ đề moi móc anh trai là giỏi....

Đúng là trời đánh, sao lại cho nhỏ làm em anh cơ chứ!! Haizzi

Lườm con em một phát bén ngót, anh giận dỗi bỏ lên phòng

- Giỏi- lâm cười hiền xoa đầu nhỏ

- Keke- vy hình mũi

Hải và hấn nhìn nhỏ có chút thần phục, chọc giận được thằng cao tay trong nhà này rồi.... Very very good nha!!!

- Mà sao Linh đi lâu vậy Lâm- hải hỏi

- Don't no!!!- anh nhàn nhạt đáp
- Em cũng hơi thắc mắc. Hồi nãy...nó cười đấy!!- vy nhăn mặt
- Người yêu gọi à?- hải gật đầu
- Anh ung thư à? Ở chung 3ngày mà không biết sao? Nó chán nhất là con trai...người yêu ở đâu mà có!- vy nhăn nhó nhìn hải
- ồ..- hải ồ lên
- Tưởng nó như anh à? Gái gái gì gì..
- nè, cô...
- Tôi nói sai à?-
- tôi....
- sao? Sao? Sao??

Nhỏ và cậu lại tiếp tục chí choé

...

Phía hán, chân bắt chữ ngũ, tay xoa cằm suy tư....

"Càng lúc càng kết cô rồi!!" hán thầm nghĩ, môi vẽ lên nụ cười bí hiểm

Phía đối diện. Lâm nhìn hán 1cách khó hiểu. Thằng điên này, sao lại cười thế nhỉ. Anh hoa mắt chẳng???

Bỗng một âm thanh vang lên cắt ngang hoạt động của cả bọn

Bừm bừm.....âm thanh moto đặc trưng và quen thuộc...còn ai ngoài Haysabusa suzuki của nó... .

- Về rồi- vy hí hửng không thèm cãi với hải nữa. Tung tăng chạy ra cổng tìm nó, sắp được đi bar rồi vui quá là vui!!

- Đúng 2tiếng rưỡi...- lâm khẽ cười

- ...- hán khó hiểu nhìn anh

Anh không trả lời...

Vy vừa chạy được vài bước thì nó đã bước vào...

Nó tươi tỉnh lạ thường vẫy tay với Vy...

- hey you! Đi đâu lâu thế?- nhỏ hỏi

- Đón người yêu!! - nó nhún vai

- Hà???- 2tiếng đồng thanh vang lên: chính xác. Là của hải và Vy

Lâm nhìn nó lắc đầu!

- ủa sao "đầu gấu" nói em không có người yêu mà?- hải thắc mắc

- ....có chứ!!!- nó Cười mỉm với hải

- Mà...đừng nói...- nhỏ nghi hoặc

- Chính xác!!- nó nháy mắt

- Người yêu à, " này" vào đi- nó hướng mắt ra cửa

Từ ngoài cửa. Một dáng vóc thanh mảnh bước vào, mái tóc vàng kim ánh tím. Môi đỏ mọng, hàng mi dài nhưng thẳng rất đặc biệt, sống mũi thanh tú và làn da trắng như tuyết. Đôi đồng tử màu tím thanh tịnh nghịch. Dáng người chuẩn không chỉnh được. Nàng khoác lên người bộ váy tím thanh lịch và giày cao gót tím... Môi nở nụ cười tươi không cần tưới!! Một vẻ đẹp hoàn toàn không thua kém 3đứa nha ta. Không nổi loạn như vy, không lạnh lùng như nó, không dịu hiền giống ngọc. Một vẻ đẹp trẻ trung và năng động.

Chính là nàng, thành viên cuối cùng_ Trần Thảo My

- Aaaaaaa.....my my- vy nhào tới ôm lấy nàng

- Ôi trời, babies à! Làm quá rồi...haha- My cũng ôm chầm lấy nhỏ

- Đẹp ra nha! Làm chủ tịch có khác- nhỏ nói

- Hìhì...nhận công ty mới 3tháng thôi....mi cũng đẹp mà- nàng nựng mặt nhỏ

- Về 3ngày rồimà khkhông thấy mày. Buồn muốn chết!!- vy chu môi

- haha..giờ tao về rồi đây.....

- Tiểuuu Myyyyy- Ngọc buồng cafe xuống bàn, chạy lại chỗ nàng nhỏ và nó ôm lấy nàng

- Nào nào!- Nàng biết ngay biểu hiện của cô luôn luôn thái quá nhất. Đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng vẫn không tài nào đỡ nổi

- Aaa...nhớ mi quá- cô cười tít mắt, hôn vào má nàng

- Ấy ầy....vừa về đã cường hôn rồi

- hìhì..

3đứa tíu tít rôm rả cả buổi...Không để ý gì đến xung quanh..

- nè, được rồi...- nó đứng dựa tường cả nhìn 3con bạn mình, giờ mới lên tiếng

3đứa bây giờ mới chịu để ý đến xung quanh:

- A..- cả 3 đứa nhìn nhau, hơi ngượng

- Chào mọi người, em về rồi!!- nàng cườichữa ngượng

- ừm...- hải ậm ừ

- Câu này...đáng nhẽ phải nói khi vừa bước vào chứ??-; hải nhăn mặt

- thôi mà...anh Minh- my nói

...- hải nhún vai cười cợt

Lâm không nói gì...rút đầu vào máy tính...

- Lâm ca, anh không chào em à- nàng chu môi

- Thôi đi cô hai...Em làm như mình lần đầu đi công tác về vậy với lại anh đang gấp rút làm dự án cho em đây này!- anhnhận nhạ đáp

- hìhì...vậy à...- nàng cười

- Ủa mà anh Kiệt đâu!- nàng giờ mới để ý đến sự vắng mặt của chàng

- Nó hả....tự ki trên phòng ấy- hải nói

- Há??- nó và nàng đồng thanh

- "nhớ" em quá đó mà~~- hải bụng miệng cười

- Thật sao??- my mở to mắt

Bỗng từ trên lầu...

- Bà xấấấ.....

- Saasss..honeyyy- nàng hét

Kiệt lon ton chạy xuống ôm chầm lấy my. Và một màn tâm sự mỏng vợ chồng Trần- Đặng diễn ra....

- anh nhớ em quá...
- hihi..em cũng thế
- Một không nào...
- dạ...tí anh bó bóp vai cho nhá
- Thật à
- Buồn quá anh nổi mụn rồi này
- Đâu?? Em chẳng thấy..
- Ehèm~~~~ nó hăng giọng

Chàng ngượng ngịu gãi đầu. Nàng xấu hổ che mặt....

- Lên phòng riêng dùm...-hải nói
- Có trai quên bạn - Vy trẻ môi
- Hihi...- my cười
- Thôi lên lầu dọn phòng nha vợ yêu- kiệt nói. Tiện tay xách vali cho nàng. Đòi bạn trẻ dẫn nhau lên lầu

Cả đám tặc lưỡi thầm khen chàng. Không hổ danh "cáo già ngàn năm" mà....10ph trước đau khổ sợ nàng về bắt tử. 10ph sau quần ra bộ mặt cún con mừng vợ trở về..... Lần nào cũng thế, my bị gạt sái cổ.....

Không gian ngôi biệt thự ảm cúng hẳn khi xuất hiện nhân vật cuối cùng!!!!

"Hãy vui về những ngày còn lại trước khi biến thành ác quỷ. Các thiên thần của tôi!!!"

9htối

Mừng cho ngày 4đưa nó hội ngộ sau 3năm. Lâm dẫn tụi nó đến bar ăn mừng...và tất nhiên, đi với anh...không khác gì tụi nó bị giam lỏng.....

Tuy nhiên, hôm nay tụi nó Không để ý mấy, chỉ lo nói chuyện với My suốt. Moto cũng không thèm đi bắt lâm lấy audi chở đi. Vừa ngồi trên xe, 4đứa nói chuyện từ trên trời xuống đất. Quả thật sau 3năm, không ít chuyện để nói. Chủ yếu cuộc nói chuyện chính là tiếng của Cô và nàng. Luôn luôn là vậy, 2nàng này rất hợp nhau.... Lâm nhìn cô khẽ cười và tiếp tục lái xe....

Hải, Kiệt. Hẳn lấy moto theo sau.

Vào bar trở thành tâm điểm của bàn tán. Kiệt lôi tụi nó vào phòng vip của Dying không cho về bang evil....

- Em về bang- Vermonth hậm hực đứng dậy
- Nỏ đồng tình đứng dậy cùng nhỏ
- Có cấthê không??- trent lườm nhỏ và nó
- Azzzi....ch*chết- Vermonth nhăn nhó
- Ép buộc- nó nghiêng răng
- Tụi bây làm như giữ tụi bây khoẻ lắm vậy đó- jakl trẻ môi
- vậy anh đừng giữ- Jenifer (jenny-my) nói
- ....Không giữ tụi bây lại đi gây chuyện à??- jakl nói
- hazzi...
- Trent, cho em qua evil bang đi mà- Jenifer (my) nhìn trent cầu xin
- Không- Trent kiên quyết không cho bà xã đi

- Tại sao- nàng gắt
- Ở đây vui với anh là được rồi- trent năn nỉ
- Hum..
- Jakl ca, tụi em không về bang được sao- Angel nói lí nhí vào tai jakl
- Anh rất tiếc...không!- Jakl xoa đầu cô
- D...ạ..- nói gì thì nói. Cô vẫn nghe lời jakl thôi

Sao tiếng Dạ trong trê o cất lên...cô nặn được cái lườm rục lửa ủa 3con bạn...

Chó chết~~~~

Con bạn này của nó thật là bực, nó không đại trai....chính xác là nó chỉ đại duy nhất một thằng con trai thì đúng hơn.. Chính là anh nó. Jakl, anh nói gì angel cô cũng nghe ...

Thôi đành vậy, chịu khó hết tuần pama gia công ty đến lúc đó pama llkhông khoá thẻ nữa. Muốn xào sao thì xài....

Hôm nay đành chơi chung với 4ông này

thời

Zek đi vào...

- Hôm nay mấy đại ca uống gì ạ...ủa evil cũng ở đây à?- zek nói
- Thì sao!??- nó quát
- Thôi thôi bỏ đi. Mọi người dùng gì
- X.O: Jenny nói
- Được...có ngay
- Em 1 cooktail serry- Angel
- no problem- zek
- Em cills lạnh- Vermonth
- ok
- gim- hấn
- vâng...anh haller
- Jerecter- jakl
- Bubons- korn
- Cavadod- trent
- Okie...- zek cười tít mắt
- Chí hexi...- zek gọi
- Cooktail- nó đáp
- 2ph nha- zek làm động tác chào rồi ra ngoài. 2ph sau mang rượu vào

Cả bọn nham nhi rượu và tán chuyện. Nó có chút rượu vào nói hơi nhiều và Cười nhiều hơn. Nó đâu biết rằng,hắn luôn quan sát nó.....từng chút 1....

Vẫn la tiếng cãi vã của Vermonth và korn. Sự tò chuyện thân mật của jakl và Angel. Lần này nó thêm cặp đôi jenny và trent, cả thêm nó say xỉn. Cả căn phòng rộn ràn tiếng nói cười.

Trước khi ra về

Vernonth bỏ ra ngoài đi vệ sinh.

Nhỏ uống hơi nhiều rồi. Mặt mày nóng ran. Phải rửa mặt cho tỉnh táo.

Bar zuk nhà vệ sinh nam và nữ chỉ chung một nhà vệ sinh...

Nhỏ chọn một chiếc bồn bất kì rửa mặt. Dòng nước mát ủa vào mặt khiến nhỏ có phần dễ chịu...

Phía xa xa, một đám thanh niên đi vào nhà vệ sinh. Hình xăm sau gáy đặt trung của bang Demon...

Dẫn đầu là Jun_ bang chủ demon, gãi hai tay ôm hai em đi vào

(Jun* xem lại chương 9 Võ Cao Hùng. Anh họ Kornl9t)

- Đại ca, đằng đó có nhỏ "ngon" quá ạ- thằng đàn em bên cạnh nói nhỏ vào tai jun

- Đúng đó ạ!

Bản tính sát gái dâng trào, jun hướng mắt về tay tên đàn em chỉ. Đập vào mắt Jun, dáng hình thanh mảnh của nhỏ cùng mái tóc suông mượt mà...

Khẽ nheo mắt

- Khu biệt lập có "vũ nữ" mới từ bao giờ??- jun liếc môi gian xảo

Buông hai cô gái ra nhường cho đàn em, từng bước chân tiếng gằn lại Vernonth

Jun Đưa bàn tay vuốt nhẹ lên cánh tay trắng nõn nà của của nhỏ

Vernonth cảm thấy hơi lạnh tay, phản ứng đầu tiên là rút tay lại, quay người về phía tên sau lưng

- Buông ra!- biết ngay cái trò sàm sỡ trong bar thường ngày, nhỏ quay mặt lạt, quát

- Haha, nóng tính vậy người đẹp, jun cười cợt

Nhỏ lấy tay vén phần tóc đang che trước mặt mình, chiếu ánh mắt không tí thiện cảm về "tên sàm sỡ" này

Jun giật mình. Nhỏ này, không phải nhỏ ở trung tâm sao?

- Cô... ,- jun nhú mày

- Biến!!!

Đúng rồi, là giọng nói này, giọng nói khinh khinh hạ nhục jun đây mà..... Haha không ngờ gặp nhỏ ở đây. Con nhỏ xác lão dám coi thường jun...

- Anh tránh ra- nhỏ đẩy jun ra, bước đi thật nhanh. Không ổn rồi, chóng mặt quá, phải ra xe năm thôi

- Chạy đi đâu- jun tóm lấy cánh tay nhỏ, siết chặt

- Anh...muốn gì?- nhỏ liếc jun

- Không nhớ tôi sao? Con nhỏ lão toét- jun cười khẩy, dùng tay kia định tóm lấy cả người nhỏ

Nhanh chóng né người sang một bên né dễ dàng. Jun hực tay không tóm được nhỏ. Nhưng vì say quá Vernonth lão đảo té ngã và tường

- Tốt nhất tránh xa tôi ra. Nếu không muốn lãnh đủ- Nhỏ nghiêng rặng nhìn Jun. Chân bị thương lúc ngã hình như bị trật lại rồi...

- Haha...doạ người à??? Cô chỉ được cái miệng. Bây giờ đi còn không nổi thì cho tôi lãnh đủ thế nào đây?- jun nhếch mép

Không ổn rồi. Tên này nói đúng. Nhỏ say quá rồi.Làm sao đây???

Khẽ quan sát tên này...nhỏ thấy hình xăm đặc biệt của Demon

- Demon bang??- Vernonth nhú mày

- Hahaha...khá lắm,m biết kí hiệu cơ à ?vậy là Cô em cũng có chút địa vị top 10 rồihèn gì lão thế.....anh nói cho ma nghe, anh là bang chủ Demon. Cùng gây thù sai người rồi...

- Thù??- nhỏ khó hiểu
- Không nhớ ra sao cung ? Sao nỡ quen hotbiy như anh chứ~~
- Hừmm. là .thằng điên nào mặc kệ.. Tôi không quen- nhỏ nhanh chóng quay người đi khỏi
- Đâu có dễ vậy~~~~~ jun quơ tay ra hiệu

Bọn đàn em lập tức vây quanh Vermonth...

Chó thật,...nhỏ chóng mặt quá rồi,chân đau nữa. Làm sao đây????

Con buồn ngủ ập tới...Vermonth thụp chân xuống nê gạch lạnh lẽo

- đại ca, nhỏ này xin rồi
- Tốt lắm...- ra hiệu tụi đàn em lui đi hết..jun ở lại cùng nhỏ
- Lần này cung chết chắc!!! Đây là tội cho việc chống đối Võ Cao Hùng- bàn tay đen tối kéo vỵ đứng dậy theo mình.....

Pã__c

Một bàn tay khác khoẻ mạnh nhanh chóng gạt tay Jun ra. Kéo tay quàng cổ cậu công ra ngoài

....

- Thằng nào...-jun nổi nóng nhìn tên ngang tàn giật "môi" của mình...
- Mái tóc xanh nhuộm đặc trưng. Ăn mặc thời thượng. Khuôn mặt baby cực độ. Là Hải. Cậu kéo Vy vào lòng mình
- Mày...- Hùng tròn mắt nhìn Hải
- Tao đây "thằng anh chết dẫm" - cậu cười cợt
- Đùng xía vào việc của tao- hùng nghiêng răng
- Ha....thích xía vào chuyện của mày đây thì sao?
- Mày...
- Đây là người của tao...mày không được động vào cô ấy- Hải nhếch môi
- Gì???
- Không tin tụi mày...đùng tới người của tao có nghĩa là động tới Korn này....đùng tới Korn là Đùng tới Dying- hải cười khẩy
- Chó

....

- Sao?? Đánh nhau à? Tao chiều...nhưng xem lại thực lực đi. Đâu 5 trận rồi đấy nhớ kln g??
- Mày... Đợi đó...- hùng quay bước bỏ đi với cục tức nghẹn họng

Cậu nhìn theo khế tặc lười...thằng điên này xấu xa hết chỗ nói. Cậu trước giờ của gái đường chính chính còn nó chuyên ép buộc con gái. Vô liêm sỉ.. Anh em gì nổi với cái thứ đó

Nhìn sang con nhỏ say mên đang vùi đầu vào ngực cậu mà ngủ. Bàn tay nhỏ siết chặt vòng eo cậuu ngủ ngon lành. Nghĩ sao lại vương phải tên đó vật chứ. Cậu tới trê 1chút thì sao đây. Có chuyện là cái chắc!!!

- Nè nè, tôi là gối ôm của cô à???
- Ừm hai à- nhỏ lẩm bẩm
- Tôi không phải thằng kiệt nha buông ra

Nhỏ khế dụi đầu vào người cậu sâu hơn. Động tác như Một con mèo con vậy

Giờ cậu mới để ý. Nhỏ "đầu gấu" này...đúng là mỹ nhân. Một nét đẹp tự nhiên Không tí son phấn. Khi ngủ, nhỏ trông mới hiền lành làm sao. Đúng là rất dễ thương!!!!

Khẽ đưa bàn tay sờ lên bờ má mịn màng kia...

- Phải chỉ lúc nào cũng dễ thương như vậy...thì tốt quá!- hải lầm bầm

Khoan đã!!! Cậu đang làm gì vậy chứ. hành động gì đây! Cậu say rồi sao!!!!

Gi thế này tìm đập nhanh quá!!

Mặt mày nóng rang.

Aaaaaaaaaa. Điền mắt

Không được phải về nhà ngay

- nè, mọi chờ cô ngoại xe kia. Cô ra đi rồi mình về

- Kiệt. Em...không đi~~

- Aisi. Tại sao

- Trật chàn rồi

- Hazzi, phiền quá~~

- công em..

- cái gì???? Đừng có mơ

- Đau chân quá...

-...

- Anh à~~....

- Haizz thôi được....lên nhanh...- đành vậy cho lệ. Aissi về nhà mau cậu không muốn ai nhìn thấy cái bộ mặt mình bây giờ chút nào. Sao đỏ như trái cà chua vậy chứ!

- keke...kiệt ca...- nhỏ lấy cổ cậu cổng ra ngoài

....

- tôi không phải anh trai cô nhé- hải gắt

Chàng trai tóc xanh cổng cô nàng tóc đỏ ra khỏi Bar....

Nhiều lời bàn tán nổ ra liên tục trong bar....

Cậu cố luồn lách cho ra khỏi đám đông nức nộ của buổi tối...

- Azzi, phiền phức thật ...nhỏ đầu gấu xui xẻo. Cũng tại cô.....

(chào mina

Chương này shin gấp nên viết k đc hay. Lại diễn biến hơi nhanh. Shin hứa chương sau sẽ cố gắng hơn nữa. Đừng tẩy chay tm shin nha

Arigatou kosayumasa

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khi Hotgirl Nổi Điên

Buổi sáng trong lành như bao ngày chiều xuống căn biệt thự Sat...

Căn phòng với hai màu đỏ đen làm chủ đạo bảy trí gọn gàng..... Thiên thần có mái tóc hung đỏ phong cách có dấu hiệu tỉnh giấc...

Vy lồm cồm ngồi dậy.xoa xoa hai vai hằm. ..A~~đầu nhỏ đau như búa bổ, haizi, hậu quả của 2chai vodka và vài...chục ly cocktail là đây...mắt cũng khó mở nổi! Làm sao đi học đây??!

Đang lờ mờ ra khỏi giường thì con iphone của nhỏ đổ chuông...

" From: Kiệt

Time: 6:57 A.M

Nd: hôm nay chủ nhật, không cần đi học đâu. Mày nằm xuống rồi ngủ dùm tao cái. Quý nhỏ!!!"

Ông anh trời đánh của nhỏ, dù trời có sập xuống cũng không ai hiểu nhỏ bằng anh! Ăn, ngủ, thói quen, chửi bậy, điểm yếu..... Kiệt biết rõ từng chút một. Cả giờ nhỏ đi ngủ hay thức dậy anh đều biết...

Khẽ thờ dài, từ nhỏ đến giờ luôn luôn là thế mà! Ông anh trai lắm điều!!!

Cũng tốt, không cần đi học, khỏe. Ngủ tiếp thôi. Leo lên giường lại, nhỏ tiếp tục ngủ...

Đang miên man với cơn buồn ngủ, thiên thần bất giác trở mình ..

Ủa..... Sao lạ lạ thế này!

Có "vật lạ" gì đó trên giường vy thì phải...gì vậy nhỉ?? Nhỏ thấy nó ấm ấm, toả nhiệt...aa! Mùi bạc hà sao? Ưm dễ chịu quá, nam tính và mạnh mẽ, gói ôm mới ra chẳng?? O mà khoan, sao "nó" biết thở vậy nè?! Ồ.... lại biết chuyển động nữa?? Ồ, bây giờ nó đang ôm chặt nhỏ nữa. Không phải chứ, nhỏ bị.....ô cảm giác sao?? Nghĩ lại...cái mùi bạc hà này...quen quen ta????

Khẽ mở mắt nhìn "nó"... Nhỏ phát hiện....

ÁÁÁÁÁÁÁÁ.....

Sau hai phút, tiếng hét thất thanh của nhỏ tập hợp toàn bộ thành viên trong nhà....

Lâm chạy lên phòng Vy với tờ báo doanh nhân trên tay...

Ngọc đang nấu đồ ăn sáng chưa kịp tháo tạp dề cũng vội vã...

- Gì vậy con kia?????- cô nói

Hắn lờ mờ phòng kế bên mắt nhắm mắt mở mặc mỗi cái quần đùi xanh chuối(><) lết qua....

- Vy ....sao vậy????- hắn ngáp dài

Cặp đôi Kiệt- My cũng có mặt, vợ chồng đồ ngủ cặp hình...pikachu pokemon xuất hiện(cặp đôi thú vị này từ từ khám phá nha mọi người^^)

- Con quý này...sáng ngày nha mậy!- Kiệt gắt

Cuối cùng là nó, cái họng đầy bọt kem đánh dờ còn ngâm cây bàn chải đánh răng lưng thưng chạy qua

.....

Và cái viễn cảnh " đẹp mê hồn" đập ngay vào mắt 6con người.....

- Thằng khốn nạn, hạ lưu, súc vật, nghiệt chủng, dê già, biến thái, háo sắc, bi ôiiiiiiii.....- Nhỏ hét, liên tục phang tất cả những gì..có thể phang vào người Hải. Cậu chàng chẳng kịp phản ứng gì khi nhỏ liên tục...phi gối, mền, đồng hồ, giường lướt, giày, dép, ...cả dao, ám khí trong ngăn bàn cạnh giường vào mình tới tấp.

- Cô...cô con điên này, dừng lại Coi. Trời ơi....- Né con dao bấm suýt trúng mình, cậu hét toáng lên, sau đó lại tiếp tục nghiêng người tránh cái vật gì đó

xém chơi vào đầu mình. Còn gì khác ngoài điện thoại của nhỏ!

- Thằng chó, đồ xấu xa, đê tiện nhất thế giới...tôi giết chết anh!!!!- Vy lại hét, moi khẩu súng lục 6 viên sau gối nằm chia thẳng vào Hải

- Nè nè..con điên kia....- Hải lắp bắp, tròn tròn mắt nhìn nhỏ

- Cái thứ dơ bẩn, anh chết đi!!!!

Cóppppp_____ khẩu súng bay thẳng vào góc tường "an nghỉ"

Kiệt thu đòn đá lại, anh cũng chẳng hiểu chuyện quái gì đang xảy ra... Chỉ kịp thấy con em điên khủng với thằng bạn chết dẫm của anh chơi cái trò "phi banh vào rổ" này giờ. May là anh nhanh chân, nếu không thẳng bạn anh ăn "kẹo" đồng mất thôi. Cự li gần vậy, thằng Hải làm sao né?!

- Thôi ngay con điên kia...- Kiệt nhìn vy quát

Ngọc lập tức phi lại cạnh nhỏ, ôm nhỏ lại...

- Mày buông tao ra...tao phải giết thẳng hạ lưu đê tiện nàyyyyy...- Vy hét

- Có gì từ từ nói. Vy à~~~~ cô can

- Cô...cô điên a...tôi có làm gì cô đâu??- Hải bức xúc

- Anh...anh gọi lắm. Cái tên khốn nhà anh.....sáng ngày chui vào phòng tôi ngủ. Tên khốn nạn...anh nói anh đang làm gì??- nhỏ quát

- Hả?- Cả đám há hốc trong đó có cả Hải. Con nhỏ điên này, nó nói gì vậy chứ??? Cậu?? Chui vào phòng nhỏ?? Sáng sớm???

- Hải?? Thằng khốn...mày đã làm gì em tao???- ngay lập tức kiệt nắm cổ áo cậu lên quát

- Nè, mày từ từ đã, buông tao ra coi!- cậu gắt

- Mày...tao biết mày sát gái, nhưng mày làm thế với em tao thì Không thể tha thứ cho mày được??- kiệt tròn mắt nhìn cậu

- Hải ca, anh...- My trẻ môi

Lâm và hấn nhìn nhau. 2thằng đàn ông cùng chung suy nghĩ. Đồng loạt nhìn hải lắc đầu

Nó chẳng nói gì nhìn cậu khinh bỉ rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh phòng vy đánh răng

Trời. Tụi nó nghĩ cậu vậy ư ...

- Aaa~~ cái đám tụi bây coi là con người gì hả???- Hải hét

- 35* nguyên chất- Hấn và lâm đồng thanh

(*35: con dê nhé!^^)

Tất cả còn lại gật đầu cái rụp. Nó mở cửa nhà vệ sinh ra nhìn hải gật đầu rồi đóng lại. Riêng Vy bị cô ôm chặt, bịt miệng chỉ nhìn cậu bằng con mắt ăn tươi nuốt sống và không ngừng giãy giụa.....

- Dkm...cái lũ này.....- người cậu run lên bần bật....tụi nó xem cậu đê tiện như vậy hả(đúng quá mà!) Xin lỗi nhé cả đời cậu...gái nó đeo chứ chưa có *làm bậy* khi em đó chưa chịu nhá(oẹ) tức quá mà~~

- Mày giải thích cho rõ...mau! Nếu còn muốn sống- kiệt gắng từng tiếng

Dùng tay mình chặn nắm đấm kiệt...cậu hét:

- Mẹ nó....chính mày chứ còn ai

- Hả?- tất cả đồng thanh

- Tao???- kiệt tự chỉ vào mặt mình

- Chứ còn ai...tối quạ thằng ch* nào nhờ tao khiêng đầu gấu lên phòng giúp hả???- Cậu nói

Tất cả thay đổi tầm nhìn về Kiệt

- Gì? Ủ thì đúng..tao có nhờ. Tại My say quá tao mắc công cô áyy...nhưng...nhưng tao có bảo mày ngủ luôn với em tao đâu!- anh phân bua

Và rồi tất cả ánh mắt lại hướng vào người cậu

- khi thật.....tao nói cho mà biết....đầu gấu*chỉ tay vào mặt nhỏ* nghe cho kĩ.....- Hải nghiêng răng

=====tua ngược lại 6tiếng trước=====

Con audi và esieu moto quay về vila SAT...

Trong gara...

Lâm bước xuống con audi chạy ra sau mở cửa cho tụi nó...

Nó bực ra lão đao may mà vịn người Lâm nếu không chắc ngã rồi...

- Cô uống nhiều rồi....- giọng của hấn vang lên

Nó khẽ ngược cổ lên nhìn người mình đang tựa vào.....ôi chết mẹ rồi... Là hấn, không phải Lâm.

- Xin lỗi....- nó khẽ đáp

Xoay người đi thẳng vào nhà... Hấn thấy vậy, lảng lạng đi sau lưng nó....

Lâm nhẹ nhàng mở cửa cho ngọc bước xuống, chỉ có mình cô với nó còn tỉnh chút. Hai nàng còn lại say khướt khờn khợt rồi...

Kiệt dựng xe chạy lại xe Lâm choàng người bế thốc cô vợ nhỏ...

Ấy chết.... Còn con tiểu quỷ em anh nữa...sao đây??

Hải dựng xe lững thững đi vào nhà...hai tay xoa xoa vùng cổ. Hazzì, cậu uống hơi nhiều. Hơi nhứt đầu...ngủ sớm thôi!

- Hải. - Kiệt gọi

- Giẻ mậy- cậu nhẩn mặt, lùi thúi lại chỗ kiệt

- Bế quỷ nhỏ lên phòng dùm tao đi- Kiệt nói

- Hả? Đầu gấu? Tại sso?- cậu trợn mắt

- Nó xin rồi...tao phải bế My nữa...cô ấy cũng xin- anh giải thích

- Thôi...tao công nry cho...mày đưa đầu gấu lên đi

- Thằng này~~ vợ tao mà...dở diên

- Nhưng...

- Assì, mày 35 lăm mà...cứ coi nó như mấy em của mày đi...

- Tao.....tao...

- Vậy nha...bạn hiền- Nói xong kiệt bế my đi trước không cho hải ứ ớ gì nữa

- Thằng...azzi~~~~ bó tay, đành đưa cô ta lên vậy...

Choàng người bế nhỏ, cái đầu vỵ dựa vào cổ cậu....nhỏ này xài nước hoa mùi hoa hồng parum sao..... Cậu hơi ngạc nhiên, vậy là cô ta thích hoa hồng đen à??

Thôi thì kệ cô ta đi..... Cậu quan tâm làm gì chứ?? Hầy, đã nhứt đầu mà còn không yên. Cái thằng đó, giao cả em nó cho mình, không sợ đệ nhất đào hoa Korn này sao??? Đứng thật lả...có vợ nó ở nhà thì chả còn nghĩ đến ai... Ma thôi, có cho con nhỏ này trước mặt hải cũng không thềm nha(thiệt hôn đó). Mặc dù nhỏ đầu gấu này xinh đẹp thiệt đó...bé nhỏ trên tay cũng đủ biết 3vòng chuẩn cỡ nào(cha này bá đạo) nhưng sao... Hải thậm chí không nghĩ đến chuyện của nhỏ, huống chi là.... Chỉ cứ khoái chọc điên nhỏ này lên cho nó chửi mình thôi. Nhiều lúc thấy nhỏ dễ thương phết đó chứ.... Nhưng không hiểu tại sao khi ở gần nhỏ cậu có một cảm giác rất lạ...không giống mấy cô bồ của cậu... Hành động của nhỏ luôn làm cậu dễ tâm đến. Tại sao vậy nhỉ? Hay là nhỏ này nó khác người quá chăng??? À, chắc vậy rồi...có đứa con gái nào như nhỏ này chứ???

- Hai à...hai!

- Lại nữa...bộ cô xin chỉ biết kêu anh cô thôi sao??- Cậu lăm bằm

-.....

-....

- Anh già lắm mồm.....kiệt ca....

- Tôi không phải anh cô nha!- cậu nhăn.nặt

- Haii....

- Azzi...bó tay~~~

Lết mãi cũng lên cái tầng 3... 6căn phòng đóng cửa, tắt đèn.....chỉ còn mỗi hai cái sáng đèn...

- Lũ này...lẹ gớm- hải lắc đầu

Hải mở núm xoay cửa phòng vy đi vào....

Đặt nhỏ xuống giường một cách nhẹ nhàng.....cậu với nhỏ bây giờ: hai khuôn mặt khá gần nhau....(thấy được cả cái lỗ chân lông luôn mà "khá")

Do bé nên tay cậu choàng dưới cổ nhỏ, tay kia để dưới eo... Bây giờ nhỏ nằm trên giường người cậu hơi khòm xuống. Một chân trên giường 1 chân dưới sàn..... Cảnh này, sao mà.....!!!!!!!

Nhỏ trở mình....choàng tay ôm Hải như ôm ...gối ôm vậy.....

- A...ơ....- cậu mất đà....téthăng lên chiếc giường lò xo của nhỏ

Tình trạng lúc này còn tệ hơn, cậu nằm nghiêng trên giường, nhỏ nghiêng người đối diện, hai tay ôm chặt eo hải, rúc đầu vào khuôn ngực săn chắc....

Có một người mặt đỏ bừng bừng, người nóng ran, tim hỗn loạn.....

Aaa.....gì thế này? Tình trạngcủa cậu bây giờ là sao????????? What is happen?????????

- Cô...đầu gấu...- Hải lấp bắp

..

Rất tiếc, vy không nghe thấy, còn thò tay, xoa xoa trên mái tóc cậuu, thẳng chân, gác lên chân cậu.....

Trời ơi. Sao lại rơi vào tình cảnh này, tim cậu sao đập nhanh quá thế??? Aaa~....

- cô mau buông tôi ra- hải gắt

-...

- .....nè, cô nghe không??

- ...

- nè.....

Trời ơi, cậu đang mắc phải cái gì đây???

Khẽ khàng hạ cái chân nhỏ xuống, gỡ cánh tay nhỏ ra khỏi vòng eo....nhưng...aaa cánh tay còn lại của vy đang nắm tóc cậu....ôi mẹ kiếp, sao nó cứng ngắt vậy nè? Mỡ không ra.....

Làm sao bây giờ??

Đồ chết bầm, lại còn đang nằm trên giườngđệm êm ái nữa chứ? Cậu đang rất nhứt đầu và buồn ngủ mà~~ sao kiềm chế được đây??

- Aaa...coi như tôi năn ni cô đó....buông tôi ra cho tôi về phòng đi!

- ....

- Đặng Huỳnh Ngọc Vy...!

- ..

- Đầu gối..

-...

- ê..- rất tiếc, hải lại tự đọc thoại 1 mình

Vy lại xoay người qua, lần này là ôm cứng cậu....không thể nhúc nhích luôn...có điều cánh tay nắm tóc vẫn còn.

Nhỏ ôm cậu vào lòng như gối ôm..tay choàng dưới cổ nắm tóc cậu.. Nhìn cảnh này, chúng ta nhớ đến thời.. Thơ ấu... MẸ thường ôm CON dỗ ngủ trong tự!!!!^^

Chó chết!! Cậu là thú cưng sao? Con nhỏ này, định mở miệng chửi nhỏ nhưng..chết tiệt không thể mở miệng ra.... Đôi mắt xanh biển mờ nhạt.... Con buồn ngủ thôi thúc!

- Hả??- Cả đám cùng hét lên

Còn nó, sút sắc kem trong nhà vệ sinh

- Đúng vậy..sau khi đưa cô lên phòng, cô nắm chặt cái đầu tôi, ôm chặt tôi như gối ôm vậy....tôi gọi cô quá trời mà cô có nghe đâu. Đúng là đồ lợi dụng cơ hội mà...bây giờ còn trách tôi??? Còn nữa. Nếu tôi mà như vậy thì tôi phải xử cô từ tay thẳng Hùng làm gì??- Cậu tức quá tuông ra một trào

- Cái gì??? Lợi dụng...tôi...- Nhỏ lấp bắp, chuyện hôm qua dần dần nhớ ra. Không thể tin được, cậu cứu nhỏ hôm qua

- Hừ....cô tự xem bàn tay trái cô đi kìa

Nhỏ bất giác đưa tay trái lên, đúng là có 1 vài sợi tóc xanh lè xanh lét trên tay....

- Đó...cô thấy chưa????

- ....

- Tụi bây nhìn kĩ đi.....

- .....

-... Nè, sao im ru đây- cậu quay sang đám bạn..tụi nó...đứng hình hết tron rồi.....

1s

2s

3s

- AHAHAHAHAHAHa.... - Cả đám cười phá lên...có cả nó, nó còn mắc cười chết đi đượxc...ôi trời ơi là trời..vy ơi là vy...bạn tôi..phen này hồ nặng rồi!!!!

- Khặckhặc...em...đúng là...hahaha.... - Hấn nhìn vy

- Tao nể mày..- Ngọc buông nhỏ ra nhìn đầy thán phục

- Gahaha....mày xấu hổ rồi chứ con?? Haha...ôi trời ơi..- Kiệt cười lẫn lộn

- hihi...- my bùm miệng

Nó bước ra khỏi nhà vệ sinh nhìn con bạn khề lắc đầu..

Hải nhìn vy... Haha.. Nhỏ giờ trông mắc cười khinh. Mặt mũi đỏ bừng, mắc mở to, miệng há hốc... Nhỏ ú ớ ớ như em bé tập nói vậy... Không nói được lời nào...

- Khặc khặc..thế nào... Đầu gối... Đánh tôi nữa đi..tôi sảm sờ cô mà~~~ Cậu đá đềuu

Sau tiếng đá đều của hấn..lũ người còn lại thi nhau chọc ghẹo nhỏ... Đến nó còn nói một câu "thất vọng".... >>>><<<<<<<<<<

Chuyện..chuyện gì đang xảy ra thế này... Nhỏ...nhỏ làm cái quái gì đây.. Võ Vĩnh Hải.....nhỏ ôm hấn ta sao?????.....

- Tao...tao....em...mấy người....anh..... AAaaAAaaaaa.....

6h chiều

Nó chờ Ngọc đến nhận công ty người mẫu trước. Cô được mẹ bổ nhiệm cho chức chủ tịch điều hành....thật ra thì tuần sau tụi nó mới làm nhưng do công ty cô hôm nay khánh thành nên bắt buộc cô phải có mặt

Lâm thì ru rú trong phòng. Anh lo làm dự án công ty và sắp xếp giúp công ty cho 3 đứa tụi nó nên rất bận bịu

Kiệt chờ My đi coi dự án gì đó của nàng. Anh trước khi đi còn tạt qua phòng con em trên ghẹo. Haha! Lâu lắm mới có dịp bắt bẻ nhỏ, ngu gì không tận dụng...(anh em thế đấy~~)

Trong căn phòng khách tầng 1 chỉ có hai chàng trai khôi ngô được coi là rảnh đang xem tivi

Áo thun trắng 3lỗ, quần đùi ngồi uống cà phê nhàn nhả. Hấn chả có hứng thú gì với công ty nhưng cũng chẳng thể thoát khi bị pama trông đầu vào chỉ nhánh ở việt nam...chỉ là sau 2tháng công ty mới hoạt động nên cứ sung sướng nằm ở nhà nghỉ trước cho đã...hoi!!!

Hải cũng chẳng kém với cái công ty trứng khoáy bự chẳng của pama đây cho...chỉ là công ty cậu nghỉ phép 1 tuần thôi

(Công ty của các chàng shin chưa có dịp đề cập đến. Khi nào đến thì hay nha!!)

Hải áo somi đen, quần jeans bạc xẻ rách. Không biết mặc cái thứ tào lao sậm bí đao gì mà cậu cứ tùm tùm cười mãi(còn chuyện gì khác nữa/.....)

- Hìhì...khắc...

- Thằng điên mày im coi- hấn gắt

- Hìhì..HAHAHa...

- mày bị vy chọi trúng cái gì hồi sáng vào đầu rồi phải không???- hấn nhăn nhó

- Trời oi...hahahaha..mày còn nhắc lại nữa...đau bụng chết mất~~...- cậu ôm bụng cười nghiêng ngả...

- Thôi đi...đừng có chọc nhỏ nữa. Vy xấu hổ lắm rồi- hấn nói

- Ha...ha...tao càng khoái con nhỏ đó xấu hổ đấy...xem nó lại có hành động kì quặt gì nữa đây...

- Mày...- hấn mở to mắt

- Hừm..haha..gì vậy??- cậu nhìn hấn

- Mày...biết đề ý tới người khác từ bao giờ??- hấn nghi hoặc

Cậu đột nhiên ngưng cười hấn, quay sang nhìn hấn bằng ánh mắt khó hiểu:

-quan tâm?? Ai???

- Vy chứ ai?? Để ý 3hôm nay cũng chẳng có gái gì là sao?? Ru rú trong nhà...ngoài việc hôm qua đi bar với tụi tao thì mày cũng chẳng thèm đi. Suốt ngày thì cái lộn với vy. Mày bị sao vậy??

- Hà?? À...tại...tao không có hứng thôi...dạo này thấy chán cái đám lăm mồm ấy rồi- hải dựa người ra sofa..

- Cái gì??? Chán??...mày có lộn không vậy... Mày mà nói chán con gái sao???- hấn nhăn mặt

- Nè.. Tao cũng là con người nha... Mày xem tao là yêu râu xanh à?? Với lại..

- "Với lại gái nó dụ dỗ tao chứ không phải tao dụ dỗ nó" chứ gì. Thuộc câu này rồi hải- hấn bĩu môi

- Hừmm..- cậu lườm hấn

- Mà tao nói thật..3hôm nay mày khác quá...lần đầu tiên mày cư xử thô lỗ với con gái như vy đấy! Bình thường mày chẳng thấy gái đẹp là của ngay còn gì??

- Cho tao xin...nhỏ đó đẹp nổi gì...lại còn giang hồ...nó là con gái chỗ nào thế- hải trề môi

- Hừm... Vy xấu??? Mày chắc chứ???- hần cười khẩy

- Thấy đẹp thì mày đi mà tán nó

- Tất tiếc, tao xem con bé như em gái rồi~~ không giống mấy em của tao được. Nó đáng yêu thế cơ mà- hần nhún vai vai

- Đáng yêu?? Cho tao xin....

Mà kẻ cũng lạ thật...đúng như Minh nói. 3hôm nay cậu chẳng nhớ chút tẹo gì về mấy em nữa... Bar lại càng không.... Ytong đầu suy nghĩ gì không hiểu nổi. Cậu chỉ muốn tìm mọi cái chọc khùng đầu gấu thôi. Đã vậy còn thấy hưng phấn nữa. Cái cảm giác gì đây????

.Trên lầu Vy từ từ bước xuống áo thun đen và quần đùi jeans, mái tóc xoả tự nhiên, tô mì xào và ly sữa nóng trên tay....lại bàn ngồi xuống đối diện hai chàng ngồi ăn

Nhỏ không thèm nhìn cái bộ mặt đang cười khúc khích khi thấy nhỏ xuống của Hải..nói chính xác hơn là không dám nhìn..... Aaa xấu hổ chết mất....

Hần không nói gì chỉ nhoẻn miệng cười, đứng lên xoa đầu nhỏ 1 cái rồi đi thẳng ra vườn

Vy không dám nói gì..... Mặt nhỏ cúi gằm xuống tô mì, ăn tới tấp....

"Con đười ươi" đối diện xóc xĩa....

- Hãy~~~ không ngờ có người yêu thầm mình....

-...

- Lợi dụng ngủ say ôm mình....

-.....

- La toáng lên cho cả nhà biết suýt nữa phải chịu trách nhiệm rồi..

- ...

- Nói thật đi...cô thích tôi chứ gì???

- ...

-Ha...

- ....

- Hay.....đẹp trai khổ thân tôi..

....

- . Hãy...hãy~~~

- .....

- nè , sao cô im re vậy hả? Tôi dè dặt cô mà...

-....

- Nè....nè~~~

- ....anh....

- Hả~~~

-..nói đủ chưa????

Xoảng!!!!!!!!!!!!!!!

Cái chậu hoa lao vút tới mặt cậu...

Hải bất ngờ đẩy ghế lộn người ra phía sau né.....

- Cô...cô...- Hải lấp bắp

- Anh cầm ngay cho tôi!!!- vy trừng mắt

- hê....nóng tính quá... Đầu gấu~~~~- cậu cười đều

- Cái thằng cha âm binh vệt vệt, đê tiện, biến thái, đại mê gái, xấu xa, thô lỗ, súc sinh, trời đánh, thánh đâm, chó chết nhà ANHhhhhhhhh.....- Nhỏ tuông ra 1 tràng

- Ồ....

- Tôi nói cho anh biết,anh đừng có mà mơ mộng hão huyền nha. Không đời nào Đặng Vy tôi thích được cái thằng như anh ...anh tưởng có giá lắm hả. Cả chuyện hôm qua anh cứu tôi tôi không có nhờ anh nha. Anh ngu lo bao đồng thì rằng mà chịu. Anh mà còn mở miệng 1 tiếng nữa. Tôi THIỀN anh luôn đấyyyyyyyyyyyyyy!!!!!!!

Cô nàng tóc đỏ đứng đứng bỏ lên phòng. Bỏ anh chàng tóc xanh đứng ngơ ngác như cá thác lác.....

1s

2s

3s

- HAHaHa...- hai tiếng cười bất chợt vang lên phía sân vườn. Hân và Lâm ôm nhau cười lăn cười bò.....

(Rình!!!)

Hải bất động nhìn lên trần nhà.... Cái gì đây???? Nổi điên rồi sao???

Nhỏ....đúng là rất thích chửi tặc, cậu chọc ghẹo hơi quá à??? Phải vậy không???

- Đầu gấu...càng giận càng dễ thương! - khoé môi hải cười mỉm. Đúng là rất thú vị!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Dù Sao Cũng Cảm Ơn!

Tại 1 căn biệt thự to lớn khác...

Hùng ngồi bắt chân lên bàn hai bên là hai cô gái ăn mặc hờ hang....

Về mặt trầm ngâm đầy nghĩ ngợi. Cô gái đó...nét đẹp đó, hùng chưa bao giờ thấy ai đẹp hơn vậy.... Nhỏ lão xượt làm hùng khó có thể quên... Hình ảnh nhỏ chạy quanh tâm trí ... Hôm qua đến giờ, luôn là khuôn mặt đó chạy trong đầu cậu. Lúc nào cũng suy nghĩ về nhỏ. Hùng bị sao thế này???

"Cạch"../ một người đàn ông trung niên cầm 1 túi giấy đi vào, lại gần hùng cung kính

- Thiếu gia, đây là tất cả thông tin cậu yêu cầu...- ông ta nói

Hùng chợt sáng mắt lên, ra hiệu cho hai cô bỏ ra ngoài...

- Ông nói luôn đi. Tôi không thích xem- hùng nói

- Dạ...- ông ta đáp- Cô gái có tên là Đặng Huỳnh Ngọc Vy. 17tuổi. Tập đoàn nhà cô ta chính là PMT không kém nhà chúng ta. Ở Mỹ từ năm 7tuổi đến 17 tuổi và vừa trở về Việt Nam 4ngày trước. Ở mỹ, cô ta là 1 mỹ nhân có tiếng ngay cả người mỹ còn công nhận điều đó. Hiện giờ cô ta đang học trường Mai Sao- VN ạ. Về học vấn thì...

- Ngưng...đủ rồi!- hùng nhếch môi chặn ngang câu nói của ông ta

- Dạ????

- Ngày mai tôi nhập học trường Mai Sao. Lo chuẩn bị đi!
- Ở thiếu gia. Đó chính là cái trường ông chủ bắt cậu đi học nhưng cậu từ chối mà???
- Không phải việc của ông. Tôi nói thì làm đi!- hùng hùm ông ta
- Và...ng. Tôi đi ngay!!- ông quản gia rồi rút ra ngoài

Hùng gác tay lên trán, dựa người ra phía sau... PMT...ha...thú vị đấy. Vậy chẳng phải là em gái tên Kiệt sao?? Lúc trước cậu của Trần Thảo My, chính là tên khôn đó phá đám.. Không ngờ em tên đó lại là cô ta.....

- Đặng Huỳnh Ngọc Vy? Tên đẹp đó! Tôi chấm cô rồi...cho dù cô có là ai.....

Mai sao school

6 con moto và 2BMW hạng sang phanh giữa sân trường...

Nó áo thun trắng ngắn tay, khoác áo da đen và quần ngố đen. Mái tóc dài vẫn buông thả như mọi khi. Giày cao gót 1tấc đen. Chiếc balo xám mang 1 bên vai. Khuôn mặt lạnh trái ngược với phong cách sành điệu

Vy mặc quần bò bó với áo pull cá tính. Ông quần xoắn bên thấp bên cao. Nhỏ đội thêm nón kết nạm đỉnh thời thượng. Mái tóc cột đuôi ngựa. Cái balo đen thanh lịch bị nhỏ phá cách mang ngược trước bụng. Đôi khuyên tay saphia đỏ lấp lánh. Nhỏ quá hot và nổi loạn

Ngọc với áo somi cam ngắn tay và váy đen phồng. Đôi giày sandal dễ nhìn, đuôi tóc thắt tôm đon đàng. Cái kẹp tóc hình bướm xinh xinh. Nụ cười toả nắng, xách cặp bằng hai tay. Điện hình cho nữ tính là đây!

My đi học với áo crop top đen và chân váy đỏ. Mái tóc vàng ánh tím gọn sóng buông xoả nhẹ nhàng. Đôi giày búp bê đen xanh, chút son bóng vào môi đầy sức sống. Nàng như công chúa sánh bước bên Angelboy tới trường...

Kiệt mặt áo somi trắng. Đóng quần kaki đen. Giày da ý nhẵn nhụi. Áo khoác vest máng lên vai. Tay phải choàng eo My. Tay trái dứt túi quần bước đi. Chàng và nàng đi bên nhau, hết như hoán tử công chúa từ trong câu chuyện cổ tích bước ra...

Hắn áp thun cổ trụ xanh rêu. Quần jean xẻ rách mà nâu. Giày skinny kiểu nam màu tím. Khuyên tay móng ngựa bên trái. Cặp da quai chéo trên vai. Phải nói hôm nay hắn ăn mặc chảnh đâu vào đâu cả vậy mà cái sắc thái lạnh lùng vào khuôn mặt lạnh từ đánh gục phái nữ 1 cách lãng nhách và vô điều kiện...

Lâm áo len đen dài tay. Quần ngố đen, giày bata cao cổ đen. Cặp da quai chéo. Anh đội thêm chiếc mũ ni đen làm phần tóc mái che nửa mắt. Bộ nữ sinh chỉ hét rít lên khi thái style mới của coldboy.

Hải phá cách với cái somi trắng xoắn tay ngắn tay dày. Quần ngố lam mặt vạch trĩu... Cặp da mang 1 bên vai... Vẫn là cái "rùng" khuyên tai như mọi khi với 1 chiếc móng ngựa ở tai trái, 1 chiếc saphia đen ở tai phải. 3 chiếc khuyên tai kim cương xanh... Bọn con gái như phát điên, Babyboy luôn theo kịp thời thượng....

8con người đi thẳng vào lớp... Kiệt sánh bước cùng My, Lâm vừa đi vừa tán gẫu cùng ngọc, cặp đôi "ăn tiếng" hải vy hôm nọ khác lạ...chẳng còn tiếng chí chơé khắc khẫu của nhỏ, chỉ toàn là tiếng reu reo của cậu và cô nàng thì đỏ mặt đi thật nhanh phía trước cùng nó... Hắn đi sau cùng còn mắt vẫn hướng về 1 nơi cố định. Đó chính là dáng hình bé nhỏ của nó....

Từng tiết học trôi qua nhạt nhẽo đối với tụi nó... Đám kiến thức này bỏ ịch đó nhưng khổ nỗi đã học đi học lại ở các trường cả rồi, chỉ là khác nhau ở ngôn ngữ thôi... Điện hình cho sự nhàm chán chính là việc ai nấy làm... Giảng thì có nghe giảng đấy. Nghe thì vẫn chăm chú nghe nha, nhưng làm chuyện riêng thì vẫn hi học mà làm: làm vui đầu vào cuốn sách doanh nhân trẻ kẹp phía sau sách giáo khoa. Ngọc ghi ghi chép chép tími gì đó trên mặt giấy trắng tinh, cô nàng đang liệt kê danh sách nấu nướng cho ngày mai^^

Vị trí thảo my ngồi chính là sau lưng kiệt. Tạo ra 1 thuận lợi lớn cho việc "trao đổi tiếng nói yêu thương" mọi lúc mọi tiết học

Nó chóng cảm lên tai trái để che đi cái headphone đen. Ánh mắt vô định hướng về phía khung cửa sổ

Hắn ngồi trước mặt nó. Không thêm kiên nhẫn ai, úp mặt thẳng xuống bàn mà ngủ.

Vy lướt iphone6 công khai trong giờ học, mặc kệ cái thẳng điện eo éo bên tai từ phía sau...

Giờ nghỉ trưa

Canteen

Đã cố ý chọn món một cái bần gần góc khuất nhưng vẫn trở thành tâm điểm của sự soi mói... Đã học ở đây bốn ngày rồi, ít nhiều nó và nhỏ cũng quen được việc này. Ngọc về đây là hợp cạ với nàng rồi, 2đứa này luôn luôn thích sự ồn ào náo nhiệt.....

- Nè, bốn anh ấy đâu rồi...- Ngọc vừa hút ít sữa nóng vừa hỏi

- Ừm...hôm nay là thứ hai, chắc là ngoài sân bóng rổ rồi!- My xem xét rồi nói

- Wow! Tuyệt thế.....à nhắc mới nhớ. Cha Lâm nhà mình chơi cái này cừ lắm nha- vy nói. Cắn 1 miếng và miếng sandwich

Nó không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi uống chai sting của mình... Ông anh nó thể thao là giỏi khỏi bàn rồi....

- Hêhê~~~nhưng hôm nay người ra sân không phải Lâm ca...- Nàng cười đầy ẩn ý

- Hừm...- Ngọc và Vy đồng thanh

- Tuyển thủ của trường hôm nay là Minh và Kiệt cơ- nàng nói tiếp

- Sso thế??- cô hỏi

- Lâm nói không có hứng chơi, còn Hải thì chuẩn đầu từ nãy giờ rồi. Có điều nếu so về bóng rổ thì.... Minh và Kiệt nhỉnh hơn 2 người kia một chút- my cười tít mắt

- Ghê vậy ta???- nhỏ xoa cằm

- Anh Minh cũng đỉnh quá ha- cô nói

Nó chỉ im lặng không nói gì nhưng vẫn nghe thấy tiếng nói của My.....bình thường thì mặ 3 con bạn léo ngoéo, nó bỏ ngoài tai cả... Không biết tự bao giờ, nó hơi đề ý đến hẳn...mặc dù vậy cái thái độ bên ngoài vẫn là thờ ơ, lạnh lẽo.

- Haha~~ từ đi rồi biết... Lâm lợi thế bơi lội cơ. Hải thì là bóng đá nha~~~

- Hừm.khi không nhắc thằng ám khí ấy- Vy nhún mày

- Nè, vy tao thấy mày thành kiến quá với anh Hải rồi đấy..anh cũng dễ thương galăng quá trời mà...- ngọc phân bua

- Im đi con kia. Đồ bệnh trai bỏ bạn, tên đáng ghét nhà đó...grừ- Nhỏ nghiêng răng

- Thôi mà...còn cay cú vụ hôm qua à?- my khích vy

- Cái gì?? Tao mà thêm à?- nhỏ quát

- Haha.. Không phải sao??...

Nó ngoảnh nghiêng qua Vy. Mặt nhỏ đã đỏ bừng bừng rồi này, lại tự động tát vào mặt nữa... Thái độ này...

My đá chân nó, nó nhìn cô và nàng. Rồi cả ba nhìn nhỏ cười đầy ẩn ý...

Cả canteen rộn rã tiếng cười nói... Không ai ngờ rằng, 3 cô mỹ nhân này lại là bạn của Angela trường họ..... Bốn mỹ nhân hội ngộ cướp đi không ít trái tim của nam sinh toàn trường

Phía khuất bóng canteen, cặp mắt rực lửa của tổ như muốn thiêu đốt bốn đứa tại nó. À đường là princess của trường chẳng nhẽ lại phải chịu thua bốn đứa đó trong nhục nhã thế này hay sao?

Nhớ lại cái tát của Nguyễn Hoàng Nhật Minh- người mà ả yêu rất nhiều. Cái tát đó, anh ta tát để trả thù cho con tiện nhân Dương Cẩm Linh.... Tại sao chứ? Vì một đứa không quen không biết mà lại đi tát vị hôn thê của anh ta... Không thể chấp nhận được!

"Nể tình cái tập đoàn bản thù của nhà cô từng có hôn ước với tôi nên tôi bỏ qua... Lần sau, là cái mạng của cô.." sao câu nói lạnh lùng ca thô bạo đó, hẳn chẳng ngăn ngại ban cho cô cái tát đau đớn đến bậc máu. Tiếp theo đó là một chiếc dao bẻng ngót phóng tới cắt đứt một phần tóc của Tổ Như. Nhớ lại cảnh đó, lòng ả tan nát vạn lần, vì ai mà anh ta có thể.... Tất cả là tại nó.... Dương Cẩm Linh..... thù này, ả nhất định phải trả!!!

Vẫn còn những 30ph nghỉ trưa, bốn đứa ngồi lại tán gẫu....

Nó bỗng nhiên đứng dậy:

- Mày đi đâu vậy- Vy hỏi

- Rửa mặt- nó đáp ngon ơ rồi đi thẳng

- Con đó đến khi nào mới chữa được bệnh lạnh lùng đây- my bĩu môi nhìn theo bóng nó

- Hết cách rồi! Bây giờ giết chết nó một ngàn lần rồi hỏi sinh cũng vậy thôi- nhỏ thở dài

- Tao muốn nó là Hexi của 2năm trước..- cô nói giọng nhẹ nhàng, chất chứa một nỗi buồn sâu thẳm

- Thôi bỏ đi, như vậy phải tốt hơn sao?- nhỏ nói

- Ừm...ít ra nó chẳng phải bị ai ức hiếp như ngày xưa- my cười cười

- Ừm...cũng đúng..- ngọc nhẹ giọng

- Thôi nào nào! Đi xem mấy anh chơi bóng rổ đi- my đưa ra sáng kiến

- Ừm được đó được đó!- ngọc tán thành

- hừm..cứ đi...tao muốn ngồi đây một lát- vy xua xua tay

- sao vậy?- nàng hỏi

- Mọi chân lấm~~~ nhỏ nhăn mặt

- Hừ..lười quá con kia. Mập lên cho xem- ngọc trề môi

Kệ tao...

- Thôi mà....

- không

- đi...

- không

-.....

Nùng nằng một buổi nhỏ vẫn không đi. Nàng và cô đành dất nhau đi. Mặc kệ nhỏ bạn lười biếng lười vận động này!

Nhỏ gọi thêm một ly Capuchino sữa đặc ngồi nhâm nhi. Không khí sân vận động chắc chắn còn tệ hơn cái canteen ồn ào này! Với lại bóng rổ có gì để xem chứ khi ở bên Mỹ, ngày nào Linh cũng chơi, nhỏ xem nó đến chán kia kia. Thôi thì ngồi đây cho rồi

Hôm nay canteen nữ sinh cũng ít dần, chắc là cũng như cô và nàng, đi mà ngắm 2ông kia hết rồi...

Cũng tối. Thật yên tĩnh!

Cái tên kia đâu rồi nhỉ? Cái tên đó...đúng là tức chết, lần đầu tiên ngoài pama và 2anh ra nhỏ bẻ mặt trước một tên con trai...

Không biết bây giờ tên đó đang làm gì nhỉ? My nói không có ở sân bóng rổ cùng 3anh. Chắc chắn là la cà với lũ con gái hờ hên rồi, cái điện thoại của tên đó...ta nói, toàn lũ chinh sửa...nhìn kĩ không bằng một góc của nhỏ. Đúng là đồ mất phẩm giá kém cỏi. Hừm. Bực bội

Ừa. Mà sao nhỏ lại bực cơ chứ, còn thắc mắc tên đó đang làm gì nữa. Nhỏ có liên quan gì với hắn ta chứ?? Đúng là nực cười...chắc là tại hôm qua uống nhiều quá, tác dụng phụ nên nghĩ tào lao rồi

À, mà nói mới nhớ, hôm qua cái thằng sàm sỡ mà tức chết, nhỏ mà tỉnh táo là cho thằng đó đi mà gặp ông bà lâu rồi. Nhưng mà sao không nhớ nổi cái mặt hắn. Đã vậy mà còn phải để tên khốn Võ Vinh Hải này cứu nữa, chó chết mà.....mà...hình như tối qua hắn ta cũng nhỏ về, nói....hắn nói cái gì ấy nhỉ??? Hình như là.....là.....là cái gì ta???? Aaaa, thắc mắc quá!!

"Ồ kia, thắc mắc cái gì chứ, nói gì là kẻ hắn ta chứ. Để ý làm gì, sao mình lại thắc mắc..... Aaaaa... Đặng Huỳnh Ngọc Vy mày điên rồi!!"

Nhỏ vẫn đang đấu tranh tâm lý một mình thì một làn sóng âm thanh nổi lên...

Nữ sinh

- Aaa...anh Hùng

- Aaa.. Mẹ ơi. Trai đẹp

- Võ Cao Hùng đó

- Anh ta là anh họ babyboy

- Nhập học ở đây sao trời. Aaa..sao chịu nổi đây

- Hotboys hotgirls Trường này loạn mất thôi

- Ai giết tôi đi

- Anh ta ngồi đầu đấy, lại xin ngồi chung đi

....

Nam sinh

- Lại 1 thằng éo lã

- Cẩn thận, ăn chơi có tiếng đấy

- Thằng đó sát gái lắm. Thay bồ như thay áo vậy

- Chết rồi, cái điệu này tao khỏi kiếm bồ

- Hê. Nó tiến lại gần chỗ em mỹ nhân kia

- Cô bé cá tính em Kiệt hả? Đẹp quá!

- Biết ngay gặp là sáp vô ngay

- Khổ thân rồi cô bé ơi

- Thằng ch* đó. Tao kết em đó trước mà...

.....

Hùng với mái tóc cắt hợp thời thượng. Khuôn mặt đẹp trai và dáng vóc rất chuẩn. Hắn ta kiêu ngạo bước đi cùng nụ cười ngạo nghễ...

Nhập học trường này thật nhám chán, bà hiệu trưởng kì quặt, lớp học dạy như điên. Không phù hợp với công tử ăn chơi như hắn ta được! Chỉ được cái là nhiều hotgirl đấy! Nhưng thật tiếc, so đi so lại cũng chẳng ai bằng con nhỏ đó....

Này giờ tìm khắp các lớp học cũng chẳng tìm được nhỏ... Hùng quyết định đi xuống canteen tìm thử

Quả nhiên. Vừa vào đã gặp.... Mái tóc hung đỏ kiểu cách, làn da trắng như em bé. Khuôn mặt xinh đẹp khôi bàn, dáng vóc chuẩn hơn người mẫu. Lám sao Hùng có thể quên....

Nhếch môi cười khẩy, từng bước đến nơi người đẹp ngồi. Cốc Capuchino nghi ngút khói. Đôi chân thon dài bắt chéo, hai tay đan chống lên chiếc cằm xinh xắn. Hàng mi cong và bờ môi hấp dẫn, những gì hùng nhìn thấy như càng tô lên vẻ đẹp của nhỏ trong mắt hắn!

Dừng trước bên bàn, tự tiện ngồi xuống. Hùng nở nụ cười ma mị..

Nhỏ hơi giật mình, nhìn vào người đối diện mình ngạc nhiên. Ai đây?

- Chào người đẹp. Lại gặp nhau rồi- Chút giọng Cao Hùng đầy đều cán

- Anh là ai???- nhỏ nhũn mày khó chịu

Hả? Nhỏ không nhớ nổi Hùng sao?! Lộn không vậy...

- Em.... Chúng ta đã gặp nhau 2 lần rồi mà....

- Hừm... Thì sao?- vy đáp

- Cô bé à? Em không nhớ gì chuyện đêm qua??? Em đùa đúng không?!- giọng hùng cộc nhả

Cô bé????? Cái cách nói nổi da gà này... Nhỏ nghe ở đâu rồi ta???

- Anh?? Trung tâm thương mại??? - nhỏ hoài nghi

- ô~nhớ ra rồi à?- Hùng nhếch môi

- Hừm~tưởng ai....ra là gã kiêu ngạo ở trung tâm thương mại....- nhỏ mỉa mai. Chợt nhớ ra chút chuyện "vui" nào đó vào 3 ngày trước....

- Em....- hùng cứng họng

- Đừng có xưng em với tôi... Với lại, tôi có mời anh ngồi cùng sao??? Tôi chả có hứng thú gì với gã như anh. Anh chả là cái gì trong mắt tôi đâu- nhỏ khó chịu

...tôi biết em là ai... Đặng tiểu thư. Còn em, Em không biết tôi??? ~~~~ Hùng nhìn nhỏ, nhướn đôi mày sắc sảo

Nhỏ khẽ cau mày! Cái tên này.....hắn ta biết nhỏ sao? Giọng điệu quá cao ngạo, địa vị chắc không nhỏ...

- Tôi mặc kệ anh là thiếu gia nhà nào? Tôi không có hứng với anh.... - vy nói. Nhỏ đứng dậy đi khỏi bàn ..

Một bàn tay bạo lực nhanh chóng tóm lấy tay nhỏ từ phía sau...

- Nè, đừng nóng, chân em không phải đang đau sao???- hùng cười đều, nắm chặt cổ tay vy

Gi?? Sao hắn ta biết....nhỏ mặc quần dài và boots cao cổ mà....

...làm sao... Anh biết??

- Ha~~~~ - hùng mở to mắt ngạc nhiên. Cô ta không nhớ gì về tối qua thật.. Đúng là xem rê hùng mà!

-Buông. - vy gằn giọng

- Không!- hùng đắc ý

Chó thật. Bàn tay con trai kiểu gì cũng khoẻ hơn nữ. Cái chân dùng karatedo khi về nước đã bị thương những hai lần. Nhỏ thật hận cái tên ôn thần hại nhỏ thương lần đó. Là ai ngoài thằng cha Võ Vĩnh Hải chết bầm.

- Tôi nói buông ra- nhỏ quét ánh mắt giận dữ về Hùng...

Hùng thừa biết nhỏ đang bị thương, chả làm gì được xả. Cổ tình khiêu khích!

- Tôi không thích. Cô bé làm gì được đây!

Thằng này, đúng là chẳng biết điều...được lắm.. Đặng Vy này cho hắn thấy

Mặc kệ chân trái ê buốt tột độ. Mũi giày bata chân trái lao vào bàn tay Cao Hùng

Hùng quá bất ngờ...quên mất, nhỏ này là em Kiệt, ít nhiều cũng sẽ có trò này

Buông tay nhỏ ra né cú đá, tuy vậy vẫn bị trúng vào bắp tay hùng...

- Khá đó người đẹp, bất ngờ nha~~~~ hùng ngạc nhiên nói xen lẫn đùa cợt

- Shit*- Ch* chết, bốn tiểu thư đây đau chân nên hơi lạt hướng nhá. Không thì không dễ vậy đâu. Vy đứng dựa vào cạnh bàn, hơi cà nhắc chân trái. Không ổn rồi, đau quá, trật gân nặng rồi!

- Đi theo tôi- Hùngbắt ngờ tóm lấy cánh vai, thô bạo lôi nhỏ đi

- Buông ra. Thằng khốn...

Nhìn xung quanh canteen. Không thể nào, ai cũng quay mặt làm ngo! Con người này quyền lực thế sao????

Giờ làm sao đây?? Trong trường sao mà sử dụng súng, với lại nhỏ cũng chả đem theo. Không ngờ lại bắt lực thế này. Bốn tiểu thư nhỏ đây thà chết chứ không chịu nhục đi với tên rác rưởi này. Lũ bạn nhỏ đâu hết rồi??? Hai ông anh mắc dịch biết trôi rồi sao?? Thằng anh mới kết nghĩa Nguyễn Hoàng Nhật Minh lặn đâu mất??? Cái tên biết thái chết tiệt Võ Vĩnh Hải anh phẫn ở ngã nào?????? Cứu nhỏ giời lắm mà, cứu một lần nữa xem!!!!

- Võ Cao Hùng...buông cái tay bẩn thỉu đó ra

Vút___ Bàn tay khoẻ mạnh khác gạt bàn tay Cao Hùng ra. Tóm lấy Vy từ đằng sau...

Cái cảm giác này, quen quá...tối qua. Đúng là cái cảnh này...y hết tối hôm qua!!! Chất giọng đáng ghét này, kẻ thù của nhỏ, Võ Vĩnh Hải.....

Bàn chân tê buốt khẽ mất thăng bằng ngã vào bờ vai săn chắc của Hải....

Cả canteen sôi nổi hẳn lên. "Baby boy xuất hiện rồi!". "Cứu Hotgirl mới sao???"." Anh em họ Võ đối đầu nhau!!!!"

Cái gì, nhỏ có nghe lắm không. " Anh em??"

- Đầu gấu. Tránh ra!!- Hải bỗng lạnh giọng khác hẳn thường ngày. Bế thốc vy đặt xuống chiếc bàn gần đó trong khi nhỏ vẫn chưa kịp phản ứng gì...

- Ê...này.....- vy lấp bắp

Hải bước đến đối diện Cao Hùng. Đôi mắt đùa cợt nghiêm túc lạ thường đối diện đôi đồng tử giận dữ

- Lại là này??? Thích xía vào chuyện của tao thế à??- hùng tròn mắt nhìn Hải

- Xem ra anh coi thường lời nói của tôi nhỉ??- cậu cười khẩy

- Mà...

- Tôi không muốn làm anh bẽ mặt trước nhiều người- cậu nói nhỏ vào tay hùng

Thằng ch* này. Đe dọa sao??? Hùng không thể chịu nổi nhưng....không còn cách nào khác!

- Mà nhớ đó... Tao sẽ trả thù mày từng chút một- nghiêng hăm răng ken két. Quay lưng nhìn về phía vy, lần sau nhất định lời được cô đi.

Có một người bỏ đi mang theo một mối thù lần nhục cực đại.

Nhỏ chung hững hờ nhìn cậu .. Tên này....khác quá....

Bước đến gần bên Vy. Cậu khẽ nhăn mặt...

- Nè, cô sao vậy?? Sao không K.O thằng đó đi chứ??? Cô nhiều chiêu lắm mà

Nhớ lại lần trước ma phát tức! Lần đó...xém nữa đá vào chỗ...***... Của cậu luôn rồi!

- Cái gì tồ...i- vy cứng họng

- Tôi tôi anh anh gì??? Đừng có mà dính vào tên đó lần nữa nghe không?!!- hải nạt nhỏ

Cái gì?? Quát nhỏ hả?? Tên này...

- Cái tên hách dịch nhà anh! Anh cần anh... Á~~~~ định đứng dậy chửi cậu một trận thì..aaa quên mất cái chân đau!

- Nè...nè. Cô sao vậy?- Hải hỏi

- Aaa...- vy không trả lời, ôm chân đau

- Đầu gấu cô đau chân hả?? Có sao không. Đưa tôi xem

- Không cần...anh buông ra- nhỏ nói giọng khó khăn

- Đưa tôi xem- hải khụy chân xuống

- Đã nói...

- Đừng cứng đầu nữa!- cậu quát

Nhỏ hét hồn. Im bật người bất động. Thành thật. Tim đập mạnh quá! Nhỏ sao thế này

Hải cầm bàn chân thon thả kia lên xem. Cái gì đây hả?? Bầm tím luôn rồi...đề bao lâu mà chân nghiêm trọng thế này!

- Cô...đêm qua đến giờ đừng nói là chưa bôi thuốc nhá!- cậu nhìn nhỏ nghi hoặc

Đáp lại cậu là đôi mắt long lanh con sò xanh của nhỏ.

- Ôi trời~~đi lên phòng y tế mau- hải gắt

- Anh hâm à! Sao tôi đi được...cứ đề đấy. Chút tôi tự đi!!- vy nhăn nhó nhìn cậu

- Một chút là bao giờ???

Gì đây? Tên này?? Lo lắng cho nhỏ à??? Uống lộn thuốc sao???

- Bao lâu...kệ tôi...anh cứ đề... Á a...nà..y- chưa kịp đề vy nói, hải bế thốc nhỏ lên một lần nữa

Bóng cậu trai có mái tóc thuộc về biển cả bé con bé mái tóc đỏ rực rỡ của máu chạy đi gấp rút. Mặc cho nhò giầy giết la hé inh ỏi. Cậu trai vẫn chạy do trong con mắt của vào người.....

Phòng y tế

Sau khi cô giáo băng bó cho vy xong. Dặn dò một vài thứ rồi ra ngoài..

Tức thật...lại để cậu cứu, còn quát nhỏ nữa chứ. Nhục thật.....nhưng sao.....lần này..... Không thấy ghét cậu nhĩ????

Nhỏ tho thần nhìn ngoài cửa sổ. Cậu ảm nhỏ, thờ dốc, mùi bạc hà, mồ hôi, đôi tay cứng cáp, khuôn ngực rắn chắc.....sao mà.....

"Ám áp quá!" vy lẩm bầm

Cạch. Cậu bước vào với chai thuốc giảm đau

- đầu gấu! Lắm nhắm nhắm gì đó???

- Không...không có gì- có người cuối mặt ngượng ngiu

- Wo!! Gì đây?? Đầu gấu??? Thái độ đó là sao?!!- hải méo mặt nhìn nhỏ

- Tôi...anh...

- Thôi bỏ đi! Đưa chân cô đây!- hải ngồi xuống cạnh nhỏ

- Không...không cần! Tôi tự làm- nhỏ nói

- Azzì, cứng đầu có mà vừa vừa thôi chứ- cậu lườm nhỏ, tóm lấy bàn chân nhỏ xiu

- Ấy...nhẹ thôi!- vy mím môi

- Rồi...rồi....

Đôi tay nhẹ nhàng xoa thuốc giảm đau. Bờ môi mỏng như con gái đôi lúc chu lên rồi dần ra theo từng đường xoa tí mỉ. Nhỏ nhìn cậu lúc này....sao mà .....dịu dàng quá!

Con người trước mặt nhỏ.....là tên đáng ghét thường ngày đây sao?!

- Rồi đó. Hai ngay sẽ khỏi thôi- hải dựa người lên giường bệnh nói

- ....tên đó...là anh em của anh sao!

- Hả...hoi~~~ anh họ thôi.... Thằng dê tiện đó tôi không ưa- Cậu trề môi

- Haha ....nói làm như anh đang hoàng lắm không bằng~~~ vy bụm miệng cố nén cười

- Nè~~ bộ trong mắt cô...tô xấu thậm tệ lắm hả??!- cậu nhăn nhó

- Haha.....chính xác!- nhỏ nháy mắt

- Hoi~~tôi bó tay với cô

- ....

Không gian cứ thế chìm vào tĩnh lặng. Nhỏ ngẩn ngơ nằm trên chiếc giường ga trắng

Cậu băng khuỷu gác tay ngã dài theo nệm sofa xanh

Không gian cứ thế...cứ thế....cho đến khi:

- ....Này.....- nhỏ gọi

- Gì??- cậu nhan nhợt đáp

- ...tôi...

- Sao??

- Dù sao.....cũng cảm ơn anh!

- Hà???- bật người khỏi sofa. Cậu vừa nghe lầm chẳng

- Tôi.. .không nói hai lần đâu- nhỏ hậm hực qua mặt đi

- Rồi rồi~~~~ ok

Reeng reeng

Tiếng trống vào lớp kết thúc tiết học và không gian yên tĩnh nơi phòng y tế

Hắn gọi điện cho Hải, cả bọn cùng nhau kéo qua phòng y tế. Gửi moto vy cho cô hiệu trưởng. Kiệt chờ Vy về nhà!!!

Trên chiếc Ducati 1299 hạng sang. Kiệt luôn mồm chửi bới con em cứng đầu, bê tha chẳng bao giờ lo cho bản thân ra hồn của mình. Anh đâu để ý rằng: đứa em gái cứng đầu đó, hôm nay không chịu chống chế lấy một tiếng...ngoan ngoãn nghe anh thuyết giảng một cách vô điều kiện!

Vy phóng tầm nhìn vô định dọc trên đường. Mặc cho dòng người có xô đẩy che chút thật đông đúc, ồn ào..tâm hồn nhỏ giờ đây....sao ảm áp, dễ chịu, yên bình.....và ảm áp quá!

Phía sau con Ducati 1299 là con Suzuki R750 có chàng trai mái tóc màu nước hương đôi mắt về cô gái tóc hung. Ánh mắt anh dịu dàng và đầy niềm hạnh phúc!

- Đầu gấu dễ thương!- cậu khẽ nói

Hết chương 14

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Làm Bạn???

Vy tỉnh sau cơn ngủ thật dài. Nhỏ từ từ ngồi dậy, làm vài động tác cho giãn gân giãn cốt

Đã 10h trưa, hôm nay Kiệt bắt nhỏ nghỉ học cho đến khi chân khỏi hẳn, con người nhầy nhót của nhỏ: 100% là làm cho nó nghiêm trọng hơn. Nên cho dù nhỏ có nói thế nào, cũng chẳng ai nghe nhỏ cả!

Vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo. Nhỏ mặc 1 cái áo thun dài tay ôm sọc ngang trắng đen. Quần soóc vàng chanh. Xỏ đôi dép đi trong nhà vào. Lê bước ra khỏi phòng. Chán thật, rõ ràng là không còn đau nữa, vậy mà ông anh già lại không cho đi. Nói gì thì nói, nhỏ chẳng bao giờ trái lời Kiệt bất cứ một lần nào! Ông mà điên lên thì hậu quả khó lường...

Nhắc cái chân nay mới nhớ...nó hết đau...là nhờ ai nhỉ?! Anh ta...

Hừm! Anh ta không hẳn là người xấu nhì. Cũng không hẳn là thô lỗ và cũng không hẳn là....không dịu dàng!

Nhỏ có vẻ bớt ghét anh ta rồi...hôm qua...còn Cảm Ơn anh ta nữa chứ!

Nghĩ đến đây, có người mặt đỏ phừng phừng, tim đập loạn xạ cả lên...

- Aizzi! Đặng Huỳnh Ngọc Vy...mày nghĩ cái gì vậy nè~~~~ Tự tát vào má mình, nhỏ vội vàng chạy xuống cầu thang

Mọi người chắc đi học hết cả rồi, nhỏ nhìn từ phía ngôi nhà chẳng có lấy bóng người....Ai~~~ đúng là chán chết mà!

Làm gì giờ ta?! Hay là ra vườn thử xem nào!

Bên ấy nhỏ và cô trồng đầy hoa ở ngoài vườn. Nhỏ thì trồng hoa hồng: màu đỏ, màu vàng, màu trắng, tím...có đủ cả. Đặc biệt là hoa hồng đen! Nét đẹp huyền diệu của chúng khiến nhỏ say mê và níu giữ lại. Nhỏ đam mê hoa hồng!

Cô thì lại khác, cô trồng hoa lan trắng và cúc. Đứng là con người thủy mị có khác. Toàn thích loài cây tinh túy và ý nghĩa!

Tuy vậy nhỏ và cô không quên chăm 1 khu trồng cỏ non cho nó. Đơn giản là nó ghét hoa...rất ghét...và nhỏ cũng chẳng hiểu vì sao nữa. Chắc là tại cái bản tính lạnh lùng ghét mọi thứ màu mè của nó thôi!

Cũng vì vậy mà bên đó khu vườn của 3 đứa bị chia làm 3 phần biệt lập một cách rõ ràng!

Không biết bên đây nhà mấy ông con trai này thì sao nhỉ. Con trai thì hoa hoéc là hết hi vọng rồi

Và đúng như những gì nhỏ nghĩ. Toàn cây là cây và cô là cô. Một màu xanh lè xanh lét muốn xanh luôn nhà kẻ bên!

Lắc đầu ngán ngẩm, Vy bước đến cái xích đu ngồi xuống đung đưa. Ôi mẹ ơi, một cái nhà tẻ nhạt...

- Hay là trốn ra ngoài nhỉ- nhỏ lẩm nhẩm

Vừa lúc đó một tiếng động vang lên

"ẦM"_ trên một cái cây to cao gần nhỏ, một thân ảnh rớt phịch xuống "nhẹ nhàng"

- Ui da~~~~ mẹ kiếp

Hải đang trong tư thế "hôn đất mẹ bao la" nhăn nhó cất tiếng

Cái som trắng tinh mới 3 cúc hở ngực trắng rách chỉ chít, chứng tỏ lúc rơi xuống, cành cây "luyện tiếc" "hiu giữ" cậu lại nên mới như vậy! Cái quần ngố đỏ còn thấm hại hơn, dính toàn bùn đất và lá cây bầm đầy...

Nhỏ méo mặt nhìn "sinh vật lạ kì"...

.....

.....

.....

Sát trùng xong nhỏ dán 1 miếng băng cá nhân màu nâu vào khuỷu tay giúp Hải. Mắt không ngừng lườm nguyệt cậu...

- ...rồi...xong rồi đó!!- vy cất tiếng

- ...cảm...cảm ơn- hải lí nhí ngượng ra mặt

- Anh làm gì phải leo rào vào một cách mờ ám thế hả- nhỏ nghi hoặc

- Hừm...cô nói thì hay lắm. Chuông cửa tự động hỏng rồi kia kìa, gọi mãi 20ph có đánh thức được con heo ngủ nhà cô đâu??- Cậu hậm hực nhìn nhỏ, xuyết xoa cánh tay

- Ô...tôi....anh về giờ này thì ráng chịu, trèo tường leo cây vào thì té là đúng mà- Vy cãi

- Hơ...cô ngang vừa thôi nhá- Hải tròn mắt

- Mà...ai bảo anh cúp học làm chi rồi về sớm há???- Nhỏ nhú mày

- Cúp học?? Cô đùa chắc...tôi đây đường đường chính chính đi cổng lớn ra khỏi trường à nha!- cậu phân bua

- Xi....lười biếng!- Nhỏ trề môi

- Kệ tôi- cậu đáp lại

- Nè anh.. Tôi vừa sơ cứu cho anh đấy nhá! Đừng có giờ giọng đó...

- Ờ...thì....cảm ơn rồi mà- Hải bịu môi

Vy không thèm cãi nữa. Thu dọn linh tinh rồi đem cất. Nói nhiều làm gì với thằng cha lí sự cùn này chứ. Hừm, nghĩ mà phát bực, khi không leo cây vào cho trầy xước mình mấy choi vậy chứ?! Cái gì mà "đường chính chính ra khỏi trường bằng cổng lớn"...đồ ngang tàn, hống hách...

Lát sau nhỏ trở ra...

Áo thun 3 lỗ trắng, quần đùi. Hải nằm sõng soài trên sofa xem tv.

- Ê...anh cúp chi để về nằm đó à??!- Vy thấy vậy hỏi
- Ờ...- cậu thờ ơ đáp
- Là à nha! Tôi tưởng phải Bar hay vũ trường rồi chứ
- ờ...

Liếc nhìn cái iphone trên bàn, số lạ cứ gọi mãi.

- ..điện thoại kia
- ..ờ...- khò người nhìn màn hình rồi cậu lại nằm xuống

What the hell? Biểu hiện gì đây trời, thằng này, dám lơ mình à?

- Ê...nè...nè...- nhỏ huơ huơ tay trước mặt cậu
- Gìè???- cậu nhăn nhó
- Anh bị gì sao???- nhỏ hỏi
- .. Không gì!
- Không bar. Không vũ trường. Không hẹn gái. Không fan girls như mọi hôm tôi thấy...vậyy cúp học về đây làm gì??- nhỏ méo mặt
- Đầu gấu...đừng quan tâm!- cậu đứng dậy, toan bỏ xuống bếp

Hơ..tên này?

Gì đây?

Nhỏ ầm ức ngồi xuống ghế...

- Hừm..đồ...

Bực mình mà! Thằng này sáng lên con hả trời. Thôi mà kệ.....nhỏ cóc quan tâm

Cậu đang ở dưới bếp.....hừm, nói vậy là chưa ăn gì sao?? Gần 10h rồi....nhắc mới nhớ.....nhỏ cũng chưa ăn gì sáng giờ...

Lò mò đi xuống bếp, nhỏ bắt gặp....

Hải ngồi dưới bếp tay cầm gói mì ăn...sống!!!!

OMG!!!

Cái quái gì đang diễn ra!

- Tên biến thái...anh ăn cái QUÁI gì vậy??- nhỏ nhăn nhó nhìn cậu
- ờm...thì ăn mì!- cậu thản nhiên đáp
- MÌ????
- Cô làm gì ngạc nhiên vậy???- hải nhìn vy
- Anh..ăn sống kiểu đó luôn hả???- nhỏ tròn mắt
- Ủ...có sao đâu- lại thản nhiên
- Sao không nấu chín
- Có..biết nấu đâu- vô cùng thản nhiên

Ồi thầnnh linh ời....người gì đây trời

Thế ki 21 văn minh có thằng không nấu mì gói. Nhỏ có ù tai không vậy???

Trời trời, cần vậy ăn luôn sao???

Nhỏ mới thấy tên nào ăn uống tùy tiện thế đấy!!!

Lên tấn sông mắt thôi...

Hùng hùng hồ hồ đi đến cạnh cậu... Pác...

Vy giật phang gói mì của hải...

- Ê..nè nè...trả đây- cậu gắt

- Đẹp...- nhỏ trừng mắt

- Muốn kiếm chuyện hả??????

- Ăn vậy đau bao tử thì sao?

- Kệ tôi

- Im đi...

- Ồ hay...nhỏ này- Cậu méo mặt

- Ngồi yên đây đùm tôi cái !!!!- vy hét vào tai hải

Cậu giật bắn người suýt té ghế mất rồi

Vy liếc xéo cậu một cái rồi quay mặt ra phía sau vian bếp...

- nè...cô...- Hải lấp bắp

- ....

- Ê...tôi đang đói nha!

-....

- Đưa đây coi!

-...

- Đừng chộp tôi quạo nha

-.....

- Nè..

-....

- ..con nhỏ này đúng là....

Xoảng- cộp-xèo-keng....

Hàng loạt âm thanh vang lên....

Tiếng xoong nồi chảo va chạm nhau nghe chói tay...

Mùi thơm sực nức vào mũi cậu...

Cái gì vậy?

Cậu có nghe làm không, nhỏ đang.....NẤU ĂN sao????!

- Đầu gối...cô...

- Xong rồi đây!!!- nhỏ quay mặt lại cười híp mắt với thành quả trên tay...

Thịch...có người vì thấy nụ cười đó mà tim lỗi mất 1 nhịp không hay...

Sườn xào chua ngọt, cơm chiên và trứng ốp la....

Hải há hốc hết nhìn Vy lại nhìn thức ăn..

Khẽ nuốt nước bọt cái ực...cậu như không tin nổi vào mắt mình, nhỏ làm mấy thứ này sao???

Vy há hê với thành quả 10ph của mình...nhỏ mà đã làm thì cũng xong...haha!

- Cô...- cậu lắp bắp

- Kaka! Anh thấy chưa?- đặc chí

Nhỏ cũng biết làm mấy thứ này sao? Cậu không ngờ đó, những tưởng chỉ có Ngọc làm được...vậy mà.... tính tình chua ngoa, ngang ngạnh, lại còn..
Bạo lực vậy mà cũng có mặt này sao???!!!

What is happen?

Đây là sự thật à????

- nè, đừng có nhìn tôi kiểu đó nha- vy cau mày nhìn Hải

- cô ...làm thật à???- hải nghi hoặc

- Anh nghĩ tôi đùa- nhỏ khó chịu

- À không...không có...tôi

- THÔI...nói nhiều quá! Ăn đi...- nhỏ kéo ghế ngồi đối diện cậuu và bắt đầu ăn

Hải bắt giắc cầm đũa lên, nếm thử một chút, um đúng là chẳng chê vào đâu. Thật không thể tin được!!!

- Um. Ngon đấy!

- Còn phải nói- nhỏ bĩu môi

- ơ...mà sao có lòng tốt làm cho tôi ăn vậy?- cậu nghi ngờ. Hay là nhỏ bỏ độc vào ta??!

- Hừm...anh nằm mơ đi. Tại tôi không muốn mắc nợ ai hết thôi, tôi với anh coi như huê!- vy khẳng định

- .....à...ra vậy.- cậu ậm ừ

Nhỏ này. Dễ thương quá đó chứ!

- Cô...cũng giỏi phết nhỉ?! - cậu lí nhí

- Hừm..-nhỏ ngạc nhiên nhìn cậu

- Không có gì!

Ai đó khẽ cuối đầu ăn tới tấp, ai đó trơ mắt nhìn ai đó ăn. Ai đó vừa nghe làm chẳng? Ai đó vừa khen ai đó sao? Sao ai đó có chút lảng lảng vậy nè!

- Ê. .nè...- nhỏ khều cậu

- Hử...

- Chúng ta...đừng chiến tranh nữa

- Sao?!

- Thì....làm bạn đi!- nhỏ tỏ vẻ

- Có đúng là cô không đây!

- Anh...đồ..

- Thôi thôi rồi rồi...ok

- hừm- nhỏ liếc xéo

- Được rồi! Đầu gối...làm bạn!

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tôi Ghét Anh

Trong căn phòng có cách bày trí toát lên đây về nam tính dùng gam màu cam đen lẫn chủ đạo. Hải nằm lẩn lộn trên chiếc giường to, đã qua 12h đêm rồi đây, vậy mà vẫn không tài nào ngủ được

Sao sao ấy nhỉ?? Lòng ngực cậu như nở hoa mất thôi, nhỏ nói :'' làm bạn'' sao????

Nhỏ chịu làm bạn với cậu, có nghĩa là

...đối với nhỏ, cậu không hẳn là tên xấu xa rồi. Hihi!

Đầu gối này....cái mặt đỏ ửng lúc nói câu đó.... DỄ THƯƠNG không chịu nổi!!!

Đây là lần đầu tiên cậu cảm giác lâng lâng đến vậy, cứ như sắp chạm được đến cả thế giới!!!

Có ai nào tin rằng, chàng trai có màu tóc thuộc về biển cả....trót phải lòng cô gái làn tóc mang sinh khí của lửa!

Cậu trải qua hàng trăm mối tình, có lí nào không nhận ra cảm xúc hiện tại của mình là gì??! Chà là..... CẬU THÍCH NHỎ MẮT RỒI!

Chưa hẳn là yêu, nhưng cậu luôn để mắt tới từng hành động của nhỏ, chúng luôn rất đặc biệt trong mắt cậu. Cậu thích chọc phá nhỏ, muốn nhỏ trò chuyện với mình, cậu thích ngắm nhỏ từ phía sau, hay thắc mắc xem nhỏ đang làm gì, nhỏ nghĩ gì và cậu là gì trong mắt nhỏ...

Lúc sáng thường là sẽ đến bar nhưng ra khỏi trường học xong cảm thấy cái bar sao mà nó nhạt nhẽo quá, liền quay xe về nhà. Lúc nhỏ sơ cứu cho cậu sao mà nhẹ nhàng, dịu dàng làm sao! Cậu còn khá bối rối khi nhỏ hỏi ''về nhà làm gì?''. Không lẽ...nói cậu về là muốn nhìn thấy cái mặt mốc của đầu gối là nhỏ hay sao? Lại còn nấu thức ăn sáng cho cậu nữa chứ. Aaa...vui quá!!!

Bình thường như bây giờ thì cậu sẽ làm gì nhỉ? Tất nhiên là nói: ''I love you. Ok?'' ngay tức khắc với đối tượng rồi... Nhưng bây giờ...cậu lại không muốn nói, có khi nào bị nhỏ từ chối không?! Mắc cười ghê, cũng có ngày Võ Vinh Hải sợ bị con gái từ chối cơ đấy!

Cậu muốn từ từ cảm nhận cảm xúc chân thực hiếm có này của mình!

- Thôi kệ, đầu tiên cứ như vậy sẽ ổn- cậu tự lẩm bầm

Bỗng:

"Hey mambo! Mambo italiano

Hey mambo! Mambo italiano

Go go Joe

Khúc nhạc người Sigiliano

Nào mình cùng hoà đồng

trong điệu nhạc mambo và rượu nồng

Hey mambo! Mambo italiano

Hey mambo! No more amoz za rel la

Hey mambo! Mambo italiano

Cuộc đời còn gì buồn

hãy tìm lại mình để khỏi lạnh lùng

Đêm đang vui ta hãy trao nhau nụ hôn mê say

Nhưng hãy trao nhau trọn đêm nay

ta cùng vui đêm nay tung bùng

Nếu cứ trách cứ khóc

cũng không được gì

Ta say ta vui

Hey mambo! Mambo italiano

Hey mambo! Mambo italiano

Go go Joe

Khúc nhạc người Sigiliano

Nào mình cùng hoà đồng

trong điệu nhạc mambo và rượu nồng

Hey mambo! Mambo italiano

Hey mambo! Mambo italiano

Go go Joe

Khúc nhạc người Sigiliano

Nào mình cùng hoà đồng

trong điệu nhạc mambo và rượu nồng

Hey mambo! Mambo italiano

Hey mambo! No more amoz za rel la

Hey mambo! Mambo italiano

Cuộc đời còn gì buồn

hãy tìm lại mình để khỏi lạnh lùng...

Đêm đang vui ta hãy trao nhau nụ hôn mê say

Nhưng hãy trao nhau trọn đêm nay

ta cùng vui đêm nay tung bùng

Nếu cứ trách cứ khóc cứ trách cũng không được gì

Ta say ta vui

Hey mambo! Mambo italiano

Hey mambo! Mambo italiano

Go go Joe

Khúc nhạc người Sigiliano

Nào mình cùng hoà đồng

trong điệu nhạc mambo và rượu nồng

Hey mambo! Mambo italiano

Hey mambo! Mambo italiano

Go go Joe

Khúc nhạc người Sigiliano

Nào mình cùng hoà đồng

trong điệu nhạc mambo và rượu nồng

mambo... italiano ...

..."

(Bài hát: mambo italiano_ Hồ Quang Hiếu)

- Alo...- cậu chán nản bất mảy

- .....kom~honey. Anh đâu rồi?? Tới bar đi anh- một giọng nói ồm ồm vang lên

- Jessica, tha cho anh đi. Bây giờ trễ rồi- cậu ngán ngẩm đáp

- Ừm. Trễ là trễ thế nào. Anh sao vậy hả, lúc sáng em hẹn đến bar lại cho em leo cây, bây giờ trễ là trễ thế nào??- jessica trả lời cậu bằng chất giọng bức bối, thất vọng

-... Anh xin lỗi. Nhưng chúng ta đừng gặp nhau một nữa. Đến lúc "say good bye" rồi em à! Tạm biệt

- Ơ...anh kom...tuttuttut- không đề cô gái nói trọn câu, cậu đã cúp máy

Bây giờ cậu không có hứng thú đi đâu cũng chẳng muốn nói chuyện với bất kì ai ngoài nhỏ. Nói đúng hơn, trông mắt cậu bây giờ, nhỏ là cô gái.có giá trị nhất!

Nằm phịch xuống làn xộp mềm mại, từ từ chìm vào giấc ngủ. Cậu đã thay đổi bao nhiêu trong những ngày biết đến nhỏ nhỉ. Ngay cả cậu cũng không biết.....hình ảnh nhỏ thật nhiều trong tâm trí.....đây là cảm giác thích một người thật lòng ư?

.....

Không khí canteen đông đúc đến ngột ngạt

Vy ngồi thưởng thức ly sinh tố dâu mát lạnh. Hơi, thật là một ngày buồn chán của nhỏ. Nàng chờ cô đi nhận công ty từ sớm, như vậy có nghĩa là: Hôm Nay Là Một Ngày Nhảm Chán!

Mình chứng cho điều đó chính là: nhỏ phảingồi cạnh cái cục băng di động là nó, ở cái chốn canteen ồn ào này, nó chỉ cầm đầu ăn và ăn , nhỏ có thanh thờ hay nói chuyện gì nó cũng chỉ biết "à. Ừm.ừ...ờ.. " cho có, không thèm trả lời gì hết. Còn na, đối diện nó và nhỏ lại chính 4tên ôn thầnn, nói chuyện rôm rả mãi như thế, nhỏ có nghe cũng không hiểu gì, có muốn cũng không xen vào được! Đúng là chướng mắt, không thấy nhỏ rất buồn sao chứ?!

Hôm nay Cậu với nhỏ cũng không cãi nhau như mọi khi, biết bắt bẻ sao được, nhỏ là người mở lời "cầu hoà" trước mà. Cậu không lên tiếng trước, nhỏ nói kiểu gì đây?!

Tự nhiên cảm thấy muốn cãi lộn với cậu quá. Nhỏ thấy hối hận vì yêu cầu làm bạn ghê! Tại nó mà nhỏ không nói chuyện với cậu được...

- Tao đi vệ sinh một chút- kiệt đứng dậy nói

- Tao đi với mày- cậu đứng dậy theo

- Ừ..."xả" cho kĩ nhé~~~ hần đá đều

- Haha- lâm cười nhẹ

- Đợi đi. Tao trở lại mày chết chắc- hải liếc xéo

Hải và Kiệt xoay người đi khỏi bàn, đi ngang nhỏ nhìn cái mặt hầm hầm của nhỏ cậu hơi khó hiểu, nhú mày 1s, thò tay vào túi lấy ra thanh socola thả về phía bàn nhỏ

- Ăn cho hạ hỏa- cậu khề nói

Vy ngạc nhiên đưa mắt nhìn tấm lưng dần xa khuất, rồi lại chăm chú nhìn thanh socola trên bàn mình...

"Cho mình sao" nhỏ tròn mắt

- Socola ở đâu vậy?- hấn nhìn vy

(Hành động của hải rất nhanh nên không ai nhìn thấy)

- Socola đáng? Em đổi khẩu vị à?- lăm thắc mắc(nhỏ chỉ thích socola sữa mà thôi)

- À...ạ...- vy ậm ừ, nhanh tay đớp lấy thanh kẹo bỏ vào balo mình

Lâm và hấn không thắc mắc gì nữa, cả hai quay sang nói chuyện với nhau

"Anh ta cho mình?!" ... "Hoạ hoá sao? Anh ta nhìn được vẻ bức bối của mình?!" ... "Vậy là có để ý quan tâm đến mình sao?!" ... "Sao tâm trạng thoải mái vậy nè!"

Vy cảm thấy có chút gì đó đang lên lõi trong tim nhỏ, gì đây? Dễ chịu quá, ấm áp quá....

Nó ngậm ống hút từ chai sting dâu lia mắt quan sát con bạn thân bên cạnh....

Biểu hiện của nhỏ là gì đây? Mặt đỏ đỏ...nhỏ đang cười sao? Nụ cười mỉm nhưng tươi tắn lạ thường.

. " gì đây Đặng Huỳnh Ngọc Vy, mày có phải..." nó thiết nghĩ

Nhắm mắt lại, nó suy luận được một điều thú vị...có phải cậu và nhỏ....? Bất giác nó nở nụ cười hiền lành!

Nó không biết nụ cười của mình được thu vào tầm mắt của người đối diện.....

[Nguyễn Hoàng Nhật Minh, Dương Minh Lâm lên văn phòng gặp hiệu trưởng gấp...nhắc lại, Nguyễn Hoàng Nhật Minh, Dương Minh Lâm lên văn phòng gặp hiệu trưởng gấp...]

- Sư mẫu?- Lâm nhú mày

- Bà ấy lại bày trò gì đây?!- hấn chán chường

- Dù gì thì hai anh lên xem sao đi!- nhỏ nói

- Hoi. .bà ta đúng là lăm trò- hấn đứng dậy nói

- Ủa, anh quen à?- nhỏ hỏi

- À...ừm.- hấn ậm ừ

- Thôi..đi!- Anh nói

Cả hai người rời canteen. Hấn và anh vừa đi vừa ho khan vài tiếng làm lũ con gái hét ầm cả lên...

Nó dõi theo bóng lưng hấn...miệng lẩm bầm 1 từ..."Quen?"

Brừ...brừ...

- Alo- nó bắt máy

- "Đến chi nhánh con Ngọc rước tao đi"- đầu dây bên kia đáp, là nàng

- Con Ngọc đâu?- nó hỏi

- "hó vẫn còn trong công ty, mà đến rước tao đi. Ở bar có chút việc"- nàng nói

- Việc gì? - nó nhú mày

- " ..đến đi, bang Fydy gây chiến!"- giọng My sắc lạnh hẳn

-....10ph...- nó đập ngắn gọn rồi tắt điện thoại

Bỏ điện thoại vào balo, nó kéo ghế đứng dậy:

- Ủa, đi đâu vậy?- nhỏ thấy vậy hỏi

- Rước con My rồi ghé bar chứ- nó nhàn nhạt đáp

- có việc gì sao?!- nhỏ hỏi

- Chút việc. Đùng bạn tâm!- nó nói

- Ồm...- nhỏ ậm ừ

- Bye!- nó vẫy tay

- Bye!

-Hừm! Lại ngồi 1 mình- nhỏ lẩm bẩm

Lần trước cũng ngồi đây 1 mình, bây giờ cũng vậy. Đúng là chán chết. Số nhỏ cô đơn vậy sao??!

Hai hôm nữa nhận công ty, lại sắp bị giam lỏng trong công việc, nhớ lại những ngày tháng đó....ôi sao đau đầu!

Công việc, số liệu, tán tỉnh, quấy rối, ghen ghét và cả giết người. Nó làm nhỏ quá ngán ngẫm. Nhỏ không phải muốn bị nhiều người chú ý tới, càng không muốn tạo ấn tượng đặc biệt hay gì với người khác. Chỉ là...ngoại hình hay cách nói chuyện làm việc này đều là bản tính thật sự của nhỏ từ nhỏ đến giờ. Có thể người khác không tin, nói nhỏ cố ý gây Impress! Nhưng nhỏ không quan tâm, mặc kệ người khác nghĩ sao thì nghĩ. Giải thích không thích hợp với nhỏ!

Bỗng...

- Á á á~~~~- tiếng nữ sinh hét toáng loạn

Sự xuất hiện của 1 tên con trai, bộ quần áo đắt tiền, cắt tóc phong cách...

Nụ cười đều đặn, kiêu căng. Nhếch môi làm nữ sinh chao đảo....

Ai ngoài Võ Cao Hùng_ cậu ấ tập đoàn D.A hùng mạnh

Nheo mắt hồi lâu, đôi đồng tử hướng về dáng cô gái thanh mảnh có mái tóc hung đỏ.

Hùng chậm chạp tiến đến gần nhỏ...

- Ôhô...chào người đẹp- hùng cất giọng

Nhỏ hơi giật mình quay người lại chạm mắt hùng

- Anh...- vy nhú mày

- Lại gặp nhau rồi. Duyên nhĩ!- hùng nhếch môi

Ôi trời. Đúng là xui xẻo đến với nhỏ mà. Lúc nào ngồi hay đi một mình đều gặp thẳng mắc toi này. Tức chết mà!

- Da mặt anh dày hơn tôi nghĩ- vy đá đều

- Đừng nói thể với hotboy như anh chứ?!- hùng cười cợt

- Ha~~~~tự tin thái quá rồi- nhỏ đá đều

-...thằng bạn trai của em đâu rồi- hùng nhìn nhỏ

- Bạn trai???- nhỏ nhú mày

- Đúng, Võ Vĩnh Hải. Nó tuyên bố em là của nó còn gì- hùng khinh khinh

- anh....sửa cái quái gì vậy?- nhỏ nghi hoặc

- em...không biết hay giả vờ?- hùng hỏi ngạc nhiên nhìn nhỏ

- ...- nhỏ im lặng nhìn hùng đề phòng

Giờ đây? Đừng nói là nhỏ không biết thật nha!

- Ha~~không biết em giả bô hay gì...nhưng, lần trước ở bar. Thắng Hải tuyên bố em là con đàn bà của nó mà. Không đúng sao?- hùng nói

- Gì?- nhỏ tròn mắt

- Sao em ngạc nhiên vậy,? Chẳng lẽ không đúng?- hùng cười đều

-NỀ... Võ Cao Hùng- giọng nói giận dữ vang lên

Là kiệt

Kiệt và Hải đi đến gần hùng

- Tưởng ai. Tình địch cũ- hùng nhếch miệng

- Tránh xa em tao ra- kiệt gắng giọng

- Hừm! Nóng tính nhì, cả họ yêu quý cũng ở đây à! Yên tâm, anh mày chưa làm gì ĐÀN BÀN BÀ của chú đâu- hùng mỉa mai

- Thắng điên- hải hậm hực

- Thôi đi đây! Để lại không gian cho mấy người. À mà Hải nè, xem ra cô bé có vẻ ngạc nhiên khi biết mình là NGƯỜI CỦA MÀY ấy nhì

- Mày sửa gì vậy,- kiệt nhếch môi

- Ồ...không gì. Thôi bye nha, tình địch cũ- n cho kiệt ánh mắt gian xảo. Hùng quay lưng bỏ đi..

- Đầu gấu cô có sao khôn- cậu nhìn nhỏ

- Thắng chó điên đó có làm gì mày không?- kiệt hỏi

-....

- Nề...ê...

- ....

- Con kia...mày căm à - kiệt

- ....

- Nề. Hay lại bị đau chỗ nào rồi??- hải bước đến gần nhỏ

- Anh đã nói gì với anh ta??- vy ngược lên nhìn cậu, ánh mắt lạnh đến chết người

-Ồ...- cậu khựng lại

- Người nào là của anh? Đàn bà gì của anh?

- Tôi...

- Anh có nói hay không- ánh mắt nhỏ sắc bén

- Cô sao vậy....

- Có hay không- vy nói, gần như thét

- .

.thì..có..nhưng chỉ là...lúc đó..

- Đồ xấu xa, anh vẫn là 1 tên tồi tệ- nhỏ đứng bậy dậy, bỏ đi

Pặc...bàn tay cậu núm lấy tay nhỏ...

- Đầu gối..nghe tôi giải thích....cô hiểu lắm rồi..- hải lấp bắp

CHÁTTTTTTTTT___

Cái bạt tay vang dội giữa canteen

Khuôn mặt đẹp như điêu khắc nghiêng sang 1 bên. Mái tóc xanh rủ xuống

Pặc_Vùng tay cậu ra mạnh hết sức có thể, nhỏ cất giọng:

- Võ Vĩnh Hải. Tôi ghét anh

Vy làm lùi bỏ chạy thật nhanh ra khỏi trường học, mặc cho tiếng gọi thất thanh từ anh trai

Hoà vào dòng xe tập nập. Con Suzuki ZX10R chạy như bán sống bán chết....

Nhỏ lắm rồi, thì ra cậu cũng chỉ là 1 thằng tồi như vậy

..nhỏ ghét nhỏ hận câu nói đó

Tạo sao chứ? Tại sao cậu lại nói như vậy. Chuyện của ngày xưa.....mẹ.....người đàn ông đó....ba nhỏ..... Cả đời này, nhỏ hận nhất loại đàn ông đó

Câu nói đó....điều mà nhỏ căm ghét nhất! .... Tại sao. Sao cậu lại là người như vậy

Tại sao lại là cậu????!

Kí ức ủa về

...làn mi chực tuông trào, bão táp năm xưa..

Hiện về trước mắt nhỏ

.....

.

...

...

Hải trời trông đứng đó, 1 cái tát từ nhỏ, sau đau quá, đau như tim gì máu..

.quá đau!!!

Nhỏ hiểu lắm rồi

..hiểu làm cậu rồi

..làm sao giải thích đây???

Cả thế giới như muốn sụp đổ ngay trước mắt cậu..

Đau đớn quá!

Và điều đau nhất là câu nói của nhỏ, như hàng ngàn kim châm cắm vào con tim

Có đơn giản là cậu chỉ thích nhỏ???

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương Ngoại Truyện 1. Anh Em Cùng Cha Khác Mẹ!

"/.....

Việt Nam 1997

Pằng__phát súng chí mạng từ 1 cô gái bịt khẩu trang đen

Thân hình cuối cùng cũng ngã xuống

1 Cô gái khác bị tên đó dí dao vào đầu nhẹ nhõm buông tiếng thở dài lặng người khuy xuống giữa tàn cuộc.

Cô gái bịt mặt chạy đến gần cô:

- Có sao không Dương???- cô gái bịt mặt hỏi, với tay cời khăn bịt mặt của mình ra. Một khuôn mặt xinh đẹp
- Không sao... Lam, ngại quá...lại để cậu cứu mình- cô gái tên Dương vừa sợ hãi vừa mệt mỏi nhưng vẫn không quên nhìn bạn mình cảm kích
- Ấy có gì chứ....bạn bè mà!- lam cười hiền nhìn Dương
- Tại mình cả....bạn thì ít, thù thì nhiều. Hại cậu...- Dương thờ dãi nhìn lam
- Thôi....có trách thì trách dung mạo phi phạm của cậu làm người khác ghét đến mức truy sát!- Lam bấu môi hiền hậu
- Minh..
- Thôi thôi. Chúng ta nên đi thôi, không thikhốn.... Minh đưa cậu đến chỗ lam
- ... Ừ..m.

Tại bar Silak

Quán bar được xem là ăn khách nhất thế giới ngầm. Không mờ ám hay nhờ quyền thế gì cả. Đơn giản là do nhân viên ở đây trẻ đẹp và chiều khách!

Hôm nay đông khách hơn cả mọi khi, đặc biệt toàn là nam. Trẻ có già có trung niên có. Ai ai cũng rất hào hứng, luôn hướng mắt ra sân nhảy.

Chả là hôm nay Dival_vũ nữ nổi tiếng nhất sẽ biểu diễn.....

Cứ mỗi ly sambanh, cocktail của nữ bartender vừa chế biến xong giao cho nhân viên đưa đến tay khách, chủ quán lại càng lo sợ, phập phồng...

Ông ta cứ đi qua đi lại suốt. Khách vip thì cứ hỏi liên tục mà Dival vẫn chưa đến, ôi trời, khách nổi giận thì toi...

Vừa lúc đó, con audi sang trọng phanh gấp thu hút ánh nhìn của bao người

Ánh Dương bước xuống, không quên cảm ơn cô bạn thân:

- Minh vào nha...cảm ơn cậu, nhất định có dịp mình sẽ trả
- Nhỏ này...thôi mình về, bảo trọng nha.- Ngọc Lam nhìn dương rồi lái xe đi thẳng

Ánh Dương lên vào cửa sau bar vào trong gặp ngay chủ quán. Ông ta mừng rỡ

- Dival...tôi chờ cô sáng giờ. Cô làm gì mà giờ mới đến
- Ông chủ, xin lỗi tôi có chút việc riêng..
- Thôi thôi được rồi! không nói nữa, khách đang chờ. Trang điểm rồi lên sân mau
- vâng!

...

-Không để các quý ông chờ lâu.....sau đây là Dival.....

Không khí sôi nổi lên hẳn, Dival trong bộ váy đen hai dây huyền bí ôm cơ thể chuẩn từng milimet một. Mái tóc màu cafe sẫm mượt óng ả. Làn da cô trắng như tuyết. Bước lên sân khấu uyển chuyển và bắt đầu những điệu nhảy đẹp mê hồn

Những con mắt nam nhân không rời Dival, thêm khác có, chiêm hữu có, khinh moệt có, ghen ghét có...

Và yêu say đắm cũng có

Sau khi nhìn đồng hồ đã đỉnh điểm 12 trưa. Ánh Dương trong chiếc áo sơ mi trắng hơi rộng và quần jean xanh đón taxi từ bar đi đến nhà cô bạn thân

Kính koong.....

- A...mẹ Dương, mẹ Dương tới! - Cậu nhóc kháu kinh với đôi đồng tử xanh bích long lanh cùng mái tóc hung đỏ mượt mà nhìn cô mừng rỡ

- Ôi...tiểu Kiệt! Ngoan quá- Dương bé thóc bé lên cùng đi vào nhà

Đây là bé Tuấn Kiệt. Con của Ngọc Lam bạn cô. Bé đã được 2tuổi rồi. Nó từ nhỏ rất mến cô và gọi cô là mẹ Dương luôn. Ngọc Lam mừng lắm khi có thằng cu này!

- Mẹ ơi mẹ ơi. Mẹ Dương tới nè!- kiệt lon ton từ tay cô chạy xuống tườn vào bếp gọi Lam

- Ôn con. Mẹ bảo không được chạy nhanh có nghe không- Lam từ bếp đi lên mắng yêu con trai

- Hix...con biết rồi!!!Xin mẹ đừng phạt roi nha!- cậu đưa ánh mắt cún con nhìn mẹ.

Cái mặt kháo khinh y hệt cha. Ngọc Lam kim lòng không xuể đành lắc đầu. Mới 2tuổi đầu đã thế,mai một lớn lớn làm sao con gái chịu nổi đây???

(shin: chí lý chí lý. Bác này tiên đoán như thần

Kiệt 2tuổi: chị nói sao ạ?*mắt long lanh*

Shin:* xịt máu mũi* khuôn mặt có tính sát thương level Max

Kiệt 18tuổi: cưng nói sao? *cười nửa miệng

Shin: *xịt sạch máu* khuôn mặt có tính sát thương level Max Max Max)

Sau khi uống hết ly sữa mẹ giao. Kiệt ngoan ngoãn ngủ trên đùi Ánh Dương

- Chồng cậu đâu?- dương hỏi, tay mân mê lọn tóc bé kiệt

- Anh Phong hả? Hai hôm nữa cơ.- Lam vừa gọt trái cây vừa trả lời

- Ừ

- À. Hay là cậu sang ở với mình vài hôm đi. Ở nhà làm hồng vọng phu! mình chán quá- lam nói

- Thôi đi. Mình ở đây tỏ nguy hiểm cho mẹ con cậu thì nguy- cô e dè

- Thôi đi. Cậu làm như mình không có kẻ thù không bằng- nàng lam bĩu môi

- Rồi rồi...ai không biết cậu là đệ nhất sát thủ Death chứ- dương Cười nhẹ

- Hừm.....tốt- nàng nhếch môi

- Phải chỉ được như cậu cũng đỡ. Vũ nữ như mình..năm lần bảy lượt bị bắt suốt. Hại cậu mệt mỏi.....

- Nói nhiều quá! Bạn bè khách khí, tớ giận đấy

- Thôi thôi...tớ xin lỗi được chưa!!

- hìhì. Phải vậy chứ.....

Lê Ngọc Lam. Nàng là một sát thủ

Còn Huỳnh Ánh Dương. Cô là một vũ nữ

Cả hai tình cờ gặp nhau trong 1 lần. Cô bị bắt cóc và nàng với người yêu có công việc phải thanh toán một lão gian thương. Chiếc xe chở cô và xe chở xác lão gian thương đi phi tan bị nhảu lẫn ở cây xăng. Đến khi xuống xe Đặng Huỳnh Phong mới phát hiện. Cùng lúc đó Ngọc Lam đau bụng dữ dội, cái thai mới 7 tháng của nàng hình như có dấu hiệu sinh non. Nàng học ngành y thì đã học nhưng làm sao tự đỡ đẻ cho mình

Ánh Dương do từng thi vào bác sĩ sinh sản nhưng không có tiền để học tiếp phải đi làm gái vũ trường nên ngay lập tức giúp đỡ

Khó khăn lắm mới giúp mẹ con Ngọc Lam bình an sống sót. Từ đó Dương như ân nhân của vợ chồng ngọc Lam. Cô làm mẹ nuôi của kiệt và làm bạn thân với hai vợ chồng nàng

Lam những tưởng nghề sát thủ đã đủ nguy hiểm không ngờ cô bạn vũ nữ này đối đầu với cái chết hàng ngày hàng giờ như vậy

Nàng chịu ơn sinh mạng với cô. Nhất định sẽ bảo vệ cô!

Nói đến Đặng Huỳnh Phong chồng nàng anh ta cũng là 1 sát thủ. Từ khi nàng sinh kiệt ra thì chỉ còn anh làm nhiệm vụ gì gì đó. Nàng phải ở nhà để bảo vệ con

Cô nghe loáng thoáng cái gì đó mà anh nằm ở trong Sat- 6đoàn lớn nhất châu á. Đúng là đáng nể phục!

Anh thì đi suốt ít khi gặp mặt, cô thường đến nhà chơi với nàng khi làm xong việc. Cả hai dần trở thành bạn thân đến giờ..

Và rồi 1 ngày..

Nhìn túi đồ chơi siêu nhân trên tay nhóc kiệt mừng rơn làm các bé nhà trẻ ngất ngây

- Chăm on má Dươn~~~~~ cu cậu bập bẹ nói

- Thôi về nào con. Các bạn nữ xỉu vì con mất..- mặt dương ngọt mặt ra nhìn các bé nữ bây giờ

Mau chóng xách đít xu cậu lên taxi

..

Hôm nay Lam bận việc nhà, nhờ cô rước kiệt giúp mình. Thôi kệ dù gì cũng rảnh. Đón thẳng bé con này. Cô thương nó như con ruột vậy. Sau này cũng phải đẻ 1đứa thật baby mới được.

Nghĩ cũng ngộ, 1 vũ nữ ước có con. Trên thế giới chắc có duy mình cô...

...

....

Nhìn cảnh tượng tan hoang mà Ánh Dương đứng hình

Vội vã lôi kiệt vào lòng trốn sau cánh cửa.

Lam một tay ôm bụng gì máu. Tay kia là cây súng giảm thanh. Một tên. Hai tên. .ba tên ..5tên đang nhắm súng đứng quanh nàng

Dưới đất xác người lên lán ít nhiều hơn hai trăm tên . . .ngọc lam. Một mình nàng chống chọi bao nhiêu đây sao...sao có thể???

- Mẹ kiếp, nằm trong biệt đội Death có khác- một tên cầm dao bắt giác chửi

- ..hừm...muốn bắt gia đình tao..còn lâu!- nàng cười khẩy. Vết mặt tái nhợt thấy rõ. Vết thương có vẻ rất sâu

5 tên to con lao vào Lam, nhanh như cắt nàng lao vào cuộc chiến

Một tên toi với đường đạn của nàng. Một tên chết dưới ám khí dao găm

Còn 3 tên, Lam dường như kiệt sức

Bỗng từ phía sau lam...

Phập.....

- Lam- cô hét lên

Tên đó đâm nằng rồi. Phăng.... Cố sức cho hấn một viên kẹo đồng. Nàng bắt động từ từ ngã xuống.

.

Máu tuông ra.....

- Mày là ai??!- một tên nhìn cô hét

Hai tên đó thấy vậy tiến lại chỗ cô và bé

Cô lùi....lùi dần

Làm sao đây? Thoát khỏi hoàng cảnh này, gọi cấp cứu, gọi cho anh Phong, phải cứu nàng, phải bảo vệ kiệt!

Cộp..

Một khẩu súng lục được dúi vào tay cô, là kiệt. Bé kiệt.

....nó nhặt được của cái xác dưới đất

Hay quá. Súng! Cô bết bắn súng

...tuy không học nhưng 20tuổi đầu bị bắt cóc bao lần! Kinh nghiệm bắn súng không tôi chút nào!!!

- Hừm..nặc kệ la ai. Xía vào thì đều lãnh hậu quả- tên đó nhếch môi tàn ác. Giương con dao sắc bén lên

Không nghĩ nhiều..va.... Pằng pằng..

Hai tên ngã xuống tại chỗ.....

Vút súng thật nhanh!

Dẫn kiệt lại cạnh nàng.

- Lam.. Lam. Cố lên, mình gọi anh phong ngay..huhu

- Mẹ...mẹ sao vậy- bé kiệt meo mếu

Cố gắng vuốt ve bờ má con trai.. Lam thều thào:

- Con trai....mẹ...có lỗi với con....

- Cậu đừng nói vậy...mình xin cậu..

Lam à!- cô ngen ngào

- Dương .....hứa với mình...chăm sóc kiệt... Chăm sóc phong...mình...mình....hức...hức

..- Nàng nằm thoi thóp như muốn nói điều gì đó.

.sau đó cánh tay rơi tự do xuống sàn!

- LAM!!!!!!!!!!!!!!!

-

Mẹ.....

"

Sau đám tan Ngọc Lam, Huỳnh Thanh Phong đau đớn tột cùng, cô và bé kiệt khóc rất nhiều không ai bảo ai quỳ suốt dưới mộ nàng mãi gần 8tiếng

Kiệt khóc suốt ngất, cô ôm con trai nuôi vào lòng đau xót....

Ngày y tháng x năm đó, cô bỏ nghề ở bar sang làm nhân viên tiếp thị

Cứ mỗi khi làm về lại ghé thăm con trai. Phong rồi ghé Death và về chăm sóc đồng thời bảo vệ con trai anh hơn! Sau thời gian dần vật lí trí, anh đã suy nghĩ thông chấp nhận sự thật....

Kiệt cũng dần vui tươi trở lại, dù gì nó mới 2 tuổi đầu, ba Phong nói: "ngoan ngoan thì mẹ mới vui" là bé tin ngay.

Nhưng mới hai tuổi đầu thì làm sao không cần mẹ, Nên ngày nào đương cũng ghé qua ở cùng cha con Phong rất lâu.

Bé kiệt nó gọi cô là mẹ. Anh là cha. Tuy ngược nhưng anh và cô vẫn cố gắng coi như cho bé một gia đình đầy đủ cha mẹ!

Dần về sau cô phát hiện mình yêu người đàn ông mang tên Đặng Huỳnh phong mất rồi. Cô cảm thấy vô cùng có lỗi với Lam!

Một lần đi gặp đối tác. Anh uống say, anh thấy nàng về bên anh, anh cùng nàng say đắm như xưa. ...anh đã nói "anh nhớ em, lam!"

Cô đã hết sức ngăn cản cũng không ngăn nổi Phong. Không muốn làm kiệt thức giấc. Cô chỉ biết cố gượng gực....

- Anh nhớ em, lam!

Cô khựng người, anh làm cô với nàng ư?

Ch" thay! Đòi thật như phim....

Anh trao cô nụ hôn nồng cháy, cô như bị mê hoặc.....đêm đó, đôi trai tài gái sắc sát bên nhau!

Sáng hôm sau anh hối hận tột cùng, cô chưa xót cổ nén cười bảo: "không sao, dù gì...em cũng là một con điếm!"

Rồi 1 ngày, cô phát hiện mình có thai....

Liệt kê tất cả những thứ cho kiệt có thể xài hơn 3 năm. Cô quyết định ra đi. Cô có lỗi với nàng quá nhiều....

Mất thêm một người mẹ, kiệt khóc thét vùi cha đi tìm. Anh biết mình cũng đã yêu cô mất rồi. Chỉ là quá mù quáng tình xưa sợ xóc lỗi với nàng nàng

Anh và cô đã có 1 đêm bên nhau...coi như đã là vợ chồng. hay ít nhiều là tình nhân....không được...không để kiệt lại mất mẹ....không để anh lại mất vợ.... Anh phải đi tìm cô.....

Người đàn ông mang tên Hà Đình Dũng yêu say đắm cô vũ nữ Dival...nhiều lần cô đã từ chối anh ta vì anh ta đã có gia đình, vậy mà vẫn ngoan cố.

Cô nghỉ làm ở bar coi như để trốn tránh. Hấn điên tiết lên truy lùng

Ngày xy tháng yy(5 năm sau)

Cô trốn ở vùng quê hẻo lánh nuôi dạy con

Cô đã đẻ một đứa con gái. Đặt tên là Huỳnh Ngọc Vy. Ngọc trong ngọc lam. Cái tên coi như là tưởng nhớ nàng.

5 tuổi vy xinh đẹp lạ thường. Đặc biệt mái tóc hung đỏ lạ mắt rất giống kiệt, giống..anh Phong!.

"Vy...là con của phong sao?" đó là câu hỏi cô tự dằn vặt mình nhiều năm qua. Nhưng có ích gì. Phải thì sao không phải thì sao?? Dival vũ nữ như cô ai tin chứ!!!!

1 mình nuôi con khiến cô sa vào lối cũ. Vũ nữ bar một lần nữa.....

Vy chứng kiến hàng ngày mẹ mình bị nhiều thành phần chà đạp thể xác lẫn tinh thần, mới 5 tuổi nhỏ có thể hiểu đơn giản những xấu nói: "Em là của anh đêm nay"... "anh có thể lo cho em, bỏ con nhỏ con đi"....." phục vụ khách đi không tao bỏ đối con này"/..... Nhỏ căm ghét bọn đàn ông khốn nạn, chà đạp hành hạ mẹ nhỏ, cả chị, các cô làm nghề giống mẹ....

Mỗi khi mẹ không đón cũng biết mẹ phải làm gì, nhỏ cũng muốn giúp mẹ.. Ước gì được làm thay mẹ..(< làm thế nào.....???)

Cuộc sống làm thiên thần 5 tuổi thờ ơ với mọi thứ. Trở nên hồ báo, ngang tàn, dữ dằn,..... Nhỏ muốn mạnh mẽ để bảo vệ mẹ!

Một ngày đẹp trời bọn người nào đó dụ dỗ bắt nhỏ đi. Cho nhỏ kẹo, nhỏ không ăn, cho bánh không thèm, cho tiền không lấy, đồ ngọt không nghe...thế là chúng đánh dùng vũ lực bắt nhỏ. 5 tuổi thì vẫn là đứa trẻ, nhỏ không chống nổi đám người này.....tuy vậy, tuyệt nhiên không rơi một giọt nước mắt. Nhìn bọn chúng với ánh mắt khinh khinh.....

Cô tình cờ gặp lại anh trên đường, anh nói đã điều tra cô đã có con, gắng hỏi có phải con anh??, cô tình chạy khỏi nhưng sau những câu nói của anh cô thám thía ra nhiều điều:

"Em đành lòng cho con em không cha?"

"Em tuyệt tình quên lời hứa chăm sóc kiệt với Lam?"

"Em nhẫn tâm bỏ lại anh với tình yêu và chạy trốn lí trí?"

" Em không muốn con chúng ta có cả cha lẫn mẹ???"

Cô thật là ngu ngốc mù quá khi bỏ đi. Cô hối hận...

Cô...là cô đã là khổ cả hai đứa con mình.....

Nghe tin Vy bị bắt bởi Đình Dũng, cô anh vội chạy đến điểm hẹn

Vy bị trói trong nhà kho cũ kĩ còn Dũng cười khẩy ra điều kiện. Nhờ có anh mà cô giải bọn chúng dễ dàng. Đình Dũng dí sát dao vào cổ Vy. Nhỏ chỉ bảo:" mặc con, chạy mau!"

Đứa trẻ 5tuổi đây sao, nó nói câu đó ngang tàn như vậy...đúng là rất giống anh

Trên bãi cỏ hỗn loạn tiếng dành dao từ 3con người diễn ra cùng con bé 5tuổi

Phập...cuối cùng người phụ nữ ngã xuống

Đứa trẻ oà khóc

Hai người đàn ông bất động

- Con gái , nghe mẹ nói.... *nếu...nếu một ngày con chỉ có hai con đường để đi. Một là làm sát thủ,h.ai là làm vũ nữ. Hãy chọn sát thủ, thà làm sát thủ chết trong vinh quang còn hơn là sống như vũ nữ cả đời ô nhục*....kia là cha con...hãy sống tốt với anh hai và cha....mẹ...xin...lỗi...i....hức...h.ứ.....c

Cánh tay một lần nữa rơi tự do....

Một lần nữa anh mất vợ!

Một lần nữa con anh mất mẹ.....

.....

Nhỏ về ở với kiệt và anh. Ban đầu rất ngỡ ngược nhưng dần về sau thì cảm thấy thương cha và anh rất nhiều..

Anh kiệt cũng mất mẹ như nhỏ, kiệtnói anh mất cả hai mẹ, nhỏ chỉ có một mẹ, vậy anh buồn hơn nhỏ nhiều!

Cha mất hai vợ chắc cũng buồn lắm..

Ba cha con từ đó dựa nhau mà sống...

Đến năm nhỏ 6tuổi, anh 8tuổi cả hai chúng nó đòi học làm sát thủ, đúng vậy, không cần hai con đường như mẹ Súng nói, làm sát thủ, trở nên mạnh mẽ, sẽ trả thù được cho mẹ...hai anh em thủ thi với nhau câu nói trước lúc mất của mẹDương đem nói cho cha nghe. Huỳnh Phong khẽ đánh rơi dòng nước từ kẽ mắt....anh em nhỏ chẳng hiểu gì cả. Còn chọc cha mịt ứt hơn hai anh em...

Cuối cùng thuyết phục cha cũng chấp thuận nhưng ông bảo:" vy phải theo papa ra nước ngoài học còn Kiệt phải ở lại đây với người quen papa. Vì người thầy dạy 2con ở hai nơi khác nhau. Và còn một số lí do riêng của papa.." những tưởng hai anh em sợ xa nhau...không đi nữa...vậy mà chúng gạt đầu các rụp. Chúng nó bảo:" chúng con nhất định làm sát thủ tiêu diệt kẻ xấu và không để papa phải trốn vào đất như 2mẹ đâu"

Câu nó ngờ nghệ khiến ông lại khóc

Hai anh em ghé tay hứa sẽ gặp lại. Trước khi đi nhỏ đã nói với kiệt

- Em muốn giết hết loại đàn ông chiếm đoạt phụ nữ. Em hận bọn nó

Và thế là thời giam đào tạo 1Đặng Huỳnh Ngọc Vy như ngày hôm nay.....//."

Nhỏ tỉnh dậy sau giấc mơ dài, nước mắt rơi lã chã, nhớ về kỉ niệm xưa khóc nức nở....

Tập thể 12a1 ngạc nhiên....nước mắt của Nhỏ kêu mgao?????

Nó, Ngọc, My, Lâm lo lắng, nhưng không thể nói gì...tất cả hướng ánh mắt bắt lực nhìn Kiệt

Anh nhìn nhỏ.....

Em gái bé bỏng của anh....

- Cô giáo, anh em tôi muốn ra lớp- kiệt gằn giọng

- A...nhưng đang là giờ học.. kiệt thiếu gia à- bà cô lấp bắp

- CHÚNG TÔI MUỐN RA NGOÀI!!!!

Rầm...cái bàn học đã gãy là đôi. Một con dao mini sượt qua mặt bà cô cắm vào tấm bản...

Cả lớp sững sốt..... Angel boy đã nổi giận....chính là biến thành Devilby có thể giết người bất cứ lúc nào....ôi thật khủng khiếp, còn đáng sợ hơn lần trước vụ Thảo My. Anh.....đang lo lắng cho em gái của mình sao??????

Có ai hiểu...ai thấu...nhỏ...là 1 phần sinh mạng của anh. Đưa em bất hạnh..... ĐÚA EM GÁI CÙNG CHA KHÁC MẸ!

- Anh.. Hai!!- vy khẽ nắc lên

Huhuhuhu....nhỏ ôm chặt lấy anh hay bật khóc nức nở. Tại sao chứ?? Tại sao bao năm qua mà kỉ niệm vẫn không phai nhòa. Cứ như mới hôm qua.....

Bế thốt đưa em gái bé bỏng bước ra khỏi lớp, gương mặt anh sa sầm lại....chỉ đúng 1 giọt pha lê rơi xuống từ kẻ mắt. Kiệt lạnh cầm ôm chặt lấy em gái đang run bầy bầy

+-----+

Hải và cậu không hiểu chuyện gì đang diễn ra....

Cậu như chế trần tại chỗ....con tim như hoang lạnh hoàn toàn... Nhỏ khóc sao??? Khóc??? Khóc?? Khóc???

Nhỏ vì chuyện gì mà lại mềm yếu như thế??? Cậu muốn biết....muốn biết....muốn hỏi....nhưng làm sao hỏi đây??? Lấy tư cách gì để hỏi?? Nhỏ đã hiểu làm cậu 2 ngày nay thì làm sao có thể???

Nhỏ khóc...tim cậu như vỡ vụn....đừng mà....sao lại khóc chứ...cậu đau...lòng cậu đau quá!

"Đầu gối.....em rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tôi Thích Em

"-Sau cái tát đó, Cậu đã suy nghĩ rất nhiều. Kiệt gặng hỏi, đánh kẻ cho chàng nghe!

Rằng cậu không có ý nói câu đó, rằng nhỏ đã hiểu làm cậu, rằng cậu không phải xấu xa như nhỏ nghĩ....rằng cậu làm vậy để cứu nhỏ. Rằng cậu. ....

Kiệt nghe xong thừ người ra. Gương mặt sững sốt. Tay chàng run lên bần bật. Lần đầu tiên cậu thấy biểu hiện này từ Kiệt

" chẳng lẽ...chẳng lẽ...." kiệt chỉ nói có vậy rồi chàng cũng vội bỏ đi. Để lại cậu với 1 mớ hỗn độn

Và thế là cả hai ngày nay nhỏ không thèm đếm xỉa gì đến cậu

Cậu đã cố tình giải thích rất nhiều lần nhưng đáp lại cậu là ánh mắt thờ ơ vô độ. Ngày hôm nay sau khi chứng kiến nhỏ khóc, lòng cậu đau rất khó tả

Về đến nhà vội chạy lên xông thẳng vào phòng nhỏ bất chấp hậu quả:

- Xin hãy nghe tôi giải thích làm ơn

Ngồi trước màn hình laptop nhỏ lúc đó còn lạnh giá hơn cả nữ hoàng băng, nhếch môi lạ lẫm, nhỏ nói:

- Không cần giải thích gì nữa...chúng ta đâu là gì của nhau.

Sau câu nói đó, cậu suy sụp hoàn toàn..."

Bóng dáng nổi bật của Hải lần áp hoàn toàn không gian ở một cái Bar nọ!

Cái áo somi đen bắc tung 3 cúc áo và quần jeans xẻ rách.

Tu sạch chai vodka thứ 4, cậu quăng xuống sàn. Chai rượu vỡ tan, âm thanh chói tay vang lên...

Tất cả mọi người nhìn chiếc bàn vip hạng sang nơi có Korn lừng danh đang ngồi bằng ánh mắt sợ sệt

Bar này cậu bảo kê. Cái bàn đó chỉ dành cho một mình cậu ngồi và khi không có sự cho phép của cậu thì cũng chẳng một cô bồ nào dù là thân cận cũng chẳng dám bén mảng đến!

- Đem rượu đến đây!- cậu gắt. Ánh mắt đã hơi mờ, nhưng vẫn cố gọi. Cậu muốn uống...muốn quên....quên sạch tất cả mọi chuyện!

Muốn tẩy sạch hình bóng của nhỏ ra khỏi đầu...

- Anh Korn, đủ rồi...- Vinle _batender của quán_ cũng là đàn em thân cận nhất của cậuu.

Vinle đặt khay rượu xuống..nhưng trong đó là 1 ly nước lọc tinh khiết

- Chó chết. Mày muốn chết à??!- cậu trợn mắt

- Em nào dám! Chỉ là không muốn thấy anh trong bộ dạng này. Anh nhìn đi..."Em" của anh đây trong bar kia kìa. Tựa nó xót xa này giờ...- vin nói, lia mắt mấy bàn gần đó, khối đứa con gái nhìn cậu khóc rống ra, nhưng chẳng ai dám tới gần

- ..mặc xác chúng nó, mày lấy rượu cho tao. Hay là tao cho ăn kẹo bạc...- Cậu móc ra khẩu lục sau thắt lưng nhìn vin đầy đe dọa

- ...trời. Anh cắt cô dùm em đi. Em còn người yêu, gia đình nha. Muốn uống thì em lấy...- Vin vội vàng đang tay chữ X trước ngực

- MAU!- cậu nhìn vin

- Bỏ tay anh rồi. Chờ em kêu tụi nhỏ cho. - Vin lắc đầu đầu chào thua cậu. Đúng là korn, trời mới cản nổi...à không 3anh dượng còn may ra khuyên được!

Bỗng lia mắt xung quanh bar. Cái khung cảnh sôi nổi náo nhiệt mà bây giờ trong mắt cậu nó thật âm ỉ và khó nghe..... Và rồi bất gặp một hình ảnh thân quen...

Quá quen thuộc là khác

Cái hình ảnh mà cậu đang cố tẩy ra khỏi não bằng được nhưng không thể. Cậu hoa mắt chẳng. Là nhỏ sao?

- Vin....người đó!/- cậu hất hàm với vin

- Dạ?? À....tưởng ai. Là vermonth lừng danh. Chị ta vào trước anh, đã "xử " sạch 7chai whisky rồi đấy. Chị ta vừa đẹp vừa cá tính anh nhỉ, con kìa dám con trai nó mê mệt cợt ầy rồi, nhưng bản lĩnh đấy, không biết thuộc bang nào nữa...- Vin vô tư kể lể, không biết khuôn mặt cậu sa sầm lại từ lúc nào

Nhỏ đến đây 1 mình sao? 7chai whisky? Đừng có đùa với cậu, thái độ lúc sáng là sao? Sao bây giờ lại...?

Nhỏ.. ..nhỏ là cái quái gì mà cậu lại để tâm thế này? Muốn chạy tới...ôm lấy thân hình nóng bỏng kia...muốn hỏi cho ra lẽ....nhưng sao không thể!

Không thể xóa được hình ảnh của nhỏ rồi. Cậu không thể chối bỏ tình cảm này!!!

Nhưng cũng không thể đến gần..

Chỉ biết đứng từ xa trông theo nhỏ....

Vy trong cái áo da đỏ hai dây, quần da đen bó sát. Giày cao gót 1tấc. Máy tóc xoã tự do . Nạp 7chai rượu mạnh nhỏ cũng đã hơi ngà ngà nhưng đôi mắt vẫn kiên định và chất chứa 1 nỗi buồn dạt dào

Vy thanh toán bằng thẻ bạch kim

Đám người gần đó phải trở mắt, nhỏ móc ra không chỉ một, hai cái thẻ bạch kim.. Mà là.....một. .hai .. Ba bốn...năm l...sáu...khoảng 20 cái chứ chẳng chơi. Tiểu thư tập đoàn kết xù lăm đấy!

Phía góc khuất bar, vào tên ẻo lả nhìn nhỏ không chớp mắt nửa lần.... Xi xầm gì đó với nhau..

Tiếp theo là cất bước đi theo Vy!

Cộp cộp

Thoáng chốc đã hơn 12 đêm. Con đường vắng không một bóng xe cộ, Vy lùi thui lẻ từng bước nặng nhọc...

Sao hôm nay đường dài và dốc quá thế, nhỏ cũng chẳng hiểu lí do. Chỉ thấy toàn thân kiệt sức, năng nề vây quanh mình...

Quá khứ...cái thá gì? Rốt cuộc đó chỉ như là con ác mộng xảy ra hôm qua....tại sao....tại sao chứ? Bao năm qua nhỏ đã cố quên rồi kia mà. Nó đã ngủ yên trong tâm trí rồi cơ mà... Tại sao ..tại sao lại trở dậy?? Mà người làm nó thức giấc không ai khác chính là cậu. Một người chỉ mới quen biết

Người xa lạ đầu tiên chọc giận được nhỏ, người xa lạ đầu tiên dám chống đối nhỏ, người xa lạ đầu tiên khiến nhỏ phải bức mình thực sự,

Người xa lạ đầu tiên khiến nhỏ phải hạ mình

Thậm chí..

Người xa lạ đầu tiên khiến nhỏ luôn nghĩ về mỗi đêm...

Cái chuyện cậu cứu nhỏ, cậu chỉ vô tình nói câu đó theo quán tính! Kiệt cũng đã kể cho nhỏ nghe. Nhỏ hiểu hết rồi....không phải tại cậu..... Vậy...thì đã sao?! Cậu không có thích nhỏ, không có nghĩ đến nhỏ..

Trong khi đó, tim nhỏ run lên mỗi khi cậu nhìn nhỏ.

Tim nhỏ như run lên mỗi khi cậu ngủ gật vô tình chạm vào nhỏ

Tim nhỏ như run lên như nhận thỏi sôcôla từ cậu...sôcôla đắng, nhưng sau lúc đó không đắng chút nào?!

Giờ đây...100thỏi sôcôla sữa nhỏ có cho hết vào miệng nhưng vẫn đắng ngắt toàn bộ....

Nhớ có lần mẹ phải ra ngoài với một ông mặt mày bặm trợn.. Trước khi đưa mẹ ra ngoài, ông ta nhìn nhỏ đắc chí..

- Tao sẽ lấy được mẹ mày cho bằng được. Nhóc con!

Nhỏ nghe câu nói đó mà choáng váng...nhỏ không tin...nhưng...mẹ choàng eo ông...cười với ôngta ..thật ngọt ngào..

Có phải mẹ sắp bỏ nhỏ rồi sẽ yêu thương người này luôn không???

Đến lúc mẹ về, vẫn như mọi khi..toàn thân mệt mỏi, có lúc khụy xuống cả sàn nhà...mẹ rơi nước mắt nhìn nhỏ đang đứng chờ....giờ nghĩ lại, có phải lúc đó mẹ tủi thân??

Hiểu được tâm trạng của nhỏ, mẹ cố gắ g đến gần ôm nhỏ vào lòng

-Thiên thần của mẹ, đừng khóc. Mẹ..làm tất cả là vì con..

- Huhu...nhưng mẹ ơi. Mẹ có thương người đàn ông đó hơn con không.- nhỏ thút thít

- Haha. Mẹ không thích ông ta...mẹ thích một mình thiên thần của mẹ thôi!

- Vậy...làm sao để biết mình hay thích một người ạ??

Mẹ mỉm cười nhìn nhỏ

"Mỗi khi tim con đập mạnh...có nghĩa là con đã thích người đó mất rồi"

.....nhỏ ước gì câu nói của mẹ là sai sự thật...

Nhỏ thích cậu mất rồi sao??!

Còn cậu thì sao? Con người cậu trát tán như thế... Sao có thể thích ai thật lòng

Nhỏ ước mình là người thật ngốc không hiểu ra chuyện gì....thà như vậy.... Cứ mỗi lần nhìn thấy cậu. Nhỏ lại ám ảnh kỉ niệm xưa về đám đàn ông của mẹ....

- Tát anh ta..chưa xin lỗi nữa!- Nhỏ tự lẩm bẩm. Tự chưa chất bản thân về điều mìnhđang nghĩ

Lấy quyền gì mà tát anh ta chứ?

Đời đúng là trò đùa. Đặng Vy tiểu thư cũng có lúc như vậy sao?

- Hey~~~cô em đi đâu vậy?- Một chất giọng cọt nhả vang lên

Xoay người lại...trước mặt nhỏ chính là một đám côn đồ, mặt này gian xảo...

Còn nhỏ, nhỏ đã đi vào hẻm tối lúc nào không biết. Đúng là phiền phức!

- Coi em nó kia, da dẻ mịn màng...- một tên khác nhìn sẫm soi nhỏ

- Hahaha...- cả đám cười khà ồ

- BIẾN!- vy gần giọng, chiếu ánh mắt đe dọa

- Wow! Mạnh mẽ ghê ta...anh kết em rồi đó-một tên khác

- Tụi bây muốn gì?

- haha...em bình tĩnh lắm. Thấy em có rất nhiều thẻ trắng...có cần bọn này xài hộ không

- Ha..ra là cướp!- nhỏ cười khẩy

- Hahaha! Nhảy lăm...anh kết em rồi đó...tiếc với em là hôm nay em xấu số rồi, làm đến mức bị thuê lấy mạng vậy hả??!- tên ra về đại ca bước lên, hấn từ móc ra một con dao

-...- Nhìn vật sáng loáng trên tay hấn, vy khẽ nhủ mày. Lũ này...

- Đừng sợ....ngoan ngoan anh ban cho 2đầu ấn rồi sẽ thả em ra...- tên đó nhếch môi

- Dễ vậy. Lũ chó săn như tụi bây đòi xử tao?- nhỏ cười đều

- Ê, con khốn kia? Nói gì đó

- Tao nói lũ tụi bây đó. Thì sao?- nhỏ thách thức

- Được, xem ra không biết điều chứ nào nhỉ. Coi như mày tới số...- ra hiệu cho đám đàn em đóng liệat móc vũ khí ra

- Hừm- nhỏ hần giọng, xem ra phải vận động một chút rồi

Bỗng...

Soạt_một thân hình khác chặn trước mặt nhỏ

Mùi bạc hà thân quen

Làn tóc xanh cắt điệu

Bờ vai rộng, đôi chân dài

- Mày là thằng nào?!- tên đại ca tức giận nói

- ...

- Mày muốn cứu con nhỏ đó sao- hấn ta nót tiếp

- ...

- Khôn hồn thì tránh ra cho bọn ông

-.....

- nè. Thằng cầm kia

Cậu không đáp lời. Vẫn cứ để cho tên đó đọc thoại 1 mình

- Khóhn mày có tránh ra không thì bảo

- Tao cho tụi bây một cơ hội cuối cùng- Cậu cất giọng

- Gì?-tên đó nhủ mày

Móc trong túi ra 1chui dao xanh trùng với màu tóc

Cả đám cô đồ trần gân như không tin vào mắt mình..

Cái đó...

- Hừm...có bản lí h thì đầu tay đôi với tao- tên đại ca vẫn chưa nắm bắt được tình hình, lếu káo nói

- Đại...ca- một thằng đứng bên cạnh lí nhí

- Còn chờ gì nữa. Yựo bậy đánh chết mẹ nó cho tao

- Nhưng...thưa anh...đó..là

..kor..n- tên đàn em lấp bắp

- Hà???

- Là...là korn Biuler!!!!

Tự mình nuốt nước bọt vào trong, cả đám run lẩy bẩy

- Ch..chết...mẹ rồi- tên đại ca lấp bắp

- Anh....korn!

- Tụi em...sai rồi anh ạ

- ..tha...cho tụi...em

Khẽ cười khẩy. Cậu bắt đầu tiếc đếm

- 1...2...- chưa được tiếng thứ 3, đám rùa rụt cổ đã chạy toán loạn

Quay sang con người phía sau cậu, cậu nhìn nhỏ đầy lo lắng:

- Đầu gấu. Có sao không?!

-...../

- Chúng đã làm gì cô chưa??

-.....

- Nè- cậu lay mẠnh vai nhỏ

- ...tôi không cần anh giúp- nhỏ dừng dừng, gạt tay cậu ra

- Tôi...

- Anh nghĩ tôi không đủ sức dẫn cho bọn đó 1 trận sao

- ....- nhỏ không nói gì nữa, quay lưng bỏ đi

PẶc___cậu vội vã níu lấy cánh tay nhỏ

- khoan đi. Nghe tôi nói...

- ...

- Chuyện đó không như cô nghĩ. Thực sự tôi...

- kiệt kể cho tôi nghe rồi. Anh đừng nói nữa

- ...vậy tại sao?? Tại sao lại phớt lờ tôi- cậu nói, hơn cả hét

-.....

- Cô....cô cứ như vậy. Tôi...không thể chịu nổi...tôi...

- Không thể chịu nổi???- nhỏ hơi nghiêng người nhìn cậu

- .....TÔI THÍCH EM!

- ..Ơ...

- Tôi thích em...tôi thích em mất rồi! Đừng đối xử với tôi như vậy... Xin em...

-...

-...

Ầm ầm.. Tiếng sét như rền vang cả bầu trời

Gió bắt đầu thổi mạnh...dồn dập

Lòng người thốn thức...dần vặc

-.....

- Thích??- nhỏ nhếch môi

- ...- cậu nhìn nhỏ, ánh mắt sắc lạnh kiên định

- HAHHAHAHAHA..../!!!!!!!- nhỏ bật cười, lớn, mắt cười...mắt cười quá...nghe thật là nực cười....cười, ra cả nước mắt

- ...

- Thích tôi. Thích tôi....5tiếng...1ngày...1tuần...1tháng?? Hay là bao nhiêu.. Cụ thể giúp- Nhỏ cười khẩy

- em....

- Anh nghĩ...tôi tin lời nói của đại ca sát gái nhất cái thành phố này à??? Buông tha cho tôi đi Võ Vĩnh Hải- nhỏ nhếch môi

- Tôi..là thật lòng!- cậu khóc nhọc nói

- Thật lòng? À. Ý anh là thật lòng ngay bây giờ sao??? Còn ngày mai, là giả dối, đúng không???

- .....- cậu nhìn nhỏ, chết lặng

Pặc- hất tay cậu ra

- Anh tìm nhầm "đối tượng" rồi

.....

Nói xong nhỏ chạy đi thật nhanh...thật nhanh...không có điểm dừng

Hoà vào làn mưa bắt đầu trút xuống...che giấu hai hàng nước mắt rơi là chả....

.....

.....

...

Cậu đứng chôn chân tại chỗ. .mưa, gió, bụi bặm tạt vào mặt. Làn tóc xanh, cánh mũi to, bờ môi khô khốc.....

Từng lời nói của nhỏ là vô vàng vật nhọn đâm vào da thịt

Thích?

Vẫn chưa đủ....

Phải là yêu

Cậu yêu nhỏ thật rồi!

Nhưng nhỏ đã không hiểu....

Con mưa giữa đêm đầy áp lạnh rét, cuộn phong

Như lòng người giờ đây đầy áp bão táp, sóng gió....

Cậu muốn nói.. Muốn nói....nhưng không thể ...hình bóng nhỏ càng xa và rồi tan biến mất!

- Đầu gối...anh yêu em thật lòng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cảm Xúc Dồn Nén

- Ác xì..ác xì...- tiếng vy ác xì trong căn liên tục khiến nó không thể nào tập trung được

- Bịch khăn giấy thứ 5 rồi đấy!- nó xách laptop lại cạnh nhỏ, thấy cho nhỏ 1 bịch khăn giấy mới

- Cảm...on ác xì~~~~ nhỏ nói, giọng khản đặc

-..mày tránh xa tao ra một chút là biết ơn tao lắm rồi đó! Tao không muốn bị lây đâu- nó đề phòng nhìn nhỏ, lùi ra xa mấy bước

-Hừm...khịt khịt ....bạn bè thế đấy- nhỏ lườm nó

- Thôi. Tao về phòng, ngủ sớm đi- nó nói, sau đó chậm rãi bước ra khỏi phòng nhỏ. Không quên đóng cửa lại

.....

Vy thả phịch thân người xuống nền nệm mềm mại...

Hazzi. Bệnh thật rồi...hậu quả của việc dầm mưa đêm đây mà!!!

Nhỏ không biết hành động của mình là đúng hay sai nữa...

Chẳng phải đó chính là mong muốn của nhỏ hay sao?! Cậu đã nói thích nhỏ rồi mà....vì cái gì chứ?!

Cậu ăn chơi như thế...làm sao là thật lòng. Chắc chắn là vì cái vẻ ngoài này của nhỏ thôi...

Đời thật trở trêu. Tại sao cho nhỏ thích cậu cơ chứ?!

Đặng Huỳnh Ngọc Vy cuối cùng lại lâm vào hoàn cảnh sao?!

Lòng nhỏ như thất lại. Trong con tim bất chợt le lói 1 tia hi vọng...nhỏ hi vọng, lời cậu nói chính là thật lòng...dù chỉ là lúc đó thôi cũng được..nhưng sau đó nhanh chóng vụt tắt

Nhắm nghiền đôi mắt lại, cơn sốt nhẹ khiến nhỏ thấy lạnh lẽo và cô độc hơn bao giờ hết. Uống 2 viên thuốc ngủ.... nhanh chóng chìm vào giấc say. Đêm đó, nhỏ mơ thấy ác mộng!

Mặt trời lại ló dạng sau 2 hàng mây trắng, lại báo hiệu cho một ngày mới bắt đầu!

Nhỏ nặng nhọc thay một cái áo thun đen đơn điệu và chân váy trắng caro đen. Bốt trắng 6 phân. Xoa lông mái tóc đỏ hung

Nhỏ phò phật lê từng bước ra ngoài...

Bước xuống lầu, nhỏ thấy Kiệt và My đang ngồi đó

Chàng áo thun cổ trụ cam và quần ngố đen

Nàng mặc áo thun chấm bi hồng phấn. Váy đen, giày cao gót

- Chào!!!- nhò hờ hững đáp, ngồi phịch xuống ghế đối diện đầy mệt mỏi
- Nè, sau ừ rủ vậy mậy?!- my nhìn vy hỏi
- Không gì? Khụ khụ....- vy nhỏ giọng, ho khan vài tiếng
- Cần anh đưa đi học không?!!- kiệt nói
- Thôi..em đi với Ngọc...không phiền anh...khụ khụ
- Hôm qua bị sổ mũi, hôm nay ho. Mấy cảm thật rồi- My lo lắng
- Không..không sao. Khụ. .- nhò xua xua tay
- Tụi nó đi học hết rồi..mày để anh đưa đi cho- kiệt nhẹ giọng
- Thôi...vậy em đi audi không làm phiền hai người- nhò vẫn kiên quyết
- Mày để anh Kiệt đưa đi!- nàng nhìn nhò
- Thôi, cứ để tao 1 mình...khụ khụ..- nhò nhanh chóng đứng dậy cất bước ra ngoài

Kiệt nhìn theo bóng lưng em gái...lòng chàng nàng nặng trĩu..trong đầu hiện về thước phim tối qua mình chứng kiến, khề lắc đầu...

.....

Mai sao school

Con audi màu đỏ máu phanh xuống

Vy bước xuống với tình trạng sức khỏe không mấy tốt...

Nhiều lời bàn tán xôn xao không ngừng. Nữ sinh nhìn nhò bằng ánh mắt căm ghét hơn cả bình thường. Nhò cũng hơi khó hiểu, nhưng thôi, gạt ngang mọi thứ, bước đi thật nhanh lên lớp

Đang lê bước lên cái cầu thang, một giọng nói quen thuộc vang lên:

- em sao vậy?- hải đang đứng trước mặt nhò cách 2 bậc thang.

Áo somi tím mờ 3 cúc. Quần jeans bụi màu xám. Ánh mắt nhìn nhò đầy lạnh lùng nhưng đầy lo lắng

"Em" sao?? Dễ nói nhì? Nhưng nhò thì rất khó nghe lọt qua tai. Không phải đây là thứ mà 1 cô gái muốn người mình thích gọi mình sao. Nhưng nhò thì không...bởi lẽ cậu có thể gọi bất kì cô gái nào như vậy...

Cánh tay cậu vô thức đưa lên trán nhò nhưng nhanh chóng bị bàn tay nhò gạt mạnh ra xa...

- ...không cần anh quan tâm- nhò lạnh giọng. Bước đi ngang qua cậu

Hải búi lấy tay áo nhò, cậu nói giọng quan tâm

- Tay em nóng quá, sốt rồi đấy!
- Bỏ ra!!- nhò vẫn lạnh lùng nhìn cậu
- em..để tôi đưa em đến bệnh viện!- cậu nói
- Đã bảo là không cần anh...khụ khụ- nó hét, cổ họng cảm thấy đau rất vô cùng
- Giọng em khan đặc rồi kia- cậu sốt sắng
- Cô ấy nói là không cần kia mà~~~~~ một giọng nói khác lại vang lên

Hùng từ phía sau nhò đi lên. Tay rút túi quần, khá hả hê khi xem câu chuyện của "đôi trai gái" từ nãy giờ

- Mày...- Hải cứng họng
- Em họ à! Từ khi nào chú mày lại phải khổ sở bám theo một đứa con gái vậy hả- Hùng cợt nhả

- ...- nhỏ nhũn mày khó chịu khi bàn tay tự ý đặt lên vai của mình. Cổ họng nhỏ đau rất, không thể hết. Ném cho hùng ánh nhìn khinh bỉ nhất

Cả dãy hành lang bắt đầu đông đúc người

Nhỏ đứng đó bất lực, hai bàn tay của hai cậu con trai nắm lấy vai nhỏ, cả hai chiếu tia điện về phía nhau. Không ai nhường nhịn ai...

- Bỏ cô ấy ra- hải gần giọng

- Mày mới là người phải bỏ. Cô ấy đâu có cần mày- hùng nhún mày

- Ha! Thế mày nghĩ cô ấy cần mày..?!- cậu đá đều

- Mày./.- hùng cứng họng

- Sao- cậu thách thức

- THÔI ĐỪ RỒI- nhỏ hét

-Khụ..khụ..- cổ họng nhỏ đau rất tột độ

- Đầu gấu..- cậu lo lắng nhìn nhỏ

Pặc___cô hết sức gạt mạnh hai bàn tay từ vai mình ra. Nhỏ khó nhọc nói:

- Tôi...không-cần-hai-anh...

Dùng chút sức lực cuối cùng đẩy mạnh cậu ra..nhỏ đi qua hồ hững...

Đám đông từ từ giải tán dần. Để lại hai chàng trai và hai nữ cô độc...

- Hahaha..Võ Vĩnh Hải.. Mày cũng đã có ngày này!- hùng mĩa mai

-...

- Sao? Ê mặt không? Nhục nhã không?

-...

- Đừng có im lặng thế chứ em họ!

- ...

- Hahaha! Đặng Huỳnh Ngọc Vy rồi sẽ là của tao- Hùng cười nham hiểm

BỐPP_ Môi hùng bậc máu..loạng choạng va vào bức tường trắng tinh

- Mày...dám đánh tao!- hùng trợn mắt

Ánh mắt cậu lạnh lẽo vô độ, tay bóp chặt, hăng lên những tia máu

- Không được đụng vào người con gái của tao!

.

.....

Vy áp mặt vào dòng nước lạnh lẽo che đi những giọt nước mắt mềm yếu. Cổ họng đau rất...nhưng cõi lòng còn đau rất hơn

Không còn là thích nữa, mà là yêu rồi, nhỏ yêu cậu thật rồi!

Cảm giác đẩy bỏ người mình yêu....đau đớn khôn tả!

- Võ Vĩnh Hải.. Xin đừng đùa giỡn tình cảm của em!- nhỏ nói trong vô thức

- Ô ô~~~~ ai đây ta? Không phải là em gái yêu quý angelboy hay sao?- một giọng nói yếu điệu vang lên

Vy ngước lên khỏi bồn rửa mặt, trước mặt nhỏ là 4đứa con gái kên kiệu, phải nói là người không ra người...ăn mặc hở hang, tóc tai nhuộm lòe loẹt.

"Lại gì nữa đây?" nhỏ thiết nghĩ, đúng là Dog thật. Toàn lựa lúc nhỏ yếu ớt nhất mà kiếm chuyện!

- Mày tới số rồi,..đám tán babyboy cơ đấy!- một nhỏ hung hăng nói

- ....

- Tao thấy mày là em kiệt nên đã nê mày lằm rồi. Nhưng không thể tha thứ cho hành động của mày nữa rồi- lại một nhỏ khác bước lên quát

- Muốn đánh tao à??- nhỏ cười khẩy, tuy giọng hơi khàn đặc nhưng vẫn rất ngạo ngễ

- Hừm đúng đó!

- E là tụi bây không đủ đẳng cấp- nhỏ nhếch môi

- Mày....

- Hừm..thật tiếc! Hôm nay người tính sổ mày không phải tụi tao- nhỏ đó cười khẩy

-..- nhỏ nhủu mày

- Tao đã cố tình bỏ qua, cho mày rồi nhưng tới nước này thì không thể nhịn được nữa- một giọng nói âm lãnh vang lên

4nhỏ đó bỗng dừng tề lăm hai bên...một đứa con gái khác kiêu ki bước lên..

Nụ cười xảo trá và khuôn mặt xinh đẹp trát đầy son phấn. Bộ quần áo thanh mảnh đầy trong sáng có không hợp với nét mặt cáo già này!

Không còn ai khác, chính là Hà Song Kiều!

Vy khẽ cười khẩy, lòi mặt cáo sớm vậy sao?!

- Chào~~ giới thiệu với mày 1 lần nữa tao là missten trường này. Là người xứng nhất với Hải! - kiêu khinh khinh

- Ha~~quả dơ bẩn hơn cả những gì tôi nghĩ...khụ khụ- nhỏ đá đều

- Hừm~~miệng mồm khá lăm, một lát khóc ròng xin tha cũng khó- Kiều tặc lưỡi cười cợt

- Xem ra cô cũng có chút bản lĩnh nhĩ??- vy nói

- Ha~~đĩ nhiên. Chị kiều là chị hai trường này đó- một nhỏ nịnh nọt xen vào

- Ồh. Chị hai?- nhỏ cười khẩy

- Xem ra mày còn rất ngạo mạn! Tao sẽ cho mày nếm mùi- kiêu nhếch môi. Móc ra 1 khẩu súng lục

- Súng sao? Lấy thế?~~~ vy tặc lưỡi

- Mày câm- kiều chìa súng vào nhỏ

- ....

- Tao sẽ cho mày biết thế nào là bang chủ hana- kiều trừng mắt

Hana...? Bang thứ 10 sao? Thì ra..hèn gì cô ta dám cầm súng thế này!

- Đụng vào Hải. Chỉ có con đường chết, dù mày là ai- "Cách"/.../ ngón tay thon dài lên nòng súng

Vy cau mày đề phòng. Võ Vinh Hải, anh đúng là nhiều " người tình"

- Bang chủ Hana! Cô dừng lại mau

Giọng nói của cậu cất ngang bầu không khí u ám

- Ba..baby boy???- cả đám hốt hoảng lấp bắp

- Anh hải...em..- kiều ấp úng

Bốp_ đá bay khẩu súng từ tay kiều, cậu tức giận Quát:

- Cô làm cái quái gì ở đây?!

- Em.em...

- Ai cho cô đụng vào cô ấy?!!- cậu trừng mắt

- Anh...anh vì nó mà nóng giận với em à ?!- kiều lấp bắp

- ....

- Anh giỏi lắm. Vì nó...anh đã hủy sạch fan club, hủy tất những cuộc hẹn với tụi em. Còn bảo vinle anh sẽ không đến bar một thời gian. Vì nó

..anh làm vậy có đáng không???- kiều thét, nước mắt lã chã

- Im đi!!- Hải quát

- Anh...

Vy trời trông không tin vào mắt mình..nhỏ vừa nghe gì thế này?! Cậu..cậu đã làm gì

....vì nhỏ sao...thật ư...cậu... Hải... Vĩnh Hải..

..anh...anh...

- Tôi cho các cô 3 giây phản ngay lập tức- Hải trừng mắt

"1..2....3" cá đám vội vã chạy toáng loạn...kiều ngang bướng không đi, một nhỏ đàn em khố số lắm mới lòi kiều theo được....

Không gian lại trở về yên tĩnh như phút ban đầu

Nhỏ lặng thinh không biết nói gì hơn

- Em...nghe hết rồi à?- cậu nhẹ giọng, xoay mặt đi hướng khác

- Anh...- nhỏ ngẹn ngào

- Anh..đã nói là anh thật lòng!- cậuu xoay mặt lại nhìn nhỏ

- Tôi...- nhỏ cứng họng

- Xin em đừng xảy ra chuyện gì! Xin em...- cậu đặt tay lên bờ vai nhỏ, ánh mắt ôn nhu chân thành

- Anh....tôi..- vy lấp bắp

Cậu nói thật sao? Thật vậy ư? Cậu..câu...thật lòng ư??? Nhỏ....

Hải nắm lấy bờ vai vy, áp mắt lại cạnh nhỏ,bờ môi cậu chạm vào bờ môi nhỏ!

Vy cứng đờ, tròn tròn mắt. Không tin vào chuyện gì đang xảy ra!!!!

Quơ tay định đẩy cậu ra nhưng...người chẳng còn chút sức lực nào nữa! Cậu đan tay ôm chặt lấy vy....

Cả hai đây dựa đến lúc nhỏ không còn thở được nữa....cậu mới buông nhỏ ra!

- Anh...anh...- nhỏ lấp bắp

- ...- hải cười khẩy nhìn nhỏ mặt đang đỏ gay cả lên

- Sao...anh dám...khụ khụ- vy hét

- Nếu không nuốt tất giọng thì em cứ la hét-cậu nhếch môi,bất ngờ bé thốc nhỏ lên

- Á..anh ..khụ khụ!- vy lại hét

- ...- cậu mỉm cười đắc chí

- Bỏ tôi xuống!!!

- Nếu em còn nói nữa. Tôi sẽ hôn em!- hải thì thâm vào cánh mũi Vy

Mặt nhỏ đỏ lừ...cứng họng không nói gì được nữa!

Chàng trai tóc xanh bồng con bé tóc hung vô tư đi ra khỏi sân trường

Nhỏ cứ mãi la hét,lâu cậu lại thì thâm vào tay nhỏ một điều gì đó, nhỏ liền im bất!

Từ xa xa, nó, hần, anh, cô, chàng và nàng nhìn thấy khế lác đầu.

Hi vọng cậu "làm việc" cho ra trò một chút...

Kiệt lại nhớ về thước phim tối qua anh chứng kiến:

Cậu thân người ướt sũng chạy vào phòng cậu, xin kiệt kể cho cậu nghe chuyện của nhỏ! Đôi mắt cậu chân thành và nghiêm túc lạ thường. Kiệt bất ngờ khi nghe câu nói của cậu " tao yêu đầu gấu thật lòng"

Chàng đành kể cho cậu nghe tất cả, không hiểu sao chàng rất tin cậu lần này. Có phải cậu yêu em nhỏ thật lòng không??

- ..Tao. Sẽ tin mày một lần-lúc đó chàng đột nhiên nói thế. Đến bây giờ còn không hiểu tại sao

"Brừ brừ...điện thoại kiệt chợt reo lên

From: hải

Time: now

Nđ: cho tao mượn đầu gấu một ngày!"

- Vô Vĩnh Hải. Tao giao em gái cho mày!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chứng Minh Anh Yêu Em

Con mui trần thể thao đen lao với tốc độ kinh hoàng trên đường cao tốc.

- Nè, rốt cuộc anh chở tôi đi đâu?!-- nhỏ bốc hỏa

- Không biết~~~~- cậu nhàn nhã nói dung đầy cần số mỗi lúc một tăng

- Anh... Khụ khụ!

- ....- cậu khẽ liếc nhìn nhỏ, sau đó vờ không quan tâm lấy xe

- Anh cho tôi xuống ngay!-- vy gắt

- Em có vẻ không sợ lời cảnh cáo của anh nhỉ?-- cậu nhếch môi

- Anh. - vy cứng họng, mặt nhỏ đỏ ửng lên

- Sao??!-- cậu nhướn mày thách thức

Bà nó. Lợi dụng thời cơ yếu ớt của nhỏ để tấn công. Cậu đúng là đồ hề hạ mà!

- Grừ..anh, đồ hạ lưu. - nhỏ bặm môi

- Haha...- cậu cười xảo quyết nhìn nhỏ

- Anh...đồ xảo quyếtt, hạ lưu, bi ỏi, trời đánh...- vy hét

- ..

- Anh...đừng có cười nữa, chớng cả mắt!- nhỏ gắt

- Cuối cùng cũng chửi rồi!- cậu đột nhiên nói

- Gì?- vy cứng họng

- Em đã không chửi anh ba ngày rồi đó!- Hải cười nhẹ. Nụ cười cậu đầy tia hạnh phúc

Thình thịch. Tim vy đập mạnh...cậu...cậu vừa nói gì vậy???

Tim đập mạnh quá. Chết tiệt, không thể kiểm soát được!

Vy xoay mặt đi. Che giấu khuôn mặt đỏ ửng

- Này! Sao lại im lặng rồi- cậu đá đều

-../

- Em sao vậy???

-...

- Ha! Im lặng là đồng ý cho anh chở đi bất kì đâu phải không?!-- Hải cười đắc chí

- Anh!-- nhỏ tức tối xoay mặt lại nhìn cậu

- Sao~~~~

- Hừm~~~~ không thèm nói chuyện với cậu nữa. Nhỏ điện ra gọi cho nó

- Alo...mày đang ở đâu- nhỏ nhanh nhẹn nói

- "Trên lớp"- nó đáp giọng thản nhiên

- Tao đang bị mộtt thằng BIẾN THÁI BỆNH HOẠN bắt đi nè!-- nhỏ nói, mắt đăm đăm liếc cậu một cái

Hải nhún vai vô tội...

"Ừ. Tao biết"- nó thờ ơ đáp

- Hả? Biết...mày biết gì!-- vy ngạc nhiên

- "...đi với anh ta vui về!"

- ê...nè nè...tuttuttut- không cho nhỏ nói gì thêm, nó nhanh nhẹn cúp máy

Cái gì đây? Nó...nó vừa nói cái gì thế. Nó biết nhỏ bị Cậu dẫn đi à??! What The Hell?? I don't understand!!!!!!

- Vô Vĩnh Hải.. Anh...- nhỏ lắp bắp

- Đừng hỏi anh~ anh vô tội- Hải lắc đầu, trơ ra bộ mặt vô (số) tội.

Gọi cho cô:"mày cứ đi với anh ấy đi

Hìhì"

Gọi cho nàng:"Đừng về trễ quá nha~~"

Gọi cho anh:"Yên tâm. Nó không làm gì em đâu"

Gọi cho hân:"Nó mà làm gì quá lố, cứ đập cho vài phát"

Gọi cho chàng:"Đi nhớ về nha quý nhỏ!"

What is happen????

Ôh my táo!!!!

Tất cả mọi người...mina-san....all my friend.... Why??????

Cho nhỏ 1 lời giải thích?!!!!

- Sao em thờ người ra vậy?- Hả "ngây thơ" hỏi
- Anh...anh còn hỏi- vy trợn mắt
- Hìhì- Cậu cười nham hiểm
- Anh đã mua chuộc mọi người phải không???
- Ủa, em nói gì vậy~~sao anh không hiểu ta???- Hả ngó nghiêng ngó dọc ra về nai tơ hỏi
- Anh..anh

Tên này!

Nhỏ chắc chắn...cậu đã làm cái gì đó với mọi người rồi. Nhỏ chắc chắn. Aaa tức điên lên mất. Nhìn cá mặt tro tráo này đi...muốn đập cho một phát chết tươi thật chứ!

Nhỏ hỏi mãi..cậu chẳng để hở một câu..chỉ tràn nóng nói gió:

- A~~trời đẹp quá ta!
- Mây trôi cũng đẹp nữa
- Aaa... Nắng lên rồi
- Chó kia
- Heo kia
- Máy bay kia!
- ...A...

Bó tay rồi! Có hỏi nữa cũng vô ích...Nói chuyện với những thằng điên thật hại não!

- Anh...rất cuộc muốn đưa tôi đi đâu???- vy bắt lực
- Một chút em sẽ biết!- cậu cười đầy ẩn ý

.....

Con audi mui trần phanh trước 1 nhà hàng bán cháo dinh dưỡng

Vy mở tròn mắt nhìn cái biển hiệu rồi lại mở tròn mắt nhìn cậu:

- Anh...
- Đừng nói nữa xuống thôi!- cậu nói, tay mở đai an toàn
- Hừm~~việc gì tôi phải đi theo anh!- nhỏ hất mặt
- ...em..thật sự rất muốn... Kiss??- Hả cười khẩy, cậu nhào người lấn sát vy vào cửa xe
- nè..anh..anh.. - nhỏ lấp bắp
- .. - Cậu nhếch môi. 2Cánh tay chống vào cửa giam nhỏ ở giữa
- Nè..tên kia. - Vy hét, nhắm tịt mắt lại, hai bàn tay đẩy cậu ra nhưng không tác dụng, cậu mạnh quá
- Yên nào...- cậu thì thầm

Thích. Hơi thở cậu phả vào mặt nhỏ, không xong rồi, nhỏ không thể kiểm soát được bản thân...tay níu chặt tay áo cậu, nhỏ bặm môi, nhắm chặt mắt lại

Và rồi...

Phù....

- Lông mi em roi nè!!!

- Hả?- vy giật mình, mở căn mắt nhìn cậuu

- Roi ngay má nè, wow! cong và dài ghê ta!- Bóc sợi lông mi đen ánh từ má nhỏ lên, cậu nhận xét

- Hơ...anh....- vy há hốc

- Gì hả...đầu gấu à! Em suy nghĩ anh sẽ làm gì khác à?!-- Cậu đá đầu

- Cái gì ??!tôi...- nhỏ cứng họng

- Hazz! Không ngờ đầu óc em đen tối đến vậy~~~ Hải lắc đầu ra ý thất vọng

- Anh...- Mặt nhỏ đỏ ửng

- Sao??! Em nghĩ..anh làm gì nào?!-- hải nói, khuôn mặt áp sát mặt nhỏ

- ..không...không có..- vy đỏ mặt, né tránh

- Tốt, vậy bây giờ chúng xuống...hay là...- cậu cười đều nhìn nhỏ

- Được..được rồi! Tôi xuống...anh xa ra một chút đi- nhỏ khó nhọc nói

Nhìn nhỏ lúc này.. Sao mà đáng yêu thế chứ. Cậu thật sự...chỉ muốn cắn cho nhỏ một cái vào cái má phụng phịu kia...

- Rồi rồi~~okie..đừng căng thẳng..chúng tavào thôi- cậu cười nhẹ, mở cửa bước xuống

Đi vòng qua mở cửa cho nhỏ làm đám con gái gần đó nhìn thấy mà phát ghen được

Hoàng tử lịch lãm mở cửa mời công chúa xuống xe:

- Nè.. Anh dẫn tôi đi đâu vậy hả?!--nhỏ nhăn mặt

- Vào đi..anh có chuyện muốn nói- Cậu nói nhỏ vào tai vy

- Nói gì?-- nhỏ khó chịu

- Vào đi rồi nói- cậu thì thảo

- Có nhất thiết là chỗ này không?!-- Nhỏ hỏi

- Em muốn tự vào...hay là...anh công ~~~~ Cậu nhếch miệng

- Anh dám....

- Sao lại không??!-- cậu nhướn mày

- Anh..chết tiệt~~~

Cậu nắm lấy tay nhỏ, lôi đi, mặc cho nhỏ vùng vằng...nhưng tuyệt nhiên nhỏ không la hét ột phần vì đau họng, phần vì đây là chỗ đông người. Phần vì...cậu lại sẽ.....

Cậu dẫn nhỏ vào một phòng riêng bày trí khá bắt mắt. Cả hai ngồi đối diện nhau. Ở giữa là 1chiếc bàn bằng gỗ...

- Anh...cũng biết những nơi thế này sao??!-- nhỏ nhòm ngó xung quanh, không tin vào mắt mình. Cậu mà cũng biết những nơi thế này sao?!

- Em...nghĩ anh chỉ toàn biết những thứ ồn ào náo nhiệt thôi sa- cậu chóng cảm nhìn nhỏ

- À.. Không..mà có gì anh thì nói đi!-- nhỏ ậm ừ rồi nói

-...

- Nè..có gì thì nói mau đi. - vy nhìn cậu

- Ăn trước đã..- cậu mỉm cười

- Nè..anh ở không dữ ha!

- Chắc...em tuyệt tình thế sao?!- cậu tắc lưỡi

- Hừmm..tôi và anh có là gì của nhau đâu- vy cao giọng

- Thế ai nói chúng ta là bạn?- cậu nhìn nhỏ

- Ờ thì..- vy cứng họng

- Em..còn giận anh chuyện đó à??- cậu lấp lửng

- Không!! Tôi..chẳng nói rồi còn gì. Tôi biết anh không có sai...- nhỏ nhàn nhạt đáp

- Thật sao??

-../

- Em chắc chứ?- cậu nghi hoặc

- .ừ..- nhỏ khẽ gật đầu

- Vậy.. Tại sao không nói chuyện với anh- Hải nhíu mày

- À..tại vì..tôi..- vy cứng họng. Chết rồi, bị cậu dồn vào thế bí rồi. Làm sao đây??

"chẳng lẽ lại nói..tránh mặt vì tôi thích anh nên không thể nhìn mặt. Tôi không muốn phải thích người ăn chơi như anh. Tôi không muốn nhớ lại cái quá khứ cũ rích của tôi à?" nhỏ trầm nghĩ

- Sao?!- hải nhíu mày

- À..thôi..bỏ đi.. Mà sao..đổi cách xưng hô vậy hả? Nghe thiệt là nổi da gà- vy lườm hải

- ..- cậu không trả lời, đan hai tay chống cằm nhìn nhỏ

- Nè..nhìn gì?!- nhỏ nghi hoặc hỏi

- .. Em không biết lí do??

- Thì sao??

- ..vì tôi muốn thân mật với em hơn- cậu cười hiền. Một nụ cười, thánh thiện và chân thành

Tim vy lồi mắt một nhịp..nhỏ tự trấn an bản thân...phải giữ vững lí trí. Cậu là ai cơ chứ?

- Tôi đã nói.. Tôi không phải đối tượng để anh đùa giỡn! Nên anh..

- Em không tin anh- cậu hỏi

- Dĩ nhiên~~ anh nghĩ tôi là ai??

-...- cậu im lặng, ánh mắt buồn đi hẳn. Thì ra nhỏ vẫn không tin cậu sao?!

- Đây..anh sao thế?!- nhỏ hỏi

- anh...đã làm bấy nhiêu chuyện..em vẫn không tin?

- Ý anh nói là chuyện nhỏ Song gì đó ban nãy?

- ..- cậu im lặng

- Anh...thật sự làm vì tôi sao??

- thế em nghĩ sao?- cậu nhếch môi

- Tôi không biết...nhưng không dễ để tin một tay sát gái đẳng cấp..anh biết mà~~~ vy cười chua chát. Nói đến đây, lòng nhỏ khẽ co thắt lại

- ...

- Hừm~~ chỉ là nhất thời thôi, rồi anh cũng sẽ chán tôi thôi!- nhỏ nhẹ giọng

-....

-.. Sao?! Anh không còn gì để nói nữa à?

- Em nghĩ sao nếu cho anh một cơ hội!- cậu nghiêm túc nhìn nhỏ

- cơ hội?- vy trở mắt

- Cơ hội...để chứng minh là anh yêu em!

- ...- trái tim nhỏ ngừng đập. Cơ thể đông cứng lại.

Lời nói Vô Vinh Hải phát ra khiến cho Đặng Huỳnh Ngọc Vy không khỏi bất ngờ.

Anh yêu nhỏ... thật sao??? Nhỏ có thể tin không

Ánh mắt cậu nghiêm túc lạ thường. Đôi bàn tay sẵn chắc nắm lấy đôi bàn tay nõn nà...

Cầm đôi tay nhỏ lên trân trọng, cậu cất giọng:

- Cho anh một cơ hội, anh sẽ chứng minh tình cảm của anh dành cho em .....trong ngày hôm nay, anh sẽ là người yêu của em, đầu gối!

Lòng nhỏ xốn xang len lõi hạnh phúc lạ kì, đôi tay cậu như truyền tia điện vào tay nhỏ. Nhìn ra chút chân thành từ đôi mắt hải.

Giây phút ấy, Vy mong, lời nói của cậu là thật lòng!

O.s

(chương này đỡ quá phải hông các thánh. Xin lỗi nhiều nha, shin sẽ cố gắng tốt hơn từ chương sau)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Anh...nói..lại...một lần nữa...được...không?!!- vy khó nhọc nói

Vội rút cánh tay lại, nó dường như tê dại, mất cảm giác....

- Anh sẽ làm người yêu của em ngày hôm nay, được chứ?!!- hải nhếch môi

- Đ..ùa...đùa đúng không?!!- nhỏ cười méo mó. Đôi chân mày nhíu thật sâu, cố tìm ra chút đùa cợt trong ánh mắt chân thành xanh thăm thẳm của cậu!

- Anh không đùa!- cậu thần nhiên đáp, lời nói và ánh mắt không chút đắn đo

THỊCH!! Trống lòng nhỏ đập mạnh... Thái độ này không giống đùa chút nào!

- Anh..vì cái gì...mà hạ mình thế ..chứ?!!- vy khó nhọc nói

- Anh vì em!- cậu nhanh nhẹn đáp. Không thềm do dự hay suy nghĩ

Mắt nhỏ đỏ bừng bừng..dần chuyển sang gay gắt....tim muốn nhảy ra khỏi ngực mất thôi.

- Nói dối?!!- Mối nhỏ mập mạp

- Không!!!- cậu nói

- Haha!!! Anh đừng như vậy..gi..ỡn không vui chút nào- Vy cười gượng

-.. Anh đã nói là không!- cậu hơi gằn giọng

- .. N..nè~~thôi nào~~. Tên biến thái. Tôi..tôi nói là tôi không có giận anh. Anh không sai, tôi sai..tôi xin lỗi được chưa. M..muốn nói chuyện bình thường thì cứ việc. Anh đang cố chọc cười tôi đúng không?! Tôi mắc cười quá rồi....C..oi..coi như anh thành công rồi đó..haha...haha....

- THÔI ĐI!!!!- Cậu hét lớn

-...

- EM TIN ANH ĐƯỢC KHÔNG???- hải dường như mắt kiểm soát. Bù đắp cho tất cả những cảm xúc kiềm hãm từ nãy giờ

-..- Vy bất động, cánh tay run rẩy quơ ngã tách trà nóng rơi xuống đất vỡ tan

Tiếp theo sau đó là một không gian yên tĩnh đến đáng sợ

Cậu nhìn Vy

Vy nhìn cậu

Hải nhìn nhỏ

Nhỏ nhìn Hải

...cặp mắt đỏ đỏ và làn tóc hung đậm Đại diện cho lửa và máu đỏ!

...đôi đồng tử xanh dương với mái tóc màu nước. Hiện thân của biển và băng tuyết!

Hai con người hai trạng thái đối lập nhau: âm và dương, băng và lửa, nóng và lạnh, trái và phải. Đối diện nhau, nhỏ và cậu như biệt lập khỏi thế giới của nhau. Nhưng....

Họ cùng chung một nhịp đập con tim!

- Để anh kể cho anh nghe một câu chuyện!- Hải cất giọng

- ...

- Có một thằng con 8 tuổi đã muốn tự lập sống riêng với bố mẹ. Hắn chưa bao giờ biết yêu thương bất kì một cô gái thật lòng, đối với hắn. Con gái, chính những món đồ trưng vào cuộc sống cho đẹp mắt, xung quanh hắn, bọn gái chỉ biết đến tiền và bề ngoài hay cái danh nghĩa đại ca vô bổ của hắn. Với những cái mình có, của gái đối với hắn nhiều nhất là 5tiếng và quen lâu nhất 1 tuần, thay bỏ như áo. Càng như vậy, hắn càng khinh thường cái cuộc sống này hơn...

Thật là tệ nhạt cho đến khi hắn gặp một cô gái nọ... Một vẻ đẹp lạ lùng, một tính cách lạ lùng, mạnh mẽ, cô ấy đã làm thay đổi cuộc đời hắn..chỉ trong vòng 5ngày ngắn ngủi. Hắn biết yêu thương, biết quan tâm, hạnh phúc khi ở bên cô, biết đau khổ khi nhìn cô khóc, nhớ nhung khi cô vắng. Và giờ đây, hắn chỉ muốn người con gái ấy là của riêng hắn, muốn được bảo vệ, quan tâm cô ấy thật nhiều. Ngay bây giờ, hắn muốn, cô ấy mở lòng với hắn... Nếu là em, em có cho kẻ như hắn 1 cơ hội theo đuổi hay không?!!- hải nói thật nhiều. Chậm rãi..và từ tốn..từng câu từng chữ là những thứ tận đáy lòng mình muốn bày tỏ

- ...- có một người chết lặng, chăm chú nghe từng câu từng chữ của cậu. Có thật không?! Cậu nói thật đúng không?!

- ... Đặng Huỳnh Ngọc Vy..anh biết quá khứ của em rất khắc nghiệt và đau khổ... Anh biết bản thân anh là nguyên nhân chính làm cho em khơi gợi mọi kí ức. Nhưng anh hứa...anh sẽ thay đổianh. Anh sẽ làm tất cả mọi thứ, chỉ cần em có thể hiểu.. Tình cảm của anh dành cho là chân thành. Anh không biết nó sẽ kéo dài đến khi nào..nhất thời..hay sẽ là mãi mãi. Nhưng anh muốn em cho anh anh một cơ hội. Một cơ hội..không cần em chấp nhận..anh chỉ cần bên em với tư cách là một người yêu em. Chỉ cần trong hôm nay, anh muốn chứng minh tình cảm của mình cho em thấy!

- Vồ.. Vĩnh... Hải...- Nhỏ mập mạp

- Em đồng ý chứ?- cậu mỉm cười chân thành

Trái tim loạn nhịp. Cảm giác rất hạnh phúc. Vy cảm thấy rất ấm áp..... Hải thích Vy thật sao?! Yêu thật sao?! Sẽ thay đổi thật sao?!

- Tôi..có....thể..tin lời..nói này chứ?!!- nhỏ khó khăn cất giọng

Cậu cười hiền từ bước đến bên cạnh nhỏ, nắm lấy bàn tay vô tình bị tách trà cửa trúng đang chảy chút máu đỏ. Đặt lên trên đó một nụ hôn từ đôi môi của mình!

- Anh...sẽ là người yêu của em trong ngày hôm nay!

Ngước lên nhìn nhỏ hiền từ, bàn tay sờ vào bờ má ửng hồng mịn màng!

- Tỉn anh chứ?!

.....

Bước ra khỏi căn phòng vip đó, cậu đưa nhỏ ra sảnh lớn của khách sạn. Cả hai chọn một chiếc bàn gần cửa sổ

Cậu gọi thức ăn còn nhỏ chỉ biết lặng thinh nhìn cậu, sao mà cậu ân cần đến thế!!!

- Em ăn gì? - cậu nhìn nhỏ

- ....cứ gọi theo anh đi! - nhỏ ấp úng hồi lâu rồi nói

- À được..cho hai tô cháo hải sản! - cậu quay sang phục vụ

- Xin cô cậu đợi trong ít phút! - người phục vụ khẽ cung kính rồi quay vào trong

Cậu quay sang nhìn nhỏ. Nhỏ vội lảng tránh và nét mặt đỏ hồng. Lôi iPad ra nghịch. Thật là dễ thương mà! Nhỏ đang ngại ngùng sao?! Ai nói nhỏ không nữ tính, nữ tính quá ấy chứ!

- Anh..đừng nhìn tôi..như thế..được không?! - nhỏ lườm cậu

- Tại thấy em căng thẳng quá thôi! - cậu khẽ cười

- T..ôi?! Khi nào?! Làm..làm gì có?! - vy giật mình, lắp bắp nói

- Khuôn mặt em..đang vẽ ra 2 chữ căng thẳng kìa! - cậu đá đùi

Nhỏ im lặng cuối đầu xuống đất, không thể hiểu được trái tim mình nữa rồi.. Lúc này trong phòng vip, nhỏ đã đồng ý cho cậu..làm người yêu trong hôm nay... Thật không thể tin được

Nhỏ mềm lòng thật sao???

Hay lời nói của cậu quá chân thực???

- Nè.....võ vĩnh hải! - nhỏ gọi

- Sao? Em muốn nói gì?! - cậu ngước lên nhìn nhỏ

- Anh....thật lòng muốn quen tôi?! - vy e dè nói

- ....đúng vậy! - hải im lặng hồi lâu rồi nói

- Tại sao chứ?! - nhỏ cau mày

- Đơn giản.....chỉ là yêu em rồi! - cậu đáp. Ánh mắt ôn nhu yên bình

- Tôi thấy tôi chẳng có gì đặc biệt cả. Con gái đẹp bây giờ không hiếm. Tính cách tôi chẳng có giống ai. Nếu không nhờ ngoại hình này thì ai biết tôi là con gái chứ? Rốt cuộc...anh thích tôi ở điểm nào vậy?! - nhỏ nhìn cậu

- Ừm..đúng ha. Em ngoài nhan sắc ra thì cái gì cũng không giống con gái, lại còn hung hăng, hay chửi bậy.. Sao lại có thể thích em được ta? - hải vờ nhăn nhó xoa cằm

-Anh...anh. Dám nói móc tôi hả?! - nhỏ tròn mắt

- Bình tĩnh....bình tĩnh. Anh đùa ý mà~~~ Hải lắp bắp cười hề hề nhìn nhỏ

- Hừm~~ - Vy hậm hực

- Nhưng mà.. Anh không có thích em. .... Anh yêu em! - cậu nói tiếp

Tìm vy một lần nữa loạn nhịp. Võ Vĩnh Hải, hôm nay uống thuốc tác động tim trước khi đi học sao?

- vậy..tại sao..y..êu tôi?!!- nhỏ lấp bắp nói

-../ tại sao nhĩ?!!- cậu khẽ cười

Ngã người ra chiếc ghế gỗ to lớn, ngửa cổ lên trần nhà:

-...anh..cũng chẳng biết nữa.- cậu lăm bằm

- há?!!- nhỏ nhăn mặt rõ sâu?! Cậu nói cái gì vậy?

- Thôi thôi bỏ đi! Dù sao hôm nay chúng ta là người yêu của nhau. Em không được nuốt lời...

- Ai..ai thêm nuốt lời! Bản tiểu thư nóu được làm được- nhỏ nguýt cậu

- Okie~~~~ cậu cười khẩy

- Thức ăn của cô cậu đây. Xin lỗi đã để cô cậu chờ lâu- người phục vụ đặt xuống bàn hai tô cháo nghi ngút khói rồi kính cẩn lui vào trong.

Vy chăm chú nhìn thứ "dung dịch" không đặc cũng không lỏng trước mặt mình khẽ nhăn mặt. Món gì đây?!!

- Em sao vậy? Không ăn à?!!- cậu nhìn biểu hiện của nhỏ hơi lạ liền hỏi

- Cái này..là gì vậyyy?!!- nhỏ ngơ ngác hỏi

- Há??- cậu há họng nhìn nhỏ.

- Thứ này..ăn được sao???- nhỏ nghi hoặc nhìn cậu

- Phụt~~~ cậu suýt sặc cháo ra mũi.

- Nè..anh sao vậy?- nhỏ nhăn mặt

- Em..chưa từng ăn cháo há?- cậu méo mặt

- Cái này là cháo sao? Có nghe nói..nhưng..không biết- nhỏ vô tư trả lời

- Há???????- cậu há hốc

- Sao anh ngạc nhiên dữ vậy?-nhỏ khó chịu hỏi. Nhỏ có nói gì không đúng sao?!

- Haha... Đầu gối à. Em đang chọc cười anh đấy à? Chẳng lẽ từ nhỏ tới lớn giờ em...chưa từng ăn..sao haha..- nhỏ nói cứ như thật vậy..mắc cười quá đi mất

- ..anh đoán đúng rồi đó. Từ nhỏ đến giờ..tôi chưa từng ăn

- Gì?- cậu ngưng cười nhìn nhỏ

-.. Tôi nói thật.- nhỏ thân nhiên đáp

- Không thể nào..lúc nhỏ, lúc bệnh..ai chưa từng ăn chứ?!!- cậu hơi ngờ vực nhìn nhỏ

- Lúc nhỏ?

Lúc nhỏ...nghe sao đáng lòng....lúc nhỏ..ăn gì nhĩ?? Com nguội, canh rau dại, thức ăn bỏ đi...được mẹ đem xoay nuyễn lại..cho ăn...

Cháo..là thứ mà con nhỏ xinh xinh con bà chủ nhà lúc nhỏ hay được ăn. Nhỏ xin mãi mà nó không cho ăn thử miếng. Thì ra là đây sao?!!

- Thứ tôi ăn...là cặn bã, là đồ bỏ đi..của mọi người!!- lời nói nhỏ thốt lên khiến cậu sững sờ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lời Tỏ Tình Trên Đồi Bò Công Anh

- Thứ tôi ăn...là cặn bã, là đồ bỏ đi..của mọi người!- lời nói nhỏ thốt lên khiến cậu sững sờ

"Từ nhỏ vy đã sống cơ cực với mẹ Dương..chưa từng một ngày nó ăn no..mặc ảm!" câu nói của kiệt tới qua dăng dăng bên tay cậu. Chết, cậu quên mất..

Cậu..vô tình chạm vào nỗi đau của nhỏ rồi. Từ nhỏ, nhỏ đã sống trong cực khổ. Đến miếng ăn còn thiếu thốn. Đến khi nhỏ về ở với papa Phong và kiệt thì đã lớn đến 6tuổi. Nhỏ tất nhiên hoàn toàn không có chút khái niệm về tuổi thơ. Tự trách bản thân sao cậu không suy ra điều này sớm hơn:

- Anh xin lỗi..anh không cố ý cười em!- cậu nhẹ giọng

- Lỗi? Anh lỗi gì..- nhỏ ngơ ngác hỏi

- Anh quên em từ nhỏ đã..

- Sao anh biết?- nhỏ hỏi

- ...anh..là kiệt nói..- Cậu áp úng

-...

- Xin lỗi..

- Thôi được rồi. Không sao..tôi không quan tâm mấy việc này đâu- nhỏ xua xua tay

- ...

- Nè~~đừng làm bộ mặt cún con với tôi chứ?!- nhỏ nhủ mày

- ...

- Anh sao vậy? Đừng có tội nghiệp tôi. Tôi không thích bị xem là người đáng thương đâu nha!

- ...anh..sẽ cho em thấy hạnh phúc kể từ bây giờ!- cậu khẳng định

Nhỏ trở mắt nhìn cậuu..cậu nói cái quái gì thế. Có ai bảo cậu gì đâu chứ. Nhỏ có làm gicho cậu thấy đáng thương à?! Nhỏ cũng không biết.. Những điều nhỏ trải qua, chắc đã chai lì rồi. Không biết tại sao cậu nói câu đó...nhưng, nó làm nhỏ thấy hơi ảm lòng!

- Sến quá~~ai cần anh..- nhỏ cười hiền nhìn cậu. Bất giác gơ tay xoa nhẹ đầu cậu. Hành động này làm tim cậu loạn nhịp, đỏ mặt quay đi.

Gì vậy, bị nhỏ chữi "sến" nên xấu hổ hả. Thôi kệ cậu. Nhỏ không nói nữa. Bắt đầu ăn...

Và rồi...

- Á...*keng*

Cái muỗng rơi tự do xuống nền gạch lạnh.

- Em..có sao không?!- hải hốt hoảng chạy đến bên nhỏ

- Nóng...nóng quá! - Vy bập bẹ môi. Lưỡi nhỏ tê dại, cánh môi đỏ tấy

- Ô..em thật là...cháu phải thôi ngụy rồi từ từ mà dùng chứ- Cậu nhăn mặt nhìn nhỏ

- ..ai mà biết chứ..ăn cái thứ này gì mà phức tạp vậy??- nhỏ bực vội, tiếc rẻ cái lưỡi tội nghiệp của mình

- Nó không giống thức ăn khác. Em phải nhớ!- cậu nói

- Hừ..thứ gì vừa dờ vừa kì lạ lại nóng hổi, ăn có gì ngon chứ!- nhỏ bậm môi

Bất chợt vy thấy mình thật sáng suốt khi lúc nhỏ không ăn *thứ quái gở* này...

- ...có sao không?- cậu lo lắng

- Không...được rồi!!i Nhưng

.không ăn nữa- nhỏ bậm môi

- Nhưng em đang bệnh...phải ăn cháo chứ

- Bệnh? Tôi? Khi nào?!- nhỏ vô tư hỏi lại cậu

- Em bị cảm..đừng tưởng anh không biết..- cậu

- Hừm..ba cái thứ đó làm gì.

.được tôi chứ?! - nhỏ lấp lửng, thấy có chút chột dạ, đúng là nhỏ cảm thật

-...- cậu không nói gì, gọi phục vụ mang một cái muỗng khác đưa cho nhỏ:

- Em ăn tiếp đi!- cậu ân cần

- Hừ...còn lâu! Thứ kì lạ này mơ đi tôi dùng nữa- nhỏ nói, nhìn tô cháo một cách đề phòng

- Ôi trời! Mới thấy ai như em. Cháo là thứ dễ ăn và bổ dưỡng nhất cho người bệnh đấy!- cậu đáp

- Hừ..anh mới là đồ quái dị, thứ này mà cũng được. Nóng thì mở~~~ nhỏ bĩu môi

- Tại em chưa thôi. Mới bị phỏng thì làm sao biết ngon. Ăn thử đi rồi biết!- cậu thuyết phục nhỏ

- Hừm.. Anh đi mà ăn!- nhỏ hậm hực quay mặt đi. Không muốn nhìn mặt cái tô "dung dịch" "hại lười" mình một chút nào nữa

-Ồ kìa..em- cậu cứng họng

-....

- Ăn thử mới biết ngon chứ?- cậu nhẹ giọng

- Không!- nhỏ kiên quyết, không thèm xoay mặt lại

- Nhà hàng cháo này rất nổi tiếng đó, em ăn thử mới thấy ngon- cậu lại thuyết phục nhỏ

- Không!- nhỏ vẫn kiên quyết

-....

-..

- Thôi mà!

- ..

- Ăn một chút thôi

-...

- Đầu gối!

-...

Nhỏ vẫn kiên quyết không thèm quay mặt lại. Nhỏ đúng thật là.. Lần đầu tiên cậu thấy có người sợ món cháo. Đúng là không hiểu nổi..

Cậu gọi mãi mà nhỏ chẳng thèm trả lời nữa. Hết cách, đành phải dùng chiêu thôi, không thì còn lâu nhỏ thèm đụng tới 1 muỗng

- Hoi..em không ăn thì anh vậy!- cậu bĩu môi

- Tùy- nhỏ thờ ơ đáp

- Em..đừng hời hợt nha!- cậu nhú mày

- Nói nhiều quá~~~ vy càu nhàu

-..em..đúng là cứng đầu- cậu nhìn nhỏ bắt lực

-.. Giờ anh mới biết sao~~~ nhỏ hờ hững

-...

- ...

Hải đột nhiên im lặng, không nói nữa. Cậu chạm rãi mút ít cháu lên muống, thổi nguội và..

- Á.. Đầu gấu.. Mặt em dính gì kia? Quay lại đây anh xem.- cậu bất ngờ nói

- Gi..đầu.chỗ nào?.. nhỏ theo phải xạ quay mặt lại nhìn cậu

Ừm? Một cảm giác sánh mịn trên cánh lưỡi. Có chút ngọt ngọt, hơi mặn, không quá béo, không nóng như ban nãy, có chút mùi củ cải, cà rốt, hải sản,nồng nồng của tiêu..... Ngon....ngon quá....~~ "AI-SHIIIIII" ~~~~~CAI GÌ ĐÂY?

- Cái...này...là....- nhỏ lắp bắp

- Sao? Ngon chứ?- cậu nhìn nhỏ, cười tít mắt

Món này..ngon quá! Cậu..đút nhỏ sao???

Ngon quá! Ngọt ngào quá! Hạnh phúc quá!

- De....delicious~~~~~ môi nhỏ mấp máy

- ...-thấy chưa..anh nói mà- cậu đắc chí

- Nó ngon như vậy sao. Ngon quá- vy nghi hoặc

- Đây là món khoái khẩu của anh. Phải ngon rồi

- Đúng..đúng là rất ngon!

- ..bây giờ em chịu ăn chưa

Liếc nhìn "thứ dung dịch kì lạ". Nhỏ khề liếm môi. Ném vị còn sót lại trên đó. Vị ngon này...

-Sao?- cậu hỏi

Nhỏ e ngại gật đầu..cảm thấy có chút ngại ngùng và hối hận vì bệnh cứng đầu của mình

Cậu nhìn nhỏ lúng túng, then thùng thì khẽ phì cười. Sao mà giống một đứa trẻ thế chứ!

- Được rồi...anhthôi cho em ăn- hải ân cần

- Ấy thôi...tôi tự làm được- vy bối rối

- Để anh giúp cho...có sao đâu!- cậu đáp

- Ai lại như thế...tôi tự làm được- nhỏ cãi

- Sao lại không?! Chúng ta...đang quen nhau mà! Anh đút em ăn là bình thường thôi- cậu tỉnh bơ đáp

- Hả?! Anh..- nhỏ cứng họng

- Sao?! Anh nói gì không đúng nào...- cậu cười đều

- ...- vy tức nghẹn họng nhưng nói không nên lời. Mà nói cái gì bây giờ?! Trong khi cậu nói đúng. Lúc này nhỏ đồng ý cơ mà

- Thôi..không nói nữa. Anh đút đầu gấu ăn nha~~~ cậu cười toe toét nhìn nhỏ

- Tôi...tôi...

- Ăn hay là...- cậu lắp lửng

- Anh.. - #thình thịch# đầu nhỏ hiện ra khung cảnh ở nhà vệ sinh trường. Cứng họng, mặt thì đỏ gay

- Sao cung~~~ cậu khê nhưn mày

- ..ă..ăn...ăn thì ăn. Sợ gì?! Anh...đút đi..- vy hết

khụ khụ chết tiệt. Quên bég cổ họng còn đau...

Mọi người xung quanh bắt đầu hơi nhòm ngó, khê thắc mắc cặp Long Phụng kia làm ồn từ nãy giờ. Thấy vậy, khoé môi cậu nhếch lên, nghĩ ra trò hay ho, bắt ngờ đổi giọng "hồn nhiên"

- Em này..nếu muốn anh đút thì cứ nói. Sao lại hết, đau họng thì sao?!

- Hả!!- nhỏ trợn mắt nhìn cậu "say đắm"

"Ồoooooooo....." mọi người ồ lên một tiếng rõ to

- Trời ơi.. Thì ra là nững người yêu- một nam sinh nói

- Hèn gì mà vút muổng...không chịu ăn, hoá ra là muốn anh đẹp trai đút cho-mấy nữ sinh xì xầm

- Hây, ai đòi con gái con đũa trơ trên vậy- 1 ông bác 40 tuổi nhăn mặt

- Đám nữ sinh bây giờ bạo dạn dữ- cụ 80 tặc lười

Tất cả mọi người nhìn nhỏ bằng ánh mắt dị thường

- Vồ..vĩnh Hải..anh ..anh dám..- vy lấp bắp

- Sao cung?!- cậu cười đều

- ..tôi...- nhỏ bốc hoả

- Bây giờ em có ăn không...hay anh sẽ tiếp tục nói- cậu khêu khích

- Anh..chết..tiệttt.....

Thế là "hoàng tử" nâng niu đút cho "công chúa" từng muổng cháo yêu thương...

Lâu lâu lại phẫn kháng, chống đối cậu. Kết quả là bị cậu phun vài câu đại loại như:" Sao...muốn anh ăn cùng một chiếc muổng à"; " Thôi ma...đừng có đối, chút về nhà..anh thương~~~"; " Sao, em lại muốn ngồi vào lòng anh à?"....."sao...sao..sao.."

Nhỏ bất lực, ngồi đó, để yên cho để cho cậu đút

Chết tiệt, lại phải cầm miệng mà ngồi đấy. Chó chết, Võ Vĩnh Hải. Nhỏ hận cậu.....

.....

Sau khi rời khỏi nhà hàng, cậu lấy xe đưa nhỏ chạy theo hướng ngoại thành...

Kééééét___Hải bắt ngờ phanh gấp trước một hiệu thuốc

- Ơ..sao lại đến đây?- nhỏ ngạc nhiên nhìn cậu

-.. Ngồi chờ anh một chút!- cậu khê cười, bước xuống xe

Vy không hiểu cậu định làm gì. Lặng lẽ nhìn theo bóng lưng kèm theo một dấu chấm hỏi trên đầu. Không phải cậu bảo cùng nhau đi chơi hết hôm nay sao. Vào đó làm gì chứ???

1ph

2ph

3ph

...

Cậu đi đã 5ph mà vẫn chưa trở lại, nhỏ cảm thấy vô cùng nham chán, lục lọi hết thứ này đến thứ kia cho đỡ chán

Brừ...brừ...

Ở kia.... Điện thoại của cậu mà, để quên trên xe sao???

Tỉnh tò mò trỗi dậy, khẽ cầm nó lên. Cậu có rất nhiều tin chưa xem hôm nay...tại sao chứ?

- Lam, Huệ, Ly, Hoa, Hằng, Nguyệt.....toàn là con gái...cái đồ đào hoa..- nhỏ tự lẩm bẩm, cảm thấy có chút gì đó rất bức bối. Tên này, vậy mà yêu thật lòng cái nòi gì???

Bắt gác ngón tay cái hiểu kì, mắt tự chủ ấn mở hộp thư.....

" Anh à..đừng giải tán fc....";

"Honey nở chia tay em sao..vì cái gì chứ??"

" Sao anh lại nở yêu nhỏ khác..huhu"

" Rốt cuộc là con nào dụ dỗ anh..em cào nát mặt nó"

" Korn...anh thay đổi rồi sao? Em không tin..."

" Nó đã tát anh mà..nó không có thích anh nên...anh đừng cố gắng vì nó nữa.. Xin anh"

" Dù là em gái Trent cũng không thể tha thứ.!!!"

.....v.v....

Mắt nhỏ khẽ nheo lại... giãn ra...nheo lại..rồi giãn ra..nheo lại...giãn ra..... Đây....là cái gì????!

Sáng nay...ánh mắt nữ sinh trường rất lạ. Sáng nay... Hà Song Kiều lộ mặt. Sáng nay...nhìn nhỏ đau khổ. Sáng nay...nhỏ đẩy bỏ bàn tay cậu. Sáng nay... Cậu tức giận hét vào mặt đám Hana. Một đám con gái. Cái điều mà cậu chưa từng làm. Sáng nay...cậu xin chứng minh tình yêu với nhỏ. Sáng nay...cậu xin làm người yêu dù chỉ 1 ngày... Sáng nay.. Ân cần vuốt từng miông chấu.... Sáng nay.....sáng nay....sáng nay....

Cậu....làm tất cả những thứ này....cậu cố gắng thay đổi mọi thứ về mình..... Tất cả.....là vì nhỏ sao?????????

[Con người này....anh thật lòng với tôi sao???Anh sẵn sàng thay đổi thế này chỉ vì tôi sao???Anh không hề đùa cợt với tôi sao???? Anh...là nghiêm túc với tôi sao????? Là tôi.....là vì tôi sao? Sao...sao có thể.... Võ Vĩnh Hải. Bây giờ tôi nên khóc vì hạnh phúc.....hay tự cười...bản thân mình cố chấp...chưa chịu hiểu??? Anh yêu tôi..... Và tôi... Cũng yêu anh cơ mà!]

Giọt nước mắt nóng hổi lan dài trên bờ má. Hàng mi cay nồng trở nên ướt ướt, từ từ thả tự do cho những hạt nước mắt tuông xuống hai gò má.....đôi môi vẽ lên một nụ cười chua chát. Vui quá, vui vì cái gì đây?? Buồn quá, buồn là vì sao chứ? Đau quá, đau vì cơ chi đau? Cảm xúc này, sao mà khó kiểm soát.....

Nhỏ đã không nhận ra...ngốc...đúng....là ngốc nghếch!

Đặng Huỳnh Ngọc Vy nhỏ, đã quá đề nặng quá khứ rồi..... Vì sao yêu....mà nhỏ lại làm thế??? Cậu đã kiên trì đến bây giờ...để theo đuổi... Sao nhỏ ngốc đến nỗi không nhận ra.

- Tên...biến thái...ngu ngốc.- nhỏ lẩm bẩm

- Tự ý xem điện thoại của người khác là không đúng đấy?- giọng cậu trầm áp thì thầm bên cánh vai làm nhỏ giật mình

Quay mặt sang bên cạnh...cậu đã trở lại xe từ lúc nào... Cậu lặng người nhìn nhỏ

..Nụ cười hiền dịu và ánh mắt chân thành!

Bộp___ con iphone6 được nhỏ thả rơi tự do xuống sàn xe.

Nước mắt ngày càng tuông ra nhiều hơn....cảm xúc dồn nén...tột độ...vỡ oà...

Trên con audi mui trần sang trọng nọ....có một người con gái ôm chầm lấy một cậu con trai....run rẩy...thút thít...rưng rưng...oà khóc.....

- Xin...lỗi.....xin lỗi anh.....tôi..là...một...con ngốc....con ngốc.....hức hức...xin lỗi....

-....

Cánh tay người con trai từ bắt ngờ...ngượng ngập...giờ thành can đảm...lo lắng. Hai bàn tay siết chặt lấy thân hình người con gái:

- Anh....sẽ thay đổi vì em!

.....

.....

- Em bình tĩnh lại chưa?- cậu nhìn nhỏ. Khẽ đưa cho nhỏ chiếc khăn tay

-...- nhỏ không nói nhưng khe khẽ gật đầu

- Uống cái này đi- cậu xòe tay đưa cho nhỏ hai viên thuốc trắng

- Cái...này- môi nhỏ mấp máy

- Là thuốc cảm. Anh vừa mua

-...

- Em uống đi!- cậu thả vào bàn tay nhỏ. Đưa thêm một chai nước lọc tinh khiết

- cảm..on- nhỏ nói

Thả vào cuống họng mình hai viên thuốc đắng ngắt...uống cạn chai nước kia. Đây...là một trong những số lần hiếm có nhỏ uống thuốc. Cảm giác nuốt trôi vị đắng cũng như là đang nuốt sâu đau khổ vào trong

- Anh...hỏi một chuyện được chứ?! - cậu lấp lửng

- ừ..! - nhỏ đáp

- Em..đã tin anh rồi chứ?%- cậu hỏi

- ...- nhỏ im lặng nhìn cậu- Ánh mắt hơi nhìn cậu trêu mến hay cho câu trả lời

- Vậy....em có thích anh không?!- cậu lại hỏi

Nhỏ hơi bất ngờ, thoáng đỏ mặt, sau đó nở nụ cười nhẹ

- Theo anh thì sao?!- Vy khẽ nheo mắt

- Anh không biết. Nhưng..anh có hi vọng..- cậu cười nhạt. Mong chờ

Nhỏ nhìn cậu. Suy tư hồi lâu, lặng lẽ đáp:

- Nhưng tôi không có thích anh

Cậu thoáng hụt hẫng. Đã lường trước điều nhưng không khỏi thất vọng

- Vậy tại sao..em lại khóc....xem ra anh vọng tưởng- Hái cười chua chát

- EM YÊU ANH!!

Mở tròn mắt nhìn nhỏ, nhỏ vừa nói cái gì thế???

- Gì..?- cậu nhú mày

- Em không có thích anh...em yêu anh!- giọng nói trong trẻo có chút khan khan như lắng đọng lại giây phút đó

-...em..nói- cậu lấp bắp

- Em nói...đầu gối em...yêu tên biến thái anh mất rồi!!!

Trên con mui trần...

Chàng trai xúc động không nói nên lời

Cô gái hạnh phúc nắm lấy bàn tay

Cả hai cứ như thế..lặng lẽ nhìn nhau....nắm chặt tay. Không ai nói một lời nào. Chỉ lặng im lắng nghe nhịp đập của cả hai!

.....

.....

.....

.....

Trên cánh đồng hoa bồ công anh tuyệt đẹp có cô gái xinh đẹp như thiên thần đang say giấc trong con audi sang trọng

Cô gái đang mơ, một giấc mơ tuyệt đẹp.....

"Vy thấy.. Một người phụ nữ xinh đẹp đang nhìn nhỏ triu mến. Đôi bàn tay quen thuộc vuốt nhẹ làn tóc nhỏ..thân quen quá..lẽ nào

" Mẹ...mẹ ơi..."

"Con gái yêu quý của ta"

" Đúng..đúng là mẹ đây rồi..mẹ ơi"

" Mẹ đây con yêu ạ...con mẹ đúng là một thiếu nữ xinh đẹp"

" Tiểu...tiểu vy nhớ mẹ lắm..huhu.."

"Con vẫn khỏe chứ con gái"

" Khỏe...khỏe ạ...con sống rất tốt"

" Mẹ biết...mẹ chỉ hỏi thế thôi..mẹ..vẫn luôn bên cạnh con mà"

"Thật ạ?"

" Thật! Con gái mẹ đã khôn lớn...đã biết yêu thương rồi nhĩ?!"

"con.."

" Mẹ sẽ ủng hộ con...mẹ muốn con gạt bỏ quá khứ đi con gái à và đón nhận hiện tại...đừng vì chuyện của ta mà bận lòng nhé!.."

" ...ạ vâng"

" Ta rất mừng vì con đã nghe lời ta..và con đã chọn cho mình một tương lai quan mình chính đại.."

" Con..đã chọn nghề sát th"

" Không sao..ta luôn ủng hộ con"

" Cảm ơn mẹ"

" Thôi, Chắc mẹ phải đi rồi con gái ạ..con giữ gìn sức khỏe nhé. Mẹ yêu con và Kiệt rất nhiều"

"Ồ khoan đã mẹ ơi

."

- Khi nào gặp khó khăn con hãy dừng cảm mà đối mặt..bởi vì mẹ vẫn luôn ở bên cạnh con..con gái à"

"Mẹ..mẹ ơi đừng đi.."

" Tiểu vy...mãi mãi là thiên thần bé bỏng của mẹ"

....."

- Mẹ!!!- nhỏ bừng tỉnh khỏi cơn mê giấc

Nhỏ vẫn đang ngồi trên con audi của cậu

Mồ hôi đổ ra đôi phần. Chợt nhận ra mình vừa mơ

"Mẹ ..mẹ ơ!"

Chợt cánh hoa bông công anh vướn trên làn tóc...phải rồi đang ở trên đôi bờ công anh mà..... Cậu đâu rồi?

Nhỏ nhớ...mình nắm lấy tay cậu không nói gì chỉ nhìn cậu lấy xe...cậu nói, đưa nhỏ lên cánh đồng bờ công anh chơi....sau đó, có lẽ đã thiếp đi lúc nào không hay...chắc là mấy viên thuốc cậu đưa làm nhỏ ngủ...

Mở cửa xe bước xuống...bất giác còi đôi giày cao gót ra...chân nhỏ đứng trên nền cỏ xanh mát..thật dễ chịu

Làn gió thổi bay mấy tóc mạng theo chỉ chít cánh bờ công anh con...xung quanh phủ đầy đôi toàn bờ công anh trắng xoá...

Đẹp quá. Đã chiều rồi sao?! Nhanh thật đấy, hoàng hôn gần lên rồi.... Cậu ở đâu

Vội đánh mắt xung quanh tìm hình bóng của cậu...cậu đâu rồi..nhỏ đã ngủ rất lâu.. Cậu đã đi đâu thế?!

Một chú bướm vô tình lướt qua. .cái hoàng hôn chiều tà làm cánh bướm thêm rực rỡ... Đôi chân nhỏ vô thức bước theo nó....

Dừng lại bên một gốc cổ thụ to. Đây cũng chính là nơi cao nhất của ngọn đồi. Cây cổ thụ to lớn vạm vỡ..chắc chắn đã có từ rất lâu..nhỏ mãi mê ngắm con bướm bay lên những tán lá...bất chợt bắt gặp thân hình quen thuộc nào đó...

Làn tóc xanh cắt phong cánh, màu áo tím thang , quần jeans bụi bặm...

Cậu đang ngồi trên cành lá xum xuê...hướng ánh mắt hiền từ nhìn người con gái phía dưới

- Anh.....làm gì ở trên đó- nhỏ gọi

-...

- Nè...chiều rồi..đi về thôi

-...

- Nè...

- Chào em...cô công chúa đi lạc- cậu cất giọng

- Há?!- nhỏ mở to mắt

- Tôi...là một chàng trai đến từ một thế giới xa lạ vô tình để bị lạc vào trái tim của công chúa mất rồi...làm sao đây?!

- Anh...nói gì thế?!- nhỏ nhủ mày khó hiểu

Phịch...cậu đáp đất an toàn. Đứng dậy trước mặt nhỏ. Khẽ mỉm cười nâng đôi tay thon dài kia lên...

- Tôi..đã đi lạc vào trái tim em mất rồi

Nơi phía ngực nhỏ đập mạnh, có một luồng điện chạy thẳng vào tim. Ngược lên nhìn cậu...cứng đờ...

Đôi tay cậu vuốt nhẹ làn tóc bay...nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ đỏ, cậu cất tiếng:

- Hoàng tử...yêu công chúa mất rồi. Yêu cô công chúa cá tính, yêu cô công chúa luôn tỏ ra mạnh mẽ là em. Vì công chúa..hoàng tử đã thay đổi chính mình. Hoàng tử đã xin công chúa một cơ hội để chứng minh tình yêu của mình. Thật sự....hoàng tử chẳng hề muốn chứng minh gì cả công chúa à. Hoàng tử...chỉ muốn chăm sóc, ở bên công chúa trong ngày hôm nay thôi cũng được, chỉ cần có vậy là đủ... Nhưng bây giờ..1 ngày đã sắp trôi qua mất rồi..làm sao đây, hoàng tử không muốn rời xa công chúa chút nào. Cứ cho là hoàng tử ích kỉ đi...nhưng bây giờ, hoàng tử muốn...chăm sóc em..không phải 1 ngày nữa... Mà là mãi mãi! Công chúa có đồng ý không?!

Từng câu từng chữ nghe thật dễ thương chạy vào con tim nhỏ, cậu nhìn nhỏ hồi lâu. Nâng bàn tay nhỏ lên, lẳng lẽ đeo một chiếc nhẫn được khắc tinh xảo vào ngón áp út.

Vy nhìn nó, khẽ sững sờ..đẹp quá..tuy chỉ là nhẫn trơn, khắc vài đường nét nhỏ..nhưng nhỏ thấy thật đẹp...thật lấp lánh!!!

- Công chúa...có đồng ý cho yêu cầu ích kỉ này của hoàng tử không?!- cậu khẽ nói

Vy nhìn cậu, không thốt nên lời. Khẽ gật đầu nhẹ nhàng, sau đó ôm chầm lấy cậu... Cả hai trao nhau nụ hôn ngọt ngào!

Nhỏ đồng ý...nhỏ đồng ý....đồng ý cho yêu cầu ích kỉ đó. Đồng ý cho cậu chăm sóc cả đời

[Mẹ...mẹ ơi...mẹ có dõi theo con không? Con đang làm...điều mà trái tim con mách bảo...mẹ sẽ luôn ủng hộ con chứ?!]

[Anh yêu em...yêu em rất nhiều...không biết...tình yêu này kéo dài được bao lâu..nhưng anh có lòng tin....nó sẽ là vĩnh cửu!!!]

Đôi trai tài gái sắc như cùng chung một hơi thở

Cả hai hôn nhau trên ngọn đồi bỏ công anh trắng xoá

Hoàng hôn lặng lẽ dõi theo họ

O.s

ngày lửa và nước hoà hợp

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hẹn Hò???

Vila SAT

8:00PM

Cốc cốc

- Vào đi!- nó khẽ nói. Mắt vẫn đánh vào màn hình laptop
  - Tao nè!- Ngọc mở cửa từ tốn bước vào. Sau đó trở mắt nhìn nó không rời
  - ..đừng có nhìn chăm chăm thế chứ..- nó khẽ nhủ mày, đóng laptop lại nhìn cô
  - Cha~~vừa nhận công ty lúc sáng, bây giờ làm hăng say ghê ta!!!- cô đá đều
  - ..kệ tao. Còn mày, sao ở không thể hả- nó chán nản hỏi
  - Hừm~~công ty người mẫu, có cái gì để làm hả..vội lại việc giấy bút, tao giao nốt cho Cherry rồi. Tao chỉ lo tuyển dạy người mẫu thôi. Keke- Cô cười toe toét
- Nó méo mặt nhìn nhỏ, cái thể loại người vô trách nhiệm như này vẫn còn ở thế giới này sao?!
- Bó tay!- nó phán một câu xanh rờn
  - Ồm..mà con Vy chưa nhận công ty đấy- ngọc bỗng nhớ ra
  - Hờ~ Kiệt xin pama đòi đến 2ngày. "Em" làm việc được trong tình trạng này được à?!- nó khẽ lắc đầu
  - Hừm...nè...mày cá với tao không?!- cô cười gian
  - Cá gì?!- nó nhìn cô. Đề phòng, ánh mắt "tà môn ngoại đạo" này
  - Gớm..làm gì đề phòng ghê vậy? Tao với mày cá xem..hehe, Anh Hải...có cua được nó không?!- cô nói
  - Xời..tưởng gì..chút nó về tha hồ hỏi- nó bĩu môi
  - Một chút thì nói làm gì?! Cá thử xem..ai thắng, 1 châu bar. Ok?- ngọc nháy mắt
  - KHÔNG-HÚNG-THÚ!!!- nó thờ ơ đáp
  - Hừm~~đồ nhát nhẽo...chút tìm anh Minh chơi vậy- cô hát hằm
  - Đạo này..mày có về thân với anh ta nhĩ?!- nó nhếch môi

- Đúng vậy! Lãng tử ca ca là galăng no.1 nha~~~ cô cười tí mắt
- No.1?! Nè...không sợ bị Anh tao hiểu lầm à?!- nó đá đều
- Bậy..con này! Tình cảm tao dành cho Lâm..ở một ngăn tủ khác- ngọc nháy mắt tình nghịch
- Thế là thừa nhận thích anh ta rồi nhè- nó cười đều
- Ừm..coi như anh ở ngăn tim to nhất~~
- Hơ..thế mày có tổng cộng bao nhiêu ngăn tủ trong tim vậy?!- nó nhăn mặt hỏi
- Hìhì..không biết..nhiều lắm! Thôi đi xuống nha đây. Bye bye- cô vẫy tay với nó rồi ra ngoài
- Bó chân!!- nó thở dài

Cô...suốt ngày cứ thân mật với toàn con trai thế kia. Sao mà anh nó chịu nổi đây chứ. Hazz!

Cô cứ như vậy. Bảo sao anh hiểu lầm là cô không thích anh cho được

Không biết cô nghĩ cái gì trong đầu đây?! Có thật là yêu anh Lâm????

Còn nhớ cái con bé 10 tuổi ngày nào...lần đầu tiên kiệt và Lâm qua thăm nó và Vy. Vừa nhìn anh nó mà cô đỏ mặt ngại ngùng! Lúc nào cũng tỏ ra thân thiết với Lâm. Rồi ríe tháng nào Lâm sang thăm nó. Nó còn không biết người anh muốn thăm là nó hay cô nữa

Anh nó vốn lạnh lùng trầm tính vậy mà sao hiền dịu và ân cần với ngọc đến thế không biết. Chắc chắn là trúng tiếng sét ái tình mất rồi!!

Ngộ nhì?! Lạ nhì?! Đã yêu nhau gần ấy năm mà sao anh và cô không chịu quen phức rồi đi nhì. Đúng là khó hiểu mà~~tự làm khổ bản thân làm gì vậy trời

..

Ồ mà khoan...sao nó lại suy nghĩ nhiều thế này. Có phải là nó không đây. Bất cần, ít để ý chuyện riêng của người khác cơ mà.....sao bây giờ cứ như kẻ quan tâm thấu hiểu người khác như thế... Không, bỏ đi, đừng nghĩ nữa. Không khéo bản tính trước kia lại trỗi dậy....

Vội vàng thay ngay cái áo thun xanh và quần jeans lửng. Nó cột cao mái tóc rồi đi xuống nhà....

.....

- Ô..ô...gì đây?!~~~ đứng trên tầng trên nó đã nghe được giọng nói của hấn

Hải và Vy nắm tay nhau bước vào nhà...

Lâm đánh rơi tờ tạp chí trên tay....anh hơi nhúm mày nhìn nhỏ và cậu như thể không tin lắm...

Kiệt và My cũng dừng việc chơi bài lại " mở toanh cặp mắt thánh" nhìn cho rõ...

Ngọc tung tăng hồn hờ chạy đến trước mặt My xoè tay ra..

- Haha. Thua rồi, chung tiền đi chế~~~ cô đắc chí

Nó bước xuống lầu chậm rãi, nhìn nhỏ hơi nghi ngờ....

"Quen thật sao??" nó thiết nghĩ, có lẽ nên đánh giá lại Hải rồi, không nên xem thấp cậu thế...

- Đừng..đừng có nhìn tao thế chứ- Vy xấu hổ nói, khẽ gạt tay cậu ra

- Mày....thật sao?!- nó nhúm mày, chờ đợi câu trả lời từ nhỏ

- Thì....thì sao chứ?- nhỏ gãi đầu, lấp bắp

Hơi ngạc nhiên, biểu hiện này của nhỏ....thật rồi sao??? Không quá bất ngờ nhì?! Nó có lẽ từng đoán chuyện này sẽ sớm xảy ra.....

Cũng tốt, xem ra cậu đã khá "hợp" với nhỏ từ buổi đầu rồi....

Khẽ mỉm cười hiền, nó xoa nhẹ đầu nhỏ. Vy cúi mặt xuống che đi bờ má đã ửng hồng của mình...

- Anh đối xử nó tử tế đấy!- nó nhìn cậu, buông lời nói chậm rãi. Sau đó xoay lưng đi thẳng ra cửa....

Vy hơi bất ngờ nhìn nó, cũng khẽ cười. Nó đúng là bạn tốt nhỏ mà....

- Ê ê nhỏ kia! Không có gì để giải thích sao?!- giọng nói lạnh lạnh của My vang lên làm nhỏ hơi giật mình

- Sao..chứ?!- vy ập úng

- Hừm..sao trắng gì?! Mày...cũng ghê gớm ha~~~ ngọc cười gian

- Tao....- nhỏ ngược mặt lên, đụng phải ánh mắt Kiệt. Chàng đang nhìn nhỏ sắc bén, cứng họng, im bặt

- Thôi thôi...đừng có trêu cô ấy nữa- cậu lên tiếng

- Mày...đang bênh vực người yêu đó hả- hần cười đều nhìn Hải

- Kệ tao- cậu đáp

- Hehe..anh ghê ha~~~ my cười gian

- Tao biết mà...thế nào cũng thành đôi- cô chu môi

- Hừm...- nhỏ lờm cở

Bến lên nhìn chàng và hần 1 cái. Vội vàng chạy lên phòng. Cô và nàng cất bước đi theo, đương nhiên là không ngừng trêu chọc....

Cầu nhìn theo bóng nhỏ, khẽ thở phắt 1 cái. Bước tới cạnh sofa, cậu ngồi xuống quàng vai hần:

- mày ghê nhĩ?!- hần đá đều

- Hìhì..- cậu cười toe toét

- Có người yêu thì chinh đồn lại đi nha- Lâm nói

- Mày khỏi lo..có Vy...là đủ rồi- hải cười nhạt. Nụ cười chân thành

- Biết thế là tốt- anh nhếch môi, toan bỏ về phòng

- Cẩn thận đó. Tao xem vy như em gái, nó mà sao..thì mày chuẩn bị chết đi là vừa- hần đe dọa

- ..biết rồi...khỏi lo chế~~~ cậu lè lưỡi. Tình cảm của cậu dành cho Vy là thật lòng!

- Để tao coi mày sao đã- hần nghi hoặc, có vẻ chưa tin tưởng cậu lắm. Đúng mà, ai điên khùng đi vội tin một thằng sát gái "hút vách đồ bò" như Hải được chứ...

- Thời gian sẽ cho mày thấy- cậu nháy mắt

....

Chàng từ đầu đến giờ không nói gì cả. Chỉ lặng người trầm tư mà suy nghĩ....chàng nghĩ ngợi gì nhĩ?

- Mày nghiêm túc chứ??- kiệt cất tiếng

- Hà- hải nhướn mày

- Mày nghiêm túc với em tao thật chứ?- chàng hỏi lại

Ánh mắt chàng kiên định, sắc sảo, không một chút đùa cợt hay lung lay. Khuôn mặt nghiêm nghị chứa đựng một mối âu lo.... Ở kiệt lúc này là một sự quan tâm sâu sắc của một người anh trai...anh trai..đối với đứa gái mà mình nhất mực yêu thương..... Đứa em gái mang chung nửa dòng máu!!!!

Cậu nhìn Kiệt...nhận ra được tâm sự của chàng. Khẽ mỉm cười đặt bàn tay lên vai kiệt:

- Tao hoàn toàn nghiêm túc!

-.....

-....

-...

-....

Một câu nói....một nụ cười...một ánh mắt...như cam đoan cho tất cả....hiện tại.....tương lai....mãi về sau...

[Tao....sẽ tin mày]

.....

...

.....

Một buổi sáng chói chang lại chiếu rọi xuống ngôi biệt thự Sat trắng lệt

Căn phòng có gam màu đỏ đen làm chủ đạo, thiên thần vẫn đang ngủ thật say cùng những nhịp thở đều đặn...

Vy hươ tay kéo mạnh chiếc chăn che phủ đầu. Sáng nhanh vậy sao...thật sự chưa muốn dậy lúc này.....cả đêm mất ngủ, nghĩ cái thứ vẫn vơ gì cũng không hiểu được.....và cuối cùng là giờ này không muốn dậy chút nào!

" ...

Buổi sáng thức dậy nằm nướng cũng đã lâu

Bắt đầu một ngày mới thức dậy thay quần áo thôi.

Phải kiểm chút gì mình ăn vô thấy ngon

Xong vội vào phòng thu, vội vàng làm việc nhanh thôi.

1 bài, 2 bài, 3 bài rồi 4 bài

Đi ra đi vô cho tay chân không bị tê tái

5 bài, 6 bài, 7 bài rồi 8 bài

Thăm thoát đến 5 giờ rồi sao?

Ta mau đi chơi thôi, không lo sau lưng bao nhiêu ai đã kêu tên ta đi thôi.

Rồi thì sao khi ta chẳng phải lo

Nghĩ về cuộc sống, nghĩ về ngày mai

Chỉ là hình thức cho tôi để tôi viết khúc ca.

Chơi thôi, không lo sau lưng bao nhiêu ai đã kêu tên ta đi thôi

Rồi thì sao khi tôi chẳng phải lo

I want perfect, I need so free

Làm những gì mình thích thôi

Mình thích thôi..."

- Alo...- khó khăn lắm mới mò được con iphone 6, nhỏ uê oải bất máy

- "Đầu gấu a, dậy đi, đã hơn 10h sáng rồi đấy. Chủ nhật nhưng em không thấy hơi quá sao?!" - giọng Hải vang lên trầm ấm trong điện thoại

-Anh rảnh ha~~lâm ơn cho tôi ngủ một chút đi!- nhỏ nhăn mặt

- "Nào nào...xưng anh-Tôi nghe xa lạ thế, anh đau lòng đấy!"

- Kệ mẹ nha anh...con này đang ngủ...muốn chết à????- vy quát. Ch" thật, nhỏ ghét nhất bị ai đánh thức vào buổi sáng

- "Ho~~~ anh là người yêu em rồi đó, chứi mãi như thế sao??"

- ờ miệng.. Ai bảo...anh chọc khùng tôi làm gì?!!- vy nói
- "Em..thật là.."
- Rồi..gì thì nói mau cho tôi ngủ tiếp đi- nhỏ khó chịu nhăn nhó, mắt vẫn còn con nhảm con mờ
- "Em đừng ngủ nữa....dậy mau... Hôm nay Chúng ta đi hẹn hò!"
- What???

Nhỏ bật dậy ngay sau câu nói của cậu

"Hẹn hò"

- Đùa hả???

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Xách cái nón bảo hiểm ngang hông. Nhỏ uể oai vừa mang đôi giày cao gót vừa chải chải lại mái tóc đỏ

Bước chân xuống cầu thang, tất cả mọi người đều dậy hết rồi thì phải

- Vy, định đi đâu đó, lại đây ăn sáng này- Ngọc thấy nhỏ đang đi xuống liền nói

Cô mặc bộ váy trắng tinh khôi qua gối, mang tạp dề, cột tóc trễ hơi lỏng. Ô~~~nữ công gia chánh là đây

Lâm, nó, cô, nàng mỗi người một phần hì hục ăn. Phải thôi..đồ ăn Ngọc nấu, sao mà chê nổi

- Có vẻ ngon nhỉ?!!- nhỏ nói

- Ăn không?!!- nó hỏi

- Hờ...thôi. Tao có việc rồi- nhỏ lắc đầu chán chường

- Ehem...hẹn~~~hò ấy mà- my đá đầu

- ....tao...-vy gãi đầu. Đơ mặt

Hắn và Kiệt vừa mới đánh răng xong, thông thả đi xuống... Vy nhăn mặt nhìn cái điệu bộ ngáp dài ngáp ngắn của hai tên này...

- Kiệt, em đã bảo là đừng có ngáp bừa bãi thế?!!- Giọng nói lạnh lạnh của Mi làm cho chàng giật mình

- Ok..bà xã. Lần cuối...oáp~~~~~ kiệt đáp

- Anh. Thật là....- nàng lắc đầu

- Nhìn gì..con này! Đi đâu thì đi mau đi- kiệt quay sang nhỏ

- Gì?!!- vy mở to mắt nhìn Kiệt. Biết nhỏ đi đâu hả?

- ....đúng là lâu lắc thiệt- Chàng hậm hực

- ..lâu gì?../.- Vy đáp

- Hải chờ em được nửa giờ rồi đấy- hắn cười đầy ẩn ý

- Sao ả??!- nhỏ há hốc

Rồi bỗng nhiên tất cả mọi người đồng loạt nhìn nhau, không ai bảo ai. Đồng thanh:

- "NGOÀI CÔNG"

- Whát - vy nhãn mặt

- Đi mau đi!- kiệt cốc vào đầu nhỏ

- Á...đau ...- nhỏ hét

- Sao nó lại đi thích đùa như mày chứ? Đúng là thằng" điên nặng điện" rồi- chàng nhãn mặt nhìn nhỏ em mình

- Anh...nói gì?- vy tức, đỏ cả mặt

- Em chưa định đi à?- Lâm lên tiếng

- Dạ?- nhỏ nhìn anh

- Anh ta khô héo giữa trời nắng gắt!- nó lắc đầu

- Thật sao?!-- nhỏ hỏi

Nhỏ nhìn cô.... Cô khẽ gạt đầu

Nhìn nàng.... Nàng nhưn mảy ả ý

Nhìn anh...anh khẽ khàng nhếch môi, tạo nên nụ cười nửa miệng

Nhìn nó...nó nhũn vai vô đối

Nhìn hấn ..đứng nhẹ xoa đầu nhỏ

Nhìn chàng....chàng khoanh tay ghé nghiêng lảng tránh. Khẽ bịu môi

Hơi lúng túng với mọi người, không biết nói gì hơn..vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài

" đứng ngoài nắng thật sao?" nhỏ thiết nghĩ

Leo lên Kawasaki lập tức phóng vèo ra cổng...

Kẹẹt.....cánh cổng bậc mở, Hải nằm dài trên Suzuki R750. Áo thun đỏ ngắn tay. Áo da đen lửng cộc tay. Quần ngắn xanh đậm... Cái nón mở vít nạm đính úp ngược lên khuôn mặt xinh đẹp... Chờ lâu, ngủ quên luôn rồi sao?!

Mấy top nữ sinh thi nhau đến gần mà nhìn ngắm. Cũng đúng thôi, khi không lại được ngắm trai Hot cả hot boy giữa đường thế chứ.....

Nhỏ nhìn mà thấy lòng hơi bức bối. Ghen hả? Còn lâu! Nhỏ mà thêm ghen ả??!

Hải hơi nhưn mảy nhìn nhỏ. Vội vàng bậc dậy, cười thật tươi

Đám con gái đi ngang qua xôn xao, xui lên xui xuống... Chắc, mê trai vãi. Nhỏ thấy bình thường mà, còn thấy nụ cười đó thật khó ưa. Đẹp gì mà đẹp chứ???

- Sao em lâu vậy?!-- cậu bước đến gần nhỏ

- Ai bảo anh ra sớm thế còn gì?!-- nhỏ hậm hực

- Em thật ...- cậu cười cười

- Tôi sao??!-- vy nói

- Nè, không lẽ cứ định một tiếng tôi, hai tiếng con này, ba tiếng thằng kia mãi sao hả- cậu nhãn mặt

- Chứ sao?- nhỏ thần nhiên đáp

- Em xưng một tiếng "em", gọi một tiếng "Anh" không được sao?!-- Hải nhìn nhỏ, mắt long lanh..mong chờ

Vy méo mặt nhìn cậu..., nhìn thờ sang đám "tép tôm" gần đó. Chúng nó xiu hết luôn rồi. Tại điệu bộ cún con này sao??! Cậu...đang làm giàu cho bệnh viện đó hả? Nhiều đây bệnh nhân nữ...mấy ông bác sĩ khỏi ăn sáng rồi...

- Anh.. Đẹp bộ mặt này đi cho yên bình xã hội nhá!- nhỏ cười méo mó

- Được thôi...chỉ cần em gọi "Anh..anh" . anh sẽ làm theo lời em~~~~ hải cười toe toét

- ...muốn ăn đập hả?- nhỏ nỏ đoá

- Em..lại nữa!

-Xin..lỗi...không có ý- Vy gãi đầu

- Em...gọi anh là anh đi chứ- cậu chu môi

- KHÔNG-THÍCH!- nhỏ phàn bác

- ...- cậu đột nhiên không nói nữa. Im lặng cuối gầm mặt xuống đất

Gi vậy?! Giận rồi à? Buồn hả?! Xưng hô thôi mà...

- Nè...ê!- nhỏ gọi

- ...- cậu không trả lời

- Ê...sao vậyy

-...- vẫn không trả lời

- Chỉ là gọi thôi mà. Quan trọng thế hả?!- vy nhăn mặt

-...- vẫn im lặng

- Đây..giận thật hả?- Nhỏ nói

-.....

WTF? Cái gì đây? Buổi hẹn hò đầu tiên mà...cũng có chút mong chờ...bây giờ thì sao chứ?!

Này! Nói thật nhỏ không bao giờ ra ngoài khi chưa ngủ đã đâu. Lâu lâu nghỉ ở trường một bữa thế này.. Phải ngủ chi đã chứ. Lí nào lại ra đây. Cậu là người vình dự "thình" được nhỏ như thế này nhá.

- nè...

-...

Trời oi...vẫn im kia! Giận thật rồi. Nhỏ không muốn buổi hẹn hò nàykhông suông sẽ vậy đâu. Có phải nhỏ cũng hơi quá đáng không nhì. Chỉ gọi bạn trai là "anh" thôi mà. Chuyện cũng thường tình. Cậu có đòi hỏi gì quá đáng đâu chứ?! Nhưng...đúng là nhỏ không quen chút nào. Nhưng tình huống này....không lẽ. ...nhỏ phải hạ mình sao ...không bao giờ

- Võ Vĩnh Hải... Anh sao vậy?- nhỏ bực bội hét

-...chúng ta...hôm nay đừng hẹn hò vậy!- cậu khề nói

- Cái gì..anh...- Vy tròn mắt

- ...em vào nhà đi!- cậu quay lưng từ từ bỏ

đi

- ..Vĩnh Hải.....anh- vy gọi

-.....

-..ê.....

-...

- Thôi được rồi...gọi thì gọi!- vy hét lớn

-.... Gì?!- cậu xoay người lại nhìn nhỏ

- Gọi...gọi...thì gọi.... Anh!- nhỏ lắp bắp

- ...- hải cảm nhận được nhịp tim mình đập rộn ràng.... Không gian như tan chảy.... Bất giác nở nụ cười thật tươi

- Anh.được chưa!- vy đỏ mặt bước đến gần cậu

- ...có thể chứ!- hải khẽ nói, đưa bàn tay ấm áp xoa đầu cô gái trước mặt mình....nhỏ đỏ mặt...thật đáng yêu

(shin:100% hải già bộ này giờ lun á c-_-)

Lồng ngực vy đập mạnh. Thoáng ngượng ngập gạt tay cậu ra...

- Đi được chưa- nhỏ hậm hực

- Ok em!- cậu tíu mắt

Nhỏ lườm cậu.....cậu gãi gãi đầu. Cười toe

Chết tiệt...cái nụ cười khó ưa!

Vừa định leo lên Kawasaki thì bàn tay cậu lại giữ lấy tay nhỏ

- Gì nữa- vy nhăn mặt nhìn cậu

- Đi cùng xe anh đi!- Hải trêu mếu nhìn nhỏ

- ơ....

- Không lẽ...định mỗi đứa một chiếc mà phi vậy hả?!- cậu hỏi

- Như g....

- Vậy thì là hẹn hò gì?!

-...tôi....à không...em....nhưng em- nhỏ lắp bắp

- Không nhưng gì cả!- đưa xe anh dắt vào- hải mau chóng giật phang chíp khoá từ tay nhỏ. Không để nhỏ kịp phản ứng. Leo lên con moto của nhỏ phóng vào nhà

- Nè...ơ... - vy lắp lửng

Tích tắc 3s sau. Cậu đã xuất hiện trước mặt nhỏ:

-Anh...sao nhanh vậy- vy cứng họng, nói không nên lời

- Đi thôi!- hải chớp lấy tay nhỏ, kéo đi

Đến gần con Suzuki R750...cậu giật lấy cái nón moto độ từ vy:

- Cho anh mượn!- cậu nói

- ơ....- nhỏ lắp bắp

- Lên nhanh!- Hải nháy mắt

Cơ thể vy như mất tự chủ. Bất giác, tự leo lên sau cậu

- Ôm chắc vào- Hải nói_ con xe đột ngột lao đi trong sự sững sờ của bao người

Nuối tiếc có...thắc mắc có...và...ghen tỵ cũng có....

Kết__dừng lại trước một trung tâm thương mại đồ sộ ...

Nhỏ từ từ bước xuống, khẽ sửa sửa lại vài lọn tóc rối

- Em chờ anh gửi xe một chút!- Cậu nhìn nhỏ

- Ừm...- Vy nhẹ gật đầu

Nói rồi cậu quay xe chạy theo hướng nhà xe của trung tâm

Vy chọn một chỗ khuất gần hành lang gần cửa không quá đông người và không khó để cậu tìm thấy!

Chân váy đen bằng da và áo thun trắng cổ trụ cách điệu...tuy không quá nổi bật nhưng khuôn mặt baby lại rất thu hút những người xung quanh. Thoáng cái 2ph, chỗ nhỏ đứng tập trung rất nhiều thanh niên, họ nhìn nhỏ, soi mói, chỉ trỏ, trêu ghẹo. Vy đều không quan tâm

Trong đầu nhỏ vang lên 2 từ "Hẹn hò" từ cuộc điện thoại ban sáng. Quả thật...lúc đó khá bất ngờ, đã vậy Hải còn đẩy trước Vy để chờ nhỏ...không ngờ, sau một đêm..nhỏ đã có bạn trai. Sau một đêm, gọi "kẻ thù" là "anh". Sau một đêm, có một buổi hẹn hò....có hơi vội không nhỉ, chưa đầy 12h đồng hồ.... Không, nhỏ không thấy vội chút nào. Trái lại...có phần phấn khích. Làm nhiệm vụ năm xưa, cặp không ít tay,quen không ít chàng..nhưng hoàn toàn là vì "công việc", tuyệt nhiên không có 2 từ 'tình yêu' trong đó. Nếu vậy...có thể nói, cậu là người bạn trai đầu tiên của nhỏ không nhỉ?! Thôi mà bỏ đi..sao cũng được, suy nghĩ chi linh tinh vậy nè...

À.. Mà còn lúc hôn nữa. Chẳng phải là nụ hôn đầu gì, còn nhớ....13 tuổi, trao nụ hôn đầu cho chính anh trai mình. Lí do đơn giản: chính là bài huấn luyện ứng xử của

sư mẫu "sì trìn". Kể cả Lâm, nàng, cô, trừ nó ra..thì tất cả đều không còn nụ hôn đầu nữa (shin: hôn nhau 13 tuổi???Loạn rồi...loạn hết rồi!!)

Nhưng...khi chạm môi cậu, cảm giác thật đặc biệt. Hơi hơi hơn, lúc hôn những người con trai khác..

Sư mẫu có dặn: chỉ khi nào có người yêu thì sẽ không làm những cái "Phi vụ" giống lúc trước nữa . có nghĩa là.. Tất cả những nụ hôn sau này.. Chỉ dành cho cậu hả????!

Ồ mà khoan! Sao.. Sao nhỏ nghĩ lung tung vậy nhỉ. Hôn. Hôn gì mà hôn chứ. Aaa..đầu óc nhỏ đen tối vậy sao????

Nghĩ đến đây. Tim nhỏ đập loạn nhịp

Không được rồi...suy nghĩ vẫn vơ quá. Kiểm chế lại... Aa~~nhưng không được, chẳng lẽ lúc yêu...tâm hồn con người ta "u tối" vậy sao??????

(Shin: chút tâm trạng của thiếu nữ lúc yêu thôi nhé các nàng thân mến)

Vẫn đang vu vơ vật lộn với trí tuệ thì một giọng nói vang lên gián đoạn dòng cảm xúc của nhỏ

- Ôhô~~cô bé xinh đẹp sao lại đứng đây một mình thế kia?

Nhỏ bất giác xoay người lại.. Một tên con trai trông khá xốc nổi đang tiến đến gần nhỏ. Bên cạnh là vai tên đàn em đi cùng:

- Gì!- Vy cất giọng đầy vẻ khó chịu

- Ồ..em nóng tính quá vậy. Kết em rồi đó, đi chơi với anh không?!-- tên đó khoanh tay xoa xoa cằm nói

- Tôi không rành...đi chỗ khác giùm- Nhỏ nhếch môi. Tệ thể bước đi thẳng. Hôm nay tâm trạng vui, không hứng thú gây chuyện với mấy loại này

Nhưng có vẻ ông trời lại không muốn nhỏ đi thì phải. Bàn tay tự tiện của kẻ đó nắm lấy cánh tay nhỏ, kéo lại:

- Đầu có dễ vậy em...- tên nói cười khả ố. Cầm nắm khẽ nhếch môi

- Bỏ ra!- vy trừng mắt

- Em có vẻ không biết trời cao đất dày là gì nhỉ? Biết anh là ai không mà lại dám từ chối!-- Tên đó nhướn mày

- Là ai kệ mẹ nhà mày...bỏ tay bà ra không!-- nhỏ quát

- Ô hay! Gan nhỉ chửi tao à. Con nhỏ này....- tên đó tức đỏ mặt

Cả đám đông bắt đầu tụ họp lại xem trò vui. Ai ai cũng thầm tội nghiệp cho c ôgái xinh đẹp kia... Tên này là Yun-nổi tiếng nhất khu mà.....

=====Lâm Thiên Bảo-18tuổi. Yun. Phó bang demon=====

- Mày...khôn hồn biết điều đi theo tao- yun cười đều nhìn vy

- Nếu không...?- nhỏ nhướn mày

- Ha~~tao không tự chủ được khi tao nổi điên đâu...đi theo mau khi tao còn nói bằng lời
- Bà không thích đây...thì sao? Làm gì được cứ thử!- nhỏ không vừa đáp lại
- Mày.. ..- yun giờ tay lên định cho nhỏ 1 bực tay vào mặt nhỏ
- Đánh thử xem!- nhỏ nhướn mày đầy khiêu khích. Đến mức này không thể kiềm chế nữa
- ....chết tiệt...yaa- yun tức giận trước thái độ của nhỏ. Bàn tay nam nhân cung lại giờ lên chuẩn bị lao đến nhỏ

Vy khẽ nhủ mày..đánh nhỏ? Đùa à?! Một sự si nhục....

Bàn tay phải khẽ co lại. Đành khởi động một chút

Bỗng

Pắc___cánh tay yải giữ chặt tay tên yun khi nó sắp chạm gần mặt nhỏ

Mấy đám đông lại xôn xao hẳn lên trước sự xuất hiện của cậu

- Mày...mày là thằng nào?!- yun tức giận trừng mắt với cậu

-....bỏ người yêu tao ra- cậu nhếch môi

- Gì??- yun trợn mắt

Không đợi gì thêm. Cậu siết chặt tay yun. Bắt lực. Tên này buông nhỏ ra

- Mày là thằng nào?!- một thằng đàn em lên tiếng

- Là người sẽ dạy cho tụi bây một bài học- Hải khẽ nhếch môi

- Gì?! Mày muốn chết hả- một tên khác

- Đụng tới người yêu tao.... Chán sống?????- cậu trừng mắt

- Mày....tụi bây...bắt hai đứa này lại. Đứa nào bắt được tao thưởng- yun hét

Cả đám côn đồ đồng loạt xông lên.....lao thẳng về phía cậu và nhỏ

Ánh mắt Hải lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Dám chạm vào nhỏ à???

- Em lùi lại... Kéo bản áo!- cậu khẽ nói

Thình thịch_

Lòng ngực Vy rộn ràng như hoa nở. Cảm thấy yêu cậu quá... Không phải nhỏ không đủ sức đẹp nổi bọn này... Nhưng...cậu thực sự như đang bảo vệ nhỏ. Một anh hùng đang cứu mỹ nhân. Một chàng trai đang bảo vệ người con gái của mình. Một Võ Vinh Hải đang bảo vệ Đặng Huỳnh Ngọc Vy!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trung tâm thương mại Center

Tùng đột từng đột người ra vào khu thương mại phải nán lại vụ lùm xùm trước cửa. Điều làm họ chú ý hơn cả là trong đó, có một cậu trai và một cô gái xinh như thiên thần...

- Lên tầng thẳng....hay là....cùng một lúc đây?!- hải nhếch môi cười thách thức

- Thăng nhãi. Mày ngon lắm...phải cho mày biết thế nào là lễ độ- Yun sấn tới nắm cổ áo cậu tức giận quát

- Ô~~~đừng có nóng thế. Cả đám tụi bây...rồi ai cũng được "phục vụ" mà!- Cậu đá đều. Chỉ một cánh tay. Cậu bóp chặt tay yun hất ra xa làm yun vô cùng đau nhức

- Mày./- yun tròn mắt

- Từ đã, phải chờ tao đưa người yêu ra xa một chút...kéo... Bắn áo cô ấy.- Cậu nói đầy ý kiêu ngạo. Bước tới bên Vy. Dúi vào tay nhỏ chiếc iphone 6 va chìa khoá xe

- Cảm hộ anh...- Cậu nháy mắt với nhỏ

Vy đứng lặng người ở khoảng cách mà cậu bảo nhỏ đứng.... Đôi tay nâng niu, giữ chặt món đồ cậu đưa....tim nhỏ đập mạnh...

.....

.....

2ph sau...

9 thằng con trai nằm la liệt dưới đất. Hai thằng sợ sệt bỏ chạy. Một thằng đứng suốt không vững lộ rõ vẻ bất ngờ, lo sợ và đề phòng. Chính là Yun.....

- Mày...mày..- Yun lấp bấp

Hải đứng tư thế đút túi quần hiên ngang...cứ thế nhũn vai ra về dửng dưng

Không có vẻ gì là tổn một giọt mồ hôi nào

- Mày...là ai??- yun nhú mày

Cánh môi cậu khẽ cười khẩy một cái...

Cậu bước tới cạnh hải, lập tức ban phát cái nhìn lạnh thấu xương

- Lần sau....phải điều tra cho kĩ ...rồi hãy kiểm chuyện!- hải cất giọng

- Mày....

- 3s để biến!!!- cậu gần giọng

- Mày....chờ đó. Tao sẽ cho mày nột trận!- yun chỉ tay vào hải run rẩy nói, sau đó lập tức chạy đi

Đám đông cũng dần dần tản ra xa....mỗi người quay lại công việc của họ. Phút chốc như chưa hề có chuyện gì xảy ra

- Đi thôi!- Hải bước tới, nắm lấy tay nhỏ kéo đi. Không cho nhỏ phản ứng gì cả.

Hai bàn tay giao nhau. Vy cảm thấy có một luồng điện chạy vào bàn tay mình. Khuôn mặt nóng bừng, cúi mặt xuống đất, thấy có chút e thẹn

Hải liếc qua nhỏ, khẽ cười cười. Cũng có ngày Đặng Huỳnh Ngọc Vy nhỏ ngoan như một con mèo con vậy...để yên cho Võ Vinh Hải cậu nắm tay vậy sao?!.....không la hét...cũng không phản đối....thật là không thể nhận được cười...một nụ cười hạnh phúc!

- Anh...đừng có nhìn em bằng bộ mặt kiêu đó...- Vy khó chịu lên tiếng

- Anh??! Nhìn gì?! Có hả?!- Hải giả vờ ngu ngơ đáp

- Anh...Thôi bỏ..mà...đúng là có bản lĩnh ha~~~ nhỏ giả vờ băng quơ nói

- Hìhi...ý em có phải là anh không những vừa đẹp trai..vừa dễ thương..vừa galăng..mà còn vô cùng vô cùng chuẩn men đúng không?!- cậu hớn hờ nói

- Oẹ...anh đang tự sướng đó hả?!- vy vờ ối

- Hêhê..đó là sự thật!

- Mơ đi...anh vừa khó ưa vừa đáng ghét thì có!- nhỏ trề môi

-..vậy sao?!...em để yên cho kẻ đáng ghét nắm tay à?!- Cậu đá đều

- Anh...hừm.- Vy cứng họng, liếc xéo cậu một cái

- Ấy ấy...anh đùa thôi!- cậu vội xua tay

- Hừm~coi chừng nha- vy lờm

.....

Hai người đi thẳng vào khu thương mại làm tất cả mọi người phải trở mắt nhìn không khỏi ghen tị..... Một đôi trai tài gái sắc!

Vy có chút do dự gì đó....nhưng một lúc sau lại quyết định, nhỏ khẽ lấy hai tay mình, ôm lấy cánh tay cậu như một đôi tình nhân thực sự trước bao người.....không hiểu sau nhỏ lại muốn làm như vậy trong lúc này. Tuy hơi ngượng và làm cậu khá bất ngờ...nhưng sau đó, lại mạnh dạn lôi cậu đi. Nhỏ cảm thấy nhịp tim mình thổn thức.....có phải, đây là điều nhỏ muốn.....một nhịp tim hạnh phúc...

Hải luôn nhìn nhỏ, cánh tay nhỏ ban đầu ngượng ngập để cậu kéo đi...lúc sau, người chủ động kéo đi lại chính là nhỏ. Lại còn tự nhiên dùng hai tay ôm cánh tay cậu. Trên môi không ngớt một nụ cười tươi tắn. Nó súyt làm tim cậu nhảy ra ngoài.....

Một chút gì đó ban đầu ngượng ngập, bất tiện ....nhưng dần dần trở nên tự nhiên và thoải mái. Đi chung với nhau. Họ thành một cặp đôi thực thụ...

.....

.....

.....

Cậu và nhỏ dẫn nhau đi mua sắm, chơi game, mua trang sức...rất vui vẻ. Nhỏ chọn những đôi giày mình ưa thích, cậu chọn những đôi khuyên tay cực ngẫu cho bản thân. Lúc đầu, tuy có hơi khó nói chuyện dần dần một lúc sau, đám " ruồi muỗi" ông ọo bám lấy gần cậu. Nhỏ cảm thấy người nóng hừng hực, vội vàng chạy đến gần cậuu giành "lãnh thổ" và ban cho lũ đó ánh mắt cảnh cáo. Hải nhìn nhỏ như vậy, chỉ biết phì cười..

Một miếng sandwich được Hải đút cho Vy. Một mẫu bánh vụn trên má được nhỏ phỉu xuống cho cậu.....hai người họ...dần dần mất khoảng cách....

.....

Mai sao shool

- Alo- nó hờ hững vừa nghe điện thoại vừa uống chai sting không lạnh của mình

- "Keke .tao nè, mày đang ở đâu"- Đầu dây bên kia Vy hí hửng nói

- Ở trường- nó đáp

- "Hơ....sao lại thế."

- Sao trăng gì. Thứ 3 mà

- "ờ..a..tao nhớ rồi"- Vy gật gù

- Đi hẹn hò thì nhớ quái gì học hành!- nó bĩu môi

- "Con quỷ. Kệ tao"

- Rồi rồi..đi rồi về sớm. Tao cúp đây

- "Ồ...pp"

Tuttuttut

Cái áo sơ mi trắng ngấn tay và quần shimmy đen. Nó cột mái tóc hơi cao một tí. Hiện giờ nó đang ở trên sân thượng của ngôi trường

Tiết tẻ đục boi lội làm nó quá chán nản. Không hứng thú!

Bình thường thì nhỏ sẽ là người cùng cúp với nó vì bản thân nhỏ rất lười boi... Nhưng bây giờ, nhỏ có bạn trai rồi. Coi như nó bị bỏ rơi

Mà thôi kệ. Lạnh lùng còn sở gì cô đơn. Nó- Đã quen rồi..

Bừ bừ---con iphone6 lại rung 1 lần nữaa

Nhìn cái têndanh bạ hiển thị "Huyền Vũ". Đôi mắt nó hơi nhướn lên. Vợ và bắt máy:

- Chị!- nó hơi reo lên
- "Chị đây.."- Đầu dây bên kia đáp
- Có...có việc gì không ạ- giọng nó khá bập bẹ
- Ồ không! Không có gì. Chị gọi hỏi thăm thôi. Em khoẻ chứ. My mail cho chị là Vy có người yêu rồi à"- Huyền vũ cười nhẹ
- Dạ...
- "Ài thế "- Huyền vũ hỏi
- ...chị thừa biết mà- nó hơi trệ môi
- "Nhỏ này..sao chị biết được"

Khoé môi nó hơi cười

- Là Korn Biuler của Dying...a không.. Tân thiên vương chủ nhĩ?!!!
- "... "- đầu dây bên kia. Huyền vũ hơi sững lại
- thế nào- nó nhếch môi
- ".. Em..... biết rồi à"
- ....mới thôi. Tình cờ thấy "Ấn kí"- nó nhàn nhạt nói
- "Đúng là Hexi có khác để em đoán đúng rồi"- huyền vũ tiếc rẻ
- Quá khen- nó
- "...Em..chắc cũng đoán ra Thiên vương cuối cùng luôn rồi chứ"- cười ẩn ý
- Haller, không sai chứ?!- nó cười khẩy
- "Rồi ... Chị bỏ tay em luôn- Huyền Vũ chào thua"
- ...
- Kì Anh. Em hi vọng vào lời hứa...
- "Em..lại nữa"
- Chị hiểu mà- nó
- "thôi....chị có việc rồi..gặp lại sau.." tutut

Bóp chặt cái điện thoại trong tay. Lòng nó hơi khó chịu...

- lúc nào nhắc đến cũng kiếm chuyện cúp máy...haizzi!- nó chán nản

Huyền Vũ, 1 cái tên quan trọng đối với nó.....một người nó vô cùng kính nể.....

Nó khẽ cười chua chát cho sự sắp đặt của chỉ ta..... Đúng không ngoài dự đoán.... 2 thiên vương chính là hắn và cậu...

"Tại sao..lại là anh ta chứ?!" nó thiết nghĩ

Bóng lưng nó dần đi xuống sân thượng..từ sau góc khuất. Hắn hơi sững người nhìn theo

- Chẳng lẽ cô là...-hắn lẩm bẩm

Dòng suy nghĩ lả lẩm chạy qua bộ não....hơi hài lòng với điều mình đoán. Hắn từ từ rời bước đi khỏi

.....

Ở một nơi hoang vắng khác

Bốp...Yun lão đảo đâm vào khung cửa kính sau cú đâm của Hùng

- Đồ ngu. Chẳng làm được việc gì ra hồn

- Anh...anh Jun...tại thằng đó quá mạnh...em- Yun lắp bắp sợ hãi

- Chó...còn dám trả treo!-Hùng tròn mắt

- ..em không dám

Tự tay đâm mạnh vào tường đến bậc máu..

- Thằng chó Korn này!- Hùng hét

- Anh...bớt giận. Lần sau. Nhất định em sẽ bắt được nhỏ kia

- Được...tao cho mày một cơ hội cuối cùng. Làm không ra trò....lập tức phẫn khởi bang!

Tiếng đáp "ạ" nhanh nhẹn của tên thuộc hạ, tiếng bước chân sột sột ra khỏi phòng, tiếng thở hắt đầy giận dữ của tên thủ lĩnh. Một lát sau, Hùng nhất điện thoai lên và quay số:

- Rose! Anh đây!

- "A... Jun. Lâu rồi anh không gọi cho em đó"

- ...thì..bây giờ nè!

- "Sao... nhớ em rồi à?!"

- Bớt giỡn đi

- "Rồi...nói gì thì đại đi. Em cũng đang không vui"

- Được rồi! Bang Ha-na của em, có nhỏ nào ra về hơi cá tính không?!

- "Ừa..đôi gu à"

- Không...anh đang tìm một người

- "Ai vậy"

- Anh không rõ....chỉ biết nó khá xinh và nằm trong thế giới ngầm

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tình Đơn Phương???

Tĩnh Tong.....tiếng chuông vào lớp vang lên. Nó trở lại lớp và về chỗ ngồi của mình.

Tiết sau là tự học nên có vẻ tự do...

Định bụng úp mặt đánh một giấc cho yên phận thì cô và nàng từ đâu phi đến cạnh nó

- Ê~ em yêu!- Ngọc gõ vào đầu nó

- Đi đây này giờ vậy mà?!!- My hỏi, mắt cười tít

- Hai đứa tụi bây đi chỗ khác chơi...xùy xùy!- nó khề xua xua tay. Nhăn mặt. Hai con bạn "nhảm vô địch thủ" này của nó mà bắt đầu thì không biết bao giờ kết thúc. Bây giờ nó lại rất muốn ngủ!

- Hừm...hắt hui thế đấy!- cô chu môi oán trách

- Đúng đó. Đồ phủ phàng- Nàng véo vào hông nó

- Oái đau!- nó kêu lên

- Tụi tao có việc muốn nói thôi. Nói xong đi liền được chưa- ngọc lên tiếng

- .....rồi rồi...nói con m* gì thì lẹ đi nhá. Tao muốn ngủ- nó oể oải đáp

- Keke. Có thể chứ Chiều nay... Đi chơi không?!- Ngọc hí hửng

- ba đứa thôi hả???!- nó hỏi

- Ôm ôm...thiệt ra...có mấy anh ca sĩ đẹp trai mời. Hehe- cô nhe răng

- KHÔNG- nó đáp gọn lỏn. Không do dự

- Nè nè....đừng có cứng nhắc vậy chứ. Tao thấy mày nên kiếm một thằng gấu đi. Già rồi mà vẫn F. A là sao?!- Mỹ ngao ngán nhìn biểu hiện của nó

- Mày rãnh...lo xây dựng vun đắp cho cái "tổ kết" của mày với kiệt đi. Kệ tao. À...mà. Mày đi theo con Ngọc anh ấy để yên à?!?!- Nó nhìn nàng nói. Ai chứ Kiệt tuy đào hoa nhưng mà tính sợ hữu cao chót vót à nha...

- Ấy ấy...cái này...là đi giao lưu. Tao chỉ là...- Mỹ cười xuề xòa

- Giao lưu?! - nó méo mặt. Cua trai thì có

- Thôi mày kệ tao. Nói chung là bây giờ mày có chịu đi không?!- mỹ nhưn mày

- Không- nó đáp tỉnh queo

- Tao lạy mày đi dùm tao....- Ngọc cầu khẩn

- Mệt. Mày rù con Vy kìa!- nó nhăn nhó

- Thôi dẹp đi. Anh hải "chà" đầu tao á...- Ngọc xua tay

- Nó hện hò với Hải ca mà rù làm gì- Mỹ nói

- Vậy thôi. Tao không biết. Đi chơi đi. Để tao yên- Nó tiếp tục úp mặt xuống bàn ngủ

Hành động của nó làm hai cô nàng tức xì khói. Có ai đòi...một đứa con gái không thèm liếc đến một thằng con trai như nó không chứ?!

- Hừm~~bó tay- Ngọc trề môi

- Thôi...thế thì tao cũng không đi!- Mỹ ngáp dài nói

- Sao vậy???!- cô nhăn mặt

- Không có con Linh hay con Vy thì tao đi làm gì???!- Nàng kêu ca

- Thế...chẳng lẽ tao đi một mình à?!- cô trợn mắt

- Thì có sao???! Mày làm như đó giờ chưa đi chơi với trai lần nào vậy..... Trai sinh viên, doanh nhân, bác sĩ, giáo viên, văn phòng, công sở, ...ai mà mày chả gặp rồi~~ tao thấy. Mày mới đúng là đứa nên kiếm một thằng ghê cho ra hồn đấy...- Mỹ đá đều

-...kệ tao!- Ngọc hắt hàm. Hừ...cô là ai chứ. Nổi tiếng đào hoa vô đối thủ à nha.

- Đồ bá đạo....- Mỹ lườm

- Tao mà lẹ- cô hinh mũi

- bạn MINH NGỌC có ai kiếm nè.- giọng nói cùng nhỏ của lớp đang đứng gần cửa bỗng vang lên

- Hà- cả ba đồng thanh

Ngọc, nó và nàng đồng loạt hướng ánh mắt ra phía cửa...

Từ ngoài cửa, một thằng nhóc con tầm lớp 10 đi vào. Nhóc cầm theo một mẫu giấy đi đến trước mặt cô..

- Nhóc tìm chị à??!- ngọc thấy vậy liền hỏi

Là một thằng nhóc rất dễ thương, đẹp trai, cô nhìn sơ qua nó là....kết liền!!!

- Chị.....chị.....có thể đi xem phim với em không ạ???!- cậu nhóc nhìn ngọc rụt rè nói

- HẢ???!- nó và my đồng thanh

Nguyên cả lớp trở mắt nhìn cô. Xong lại nhìn nhóc đó. Thằng này....chính là Hotboy khối 10 mà.

- Ủ.....chị sẽ đi!- Ngọc nhìn nhóc, không nghĩ ngợi mà cười tươi đáp

- Vậy...vậy ạ.....vậy chiều nay. Em đợi chị trước cổng trường nha!!- thằng nhóc mừng rỡ nói

- em tên gì đấy??!

- Dạ...em là Đoàn Thanh Nam ạ

- Ủ chị nhớ rồi. Chào em- Ngọc cười nhẹ

Nghe câu trả lời từ ngọc xong. Thằng nhóc hớn hờ chạy về lớp

"Ồ" cả lớp ồ lên một tiếng rõ to.

- Đúng là chị Ngọc có khác- My nhìn cô nể phục

- Hehe...tao mà...trai đẹp.. Ngu gì bỏ....- Ngọc đắc chí

- Chuyện thường thôi...10 thằng một ngày còn là ít đấy- nó ngập dài nói

- Hừm~~con kia. Lo ngủ đề. Nhiều chuyện- Cô lườm nó

- Mà thật...- Nàng lắc đầu

Nó khẽ ngược lên quan sát Ngọc. Con nhỏ bạn này của nó, công nhận là đi đâu cũng được lòng phái nam nhi. Số nam nhân xếp hàng theo cô, phải chiếm hẳn dân số cả một nước ấy chứ(Shin: nói quá là một biện pháp tu từ. " _"). Chẳng những vậy mà cô còn quá ư là chịu chơi nữa. Hề thằng nào mà vừa mất xin hẹn, là đồng ý ngay không thêm do dự nửa giây. Như lúc nãy đây. Trả lời nhỏ nhẹ và tự nhiên vô cùng như một công việc hàng ngày vậy! Nó nhớ có một thời trang là cái Newyork đưa tin "Siêu mẫu Juri lừng lẫy nhất showbiz". Theo nó thấy....nhất châu á thì đúng hơn đấy!!!

Tự nhiên giờ phút này nó thấy hoài nghi vô cùng: có đúng là cô yêu đơn phương anh nó không đây????

Ngọc trở về chỗ ngồi của mình là phía trên Lâm và Kiệt. Cạnh cô là tên lớp trưởng, cũng có vẻ khá điển trai và hình như cũng rất thích cô. Tên này thường xuyên tìm cách nói chuyện với cô lắm. Cô thì đương nhiên cũng trò chuyện vui vẻ lại rồi.....

- Ngọc này. Hôm nay có một nhà hàng mới mở. Em có muốn đi không- Tên lớp nói

(Lớp này không phân biệt độ tuổi mà, nhớ hông?^^)

- Ồ tiếc quá. Em có hẹn hôm nay rồi- cô từ tốn đáp

- Ồ...vậy thì....ngày mai được chứ?!

- À mai thì được đấy ạ- cô cười tươi

- Hìhì...mai anh sẽ chờ đưa em đi

- Được ạ!

- À mà có bài tập này anh không hiểu....

- Đưa em xem..

Tên lớp trưởng đưa quyển tập ra, cố ý đặt nó hơi gần mình. Cô phải xích người lại gần gần mới có thể viết được....hành động này rõ như ban ngày và ai

cũng đều có thể hiểu được tên này có tình. Vậy mà....cô vẫn không chán chừ mà còn nhiệt tình giúp đỡ.....tất cả mọi người nhìn cô bằng ánh mắt tội nghiệp...cô quả là NGÂY THƠ mà!!!!

Vâng!!! Rất "ngây thơ". Trừ nó và nàng ra thì ai cũng thấy vậy. Chơi chung từ nhỏ. Rành nhau tám câu vọng cổ nhá. Với cái vẻ đáng yêu siêu ngây thơ này, cô đã dạy cho không ít thằng "cà chớn" bài học nhớ đời và biết thế nào là bị đá rồi đó. Có thể nói đó chỉ là bản năng "cua trai" của cô mà thôi. Một thời cũng đã từng nổi danh là đệ nhất sát trai mà!

Nó khề lắc lắc đầu với Ngọc rồi sau đấy lại tiếp tục cúi mặt xuống bàn ngủ. Không để ý nữa. Dù gì thì đây cũng là việc bình thường với cô thôi.....

Không khí tiết tự học bắt đầu với nhiều lời xì xầm khác hẳn thường ngày....lũ nam sinh thì nhau lườm ngúyt tên lớp trưởng ma cáo kia. Đám con gái cũng nhau nhau cả lên, đến chúng còn không thể ghét được sự baby của cô. Cũng thăm tội nghiệp cho cô gái "ngây thơ bị lợi dụng".....

Kiệt vẫn vô tư quay xuống bàn dưới cùng My. Hai vợ chồng đeo chung headphone rồi ngồi đó mà cùng chơi game. Nó thì ngủ. Cái lớp vắng toang "cặp đôi ăn tiếng" coi ra cũng yên bình. Cả hân...cũng phần đầu mắt từ tiết 3 mà cái balo hình chim ưng vẫn ở ngăn bàn cùng cái ipad.

Còn lại Lâm, anh ngồi phía sau Ngọc.....đối với anh thì tiết này vẫn mấy cuốn sách doanh nhân to dày....thái độ vẫn bình tĩnh vô đối. Có vẻ như tập trung quá mức đến nỗi anh không để ý đến hai người trước mặt mình đang trò chuyện vui vẻ như thế nào....

Nhưng...

Để ý kĩ sẽ thấy....

Anh....

Chỉ đọc đúng một trang từ nãy đến giờ....

Đằng sau cái vẻ thân nhiên quá mức cho phép kia.....là một nỗi buồn sâu thẳm...

Sau cặp kính 1.5 độ nghiêm túc là một ánh mắt đượm buồn vô tận....hướng về người con gái trước mặt.....

Soạt.....

- Ô Lâm...đi đâu đó??- Kiệt thấy lâm tự nhiên đứng dậy liền hỏi

Anh từ từ đứng dậy, tháo bỏ cặp kính xuống, không buồn trả lời kiệt. Từ tốn bước ra ngoài

Đám con gái thắc mắc, đám con trai khó hiểu....nó hơi ngẩn đầu lên nhìn anh trai....

Bước chân anh nhẹ nhàng như gió cuốn...lạnh lùng như băng trôi

Đi ngang qua bàn Ngọc. Anh vẫn tĩnh lặng bước qua hồ hững

- Lâm ca.... Anh...đi đâu thế?!!- Ngọc gọi với theo anh

Khẽ khựng lại.....

Anh xoay người ra phía sau nhìn cô...

- Anh muốn đi hóng gió....- lâm nhẹ giọng

Nở một nụ cười ấm áp dành cho cô

Nói xong, anh cất bước ra ngoài

Ngọc hơi nghiêng người nhìn theo bóng Lâm...có chút thắc mắc!

Môi cô mấp máy điều gì đó...

- Anh... Lâm????

Gió chiều vi vu thổi nhẹ qua vòm hoa sau trường

Lâm ngã người dưới tán cây cổ thụ già. Hơi thở anh đều đặn và êm êm lạ thường..... Mái tóc đen óng mượt hơi che mí bị gió thổi bay.. Cánh mũi cao cùng bờ môi mỏng. Ánh mắt Lâm vô định hướng về một thứ gì đó thật xa xăm. Một mối tình thầm lặng chôn giấu từ thuở nhỏ.....mãi không dứt được!

Chương 27: Thứ Sáu Ngày 13

"Thời gian cứ thế dần trôi qua

Vậy là đã được một thời gian kể từ lúc tụi nó về Việt Nam và ở nơi này... thật quá yên bình và tẻ nhạt

Cuộc sống dần dần cũng đã khá quen thuộc. Hằng ngày cùng sống với 4 người con trai...

Vy và Hải đã trở thành một cặp đẹp đôi. Nó và cô phần nào cũng thấy an tâm hơn...

Cô và anh thì có lẽ vẫn yêu nhau trong thầm lặng trong khi đó chàng và nàng vẫn luôn rất gắn kết. Có thể nói là một căn nhà dường như sắp cặp sẵn hết cả nhĩ. Chỉ còn lẽ loi lại hai nhân vật nào đó. Quan hệ một thời gian thật không quá tệ. Dù đề gặp nhau khẽ gật đầu cho phải phép rồi đôi lúc nhờ vả việc vặt. Lời Nói thì luôn luôn tiết kiệm tối thiểu. Nói chung nó và hần cư xử lạnh lùng và lạ lùng!!!!

Bạn hãy thử nghĩ xem...dù muốn dù không nhưng sống cùng với nhau một thời gian. Cha mẹ lại quen biết nhau, ít nhiều giữa họ cũng tồn tại đôi chút về nhau rồi nhĩ...từ lúc nào thì có lẽ họ cũng không nhận ra. Có thể nói họ đã trở thành bạn được không nhĩ?

Thế nhưng...

Dòng xoáy yên bình vẫn là thế ....đưa tất cả lại gần nhau....sắp bắt đầu cho một Nghịch Cảnh Chết Chóc!!!

Góc phụ đề

[Hi mina. Ba mươi chương gần đây shin vòng vo hơi nhiều thật chất muốn mang một chuyện tình thú vị của Vy và Hải ra kể trước. Và cũng là để giới thiệu gần như là sơ bộ về nhân vật và tình tiết mấu chốt của câu chuyện rồi đây. Shin có vẻ hơi kĩ tính và rất sợ truyện bị diễn biến nhanh mất hay nên đã cố viết cho thật chậm rãi và với lại mọi người thử nghĩ xem bản tính hai nhân vật chính Minh và Linh của chúng ta như thế nào. Minh đã đọc nhiều truyện nên đã có kinh nghiệm. Một play girl lạnh lùng và một play boy lạnh lùng thì phải viết từ từ mới có thể cho nói chuyện được một cách tự nhiên chứ cho thời gian 1 2 chương thì sẽ diễn biến nhanh lắm. Nói chung tớ muốn cho các nhân vật của chúng ta từ xa lạ thành quen biết rồi từ từ mới phát sinh tình cảm. Có nhiều truyện vừa gặp 4 5 ngày thích ngay thì có vẻ không hợp với hình mẫu băng giá khó tan chảy được rồi phải không nào. Tóm lại shin đã có cốt truyện chín chu và đã kể cho vài người bạn rồi mới viết! mọi người yên tâm. Shin hơi nghiện conan nên truyện rất nhiều nút thắt. Mọi người tha hồ khám phá(tuy k lớn bằng bí mật shinichi của bác Aoyama^^).....cuối cùng theo những ý kiến tớ nêu từ nãy giờ=>kết quả là nó mất của tớ đúng 29chương@@. Quả nhiên là vài bạn cmt nhầm rằng đã vô kết truyện nên hỏi shin sao hần và nó có vẻ khá lưu mờ trong truyện. Mỗi một cặp đôi đều có một câu chuyện khác nhau. Các bạn nhớ lại hận thù của Minh và Win xem nào, đã liên quan đến cốt truyện rồi đây, đoán thử xem.....và Thực chất thì bây giờ mới là trọng tâm đây các nàng à.. shin sẽ bắt đầu vào nội dung chính theo motif vốn có củaa loại này nhiều một chút...3..2..1..just now!] shin vẫn trả lời ib face của các nàng bình thường nha!!!

Vila Sat_1tháng sau

Nó tỉnh dậy bởi tiếng chuông báo thức trên đầu giường

Bước vào nhà vệ sinh thay cái quần soọc đen và áo thun ba lỗ trắng..... nán lại bên tờ lịch treo tường to bản..

Hôm nay là thứ sáu ngày 13. Ngày của quỷ dữ ư?? Nực cười, nó chỉ tin có quỷ sống thôi....nhưng con quỷ tàn độc mất tính người!

Cốc cốc. .

- Xuống ăn sáng này em yêu!- Tiếng nói trong trẻo của cô từ ngoài cửa vọng vào

- Ủ..- nó khẽ đáp rồi ôm điện thoại ra khỏi phòng

Lê nhẹ từng bước chân cầu thang mà ánh mắt nó như vô hồn... Cả tháng sống ở đây tẻ nhạt quá. Học, làm việc công ty rồi ở nhà, lâu lâu tới Bar...cũng bình thường như bên ấy. Không khéo thời gian mai mục cái ý định nó về đây mất thôi.....

Mặt mũi nó cuối gầm xuống, cảm thấy có chút gì bức rức thì phải. Sao vậy nhĩ, nó linh tính sẽ có gì đặc biệt vào hôm nay chẳng?? Chuyện gì vậy??? Có quan trọng không?

- Cứ cúi mãi mà đi coi chừng u đầu đấy!- Từ sau lưng nó vang lên một câu nói bông đùa

Nó khẽ nhìn lên. Là hần!

Áo thun caro và quần jeans lố. Vẫn mãi một cái hoa tai kim cương tr ánh bóng loáng. Hần hơn nhưn mảy nhìn nó rồi bước xuống trước

Nó gãi gãi đầu rồi cũng im lặng đi xuống sau...

Một thời gian rồi nhưng luôn luôn là vậy đấy. Mặc dù hẳn là con của Nguyễn Hoàng Nhật Vinh_papa nuôi nó thì nó cũng không thể nói chuyện thoải mái được. Mặc dù vậy, hẳn có vẻ cũng đã có vị trí tồn tại chút chút trong đầu nó. Một góc ngách trong danh bạ bộ não những người mà nó biết tên và biết mặt...."><

- Oa~~~~hôm nay là phở bò hả!- My tíu tíu lòi kiết từ cầu thang chạy nhanh xuống mặc cho chàng còn ngáy ngủ và uể oải

- Bà xã...anh không đói mà. Anh muốn ngủ tiếp em à!- Kiết chu môi

- Hừm...anh ngủ ít thôi...không khéo biến thành con sâu ngủ đấy!- Vy đá đều.

Áo crop top cam và quần tây caro đỏ. Nhỏ ngồi nhâm nhi bữa sáng cùng Hải. Cậu cũng chẳng khác gì kiết là mấy. Bộ dạng thất thiểu không muốn ăn chút nào

- Im đi con kia- Chàng lờ mờ nhỏ

- Đầu gấu đáng yêu à! Anh cũng cũng không ăn đâu ...cho anh ngủ chút nữa đi- cậu mè nheo nhìn nhỏ

Vy chuyển hướng tia điện sang người kế bên. Cậu phất chốc giạt mình không dám ho he gì nữa lật đật cuối xuống ăn tới tấp

- Hay lắm mà! Hôm qua đi suốt đêm, về đến nhà nồng nặc mùi rượu. Điện thoại anh quăng ngổ nào gọi không được. Thức suốt đêm overnight với gái được thì giới thức luôn đi, đừng có đi ngủ. Còn không thì đi. Đi! Đi nữa đi! Đi luôn đi nha!- Nhỏ nghiêng răng ken két nhìn cậu gằng gọng. Cậu đúng là cái đồ chết tiệt, bất ngờ thức cả đêm lo lắng

- Ha...ha...anh...chỉ là đi ăn với đối tác thôi mà...hợp đồng lớn lắm- cậu vội giãi bày. Yêu nhau một thời gian rồi, cậu đã biết...nhỏ có thể giết người bằng ánh mắt

- Đối tác? Hợp đồng? Cái công ty trứng khoán bành trướng khắp lục địa. Mớ hợp đồng hiện tại làm tới năm sau còn chưa hết thì kìa cái con m* gì anh nói coi!- Nhỏ điên tiết lên trợn mắt nhìn cậu. Véo vào hông cậu một phát đau đớn hớn. Dám biện hộ nữa hả!

- Áy...áy...- Hải kêu lên. Sau đó bắt gặp ánh mắt ăn tươi nuốt sống của nhỏ thì lật đật cuối xuống ăn tiếp. Khẽ nhưn mảy oán trách cái tên vừa ngồi xuống đối diện mình y như là muốn nói "Thằng kia, tại mày cả..."

Kiết nhún vai nhìn cậu vô (số) tội.

"Người không muốn, ta làm sao ép"

(Chả là hôm qua chàng rủ cậu đi Bar ý mà)

- Còn anh nữa. Hôm qua cũng khuya lác khuya lơ mới về. Anh đi đâu?!- My quay sang kiết

- ...anh đi với bạn em ạ!- Cậu chàng nhanh nháo đáp

- Thật không? Hay là...anh đi với anh Hải?!- My hoài nghi, đưa mắt liên liếc qua hải

- Em...khéo đùa. Anh đi chung với nó làm gì. Anh đi chơi với mấy thằng bạn!- Chàng từ tốn nói

- Hừm...tạm tin anh!- My mắng yêu. Quay sang chăm chỉ lau đĩa cho kiết dùng

Kiết nhưn mảy đắc chí nhìn Hải. Như muốn bảo rằng "mày thấy tao chưa".

Hải lác đầu nhìn Thảo My ngây thơ kia. Lúc nào cũng bị thằng " cáo già" qua mặt. Lâu lâu cậu ao ước Vy cũng "ngơ ngơ" như vậy cho cậu đỡ khổ....

- Anh còn nhìn cái gì. Ăn mau cho em. Còn tới trường nữa- Vy nhú mảy

-... D..ạ..- Cậu mếu máu

Lâm và Ngọc thì vẫn vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện với nhau như bình thường. Vẫn luôn luôn là cặp đôi nhẹ nhàng từ trước đến giờ..

Nó và hẳn không nói gì. Lặng lạng bước bàn ăn và dùng bữa. Vẫn như mọi ngày kẻ nghe headphone người lướt web. Hoàn toàn không tham gia vào cuộc nói chuyện của bữa sáng. Mọi người không ai lấy gì làm lạ. Sống cùng ít nhiều cũng quen rồi

Dùng bữa xong thì chia nhau tới trường. Một điều đặc biệt nên nói đến là Hải dùng audi chở Vy đi học. Chàng và nàng cùng đi BMW. Ngọc và Lâm đi Lamborghini mui trần(oto). Chỉ còn lại nó và hẳn 2chiếc Haysabusa "song sinh" như thường lệ...

Mai Sao school

- Ôi trời. Hôm nay là audi xanh- hs1
- Mỗi ngày một màu xe thật à?- hs2
- Babyboy và nhỏ kiều ngạo quen nhau. Churóng cả mắt- hs3
- Bé mồm thôi. Không thích thì nhỏ đó cũng là em angelboy- hs4

- ...

Phải nói là từ lúc cặp đôi cái vãi nhà ta hẹn hò. Gây ra không ít vụ sock ở Mai Sao school rồi nhì. Cũng phải thôi, "giai nóng, gái hot" cơ mà. Tuy nhiên, cậu và nhỏ không mấy là quan tâm tới, dần dần rồi coi như không có gì xảy ra

Cuộc sống quyền lực là vậy đấy. Kẻ ghét người hờn nhưng không dám đụng đến. Mọi người nói xấu về tụi nó rất nhiều nhưng không ai dám làm gì to tát cả. Ai lại muốn lâm vào vết xe đổ của princess và missteen chứ. Nhắc đến missteen Hà Song Kiều thì khỏi bàn cũng biết. Vãi. Cái kiều giả tạo mà sống như bình thường.. Và đặc biệt trong lớp ngồi cạnh Vy, cô à lúc nào cũng ra vẻ then thùng muốn kết bạn. Đáp lại cô à là những câu xốc nổi của nhỏ rồi được mọi người thương hại. Nhưng đầu đó trong dã tâm Kiều luôn muốn giành lấy cậu

Về Princess. Trương Tổ Như, với danh nghĩa "vị hôn phu Nguyễn Hoàng Nhật Minh" luôn luôn bắt nạt những đứa thấy ngứa mắt, đẹp hơn mình..nhưng có phần e dè trước nó mặc dù Như luôn muốn giết nó đi cho rảnh mắt...(nói nghe dễ...><)

Tiết 1 là Môn Anh. Nếu như là đi học bình thường nhủ lúc trước thì may ra tụi nó còn để tâm. Nể mặt mà chịu "tra tấn"... nhưng bây giờ mỗi đứa một công ty, công việc làm còn không xuê thì nói chi đến việc thờ

Đem công việc công khai làm trong lớp vậy mà giáo viên chẳng nói lấy một tiếng. Biết sao được chứ, trước khi đi công tác bà hiệu trưởng căn dặn hội đồng trường: không được thắc mắc hay la rầy những việc là của "top8" 12a1

Nó vui đầu vào laptop. My phê duyệt giấy tờ. Hải bình thường ngủ cũng phải cầm đến cây bút và cuốn sổ tay ghi chép. Lâm thì ipad. Ngọc máy tính bảng, cô đang thiết kế sân khấu cho liveshow công ty. Kiệt cũng cầm cúi với laptop. Vy thì sột soạt trên giấy A4, nhỏ thiết kế thời trang cho liveshow của Ngọc... Còn chỗ hần thì trống rỗng. Mỗi cái cặp và điện thoại dưới ngăn bàn!

Dưới những con mắt soi mói không có lấy 1 tia thiện cảm. Ai cũng thắc mắc giờ học mà phơi bày những cái thứ đó trên bàn làm gì, như vậy liệu có quá tự mãn không chứ, đúng là kiều ngạo.

Tuy nhiên tụi nó không hề để tâm đến. Cả đám học sinh làm sao biết được, việc làm của tụi nó ảnh hưởng đến nền kinh tế của cả một đất nước!!!

Đến hết tiết 2 là giờ ăn trưa chuẩn bị cho tiết thể dục. Cả đám cùng nhau xuống canteen dùng bữa. Có thể coi đây là khoảng thời gian cho cả bọn nghỉ ngơi

- Oam~~ùm..- chàng vừa cho một miếng bít- tết vào mồm nhai nhồm nhoàm
- Anh..em đã bảo là ăn chậm thôi!- My cau có nhìn kiệt
- Ok..bà xã...ngòàm ngòàm
- Anh...thật là..- nàng lắc đầu

Vy thần nhiên dùng mì ý còn Hải ngồi kế bên nghịch tóc nhỏ.

- Anh để em yên coi. Nhột quá- Vy gắt
- Hehe...- Cậu cười xuề xòa
- Hải nè. Chiều nay đến bar đi?!-- Kiệt hỏi
- Thôi thôi mày...không bao giờ tao đi với mày nữa đâu. Ở nhà với Vy thôi~~~~- cậu nhìn nhỏ mắt cười tí
- Hừm~~nịnh vừa thôi!-- Nhỏ lườm cậu
- Thiệt mà thiệt mà- cậu nhanh nhẩu

Vy thúc yêu vào bụng cậu một cái. Cậu cười toe toét như cún con với nhỏ

- Ê ê... Hành động gì đây hả. Hải. Mày lơ tao à- kiệt bức xúc lên tiếng
- Gì gì. Mày đừng mơ tao đi đâu với mày nữa..- Hải bĩu môi nhìn chàng

- Mày..nhớ nhá...- kiệt tức
- Thôi đi hai anh- My can
- Y như trẻ con- vy phán
- hừm...- Hai tên trẻ con hậm hực nhìn nhau đầu mắt
- À ...anh Minh đâu rồi ta- Vy lên tiếng
- Ai biết..chắc là cúp rồi trốn xó nào luyện công luôn rồi- kiệt xoa cằm
- Luyện công?- vy
- Làm việc ấy mà- my giải thích
- Em không biết đâu. Thằng đó style làm việc luôn làm việc là luôn một mình. Không thích ai làm phiền cả- hải nói
- ồ...

Câu nói của cậu lọt vào tai người ngồi một mình ở góc bàn. Là nó, tuy chỉ là vô tình nghe thấy nhưng nó có chút để tâm "style kiểu nhì?" nó thiết nghĩ. Rồi...Chợt thấy mình nực cười. Liên quan gì đến nó chứ??

....

Lâm uống sữa nóng còn Ngọc uống cam ép. Cả hai trò chuyện rất vui vẻ. Có vẻ như không để ý đến ai

- Lâm ca này. Anh ăn chút bánh ngọt này đi!- ngọc đẩy nhẹ đến cho Lâm một đĩa bánh ngọt
- Cảm ơn em- Lâm cười nhẹ- Hai ngày nữa em có rãnh không. Có nhà hàng mới mở. Anh có 2vé ăn
- Dạ..em thích lắm. Em sẽ đi!-Cô cười híp mắt
- Nè nè. Thế giới này không riêng của hai người nha. Đừng có nói chuyện riêng vậy chứ- Hải đột nhiên chen vào
- Đúng đó đúng đó. Trò chuyện cùng nhau mới vui chứ~~ vy bịu môi
- Đầu có, chúng ta vẫn nói chuyện với nhau mà- Ngọc ngại ngừng nói
- Cái gì?? Hai người toàn nói chuyện riêng thì có- My cũng xen vào
- E hèm. Nếu thấy hợp thì thành đôi đi chứ- Kiệt nói
- Kiệt..kiệt ca...anh nói gì kì vậy- Ngọc đỏ mặt, lấp bắp
- Gì gì?? Không đúng sao- nhỏ chêm vào
- Tao..tao...
- Hìhì..đúng quá đi chứ- My cười
- That's right! Muội muội, ca ca có thể làm may cho muội~~ Cậu nháy mắt nhìn cô

Cô cảm thấy vô cùng bối rối không biết trả lời ra sao. Chỉ khẽ khẽ nhìn anh, muốn xem thử thái độ của anh như thế nào.....

Lâm tỏ ra bình thản dùng thức uống rất tự nhiên làm Ngọc khá thất vọng..

Nhưng cô đâu biết rằng. Tim anh đang có chút nhói đau...

Nó lảng lảng bê cốc capuchino nhấp một hơi rồi đặt xuống. Vẫn thói quen không tham gia nói chuyện với cứ ai. Vừa lúc đó chuông điện thoại cũng vang lên. Nhìn sất lẹ, nó khẽ đứng dậy rời bàn..

- Linh. Đi đâu vậy- My gọi với theo

Nó từ từ xoay người lại đáp

- Nghe máy!

Bóng nó dần xa khuất khỏi canteen đông đúc.

- Hừm~~~đã tính vậy mà papa còn cho con Linh làm việc. Không khéo nó tự kỉ mất- Vy lắc đầu

- Tao rất lo cho nó- Ngọc ủ rũ

- Biết sao được. Thế mới là nó mà!- My thở dài ngao ngán

- Bé Linh.....đã như vậy từ nhỏ rồi à- Hải buộc miệng hỏi

- À thì...Tĩnh linh là vậy đấy- Kiệt lấp lửng

- Ừ..mm

Lâm khẽ khàng thở dài, một người anh lo lắng cho em gái

.....

Rảo chân đến khuôn viên sau trường. Nó dựa người vào 1 thân cây to. Từ từ bắt máy

- Hello.. - Nó đáp

- "Chị..em đây"- Đầu dây bên kia cherry lễ phép

- ..chuyện tôi giao sao rồi- nó nhàn nhạt hỏi

- "Vâng. Xong cả rồi. Em sẽ mail cho chị...chị ở bên đấy ổn cả chứ?.."

- Tốt. Tôi ổn- nó nói về hải lòng- còn về CFF ở Thụy Sĩ phiền cô bảo mama là tôi muốn xem lại hồ sơ

- "..sao vậy ạ?"- cherry hỏi

- Tôi..cảm thấy có lỗi hồng công ty- nó đáp

- "Wow! chị tài thế. Chủ tịch đoán phải còn lâu chị mới phát hiện ra chứ. Hỉh" cherry ra vẻ hí hửng

Hừm. Nó biết ngay mà. Giao cho nó cái chi nhánh này toàn vớ đẽ. Đầu đầu muốn chết. Papa nó ác thật. Lại thêm cái vẻ khoái chí khen khen của bà cherry này làm nó thật bức mình mà

- ...Khi nào cô qua đây lại?- nó hậm hực

Cũng phải. Đã lâu rồi nó không gặp cherry. Mang tiếng là quản lí. Nhưng thực chất thời gian Cherry gặp nó không nhiều. Chỉ toàn thông qua máy móc. Cô ta phải ở cạnh giúp papa nó không à

- "À..thì" cherry lấp lửng

- Sao? Bao lâu?

- " ..không. Em sẽ theo chủ tịch sang Pháp luôn chị à!"

Cherry có phản nghĩ ngợi đôi chút rồi nói.

Nó hơi khựng người lại.

- Vậy là..- nó e dè

- " Dạ...hai tuần nữa bà ấy sang"- Cherry chán ghét nói

- Lại nữa. Chị em cô "chiến tranh" mãi thế hả- nó nản ra mặt

- "Thôi thôi đi...chị đừng bận tâm. Em sang hay không cũng vậy mà. Bà ta cũng vậy thôi. Một mặt cả.."

- ...hừ...thôi thì kệ cô. Tôi có việc rồi..-nó bĩu môi

- "àà chị đợi chút. Huyện Vũ nhất tối nay các chị đến Seaside "

Tìm nó như choạng mắt một nhịp.

- ...cô...cô nói gì?!
- "Chị ta..bảo em nói giúp.."
- ....đến rồi sao!- nó lắm nhảm
- "Event Evil. Hôm nay là thứ 6 ngày 13 mà. Sư phụ muốn DG đại diện cho..."
- Được rồi!- nó vội ngắt lời
- "Chị à.."
- nói vậy đủ hiểu rồi
- "chậc...em biết chị nản lắm. Em cũng không muốn..nhưng...ta buộc phải làm thôi"
- cô yên tâm...tôi tự biết lo...chỉ là..nó tới sớm hơn tôi tưởng..
- "...Chị là ai chứ...chị sẽ làm được thôi mà"
- Tôi hiểu... Cô khỏi lo
- "huyền vũ sẽ bàn giao việc cho chị cụ thể... Vậy...em cup đây. "
- Tạm biệt cô
- "hexi. Chúc các chị may mắn. Goodlook"

-... Tuttuttut..

.

Khẽ lạng người đi chốc lát, ngồi xuống gốc cây xù xì..

- tôi nay sao...- nó lắm bằm

Mọi thứ bắt đầu rồi. Nó suýt choáng khi nghe chuyện này. Vậy là..... Cuộc đời của nó sắp sửa bước sang một trang khác...như cha mẹ nó ư....cuối cùng giờ phút này cũng đến

Ngồi khoảng 30ph. Điều chỉnh lại nhịp tim. Nó trở lại gương mặt lạnh lùng rồi rời đi khỏi đó....

Trên vòm cây xanh mát đầy sức sống. Hấn nằm vắt vẻo trên cành cây to cùng chiếc laptop. Vốn tìm đến đây yên tĩnh làm việccc...tình cờ bắt gặp người con gái phía dưới...

Từ bao giờ...hấn có một thói quen rất lạ...đó là quan sát người con gái này. Ở nó, tồn tại một cái gì đó rất lạ, luôn thu hút sự chú ý của hấn...một đứa con gái đặc biệt...một nhan sắc đặc biệt...mang hân băng đặc biệt....một tính cách đặc biệt...và một thân phận đặc biệt... Hấn thực sự thắc mắc...cô gái này...rất cuộc còn đặc biệt đến đâu?

Một cơn gió thổi qua rung động cành cây nọ..thổi bay làn tóc nâu mềm mại...

- Tại sao cô.. ..lại thú vị đến thế?!

*Thứ sáu ngày 13

O.s

ĐẾN GẦN HƠN VỚI BỘ TỨ SIÊU QUẬY NÀO:

1. Ngô Minh Ngọc. Bạn có thể dễ dàng hình dung ra một dáng vẻ thanh mảnh, đầy đặn và cao ráo. Là người Việt lai Hàn. Tóc màu ánh kim cam bầm sinh từ mẹ. Tính tình hiền thực nữ tính. Thích nấu ăn, là siêu mẫu nổi tiếng. Thân thiện với phái nam. Yêu đơn phương một người nhưng cô không thể tỏ bày, trong lòng ả giấu một niềm căm kích với Huyền Vũ

Xe cug: Kawasaki ZX10R xanh lá_đen

Dấu hiệu nhận biếttt: trên mí mắt trái xăm một chú bướm đen nhỏ

Nixk: vermonth(một loại rượu táo nổi tiếng)

4. Dương Cẩm Linh

Ta có một cảm linh với vóc dáng mảnh khảnh. Nét đẹp thiên sứ và làn da trắng. Mái tóc đen highlight. Gu ăn mặc khá tốt. Hoàn toàn không phù hợp với tính cách lạnh lùng.

Biết nhìn xa trong rộng và trí thông minh siêu phàm. Mang một mối hận đẫm máu với một kẻ có biệt danh là "con dao bạc"....

Quyết định về VN hột tẹt cùng FD (Four Danks) và 3 thành viên DG (Devil girls) mục đích tìm ra con dao bạc để trả thù

Chân thành cảm ơn những bạn đọc đã cố gắng theo dõi đến chương này! Những hình mẫu trên là nguồn cảm hứng và là hình ảnh để shin dựa vào mô phỏng nhân vật nữ... Có thể nói đối với Shin_ họ là những nhân vật CỐ TỒN TẠI!

(Hình ảnh mạng t/chất minh họa. Lấy từ các trang mạng xhội.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Devil Girls_Nỗi Sợ Của Nhân Loại I

2h chiều_vila SAT

Ở một căn phòng trọ. Có 2 người. Đang cùng nhau làm một công việc trọ...

Người con gái vừa hí hục dọn dẹp vừa ngân nga câu hát. Cậu con trai bất lực chán nản chịu làm chân sai vặt cho cô gái..

- Anh à! Chết cái kia về vị trí cũ đi chứ!- Vy đứng trên chiếc kiềng cao 2m, nhỏ vừa hăng sai quét dọn phòng ốc cho cậu vừa sai bảo cậu liên tục

- Rồi rồi... Làm ngay đây. Em làm gì phải chuột việc vào thân vậy. Anh tự dọn sau cũng được mà.- Hải chán nản đáp. Mới đi học về là bị nhỏ tóm cổ dọn dẹp tới những 2h chiều (khó)

- Gì? Anh nói vậy là không thích em dọn phòng anh hả?!-- Nhỏ gằng giọng, quay phắt lại trợn mắt nhìn cậu

- A...à không...ý anh là...làm thế cực em lắm ý- Hải giật bắn người, vội giải nãy

- Hừm~~ anh cũng biết thế nữa à?? "Dọn sau" của anh chắc là Tết Kongo luôn quá!-- nhỏ cau mày

- Thôi thôi... Anh xin lỗi. Dọn là được chứ gì!-- Cậu chào thua

- Nói nhiều quá...dọn đi- Vy quát. Mặt đỏ đỏ, hai má bặm sâu phúng phính. Ánh mắt rặng đe

Hải chỉ khẽ lắc đầu, đầu hàng với nhỏ. Biết sao được chứ, người yêu cậu dễ thương thế này mà. Thôi thì đành ngậm ngùi chịu lòng nhỏ thôi...(hazzì)

....

- À anh này.. - vy đang dọn dẹp kệ sách đột nhiên quay sang cậu

- Hazzì...em thật là...có gì leo xuống rồi nói, ngồi trên đấy lẩn xăn nhờ té thì sao??- hải nhăn mặt

- Hừm...anh khéo lo. Vermonth này là ai chứ?- nhỏ hình mũi

- Rồi rồi...gì thì nói đi thưa quý cô- cậu tặc lưỡi

- Ừm thật ra là không có gì...chả là chút nữa em có họp ở colombo...anh cho quá đang được không. Moto mang đi bảo hành rồi. Mai họ sẽ sang mang đi- nhỏ vừa gãi đầu vừa nói

- Hà?! Em làm cái gì mà phải bảo hành- cậu hỏi

- Ừm...chả là...e. Bữa em tông rào gãy cổ xe rồi. Hehe!-- nhỏ ậm ừ, sau đó nhe răng cười toét

- What- Hải há hốc

- Anh...làm gì la làng như mắc đẽ vậy hả. Em rớt tim mất

- Em..em lại đưa xe nữa hả

- Vâng. Sao vậy anh?- mắt long lanh

- Em- Hải cứng họng- Hết nói rồi. Em đưa với ai??

- Dạ..với anh Zuk* . Bình thường mà- nhỏ ngây thơ nói

(zuk: quản lí. Cánh tay phải của Huyền Vũ, xem lại chương: cô không đội...tôi cũng không đội)

- ..thật là..em còn nói bình thường nữa hả...em dù gì cũng là con gái đấy. Tôi nào cũng đưa xe đánh đấm hoài vậy?- hải cau có

- ơ..anh ngộ nhỉ..em là phó Evil mà...với lại. Anh cũng vậy thôi sao lại nói vậy- nhỏ bức xúc

- Anh nói thì đừng cãi- cậu nghiêm giọng

- Anh...đồ vô lí. Em không đồng ý. Em cứ thế đấy!- nhỏ tức

- Không nói nhiều...nghe đi!- cậu gắt

- Anh quá đáng!

- Nếu em còn thể..anh gọi điện cho thằng zak. Cấm nó không rủ rê em gì nữa, nói cả Linh hạn chế đánh nhau lại cho em

- Anh dám..

- Anh làm thật đó!- cậu móc điện thoại ra như cảnh cáo nhìn nhỏ. Mày hơi nhú lại, káác hẳn thái độ đùa giỡn thường ngày

- Anh..anh- Đầu nhỏ bốc hỏa- Anh giỏi thì làm đi...và đừng có nhìn cái bản mặt tôi nữa- vy tròn mắt quát. Ngay sau đó, xoay mặt đi hờn dỗi. Không thèm nhìn cậu nữa. Cậu làm nhỏ thật sự tức điên. Sao lại vô lí như vậy chứ

- Ơ..kia- Hải cứng họng

- Kia em..

-..

- Đây...

-..

- Em sao vậy chứ..chỉ là tốt cho em thôi. Nghe lời anh- cậu gắt

- Đi mà mang cái lòng tốt ấy cho con khác. Tôi đây không cần- nhỏ quát. Vẫn không thèm ngoái lại nhìn hải.

- Em thật là...

-...

- Vy à!

-....

- Vy!

Nhỏ vẫn không trả lời cậu. Chắc là giận thật rồi!

Hải lặng lẽ thờ dài, khề bất lực. Nhỏ đúng là đồ cứng đầu. Sao lúc nào cũng khó bảo vậy chứ?! Chuyên làm cậu lo lắng

- Em...chỉ vì thế mà giận hả?!.- Hải đột nhiên hạ giọng

- Anh còn nói.. - nhỏ hét

- ...

- Anh là đồ bất công. Vô lí. .anh làm được còn em thì không..

- không phải..anh...

- Em cũng thích làm điều em muốn. Anh tại sao lại cấm?- mắt nhỏ đỏ ngầu, tức tối

- Em nghe nè..- Hải vội nói

- Không, em không nghe...ôi!- nhỏ chen ngang. Đứng dậy... Quên mất mình đang đứng trên khiêng...chân nhỏ trượt khỏi nấc thang...ngã nhào về phía sau. Chết rồi!

- Ơ...VYYYYY!!!!!!- Hải hét

- Hải...té em...HẢIII...- Nhỏ mất thăng bằng loạng chạng.... Làm sao đây? Tư thế này không thể đảo ngược tình thế..ôi mẹ ơi...mông nhỏ hôn nền gạch thủy tinh mất!

Phịch.....Rầm..Rầm... Những tiếng động khó nghe vang lên

Bàn tay ai đó thật nhanh ôm gọn thân người Vy. Nhỏ té ngã lên thân người Hải. Cậu dùng thân mình đỡ cho nhỏ. Chiếc khiêng theo đà đó cũng ngã về phía 2 người. Cậu vương một chân lên đỡ lấy trước khi nó ngã xuống đầu Vy.

Chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc và Vy vẫn chưa kịp hiểu việc gì đang xảy ra. Nhỏ hé hé mở mắt, hoảng hốt khi thấy mình đè lên người cậu, điều đặc biệt là khuỷu chân cậu...đang chảy máu khi đỡ lấy chiếc khiêng sắt

Vội vả đẩy cái khiêng ra...nhỏ hoảng loạn:

- Vĩnh Hải...anh có sao không??! Anh Hải!

Cậu nghiêng chặt răng hàm. Nhú sâu chân mảy, nhưng vẫn rất bình tĩnh

- Không sao! - hải cười khan, bàn tay đưa lên vuốt mái tóc nhỏ đang rơi xuống mặt mình

- Anh...em...xin lỗi..em bất cẩn...- vy lấp bắp

- Em có sao không..

- Em ổn...nhưng anh chảy máu kia- mắt nhỏ lưng tròn

- Anh không sao...em đừng lo- Hải trấn an nhỏ

- Không cái gì ..phải băng bó lại chứ..chờ em..- vy sốt sắn ngồi dậy khỏi người cậu.

-....không cần..-nhỏ toan chạy đi đâu đó thì bị cậu dùng bàn tay kéo lại

- Á- Mất đà. Vy ngã lên người cậuuuu. Tự thế bây giờ của cả 2...

Cậu nằm dưới, nhỏ nằm trênBàn tay nhỏ bị cậu chặt. Hai khuôn mặt gần nhau không quá 5cm

- Anh..anh..- Vy lấp bắp, mặt nhỏ đỏ ửng

- Anh đã nói là anh không sao!- Hải cười nửa miệng. Ánh mắt âu yếm nhìn nhỏ

- Anh...đừng có cười kiểu đó- có người mặt như quả cà chua, nhanh chóng quay mặt đi lẩn tránh ánh mắt ấy

- ...- bàn tay cậu tha hồ nghịch chân tóc Vy

Tím nhỏ đập liên hồi. Cố gắng gượng dậy nhưng vẫn không thể chống lại 1 tay của "tên trâu bò" này

- Dù sao... anh cũng phải sơ cứu chứ!- nhỏ lí nhí

- Anh đã nói không!!!!

- Anh...đồ cứng đầu!- nhỏ tức tối

- Thua xa em- cậu đáp

- Hừ..anh ngang ngược thế đấy....vậy sao lại cấm em- Vy bức xúc

Hải bất giác nhìn sâu vào đôi mắt Vy. Ánh mắt ôn nhu có phần kiên định..

- Anh khác. Anh là con trai, ...còn em là con gái, bạn gái anh. Em cứ bị thương mãi như thế làm sao anh chịu nổi đây- Cậu ân cần nói

Lòng ngực Vy như nở hoa. Bàn hôn run rẩy. Những lời cậu nói chân thực nhưng sao ấm lòng, đơn giản nhưng sao thật da diết..

- Anh...nghĩ vậy thật hả- nhỏ hỏi

Cậu khẽ khàng gạt đầu, lấy bàn tay mình xoa đầu cô gái nhỏ

- Anh không muốn thấy người yêu mình chịu bất kì thương tích gì cả. .và anh sẽ bảo vệ em...được không.!

-...

Trong căn phòng đó, hai đôi mắt âu yếm hướng về nhau. Cậu nhẹ vuốt ve khuôn mặt Vy. Nhỏ từ từ cúi xuống đặt lên môi cậu 1 nụ hôn phớt. Cậu nhẹ nhàng đáp lại nhỏ. Và....họ hôn nhau

Một nụ hôn tình cảm!

.....><

Nó lặng lẽ đứng ngoài ban công phòng mình chứng kiến chuyện vừa rồi. Tuy không nghe thấy gì, nhưng nhìn hành động cũng mờ mờ đoán ra mọi chuyện...chợt phát hiện rằng: từ khi quen Hải Vy rất dễ khóc!

Đúng là...khi yêu, bản chất của một cô gái dù ra sao...cũng trở thành 2 chữ mềm yếu!

Tự nhiên nó liên tưởng tới hân, cũng chẳng biết vì sao nữa. Đơn giản là.....nó thấy hân giống nó, những người lạnh lùng thì khi nào mới biết được tình yêu. Và khi yêu.....bản chất sẽ phải bị biến đổi thế nào??!

Nó và nhỏ có lẽ không điều chế cảm xúc và nhân cách được như nàng và cô. Đúng là thế thật!!

Nhưng mà.... chuyện đó bây giờ không đáng bận tâm. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là...

Brừ...brừ...điện thoại trong tay nó run lên

- Alo- nó đáp

-" Linh. Tao My đây.... Vừa tan ca thì nhận được tin của Huyền Vũ..mày nhận được chưa?"

- ...rồi.- nó thờ ơ đáp

- "Oầy~~chán thế..lúc nào cũng biết trước tao...chị ấy bảo tao chờ Ngọc đó trước thiết kế buổi lễ..mày nói lại với Vy đi. Điện thoại nó bốc hơi hay sao ấy, tao gọi không được"

- ...được!

- " Ồm..mà nè, tối nay có đi thì nói mấy ông đi Bar nha.. Chị ấy bảo..."

- chưa đến lúc tiết lộ chứ gì!- Nàng đang nói thì bị nó chen ngang

- " Hừ...vậy có là mày biết hết rồi chứ gì. Vậy thì không cần dặn nữa...cúp đây"- My chán nản

- Bye...- nó khẽ đáp

-Tuttuttut

Nó khẽ nhìn đồng hồ đen tay

2h35'... Thời gian sau trôi mau thế chứ...nó không thích một chút nào!

.....

Ở một chiếc ban công khác cạnh phòng nó. Hân vừa nhâm nhi ly BonRum đầy đá vừa vừa huýt sáo theo nhịp gió.....

- Em là trên cả thú vị!

.....

-Có chuyện gì mà...lời tao...ra đây gắp... vậy..hả ...học học

Vy vừa thở hồng hộc vừa nói. Nhỏ đang ngủ trong phòng thì bị nó lôi xềnh xệch ra vườn

- Hải đâu?- nó hỏi

- Ai biết...hình như ra ngoài rồi

- Quân người yêu thế à?- Nó đá đều

- Hừ...mày yên tâm.anh ta dám lăng nhăng sao?- vy đắc chí

-...

- Rồi...ra có chuyện gì thì nói đi mày- nhỏ nói

- ....

Nhỏ nhìn nó mong chờ...còn nó, chẳng biết nên nói từ đâu nữa

- Tao nói nhá!

- Ừ. Nói đi

- Thật ra..

-..sao?

-...cũng chẳng có gì quan trọng

- Ừ

- Chuyện là...

-...

- Tao muốn bói là...

- Nói mau đi mẹ!!!- Vy gắt

.....

Một lúc sau

- ..ra...thế à?- Sau khi nghe nó nói xong. Nhỏ khẽ thở dài

Nó ngạc nhiên nhìn thái độ của nhỏ:

- Mày sao vậy? Từ đầu qua đây mày là đứa háo hức nhất mà

- À...ừ...thì háo hức...haha- Vy cười khan

Ánh mắt nhỏ thoáng buồn và lo lắng.

- Vy...tao khuyên mày nên thận trọng lại. Tao hiểu mày nghĩ gì...đừng để chuyện tình cảm lấn át lí trí. Cái gì quan trọng mày biết mà!- nó đặt tay lên vai nó, ân cần nói

- Con..con điên! Tao có thể bao giờ. Đừng làm hành động như thương hại với tao- Nhỏ vội gạt tay nó ra. Khó chịu nói

-...thế thì tốt!

Nó cười nhạt

- Bao giờ đi

- Ngay bây giờ- nó nói

- Ồ...sớm thế

- 8 rưỡi rồi

-....đội tao chút!

Vy thất thủ lẻ bước vào nhà. Đi ngang qua phòng Hải, lòng nhỏ dâng lên 1 cảm giác khó tả. Từ bao giờ... Vy yêu con người này da diết đến thế? Ở cạnh cậu, nhỏ không còn là chính mình....tự lúc nào.....mà cái ý định về Việt Nam....như tan biến!

Nhỏ đã quên mất...thân phận mình là ai? Nhỏ...là SÁT THỦ cơ mà.....liệu khi biết chuyện này...cậu có chấp nhận được không. Có khi nào sẽ ghê tởm nhỏ hay không???

Cậu...là Tân Vương thứ 3. Nhỏ đã biết rồi. Thế thì đã sao, cậu vẫn luôn sống thật với chính mình. Mặc dù cậu không nói ra, nhưng nhỏ vẫn biết được. Còn nhỏ thì sao....luôn giấu diếm..trưng ra cái bộ mặt giả dối. Cậu ít khi cảnh giác, đến cả "ân ki" của mình là cái 'chuôi dao kim cương xanh' đó cũng để bừa cho nhỏ thấy. Chắc cậu nghĩ...có thấy, nhỏ cũng chẳng biết đó là gì...bởi vì nhỏ...rất "trong sáng", dù có nhìn cũng không biết. Chắc cậu nghĩ...nhỏ đơn giản chỉ khá mạnh mẽ và ngộ nghĩnh vậy thôi. Làm sao đây...cậu mà biết được... Thì...thì...

Nỗi sợ này...bao lâu nay vy không nghĩ tới.... Nếu cậu biết được sự thật thì.....cậu sẽ biết gì đây????

Nỗi lo lắng dâng trào trong cô gái nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Devil Girls_Nỗi Sợ Của Nhân Loại I I

Sea Side Hotel

- Jenny, Camera góc độ này thế nào?

- Tốt, nhưng lệch sang trái một chút, Trùm Paraman sẽ ở phía đó.

- Jenny, Đại sảnh đã trang hoàng xong, chỉ còn thiếu hai hàng ghế nữa thôi.

- Thế thì nhanh tay lên đi. Còn 1 tiếng nữa

- Jenny, Lễ phục cho DG đã được mang tới. Có cần xem qua không?

- Mang nó tới cho Angel. Bảo nó kiểm tra xong rồi thay luôn!

- Dạ!

.....

Jenny trong bộ complet kiểu nữ vừa gõ gõ laptop vừa ra lệnh cho các nhân viên. Trách nhiệm của nàng là trang hoàng cho event tối nay_event evil!

Điều đó cũng có nghĩa là _Trần Thảo My đang hoá thân vào vỏ bọc nghiêm túc trong công việc. Nói cách khác, đây không còn là Trần Thảo My nữa, mà là Jenny Trần.

Căn phòng cấm 301 nơi Jenny đang ngồi tra số liệu và thông tin những nhân vật tầm cỡ được mời vào tối nay. Bỗng bậc mở:

- Jenny, trang phục cho mày đây!

Angel bước vào với bộ trang phục trên tay. Cô còn cầm theo một sấp bản thảo khá dày màu xanh nhạt. Bộ đồ vest đen đang mặc trên người và tóc búi cao. Thật sự phá vỡ bộ mặt siêu mẫu quốc tế

- Thay trang phục đi!- Jenny nói, mắt không rời laptop

Angel như không quan tâm lời nói của jenny. Cô bước đến ngồi cạnh. Trước mặt cô là một chiếc laptop khác:

- Để lát nữa. Huyền Vũ nhờ tao lo vài việc! Thay bất tiện lắm- cô nhếch môi, nở một nụ cười nửa miệng kiểu cách. Chân bắt chéo cao đầy tự cao

- Ha~ Angel thật thực thụ đây rồi. Cuối cùng cũng được gặp lại con người này của mày

Jenny Cười đều. Tiếp tục hỏi:

- Hai đứa kia tới chưa?
- Sắp rồi. Hexi vừa gọi nói xe hư nên tạt vào đầu đó sửa
- Ủ. Thôi tao đi thay áo đây. Xong rồi thì thay nha- Jenny gấp nhẹ laptop lại rồi đứng dậy
- Ok... - Cô vẫy tay chào nàng
- À...còn áo chống đạn thì sao?
- Qua phòng Huyền vũ đi. Chị ấy ở 305

.....

Cánh cửa phòng khép lại. Angel tập trung vào công việc, đây là lúc con người thứ hai của cô hoạt động. Không còn dịu dàng và hay cười nữa. Mà là lúc bản tính xốc nổi thể chỗ....

Những dãy kí tự ma mị màu xanh lục chạy nhảy trên màn hình theo từng nhịp gõ của Angel.

Tay cô cứ thế gõ liên tục và.. Cạch (enter)

- Finish (hoàn tất)

Nụ cười nhếch miệng hài lòng với thành quả.

Thế là xong! Angel đã ra tay thì không gì là không thể

- Thay trang phục thôi- Cô khẽ cười, Thế nhưng...nụ cười bản lĩnh dần tắt ngấm...thay vào đó. Là cái nhìn chua chát

Jenny lấy bộ màu xanh lam, còn lại bộ màu trắng, trang phục angel phải mặc hôm nay là màu trắng... chính là ..màu huyền vũ thích, điều này làm cô nghĩ tới Lâm. Anh...cũng thích những cô gái mặc trắng lắm!

Angel buông tiếng thở dài. Hôm nay cô nói với Lâm mình có show ở Hải Phòng. Thực ra ...mặc dù Huyền Vũ nói không cho Kiệt và Lâm biết, nhưng...cô biết mình không thể qua mặt được anh.

- Anh à! Anh có muốn gặp lại Huyền Vũ không?...

.....

Chiếc Haysabusa phanh gấp trước bãi đỗ khách sạn sea side. Hexi và Vermont bước xuống dưới con mắt nghi hoặc của nhiều người. Họ thắc mắc tại sao hai đứa trẻ lại có mặt ở một nơi như thế này?

Nó trong bộ áo jacket bó sát màu đen. Giày cao gót đen và đôi găng tay đen. Mái tóc dài xoả loà xoà che gần hết mặt. Thái độ vẫn lạnh lẽo và bất cần đời.

Nhỏ mặt áo phong trắng và quần bò. Giày cao gót đen, khẩu trang đen che nửa mặt. Sự xuất hiện của cả hai gây nên một sự chú ý không hề nhỏ cho những người xung quanh...

- Hai cô có phải là...- một giọng nói cất lên

Trước mặt 2 đứa là một chàng thanh niên trẻ trong bộ complete đen.

- Xin lỗi, ở đây cấm hút thuốc. Các cô không nên mang theo thuốc vào trong- Anh ta bỗng nói, giọng ngón cái lên chỉ vào ngực mình

Nhìn điệu bộ của anh ta làm nó nhếch mép. Trò này đích thị là của Huyền Vũ!

- "Jet T5". Ở đây không được dùng loại đó à?- Vermont cười khẩy đáp, dùng tay vén ít tóc phần mái lên. Để lộ một chú bướm đen dưới mày mắt trái

Chàng trai đó nghe xong vội vã cúi đầu trước nhỏ:

- Đúng mặt mã rồi, xin thứ lỗi cho sự mạo phạm. Thưa nữ tướng!

Nó khoanh tay trước ngực giọng thờ ơ:

- Dẫn chúng tôi đến chỗ Huyền Vũ!

.....
Đi qua sảnh khách sạn dưới những ánh mắt ngưỡng mộ, đổ kị. Hai đứa đi theo chàng trai vào trong thang máy. Anh ta ấn nút lên tầng 10.

- Thư Nữ Tướng, Huyền Vũ dặn là hai cô hãy thay trang phục trước và gặp cô ấy ở phòng 305

Chàng trai đưa tụi nó đến căn phòng mang số 307 dặn dò rồi đi theo một lối khác. Vermonth khẽ nhìn nó, nó hơi chau mày, mím môi lại. Nhỏ nhún vai rồi đẩy cửa bước vào!

Một căn phòng biệt lập một màu trắng xoá. Tuy không quá rộng nhưng chỉ có duy nhất hai phòng con và một gương lớn hai bàn trang điểm

- Style Kì Anh đây rồi. Cầu toàn- vermonth buộc miệng nói

Nó im lặng chọn một căn phòng bất kì rồi đi vào còn nhỏ thì trang điểm trước.

Chỉ 5ph sau cả hai đã chuẩn bị xong. Phải vậy chứ, khác hẳn cách trang điểm cầu kì lâu lắc. Tuy có hơi đậm nhưng tụi nó làm rất nhanh. Đúng thôi, một sát thủ thật sự cần sự nhanh nhẹn!

Nó hài lòng với mình trước gương. Chỉ cần chờ nhỏ mang đôi giày nữa là có thể ra ngoài. Bỗng tiếng nói khẽ của vermonth vang lên:

- Hexi này! Đến giờ phút này, mày...không hối hận chứ- nhỏ nói. Mặt hơi cúi xuống trước gương

- Hối hận?? - nó nhếch môi- Từ đó nghĩa là gì ?

-... Mày...đừng con người thật nói chuyện với tao không được à?

- CẬM!!- nó quát

Ánh mắt hexi dấy lên chút hàn khí giận dữ. Sau đó...nó cố gắng hít thở thật sâu. Bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế cạnh nhỏ

- Tao xin lỗi- vermonthvermonth đáp khẽ

- Không...tao mới phải xin lỗi mày. Tao hơi kích động - nó nói

Nó cố gắng điều chỉnh hơi thở mình. Nó phải bình tĩnh...nó là người lạnh lùng mà. .phải!

- Tao..tao không nhắc lại chuyện đó nữa- nhỏ lắp bắp

Nó tro mắt nhìn nhỏ. Lời nói của vermonth. À..không, của Vy....

Nhỏ.. Đang thật sự lo lắng. Nó nhìn được điều đó. Nhưng... Không...nó không thể làm vậy. Nó là Hexi. Là hexi đó. Con người trước kia đã chế rồi... Không.. Không!!!!

Ánh vermonth đơm buồn nằng bẻ. Nhỏ ..đáng ra không nhắc. Phải để nó kích động rồi. Không kiểm soát đúng suy nghĩ của mình. Cái nhỏ đang lo lắng là...

Bộp_ Bỗng bàn tay nó đặt lên vai vermonth. Ánh mắt nó ôn nhu lạ thường:

- Tao....dừng lại bản tính này trước mặt mày...chỉ...lần này thôi đó- nó cố gắng gượng nói.

Nhỏ ngỡ ngàng nhìn hexi...ánh mắt hiền dịu này..

- Mày...mày... Linh...mày- nhỏ bập bẹ

- Tao biết mày đang nghĩ gì. Mày nên biết tao quan tâm mày thế nào mà. Có phải...mày sợ hãi biết được thân phận này...nghĩ mày lừa dối anh ta? Tao có thể hiểu...thời gian qua tao biết mày yêu hải đến mức nào. Nhưng.. Một điều tao phải nói.. Hải. .cũng là thành viên của FD. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ cùng hợp tác. Mà anh ta đã là sát thủ rồi thì mày còn lo lắng gì nữa cơ chứ??

- Nhưng...nhưng tao..

- Vy! Nghe đây. Là một sát thủ, phải biết chấp nhận sự thật. Đừng sợ anh ta nói mày giả dối. Nếu anh ra yêu mày thật thì sẽ chấp nhận thôi. Mày nên bình tĩnh. Tao sẽ luôn bên mày. Được chứ?

Nó nói. Dịu dàng ôm nhỏ vào lòng mình thật chặt.

Nước mắt Vermonth tuông như suối. Ấm áp quá. Dịu dàng quá. Con người này...hexi...linh.. Linh...là cầm linh của 1 năm trước. Luôn làm nhỏ thông suốt mọi chuyện. Quan tâm tất cả mọi người và hiền lành...là linh...Linh...là linh!!!!

- Linh...tao..tao- nhỏ lấp bắp

- Mà thông chưa?

- Tao. Tao hiểu rồi. Nghe lời mày... Linh

Soạt. Bỗng nó đứng bậc dậy. Ánh mắt lại không cảm xúc và thờ ơ như cũ. Vermont ngờ ngàng...

- Linh...

- Trang điểm lại rồi đi thôi. Nữ tướng thiên tân!

Nó lạnh lùng cất giọng xong bước nhanh ra ngoài!

-Linh à!- môi nhỏ mấp máy

Vermont chỉ biết nhìn theo bóng nó hoang mang. Nhỏ nghĩ ngợi hồi lâu....Nhanh chóng trang điểm lại và chạy theo nó

/...../

Angel và Jenny sau khi trang điểm xong thì cùng nhau bước ra ngoài

- Ô kìa. Hexi. Vermont!- angel thấy nó liền gọi

- à..chào- vermonth đáp

- Tụi bây đến gặp huyền vũ?- nó hỏi

- Ủ. Hai tụi bây cũng thế à. - jenny

- Đi chung đi- Vermont tít mắt

- Nhìn mày vui quá đây, vermonth- angel nhìn thái độ của nhỏ thì ngạc nhiên

- À. Á...không có gì, hexi nhĩ?- nhỏ nhìn nó toe toét. Ông cổ nó

- bỏ ra..gớm quá- nó bực bội

- Thôi mà

- buông

- Hìhì

- Tao gọi hải bây giờ

- hìhì...

. .

Cô và nàng há hốc nhìn vermonth. Cái gì đây. Nhỏ chạm mạch hả?

Nó vùng vằng mãi cũng gỡ được cái cục nợ ra. Bỏ đi thật nhanh.

- Ê ê. .hexi. Đợi tụi tao!

Cả ba đưa đi theo nó.

Căn phòng 305 mang tên phòng cấm chủ tịch chi nhánh DBL(Seaside € DBL)

Không khí cả bốn như khá căng thẳng. Ai cũng có vẻ chần chừ không dám bước vào.

Ttong này...một nhân vật mà cả đám ai cũng ao ước gặp lại. Thật hiếm có khi tứ đại mỹ nhân phải có thái độ căng thẳng như thế này. Tụi nó vừa nóng lòng..vừa bân khuôn khi phải sắp đối diện người này...

Vì chị ấy chính là...

Sau khi bình tĩnh hít thở thật sâu. Nó quyết định đẩy cửa:

Người con gái ngồi trên chiếc bàn làm việc bằng thủy tinh trắng

Mái tóc đen dài mượt mà để kiểu truyền thống. Chiếc váy trắng qua gối tinh khôi không họa tiết. Từng đường nét trên cơ p mĩ miều theo góc cạnh. Một nét đẹp trong sáng đến mỵ hoặc!

Không ai khác _người con gái có biệt danh huyền vũ!

Tìm nó như đập lổ nhíp nhìn cô gái trước mặt mình. Chỉ biết thốt lên..

- Chị!

- Vào đây. Các Nữ Tướng của tôi- Ánh mắt Huyền vũ hiền hậu lạ thường nhìn cả bốn đứa

Nó, nhỏ, cô và nàng không bảo ai nhìn nhau....sau đó cùng đồng thanh

- ĐẠI SƯ TỶ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Devil Girls_Nổi Sợ Của Nhân Loại I I I

ΔGia Thiên Kì Anh(20t) Huyền Vũ của thế giới ngầm. Có ngoại hình và tính cách tựa một thiên thần sống. Nhưng...đừng lầm tưởng chị qua ngoại hình. Đã mệnh danh là Huyền Vũ của Thế Giới ngầm, ắc hẳn bản lĩnh không tầm thường. Là học trò đệ nhất của cả Mark Biuler lẫn Miwako Satomi. Nếu gọi Mark và Miwa là bậc tối cao nhất thế giới ngầm thì Huyền Vũ chính là người thay mặt, đại diện họ ban lệnh. Hơn hết, chị chính là người trực tiếp chỉ thị cho DG và FD sắp tới. Xe cung SiriusF.E ; IQ ba chữ số.

- Ó ò. cái đám ranh này....phép tắc gì nữa chứ! Mau lại đây- Huyền Vũ phì cười nhìn 4 đứa

Tụi nó ai cũng ái ngại nhìn chị. Đúng là Kì Anh...lúc nào cũng hiền dịu như thế!

Huyền vũ là sư tỷ của tụi nó. Chị được sư phụ nhận từ năm 10 tuổi. Trước khi trở thành một sát thủ thực thụ, cả tụi nó lẫn Jakl, trent đều phải trải qua 1 khóa huấn luyện mang tên SATTER. Đó là 1 khóa text kéo dài 9 tháng. Nhằm tổng hợp tất cả những gì đã học được trước đó! Huyền vũ tham gia khóa text thành công và được làm một sát thủ chính thức. Tụi nó tham gia text lúc 15 tuổi và huyền vũ có mặt với vai trò là người giám sát. Chị giúp đỡ và đưa ra những thử thách cho tụi nó. Có thể nói, chị là đàn chị, là cấp trên, là một trong những người mà cả bọn luôn tôn kính!

- Tỷ tỷ à! Em nhớ chị muốn chết~~~ Angel nhanh nhẹn chạy đến ôm lấy cô gái thiên sứ trước mặt mình, cô nũng nịu

- Ôi ôi cái cô này...lớn rồi mà còn...- chị cười hiền xoa đầu cô

- Uhm~~chị không nhớ em à!

- Nhớ nhớ...- chị gật gù

- Chị! Đẹp ra đấy ạ!- Vermonth nháy mắt tinh nghịch

- Cái nhà cô ý! Cô leo mép ghế ghóm!

- Hìhì...em mà!

- Thôi lại ghế đằng kia ta nói chuyện- chị nói

Cả đám kéo nhau đến bộ ghế sofa ở giữa phòng. Nhỏ và cô ngồi sát chị tíu tít. Như hai con thỏ con gặp mẹ vậy. Nó và Nàng ngồi đối diện, tâm trạng cũng rất phấn khích. Ngoài hai đáng sinh thành, sư phụ sư mẫu, anh và chàng. Chị là người nó rất rất tin tưởng! Hơn cả Cherry

- Chị à! Chị biết bọn em nhớ chị đến thế nào không hả?!- jenny nhăn mặt
- Thôi thôi biết rồi chị nhất định sẽ đền..hứa đó- huyền vũ chu môi
- Ôi trời. Chị biết không, cái chu môi của chị có thể đốn hàng tỷ trái tim của đàn ông đó- Angel lắc đầu
- Con này cứ chọc chị..
- Hìhì..mau mau tìm bạn đời đi chị ạ. Như vermonth này- angel cười lém lỉnh, liếc liếc nhỏ
- Cái...cái con này. - Vermont đồ mặt tía tai, lấp dấp
- Ó ò! Chị nhớ rồi...vermonth...đang hẹn hò với Vinh Hải của PPM. Có đúng không?~- chị bật cười hỏi vermonth
- Dạ...- nhỏ ngượng ngừng đáp
- Cái gì đây...sự ngượng ngừng nữ tích...yêu thật rồi sao?~- chị ghẹo chọc
- Chị~~đừng chọc em mà- nhỏ gắt
- Chị nói nó làm gì...dạo này, đầu óc nó đâu đâu ý. Toàn hình ảnh người yêu~~~ jenny đá đầu
- Đúng đó đúng đó...- cô tán thành
- ..tao....- nhỏ tức giận định cãi lại. Nhưng sau đó cứng họng cúi cúi không nói
- Ó ò. Nhị thiên kim đánh đá của CL đây sao. - Huyền Vũ tặc lưỡi
- Chị~~~cả chị cũng... - nhỏ nhăn nhó
- Ó ò! Chị đùa mà~
- Hìhì..- cô và nàng cùng cười

"Ó ò" huyền vũ là thế đấy. Câu cảm thán muôn thuở...

Trong căn phòng rộn rã tiếng cười nói các cô gái. Không giống với một cuộc diện kiến cấp trên, phải không?

Huyền Vũ...cô chị gái thiên thần của tụi nó!

Trong cái không khí vui vẻ náo nhiệt ấy. Có cô gái chỉ yên lặng bó chân trên sofa cúi cúi xuống dưới sàn, không nói một lời nào

Huyền Vũ bỗng khựng lại. Chị ngược nhìn nó. Thấy nó im lặng. Chị cất giọng:

- Ó ò. Nữ hoàng lạnh giá....đừng cứ mãi thế chứ!- huyền vũ trêu. Khẽ nhào người khoác vai nó
- ...- nó hơi xấu hổ, lảng tránh cái ôm của chị
- Hừm~~cứ thế rồi. Riết rồi đến cả chị đây mà em cũng thế nữa hả nhóc con- chị nói giọng trách móc
- ..không- nó khề nói. Quay mặt đi nơi khác

Nhìn thái độ cứng nhắc làm người khác phát bệnh của nó, chị chỉ biết lắc đầu. Lúc mới về Việt Nam cũng vậy. Nó cũng đến tìm chị với bộ dạng này. Cả lúc nói chuyện qua điện thoại cũng ngắn gọn, xúc tích

- Xem ra...cô hết cần bà chị này rồi hả- Huyền vũ hờn giận
- Đã nói không...chị là...hơi xấu hổ ...chị mặc em!!!- nó gắt lên. Xong lại quay đi, che giấu khuôn mặt xấu hổ của mình
- Chị à! Nó là vậy đấy. Lúc nó mới về em cũng khuyên mãi...như không thôi. Chị vậy là đỡ rồi!- jenny nói giọng năn
- Hừm. Kệ nó đi, quen rồi- vermonth ngán ngẩm
- Chị cố thích ứng đi...hìhì- angel cười lém lỉnh
- ..thật là...cái nhà cô ngang bướng~~~~~ huyền vũ bó tay, cười hiền. Bất giác đưa tay lên xoa đầu em gái

Bỗng...

Nó có vẻ hơi chán chừ, lẩm lét nhìn trộm chị, lúc sau...bẽn lễn rúc người vào lòng chị, nũng nịu.

Tuy cố gắng cứng rắn. Không nói. Nhưng...rúc người vào lòng chị như thế này...khiến nó không thể cưỡng lại! Rất ảm áp.

- ....thế này...được chứ...- nó lẩm bầm

Chị hơi giật mình. Nhưng rồi bật cười!

- Con ranh này...đúng là..- chị nhẹ nhàng cốc vào đầu nó. Chị nhớ nó chết đi được, từ tám bé, từ thuở tí teo. Chị đút nó từng muỗng bột, chỉ nó bắn cung, bắn súng, săn thú rừng, cùng học võ, bảo chế độc được, nói thật lòng...chị là chị thương nó nhất trong tất cả. Chị chứng kiến nó trưởng thành, nó lớn khôn, và....nó thay đổi nhân cách bản thân lúc đó!!! Chị chứng kiến tất cả!!

Vy đánh đá háo thắng

Ngọc hai nhân cách

My nghìn bộ mặt

Nhưng...nó thì...

Nó...là một cô gái đặc biệt!

.....

.....

.....

Nói chuyện cùng nhau cũng đã lâu. Huyền Vũ chợt giật mình. Chị khẽ nhìn đồng hồ đeo tay!

- Ó ò. 9h 48'!- huyền vũ hét lên.

- Ô Mai Gót!!!- Angel hét lên

- Không phải chứ. Mau vậy sao?- jenny bĩu môi

- Huhu...muốn gần chị hơn cơ~~~ vermonth nũng nịu

- Thôi đi các cô. Chuẩn bị mau lên- chị hối thúc

- Rồi ạaaa!- cả ba đồng thanh

- ..Nghe chị dặn đây. Ghé qua 309. Mỗi đứa lấy vài món "bảo bối". Bây giờ chị dùng tư cách là huyền vũ ra lệnh cho các em. Hôm nay có cả đồng minh lẫn kẻ địch. Nhất định sẽ không thiếu, Devil Girls thành lập, mục tiêu hàng đầu là phục vụ cho cả sat lẫn DBL. Nhiệm vụ của các em là chứng tỏ cho tất cả thấy sự bành trướng của 2 tập đoàn khi sở hữu những Kị Tướng hoàn hảo. Hiểu chứ?

- Yes!- tất cả đều đồng thanh. Kể cả nó

- Đi thôi!!!- Nó lên tiếng, lạnh lùng bước thẳng

- Oầy...con nhỏ....chị..à, Huyền vũ, bọn em đi. Lát gặp!- vermonth nói

- Ok- chị gật đầu

Bốn đứa đồng loạt nghiêng một góc 90 độ trước chị.

- Xuất phát- chị lạnh lùng ra lệnh

- Ok- đồng thanh

Khi cách cửa bị tay nó mở ra. Cả bọn chuẩn bị bước ra ngoài thì ....

- Khoan!

Chị cất tiếng

Tại nó xoay người lại nhìn Huyền Vũ

Chị hơi nheo mắt, khẽ nói:

- Cẩn thận!

Cả đám sững sờ, ngạc nhiên, xong lại nhìn nhau. Phì cười

- Vâng! Sur ty!!!!!!!!

.....

.....

.....

.....

Tầng 20. Khách sạn seaside

Đại sảnh được trang hoàng bởi một gam màu đen đơn điệu. Không quá tối, những ánh đèn pha lê màu vàng cam, ủy mị, mờ nhạt, lạnh lẽo!

Ở phía xa xa chiếc sân khấu to lớn được trang hoàng lồng lẩy màu đỏ thắm, là hai hàng ghế sang trọng màu cafe tiện nghi. Cứ hai chiếc ghế, là một chiếc bàn cỡ lớn và một nhân viên phục vụ trong bộ complete đen và đeo mặt nạ quái vật đứng cạnh đó. Cứ thế...trải đều khắp căn phòng cùng hàng loạt các dịch vụ và đồ đạc xa xỉ, diện tích lớn không tả nổi. Quả thật, một đại tiệc quy mô cỡ này, hiếm thấy vô cùng!

Huyền Vũ trong bộ váy dạ hội màu trắng đính rubi lấp lánh. Mái tóc cột vênh lên. Đôi mày thanh tú được vẽ xéo lênh cực ngầu. Chị hoàn toàn khác với Kì Anh vài phút trước

Huyền Vũ trong vai trò chủ event. Chị cùng Zuk_ cánh tay phải của mình đảo quanh bữa tiệc, chào hỏi khách khứa:

- Huyền Vũ. Chào cô!

- Ôi trời ....Chủ tịch Trương. Ngài đã lặn lội từ Trung Quốc sang, thật là lấy làm vinh dự cho Sat và DBL

- Haha..vẫn khách khí như ngày nào, phong thái tốt... Ngài Biuler quả thực dạy đồ đệ không tồi.

- Mời Ngài lối này- huyền vũ cung kính

- Được

.....

- Ồ..chào Bà wasinbe

- Ồ. Nữ kị tướng DBL đây à. Chào cô

....

- Ôi ngài Lendora. Chào ngài

- Chào Cô

...

- Chào phu nhân Dokkilite

- Chào Huyền Vũ

...

Tất cả khách mời ngay hôm nay, ai ai cũng là nhân vật không nhỏ trong giới Mafia, buôn lậu. Bọn họ đầy đủ những thành phần bao gồm đồng minh hay đối thủ của DBL. Họ tới vì nhiều mục đích khác nhau. Đa phần là không có thiện chí

Huyền Vũ tuy thay mặt làm chủ tiệc, nhưng tất cả đèn là bậc vãn bối. Nên luôn tỏ ra lịch sự, tôn trọng.

- Ôi trời. Ai đây? Không phải kẻ đại diện cho mark và miwa. Nhất nhất tuyệt đỉnh sát thủ Satter_ Huyền Vũ nổi danh đây sao???- Từ đâu đó một giọng nói mỉa mai vang lên

Huyền Vũ khẽ giật mình. Quay phắt lại. Trước mặt chị bây giờ là một người trẻ tuổi trung niên đầu khá bạc tầm 45. Mặt mày có khí chất phi phàm. Chị có điều...nụ cười gian gian xảo xảo làm chị không ưa nổi!

- Ô ồ. Lấy làm vinh dự cho tôi. Chủ tịch Hà- Huyền vũ nói giọng bồn cọt

Hà Đình Dũng 43 tuổi. Chủ tịch Hà Thị có quy mô ngang ngửa DBL "kẻ tám lạng người nửa cân". Nổi tiếng độc ác, luôn cạnh tranh với SAT và DBL. Có 1 đứa con gái, chính là Hà Song Kiều(nhớ ai không). Hòn hết, chính là người hại chết mẹ Dương và mẹ Lam của Kiệt và Vy(*)

*Đọc lại ngoại truyện 1. Anh em cùng cha khác mẹ.

- Haha. Cô đừng khách khí thế. Vừa xinh lại vừa biết điều. Cô có nghĩ đến việc đầu quân cho Hà thị không, nhất định sẽ có chỗ tốt cho cô- Hà Đình Dũng khẽ cười đều, đặt bày tay lên vai Huyền Vũ

- Không ạ, ngài bận trăm công nghìn việc nhưng lại bỏ thời gian quý báu đến đây. Không gặp được thầy tôi. Tiếc lắm ạ!- Chị nhanh chóng lách người ra sau tránh bàn tay ấy, thản nhiên nói giọng cung kích như chưa nghe yêu cầu của ông ta, nhưng đôi phần mỉa mai

Bàn tay lão ta khựng lại giữa không trung. Mau chóng bị Zak_đang đứng cạnh huyền Vũ tóm lấy. Anh nói:

- Chủ tịch Hà. Mời ngài về chỗ ngồi, sắp đến giờ rồi ạ!

- Hừm...- lão hậm hực nhìn zak. Zak thấy thế vờ buông ra rồi rít xin lỗi:

- Ô xin lỗi. Tôi đang nắm tay ngài ạ? Tại bản tính tôi ghét những thứ đặt không đúng chỗ nên...muốn đặt lại bàn tay của ngài về chỗ nó nên để thôi ạ. Những chỗ không nên chạm tới, mong ngài đừng chạm lung tung, kéo tôi lại mạo phạm ngài. Thành thật xin lỗi, chủ tịch Hà!

Hà Đình Dũng trợn mắt tức tối nhìn Zak. Mới tí tuổi đầu mà đã biết mỉa mai người khác, gã Mark Biuler đó dạy bang phái kiểu gì không biết

- Ô. Zak Biuler đây phải không? Chẳng phải.. Đứa trẻ bụi đời năm đó Mark mang về nhà đó sao? Dù có ăn mặc sống kiểu gì thì cái giọng điệu ngu ngốc không biết trên dưới đúng là dân đầu đường xó chợ rồi. - Lão cười khẩy nói

Zak cung bàn tay lại. Anh hơi kích động trước những gì lão nói. Nhưng nhận được cái nheo mắt từ huyền vũ, kịp bình tĩnh lại cười tươi đáp:

- Dạ vâng. Ngài quá khen rồi! Mời ngài ngồi ở phía đó ạ!

Lão nghe zak nói xong thực sự rất bức. Định chộc cho thẳng ch* này què. Cuối cùng hấn chẳng bức bội mà còn tỏ thái độ vui vẻ như thế. Những đứa con của Mark, đều bị diên như hấn hết.

- Lão toét. Ta không cần người nhắc nhở

Nói xong ông ta quay lưng bỏ đi cùng ánh mắt nhìn huyền vũ tiếc nuối

- Phù. - chị khẽ khàng thở nhẹ ra một mối

- Kì Anh, ổn chứ?- zak ân cần hỏi

- Em ổn, gọi em là Huyền Vũ đi. Ở đây có nhiều người lắm!

-...- zak lo lắng nhìn kì anh. Anh muốn được ở cạnh chăm sóc kì anh thật nhiều. Nhưng không thể ...

.....Phía sau cánh phòng. Bốn cô gái trong bốn bộ cánh lộng lẫy đang đứng cùng nhau

- Vâng!

- "..."

- Ok. Huyền Vũ

Nói đứng tư thế dựa vào tường. Chiếc bộ đàm trên tai đang phát ra ánh sáng tia led. Chúng tỏ đang nói chuyện với ai đó

- Gì vậy?- Jenny hỏi. Cánh tay đang trang bị khẩu súng lục và mấy món đồ chơi vào bộ đồ da bó đàng sau chiếc váy dạ hội

- Không có gì. Vermont, qua đây chút- nó nói. Cánh hoặc hoặc nhỏ

- Sao?- nhỏ nhướn mày nhìn nó. Nhưng rồi hiểu ý, mau chóng nhét nốt túi kim châm vào bên trong giày rồi đi theo nó

Cả hai đến một góc khuất nói chuyện, bỏ lại angel và jenny nhìn theo

- Hơ...rõ ràng là có chuyện mà. - nàng bức xúc
- Thôi bỏ đi. Hai đứa nó tự giải quyết được mà- cô nhếch môi. Khẽ chống cằm thờ ơ thờ dài
- Ồ..mày sao vậy. Bình thường là lén lút đi nghe lén rồi mà. Hiên vậy~~~ jenny thắc mắc
- Thôi đi. Tao nhiều chuyện thế à?- angel bức xúc
- Chứ còn gì nữa- jenny phàn
- Mày...thôi, bỏ đi. Tao không còn tâm trạng nữa- Cô gất lên, sau đó lại xụ mặt xuống. Thờ hắc ra
- Ồ...có chuyện gì à?- nàng ngạc nhiên
- Lâm..nói với tao hôm nay sẽ ở nhà làm cho xong dự án. Nhưng tao vừa gọi về nhà cho anh ấy. Anh Minh nói, lâm bỏ quên đi động và đi ra ngoài từ 3tiếng trước rồi!- cô lo lắng đáp
- Sao? Hay là...anh ấy có việc đột xuất!
- Không. Nếu có, thì anh ấy sẽ nhắn tin cho tao. Lúc nào cũng thế mà...
- Oà. Không có chuyện gì đâu. Đừng lo quá- jenny khuyên
- Nhưng..
- Nhưng nhị gì. Mà nè. Hai người thân quá mứa rồi đó. Quen phức nhau đi chứ. Mày cũng thích anh ấy còn gì
- Mày..nói gì thế. Chỉ là...tình anh em thôi- cô lấp bắp
- Anh em? Anh em gì mà lúc nào cũng nắm tay đi học, đi chơi. Một ngày 24tiếng thì 12tiếng mày vào phòng anh ấy rồi, không dọn dẹp thì cũng pha trà, cà phê, thức ăn nhẹ, nói chuyện. Đi đâu cũng báo cáo cho nhau. Anh em. Anh em chỗ nào??- nàng tuông ra một hơi làm cô ngượng đỏ mặt.
- Tao...- angel cứng họng
- Thôi đi. Không đúng hả? Hai người rõ ràng là yêu nhau. Thế mà cứ tiu ngu người nhòm qua kẻ liếc lại. Nếu như mày ít kết thân hay bớt đi chơi với lũ con trai thì anh ấy sẽ ngộ lời thôi
- Không...không như mày nghĩ đâu
- Gì nữa. Có khúc mắc gì thì nói đi chứ
- Không gì cả
- Thôi tao chịu. Mặc xác mày- Jenny bắt lực thờ mạnh- Mà biết đâu mò ảnh tới tận đây để bảo vệ một con nhỏ lẳng nhăng như mày cũng nên!

Angel im lặng. Cô cúi mặt không nói

- Giá mà được như mày nói thì tốt rồi!- cô tự lẩm bầm một mình, xong cất bước ra ngoài
- Này...ôi..chờ tao!

...

...

...

Trong không gian trang hoàng lộng lẫy, tiếng nhạc du dương ma mị. Những con người mang phong thái chuyên nghiệp được mời vào bữa tiệc này, đều là những con quý tộc lỗi lạc. Những con quý giết người không gómm tay

Ở một góc khuất nọ, nơi pha chế sâm banh sang trọng của các nhân viên. Có ntt thân ảnh nam nhi trong bộ complete đen phục vụ đang pha chế các loại rượu cgo các nhân viên khác mang ra, anh mang chiếc mặt nạ Atula(quý hút máu). Dù bị che nửa khuôn mặt nhưng dáng vẻ phi phàm vượt bậc vẫn không khỏi làm nữ nhân viên lẫn các tiểu thư quý bà ngưỡng mộ. Mái tóc đen mượt mà huyền bí. Cả người anh toát ra hàn khí hơn người!

Chương 31: Devil Girls _Nỗi Sợ Của Nhân Loại I I I

Khách mời đã đến đông đủ. Tiếp theo đó cũng là một loạt phát biểu về lí do nguyên nhân, giới thiệu thành phần có mặt, vân vân và mây mây như những bữa tiệc thông thường. Và bây giờ là lúc, tụi nó sẽ xuất hiện. Cũng là mong muốn duy nhất của tất cả thành phần có mặt ngày hôm nay_ Sự lộ diện của DG- Bộ tứ Kị Tướng!!!

Ông lão MC đeo mic đen và mang mặt nạ "Quý ngạp tràn" kết thúc tiếng nói cùng lời chào long trọng nhất. Rồi một màn vỗ tay như tung hô của khán giả, thực sự rất bình thường. Cho đến khi... Ông ta lui xuống, kính cẩn nhường vị trí trên sân khấu cho Huyền Vũ

Chị vừa thay áo xong, vẫn tông màu trắng, chiếc váy công nương quý phái xẻ vai chấm gót lộng lẫy đính họa tiết trang nhã lấp lánh. Khuôn mặt trang điểm khá đậm, đôi mày hiện dụ về xéch lên. Uyên chuyển từng bước chân tiến lên bục đài. Đảo mắt xuống phía bên dưới. Nhận được cái gật đầu tinh tế từ Zak. Anh nói giọng truyền qua bộ đàm "DG sẵn sàng"

"Rõ" 4tiếng nói to rõ vọng lại vào tai zak. Chính là tụi nó!

"Lady and gentlemen... Chào các quý ông và quý bà. Huyền Vũ tôi thật lòng cảm ơn tất cả mọi người bỏ ra ít thời gian quý báu để đến đây. Đầu tiên. Bữa tiệc hôm nay thể hiện sự cảm kích của DBL và SAT đến mọi người _những người đã có công không nhỏ đối với việc xây dựng thế giới ngầm_ một thế giới hùng mạnh của riêng chúng ta _những con người thuộc về bóng tối!!

Thứ hai. Sự phụ tôi, ngài Biuler đáng kính _người đứng đầu thế giới đêm này_, người sáng lập ra tổ chức đầu tiên của chúng ta hiện đang ở Malaysia ông gửi lời xin lỗi chân thành vì không thể gặp gỡ các vị vào event lần này và trao lại quyền chỉ đạo cho tôi, nên phen làm đầu đệ như tôi...đành thuận lời người. Phong cách làm việc của tôi, ác hản ai cũng đã biết, tôi sẽ không hề khách sáo nếu một trong các vị...cản trở buổi tiệc này..."

Tiếng nói trong trẻo của huyền vũ gián tiếp từ chiếc micro vang lên. Ai cũng có phần trầm trồ, thán phục. Từng câu, từ chữ...thật sự quá sắc sảo. Chị quá tinh ý, mặc dù lời buông ra rất mực lễ độ và tiết chế cảm xúc, nhưng, vẫn không hề giảm đi ý định của mình định nói.

Trong số vài người dưới kia, toát cả mồ hôi hột, bị nói trúng tim đen. Bất chợt kẻ cúi cúi lau mồ hôi. Tên vội vã liên lạc cùng đồng bọn "rút đi, chờ lệnh mới".

Có anh phục vụ ở gần đó quan sát xung quanh. Chiếc mặt nạ quý atula chỉ che nửa mặt trên, khiến nụ cười nửa miệng của mình không thể che giấu!!

Chị khá hài lòng trước thái độ của khách khứa: kẻ thích thú, tên lo sợ, gã căm tức. Chị đã đạt được ý đồ của mình. Bữa tiệc hôm nay, nhất định không tránh khỏi mai phục hay ám sát. Bởi, DG thành lập là để tiêu diệt "mối mọt" của tổ chức. Bọn chúng, nhất định rất muốn trừ khử tụi nó:

- Các vị, từ thế kỉ XIX, tổ chức ngầm đã được gây dựng, nó...như một vương quốc riêng hoàn toàn tách biệt với luật pháp cũng như những kẻ công dân tầm thường thấp kém. Chúng ta, những công dân của vương quốc này và nhiều thế hệ đi trước đã rất vất vả để có ngày hôm nay...chúng ta phải làm tròn nghĩa vụ, toàn tâm toàn ý với tổ chức. Còn những kẻ phản bội, chắc ai cũng đã hiểu... Các kị tướng và Thiên vương không bao giờ nương tay cho bất kì người nào, cho dù có là ai. Như các vị đã biết, Họ _những con người có trí tuệ siêu phàm, tài năng vô hạn và sức chịu đựng phi thường. Họ là những sản phẩm tuyệt vời nhất mà Miwa và Mark kì công tạo ra, loại vũ khí vô địch bất bại của tổ chức này... Event evil được tổ chức cứ 20 năm một lần... Mục đích giới thiệu bốn kị tướng đương nhiệm của vương quốc ngầm. Và hôm nay, chúng ta hân hạnh được diện kiến Các kị tướng Devil Girls đương nhiệm...đời thứ 12!!!

"Bốp bốp bốp" một tràng pháo tay giòn giã vang lên. Dù muốn dù không cũng phải tỏ ra vui vẻ, cứ đến thời khắc này. Đã lộ mặtt devil girls, những mối mọt của tổ chức sẽ không thể hoành hành, không thể làm những công việc sau lưng tổ chức được nữa. Các kị tướng được tạo ra là để bảo vệ cho tổ chức này tuyệt đối, kẻ cả pháp luật hay ngoài pháp luật!

Huyền vũ khẽ liếc nhìn đồng hồ.

Đã đến lúc!

Chỉ chờ có thế. Chị cầm mic đồng dục nói lớn.

"Hãy dùng sự sùng bái tôn kính nhất, chào đón... CHU TƯỚNG KỊ TƯỚNG"

Tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy. Nghiêng mình một góc 45độ. Tay phải đặt lên vai trái hô to "Chu Tướng"

Jenny chậm rãi bước ra từ căn phòng màu xanh lam. Bộ váy dạ hội hai dây chấm gót kiều sa. Chiếc mặt nạ lông vũ đính thạch anh đỏ che nửa mặt. Làn da trắng ngần và đáng yêu uyển chuyển, chút hàng khi gi đó dấy lên từ jenny làm mọi người không khỏi liếc sər.

Chiếc thảm màu xanh lam nối dài từ căn phòng đến tận chỗ Huyền Vũ. Jenny khẽ cười khẩy một cái. Xoay người đứng cạnh chị!

"Hãy dùng sự tôn thờ to lớn nhất. Dành cho ... BẠCH HẠC KỊ TUỞNG"

"Bạch Hạc" tiếng hô đồng thanh

Angel bước ra từ căn phòng trắng, thảm trắng nối dài đến sân khấu. Chiếc váy dạ vũ màu trắng khắc họa tinh xảo. Từng sải chân tự nhiên là lướt theo bản năng của một siêu mẫu. Chiếc mặt nạ lông vũ đính đá quý che nửa mặt. Cô nở một nụ cười quý dị khiêu khích bản năng. Dừng lại ở cạnh Jenny. Không quên đặt tay mình lên vai nàng. Tay còn lại chống hông, vương đôi đồng tử quan sát phía dưới.

Vậy là đã xuất hiện hai kị tướng.. Tiếp theo là...

"Hãy trao sự sợ hãi kinh hoàng nhất. Ra mắt... THIÊN TÂN KỊ TUỞNG"

"Thiên Tân" lại một tiếng nói đồng thanh vang lên

Từ căn phòng màu đen. Một bóng dáng uyển chuyển với mái tóc hung đỏ đeo mặt nạ hoa cương bước ra...nối dài sải chân mình trên nền thảm đen đến chỗ huyền vũ

Bỗng...

"CHÍUUUU"

Một âm thanh chói tay vang lên cùng một tia sáng...hướng thẳng về KỊ TUỞNG THIÊN TÂN.....

Cái gì kia???

Tất cả mọi người có mặt trong buổi tiệc đồng loạt nằm xuống..

Có lẽ...đôi với họ, những con người thường xuyên tiếp xúc với súng đạn đều không khó để nhận biết....

LÀ ĐẠN CỦA SÚNG GIẢM THANH

- VERMONTH!!!- Jenny hét lên

Bóng dáng cô gái tóc hung ngã xuống. Máu bắt đầu tứa ra nơi thái dương...

Trong căn phòng màu tím kì ảo còn lại, như nghe được sự việc bên ngoài. Nó vội vàng xông ra ngoài...

Tình trạng bây giờ rất hỗn loạn. Nó sững lại nhìn bóng dáng vermonth dần khuy xuống.

- Zak... Bảo vệ 3 người kia!!!- nó hét lớn

Xong nó hốt hẩ chạy về phía nhỏ. Chiếc váy dạ hội tím nhanh chóng bị nó cởi ra. Bên trong là bộ đồ da bó màu đen gác đầy vũ khí..

"Vermont...vermont..." nó lay lay nhỏ

Từ nơi này cách sân khấu khá xa. Góc bắn này...

Chợt, nó vội xoay mặt sang bên trái... Bên trên trần nhà có tay bắn tỉa...

Cái bóng đen nhìn thấy ánh mắt nó lạnh lẽo nhìn hấn ta. Lật tức quay lưng bỏ đi...

- Khốn kiếp... Muốn chạy?!!!!- Dứt câu.... Nó rút nhanh lưỡi dao con thoi trong ống giày phóng về phía hấn..

Áá..... Một thân ảnh trên trần nhà rơi xuống chết tại chỗ vì bị cửa đứt động mạch cổ!!!

- Gọi cấp cứu...cấp cứu... Vermont ráng lên!

Nó ôm Vermont vào lòng, siết chặt....

- Ai??? Kẻ nào to gan???- Huyền vũ tức giận quát

- HAHAAHAHA...- một tràng cười khà ó vang lên

- Ông???

- Hahaha... Huyền vũ, không ngờ chứ gì!- Ở một chiếc bàn bất kì... Một gã mập mạp ngồi chễm chệ đang nhâm nhi cốc rượu vang đắt tiền lên giọng

đũa cọt

- Thái Ngọc Bảo...to gan...dám ám sát tân kị tướng!!!- huyền vũ găng giọng

- Haha... Không ngờ dễ dàng đến thế. Gã Biuler đào tạo chiến binh ngày càng tệ. Một đám nhóc vắt mũi chưa sạch này mà là DG sao??? Buồn cười!!!- Ngọc Bảo cười đều nói

- Hồn láo... Ông sẽ bị kết án tử- Angel trợn mắt

-Im đi. Ta cóc sợ. Dù sao sau buổi tiệc này, ta cũng sẽ nhận được án tử vì luật lệ vớ vẩn mình phạm phải... Chi bằng...- Ông ta tức giận hét, sau đó lại hạ giọng- chi bằng... Xử đám này trước, lật đổ cái ghế chương mắt của cô!!!

- Ông.- Jenny cứng họng lại. Nàng như mất bình tĩnh muốn giết chết tên phản bội kia. Nhưng, cánh tay Zak đã kịp cản lại

-....ông nghĩ ông có thể???- Zak nhướn mày lạnh

- Hà hà.... Lỗi con, phong thái tốt lắm. Nhưng...tụi mày cũng sắp toi rồi con ạ!

- Cái gì???- Angel nhú mày

"Pằng pằng pằng pằng pằng pằng...."

Một tràng bắn liên hoàn vang lên phía trên sân khấu...

Năm tên bắn tia xuất hiện cùng một lúc. Hai tên trên trần, ba tên giả phục vụ bàn gần đó...

- Nằm xuống...- Zak hét lên. Anh lật người Jenny lại đè xuống sàn

- Angel.. Huyền Vũ..coi chừng- nó hét

Lập tức hai bộ cánh trắng dạ hội bị cô và chị kéo xuống. Hai cô gái trong hai bộ đồ gangster nhảy thoăn thoắt trên sân khấu nét mừng đường đạn hiểm hóc....

"Pằng pằng pằng pằng pằng"

- ĐI CHẾT ĐI!- Angel quát

Thanh kiếm nhật sau lưng cô rút ra... Chém bổ một tay bắn tia gần nhất

Huyền vũ phóng liên hoàn 5 dao găm vào 2 tên gần mình

Hai phát súng của Zak và Jenny thủ tiêu hai tên còn lại!

- Ha ..khá lắm. Nhưng chưa xong đâu..- Thái ngọc bảo cười mỉa

Lập tức rất nhiều tên bịt mặt xuất hiện...rất nhiều. Từ tầng hầm,từ cánh gà, từ tầng nhà va... tất cả những người phục vụ đều là giả. Ít nhất.. 500 tên

- Thế nào~~

- Khốn- Kì Anh nghiêng răng

- Người đẹp...sao lại nóng nảy thế...cô em... sẽ là người ĐẦU TIÊN!

Đoàng _tiếng súng vang lên từ trong tấm rèm phủ

- Hự...!- Huyền Vũ do quá bất ngờ đã không kịp tránh. Chị lách người liền bị xượt ngang vai

- Kì Anh!- Zak hét lên

- Haha...sao? Các người thấy sao hả?

- ÔNG!!!- Angel trợn mắt

- Chịu chết chưa?- lão cười khẩy

Tình hình buổi lễ rất hỗn loạn. Khách khứa náo loạn kẻ chạy người ngất.

Phía trên Huyền vũ ngã quỵ xuống không thể gượng dậy, Angel một mình một kiếm so với chúng thì quá đông. Zak nhìn kì Anh như thế thật sự rất hoàn

loạn. Jenny chỉ còn những dụng cụ đơn giản không thể cùng cô địch nổi hơn 500 tên này được

Phía dưới có cô gái tóc highlight ôm chặt cô gái tóc hung!

Bắt chợtt, nó ôm chặt nhỏ vờ lao nước mắt, chiếc bộ đàm gắn trên ngón cái nó phát ra tín hiệu "pip"

- Có chút việc ngoài ý muốn...nhưng nằm trong tầm kiểm soát! Anh ra mặt đi...- nó nhàn nhạt nói

Ở chiếc bàn pha chế đồ uống, anh phục vụ cao to phi phàm với chiếc mặt nạ atula đã biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Món Khai Vị

Trong không khí xôn xao từ nơi hậu lễ đài, ánh mắt huyền vũ như hoa mờ dần. Chân mày hơi nhíu lại rồi từ từ giãn ra:

- Ha~~ Chủ tịch Thái...ông chơi cú này quá nặng tay rồi!- Chị nhếch mép cười cợt, từ từ gấn gượng đứng dậy

- Sao? Vẫn còn sức hả?!- Thái Ngọc Bảo vờ nói đùa

- Ông nghĩ...nếu chúng tôi chết, ông sẽ thoát khỏi Mark và Miwa à?- chị nhướn mày

- Khỏi cần lo cho ta. Lo cho cái mạng mình trước đi!

- Chủ tịch Thái...ông quá tự tin rồi đó...một khi DBL và DG sụp đổ...cái ghế chủ tịch Thái Thị chi nhánh DBL của ông sẽ khó ngồi- Angel lên tiếng, cô bước đến gần huyền vũ, xé toạt gấu váy trắng giúp chị cầm máu

- Haha...con nhóc, biết chuyện lắm. Nhưng đừng lo cho tao như thế chứ. Thái Ngọc Bảo này không thiếu gì chỗ dung thân!!!

Nói đến đây, tất cả ánh mắt mọi người, kể cả nó, huyền vũ và cả Thái Ngọc Bảo đều hướng ánh mắt về Hà Đình Dũng, ông ta vẫn đang ngồi chễm chệ thường thức ly collins sóng sánh

Shit! Ở cái thế giới ngầm này, ai chẳng biết, những con mồi mọt của tổ chức không hề ít ỏi gì, và kẻ chống lưng cho chúng, ai khác ngoài Hà Đình Dũng_đối thủ số 1 của DBL và SAT

- Ô~ồ. Thì ra là có kẻ chống lưng sao. Chả trách..chắc chắn-Huyền Vũ tặc lưỡi

- Oh no. Huyền Vũ, sao cô lại nhìn tôi như thế?- hà đình dũng cười để nói

- Chủ tịch Hà...vô tội hay không, tự ông hiểu rõ!- Zak nói mỉa

Lão khẽ nhếch môi, uống nốt ly rượu của mình:

- Chủ tịch Thái, ông chậm quá đó- hà đình dũng nói

- Vâng! - Kính cẩn, quay sang Zak- Ôn con. Thừa lời làm gì...lo cho mạng mình đi- Lão Thái bậm môi

Cả buổi lễ xôn xao. Hậu trường đang chứa hơn 2000 người, kẻ la người hét, kẻ bất tỉnh, số còn lại không liên quan xem như không có chuyện gì xảy ra, làm "khán giả" xem màn kịch trắng lệt. Bởi lẽ đối với tổ chức, DG được coi là loại vũ khí vô địch bất bại. Nếu như những việc như thế này cung không xử lý được, thật không đáng mang danh kị tướng. Họ muốn xem...tụi nó đối phó như thế nào...

Ở phía dưới, chắc cũng không ai để ý đến cô gái bị bắn và cô gái đang khóc sụt sướt đang ở đâu.

Phía trên, Cái miệng của Huyền Vũ liên hồi đáp trả Thái Bảo. Dường như...cố tình kéo dài thời gian nhiều nhất có thể!

Zak cố tình láo liên xung quanh. Anh bắt gặp nói nhỏ vào tay Jenny

- Em nhắm.. mình xử được bao nhiêu tên

Nàng khẽ giật mình..nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của Zak nàng đáp trả

- ...khoảng 50. Âm khí có hạn, không có cái gì kiên cố như kiếm hết. Em lại không có roi da và độc dược..- Jenny mím môi. Mấy vũ khí này không phải sở trường, lại quá ít, lúc chuẩn bị nàng chỉ định phòng thân..quả thực thấy mình chuẩn bị hơi nhiều còn tự trách sao mình lo xa. Bây giờ lại..... Chết tiệt...vermonth không biết đã ra sao

- Nếu bây giờ có roi và độc dược. Em sẽ tiêu diệt được bao nhiêu phần trăm?!- zak hỏi

- Em nghĩ là 50

- Tốt. Đây là câu trả lời anh muốn nghe- zak cười tủm tỉm

- Gì...anh..không lẽ...- Nàng ngơ mặt nhìn anh

"Suyt" anh chu môi. Dùng ánh mắt lém lỉnh nhìn jenny:

- Secret!!!(bí mật)

.....

Phía sâu khẩu vẫn đang trong trạng thái căng thẳng:

- Thái Ngọc Bảo. Ông đi quá xa rồi!- Huyền Vũ cười khẩy, tiếc rẻ

- Cô biết không Huyền Vũ... À không, Gia Thiên Kì Anh chủ tịch đương nhiệm DBL. Cái tôi ghét nhất ở cô chính là thái độ bình thân đó. Dù trong hoàn cảnh nào cả bọn kiều ngạo các người đều cố tỏ ra biết tất cả như thế.- ông ta nói

Đúng là con cháu nhà Biuler. Đến lúc chết cũng còn ngạo mạn. Chỉ được cái mác dọa người, còn bên trong rỗng tuếch.

(shinbác này đánh giá sơ sài quá..chưa chắc đâu ạ chắc chắn!!!)

- Tôi có thể xem đây là lời khen không nhì- zak bông đùa

- Im đi- Thái Bảo gắt

- Ngài Thái...ông "đề cao" chúng tôi quá rồi!- Huyền Vũ tặc lưỡi- ...nếu không nắm bắt được tình hình, tôi e.....mình không như vậy được đâu!

- Sao?!

- Ngài có hiểu thế nào là... Đảo ngược tình thế không?!

Thái Bảo toát mồ hôi lạnh. Câu nói của chị khiến ông ta hơi giật mình

Ý gì đây?!

Một cảm giác bất an dâng trào

- Sao?! Mới dọa đã sợ rồi à?- Angel cười khẩy

- Cái gì?! Cô...

- Đồ chết nhất- cô nhếch môi

Chợt giật mình nhận ra đã bị dọa sợ. Ông ta vô cùng tức giận. Khẩu súng lục trên tay ông ta mắt kiểm soát nổ đạn về phía cô:

- Con nhỏ lếu láo!!! Mày sẽ là đờm chết tiếp!!!!

Angel nhú mày định né viên đạn của ông ta....

Bỗng...

Vút!!!!!!!!!!!!!! Đoàn!!!!

Âm thanh chói tay vang lên!!!

Lưỡi dao tam giác bén ngọt màu đen cắm phập trên tay Thái Bảo khiến hắn lạc đạn bắn lên trần nhà.

"Á..."khẩu súng rơi tự do xuống đất

Một bóng dáng to lớn trong bộ đồ phục vụ cùng chiếc mặt nạ quỷ atula đang che chắn trước mặt cô....

Angel khẽ sững người...

Bờ vai này...

Làn tóc...

Mùi hương..

- Em có sao không.- chất giọng trầm ấm từ chàng trai chột vang lên

Giọng..giọng nói...

- ..anh?- môi cô khẽ mấp máy

Chàng từ từ xoay người lại nhìn angel. Tuy không gỡ bỏ chiếc mặt nạ ra, nhìn bờ môi ấy cô đoán ra được là ai:

- Là Anh!!!- Jakl mỉm cười nhẹ nhàng nhìn cô

- Lâm ca!!- angel reo lên

Anh khẽ xoa đầu cô, sau đó quay lại liếc nhìn Lão Thái:

- Dùng súng tấn công một cô gái quả thật hèn hạ- Jakl nhếch môi lạnh lẽo

- Mày...thằng lỏi nào?!!- Thái Ngọc Bảo tức giận quát

- Là ai không quan trọng...quan trọng là.... Ván bài đã lật ngược!!- Zak lên tiếng

Lão ta hơi run lên...đừng có đùa!!

- Đừng...đừng có dọa....mày tưởng có thêm thằng này sẽ thắng được 550 anh em của tao sao??!!

- Được hay không...chờ xem!!- lại một giọng nói khác vang lên

Tất cả ánh mắt đều ngạc nhiên, bất ngờ nhìn người con gái mặc đồ phục vụ từ từ bước ra khỏi đám đông

- Mày...ai?- Thái Bảo lắp bắp

Sau khi cô gái gỡ bỏ bộ tóc giả xuất hiện một làn tóc hung bồng bềnh cùng chiếc mặt nạ "ma nữ tái sinh"

- Vermonth???- Jenny kêu lên

Nhỏ bước tới vịn vai Jenny, nhìn ông ta đầy thách thức:

- Muốn ám sát thiên tân?? Đừng đùa chứ~~~

- Mày...làm sao....khi này rõ ràng ....- Lão Thái tím mặt

- Oh! Sorry ...khi này là 1 cô phục vụ...xin lỗi nhé, đã tin hết rồi. Thiết bị phun máu được gắn dưới váy cô ấy. Xung quanh cổ, thái dương, ngực đều gắn dây ống nối mini để truyền máu đến bất cứ đâu nếu nó va chạm với tiếng động lớn. Đích thân tôi tính toán đường đạn hợp lý nhất để hướng dẫn cô gái có thể đi qua nhanh hay chậm một cách an toàn. Thế đấy, cô ta chỉ bị suýt đạn. Không nguy hiểm đến tính mạng - nhỏ nhàn nhạt nói

- Không...không thể..- Thái Bảo như không tin vào mắt mình. Tại..tại sao.. rõ ràng ông ta đã tính rất kỹ, hành động rất bí mật..sao có thể biết được?

- Chủ tịch Thái... Ông xem nhẹ DG quá rồi. Đã là Devil girls...cái trò xoàng xĩnh này còn không xử lý được..sao có thể đối phó lũ mối mọt của tổ chức???- vermonth nhướn mày

- khôn nạn- ông ta xanh mặt. Chết tiệt, không xử được Thiên Tân như giao kèo. Hà Đình Dũng sẽ không cho ông số tiền như đã hứa!

- Chậc...chậc ...coi kìa! Thiên Tân chưa bị giết....xem ra người tức tối nhất...không phải là ông nhì. Chủ tịch Thái??- Huyền Vũ nhếch mép

Lúc này.. Cả ánh mắt lo sợ của gã Thái và đôi đồng tử đầy oán hận của Vermont đều hướng về cùng một nơi. Nơi người đàn ông gian xảo cũng đang bực tức bóp bẻ chiếc cốc thủy tinh!

.....

30ph trước

- Cái gì??? Ám sát??- vermonth kích động hơi hét lên

- Bình tĩnh đi. Có cả Lâm yểm trợ...không phải sợ..- nó trấn an

- Không. Không phải tao sợ...DG bao đời nay luôn bị ám sát là chuyện thường...nhưng...sao lại là tao??! Còn Jenny, Angel?? Lỡ tụi nó cũng nguy...- nhỏ lấp lửng, có phần hơi khó hiểu

- Tụi nó thì không sao. Tuy tất cả chúng hôm nay đều là mục tiêu. Nhưng heo kế hoạch...sau khi jenny và angel xuất hiện... Chúng muốn "khử" mày trước. Tiếp theo sẽ sắp lá cà với chúng ta. Mục tiêu chính là mày...

- Vô Lý! - nhỏ nghiêng răng. Muốn ám sát Kị Tướng thì phải ám sát tất cả. Còn không. Thì bất kì ai trong 4 đứa. Kẻ đó...sao lại nhắm vào nhỏ- Hay là....- nhỏ định nói gì đó nhưng nhìn ánh mắt nó thì khựng lại..

Nó lặng thinh nhìn nhỏ, ánh mắt sắc bén:

- Kẻ đầu sỏ muốn mày phải chết trước mặt hắn..

- Tại sao...lại là tao- nhỏ khó hiểu

Nó thờ dài, đặt tay lên vai vermonth:

- Nghe cho kĩ đây Vermont... Kẻ muốn ám sát mày...chính là tay sai của HÀ ĐÌNH DỪNG!!!

.....

.....

Hiện tại:

Ánh mắt Hà Đình Dũng như muốn thiêu đốt vermonth... Đúng là thuộc hạ vô dụng...con ranh con vẫn còn sống!!!

-khốn!!- ánh mắt vermonth cũng đỏ ngầu nhìn ông ta. Hà Đình Dũng, cái tên này...mãi mãi không thể quên...cả cuộc đời này...kẻ cướp đi người mẹ của nhỏ....và cả của Kiệt!!!(năm đó, sát thủ đến nhà thanh toán mẹ Kiệt cũng chính là ông ta)

- Bình Tĩnh đi Vy!!! Lo nhiệm vụ trước!- Jakl lên tiếng trấn an nhỏ

Nhỏ bậm môi. Đúng vậy, phải lo chuyện chính....còn lão súc sinh đó....huyền vũ nói vẫn chưa thể giết....nhưng...nhỏ thật dục thêm bấm văm hắn ra. Khốn nạn!

Vermont tạm gác suy nghĩ qua một bên, nhỏ quay lại lão Thái:

- Lão già... Ông dám ám sát ta...chuẩn bị chết đi!- nhỏ nghiêng răng

- Không...không thể nào. Chỉ là thêm hai đứa bồi bàn thôi mà(vy và Lâm đều mặt đồ phục vụ)...ta không tin sẽ không xử được cái nguoi..- Thái Ngọc Bảo lấp vấp

- Rất tiếc, nhưng hình như ông bỏ sót tôi rồi- giọng nói của nó cuối cùng cũng vang lên

Thái Ngọc Bảo giật mình...lại ai nữa....

- Là ai?? R.....a mặt đi...ra hết đi. Ta xử một lần cho gọn- ông ta như mất bình tĩnh mà hét lên!!

Từ trên trần nhà, một tiếng "Rầm" lớn vang lên. Một ô gạch lác trần nhà rơi xuống cùng một thân ảnh Nhảy vọt xuống đáp đất một cách an toàn :

- Huyết Mộc. Vô tình và Đắm máu!!! Sao lại có thể quyen tôi??- nó lạnh giọng mĩa

- Mày... Từ đâu xuất....hiện- Thái Bảo cả lăm nhìn nó

- ...tại ông đó. 550 tên bao vây như thế....chen vào sẽ cực lăm..đánh đi lối khác vậy- nó đắc chí

Thật ra nó đã bí mật lên tầng trên. Đúng như nó đoán. Một toà nhà như seaside của DBL, thể nào cũng đầy đường bí mật. Quả nhiên đúng, tầng trên là một tầng kín, chỉ cần nhập mật mã. Lập tức vào được. Bên trong là con đường bí mật thông xuống dưới. Chỉ cần tính vị trí của sân khấu rồi...PẦNG! Một viên đạn làm miếng gạch mỏng rơi xuống. Nó cũng theo đó nhảy xuống bên dưới!!!

- Sao rồi Ông Thái??? Kị tướng... Cũng đã đủ... Huyền Vũ tôi, làm chủ tình hình được chứ!- chị lên tiếng

- Mày... - Lão lấp bắp

- Đại diện cho tử thần của tổ chức...ta tuyên án, Thái Ngọc Bảo...ông bị kết án TỬ!!!- Huyền vũ cười lạnh

- Mày...mày nghĩ dễ...giết tao à. Tụi bây đâu...mau bảo vệ tao...giết chúng!!!!- Thái Ngọc Bải hét. Ch* má. Đã rơi vào tình thế này...liều một phen.

Yaaaa.....nghe được lệnh con đầu đàn. những con sói điên dại liền lao thẳng lên sân khấu giết đánh tụi nó

- Jenny. Roi!- nó nhếch miệng. Chiếc roi da được tẩm độc được nó rút ra từ trong túi thầy về phía nàng còn mình chỉ vồn vện hai bộ bài tây bằng lưỡi sắt bén ngót

- Thanh you!!!- jenny cười tươi

Vermonth móc 2 khẩu F540(loại súng được chế tạo từ tổ chức) ra:

- Thử súng xem còn nhạy không- nhỏ bậm miệng

Angel hiểu ý jakl. Anh và cô cùng móc hai thanh kiếm nhật vốn có ra.

Zak dùng côn còn Huyền Vũ kim châm

- Tất cả sẵn sàng chưa?? - chị lạnh giọng

- Sẵn sàng- đồng thanh

- Tấn công!!!!!!

.....

.....

Đôi trai gái song kiếm với những đường chém đẹp mắt

Những lá bài tây được tẩm độc chém vun vút vào những thân ảnh con trai

Nhiều phát súng liên hoảng không ngừng nghỉ từ cô gái tóc hung

Chiếc roi da vun vút được sử dụng thành thạo điều luyện lại được tẩm độc khiến người bị đánh trúng càng đau rất hơn, dần dần đau đớn đến chết

Chiếc côn và kim châm kẻ phóng người tạc vào những kẻ xấu số.

20ph sau..

550 tên...đều chết!!!

- Không thể nào!- Thái bảo tái xanh mặt mày

Ông ta quay lưng mau chóng rời khỏi bữa tiệc

Vút.... Á___

Thái Bảo ngã xuống. Động mạch cổ bị cửa đứt...như con cá mắc cạn nằm thoi thóp

Con ách bích dích đầy máu tanh tươi cắm xuống sàn. Nó khẽ cười

Vermonth tiến đến xạo ông ta

- Tha...th...a...- ông ta gấn gượng nói

- MUỘN RỒI!

ĐOÀNG!!!!!!

Một phát xuyên qua tim!

Nó, cô và nàng bước đến cạnh nhỏ. Bộ trang phục đỏ thắm như bốn con ác quỷ khát máu!!!

- Đó là cái kết cho sự phản bội- Angel gằn giọng

Không khí hậu trường xôn xao bàn tán. Tất cả đều nhìn tụi nó. Sợ hãi có, thán phục có, e dè có và. Khoái chí có...

- Mọi người! Món khai vị của DEVIL GIRLS như thế nào- Huyền vũ cười khẩy nói giọng qua micro

Phía xa xa... Hà Đình Dũng nhìn Vermonth bằng con mắt căm phẫn:

- Tao hận năm xưa không mày ăn một phát súng. Con nhóc lếu láo

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tình Anh Em

Trong một căn phòng kín của trụ sở Seaside. Có 6 con người đang cùng ngồi trong đây:

- Cái Gì??? Âm sát Thiên Tân!- Thảo My đứng dậy hét lên. Chiếc ghế nàng đang ngồi theo đó ngã ngửa ra sau cùng một tiếng "Rầm" không nhỏ

- Đúng vậy! Là Hà Đình Dũng, hần ta biết được Thái Ngọc Bảo bị mắc một món nợ lớn, lại là một con một lâu năm của DBL nên đã dụ dỗ Lão, nếu ám sát thành công, hần sẽ trả gấp 5. Còn về riêng phần Đặng Vy, nếu em ấy bị giết trước mặt hần, sẽ là gấp 10! Đây là tất cả những gì mà Jakl nghe được qua chip nghe lén dưới cốc Collins Jakl mang cho lão- Kì Anh lạnh giọng nói. Ánh mắt hướng về Lâm. Anh đang đứng khoanh tay dựa vào cánh cửa phòng một cách thờ ơ

- Tại sao... là Vy chứ?! - Nàng khó hiểu

- Em quên rồi à. Lí do mà Vermonth và Trent vào tổ chức là để trả thù kẻ giết mất mẹ mình cơ mà- giọng nói của Zak vang lên, anh đang ngồi dưới sàn nhà cạnh Lâm, một môi châm thuốc hút dở

- Ý anh là.....???!- my nhú mày

- ....kẻ giết cha mẹ hai người đó.. là tên họ Hà kia- Nó lên tiếng, nằm trên sofa đối diện nàng thân nhiên nhai chewing-gum

- Cái gì?! Thật sao??- nàng hoảng hốt- Vậy thì khôn thật, nó còn chưa trả thù mà hần đã lát lốt trước rồi à???!

- Bình tĩnh đi jenny à! Chuyện đã ổn rồi, hôm nay cái chính là ấn tượng của DG đối với tổ chức. Các em đã có một màn ra mắt khá tốt. Vậy là được rồi- Kì Anh nhẹ giọng mết mòi. Thật ra nếu không báo cho Linh mà chỉ tự cho người giết hần tại đó vẫn được chứ. Vấn đề hôm nay là Event ra mắt DG_ công cụ phân xét của tổ chức. Thì việc này tụi nó làm sẽ hợp lí hơn. Đồng thời như chứng tỏ thực lực của Tân Kị Tướng. Bời lẽ, tụi nó là Tứ Kị Tướng trẻ tuổi nhất từ trước đến giờ. Các thành viên tổ chức phản đối thậm chí chống đối tụi nó vì cái tuổi 17. Qua màn mở đầu vừa rồi. Họ có thể nhìn thấy rõ thực lực của tụi nó, còn vượt bậc hơn các đời trước. Chỉ có chút sơ xuất ở phần Kì Anh bị trúng đạn, hôm nay chị vốn không được khoẻ, nên bất cẩn. Nhưng nhìn chung kế hoạch hôm nay thành công mỹ mãn

Vậy mà tâm trạng mỗi người lại nặng trĩu không có chút gì vui mừng. Cái cả bọn đang lo lắng bây giờ là... Vermonth!

- Vy đâu rồi chị?!- Ngọc nằm dật dựa trên chiếc đệm ở cuối góc phòng, từng hơi thở của cô lúc nhanh lúc chậm bất chợt như đang rất thắm mệt, chợt nhớ ra nhỏ. Không biết bây giờ nhỏ đang ở đâu, chắc là kích động dữ lắm!

- ....tao bảo nó về rồi. Về với Hải, chỉ có anh ta mới dỗ nổi nó bây giờ thôi- Nó cất tiếng. Đúng, nhỏ hiện bây giờ chắc chắn đang điên lắm. Nhớ lại lúc nãy trước khi đi vào trong, vy tiếng gần lại người đàn ông đó hát cô áo ông ta lên, phán một câu" Chủ Tịch Hà, Tôi Mong Chờ Ngày ĐÓ Lắm!"

Nhìn nhỏ lúc đó thật đáng sợ, nụ cười nửa chết chóc nửa điên loạn thật hãi hùng. Nó biết, nụ cười đó...người ngoài không biết có thể sợ, nhưng nó thì thấy rất đau lòng. Nụ cười quỷ dị kia chỉ chứng minh trái tim của cô bạn nó đang rỉ máu!

- Để nó về một mình vậy...ồn không- Chị nghi hoặc, lo lắng

- Ổn ạ! Em biết tính Vy. Chắc chắn nó sẽ về thẳng nhà rồi lao ngay vào lòng anh chàng đào hoa(ý nói Hải) đó thôi- Nó đáp

- Ok! Vậy thì tốt... Hiện giờ chúng ta vẫn chưa giết hần được vì...lực lượng của hần quá mạnh. Tay chân của hần cũng đầy trong tổ chức, với lại... Hà Đình Dũng đang có trong tay một con tướng đang ngấm mình trong tổ chức. Mark muốn tìm ra đó là ai trước. Sau đó mới khừ hần- Kì anh nói

- Vâng. Em hiểu- nó gật nhẹ đầu

- Con Tướng đó là ai trong 23 kẻ đứng đầu danh sách cầm quyền Tổ chức này vẫn chưa rõ. Nhưng khi bắt được nó, Hà Đình Dũng nhất định sẽ cùng đường- Zak nghiêng rằng

Nói đến đây, tất cả mọi người như tán thành với Zak. Phải, đúng vậy. Nhất định phải có một ngày hắn ta sẽ lãnh đủ, về tất cả mọi thứ mà hắn gây ra. Làm cho hai đứa trẻ mồ côi mẹ, làm cho một người chồng mất 2 vợ. Làm cho kị tướng thiên tài của DG đời thứ 11 chết trong oan ức, đau đớn! (Thiên Tân thứ 11 là Death_ ngọc lam mẹ của kiệt)

- Thôi...cũng đã trễ lắm rồi! Mấy đứa mau về đi. Mai đến trường sớm, đừng để ai phải nghi ngờ- chị thờ dài

-....dạ!- nó, nàng, cô và anh đồng thanh. Tâm trạng mỗi người một u uất

Zak bước ra trước, anh ra đại sảnh để dọn dẹp mớ tàn cuộc. Vỹ cũng đã lấy moto về trước nên nó sẽ quá giang xe của My. Ngọc ban sáng đi với My nhưng đã có Lâm ở đây. Tất nhiên cô sẽ đi cùng anh như thường lệ. Mọi việc cũng đơn giản nên chẳng ai bàn ai tiếng nào cứ thế mà bắt cặp rồi khỏi. Càng làm cho bầu không khí ngày càng tĩnh lặng trĩu nặng!

Bỗng...

- À jakl, angel này. Hai đứa đi chung đúng không. Angel ghé qua phòng chị lấy tài liệu ban sáng rồi hãy về!- Chị lên tiếng gọi anh và cô

- D....ạ!- cô đáp

- Để tụi em đợi hai người!- nó nói

- Thôi không cần. Anh và ngọc đi rồi về sau!- lâm xoa đầu nó

- Vậy tụi em về trước- My đáp

.....

.....

Anh và cô theo chân Kì Anh đến mật thất dưới tầng ngầm. Suốt dọc đường đi chị đi phía trước anh và cô phía sau.

Lâm như một ngôi quen anh đưa tay đan tay ngọc vào tay mình kéo đi. Nhưng...hôm nay sao lạ quá, lúc này vào phòng cô đã nằm dật ra đó, không hỏi han tiếng nào, cảm giác như cô này giờ chẳng thèm đoái hoài gì đến anh cả. Có chuyện gì vậy chứ?

Khẽ liếc nhìn bóng dáng thanh mảnh của cô đang chậm rãi bước đi trong chiếc quần thể thao đen và áo khoác da trùm đầu đen. Giày batanh đen nốt. Anh có vẻ khá thắc mắc. Cái áo khoác đó là của Linh, cô có bao giờ mặc đồ đen nốt như vậy đâu chứ. Cả theo cái mũ dính liền áo trùm lên nữa ,đấy rõ ràng không phải style ăn mặc của cô

- Này. Anh bảo...

"Soạt" bàn tay người con trai chưa kịp dừng lên đã bị cô gái gạt ra cùng câu nói chưa đầy đủ ý.....

Khuôn mặt Ngọc ngày càng cuối thấp xuống.

Lâm khẽ sừng nguờii...hành động gì đây?

Cô.....không muốn cho anh chạm vào mình?

Cô...không muốn nhìn mặt anh sao?

Bước chân anh như khựng lại không bước tiếp. Vậy mà cô vẫn cứ bình thản lướt qua....vậy là sao???

- Đến rồi! Jakl sao lại đứng đó....lại đây mau lên- Dòng suy nghĩ của anh bị cắt đứt bằng câu nói của Kì Anh

Anh hơi giật mình rồi vội bước theo hai cô gái vào phòng...

Trong phòng...

- Đây là hợp đồng quảng cáo cho thương hiệu nước hoa mới. Mọi năm gương mặt đại diện đều là Thảo My. Nhưng dạo này nó bận quá, sẵn em về đây thì chị giao lại cho em- Chị cười hiền đưa bản hợp đồng cho Ngọc.

-...vâng!- cô nhẹ nhàng đón lấy, mặt vẫn cúi xuống không ngước lên

- Còn đây. Thẻ ứng dụng sự mẫu tạo cho bốn đứa. Sẽ có lương hàng tháng, tha hồ tiêu xài. Chị nghe Linh kể rồi. Bốn đứa ban đầu muốn ở riêng nhưng vì bị cắt thẻ nên mới cam tâm chịu sống ở đó với 4 chàng trai đúng không? Đừng cho, có nó rồi, mấy đứa không sợ bị cắt thẻ nữa. Mỗi đứa 5 cái.

- ...cảm ơn chị!

- rồiì .. Hai đứa về đi.- Kì Anh cười hiền. Ngồi xuống chiếc ghế làm việc

- Vâng. Chị em về- cô khẽ nói

Cô xoay người bước ra, Lâm đang đứng khoanh tay trước cửa chờ cô. Ngọc đã cố gắng tránh né ánh nhìn của anh nhưng. Lần này thì không thể, cô quên mất, vô tình đưa mắt lên nhìn anh như một thói quen vốn có. Bắt ánh mắt Lâm như đang nhìn chăm chăm cô muốn xoáy tâm can.

- Em sao vậy?/- anh cất tiếng

- .. Em...- cô cứng họng

Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, căng thẳng nhìn anh. Chẳng biết nói gì. Cô nên nói gì đây?! Cô đã rất cố gắng tránh né anh từ lúc này đến giờ. Biết nói làm sao?! Điều quan trọng, cô không muốn anh nhận ra một điều từ cô. Đặc biệt là ở đây! Không thể.....

Soạt_ Ngọc sững người. Anh chợt đưa tay chụp lấy bàn tay cô:

- Về thôi em...

"3 từ"

Đơn giản anh chỉ nói có thể rồi kéo cô đi. Nhưng...cô thấy rất ấm lòng

Tại sao??

Tại sao anh lúc nào cũng hiền dịu đến thế.

Nhịp tim cô như nhanh hơn. Đúng, là cảm giác này...khi sánh bước cùng anh. Tay chạm vào nhau...nhiều lúc. Cô có cảm giác như.. Anh thực sự thích cô?

Nhưng thật tiếc...không phải vậy!

Cô biết....sự thật.....đĩ nhiên không phải là vậy!

Nhưng. Cô thật sự muốn sống trong ảo tưởng náy mãi mãi

Bàn tay cô chậm chậm đan vào tay anh, cả thân người xích lại gần hơn. Thật ấm áp

Có người con trai cười vì hạnh phúc. Có người con gái cười vì ấm lòng!

Họ cứ thế bước đi

Bỗng

Phịch...một tiếng đập phát ra từ sau lưng hai người vang lên

Đến khi cả cô và anh đều xoay người lại thì....

- Ồ kìa.....KÌ ANHHHHH!!!!!!- Ngọc hét lên

Thân ảnh chị trong bộ váy trắng nằm dài trên nền gạch lạnh lẽo

Sắc mặt chị xanh xao. Thở thoi thóp khả mệt mỏi. CHỊ NGẤT!!!

- Anh à...chị..

Cô hoảng hốt chưa nói được lời nào. Định bước lên phía trước giúp chị nhưng.....thân ảnh ai đó đã nhanh hơn cô.....là anh!!!!

Lâm chạy đến bên Kì anh bế thốc cô lên:

- Ngọc. Em đi lấy xe mau!- Anh gấp rút nói

- D...ạ...- cô lắp bắp

Đúng. Gấp rút quá không nghĩ nhiều nữa. Cô vội đón lấy chìa khoá từ tay anh đi lấy xe

- Kì Anh...tĩnh lại...kì anh- Lâm lắp bắp

.....

- Anh lâm...bên này!

Nghe tiếng cô gọi. Anh hốt hải bể kì anh sang đường đặt chị ở ghế sau định nhờ ngọc ngồi cạnh trông chừng...nhưng... Bàn tay chị nắm chặt tay áo Lâm, run rẩy:

- Khôi...chị lạnh quá...đau quá! Khôi!!!

- Chị??? Em là Lâm

- Khôi...em à. Chị lạnh quá!!!!- giọng chị yếu ớt

-Kì Anh...em không...

Dù đã cố nhưng vẫn không cách nào gạt tay Kì Anh trong con mê sảng

- Anh. Thôi để chị ấy ngồi phía trước c7ng anh. Mau tới bệnh viện- ngọc nói

-....

- Nhanh lên anh....

Bắt lực anh đành bế chị lên ghế trước. Ngồi vào ghế lấy 1 tay. Còn tay kia vẫn bị Kì Anh ghì chặt

- Em ngồi sau nha- anh nhìn ngọc

- ...dạ!- cô cười nhẹ

Sắc mặt chị nhợt nhạt không giọt máu. Mồ hôi ứa ra như nước chảy. Chị trong lúc nửa tỉnh nửa mê thiết tha gọi tên "Khôi" em trai mình. Quên chưa nói chị là trẻ mồ côi, còn một cậu em 19 tuổi tên là Thiên Khôi, bây giờ cậu ấy đang ở Caliphocnia. Mỗi lần mê sảng hay trong mơ, chị cứ luôn gọi tên cậu ấy. May có anh ngồi phía trước trất tỉnh chị, cũng ổn. Chỉ có điều.....

Cô gái ngồi phía sau thông qua gương chiếu hậu chợt nhói tim khi nhìn đôi bàn tay anh dần đan vào tay Kì Anh!

Đến nơi. Cô ngồi ngoài xe, anh thì gấp rút bế Kì Anh vào bệnh viện.

Anh đâu biết rằng. Cô chợt cay xè đôi đồng tử long lanh kia lén lút ngồi nhìn theo

.....

.....

- Cô ấy chỉ ngất vì lao lực quá sức thôi. Ăn uống điều độ, nghỉ ngơi thường xuyên sẽ khoẻ lại thôi. Cậu đừng lo!- vị bác sĩ khám sơ bộ xong thì đi ra ngoài

Kì Anh nằm trên giường bệnh yếu ớt thò, nhìn Lâm:

- Jakl, xin lỗi, phiền em quá... Ngọc đâu rồi?- chị hỏi

- Cô ấy chờ ở ngoài ạ?!-- Anh nhẹ giọng

- ..thế à?...Ấy~~

- Không cần ngồi dậy, chị cứ nghỉ đi!

- ....xin lỗi...trẻ thế này còn...

- Việc nên làm mà chị??- Lâm cười lạnh

Trái tim Kì Anh có chút nhói.....chị xoay mặt vào trong:

- ....sau này, nếu như chỉ có hai chúng ta, đừng gọi chị....có được không???- chị nhàn nhạt nói

-....chị nghỉ đi. Em về- Anh lặc giọng xoay mặt đi

- Cậu...đã bảo đừng gọi tôi là chị...

- Ngọc đang đợi em ạ! - Anh cắt ngang câu nói của Kì Anh

-.....

-.....thưa chị. Em về!!!!

Anh bước chân ra ngoài và đóng sầm cửa lại. Kì Anh đánh rơi hàng nước mắt lạnh lẽo.

- Anh..vẫn luôn như vậy!

.....

.....

.....

Anh bước ra cùng một tâm trạng đầy mệt mỏi.

Cái anh đang muốn bây giờ...là mau chóng đưa cô về nhà. Xoa đầu cô... Chúc ngủ ngon. Chỉ có thể thôi!!

- Chị sao rồi anh!- cô thấy ra liền hỏi

- Ổn rồi. Để chị ấy nghỉ ngơi.- anh đáp

- Không có gì nguy hiểm chứ?

-...ừ...

-...

- Anh đưa em về!

- Dạ!

Trên suốt dọc đường đi. Cô chỉ ngồi ở ghế sau nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Anh tập trung lái xe nhưng ánh mắt không quên nhìn người con gái nào đó.

- Ngọc này....

-...

- Ngọc...

- Em ngủ rồi à?

-.....

-...

- Anh...thật ra vì lo lắng cho bọn em nên đã đến!

-.....

- Anh lo cho em nhiều lắm!

-.....

- Em thực sự ngủ rồi sao?

-.....

-...

-.....

.....

Cô nhắm mắt vờ ngủ mà lòng chột cay. "Lo lắng? Có thật không anh? Anh lo cho em...chỉ giống như lo cho một đứa em gái vậy...đúng không?"

Cô biết....dù anh có cố thể hiện như thế nào cũng không làm mờ nhạt đi một sự thật. Một sự thật anh chắc không muốn cô biết. Một sự thật mà cô cũng không muốn mình phải biết....

Câu chuyện năm đó. Cô không muốn nhớ lại chút nào!

Nhắm mắt xuôi theo dòng suy nghĩ. Ngọc thật sự thiếp đi lúc nào không hay....một phần vì không muốn nghe giọng ầm áp kia...một phần đang quá nhọc vì.....

.....

- Đến rồi! - anh cất tiếng

Nhìn ra phía sau, cô vẫn còn đang ngủ. Khẽ nhoài người xuống phía sau muốn đánh thức cô.

Anh như không nữa. Cô gái lai Hàn với mái tóc Ánh kim nhìn sao dù duyên dáng. Bờ môi chu lên thật đáng yêu. Làm da trắng tinh khôi không tí vết. Anh yêu cô gái nhỏ này từ lâu lắm rồi. Nhưng thật tiếc, cô ấy không yêu anh.

Anh...không biết mình nên làm gì cho đúng đây. Chỉ biết luôn yêu cô và lặng lẽ bên cô. Dù cô có xa lánh, có đi với thật nhiều người con trai khác!!!!

Ngay lúc này đây. Bây giờ. Anh muốn hôn phớt cánh môi kia, chạm vào làn tóc nọ. Rất muốn....anh khao khát....

Nhưng bàn tay đó chỉ kịp đưa đến bờ má thì người con gái chợt tỉnh dậy.

- Anh?- cô hoảng hốt

- Anh...anh chỉ...- Lâm lắp bắp. Anh không biết nên giải thích thế nào

- Em...vào trong....

- Khoan đã!!!

"Pặc" Ngọc vội vã lao ra khỏi xe nhưng bàn tay ai đó chợt giữ cô lại

- Anh?- cô nhìn anh, ngỡ ngác

Lâm xoay sâu vào đôi mắt người đối diện mình. Anh...anh không thể nào kiềm chế được nữa:

- NGỌC, ANH YÊU EM, ANH VẪN CÒN RẤT YÊU EM!

Trong chiếc Audi xanh đỏ. Gái ngỡ ngác nhìn chàng trai. Chàng trai nghiêm túc nhìn cô gái

Một lúc sau, cô mới có thể bình tĩnh và đáp lại anh:

- Em cũng yêu anh, ANH TRAI TỐT!- cô lặng lẽ đáp

"Khoảnh khắc em hôn lên má tôi, gọi tôi 1 tiếng anh trai rồi cất bước xuống xe đi vào nhà sẽ là mảng ức đau buồn nhất trong cuộc đời tôi. Mãi mãi....tôi chỉ có thể là anh trai thôi sao? Em...độc ác lắm...người con gái độc ác nhất tôi từng gặp. Em lúc nào cũng chỉ cho tôi cơ hội để làm anh trai em. Vậy tại sao. Tại sao những hành động của em lại làm cho tôi cứ ngỡ mình là người con trai em thích nhất, để rồi em luôn thân thiện với tất cả những người con trai khác. Cuối cùng, tôi tồn tại chỉ có ý nghĩa là 1 tên con trai trong những tên con trai xung quanh em. Mỗi tình đơn Phương của tôi đã dài 12 năm rồi đây em nào biết. Tôi yêu em hơn cả mạng sống của tôi rồi!"

Lâm ngồi thụp xuống vo lăng thở mạnh. Tâm trạng anh đang nặng nề và đau đớn hơn bao giờ hết!

.....

Ngọc chạy thẳng vào phòng. Cô đóng sầm cửa lại để thân mình trượt dài theo thanh cửa. Dùng tay bịt miệng ngăn từng tiếng nấc ngày một to. Những giọt phả lê thì nhau rơi sáng sủa trong đêm. Sút chút nữa là không thể giấu nổi nước mắt trước mặt anh rồi.

"Tại...sao...tại sao chứ. Một chút nữa thôi...một chút nữa thôi thì em tin lời nói của anh là sự thật rồi. Anh..sao cứ mãi làm em hoang tưởng... Anh chỉ là anh trai em thôi. Anh chỉ là anh trai em thôi bởi vì...đối với anh em thật sự chỉ là em gái. Em biết...vì anh thương hại em nên mới làm như thế...đó là những lời nói khi xưa anh đã nói mà... Anh là đồ nói dối...đối trả... Đại lừa bịp nhất thế giới!"

Cô biết...biết từ lâu lắm rồi. Người con gái anh yêu là chị ấy...là..... Kì Anh ! Không phải cô

Kí ức năm đó...mãi không bao giờ cô quên được!

Vội vã lau nhanh từng giọt lệ của mình. Cô chợt nhớ ra một chuyện.

Ngọc từ từ cởi bỏ cái áo khoác của Linh ra. Phía trong...một chiếc áo sơ mi be bết máu!!!!

Lúc này song kiểm cùng anh, một tên dùng súng bắn lên từ phía sau nên cô đã dùng thân người mình đỡ lấy. Anh xoay mặt ra sau nên chắc không biết được.

Nó dính vào phía bắp chân gần bụng. May mà không phải chỗ hiểm. Cô ráng được, cố gắng không để anh và chị biết. Họ...đều vì cô mà không đến được với nhau. Trước mặt họ, cô không thể trở thành kẻ phá đám. Cô cũng có lòng tự trọng.

Khi này chạy đi ra lấy xe va chạy vào khá mất sức, cổ lăm ngọc mới bò được lại gần giường. Lôi ra chiếc vali cỡ lớn. Nhặt một dây kim tự bằng ngón cái khá khó khăn. Cuối cùng cũng mở được.

Cô mò mẫm trong túi chiếc hột quẹt zippo. Dùng con dao lục trong vali nường lên qua lại. Cô. .thật sự không dám nhìn vào cảnh này. Chộp lấy chiếc gói cần một phát thật sâu và... "PHẠP"

- hự...- cô cố gắng kiềm nén

Từng đường dao nhọn rất không diễn tả Ngọc tự đâm vào vết thương. Cảm giác đau đớn quặn quại không gì bằng.... Không có cái gói này...cô cần dứt lưỡi mình mất

Từng hơi thở hỗn hển cùng những cơn đau quặn quanh cổ họng. 30ph vật vã với vết thương. 1 tiếng "teeng" vang lên nền gạch chói tay. Viên đạn dính máu nhảy lẩn trên sàn nhà.

Cô gần như kiệt sức. Cố hết sức đắp thuốc và băng lại một cách sơ sài, cả chỗ đuôi tóc dài dính máu do cô lúc này đau đớn ôm chặt bắp chân cũng chưa kịp rửa. Cứ thế, Ngọc là người từ từ ngã phịch xuống mặt đất lạnh lẽo.... mồ hôi hoà cùng vào máu rơi lỏn tòn theo nhịp thở gấp

Ngọc lịm đi vì kiệt sức. Trong cơn mơ cô thấy mình đang quay về quá khứ. Ngày đó....cái ngày mà cô biết tình cảm của anh dành cho cô chỉ vụn vụn là 2 từ "anh em"

- ..nếu như lúc đó em không bước vào căn phòng kia....thì em sẽ nghĩ anh yêu em là thật!!!

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Lại một buổi sáng khác bình tĩnh dưới căn biệt thự khuất ngoại ô đầy nắng lộng gió. Sâu vào trong một căn phòng riêng biệt cuối dãy tầng 2. Cách bày trí khá giản dị, mát mẻ với 2gam màu lạnh Xanh nhạt và Trắng.

Lâm nằm dài trên nền đệm mềm mại. Chiếc áo sơ mi trắng kín cổ xộc xệch và quần jean đen. Đây là bộ đồ tối qua anh mặc đến giờ chưa thay. Vẻ mặt phờ phạc thấy rõ. Làn tóc mái đen nhánh rũ xuống che đi mí mắt thâm quầng. Tay phải gác trán tay trái đút túi quần. Tất cả những điều này chứng minh đêm qua anh không tài nào chợp mắt được.

Con Iphone đen reo lên bài Balat nhẹ nhàng:

"Bao đêm trôi qua chỉ thêm bước giá con tim

Nhớ hoài dù là trong giấc mơ

Bao năm qua đi dường như chẳng thể yêu ai

Vẫn yêu em nên chẳng yêu được ai...

Người tôi yêu, tình giấc vào lúc trưa hay ban chiều

Và thường có thói quen thích nuông chiều

Mong người kia sẽ hiểu, không hay giận hờn vu vơ

Vì em tôi nay vẫn còn ngây thơ...

Nếu một ngày em lỡ khóc sụt sướt chẳng thể dỗ dành

Thì xin ai kia hãy khóc với những cảm thông của chính mình

Em sẽ ngừng khóc, em sẽ cười thôi

Vì người tôi yêu giận dỗi nên mít ướt như vậy thôi

Nếu hai người lỡ có những cãi vã chẳng thể giải hòa

Thì xin ai kia nhận lỗi, dẫu lỗi ấy chẳng phải do mình

Em thôi giận dỗi, em sẽ cười thôi

Vì người tôi yêu duy nhất chỉ có em mà thôi

Yêu em lâu rồi..."

(Người tôi yêu _ Chi Dân)

Khẽ khàng trở mình nhắc điện thoại lên nghe máy, thái độ anh ngao ngán thấy rõ:

- Tôi nghe...

- " Cậu Dương, sao hôm qua cậu không đến công ty. Xảy ra chuyện lớn rồi ạ!"- Đầu dây bên kia một giọng nói sốt sắn

- ...chuyện gì- Anh chán nản hỏi

- "Dạ...cuộc họp hội đồng quản trị hôm qua không có cậu. Các cổ đông khác rất tức giận họ cho rằng chúng ta không tôn trọng họ và họ muốn một lời giải thích cho việc này. Bằng không, họ sẽ rút lại cổ phần"- cô thư kí đáp

- Cho tôi biết cổ đông nào đang chiếm cổ phần lớn nhất...- Lâm nhẹ giọng. Thái độ vẫn rất bình thản như không có việc gì xảy ra cả. Ngồi dậy khỏi giường và đi đến bậc tung cửa sổ phòng đón chút sương buổi sớm

- " Dạ, thưa cậu. Ông Hồ có 21,2% cổ phần của chúng ta ạ"- cô thư kí trả lời

Lâm khẽ nhếch môi. Anh là chủ tịch của chi nhánh CFF. Hiện đang giữ 39,8% cổ phần. Chỉ cần kéo được Hồ Viễn Thiện về phe mình. Chắc chắn các cổ đông khác sẽ không dám làm loạn!

- ...gọi ông ta và xin một cái hẹn: 2giờ nữa ở nhà hàng colombo. Đích thân tôi sẽ giải quyết việc này- Anh nhếch môi

- "Vâng thưa cậu...tuttttt..."- Cô ta cung kính rồi cúp máy

Lâm chậm rãi bước vào nhà vệ sinh. 20ph sau, anh ra ngoài với bộ complet đen trẻ trung. Giày da Ý cùng màu. Thắt cà vạt hơi lỏng. Đeo thêm chiếc hoa tai thánh giá bằng saphia đen vừa sành điệu vừa toát lên vẻ quý phái sang trọng. Mái tóc đen huyền hơi rũ xuống che đi mắt trái rất thu hút. Bước tới bàn làm việc thu dọn một vài thứ rồi xách mạng chiếc cặp da sành điệu cùng máy tính xách tay bước ra ngoài.

Một nhòai vừa đi dọc hành lang vừa xoa xoa 2 huyệt thái dương. Khi đi ngang qua phòng cô, Lâm khẽ khựng lại bước chân mình.

Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, 6 giờ kém 20. Chắc là chưa ai dậy đầu nhí. Hôm qua về rất khuya, Ngọc bình thường ngủ không đủ 5 tiếng sẽ không dậy đâu, nên chắc chắn là cô chưa dậy để nấu nướng hay gì được vào giờ này. Bàn tay anh bất giác đưa lên tay nắm cửa định mở...nhưng, sau đó lại bỏ xuống. Anh nhớ về chuyện tối qua, bỗng lòng dâng lên một nỗi buồn man mác.

- Anh trai??? Thật tức cười...- anh tự lẩm bầm

Có một tên chủ tịch ngốc bỏ cả cuộc họp vận mệnh của công ty chỉ để chạy ngay đến một bữa tiệc trông chừng một cô gái khi nghe cô ấy có thể gặp nguy hiểm.

Thật không dám tin, một kẻ cuồng công việc như Lâm, yêu công việc hơn mạng sống lại có thể bỏ cả việc quan trọng trông chừng như cả sự nghiệp của anh để chạy đến bên cô. Đủ để biết... cô quan trọng với anh như thế nào?

Anh đứng trước cửa phòng cô một hồi lâu. Muốn nhìn thấy khuôn mặt của cô quá, xem cô như thế nào rồi. Hôm qua đi về có mệt lắm không. Muốn hỏi thăm, chúc cô buổi sáng tốt lành. Nhưng, những hành động, cử chỉ của cô ngày hôm qua...khiến anh thật chẳng đủ can đảm để đối mặt với cô.

Anh...phải làm sao đây?!

- Anh thật thò gì vậy hả?- giọng nó vang lên phía sau lưng anh

Hơi giật mình. Anh xoay lại cúi gắt nhìn nó:

- ...sao em dậy giờ này!

- ...ừm, ngủ không được!- nó đáp

- ...chuyện lạ- anh méo mặt

- Anh...muốn gọi Ngọc hả?!- Nó hỏi

- ...

- Nó đi làm từ sớm rồi. Hôm nay nó nói có việc ở LA(đọc là eo- ây nha)- nó ngáp ngáp nhìn anh

-...thế à!- anh khẽ thờ dài

- Sao đứng ở đây vậy. Không chịu đẩy cửa mà vào?

- ...không có gì!

- ...giận~~nhau à?- nó lấp lửng

- ...đừng bận tâm- Anh xoa đầu nó

- ..đừng có chạm vào đầu em tùy tiện thế!- nó nhú mày

- Thôi. Anh đi làm...- Lâm nói, xong quay mặt bước xuống lầu

- Hừm...nó trẻ môi!

Khẽ liếc nhìn căn phòng có cánh cửa màu hồng nhạt. Rồi lại nhìn theo bóng lưng anh. Nhẹ thở hắt ra. Chắc chắn có chuyện gì rồi đây!

Nghĩ xong nó cũng bước về phòng.

Chẳng ai biết được rằng, phía sau cánh cửa màu hồng đó. Có cô gái bé nhỏ nằm gục trên sàn nhà trong bộ quần áo dính đầy máu đỏ.

.....

.....

.....

6:30 A. M

Tại Tầng 1.

My, Kiệt và hân cả 3 đang cùng ngồi trên sofa thưởng thức trà thảo mộc trong khi chờ đợi Vy đang nấu đồ ăn sáng. Vì Ngọc không có nhà thì người duy nhất còn lại biết nấu ăn chính là nhỏ

[shin: 2 mụ còn lại chỉ biết ăn thôi, không biết nấu(- _-0)]

Nàng trong bộ váy xanh thạch anh nửa đùi cùng giày batanh trắng. Mái tóc ánh vàng xoã bồng bềnh cùng chiếc kẹp nơ cài duyên một bên. Nét mặt khá phờ phạc nhưng vẫn rất cố tỏ ra tươi tỉnh tựa vai vào ngực chàng.

- Hôm qua em về lúc mấy giờ vậy?!- Kiệt cất giọng hỏi hang người yêu

Áo sơ mi trắng caro đen và quần bò bó. Phần tóc mái được chàng vuốt ít keo dính lên. Khuôn mặt angle khiến con gái còn phải ghen tỵ.

Thảo My suýt giật mình, nhanh nhẹn trả lời:

- À... Khoảng 2h20. Bọn em ghé Bar rồi em em sức nhớ để quên đồ quan trọng ở công ty nên tạc phải ghé qua lấy nữa.

- Thật không?!- Chàng nghi hoặc

- ..dạ! Hi...hi- Nàng cười chổng ché

- Ủm!!!- Kiệt ậm ừ như đã tin khiến my thờ phào nhẹ nhõm

- Còn thằng kia. Tội qua mày cũng không ở nhà. Đi đâu nguyên đêm vậy???- Chợt nhìn về phía sofa đối diện. Nhìn thân ảnh lười nhác nằm dài của hắn, Kiệt quát lớn

Hắn Áo thun xám dài tay và quần ngố đỏ. Mái tóc dài rũ xuống che cả mắt khi hắn nằm. Đôi đồng tử nửa nhắm nửa mở đầy mệt mỏi. Đôi giày bata đen lười biếng gác lên bàn. Nhìn điệu bộ của hắn chắc chắn là đi nguyên cả đêm chứ không vừa gì!

[Shin: nói quá, ảnh chỉ đi từ 7 rưỡi tối đến 3 rưỡi sáng chứ mấy(^o^)]

- .. Nhỏ mồm chút đi!- Hắn nhăn nhó, trở mình ra phía sau bật tay ngủ tiếp

- Hừ...mày cứ đi đêm cho lắm vào con ạ. Thằng đại đào hoa nhà này giải nghệ thì mày thành no.1 rồi đó- Chàng nói

(Đại đào hoa đó biết à^^)

- . nhưc đầu quá. Đừng có eo éo như đàn bà nữa~~~~...- Hắn rên ri

- Cái gì. Mày nói ai đàn bà thằng kia!- Chàng nổi đoá nhìn Minh

- Chứ gì nữa...nếu tao mà là My thì bỏ mày lâu rồi. Lúc nào cũng to mồm. Ngậm lại và để yên cho tao ngủ!!!-hắn quay qua gằm gừ. Xong lại xoay mặt đi

- ...thằng kia. Dám nói thế hả! Muốn chết không!!!- Kiệt bức xúc. Tên này dám nói chàng thế à?!

- ỒN ÀO QUÁ. MẤY NGƯỜI NHỎ TIẾNG CHỨT KHÔNG ĐƯỢC HẢ???!!!!

Tiếng hét lớn của nhỏ vọng ra từ căn bếp làm hắn giật mình suýt té ghế. Kiệt giật nảy người khiến nàng đang thiu thiu trong lòng ngực chàng cũng tỉnh theo.

- Con quỷ kia. Mày làm gì lớn tiếng vậy hả...muốn ăn đấm...- Chàng chưa hoàn hồn còn đang định chửi thì cứng họng khi nhìn thấy khuôn mặt đàng đàng sát khí của "em gái" đang từ trong bếp đi ra

Phút chốc 3 con người cảm thấy rợn gai óc nhìn cô gái đang đi ra không dám chớp mắt

Áo pull đỏ và quần ngố trắng. Mái tóc đỏ nay càng rực lửa hơn nhờ hàn khí của chính chủ nhân nó.

- ĐỒ ĂN SÁNG ĐÂY!!!- một tiếng cạch khá "Nhẹ", khai thức ăn từ tay Vy được đặt xuống lập tức 3 anh chị ngồi sừng dậy

6con mắt đồng loạt trở mắt nhìn thức ăn: thịt bò xào hành bị băm nhien, cái hoành bít tết .... băm nhien, trứng ốp la xào nát, bánh mì cắt lát...mòng nhất có thể!!!

- Sao...sao cái gì cũng băm nhien...hết vậy?!!- my lấp bắp

- Em.có cần thiết phải băm đến mức này không?!!- Hắn đỏ mặt hỏi hột nhìn nhỏ

- Mày...nấu ăn ..hay chém giết chúng vậy- Kiệt nhìn em gái " thân yêu" nói không ra hơi

Mặt nhỏ lúc này còn đáng sợ hơn cả quỷ Medusa. Nhưng...điều còn đáng sợ hơn làm 3 người muốn trụ tim chính là....tay Vy vẫn đang cầm con dao to bản dính máu cá

- Ăn đi.. Nói nhiều quá!!!- nhỏ quát

- Cái gì.. Mày nạt...- Chàng lớn giọng bỗng nhận được cái lườm chết người từ Vy

- Có ăn không?!!- nhỏ nhưn mày

"lực" tự nuốt nước bọt 1 phút. Chàng chẳng hó hé gì nữa. Cầm bát

- Còn hai người- nhìn sang My và hắn

-Ăn..ăn chứ!- my gượng gạo

- Ừ ..anh ăn!- hắn lấp vấp

Cả 3 lật đặt cuối xuống ăn tới tấp

- Hừm~~~~- Lườm 3 sinh vật một cái bén ngót, vy ung dung đi vào trong

Đội cho đến khi bóng dáng nhỏ khuất dần 3 con người buông đĩa thờ phào nhẹ nhõm:

- Nó...nó làm sao vậy?- Minh run run tay chỉ ngón tay về hướng bếp. Lấp bắp hỏi

- ...ai...ai biết!- Kiệt méo miệng

- Nó nổi nóng từ sáng đến giờ rồi ạ! Hu~~~ My lí nhí nói

- Hôm qua vẫn còn bình thường mà- Hấn gãi đầu

- Lúc tối có xảy ra chuyện gì không em?- Chàng nhìn nàng

- Dạ...em không biết ạ! - My cười chừa cháy

- Thế thì...lạ thật...biểu hiện này của nó chỉ có thể là....- Chàng xoa cằm ngẫm nghĩ. Em gái anh sao anh lại không hiểu. Phải có chuyện lớn xảy ra rồi đây...nhưng... Rốt cuộc là chuyện gì???

Nàng có chút chột dạ. Lấm lét nhìn chàng. Nàng thừa biết là chuyện tối qua làm ảnh hưởng tới nhỏ. Nhưng làm sao mà nói được đây...nghe được có khi chàng còn lên cơ hơn Vy luôn ý chứ. Và cả cái nhà này có khi bị 2anh em họ Đặng búng lên luôn quá!(@_@)

Ngay lúc này Cậu từ trên phòng bước xuống. Áo thun đỏ và quần ngắn đen. Hải khoác áo da trên lưng vừa thong thả huyết sáo. Mái tóc nhuộm xanh ngắt tràn đầy sức sống cùng làn khuyên tay nổi bậc

- Hey hey! Hải.....hải- Hấn thấy cậu liền hồ hởi gọi

- Gì?!- cậu bước tới gần cả 3 hỏi

- Sáng...tối giờ. Anh thấy Vy chưa ạ!- Nàng nhìn hải

- Àm..chưa. Sao vậy em- cậu hồn nhiên đáp

- Thế....Thế....Mau đi tìm người yêu mày mà xem thử coi- Kiệt lấp bắp

- Gì vậy. Đầu gấu bị sao?!- cậu sốt sắn

- Không...không có bị gì hết- Nàng lắc lắc đầu

- Là sao?!- Hải khó hiểu. Cái lũ này hôm nay bị sao vậy

- TÌM TÔI CÓ VIỆC GÌ!- nhỏ từ sau lù lù xuất hiện

- Oái~~~~ tiếng cả 4 đồng thanh

- Sao?!- vy nhún mày

- Em....làm sao vậy. Không có tiếng động gì cả!- Cậu nhăn mặt. Nhỏ định hù cho cậu chết khiếp sao

- Tôi làm sao. Anh làm gì mờ ám hay sao mà sợ tôi - Vy cau

- Không..chỉ là

- Chỉ là gì..rõ ràng là có gì mờ ám

- Có gì đâu chứ..em nóng nảy quá đó!

- Sao. Nói tôi làm quá hả. Không được à?!- vy quát

- Nè...em sao vậy?! Ngang ngược rồi đó- Hải nhún mày

- Tôi thế đấy. Nhà anh quản được hải!- đốp lại cậu 1 phút xong nhỏ xoay lưng hùng hổ bước lên lầu

- Đây.. Đặng Huỳnh Ngọc Vy... đứng lại...- Cậu tức tối gọi theo

Nhỏ chẳng thèm để tâm gì lấy mà đi thẳng

- Aizzzzz... Cô ấy bị gì vậy!- hải gãi đầu nhìn chàng

- Tao chịu...mày lên nó dùm tao đi- Kiệt lắc đầu bất lực

- Cái gì?!!? Mày cũng bó tay hả

-...trông cậy vào anh đấy. Nó có chuyện gì đó buồn phiền gì đấy ạ!- My lo lắng đáp

- ...ừ...được rồi- cậu thử dài, sao lại như thế chứ hay là chuyện... chọt lia mắt xuống bàn thức ăn kia-...ừa ....tụi mày...ăn....cái gì thế- Hải há hốc

- Thức ăn sáng Vy nấu đấy. Chẳng biết bằm kiểu gì mà còn nhiều hơn cả đem đi xay nữa!- hấn tặc lưỡi

Cậu khề cau mày tình hình có vẻ hơi nghiêm trọng rồi. Không đur, cậu phải đi xem nhỏ thế nào!

Nói rồi Hải xoay lưng chạy nhanh lên tầng trên chẳng nói lấy 1 lời gì nữa

- Hừm~~~ chẳng nhìn theo cậu thì hấn giọng 1 cái. Có Hải cũng đỡ an tâm rồi. Chắc ổn thôi. Nhưng...em gái chàng sao vậy nhì. Biểu hiện này chắc chắn là việc nghiêm trọng lắm đây. Nhớ lại lúc trước cũng có 1 lần y như vậy....nhưng...còn có chuyện gì ghê gớm hơn chuyện ấy nữa sao??!

- Thôi...ăn đi...! - Hấn lên tiếng

3 người lại tiếp tục dùng bữa sáng cùng những dòng nghĩ vẩn!

Tâm trạng Thảo My nặng nề và ưu uất. Ước gì có thể mở miệng nói cho chàng nghe thì hay biết mấy... Nhưng...chưa phải lúc...

.....

.....

.....

Nó trong áo somi trắng dài tay mở 2 cúc đầu. Quần jean đen mài rách chỉ chút. Mấy tóc hôm nay cột cao để mái ngố. Khoác balô vừa ung dung lướt iPad vừa đi xuống lầu

Tâm trạng của nó dạo gần đây bắt đầu hỗn loạn ghê gớm. Nó thực sự chẳng thể điều khiển nó theo ý mình. Có 1 cái quá khứ đau buồn vẫn luôn ám ảnh nó. Càng nghĩ càng nhức nhối. Thực ra "con dao bạc" là kẻ nào. Nó nhất định phải tìm cho ra gã đó. Ước muốn của nó khi vào tổ như cũng chỉ có thế. Nhưng sao từ lúc về Việt Nam, ý muốn khao khát dường như bị xao lãng dần. Đầu óc lại bắt đầu chứa thêm những thứ vớ vẩn. Bắt đầu để ý những lời bàn tán vụn vặt xung quanh. Đôi lúc nó lại để ý đến những lời tám phét của 3 cô bạn nó. Anh hai nó nữa, anh Kiệt, anh chàng hào hoa đó...và...cái tên Lạnh lùng khiêu ngạo đó nữa...chẳng nhẽ nó đã bị thay đổi rồi sao. Sao lại như thế. Con người lạnh lùng, bất cần đời đâu mất rồi. Không, nó không cho phép mình như vậy. Ở nơi này chỉ mới có 1 tháng 3 ngày đúng thôi. Chẳng thấm tháp gì so với cái khoảng thời gian như nhục hình đó được. Phải từ từ cái chính bộ não lại mới được!!!!

- Hazz! Dương Cẩm Linh ơi là Dương Cẩm Linh....- nó vừa đi vừa tự lẩm bẩm

Bỗng.."Cộp"

Nó hơi khựng lại. Dường như có tiếng gì đó thì phải

Đầu nó từ từ xoay sang trái. Căn phòng có cánh cửa mà hồng nhật...nó bỗng nhú mày. Phòng của cô mà?

Cô ra ngoài rồi mà. Hình như có cái gì đó...vừa rơi...từ trong đó thì phải. Lúc trước, Lâm có nói, vila này, có 10 phòng ngủ. Trong đó, có 6 phòng cách âm và 4 phòng không cách âm. Cô và anh đều dùng phòng không cách âm. Phòng anh ở cuối dãy đằng kia. Ở đây, chỉ có phòng cô và phòng nàng. Phòng nàng cách âm kìa mà, vậy thì chỉ có thể...

- Ủa...nó ra ngoài từ sớm rồi mà. Sao lại có tiếng động...- Nó tự nghĩ

Chân nó tiến gần lại căn phòng của cô. Hơi áp mặt mình vào mặt cửa:

- Có ai ở trong đó???- nó lạnh giọng

...Một không gian yên lặng như chẳng có gì

Lạ thật!

Rõ ràng có tiếng động, nó nghe nhầm chẳng??!

Nó tin vào thánh giác của mình là không sai. Rõ ràng là có tiếng. Đồ vật gì của cô bị rơi chẳng. Tính cô kỹ càng thế, đồ đạc luôn ngay ngắn không dễ rơi thế được. Còn nói về chuột gián, đừng có đùa, không đời nào tìm được một con kiến trong ngôi biệt thự này chứ!!!

Vậy thì là cái gì??!

Nó cảm thấy có một điều gì đó... hơi lạ ở đây.

Là cái gì??!

Hay là nó gọi điện thoại cho cô nhỉ??!

Đang đắn đo hồi lâu, nó nghe được tiếng nói phát ra từ cuối dãy phòng:

- Hôm nay em bị làm sao vậy hả?- Tiếng Hải nói gần như hét. Nhỏ từ tầng dưới đi lên định vào phòng nhưng bị ban tay cậu giữ lại

- Đã nói là không sao. Anh hỏi làm thế nhĩ!- Vy không vừa, khó chịu gắt

- Từ tối hôm qua biểu hiện của em đã rất lạ rồi. Vừa về đến nhà là em làm lơ anh cho đến sáng. Em hỏi anh phải làm sao đây hả?!- Giọng cậu tỏ ra rất gay gắt, bức bối

- Bây giờ em không có tâm trạng nói chuyện với anh đâu nên làm ơn thôi đi được không- Nhỏ hét lên

Nó nép sát vào cây cột trụ quan sát hai người họ. Vy cố gắng vùng tay ra khỏi Hải nhưng không thể, dường như cậu mạnh hơn nhỏ nhiều:

- Anh bỏ tay em ra- nhỏ gắt

- Không. Em phải nói cho anh biết, có chuyện gì xảy ra với em!- Cậu kiên quyết

- Chẳng có việc gì cả. Anh thôi đi!!!- Vy càng gắt, càng giằng tay mạnh hơn nhưng vô ích

- Chẳng có việc gì cả vậy thì thái độ đó sao. Anh sao lại phớt lờ anh, lại còn cáu gắt, lớn tiếng với anh. Hay em chán anh rồi. Hết yêu anh rồi chứ gì? - Cậu nói, đôi chân mày chau lại như sắp đụng vào nhau

- Anh...nói gì kì vậy hả.??!- Vy cứng họng

- Vậy thì tại sao? Tại sao hả??!

- Em...em

- Nếu em Không nói. Vậy thì suy nghĩ của anh đúng chứ gì?!

- Không...phải vậy!!!

- Vậy thì sao em nói đi

Vy có chút bối rối. Phải giải thích thế nào cho cậu hiểu

Có nên nói cho cậu nghe không. Con người mạnh mẽ này, nhỏ không thể chống lại được. Tại sao? Tại sao bao nhiêu cố gắng để không tỏ ra mềm yếu khi đứng trước cậu.. Lại sụp đổ tất cả!!!

- Hức...hức hức hức...huhuhuhuhuhu!!!!!!

Khoé môi nhỏ chột cay nồng. Rồi bỗng dưng ôm chầm lấy cậu oà khóc.

- Vy...em...

Cậu đứng hình. Vy đang khóc, đang ôm chặt cậu. Cậu như thấu hiểu được phần nào nỗi lòng nhỏ

- Em..bình tĩnh...có chuyện gì nói anh nghe nào!!- Hải dỗ dành nhỏ

- Em..thật ra em đã gặp...kẻ giết chết mẹ...nhưng...nhưng em đúng là vô dụng. Em không thể nào giết được hắn ta!!! Huhu...em...vô dụng quá...Hải...à!!!- Vy nói trong tức tưởi, nghẹn ngào

Bao nhiêu uất ức từ lúc đó. Cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa. Nhỏ phải giát toả thôi!!!

- Em...nói sao??? - Hải như không tin vào những gì mình nghe thấy

- Em..nói thật. Em...lúc đó rất muốn trả thù cho mẹ mình...nhưng mà...huhu...

- Kiệt...biết chuyện này chứ??- Cậu hỏi

- Dạ không...nhưng mà...tuyệt đối không thể nói cho anh ấy được...anh ấy sẽ điên lên mất!!!- Vy đáp dứt quãng

- Anh hiểu rồi...anh xin lỗi..anh đã không biết!!!- Hải ôm chặt lấy nhỏ vào lòng mình. Người yêu cậu sao lại bất hạnh như thế chứ?!

- Anh à...em thực sự rất vô dụng...em có lỗi với mẹ!!- Vy vừa nức nở vừa nói

- Em...đừng tự trách mình như thế...em như vậy thì chẳng gì chứ. Hơn nữa, nếu Kẻ thù của em... mà biết em khổ sở tự dằn vặt mình như thế này. Hẳn sẽ càng đặc ý. Không phải sao?!!- Cậu trấn an Vy

- Em..

- Nếu em cứ tiếp tục nóng nảy như thế này thì chẳng những không trả thù được mà còn làm cho mọi người lo lắng nữa. Em thử nghĩ vậy có ích lợi gì không???

- ...- Vy cuối mặt tránh né. Cậu nói không sai. Nhưng...nhưng làm sao nhỏ có thể sống yên được khi biết được kẻ thù của mình vẫn còn đang nhón nhợ tự tại?

Hải nhìn Vy. Đôi mắt long lanh đỏ hoe, sưng húp. Dùng 2 bàn tay mình lau nước mắt cho nhỏ.

- Ngoan...đừng khóc nữa!!! Kẻ nào đã gây ra bất hạnh cho đầu gối của anh, anh sẽ bắt chúng đền tội. Từ nay cuộc sống của em chỉ toàn là hạnh phúc.- Hải mỉm cười nhìn Vy, trìu mến

- Anh...- Nhỏ sừng sờ nhìn Hải. Lời nói này...ấm áp và chân thành quá..

- Em thấy sao?!!- cậu hỏi

-..... DẠ!!!!- nhỏ reo lên. Mắt cười híp

- Coi kia..cười thế mới xinh...anh càng yêu!!!!- Hải trêu

.....

....

.....

Đội cho bóng dáng cặp đôi nọ cùng nắm tay, tíu tít đi xuống lầu. Nó mới bước ra, khẽ mỉm cười.

Có một điều...thực sự, nó không ngờ!!!

Mối quan hệ của nhỏ và cậu...tiến triển nhanh hơn nó nghĩ!!!

Anh chàng đại hào hoa này là thật lòng với sư tử Hà Đông??? Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Có anh ta... Nhỏ sẽ hạnh phúc hơn đây!!!

"Thế cũng tốt...có anh chàng này trong cuộc đời Vy, mình sẽ bớt lo hơn" nó thiết nghĩ

Nó bất giác tắc lưỡi. Đời quả nhiều chuyện thú vị. Đặng Vy đại tiểu thư cuối cùng đã bị thuần hoá rồi.

Bước chân Linh uyển chuyển rời khỏi nơi đó. Trong không gian như còn đọng lại chút âm vị êm êm, nhẹ nhàng!!!!

Vẫn không ngờ rằng, trong căn phòng màu hồng tường chừng như yên bình đó. Ít phút sau phát ra một tiếng động rền vang...

Ngọc ngã xuống sàn nhà một cách mệt mỏi.

Lúc này lơ mơ tỉnh dậy, cô vô tình huơ phải cạnh ghế. Không ngờ rằng nóng đang đi tới. Nép mình vào góc phòng một tay bóp chặt miệng vết thương, tay kia bóp chặt miệng để không nắc thành tiếng. Nhìn kẻ hở dưới chân cửa cô thấy được đôi giày cao gót đen và chiếc lác chân quen thuộc. Nó đang đứng trước cửa phòng cô!!!

May mà tối qua trước lúc ngắt đã kịp nhắn tin cho nó báo cô sẽ ra ngoài sớm. Chứ nếu không, với tính khí của nó, chắc chắn sẽ phá cửa xông vào!!!

Cũng may, hình như nhỏ và cậu làm phân tán sự chú ý của nó. Chứ nếu không, con đau từ vết thương này, cô sắp không chịu đựng được sẽ lộ ngay

Cố gắng lết lên được giường ngủ. Ngọc xem xét lại vết thương mình. Tối hôm qua đã xử lí kịp, bây giờ liền lại rồi. Ôn trời!!!

Tiến lại gần tủ đồ. Vơ lấy chiếc váy đơn giản. Ngọc vào nhà vệ sinh tắm rửa xong lại leo lên giường. Cô ngủ. Bây giờ, cô cần ngủ một giấc. Sau khi tỉnh dậy, đi đến trường muộn một chút như vừa từ công ty đến là được. Trước mắt cứ như thế...là ổn!!!

Chồm lên đầu giường uống tạm 1 viên thuốc giảm đau. Cô mệt mỏi thiếp đi từ lúc nào.

Trong lúc ngủ, Ngọc vô thức hát thầm câu hát. Lời hát như đã có sẵn trong tiềm thức cô tự bao giờ. Tự những ngày xưa ấy.....

"....bao đêm trôi qua chỉ thêm buốt giá con tim

Nhớ hoài, dù là trong giấc mơ...

Bao năm qua đi dường như chẳng thể yêu ai

Vẫn yêu anh, nên chẳng yêu được ai..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Hồ Chí Minh_ Phố sáng trong lành đầy nắng.

Con Siêu xe mui trần màu đen phanh trước trung tâm thương mại CFF D.M.H. Quả là một con xe hiếm có ở Việt Nam. Biết bao người qua lại nhìn vào xuyết xoa. Nhưng thứ còn đáng chú ý hơn chính là chàng trai đang cầm lái con xe đó.

Thân ảnh Lâm cao lớn siêu chuẩn. Bộ complet đen sang trọng. Mái tóc đen nhánh cuốn hút. Chiếc khuyên tai đen lại rất thời thượng. Làm cho bao cô chết ngất hai bên đường.

Ngồi trong xe, anh tháo bỏ tai nghe ra. Khẽ liếc nhìn đồng hồ, còn quá sớm so với giờ hẹn. Vào đây nhắm nháp ít cà phê sẵn tiện làm cho xong dự án đang dang dở, và lại...có cà phê đen lúc này...mới thấu hiểu được nỗi buồn của một kẻ đơn độc.

- Mang đi rửa cho tôi- Anh ném chìa khóa xe cho tên bảo vệ còn mình thì thông thả bước tiếp

- Dạ...thưa cậu!- Bảo vệ kính cẩn đáp. Mau chóng đi ngay, ai mà lại dám làm phật lòng ông chủ nhỏ của cái trung tâm này chứ

Vừa bước vào cửa ra vào, điều mà anh không muốn nhất luôn xảy ra đầu tiên. Đó là trở thành tâm điểm của sự chú ý. Bao tiếng xuyết xoa, trầm trồ của những nữ sinh, những cô gái trẻ làm anh rất khó chịu

- Á~~~ mày ơi. Thiên thần kia!- Ns 1

- Tao đang mơ hay tỉnh- Ns2

- Trông trẻ quá. Sao lại có người đẹp trai đến như thế chứ- Ns 3

- Làm sao để làm quen với anh ấy đây?!- Ns4

.....

Như bỏ ngoài tai tất cả mọi thứ. Anh thẳng chân đi lên tầng trên. Tìm một chiếc bàn ít người qua lại nhất để ngồi. Sau đó ít phút, có một cô gái trong bộ đồ phục vụ đi đến gần anh

- Mời quý khách chọn món!- Cô ta khẽ cất giọng

- Cho tôi cà phê đen ít đường!- Anh đáp ngay món uống quen thuộc không thèm để ý đến cô ta. Tay anh anh mở chiếc cặp lấy laptop và tài liệu ra

- Anh là doanh nhân à? Trông anh có vẻ trẻ hơn tuổi thì phải- Cô phục vụ nhìn những thứ anh đem ra liền hỏi

- À..- Lâm ậm ừ

- Vậy à. Nhìn anh rất là phong độ

-... cảm ơn!

- Chiếc laptop của anh đẹp quá. Anh mua ở đâu vậy. Không phải trong nước đúng không?? Em cũng đang cần mua laptop

- ...

- Hìhì. Không nói giấu gì anh! em là Kiều thư, à....em chưa có bạn trai. Em có thể biết tên anh không?!-- Cô ta cười e lệ

- ...

Anh tháo bỏ cặp kính ra liếc nhìn cô gái trước mặt

Khuôn mặt cô gái này nhỏ gọn, khá là xinh xắn. Có thể gọi là mặt V-Line. Chỉ có điều là không biết vô tình hay cố ý, Chiếc áo somi cô ta mặt bung đến hai cúc trong khi các nhân viên khác đều cài đến sát cổ. Bộ mặt trét khá nhiều son phấn. Thấy anh nhìn nên cố gắng nặn ra nụ cười duyên dáng nhất có thể với anh. Đến đây, dùng đầu gối nghĩ cũng biết, cô nhân viên này đang rất chú ý đến Lâm. Cô ta muốn 'cưa' anh đây mà!!

Nhưng rất tiếc, thái độ của anh là trái ngược hoàn toàn. Anh chóng cảm khê đáp:

- Bạn có phiền vào trong mạng cafe ra cho tôi nhanh nhanh được không. Tôi cần yên tĩnh để tập trung làm việc. Bạn thích trò chuyện thì đi nơi khác vậy!

Nói xong, anh đeo kính vào và bắt đầu công việc

Cô nhân viên đỏ mặt tía tai. Hoi...bị què một chút. Cái gì chứ? Người con trai này không đếm xỉa gì đến cô ta? Cô ta nhân viên xinh nhất ở đây mà. Bao nhiêu nam khách hàng muốn cô ta phục vụ còn không được nữa là.

- Sao bạn còn chưa đi. Bạn không muốn bán hàng sao??

- ...anh...anh...tôi như thế này..Không thấy hả- cô ta lắp bắp

- Bạn muốn tôi thấy gì từ bạn?-- Lâm nhủ mày

- Anh...thực ra tôi...không phải ai tôi cũng tiếp chuyện cả!-- Cô ta nói. Ra chút vẻ tự đắc. Anh bắt đầu nhìn cô ta chăm chú rồi. Haha, phải thế chứ. Dù là ai vào trung tâm thương mại này đều phải liếc nhìn cô. Anh chàng này cũng không ngoại lệ. Cô đúng là tuyệt vời mà!!!

Nhưng, ảo tưởng thường thì kéo dài không được lâu. Lâm chăm chú quan sát cô gái trước mặt mình. Lạnh giọng:

- Bạn này..cho tôi hỏi là bạn được thuê vào đây để làm gì vậy, bạn nói không phải ai bạn cũng tiếp chuyện. Tôi thật không hiểu trung tâm ở đây lại có một cô phục vụ như bạn. Mỗi tháng là bạn trả tiền cho trung tâm hay trung tâm trả tiền cho bạn???

- Cái gì...anh... Dám nói tôi như thế à??!-- Cô ta méo mặt. Nở đom đóm mắt. Anh dám nói thế sao. Anh ta là ai, có bị mù không mà dám phớt lờ cô ta, lại còn dám nói vậy....

- Tôi nói gì sai à?-- Lâm mím môi

- Anh...đồ kiêu ngạo. Anh là ai mà dám nói tôi như thế?

- Vậy thì bạn là ai mà tôi không được nói??!-- Anh chóng cảm khê nhếch môi

- .cái gì...tôi...

- Cậu Lâm. Xe của cậu đã xong rồi ạ- Vừa lúc đó anh quản lý trung tâm chạy lên lễ phép đưa lại cho anh chìa khoá

- Cảm ơn. Anh nhận lại chìa xe một cách hài lòng. Vẫn không quan tâm đến cô gái, tiếp tục công việc của mình

- Cậu chủ thấy trung tâm này sao ạ. Tôi quản lý cậu vừa lòng chứ?!-- Quản lý cười xuề xòa nói

- H...à....cậu chủ??!-- Cô nhân viên hơi hét lên. Anh là ai mà ngay cả quản lý _người cao nhất ở đây cung kính như thế này. Lại gọi là cậu chủ nữa

- Kiều Thư?! Sao cô vô phép thế hả. Có biết đây là cậu Minh Lâm _chủ tịch CFF hay không mà la hét tùy tiện thế??!-- Anh quản lý cau mày khó chịu nhìn Kiều Thư

- Cái..gì...chủ...tịch- Kiều Thư á khẩu

- Sao?? Cô không biết à. Cậu Minh Lâm mới 19tuổi nhưng đã là người thay mặt cho ngài Minh Hải quản lý các trung tâm lớn nhỏ ở việt nam này đấy!

- Trần Thế An. Tôi không cần anh ca tụng tôi. Đi được rồi đó!-- Lâm nhếch môi khó chịu

- Hôhồ... xin lỗi cậu. Tôi vô ý quá. Đi ngay ạ!-- Thế An sợ sệt, quay qua Thư nói nhỏ vào tai cô ta- Cô liệu hồn đó, cậu Lâm rất ghét bị làm phiền. Xung quanh cậu ta đầy siêu mẫu, cô biết Ely-kha chứ, cô ấy là một diễn hình. Không đến lượt con chồn hôi như cô đâu. Đừng có thấy cậu ấy đẹp trai quá mà cưa cẩm. Không có kết quả tốt đâu!!!

Kiều Thư rùng mình. Vội vã vâng dạ chạy vào trong, mặt mày xanh lét

Lâm khẽ nhếch miệng cười nhạt. Cái thể loại như cô ta anh gặp đây. Lẽ ra sẽ không thêm đề tâm làm gì cho một óc, chỉ có điều... mọi hoạt động của anh như khựng lại khi nghe cái tên Ely- Kha...

Ely- Kha. Là tên nghệ danh của Ngọc. Cô là siêu mẫu mà. Đã từng một thời cô là người yêu tin đồn của anh đấy. Vì sao hả? Lúc trước, mỗi tháng anh và Kiệt đều sang Mỹ một lần để thăm Vy và Linh. Nhưng thực chất thì thời gian anh gần gũi cô còn nhiều hơn nó. Mấy bài báo Hàn-Việt còn giật tít lên là: "Ely và Dương Minh Lâm, mối quan hệ bất ngờ; "Doanh nhân quý tử nhà họ Dương đều đặn thăm người yêu mỗi tháng một lần". Ôi dào, xem như thế nào chứ. Chỉ biết làm ngơ như không quan tâm vì cô mở hợp báo đính chính. Mãi mãi trong lòng cô nếu được thì anh chỉ là số 2. Số một là một người hoàn toàn khác...

Ít phút sau, ly cà phê đen anh chờ đợi cũng đã có. Nhưng lần này thái độ của Kiều Thư hoàn toàn khác hẳn với khi này:

- Thành...thành thật xin lỗi cậu. Cà phê đây ạ???- Thư cuối mặt sợ sệt.

- ...- vẫn chăm chú vào laptop. Anh khẽ phẩy tay ra hiệu "để xuống rồi đi đi". Cô ta lập tức làm theo, chạy cong đi mất

Không thêm quan tâm đến cô ta nữa. Anh khẽ liếc nhìn cốc dung dịch đen đang nghi ngút khói. Nâng lên nhấp một ngụm. Đắng, đó là hương vị đầu tiên Lâm cảm nhận được. Cà phê đắng, người bạn của sự cô độc.

Ngày đó...ngày định mệnh muốn quên đi và cũng muốn nhớ lại. Tìm anh hơi nhói. Câu nói ấy quả không sai: cái gì không phải của mình mãi mãi cũng không phải là của mình, dù có cố gắng đến mấy cũng vô ích, cuối cùng chỉ chuốt lấy thảm bại mà thôi!

Tự nhiên Lâm nhớ tới Zak. Đó là câu nói của Zak hay nói.

Từng mảng kí ức từ đầu dần trôi dạt về. Nhẹ nhàng, ảm áp, rồi tan vỡ, lạnh lẽo.

Trên màn hình chính của trung tâm thương mại đang phát những bài nhạc balat nhẹ êm:

" Và ca khúc nhất bản của tuần này. Thuộc về... Người tôi yêu của Chi Dân...

.....

.....

Người tôi yêu tỉnh giấc vào lúc trưa hay ban chiều

Và thường có thói quen thích nướng chiều

Mong người kia sẽ hiểu, không hay giận hờn vu vơ

Vì em tôi nay vẫn còn ngây thơ...

....."

Chiếc laptop được gấp xuống một cách nhẹ nhàng. Lâm tự khẳng định một câu với bản thân: Mình không thể tập trung làm việc lúc này!

Ca từ ấy...quen thuộc nhưng xa lạ. ảm áp nhưng buốt giá!!!

- Người anh yêu...tỉnh giấc vào lúc trưa...hay ban chiều...và thường có thói quen...thích nướng chiều....- mỗi anh tự lẩm nhẩm theo lời nhạc. Bất giác. Một cơn tê ở đầu lưỡi ào tới. Cánh môi như không thể thốt thêm lời...

Sau bao nhiêu hi vọng đều vỡ tan từ giây phút đó. Giây phút cô nói yêu người con trai khác!! Tìm anh đâu! Đau như thế nào cô biết không

Mỗi ngày ngó lơ mọi hành động của cô đối với những thằng con trai khác. Nổi buồn và ghen trời dậy từng hồi. Nhưng, ngoài ngó lơ ra thì anh còn biết làm gì khác. Tại sao? Vì...ghen, làm gì có tư cách để ghen. Đối với cô anh chỉ là anh trai thôi. Quá ngiệt ngã cho một số phận

Anh còn có thể làm gì khác ngoài đứng yên để nhường cho cô hai chữ hạnh phúc mà cô mãi kiếm tìm. Anh chỉ biết một điều, đến khi nào cô mệt mỏi và dừng lại, anh luôn ở phía sau chờ đợi cô.

Chỉ có thể!

.....

.....

Mai Sao school

12A1

Lớp học 19 học sinh nay trở nên trống vắng hơn khi cả cô, anh và hân đều bốc hơi không một vết tích. Tiết 3 lại là một tiết tự học vô bổ đối với cả bọn. Chỉ có một mình nó là đang vui đầu làm việc còn lại 2 cặp vợ chồng kia có vẻ rất thành thạo là đằng khác.

- Ông xã á! Chiều chở đi shopping đi. Anh~~~ My khiêu khiêu vai người yêu bần trên nũng nịu. Thấy Kiệt không quay đầu lại liền ra sức chọt tới tấp
- Rồi rồi. Ok! Anh chở em đi. Đừng chọc ngoáy cái hông của anh nữa được không???- chàng chán nản trả lời
- Hìhì. Có thể chứ. Chở em đi ăn kem luôn nha.- Nàng hí hửng
- Ừ. Đi luôn!- Chàng giờ tay đầu hàng
- Vậy đi chụp hình ngoại cảnh?- nàng hứng khởi chòm dậy quàng cổ chàng mê mẩn
- Oke oke! Đi hết luôn!!!!- Kiệt đưa tay bẹo má người yêu
- Anh. Em muốn ghé cả công viên giải trí!!! Xem phim, spa, mua trang sức,...~~~~~ Nàng ta được nước lấn tới tuông ra không biết bao nhiêu thứ
- Anh chịu em luôn rồi đó!!!- Kiệt lắc đầu
- Hìhì..

Trái với không khí tình cảm của cặp vừa rồi. Phía dãy bàn của nhỏ và cậu coi bộ u ám hơn nhiều. Hải nằm dật dựa ra bàn phía sau nhỏ ngủ khò

Vy ngồi bàn trên. Đáng ra thì thời gian rảnh rỗi hiếm có như thế này nhỏ phải tranh thủ đánh một giấc như cậu, với lại việc hôm qua cũng quá mệt mỏi. Vậy mà nhỏ không tài nào yên được với con hồ ly tình ngồi giả tạo bên cạnh cứ eo éo tiếng thú:

- Vy à. Cái túi xách của bạn đẹp quá. Tự tay bạn thiết kế đấy à. Đẹp quá. Bạn thật là khéo tay!- Song Kiều tíu tít tươi rói nhìn Vy.
- Cô làm ơn cầm hộ cho môi trường trong lành giúp- Nhỏ khinh bỉ nói. Đúng là cái đồ hai mặt. Nhỏ còn nhớ như in khẩu súng mà cô ta cầm lúc định bắt nhỏ trong nhà vệ sinh. Không ngờ từ lần đó cô ta lại càng mặt dày mải dạn hơn. Lúc nào cũng tỏ vẻ như một thiên thần. Không thể tin được 2016 rồi mà vẫn còn thể loại này tồn tại! Đòi...hoá ra cũng như phim
- Minh..xin lỗi. Bạn đừng tức giận. Minh không nói gì nữa đâu- Kiều làm ra vẻ bối rối tội nghiệp vô cùng
- ...cứ đóng kịch vậy hoài không biết mệt hả. Nói cho tôi biết đi. Ai đã trả cat-xê rồi thuê cô diễn vậy hả. Hay là cô diễn free. Nhập vai sâu quá rồi đó rần đọc à- Nhỏ nhếch môi
- ...bạn...sao lại nói mình như vậy.huhu...- cô ta giả vờ khóc lóc. Nhỏ nhìn Kiều tặc lưỡi. Đúng kịch bản phim Hàn Quốc luôn.

Nhưng...đã là phim thì cái thể loại giả tạo này luôn được bảo vệ. Luôn được bênh vực

- Tiểu Thư CL à. Bạn quá đáng với Song Kiều rồi đấy. Cho dù bạn có là bạn gái của Vĩnh Hải hay em gái của Tuấn Kiệt đi nữa thì....- Một nam sinh bất bình nói
- Bạn...đúng là ngang ngược. Kiều năm lần bảy lượt chỉ muốn kết bạn với bạn thôi. Bạn cứ luôn miệng miệt thị bạn ấy thật quá đáng- Một nữ sinh khác tiếp lời
- Đừng thấy Kiều hiền lành như thế mà lấn lướt- Ns3
- Đúng đó!- ns4
- Thì sao? Tôi cứ quá đáng như thế đấy! Làm gì được tôi? Há?! Cái lũ có mắt như mù?- Vy lập tức lên tiếng. Nhướn mày thách thức. Trình độ nhìn người của bọn này sao quá non kém
- Bạn...bạn...- cả lũ cứng họng. Nhìn nhỏ đầy tức giận. Vài người im bật. Vài người chỉ ấp úng đầu lưỡi
- Sao. Định làm gì được tôi đây?- Vy cười đều
- Con kia. Mấy thôi đi!- Kiệt gắng giọng. Liếc qua Vy
- Hừmm...- Nhỏ hậm hực. Ngó lơ. Thẳng chân đứng dậy bỏ ra ngoài. Không quên liếc xéo Kiều một phát

Hà Song Kiều quá hả hê. Haha, thấy chưa, Missteen cô vẫn luôn được bênh vực, vẫn cứ là thiên thần. Đặng Vy nhỏ càng tức giận Hà Kiều cô ta càng có lợi. Nhưng...cái cô ta lo lắng nhiều nhất...chính là HẢI. Anh vẫn ở phía nhỏ. Tại sao chứ?! Cô có gì không bằng nhỏ kiều căng đó??! Tại sao cậu dám thích nó mà không phải cô ta??!

Kiều khẽ quay xuống cau mày nhìn chàng trai đang ngủ phía sau. Ra lộ rõ vẻ không cam tâm

Hải trong lúc ngủ càng thu hút hơn, vẻ nam tính càng quyến rũ. Lại galăng và rất có bản lĩnh. Một người hoàn hảo như thế này, chỉ xứng đáng với Hà Song Kiều này!

Kiệt nhìn qua Song Kiều bắt gặp ánh mắt gian xảo của cô ta, chàng biết ngay mà. Đâu phải ai Vy cũng cư xử như thế. Quả nhiên không phải kẻ tốt lành gì. Đã vậy còn tăm tia đến cậu nữa chứ!

- Vờ à, em qua chỗ Linh ngồi chơi đi. Anh ra ngoài một lát!- Chàng nói với My

- Anh đi đâu?- Nàng hỏi

- Ừ...chỉ là đi vệ sinh thôi- Kiệt cười nhẹ

- Dạ!- My ngoan ngoãn đáp

Nhanh chóng đứng dậy chạy chỗ nó chơi. Kiệt cũng không nói gì thêm. Đứng dậy đi đến bên cậu. Cánh tay của Kiều đang xớ rớ lên lút chạm tóc cậu

- Lấy tay ra- Kiệt gằn giọng

Kiều giật mình. Vội vàng rút tay lại

- Không... Tuất Kiệt ..em chỉ là...- Cô ta lắp bắp

- LIỆU HỒN ĐÓ!- Chàng nhìn Kiều. Cảnh cáo

...- Kiều bắt giác giật mình. Tái xanh mặt mày

- CHẬC. Sao ồn ào vậy???

Hải ngóc đầu dậy. Nhăn nhó gất

- Mày đi theo tao- Kiệt nhìn cậu nói

- Đi đâu? Mà Vy đâu rồi- Cậu chán nản hỏi

- Đầu Gấu vừa chạy ra ngoài rồi- chàng đáp

- Cái gì. Tại sao chứ?- Hải sốt sắn

- Không biết. Nên định đi tìm nè. Mày không muốn đi à??

- Đi. Đi. Chứ. Lẹ lên..

Chỉ một lời nói từ chàng khi nhắc đến Vy. Cậu đã nhanh chóng lôi kiệt đi ra ngoài.

Song Kiều nhìn theo. Cánh tay cô bóp chặt thành nắm. Đáng ghét! Anh em nhà đó, đều là đồ đáng ghét mà!!!

Ánh mắt nó cười khẩy nhìn qua. Cô tiểu thư họ Hà này quả không tầm thường, thân thể của cô ta ra sao?? Nó thắc mắc rồi đây. Họ Hà cũng không nhiều, chắc điều tra sẽ dễ. Đúng là thú vị! Hiếu kì rồi đây!

- Linh, cười cái gì đó- My nhìn nói hỏi

- À...không!- nó nhàn nhạt đáp. Quay sang tiếp tục công việc

- Hừm~~~~hôm nay buồn quá. Con Ngọc chuồn đâu rồi trời

- Nó đến LA mà!- nó vừa làm việc vừa trả lời

- Ủa đâu có. LA đóng cửa 3 ngày mà. Người ra lệnh đó là con Ngọc. Mày không biết à?- Nàng nói

- ...khi nào?- Linh ngạc nhiên nhìn lên

- Mới..hôm qua! Tao nghe thư kí nói vậy! Sao?- My thắc mắc

- Không có gì! - Nói xong nó lại gục mặt xuống bàn

- Ở kia...Ê con kia. Đang nói chuyện ma. Ngược cái bản mặt lên đây coi.

-...

-....ê...

-...- nó vờ như không nghe để my tức xì khói. Là thật. Vậy...là sao? Cô...đã đi đâu? Lúc nào? Ban sáng?? Hàng động mượn áo khoác của nó tối hôm qua... Hôm qua, đâu có lạnh??!

Ngay lúc đó. Từ ngoài cửa cả lớp nh xôn xao cả lên. Có một người bước vào!

- Ô... Ngọc- My gọi lớn

Giật mình, nó cũng ngược nhìn theo!

- Ủ...tao đây!- Cô khề đáp

Áo Somi kín cổ đen và vái đen. Đội thêm cả mũ lưỡi trai đen. Ngọc từ từ bước vào lớp và lại gần chỗ nàng và nó:

- Gì đây. Style này là sao?!- My méo mặt

- À...ừm. Đổi phong cách một chút-cô đáp. Nhẹ ngồi xuống cạnh nàng

- Chào!- nó nói. Mắt như vẫn không rời laptop

- Hìhì. C..hào- cô cười tươi

- Ăn mặc gì mà đen thui vậy. Cái này chỉ hợp với con Linh hay con Vy thôi mà- My nhìn ngọc phán

- Ý mà là sao- nó lườm nàng

- À...không. Tao có ý gì đâu- my xuề xòa

- Thôi được rồi. Tụi bây làm gì vậy hả. Tao mới vô thôi mà!- Ngọc can

- Mà mà có mà vào. Anh Minh anh Lâm đi hết rồi. Chồng tao với Vy và Hải thì vừa ra ngoài. Ngồi với cục đá này chút nữa tao buồn đến chết mất- Nàng kêu ca

- Gì- nó trợn mắt

- Keke. Gì gì mà gì. Có Ngọc rồi. Không thèm mi nữaa,pleu- Nàng đắc ý

- Haha...- cô cười nhẹ

- Ngọc này. Tiết tự học. Lấy ipad ra đi. Thử game mới công ty tao nha- my nói

- Ok. Đứa nào thắng một châu kem- ngọc nháy mắt

- Mà thua là chắc

- Thử xem..

....

.....

.....

Linh thờ dài nhìn hai con bạn. Đúng là hợp thiết. Cũng tốt. Có thể yên tĩnh làm việc. Chỉ có điều...cô...???? Nó cảm thấy có chút gì đó bất ổn.

.....

.....

Trung tâm thương mại CFF D.M.H

- Tính thẻ cho tôi!- Lâm lạnh lùng nói. Thấy về phía bàn tiếp tân một chiếc thẻ trắng

Cô tiếp tân ngược mặt lên liền nhận ra chủ tịch liên huỳnh hoảng đáp:

- C...cậu Lâm. Đối với cậu thì không cần đâu ạ!

Anh nhìn cô ta. Xem ra cũng trạc tuổi 30. Biết đến anh. Tốt, không nông nổi như cô bé nhân viên vừa rồi.

- Không sao. Cứ thanh toán cho tôi. Đây là lệnh- Anh ôn nhu đáp

- Dạ!- Được lệnh của sếp. Cô ấy an tâm làm theo. Không ngờ cậu nhỏ dù trẻ tuổi nhưng học cao, lại hiền lành như thế. CFF sau này trong tay anh chắc chắn bành trướng hơn nữa!

Nhận lại tấm thẻ từ tay, anh rào bước đi đến khu trang sức. Hôm qua là ngày 13 thứ sáu, vậy hôm nay...ngày 14. Ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân, và sau lễ tình nhân 3 ngày...là sinh nhật cô. Từ lúc vào đến lúc uống cafe Lâm đã rất phân vân, có nên vào đây hay không, mọi năm...anh đều tặng quà cho cô. Trừ năm ngoái! Vậy còn năm nay, anh có nên tặng hay không đây? Đang đấu tranh tư tưởng một hồi lâu. Ấy vậy mà anh đã đến trước một gian trang sức từ lúc nào. Chiếc lắc tay mảnh mai bằng bạch kim đập ngay vào mắt anh. Đẹp quá, Vy thiết kế có khác(CFF và CL hợp tác nên các mặt hàng của CL đều được bán ở các khu mua sắm của CFF. Mà mặt hàng của CL tất nhiên là Vy làm ra)

Hoạ tiết rất tinh tế. Rất nhẹ nhàng. Lại làm bằng vàng trắng. Anh là con trai nhưng nhìn vẫn thấy vừa mắt. Cô đeo vào...chắc là đẹp lắm đây

- Quý khách muốn mua gì ạ- người nhân viên nhìn Lâm hỏi

- Cho tôi xem cái kia!- Một giọng nói vang lên cùng lúc với Lâm

- Ồ...xin lỗi.. Mặt hàng này là độc nhất vô nhị do CL làm ra. Chỉ có một cái thôi ạ!- Người nhân viên ra vẻ khó xử

- Cái gì sao có thể như thế được. Anh kia, tiểu thư đây đã chấm cái đó rồi. Anh chọn cái khác đi!- Nghe giọng nói lãnh lết của cô gái bên cạnh Lâm biết ngay là một cô tiểu thư chanh chua. Anh xoay mặt sang nhìn cô ta nhàn nhạt đáp:

- Tạo sao tôi phải chọn cái khác mà không phải là cô?

- Là tại vì tôi là con gái...còn anh là con trai, không biết nhường nhịn phái nữ à...ơ.....- Cô gái nhìn anh quát lớn rồi khựng lại. Trước mặt cô.... Một anh chàng đẹp trai hơn cả hoàng tử trong truyện cổ tích!!! Lần đầu tiên cô ta gặp một người đẹp như vậy. Một soái ca như trong truyện ngôn tình!!!!

Lâm khẽ nhìn cô ta. Gì vậy, sao lại bị đơ như thế? (shin: sếp còn hỏi! Tại sếp đấy!)

Anh đoán không sai...là một cô tiểu thư ăn mặc sành điệu. Chắc là con cái một tập đoàn kết xù nào đây! Tốt nhất...không nên dây vào.

- Cô nói đúng. Tôi là con trai. Tôi sẽ nhường. Cô thích thì cứ lấy!- Lâm lạnh lùng đáp, xong xoay mặt đi

- Ồ..ơ..khoan đã!!!- cô gái vội vàng nắm lấy bàn tay anh

- Sao?- anh cau mày nhìn cô ta

- Anh...tên là gì??? Tôi rất thích những người đẹp. Muốn...đi...chơi với tôi không???- Cô gái lắp bắp nói

- Cái gì??

Lâm méo mặt nhìn cô tiểu thư kia. Lại cái gì nữa đây??? Sao anh luôn gặp rắc rối với con gái thế!!!

O.s

(Hi mina-san, dạo này shin bận dữ lắm. Huu, lướt đọc, cmt, ib giảm thấy rõ, nhưng chịu thôi. Shin biết mình viết tm rất lâu, cũng muốn nhanh lắm, nhưng không có tgian. Xin hứa vs mn là 1 tuần ít nhất sẽ có 1 chap. Đừng bơ mình nha.

Mình có vài điều muốn nói:

Thứ nhất. Mình viết vì mục đích giải trí, xả bớt stress và đam mê thôi. Mn đón nhận là vui lắm r. Mình cảm ơn nhieu lắm!

Thứ hai. Mình bik có 1 bộ tm cùng tên TTSSQ của chị hoàng yến nên k bik vì sao mà mn đọc nhầm nói tm của mình sao giống tm "tiểu thư hoàn hảo và công tử lạnh lùng" của ken quá. Mình xin đính chính lại. Là bộ tm TTSSQ của mình k nháy bất kì 1 phiên bản nào hết. Motif dạng 8 rất phổ biến nhưng mình chắc chắn là tất cả ý tưởng này mình đều tự nghĩ ra. Mà đã tự nghĩ ra thì k thể có sự trùng lặp đc. Mình đã bỏ ra tgian đọc tm của hoàng yến thì mới thấy là hơi giống tm của Ken thật. Về sự việc này thì mình bức xúc dùm cho chị ken chút xíu thôi. Nhưng cái chính là mình pùn vì bị các bn nói mình "đạo tm" mong các bn xem xét lại

Thứ 3..còn về chuyện tình của Lâm và Ngọc lần này sao mấy bạn ib xối xả vậy ạ. Thật ra k phải như các bạn nghĩ đâu. Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó. Mn cố đợi xem nha. Hi!

Thứ 4. Dạo này k ít khu thời cmt, ib đc, mình cũng bần lắm. Tuy nhiên, các bn cứ góp ý, cmt, ib thoải mái, mình sẽ dành tgian đọc thiết kĩ! (cmt trên santruyen.com hay sstruyen.com mình đều thấy) mình còn lập 1 nhóm trên f"oanh shin_ đọc truyện online bởi oanh shin". Tại vì thấy ai cũng có trsg riêng. K có thì lạc hậu quá nên lập bừa thêm vài bạn vào, (lâu r k lên k bik đc bnhiu bn tgia r nữa) mn ai thích thì ủng hộ mình nha, ở đó đăng tải toàn bộ

trn mình vít^^.

Đc r, thanks mn nhiều lắm!

Arigatou- na!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Valentine _ Anh Trai Và Em Gái!

- Cái gì?- Lâm méo mặt nhìn cô tiểu thư kia. Sao anh gặp đủ chuyện với con gái thế này?!

- Tôi kết anh rồi đó. Đi chơi với tôi không! Đi chơi với tôi là một niềm vinh dự cho anh đó- Cô gái tự tin nói

- ...Xin lỗi. Tôi không rãnh- Anh lạnh lùng đáp, xoay lưng đi thẳng

- Ê... Khoan đã- Cô gái lấp bắp, vội vàng chạy lên trước mặt Lâm chặn lại

- Cô bé à. Tôi không có thời gian rãnh rồi như cô đâu! Phiền cô tìm người khác đùa giỡn- Anh cau mày

- Cái gì??? Đùa giỡn?? Được bản tiểu thư tôi mời trước là vinh dự của anh rồi đó. Nói tóm lại là tôi kết anh rồi, đi chơi cùng tôi đi!- Cô gái lớn giọng

---

Hồ Viễn Phương(17 tuổi) con gái út tập đoàn UNP. Thuộc dạng đánh đá, kiêu ngạo, khá là xinh đẹp. Thích nhất kiểu người đẹp trai và lạnh lùng như trong tiểu thuyết(bạn này cuồng ngôn tình đấy). Trẻ con, ngổ ngạo. IQ 3 chữ số.

- Tôi từ chối- Anh thẳng thừng nói

- Tại sao. Anh không cảm thấy vinh dự sao. Tôi mời anh thật đấy!!!- Phương ngạc nhiên trước thái độ của Lâm

- Tôi không dám nhận cái vinh dự đó

-Nhưng...nhưng..tôi không biết, bây giờ tôi muốn anh đi chơi với tôi.. còn không cho tôi biết tên trước.. anh..tên gì. Bao nhiêu tuổi- Phương nhìn Lâm hỏi. Quan sát anh hồi lâu. Ặc, đúng là càng nhìn càng thấy đẹp. Chất giọng rất quyến rũ. Mặc đồ chắc là doanh nhân hay nhân viên văn phòng gì đó. Nhưng sao trẻ thế này, lại còn để mái tóc thời trang đó, đeo khuyên tai nữa chứ. Phong thái rất lạnh đậm, chừng chạc. Trời ạ, ăn đứt mấy oppa Hàn Quốc luôn

Cánh môi Lâm hơi nhếch lên. Sao mà ăn nói con nít quá. Lại 1style con nhà giàu được nuông chiều nên đâm ra ngang tàn đây mà. Đúng thật....

- Đây bạn trẻ. Tôi đã nhường chiếc vòng tay ấy cho bạn rồi. Nếu bạn đã vừa ý rồi thì mau đi mua nó đi. Tôi rất bận. Bây giờ tôi phải đi.- Anh nhếch môi, móc điện thoại trong túi ra- Đưa xe ra trước trung tâm cho tôi.

Nói xong, anh hờ hững đi ngang qua Viễn Phương không thèm nói thêm điều gì nữa

- Ồ...ơ...

Phương như đứng hình. Cái gì vậy, anh ta là ai mà không thèm đoái hoài gì đến cô??? Không biết...cô chính là con gái tập đoàn UNP à. Ở trường cô là Princess đấy. Cute dễ thương như vậy mà anh ta không thấy hả?!

- Anh...anh kia. Anh là người đầu tiên dám ngó lơ bản tiểu thư đấy. Ai cho phép anh nói tôi như thế hả. Tường đẹp trai là ngon lắm à. Chỉ muốn đi chơi chung thôi mà. Đồ mất bị bù lệch ăn.. đồ làm phách...đồ chảnh choẹ...đồ...đồ...

Viễn Phương á khẩu, đỏ mặt tía tai. Tất cả mọi người đều đang nhìn cô bằng con mắt dị hình. Chết tiệt, bẽ mặt quá.

Vội vàng nhìn lại hướng anh đi. Ồ...đi mất rồi.

- Asssi. Sao đi lẹ vậy chứ...đồ chảnh choẹ. Tên đẹp trai này...dám hành động như vậy với mình. Được rồi, anh chờ đó, anh đã lọt vào mắt xanh của Hồ

Viễn Phương tôi rồi. Nhất định anh sẽ thích tôi cho xem!!!

Nói xong, Phương vùng vằng bỏ đi. Đoạn, cô bé lên taxi đi về nhà. Đúng là một buổi sáng bức mình, lần đầu tiên trong đời Phương bị người khác chống đối. Cô phải điều tra về anh

- Cho xe đến đón tôi- cô hét gất qua điện thoại

- Vâng. À...cô chủ. Lão gia đang tìm cô ạ- đầu dây bên kia đáp

- Cái gì. Tại sao papa tìm tôi chứ

- " Dạ, ông chủ muốn cô đi gặp đối tác với ông ấy. Kì này nếu cô từ chối, lão gia sẽ khoá thẻ tín dụng của cô"

- Ashi. Được rồi. Tôi đi là được chứ gì. Lần này ông già lại muốn may mắn đây mà~~

.....

.....

.....

Mai Sao school

Phòng y tế

Ngọc đảo mắt xung quanh xem xét. Thấy không có ai cô mới yên tâm bước vào. Phù_cô thở phào nhẹ nhõm. Lúc này thấy cô y tế ra ngoài rồi. Nên lên vào đây thay băng gạc cái đã. Từ sáng đến giờ rồi mà!

Nhẹ mở dần cúc áo ra. Quả nhiên như cô nghĩ, miếng băng đã bị thấm đỏ thẫm. Hazz! Thật là phiền phức. Vừa đau, vừa nhức, lại rỉ máu. Cái số cô nó khổ thế đấy, hết đau tinh thần lại đến thể xác, xong rồi lại vừa tinh thần vừa thể xác luôn!

Nhẹ tháo dây băng trên người ra:

- Á!- Ngọc cắn chặt môi. Sao lại đau rát thế này!

" Brùm...brùm..."

Bỗng ngay lúc ấy, chiếc điện thoại Ngọc chọt rung

"Khi thật, đúng lúc này lại gọi!!!"cô nhăn mặt

Nhấn nút một phát rồi kê vào vai:

- Alo...ai..ai vậy ạ?- ngọc nói bằng giọng khá yếu. Vết thương này làm cô lóí quá

- "...là tao!"- đầu dây bên kia, là nó. Vẫn chất giọng lạnh băng

Ngọc hoảng hốt. Vội vàng nhìn lại màn hình điện thoại. Chết tiệt, 3 chữ "anh người yêu" hiện lên trên màn hình (Shin: bà cái tên danh bạ Linh như vậy đấy -_-). Hazz! Cô đúng là cái đồ xốn xác mà. Chưa nhìn tên đã bắt máy rồi~~~

- A...aa...Linh... Linh hả- Ngọc vội giẫy nảy

- "...giọng mày có vẻ yếu. Đau ở đâu à?"- nó hỏi

- Đau..đau gì chứ. Không có!!!- Cô giật nảy người. Gượng cười đáp

- "...mày đang ở đâu?"

- Tao hả. Ừm, tao đang trong nhà vệ sinh. Bụng cồn cào từ sáng đến giờ. Chắc...vì vậy mà tao hơi khó chịu trong người. Hi!- Ngọc trả lời. Dùng cánh tay bóp bụng lại nén đau. Không thể để người khác phát hiện ra cô ở đây được. Đắt biệt là nó!!!

- "..."- nó hơi im lặng, cô có chút lo lắng. Sự im lặng của nó... Nó không nghi ngờ gì chứ???

- G...ọi tao có việc gì không babe!!!- Ngọc nhanh chóng lảng sang chuyện khác

- "...không có gì. Chỉ là muốn xác định mày đang ở đâu"- nó nhàn nhạt đáp. "Tách" một âm thanh vang lên từ trong điện thoại. Cô khẽ nhúu mày...âm thanh này...

- Linh...mày...âm thanh đó...- môi Ngọc khẽ nhếch

- "...."

- ...mày..đang làm gì.- Ngọc nghi hoặc. Cô đột nhiên cảm thấy bất an trong lòng.

Phía bên kia đầu dây, môi nó hơi nhếch lên. Khẽ cười khẩy. Píp_nó chợt tắt con iphone 6

- Alo...alo...- cô nhủ mày thật sâu. Đáp lại cô là 3 tiếng tut ngắn dài

"Tách"...." Tách"...._ Hai âm thanh lại lặp lại.

Ngọc khẽ xoay đầu ra phía sau. Tìm cô choạng mắt một nhịp

Khung cửa sổ phía sau chốt bị mở ra....ánh sáng chiếu rọi vào.....có một cái bóng đang đứng ở đây sau màn cửa

Tóc dài, thanh mảnh. Dáng đứng thản nhiên ngăm ra không gian bên ngoài cửa sổ. Bóng dáng này...

- Là tiếng mở chốt cửa- giọng nó cất lên sau tấm màn

- Lin....h... Linh...- Ngọc lấp bắp

Nó khẽ xoay người lại. Vén bức màn lên dần tiến về phía cô

Cộp...cộp...cộp...

1...2...3 bước

Hiện giờ nó đang đứng đối diện Ngọc. Ánh mắt lạnh băng nhìn cô:

- Mày còn giấu cả tao?- nó nhướn mày nhìn cô

- Tao...- Ngọc cứng họng

- Cả 3 đứa không ai đáng để mày tin tưởng sao?

- ...không..phải vậy, Linh. Tao...tao không muốn làm mọi người lo lắng- Cô khẽ đáp

- Lo??? Mày giấu giếm tao như vậy còn làm tao la lắng hơn đây!- nó cau. Hét lên

- Tao...

- Tao...tao cái đánh. Mày sao thế hả, mỗi lần bị đứt tay thôi mà đi viện kiểm tra đến 3, 4 lần sợ để lại sẹo, động lực nào mà ngu ngốc che dấu vết thương lớn cỡ này thế hả?!- nó nắc nheo

- ....xin lỗi...- cô cúi gầm mặt

Nó khẽ liếc nhìn vết thương trên bụng Ngọc, nó còn khó chịu hơn:

- ...đừng nói với tao mày tự lấy đạn ra!

- ...- Cô khẽ gật gật

- Ashit~~mày điên rồi Ngọc!

Một cơn gió phút chốc thổi qua khung cửa sổ. Cô nhìn nó...một giọt nước mắt từ khoé mắt nhỏ rơi xuống. Điên? Cô điên ư. Hình như là đúng đấy!

- Ngọc???- nó ngạc nhiên

- Phải...tao điên rồi...điên rồi... Linh ơi!- Ngọc khẽ thụp xuống nền gạch trắng xoá

- Bình tĩnh...mày sao vậy?- nó hốt hoảng chạy lại lay lay cô.

- Hic...huhu...- Ngọc ôm lấy nó nức nở

Linh ngạc nhiên nhìn cô. Nhỏ này...bộ dạng này là sao?

- ...ngọc..mày đâu phải là người dễ khóc. Mày là Bạch Hạc...là Kị tướng. Đúng không..bình tĩnh lại đi!!!- nó mấp má môi. Cô...cô mặc dù là mẫu con

gái mỏng manh dễ vỡ. Nhưng...số lần nước mắt cô rơi rất ít. Đã vậy, đa phần là giả tạo, là đóng kịch thôi. Còn với nước mắt thật sự ...trước mặt nó..trước giờ chưa đến ba lần. Vậy bây giờ...

- Cuối cùng...vẫn bị mày phát hiện. Đúng là...khổ sở như thế nào cũng không qua mắt được... Huyết Mộc... Tây Đại Thiên Vương....anh em các người- Ngọc cười đắng. Đúng thật...khó khăn lắm mới che giấu anh được, nhưng rồi lại bị nó phát hiện

- ...mày nói Lâm..anh ta sao...mày giết cả Lâm- nó tròn tròn mắt

Ngọc không thể ngừng khóc. Nước từ khoé mắt liên tục rơi. Cô đúng là một con nhỏ thảm hại. Đã nói là cố gắng không cho ai biết, không được mềm yếu trước mặt mọi người... Nhưng mà...cuối cùng thì sao. Lại không thể ngừng khóc trong vòng tay Linh như thế này....."Ngày đó là vì anh...bây giờ là Linh...anh em họ Dương nhà các người sao lại lợi hại như vậy chứ? Làm cho tôi khóc dễ như vậy..." ngọc tự trách mình

Nó vỗ vỗ lưng Ngọc...cô còn nức nở hơn. Không được rồi...

- Đề...tao gọi cho Lâm. Bình tĩnh đi- nó vội vả lấy điện thoại ra. Phải. Gọi cho Lâm. Những lúc Ngọc như thế này có lẽ anh biết được phải làm gì.

- Không...đừng...đừng gọi...- cô bấu chặt vai nó

- Tại sao?

- Tao...không muốn anh ấy biết!- ngọc nức nở

- Mày tự làm khổ mày như thế nào sao?!- nó gắt

- ...anh ấy....tao không muốn nhận được sự thương hại của Lâm- cô khề nói

- Thương hại? - nó nhủu mày sâu. Cô nói gì vậy???

- Mày...không tin đúng không. Haha. Cả tao cũng vậy đấy...nhưng...là sự thật... Sự thật...

Cô bấu lấy vai nó. Ghi chặt. Nhìn ánh mắt cô sao bi thảm đến vậy???

- Mày...tao có chuyện này muốn nói cho mày nghe!!!- Cô khó nhọc nói

-...- Linh nhìn Ngọc. Ánh mắt lạnh lùng của nó trở nên hoang mang khi nghe cô nói

.....

.....

Lâm rời khỏi trung tâm thương mại, anh đến thẳng chỗ hẹn để gặp đối tác.

Đối tác làm ăn của Lâm là Hồ Viễn Thiện, sở hữu tập đoàn UNP. Ông ấy đang giữ phần trăm cổ phần lớn của công ty anh. Cho nên là bằng mọi giá hôm nay phải kéo được người này về phe mình.

- Cậu Dương. Bên này...!

Lâm ráo mắt sang phải, nơi một người đàn ông trung niên với nụ cười phúc hậu đang vẫy tay với anh:

- Ông Hồ. Xin lỗi, tôi đến muộn!- Lâm bước đến lịch sự đáp

- Không trễ không trễ. Là tôi đây đến sớm. Cậu Dương rất đúng giờ!- Hồ Viễn Thiện vui vẻ đáp, choàng tay bắt tay anh- Mời ngồi!

- Xin thất lễ- Lâm đáp. Anh ngồi xuống đối diện ông Hồ

- Ta vào thẳng chủ đề chính chứ!- Ông Hồ nói

- Vâng. Tùy ngài- Lâm nhanh chóng lấy trong cặp da ra 1 phong thư màu đồng- Đây. Mời ngài xem, dự án mới của CFF. Thị trường bất động sản tuy là lĩnh vực mới của CFF, nhưng chúng tôi đã đầu tư rất kỹ lưỡng. Nhân viên đã được cử đi học thêm 3 tháng về lĩnh vực này. Địa bàn đầu tư cũng rất tốt, rất có tiềm năng, ngài hãy xem xét kỹ lưỡng, chúng ta hợp tác lâu dài

Hồ Viễn Thiện đưa tay đón lấy tập hồ sơ mở ra xem. Đúng là rất hợp lý về mọi mặt, không có gì mờ ám về các nhà đầu tư, kế hoạch rất logic. Miệng ông khẽ cười mỉm, ra ý hài lòng. Nếu không nói ông thật không biết, đây là kế hoạch do một doanh nhân trẻ nghĩ ra. Lại là lần đầu tiên nữa chứ. Thật bất ngờ, đúng là tuổi trẻ tài cao

- Ngài thấy sao?!

- ...quả thật rất hợp ý tôi. Như kế hoạch thủy sản lần trước, tôi rất vừa ý!- Hồ Viễn Thiện xem xét rồi nói

- Quá khen. Ông Hồ!- Anh cười lịch lãm
- Được. Tôi là người nhanh gọn. Tôi đồng ý hợp tác!- Ông Hồ đáp
- Ngài quả là người quyết đoán. Ông Hồ, quyền lợi cỡ phần, nhất định tôi đây không phụ ngài
- Được rồi. Mừng hợp tác. Bữa cơm này, tôi đãi
- Làm vậy cũng được sao- Lâm nhìn ông Hồ khách khí
- Được được. Chỉ là một bữa cơm. Không đáng. Tôi rất thích cách cư xử của cậu Dương đây- Hồ Viễn Thiện cười khà. Ông khẽ quan sát Lâm. Về ngoài rất trẻ trung. Đúng là tuổi trẻ tài cao. Ngoại hình khôi ngô tuấn tú. Cách ăn nói rất điềm đạm, uy quyền, tự tin, phong thái nhã nhặn, lịch lãm, lại hiểu chuyện, có tài. So với thanh niên thời đại ngày nay, tìm đâu ra một chàng trai tốt như thế này!
- Cậu Dương này, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?!- ông hồ hỏi
- ...tôi 19- anh khẽ đáp
- Thật ra...hôm nay tôi đi có mang con gái theo. Con bé sắp đến rồi. Cậu không thấy phiền chứ?!- Ông Hồ nói giọng ầm ỹ
- Lâm lập tức nhìn lên. Con gái? Nhìn về mặt của ông Hồ. Anh lơ mơ đoán ra ý của ông. Lập tức đáp:
- À...không phiền. Được diện kiến Thiên Kim Hồ tiểu thư là niềm vinh hạnh của tôi!
- Mặc dù anh rất ghét những loại may mắn kiểu này. Nhưng, nói gì thì nói. Đối với đối tác lớn, nên cởi mở một chút cũng tốt. Chỉ cần gặp thôi, từ chối khéo là được!
- A..thế tốt quá. Chỉ sợ cậu bận rộn. Không rảnh rỗi thời gian cho cha con tôi- Hồ Viễn Thiện khẽ cười, quả là truyền nhân của "huyền thoại doanh nhân" Dương Minh Hải. Con cái nhà gia giáo. Hiểu chuyện...
- Ngài không cần phải ngại!
- Ồ kia! Vừa nhắc nó đã tới
- Viễn Phương đẩy cửa bước vào. Cô mặc bộ váy xanh thạch anh qua gối. Về mặt chán nản và bất lực. Cô không cam tâm, đường đường một chị đại trường học, có danh tiếng, sành điệu, mà lại phải đi may mắn theo kiểu này. Thật không cam tâm. Rồi papa lại đi giới thiệu một tên khờ khạo, chỉ biết học, hay một tên thành đạt mặt mày xấu hoắc, hay là một ông chú quê mùa suốt ngày chỉ lo kiếm tiền. Ày, Phương chán ngấy mấy cái thể loại đó rồi nhà. Thật là bức mình. Phải chi...được gặp lại anh chàng hồi nãy. Woa, đẹp hoàn hảo đến vậy đâu có dễ kiếm. Dù anh ta hơi bất lịch sự, nhưng thể loại soái ca ngôn tình như vậy cô mới thích. Hầy, nhưng mà biết làm sao được, papa sẽ cắt tiền tiêu vặt nếu không nghe lời cho coi!!!
- Phương à! Bên này con...
- Đó. "Ông già" cô đó. Chàng trai ngồi đối diện đang xoay tấm lưng về phía cô, chắc là kẻ papa cô muốn giới thiệu đây mà. Ha, nhưng không sao. Cứ chờ đi, kinh nghiệm tình trường bao nhiêu năm(shin: Vàng, cô mới 17tuổi. Được bao nhiêu năm?) bản cô nương đây tiền mi lên đường ngay ấy chứ!
- Con chào papa!- Viễn Phương chán nản gập đầu trước ông Hồ
- Ủ...lại đây ngồi đi con...- Ông Hồ ân cần
- Viễn Phúc liếc nhìn tấm lưng kẻ đang cắm cúi trên laptop. Xi_tham công tiếc việc đến vậy nhĩ. Motif cũ đây mà. Được cứ chờ coi.
- Phương ung dung đi lại chẳng buồn liếc nhìn chàng trai đang ngồi một cái. Đi đến chỗ papa đối diện anh ngồi xuống
- Cộp...chiếc bút trên bàn Lâm khẽ rơi xuống, anh theo phản xạ liền cúi xuống nhặt lên.
- Phương nhìn đồng hồ thấy tờ đầy chữ và một đồng cơ sở cùng chàng trai đang cúi nhặt cây bút liền ngáp dài một cái
- Con với cái..con ý tứ chút đi!- Hồ Viễn Thiện nhìn con gái chặt lưỡi
- Papa à...chẳng phải muốn con đến ăn cơm sao. Ý tứ gì chứ. Mình là bố con mà- Phương ngáp thêm một cái nữa, ngoáy ngoáy lỗ tay đáp
- Con..ta thật tức chết...- Hồ viễn Thiện nói nhỏ vào tay con mình
- Con làm sao?- cô ghéech mặt khinh khinh
- Ta...

Thấy ông Hồ cứng họng. Phương vô cùng đắc chí. Haha, thấy thái độ vô phép của cô chưa, tên kia. Anh ta nên tránh xa cô thì hơn

Nhưng, Viễn Phương chỉ đắc ý được một lát, tích tắc 3s sau....

Anh từ từ ngước mặt lên, khẽ cười mỉm nói:

- Xin chào Hồ Thiên Kim!- Anh nói bằng chất giọng trầm ấm của mình

- Thấy chưa. Cậu Lâm đây lễ độ chứ không như con. Chào lại người ta đi chứ!!- Ông Hồ khó chịu

Phương đứng hình. WTH???

Cái...gì...vậy????!

- Anh...anh.....- Cô lấp bắp. Chỉ vào mặt Lâm

- ...con sao vậy.. con quen cậu ấy à- Hồ Thiên hỏi

- Con...ba...ba à...ba....anh ta....anh...ta....- Nói không ra hơi

Đây??? Là anh chàng trong trung tâm thương mại đây mà.... Không phải chứ, đối tác của papa là anh ta??? Tên đẹp trai bất lịch sự!!!

Trong lúc Phương đang há hốc mồm nhìn anh. Anh chẳng buồn để ý đến, chỉ khẽ liếc qua cô một cái. Nhận ra được là cô gái lúc đó. Quả nhiên...lá ngọc cành vàng.

Viễn Phương cứng ngắc mình mẩy. Ôi mẹ ơi, dù biết là kẻ đáng ghét nhưng...Ặc, đúng là cảm giác đơ này. Đẹp trai không chịu nổi!!!

- Cậu Dương. Thật thất lễ, nó là vậy đấy- Ông Hồ nói

- À...không. Tiểu thư rất có cá tính ạ!- Lâm mỉm cười đáp

Thích_Tim Viễn Phương choạng mắt một nhịp. Ặc, nụ cười giống thiên thần quá!

- Quá...quá khen!- Cô đỏ mặt đáp

- Ngài Hồ. Hợp đồng xong rồi đây..ngài có cần xem qua...

- Ấy ấy...cứ để sau. Ta dùng bữa đi. Thức ăn tới rồi- Hồ Thiên nhanh chóng cắt lời

- À...- Anh ậm ừ

- Phương này. Đây là cậu Minh Lâm. Chủ tịch CFF Việt Nam- Quay sang anh- Cậu Dương, con gái tôi_Viễn Phương

- Thật là một cái tên đẹp- Anh nhìn Phương nói

Phương ngó người. Tim đập nhanh quá. Má ơi, ngày càng giống trong ngôn tình rồi!!!

Hồ Viễn Thiên nhìn con gái. Khẽ vui mừng, haha xem ra nó thích cậu Dương này rồi. Thấy vậy, ông bồi thêm một câu:

- Cậu đây mới 19 tuổi đã nắm giữ nửa tài sản gia đình. Biết đầu tư và là một doanh nhân thành đạt rồi đấy! Con phải học hỏi biết không?!

19tuổi. Ặc, trẻ quá vậy. Không thể ngờ....Phương như lơ lửng chín tầng mây xanh. Bao nhiêu bức tức bị xua đi mất, thay vào đó là một cảm giác thật lạ.

Lúc này, người phục vụ bưng bê thức ăn ra.

Dọn món lên, xong. Ông Hồ lên tiếng

- Mời dùng!

Bữa ăn diễn ra trong một không gian khá là ngọt ngào đối với Phương. Cô khẽ liếc nhìn anh, tim đập loạn xạ, cả đến ăn cũng đẹp. Wa...a a. Không chịu nổi(shin: huyết, phát hành chính, bạn đã mê trai quá mức cho phép)

Không ngờ có một người lại hoàn hảo như thế này.. A, giọng nói của anh đang trò chuyện với papa cô mới nam tính làm sao.

Lâm theo phép lịch sự, gấp cho Phương một miếng thức ăn. Cô ngượng đỏ cả mặt. Lí nhí cảm ơn!

Sau khi ăn xong. Ông Hồ có nhã ý mời Lâm đến công ty ông, để bàn bạc tiếp về công việc. Nhưng anh vốn là người bận rộn đành từ chối khéo. Chào ông Hồ xong, anh khẽ bắt tay rồi đứng lên ra về. Thấy thế Phương liền quay sang trách cứ papa mình

- Papa à! Sao để anh ta đi dễ dàng như vậy chứ
- Haha...con gái ta thích cậu Dương rồi phải không- ông chọc con gái
- Con..con...thì.. Anh ta cũng tạm...- cô ấp úng
- Tại con thôi. Ai bảo mấy hôm trước con làm dữ với người ta chẳng chút. Lần này định gọi con đến xem cậu ta xem có vừa ý không, ta mới tính tiếp chứ?!
- Tại... Mấy người trước con không thích ..
- Bây giờ thích rồi chứ gì?!-- Hồ Thiện ả ý cười
- AA...papa chọc con..- cô đỏ mặt
- Haha..ta cũng rất ưng cậu ta. Con thấy được thì ta sẽ tiến tới
- Không...con muốn được tự nhiên. Papa cứ mặc con đi
- Cũng được...!

Viên Phương thấy lòng như rộn rã cả lên. Cô quyết định rồi, cô sẽ làm cho anh ta trở thành bạn trai của cô!!!!!!

.....

.....

.....

Lâm đi thẳng đến công ty làm việc, rồi lại đi gặt hái, làm việc, kí hợp đồng, giải quyết công việc công ty. Anh vốn là một kẻ cuồng công việc nay lại càng cuồng hơn, anh...cố gắng quên đi một nỗi nhớ nhung nào đó. Về một người con gái mình yêu thương!!!!

11h P. M

Tất cả mọi người đều đi ngủ

Trở về nhà với một nỗi mệt mỏi. Cuộc sống anh bận rộn là thế, không biết đến ngày mai. Suốt ngày chỉ công việc và công việc. Anh không biết vì sao mình lại như thế này. Anh...cảm thấy rất nhớ cô. Ước gì được nhìn thấy khuôn mặt cô lúc này!

Nghĩ đến đây, anh đã đi tới trước cửa phòng cô. Vẫn sáng đèn!

Bước chân có vẻ như chần chừ lắm. Có nên vào hay không...vào..không..

Nhưng..cả ngày hôm nay, chưa được gặp. Anh nhớ cô đến chừng nào. Nghĩ vậy, bàn tay anh bất giác đưa lên gõ cửa:

- Ai đó ạ!-- Tiếng cô vọng ra từ trong phòng

Phải, là âm thanh đó. Âm thanh trong trề anh nhớ da diết

- Là anh- lâm khẽ đáp

- ....anh vào đi!

Cánh cửa bật mở. Ngọc mặc bộ váy đen ngồi trước bàn làm việc. Nhìn anh cười tươi nói:

- Anh. Anh đi làm về ă!

- Ừ. Còn em, đang làm việc à- Anh hỏi

- Dạ. Em xử lí chút chuyện ở LA- ngọc đáp

- ...

- Anh..tìm em có chút việc gì không?-- Cô hồn nhiên hỏi

- À...anh- Lâm lắp lửng- ...tại sáng nay không gặp em. Anh định hỏi thăm vậy thôi

- Hìhi...thế ạ. Em đến LA có chút việc

- em biết hôm nay là ngày gì chứ?!- Anh nhìn cô ôn nhu

- Hôm nay...14/2. Valentine?? Aa. Có, hèn gì các bạn nam tặng sôcôla cho em. À anh à. Hôm nay lại có hai anh đẹp trai tỏ tình em đấy- Ngọc nháy mắt tinh nghịch

- À.. Vui...vui nhĩ- lòng anh phút chốc đau rát. Định...rủ cô đi hóng gió một chút. Nhưng lời cô vừa nói ra...khiến anh không thể thốt nên lời

- Anh! Mãi cứ như vậy.. Tìm bạn gái đi chứ- cô lém lỉnh trêu

- ...thôi...anh ra ngoài đây. Em ngủ sớm đi!

- Ô...anh lại thế rồi. Thích đánh trống lảng thế hoài...anh...

-.....

- Anh!- cô kêu lên

Anh xoay đầu lại nhìn cô

- Khoá cửa giúp em! Ô...mà nếu anh không khoá thì chốc nữa em khoá cũng được!

- ừm.- anh ậm ừ

Cánh cửa đóng lại là lúc Ngọc buông tiếng thở dài. Anh...vẫn cứ như thế...không bận tâm việc cô được nhiều con trai để ý. Vẫn rất thản nhiên...

Tự cười bản thân một cái, bước đến cánh cửa kia

Anh đi chưa nhĩ, có khoá cửa không?!

Một anh vẫn chưa đi. Mong anh có chút luyến lưu hay xoay đầu lại chúc cô ngủ ngon một tiếng....

Cô thèm khát để nghe nó!!!

.....

Nhưng....mà...có một chuyện cô và anh không ai ngờ...

Cánh cửa đang đóng. Cô cứ đứng đấy và anh cũng đứng đấy. Căn phòng không cách âm nhưng cả bên trong lẫn bên ngoài đều yên lặng như tờ. Hai cánh tay cứ lần lượt đưa lên, rồi để xuống...

[anh muốn mở cánh cửa đó nhìn người con gái kia, bây giờ...em đang làm gì đấy, ngủ chưa hay còn thức?! Anh muốn nhìn thấy em. Chỉ vậy thôi]

[Em biết anh đang ở bên ngoài, anh...đã đi chưa, hay vẫn còn đứng vậy. Ước gì...em đủ can đảm mở cửa ra và chạy đến ôm anh từ phía sau...nhưng...em không thể!]

Họ cứ như vậy đứng đó suốt đêm, người trong kẻ ngoài. Nhưng cả 2 đều biết rằng, cánh cửa không khoá. Chỉ cần một trong hai người chạm vào nó. Họ sẽ nhìn thấy nhau.... Đêm 14/2 cứ như vậy trôi qua. Khoảng cách giữa anh và em quá lớn. Gối gọi trong hai từ "Anh em"

- Vẫn có lúc tôi hoang tưởng là anh yêu tôi!

- Đến bây giờ tôi vẫn hi vọng em chấp nhận mình!

Tình cảm của họ...13 năm..con số viết ra giấy chỉ bằng hai nét mực! Tương chừng như bình yên. Câu chuyện năm xưa mãi không có hồi kết

O.s

(Shin: mina. Đầu chương trc cô phục vụ tên là Kiều Thư nhưng lúc đầu mình viết nhầm thành Tô Uyên của một bộ trn ngắn đang viết. Còn tên nv Thái Ngọc Bảo ở các chương "devil girls_nỗi sợ của nhloại" và nhvật phó bang demon(yun) bị trùng tên nên shin đã sửa tên yun thành Lâm Tuyền Bảo. Thông cảm. Bên san truyện đã sửa lại r nhưng sstruyện thì k sửa đc. Tgĩa bị lú lẩn r. Hix)

- Đón xem chương ngoại truyện về Lâm và Ngọc nhé!^^)

Chương 37: Chương Ngoại Truyện 2. Lòng Tự Trọng Của Một Đứa Con Gái! (1) 8

Newyork_ đất nước phồn hoa và tráng lệ.

Đầu tiên, hãy nói sơ một chút về SAT. Tên nguyên văn là SATAN. Nghĩa là quỷ dữ! Gồm 6 tập đoàn hàng đầu châu Á: CFF, PPM, PFT, LA, CL và LGL

Từ những ngày đầu, chuỗi tập đoàn SAT đã phát triển rất ổn định, về sau khi liên kết với DBL(Viết tắt của: Devils_Blood_Lie. Nghĩa là: Ác quỷ_Máu đỏ_Sự dối trá) ngày càng vững mạnh.

"Những năm 98, 99. Dương Minh Hải(CFF) cùng Đặng Huỳnh Phong(CL)và Ngô Hoàng Thái(LA) vì một lí do nào đó đã dọn hẳn sang Mỹ định cư đồng thời mở rộng mô hình đầu tư ở đất nước này. Dương Hải gửi lại đứa con trai 8 Minh Lâm tuổi đầu cho gia đình của Võ Vinh Kỳ(PPM) trông nom giúp. Còn về phần đứa con gái 6 tuổi Tiểu Linh vợ chồng ông quyết định dẫn theo. Ông Thái(LA) cũng cùng vợ là Han Yu Jin mang theo con gái Minh Ngọc sang Mĩ. Còn Đặng Phong(CL), sau khi vợ qua đời nhiều năm, ông tìm lại được một cô con gái thất lạc Đặng Vy. Ông cũng đã gửi gắm Tuấn Kiệt con trai lớn cho Vinh Kỳ và mang con gái theo. Đến gia Tộc Nguyễn Hoàng(LGL), Nguyễn Hoàng Nhật Vinh có một đứa con trai đích tôn nhưng đã cho đi du học Pháp. Gia tộc còn lại, Trần gia(PFT) sang Canada định cư và mở rộng thị trường, có một đứa con gái tên là Thảo My được gửi theo 3 gia đình sang Mỹ!

Thoạt nhìn rất bình thường như bao gia đình khác, giàu có cho con cái đi du học, muốn con trai thì biết tự lập mai sau nối nghiệp, con gái thì cưng chiều chăm sóc. Đó là cách sống của người giàu có mà. Nhưng, không ai ngờ rằng. Mục đích mà họ làm thế, chính là.... MUỐN ĐÀO TẠO CHO CON HỌ TRỞ THÀNH NHỮNG NGƯỜI NHƯ HỌ!

Mark Biuler nổi tiếng khắp thế giới, là sát thủ số 1, là võ sư hàng đầu vào năm đó đang cư ngụ ở Việt Nam. Ông là người thống lĩnh của Thế Giới Ngầm.

Còn Miwako Satomi- Miwa. Kẻ được mệnh danh hoa hồng gai của nhân loại. Nữ sát thủ hàng đầu như Mark- chồng mình. Miwa lúc bấy giờ đang ở Mỹ.

Lí do thực sự để 3 tiểu thư SAT sang mỹ và để 3 thiếu gia SAT ở lại Việt Nam chính là...để Mark và Miwa đào tạo chúng trở thành những sát thủ của tương lai!!! Cha mẹ chúng thời trẻ đều là những DG, FD của Thế Giới Ngầm, cho con kế thừa cũng là điều đương nhiên. Vì thế, 7 đứa trẻ này tương lai chắc chắn sẽ đi theo con đường của cha mẹ chúng

(Shin: mina đừng thất lạc vì sao không có hẳn nha. Minh đi vào FD không phải theo con đường này!)

=====
Ngày...tháng...năm..

Tại Newyork_ một tháng kể từ khi 3 gia tộc Ngô, Dương, Đặng sang Mỹ lập nghiệp.

Trong một ngôi biệt thự xanh lá 3 tầng. Có 4 cô bé con đang ngồi trên chiếc bàn gỗ nâu chăm chú nghe theo từng lời dạy bảo của sư mẫu xinh đẹp:

- Nào các con, đã làm bài tập ta giao chưa hả?!- Miwa ân cần xoa đầu lần lượt 4 tiểu công chúa
- Dạ rồi!- bốn cô bé đồng thanh rõ to.
- Ừ. Vậy thì, sư mẫu sẽ bắt đầu từ Linh Linh trước- Miwa cười hiền dịu nhìn cô bé có mái tóc đen huyền óng ánh
- Dạ...đây!- Linh khẽ đưa quyển vở cho bà xem, ánh mắt nó long lanh chờ đợi
- Ừm...đúng rồi!! Giỏi lắm- bà xem xét rồi khen ngợi nó

Tiểu Vy, tiểu My và Minh Ngọc cũng lần lượt đưa vở cho bà.

- Haha. Bọn con đều giỏi- miwa nói
- Cảm ơn sư mẫu khen- 4 đứa đều thanh

Miwa cười hài lòng. Đúng là những đứa con của DG&FD. Trí tuệ siêu phàm, chỉ trong vòng 1 tháng đầu, tất cả các kiến thức phổ thông bà tóm gọn lại đều đã truyền đạt cho cả 4 đứa(Shin: chi tiết khá ảo, nhưng đều là con của thiên tài mà, thôi thì cứ tin đi ha!)

- Không còn gì để học nữa. Kể từ ngày mai, 4 đứa không cần phải học những kiến thức giống thế này. Ta sẽ chuyển sang dạy võ cho bọn con. Chịu không nào???!- bà cười lém lỉnh

Bỗng một cánh tay trắng ngần giơ lên, là của Tiểu My:

- Thảo My con muốn nói gì- bà hỏi

- Dạ...thưa sư mẫu, con nghe nói...6 tuổi chỉ học nâng cao cùng lắm hết cấp 1. Sao...sao bọn con đã học đến phổ thông rồi ạ!

Miwa phì cười. Con nhóc này thắc mắc hay đây:

- Đơn giản, vì các con là những thiên tài. Chúng ta phải học sớm, để ta còn dạy các con nhiều thứ khó hơn nữa. Hiểu không?

- Dạ...con hiểu rồi!- Tiểu My toe toét đáp

- Rồi. Còn ai thắc mắc gì nữa không??- bà hỏi

- Con ạ. Sư mẫu ơi, nếu học xong bây giờ, thì sau này chúng con còn được đi học như các bạn khác không ạ?- Minh Ngọc thắc mắc

- Tất nhiên là được! Tuy ta đã dạy tất cả những kiến thức sơ lược cho các con. Nhưng sau này vẫn phải học lại, vì các con quá nhỏ. Với những kiến thức đó chắc chắn các con chưa hiểu hết được!

- Aaa...vậy là bọn con vẫn được đi học. Vui quá!- Minh Ngọc reo lên

- Sư mẫu à, vậy anh hai con thì sao ạ. Anh...có được học tập như bọn con không? Con..không được gặp anh nữa ạ!- Vy lí nhí nói

- Đúng vậy. Con cũng rất nhớ anh- Linh Linh hùa theo

- Hahaha...coi kìa. Sao ta nghe nói có tiểu nha đầu nào đó mạnh miệng một mực muốn làm sát thủ. Quyết tâm dù có xa anh cũng mặc mà!- Bà nhìn Vy trêu chọc

- Con...- Vy ấp úng. Đúng là cô bé có nói thế.... nhưng...mà.....nhớ anh quá!!!

- Còn cô có bé nào ham vui muốn học cùng các bạn nên không thèm ông anh trai nghiêm khắc nữa- Miwa liếc mắt nhìn Linh Linh

- Hi...- Nó gãi đầu chữa ngượng

(Shin: xin giải thích với mọi người Linh lúc nhỏ không giống Linh hiện tại. Là một bản tính hoàn toàn khác)

- Nhưng...sư mẫu à. Bọn con rất nhớ họ- Tiểu Vy nói

- Dạ...dạ!- Linh linh reo lên

- Hi. Ta chỉ đùa các con vậy thôi. Thôi được, cũng một tháng không gặp anh rồi còn gì, các con có muốn một đặc ân được gặp gia đình mỗi tháng một lần không???!- bà từ tốn nói

- Vâng..vâng..chúng con muốn- lần này tất cả đều reo lên

- Tốt! - Vậy bây giờ mau vào nhà mặc đồ mà ta đã chuẩn bị. Chúng ta luyện võ

- Dạ!!!!!!- đồng thanh

___3 ngày sau___

Hôm nay là ngày mà cả 4 bạn nhỏ của chúng ta đều rất mong chờ. Hôm nay...gia đình cả 4 sẽ sang thăm!

- Vy à. Bạn đang làm gì đó- Tiểu My mặc bộ đồ con bướm xanh chạy cuống bếp, thấy Tiểu Vy đang cặm cụi đánh trứng nên hiểu kì hỏi

- Hi. Mình đang làm bánh. Sư mẫu chỉ mình đó!- Tiểu Vy hí hửng đáp

- Cha~~bạn giỏi thật nha. Mình thì không biết làm gì cả, nhặt rau cũng không biết...- mặt cô nàng tiu ngui

- Không sao đâu. Mình làm xong sẽ cho bạn ăn- Vy tí tưng nói

- Cảm ơn vy nha. Mà hôm nay sao bạn dậy sớm vậy

- A. Hôm nay anh hai sẽ qua thăm. Mình làm mời anh ăn!

- Ô...vậy mình Không ăn đâu. Là của anh vy mà!- My lo lắng

- Hihi. Khỏi lo. Mình làm nhiều mà. Với lại anh mình không có ích ki. - tiểu Vy cười toe

- Vậy à- My reo lên

- My à! Anh mình đẹp trai lắm. Đảm bảo bạn sẽ thích...

- Thật sao?!

.....

Tiếng nói cười của hai cô nhóc trong bếp thật vô tư. Lúc này, Minh Ngọc từ vườn đi vào nhà. Nghe hai bạn mình nói chuyện, lòng cô thấy hiếu kì ghê cơ. Có một người anh, sẽ như thế nào nhỉ?!

Vội vã chạy lên phòng của tiểu Linh Linh. Nó đang chơi trò xếp nhà, nhìn thấy cô, liền vẫy vẫy tay:

- Minh Ngọc, lại chơi với mình nè!

Cô nhanh nhẹn chạy đến gần nó:

- Linh Linh à! Bạn có anh trai phải không?!-- cô tròn xoe mắt nhìn nó

- Ừm. Minh có. Sao vậy?-- Nó hỏi

- Ừm. Kể cho mình nghe về anh bạn đi. Có tốt không, có đẹp trai không, có hay nhường đồ chơi cho bạn không. Có đi siêu thị cùng bạn không?!-- cô nhóc hỏi một tảng lăm nó choáng

- Sao...sao bạn lại hỏi vậy?

- Mình không có anh trai. Mình muốn biết có anh sẽ như nào! Hi...

- Ừm...- nó ậm ừ.- Anh mình không như vậy đâu. Anh mình kì lắm. Minh Ngọc biết không, anh chán ngắt à, không bao giờ chơi đồ hàng với mình hết. Anh bắt mình học, bắt mình ăn rau nhiều, còn không cho mình ăn nhiều quà bánh nữa- nó vừa kể vừa bịu môi

(Shin: sếp Lâm soái ca từ bé ^^)

- Ô...anh bạn sao khó vậy?-- Minh Ngọc ngây người khi nghe linh linh kể

- Mình không biết. Anh như thế từ bé rồi. Anh y như người lớn ý- Linh Linh buồn bã

- Ấy. Vậy anh bạn tệ quá

- Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?!-- cô hỏi

- Anh rất thương mình nha. Mỗi lần mình bị ức hiếp, anh đều đứng ra bên vực, đánh nhau vì mình luôn. Cái gì mà" Linh là em gái tao, ai đụng vào tao sẽ đánh chết" (nghe quen không!). Hihi...

- Oa...anh hùng quá!-- Ngọc sáng mắt lên

- Ừm. Vì thế nên mình rất thương anh. Một chút anh sang thăm. Mình sẽ chỉ cho bạn thấy...

- Ừừ

- Thôi bây giờ chơi xếp hình với mình....

.....

Vừa chơi xếp hình với nó, cô vừa suy nghĩ nhiều lắm, ước gì...nó có một người anh trai.... Linh Linh và Tiểu Vy đều có anh trai. Chắc vui lắm, được thêm một người ngoài cha mẹ ra ở cùng, lại thương mình nữa! Ước gì...

Kính koong...kính koong!!!

- Aaa....pama và anh tới rồi!

Nghe tiếng Tiểu My và Tiểu Vy reo lên dưới nhà làm nó và cô dừng chơi hẳn!

- Yee. Hình như gọi tới rồi- Minh Ngọc cười hạnh phúc

- Mau lên. Bọn mình cùng xuống dưới nhà đi.- Linh Linh hí hửng

Thế là hai cô nàng cùng nắm tay chạy xuống dưới nhà!

Ngọc cũng rất tò mò xem anh trai của Linh Linh ra sao... Bỗng, vừa chạy xuống dưới nhà. Tay linh linh đã buông tay của cô ra.

Cô chỉ ngạc nhiên nhìn theo:

- ANHHHHHHHHHHH!- Linh Linh la lên, chạy về phía một cậu bé cao cao gầy gầy với nụ cười hiền dịu

Lâm trong bộ gilê đứng đắn, mái tóc cậu bé đen nhánh hơi rũ xuống. Nụ cười cậu nhẹ nhàng ân cần. Ôm lấy em gái bé bỏng đang nũng nịu

- Tiểu Linh Linh ăn uống thế nào. Có ăn rau củ không- Lâm hỏi

- Dạ...có có! Anh cứ nhắc. Em nhớ anh nhiều ghê!!!- Nó cười tí mắt nhìn anh trai

- Thế thì tốt! Anh cũng nhớ bé con này lắm

- Anh đi chơi đi.

- Đi ngay luôn hả- Lâm ngạc nhiên

- Dạ...- nó toe toét

Cánh tay cậu nhóc xoa xoa mái tóc nó. Hơi hăng đủ thứ, trông thật hạnh phúc. Nó lập tức kéo tay anh ra vườn, chạy nhảy khắp nơi ngay!!!

Cha mẹ hai đứa trẻ chỉ biết phì cười nhìn theo. Anh em nó trái tính trái nết, đứa điềm đạm như cha, đứa lanh chanh y hệt mẹ. Suốt ngày không thể hợp nhau. Vậy mà xa nhau thì... Coi kìa!

Kiệt cũng bị Vy nắm cổ áo lôi xềnh xệch vào nhà ăn bánh của cô nhóc làm. My nhanh chóng cuốn đít chạy theo.

Chỉ còn Ngọc đứng đấy. Cô bé sững sờ nhìn theo anh em Linh Linh. Người đó...chính là anh của Linh Linh. Oa...đẹp trai quá, còn hiền nữa.....

- Báo Bối à. Con không mừng khi thấy ba mẹ sao?!- Papa Minh Ngọc nhìn mình Ngọc hỏi

- A...dạ không. Con vui lắm, ba mẹ!!!- cô cười nhẹ

Han Yu Jin phì cười. Bé con mình lên đi vào nhà.

Cô bé nằm trong vòng tay mẹ. Nhưng ánh mắt không ngừng hướng về anh em họ Dương.

" Và đó là lần đầu tiên tôi gặp anh. Anh có nụ cười thật đẹp và ấm áp!"

.....

Trong khu vườn đầy hoa lan trắng và hoa cúc. Có cô chủ vườn hoa ngồi đó xới đất trồng hoa.

Lan trắng, cúc! Cô rất thích. Nó tạo cho Ngọc cảm giác dễ chịu.

Minh Ngọc rất thích hoa, nói chính xác hơn là thích trồng hoa. Nhiều loại hoa này là mama xinh đẹp mua cho cô.

May là sư mẫu dễ chịu, ngoài thức ăn vặt ra, mấy tú đồ chơi lật vặt hay gì sư mẫu đều cho phép chơi:

- Mấy bạn cây à, mấy bạn mau mau lớn lên nha - Minh Ngọc vừa đắp đất vừa lăm bằm

Trồng cây đúng là vui thật, nhưng mà...chỉ có điều. Không được ăn kẹo! Hix, lúc ở nhà, mỗi ngày cô ăn 7, 8 cây cơ (ặc). Cha mẹ vì không dám cãi lời sư mẫu chẳng mang cho cô cây nào cả.

Cha mẹ cô về cả rồi, là vì công việc đột xuất, cái này cô hiểu!

Trồng xong đám cây này, chắc đi vào nhà học tiếp mấy thế võ công của sư mẫu chỉ hôm qua cho xong.

Bây giờ cả Linh Linh, Tiểu Vy và Tiểu My đều quán lấy 2 cậu con trai gì đó rồi, không ai rảnh mà chơi với cô hết! Thực ra cũng muốn vào xin chơi cùng lắm..nhưng...không dám. Ngại lắm. Hix!

"Soạt"...

- Ui da!- Minh Ngọc kêu lên. Huhu, xúc vào tay rồi

Ngón tay trắng nõn nà phản chiếu với đường máu đỏ. Cô bé nhìn ngón tay xót xa. Ày, đúng là đồ xui xẻo. Rát quá.

-Phải vào nhà rửa xong băng bó không thôi nhiễm "chùng" mất-Ngọc xụ mặt

Nếu như ngay lúc này, cô có một người anh trai. Anh ấy sẽ chăm sóc cho cô. Bảo vệ cô, mua kẹo cho cô ăn. Vậy sẽ hạnh phúc biết bao?!

Đoạn, cô bé nào đó xụ mặt buồn bã...

Bỗng...

- Em có sao không?!-- một giọng nói trầm trầm của con trai vang lên

Trước mặt Minh Ngọc bây giờ là một cây kẹo mút dâu.

Cô ngơ ngác ngước mặt lên, khuôn mặt của Minh Lâm hiện ra trước mặt Minh Ngọc!

- Ồ...

- Tay em bị chảy máu hả?!- Cậu bé ân cần hỏi

- A..dạ...anh...- Cô lắp bắp. Oa, sao đẹp trai dữ vậy, là hoàng tử hả??!

Lâm nhìn cô bé con trước mặt: mắt to tròn, màu mắt lạ quá, cậu chưa từng nhìn thấy, mái tóc màu cam ánh kim cứ bởi do mang nửa dòng máu cha Việt, nửa mẹ Hàn. Đẹp quá. Khuôn mặt phụng phịu đáng yêu làm sao!

- Anh là anh của Linh Linh, em là bạn Linh Linh đúng không??! Tên em là gì!-- Lâm nhìn cô bé hỏi. Cậu nở ra một nụ cười hiền dịu

- Em... Minh... Minh Ngọc ạ!-- Cô lúng túng đáp. Là cô đang mơ phải không. Anh ấy hỏi tên cô?

- Em...có muốn ăn kẹo mút không?-- Cậu bé hỏi

Ngọc khẽ nhìn cây kẹo. Woa~~chẳng phải là thứ cô đang ao ước hay sao?!

Lập tức mắt Minh Ngọc sáng rực lên. Gật đầu liên hồi.

- Sryt...nhưng em phải hứa là đừng nói với "Miwa xì tin" là anh cho em nha. Bà ấy sẽ đánh anh mất- Lâm tỏ vẻ

- Dạ. Em hứa!-- Cô đồng ý ngay không cần suy nghĩ. Ngu gì chứ, có kẹo ăn mà nói cho sư mẫu chắc bị ăn đòn mất. Cô không nói đâu!

- Được, của em!-- Cậu phì cười đưa tay lột vỏ kẹo đút vào miệng Minh Ngọc

Á. Mẹ ơi. Ngon quá! Ngon chưa từng thấy. 1tháng trời rồi cô mới được ăn

- Cảm ơn anh. Hoàng tử!!!- Ngọc reo lên

- Hoàng tử???

- Dạ. Vì anh đẹp trai...và tốt bụng y hệt như hoàng tử trong truyện tranh luôn ấy ạ!-- cô cười tít mắt

Có cậu bé nào đó thoáng đỏ mặt. Cô bé này gọi cậu là hoàng tử. Nhìn bé cười xinh đến ngất ngây!

- Ấy mà không được. Kẹo này sao anh không cho Linh Linh mà lại cho em ạ!-- Cô đột nhiên thắc mắc

- Linh Linh và 2bé kia anh đều cho rồi. Cho nên cây này là của em!-- Lâm từ tốn đáp

- Anh...tốt quá. Mà...sao anh không để ăn. Lại cho em?-- Minh Ngọc lại thắc mắc

Lâm bỗng khựng lại trước câu hỏi của cô. Rồi lại lém lỉnh đáp:

- Vì em rất dễ thương!!

- Thật..thật ạ??- mắt cô sáng rỡ

- Ủ!!!

Có cô bé vui mừng cười toét lộ hàm răng. Oa được hoàng tử khen là dễ thương!

- Ô...tay em chảy máu kìa. Sao còn trông cây?
- Tại em bất cần...
- Thôi qua bên kia ngồi đi. Anh trông giúp cho
- Vậy...được không đó?

Có người gạt đầu khẽ làm con bé hí hửng hồ hởi sung sướng!!! Nghe lời lại gần mỏm đá to ngồi chờ

- Anh ơi sao anh tốt thế ạ?
- Anh tốt gì chứ.
- Anh ơi anh tên gì vậy ạ?
- Minh Lâm
- Anh ơi anh tên đẹp thế ạ?
- Tên em cũng đẹp mà
- Anh ơi tên em cũng "Minh" đấy ạ?
- Ủ. Giống nhì
- Anh Lâm ơi. Em...làm bạn với anh được không ạ?
- Ủ. Được chứ!
- Anh Lâm ơi lần sau sang mang kẹo cho em nữa được không ạ?
- Được!
- Anh Lâm ơi anh giống hoàng tử thế ạ?
- Vậy...anh làm hoàng tử của em nha!
- A. Vậy hoàng tử ơi. Em muốn làm công chúa được không ạ?
- Ủ. Anh là hoàng tử. Em sẽ là công chúa!
- Hoàng tử ơi. Anh biết hát không ạ?
- Biết. Anh hát cho em nghe nha!
- Yeee~~~~

....

....giọng hát trong trẻo của cậu bé cất lên. Làm cô bé vui tai thật. Cậu hát hay quá!!! Làm cô hứng khởi hát theo!!!

Không biết là do vô tình hay cố ý. Mỗi tháng sau đó Lâm sang thăm Linh Linh. Cậu đều cố ý mang theo một cây kẹo mút dâu. Thứ mà Linh Linh cực kì ghét, nhưng ai đó cực kì thích!!!

Cậu rất nhớ cô bé đó. Cô bé có đôi mắt to tròn và mái tóc rục rờ. Bé thật dễ thương. Có khi ý định sang Newyork thậm chí thăm Minh Ngọc còn nhiều hơn Linh Linh. Chắc là cậu bé nào đấy...cảm thấy thích cô bé kia rồi!

Dần nhiều tháng qua đi. Cậu bé sang thăm cô bé nhiều hơn. Tình cảm càng tăng lên. 2đứa trẻ cũng chẳng biết và cũng chẳng nhớ nổi. Chúng đã thân thiết với nhau như thế nào...và vì sao?!

Chỉ có hai hàng lan cúc trắng, đang rúc rích trong gió. Chứng kiến từng khoảnh khắc hai đứa trẻ nô đùa, chứng kiến một mối tình lớn dần theo năm tháng!

" Chúng tôi đã gặp nhau như thế đó. Quá đơn giản và dễ thương phải không nào. Trẻ con mà...nhưng, vẫn chưa kết thúc ở đây..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương Ngoại Truyện 3. Lòng Tự Trọng Của Một Đứa Con Gái! (2) 8

.....

.....

Thấm thoát đó 9 năm trôi qua. Thời gian nhanh là chóng là thế. Con người sao vẫn cứ muốn níu kéo kỉ niệm đẹp trong quá khứ.

Cô năm nay tròn 15, anh 17. Những cái tuổi xuân thì như chồi non mới mọc

Cô còn nhớ như in ngày mà cô gặp anh. Anh là hoàng tử mang đến cho cô cây kẹo ngọt đó. 9 năm qua mỗi tháng đều được gặp mặt anh một lần. Mỗi lần như thế anh đều mang cho cô một cây kẹo ngọt. Ngọt, ngọt lắm...nhưng cái cô cảm nhận còn ngọt hơn cả kẹo...chính là...nụ cười của anh!

Bây giờ...cô không ao ước một người anh trai nữa. Bởi vì, đã có một người....chăm sóc cô, khiến cô cảm thấy hạnh phúc, hơn cả một người anh!

___trong căn phòng màu hồng tinh tế và nữ tính. Cô gái ngồi bó chân trên giường đệm vô tư ngắm nghía chàng trai mỹ nam đang vừa chơi guitar vừa hát:

"Người tôi yêu....

Tỉnh giấc vào lúc trưa hay ban chiều..

Và thường có thói quen thích nướng chiều....

Mong người kia sẽ hiểu

Không hay giận hờn vu vơ...

Vì em tôi...nay vẫn còn ngây thơ...."

Lâm buông cây đàn xuống. Ngược lên nhìn người con gái mỉm cười:

- Ô...sao anh không hát nữa ạ?- Ngọc nhìn anh tiếc nuối. Đang hay mà. Anh lại ngưng ngang rồi!!

- Em đẹp quá anh nhìn không thể hát nổi nữa?- Anh khẽ trêu. Cô nay đã trở thành một thiếu nữ thực thụ. Không thể phủ nhận một điều là cô rất đẹp.

- Anh...lại trêu em- Ngọc gắt lên. Mặt đỏ phừng phừng nghịu

- Lại nóng tính rồi. Anh đùa thôi, anh uống nước xong sẽ hát tiếp cho em nghe!- Anh điềm đạm nói

- A...có thể chứ!- Ngọc reo lên

Tầm tầm nhìn theo bóng người con trai từ tốn bước gần đến tủ lạnh, anh tu một hơi hết chai nước lọc không quên thả cho *ai đó* chai sữa dâu. Cứ như một thói quen, quen rồi ỷ!

Ngọc vô tư chộp lấy chai sữa. Mở ra uống một ngụm ngon lành. Đúng là anh. Haha, cái "uống nước" mà anh nói không phải là anh uống, là cô thì đúng hơn, anh thấy cô ngồi với anh cả buổi sáng trong phòng rồi, chưa ăn uống gì cả.

Chờ đến khi Lâm mang cây guitar đến ngồi trên giường cạnh mình, Ngọc lập tức xích lại cạnh anh. Cầm một tay anh lên, xoa xoa, nghịch nghịch

- Lâm ca này, anh hát hay như vậy, học kinh doanh làm gì, sao không đi làm ca sĩ đi?!

Lâm cười cười nghĩ ngợi. Sau đó choàng tay kia xoa đầu cô:

- Vậy em cũng hát hay, sao không đi làm ca sĩ đi, sao lại làm người mẫu?- Anh bảo

- Ồ...ừ ha. Là nhì. Sao em lại đi làm người mẫu ta??!- Ngọc ậm ừ, khó hiểu

- Thôi, đừng có suy nghĩ nhiều nữa. Cô bé ngốc!- Lâm dí ngón trỏ vào đầu cô

- Anh. .dám nói em ngốc hả?- Cô gắt. Cầm ngón tay anh lên cắn một phát

- Ui da. Nóng tính mà còn bạo lực nữa!- Anh nhăn mặt

- Ô hay~lại dám nói em bạo lực cơ à. Được lắm...xem người nóng tính bạo lực này làm gì anh!

Cô chồm người bấu cổ anh, siết từ phía sau!

- Aaa... Tiểu Minh Minh. Tha cho anh đi!- Anh vờ ngệt thở nắm lấy hai bàn tay cô đang ở trước cổ mình

Cô hơi cười. "Tiểu Minh Minh", là anh tự đặt cho cô đó!

- Em xem anh còn trêu em nữa không- cô lém lỉnh siết siết

- Rồi. Anh không gọi nữa, được chưa?

- Thật không???

- Thật!

- Được rồi. Minh Ngọc xinh đẹp tha cho anh đấy- Cô hài lòng từ từ buông cổ anh ra, đâu biết rằng: mình đã bị mắc lừa!

Lâm cười ần ỷ. Xoay người lại, đôi tay nhanh nhẹn tóm lấy đôi tay cô đè xuống giường.

Ngọc bất ngờ mắt đã bị anh đè xuống. Cô chưa ý thức được gì cả, tích tắc 1s đồng hồ anh đã ở phía trên người của cô!

- Anh.. Anh...- cô lắp bắp, mặt cô dần đỏ ửng

- Bây giờ em cho anh biết tay thế nào đây?- Lâm thách thức, khuôn mặt đang dần dần áp xuống gần cô

- Á...anh...đồ xảo quyệt- Cô xoay mặt đi tránh né

- Tùy em nghĩ. Tiểu Minh Minh!- Lâm nhẹ nhàng nói bên cánh tai cô

- Ê ê. Đừng gần nữa. Em sai rồi Lâm ca. Tha cho em- Cô vội vàng nói. Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần hơn

- Sao lại tha cho em dễ dàng như vậy được?!-- Anh nói giọng đen tối

- Thế anh định làm gì!- cô gắt

- Định? Đúng rồi. Anh định làm từ lâu rồi!- Anh lém lỉnh

- Thôi...đừng đùa nữa. Anh bỏ em ra đi, em thua!

- Em nghĩ anh đùa?

THỊCH

Sau câu nói của anh, tim Ngọc như đập nhanh một nhịp. Anh nói gì vậy? Ý anh là gì?

Khuôn mặt Lâm dần dần áp xuống mặt cô sâu hơn. Không được rồi, Ngọc nhắm chặt mắt lại, tim cô như mất kiểm soát, không được rồi. Bây giờ cô có thể cảm nhận rõ cả hơi thở của anh. Anh...định làm gì thế này????????

"Soạt"

- Tặng em!

Có cái gì đó mát mát trên má cô. Ngọc từ từ mở mắt ra. Trước mắt cô..... một vật dài, mảnh màu trắng.

- Ồ...- cô sững sờ. Đây là...

- Là anh tự chọn đó. Sinh nhật em đúng không. Năm trước anh gửi qua cho em, nhưng hôm nay anh qua thăm vào 14/2. 3 ngày nữa sinh nhật em còn gì! Bây giờ anh đưa luôn

Anh thấy nó vào trán Ngọc. Cô nhanh nhẹn chớp lấy, thích thú:

- Đẹp quá!!!!

- Em thích không?

- Dạ. Thích ạ!!!!- Cô reo lên

Nhìn cô thích như vậy anh yên tâm rồi. Anh đã đặt nhà thiết kế nổi tiếng 300 triệu tiền công và 500 triệu tiền mua đá. Không mất công anh đã chờ cả tháng

- Để anh đeo cho em- Lâm giật lấy sợi dây từ tay cô

- Anh...với tư thế này h...?- cô lắp bắp

Nhưng chưa kịp nói trọn câu bàn tay ai đó đã len xuống cổ cô. Khuôn mặt anh áp sát đến nỗi chạm vào gáy cô. Lấy có cài khóa dây, môi anh chạm nhẹ, khẽ cắn vào vành tay Ngọc

Tim cô bây giờ đập loạn xạ luôn rồi. Chỉ muốn theo nhịp đập mà nhảy ra ngoài.

Lâm chòm người ngồi dậy với khuôn mặt cực kì thích thú, hài lòng!

- Anh...đồ lợi dụng!- cô cũng hậm hực ngồi dậy

- Anh lợi dụng em chỗ nào?- Lâm thản nhiên đáp

- Em...- cô cứng họng. Bực bội vì không bắt tội được anh. Sau đó nghĩ ngợi hồi lâu, quay phắt lại anh, xoè vội bàn tay ra:

- Em muốn gì- Anh hỏi

- Quà!- Ngọc đáp cộc lốc

- Anh tặng rồi kia mà!!!- Lâm cười nhạt

- Không phải!! Cái này là quà sinh nhật- cô gắt

- Chứ quà gì nữa?

- Hôm nay ngày bao nhiêu?- cô hỏi

- 14/2!- Lâm vô tư trả lời như không

- Anh!!!- Ngọc hét lớn

- Em sao vậy?- Anh vẫn tiếp tục thản nhiên

- Anh giả ngây đó hả!!!!!!

- Anh giả ngây chỗ nào

- Á. Em hôn anh!!!- Ngọc phụng phịu

Lâm bụng miệng cổ nén cười nhìn cô nhóc đang xoay mặt đi giận dữ:

- Em phải nói cho anh biết mới tặng được chứ!

Tay Ngọc run lên bần bật. Cái con người này. Anh không biết thiệt hả, đúng là hết chịu nổi mà!!!

- Trời ơi anh thật sự không biết hả. Hôm nay là 14/2 là ngày valentine đó. Một ngày ý nghĩa đối với con gái như vậy mà anh.....

Chụt. Ngọc bị cứng họng, cô vừa xoay lại và hét vào mặt anh. Nhưng mà...

Anh bất ngờ đặt môi mình vào môi cô....

HÔN!

HÔN PHÓT.

Chỉ là một cái hôn phót!!!

Nhưng...sao lại âm áp đến thế!!!!

- Valentine vui về!- Lâm khẽ cười

.....

..... __ trong căn phòng màu hồng đầy áp hương vị ngọt ngào đó. Tiếng hát du dương lại cất lên, nhẹ nhàng, êm dịu, trêu mến. Khác với khi nãy một chút, lần này...có một giọng hát nữ...đang len lén vào đó, to dần, to dần, to dần. Hai giọng hát hoà vào nhau cùng tiếng đàn guitar điệu nghệ. Tạo nên một thứ âm thanh thật vui tay

"Nếu một ngày em lỡ khóc sụt sướt chẳng thể dỗ dành

Thì xin ai kia hãy khóc với những cảm thông của chính mình

Em sẽ ngừng khóc, em sẽ cười thôi

Vì người tôi yêu giận dỗi nên mít ướt như vậy thôi

.....

.....

Yêu em lâu rồi

.....

Yêu Anh lâu rồi..."

Đã bao năm qua rồi. Tình cảm của cô và anh ngày càng được vun đắp. Ở hai phương trời xa xôi có hai con người ngày đêm trông ngóng. Cứ 30 ngày trôi qua, họ lại được gặp nhau. Cảm giác nôn nao chờ mong từng ngày, từng giờ không thể nói thành lời!

Cô và anh. Suốt thời gian qua họ chưa từng nói yêu nhau. Nhưng từ lâu họ đã biết trái tim họ đã thuộc về nhau. Những cái hôn phót, những câu nói tình cảm, những cử chỉ thân mật, những câu hát...đã thay cho tiếng yêu ngọt ngào!

Ừ thì họ yêu nhau. Nhưng...bạn có biết vì sao họ không nói với nhau? Bởi vì, đối với họ, một từ "YÊU" chưa đủ để nói lên tấm lòng họ.

Anh và cô. Không còn đơn giản là yêu. Họ, đối với nhau, là mạng sống, là hi vọng, niềm tin, là tất cả!

.....

.....

Thấm thoát lại 3 tháng trôi qua. Ngày hôm nay, chính là ngày kết thúc các bài học trong 9 năm học tập. Các "học viên" sẽ tham gia một khoá test dài 9 tháng. Họ sẽ phải dùng tất cả những kỹ năng mình có, học được trong 9 năm để làm hài lòng hai bậc tiền bối Mark_Miwa, cũng là thủ lĩnh của thế giới ngầm. Nếu như cả 2 người này hài lòng, danh hiệu Sát thủ Satter của họ mới được công nhận!

Có một điều tối kị trong suốt thời kì huấn luyện và đào tạo, chính là các "học viên" đều không biết mặt nhau! Trừ những người được chọn cùng đội thì mới biết mặt nhau. Còn một trường hợp đặc biệt, do Kiệt, Lâm, My, Vy, Linh và Ngọc mỗi tháng đều được gặp nhau, đương nhiên biết mặt nhau.

Cuối cùng ngày tham gia test đã đến. Dương Cẩm Linh(15t), Đặng Huỳnh Ngọc Vy (15t) và Lê Gia Bảo(20t), Hàn Duật Nhi(16t) ở đội một. 4 người được điều đi ra 1 đảo ở Hàn Quốc.

(Shin: đến đây xin giải thích thêm ngoài 7 cô cậu sát ra còn rất nhiều các "học viên" được đào tạo bởi tay chân của Biuler Mark và Miwako ở khắp nơi trên thế giới.

Về nhân vật Hàn Duật Nhi và Lê Gia Bảo anh họ của Lâm *xem lại "Đại chiến King_Mở đầu cho tất cả!"* thì tất nhiên cũng là anh họ của Linh. Đến đây thì câu chuyện về cặp đôi chính "Minh_Linh" đã được hé lộ đôi chút tình tiết rồi đó. Quay lại chuyện chính nào!!!)

Đội 2: Võ Vĩnh Hải(17t), Trần Thảo My(15t), Đặng Tuấn Kiệt(17t). Họ sẽ đi đến một vùng đảo ở Châu Âu

Đội 3: Dương Minh Lâm(17t), Ngô Minh Ngọc(15t) và Ichiro Hirojima(16t)_ Người Nhật_Hàn. Địa điểm huấn luyện là rừng nhiệt đới ở Miền Nam Châu Á.

.....

....

Tổng cộng có 12đội ở 12nơi riêng biệt

(Shin: tờ mù địa lí, không biết có những địa điểm trên không nữa. Thôi thì mọi người bỏ qua cho nha)

Tất cả những đội trên, đều thông qua sự giám sát nghiêm của các sát thủ thực thụ. Trong đó, Gia Thiên Kì Anh(Huyền Vũ) và Hoàng Khánh Vinh(Zak đó mọi người ^^) được chỉ đạo giám sát đội 3.

4đứa tụi nó rất mừng khi nghe tin này, thật là tốt quá. Vừa chung nhóm lại có Kì Anh và Zak là chỉ huy.

Kì Anh và Zak từ nhỏ đã hay cùng sư mẫu sang thăm và chơi cùng 4 đứa. Hai anh chị rất quan tâm và chỉ dạy tụi nó tận tình.

Ngọc cứ ngỡ là mình mơ ấy chứ. Được huấn luyện cùng anh luôn kìa, thế mới sướng chứ nì.

Ngày chia tay nhau tại sân bay, 41học viên mỗi người mang mặt nạ tượng trưng cho 1loài quỷ thần (để không nhận ra nhau và chỉ đồng đội mới có thể nhận diện họ) kẻ khóc người ngậm ngùi, sắp phải vùi đầu vào khóa huấn luyện địa ngục và cai nghiệt. Chỉ có cô đứng cười toe toét. Tíu tít tám chuyện với anh từ trên trời xuống dưới đất: "Anh à, mình đi cùng nhau 9 tháng đó anh vui không?" ... Anh à! Kì Anh và Zak lúc nhỏ rất hay qua nhà chơi với tụi em, mỗi tháng anh sang thăm em 1 lần trùng với ngày nghỉ nên không anh chị ấy là đúng rồi"... "Anh à, ngoài chúng ta ra còn 1anh nữa đây ngoài cái dáng chuẩn đây kiểu hãnh đó ra anh ta nhìn không chán lắm anh ha?"..."Anh à, sẽ chọn phòng cạnh nhau nhé. Em thích bên trái vậy anh lấy phòng bên phải đi"... "Anh à, một chút lên máy bay mình ngồi cạnh nhau nhá!"..... Tất cả mọi người đều nhìn cô gái mang mặt nạ "thiên thần bóng tối" như người ngoài hành tinh. Cô đi huấn luyện sát thủ hay là đi du lịch nghỉ mát??? Có cái gì mà hớn hờ dữ vậy???

Mặc kệ mọi người đang tri trở, Lâm chỉ khẽ xoa đầu cô hiền dịu.

.....

... ..

Chàng trai cùng đội với cô là người Hàn _Nhật. Ichiro Hirojima 16 tuổi là một siêu mẫu nổi tiếng và là cháu ruột của Miwa. Xem ra tính tình khá hoạt bát. Chỉ một thoáng trên máy bay Ngọc đã làm quen với cậu ấy. Điều đáng ngạc nhiên hơn là Lâm hình như đã biết ichiro từ lâu. Thấy anh gọi cậu ấy là "Kelvin". Ở đúng rồi, người mẫu nổi tiếng 16 tuổi Kelvin, thì ra là cậu ấy. Mang mặt nạ nên cô không nhận ra!!!

(Kelvin có mái tóc trắng bạc rất đặc biệt. Cũng giống như tụi nó, cậu được huấn luyện từ nhỏ ở Canada. Và người huấn luyện cậu không ai khác ngoài Trần Trung _Helen thiên vương thứ 11 của tổ chức thời bấy giờ và là cha My)

.....

Theo lệnh Miwa, để đảm bảo về an toàn và che dấu thân phận của các học viên. Ngoại trừ các thành viên trong đội và 2 người chỉ huy. Không ai được biết mặt họ nữa cả.

Không ngờ, trên sân bay, khi Ngọc nảy ra ý tưởng cởi mặt nạ ra làm quen. Dù gì thì toạ hạng sang này chỉ có mỗi 5người(ặc).

Kì Anh vì chiều lòng cô em gái nhỏ nên đồng ý. Không ngờ rằng, khi chiếc mặt nạ của chị được gỡ xuống, nụ cười của chị đã làm choáng váng trái tim của một người con trai.

Kelvin nhìn chị, lòng cậu dâng lên một luồng cảm xúc lạ. Đó...là gì? Tình yêu sét đánh. Nét đẹp của Kì Anh đã làm xao xuyến trái tim kelvin.

Nhưng vẫn còn một điều, không thể ngờ rằng. Ánh mắt Kì Anh lại đổ dồn về một hướng khác không phải cậu. Nơi chàng trai lạnh lùng có mái tóc đen thần bí. Chàng trai đó...lại chỉ nhìn mỗi cô gái có mái tóc ánh kim!

Kì Anh..cũng đã thích Lâm ngay từ lần đầu gặp mặt. Nét đẹp, phong thái, giọng nói của anh làm chị loạn nhịp thở.

Trên toạ máy bay đó, 2 mối tình đơn phương đã chớm nở. Là phúc hay là hoạ? Có nên hay không nên?

Nụ cười vô tư của Ngọc vẫn tươi tắn!

.....

O.s

Chương ngoại truyện 4 sẽ đăng vào 10/4/2016

Chương 39: Chương Ngoại Truyện 4. Lòng Tự Trọng Của Một Đứa Con Gái! (3)

Thời gian cũng dần qua đi. 3 tháng kể từ khi đội 3 được huấn luyện. Những bài tập vô cùng khắc nghiệt và gian nan. Ngọc là nữ duy nhất trong cả 3. Những quyền ưu tiên cũng như đặc ân 2chàng luôn nhường cho cô. Tuy nhiên, với những thử thách như cực hình của Huyền Vũ, bị thương là điều không thể tránh khỏi.

Với cá tính năng động vốn có, Kelvin và Minh Ngọc giờ đây có thể chính thức gọi nhau một tiếng "bạn thân". Kelvin cũng nhiệt tình lắm. Nhiều lúc... Lâm hơi phát ghen vì cử chỉ thân mật quá mức của cô và cậu. Nếu như không phải vì quen biết cậu từ bé, hiểu rõ tính tình Kelvin, chắc anh đã nhảy vào lôi cô ra mất!

- Angel, nước!- Lâm thấy chai nước suối cho cô, thân hình cũng ngồi xuống bên cạnh

- Hoan hô!- cô reo lên, vội vã nhận lấy tu một hơi

- Uống từ từ thôi- Anh nói

- Dạ!- cô đáp, nhưng một nháo đã hết sạch

Kelvin từ đâu cũng chạy tới. Ngồi cạnh cô, cậu than vãn:

- Hey~~cho chút nước đi. Khát chết mất. Angel-chan!

- Hết rồi!- Cô cười tươi giờ chai không lên

- Không phải chứ. Bất công, không ai chịu chữa cho tôi giọt nào sao?- Kelvin méo mặt, chả là cậu, cô và anh vừa bị bắt chạy bộ. Anh và cậu 5km đường dài, cô 4km, vận động buổi sáng (@_@). Cô chạy ít đến trước rồi, khổ nỗi anh chạy nhanh quá, cậu phải thua xa. Zak lại đặt có 2chai nước. Người thứ3 về chót phải nhịn khát

- Xin lỗi. Em khát quá nên.- cô gãi đầu

- Aa...khát chết mất- cậu xụ mặt

- Bớt cảm rằm như ông già đi nhóc!- Jakl ngán ngẩm. Đưa chai nước lưng nửa cho kelvin

- Có thể chứ. Jakl ca ca của tôi!- cậu sáng mắt, đớp lấy

- Tiếp theo là "thứ gì" vậy?- Angel chóng cảm thơ thẩn

- Ừm. ực ực...khà...hoá học!- Kelvin nói trong cơn thoải mái vì đã khát

- ...ôi. Mặt này em kém nhất- Angel chu môi. Đúng là như vậy đấy, cô cũng không ngờ, một người kĩ tính như mình lại hay mắc lỗi trong điều chế như vậy. Có hôm Huyền Vũ bảo cô tạo Eddi-1992(thuốc nổ), cô bỏ nhầm axit, nên kết cục ra thành HTP-1299(thuốc tẩy, có khả năng làm...rụng tóc). Đúng là ngớ ngẩn!

Jakl không nói gì, anh ngã người ra sau dựa vào khung rào bằng cây. Cô thì dở tệ môn này. Anh thì khác, anh rất rành, chỉ có điều...mùi anh rất nhạy cảm với hoá chất. Sáng sớm đã có trò này làm anh không thích một chút nào.

Kelvin thì lại khác, không phải giới mặt này, cậu chỉ khá thôi, nhưng cậu rất hào hứng, vì sao à? Vì...môn này, người dạy là Huyền Vũ.

Các môn nghiêng về thể lực, Zak là người huấn luyện, còn các môn nghiêng về kĩ năng, người dạy là Huyền Vũ!

- Angel này, em...cho anh biết tên thật của huyền vũ đi.- Cậu hí hửng, khều vai cô

Angel nhìn điệu bộ của cậu mà chán nản, cậu chàng này...thành cây si của "tỷ tỷ" thật rồi. Cô biết ngay mà, từ ngày đầu cái bản mặt bản thân khi nhìn thấy chị bỏ mặt nạ ra, cậu đã bị trúng tiếng sét ái tình rồi!!!

- Cho anh biết cũng được, nhưng em được cái gì???- Angel nhướn mày

- Ừm...anh có "tay chân" trong này, năm tuần nữa là đến kì tiếp tế lương thực, 5 cây kẹo mút dâu có được không?- Kelvin nháy mắt

- Sao anh biết ....em thích thứ đó?- Cô ngạc nhiên

- Là Jalk nói!- Cậu đáp

Cô khẽ liếc anh, cười cười, anh vẫn bình thản như không, nhưng...cô vui lắm. Anh vẫn luôn nhớ sở thích của cô.

Quay sang kelvin, angel ranh mãnh hỏi:

- 5cây thôi hả?

- Thì...10?- cậu lấp lửng

- Vẫn còn ít!- cô chu môi

- 15...thế nào?- cậu nhăn mặt. Ôi trời, cô đúng là biết lựa chọn cơ hội, không phải vì tiếc tiền mấy cây kẹo với cô, nhưng mà...luật ở đây rất khó. Lén mang 1 cây thôi đã là chuyện lớn rồi.

-...- Cô nhóc xoa cằm suy tư, có vẻ chưa chịu hài lòng

Kelvin hết cách, đành xụ mặt:

- 20, giá cuối~~

- Ok. Đồng ý- Angel reo lên

- Hix....

Có đưa xụ mặt oán than, đưa kia hò hét vui vẻ. Hay quá, cô sắp...sắp có kẹo ăn rồi!!!

- Con nhóc này, em chết với anh!- Kelvin lườm, véo hông angel

- Oái!- Cô ré lên

- Haha...

- Anh...được lắm kelvin, anh chết với em!

Một đứa chạy trước khiêu khích, đứa phía sau tức điên, chỉ muốn tóm lấy người đằng trước nện cho một trận!

Jakl chỉ nằm đó nhìn theo, người anh hơi bức bối. Nếu không phải kelvin, chắc chắn anh đã không đề yên!

Nói về Huyền Vũ thì còn ai hiểu bằng cô. Chị từ nhỏ luôn chăm sóc cho cô. Lúc nhỏ, chị hay cùng sư mẫu đến dạy võ cho 4đứa. Mỗi lần cô bị thương, chị luôn tận tình chăm sóc! Kelvin thích chị cũng đúng, tìm đâu ra một cô gái vừa tốt vừa đẹp vừa hiền dịu như vậy chứ?!

4đứa bọn cô từ nhỏ đã xem chị như chị ruột rồi!!

.....

.....

Ngày ngày tháng tháng trôi qua, đã 4 tháng ròng rã, có lẽ đối với những con người bình thường, chỉ là 1 khoảng thời gian, thậm chí có người còn ví dụ nó như một cái chớp mắt. Nhưng, đối với một số thành phần khác, bị tách biệt với xã hội, chịu đựng những cực hình, thử thách nghiệt ngã, có lẽ...đã là một thế kỉ...một thiên niên kỉ đi qua. Cái họ tha thiết, thèm muốn, là trở về với gia đình, với xã hội, thậm chí, giờ đây, đã có người cảm thấy hối hận vì họ đã chọn sai đường rồi. Nhưng với một số người, họ cũng ao ước trở về xã hội...nhưng để trả thù, trả thù cho những bất hạnh họ phải chịu. Lại có một số người, họ không có quyền quyết định, cái họ đang làm, chính xác là đã được định sẵn, họ chỉ đi vào khuôn khổ của cha mẹ, của gia đình, của người thân!

Hôm nay là ngày kiểm tra hàng tháng, kết thúc tháng 3 để bước vào tháng 4. Kì kiểm tra của tháng 3 sẽ sắp xếp thứ hạng và phân lại thành viên các đội. Các bài tập tưởng chừng như không thể đều được Angel, kelvin và Jalk vượt qua. Zak rất vừa ý, kĩ năng và thể lực của 3 người càng tiến bộ rõ rệt. Chỉ có điều so về các mặt, Kelvin kém hơn Jalk rất nhiều. Trong đầu zak chắc mẩm một điều, tương lai, thiên vương nhất định sẽ là jalk biuler!

Mọi chuyện diễn ra tưởng chừng như suôn sẻ, cho đến khi....

- Angell!- Nghe tiếng Huyền Vũ gọi, cô nhanh nhẹn đứng dậy và bước lên.

Đến phiên cô thực hành chế tạo độc dược. Tuy có phần thiếu tự tin vì đây là mặt cô kém nhất, nhưng không sao. Cô nghĩ mình làm được!

- Resaolenty 1505! Đó là bài thực hành của em- chị cười hiền

Hít một hơi thật sâu, angel quay sang nhìn Jalk và Kelvin. Anh vẫy tay ra hiệu cho cô cố lên. Còn cậu, mặt ỉu xiu. Đúng rồi, tối hôm qua "kẻ điên nào đó" khóc ròng với cô và anh là mình tỏ tình thất bại rồi. Sốc nặng nhất là chị nói chị thích người khác rồi. Bảo kelvin đừng hi vọng vô ích nữa.

Angel trẻ môi dè bịu. Huyền Vũ nhìn về phía Kelvin thì khó chịu:

- Cậu kelvin, lúc nãy thực hành thất bại, quét dọn phòng tập kungfu 1 tháng!

Dù kelvin thất bại. Nhưng điểm cậu dư sức ở lại đội. Tuy nhiên, cũng phải phạt.

- ..dạ!!!!!!- kelvin khóc không ra nước mắt

Vì chuyện này mà sáng nay cậu làm gì hư đó, chế độc được ra bậy ra bạ còn tệ hơn cô, sáng này thi võ thì suýt nữa đánh chết chết bạn tập. Có vẻ cậu buồn lắm đây! Phải rồi, thất tình mà. Còn gì đáng buồn hơn nữa chứ?

Zak dọn lên một khai vuông chứa nhiều loại dung dịch khác nhau:

- Sẵn sàng rồi chứ!

- Vâng- cô đáp

Một tiếng bíp vang lên. Chỗ cô đứng và chỗ của kelvin và anh bị ngăn cách bằng một tấm kính trong suốt, nhìn có vẻ mảnh dẻ, nhưng...dù một quả lựu đạn cỡ lớn cũng khó mà làm vỡ được nó. Trong lồng kính bây giờ, chỉ có cô, Zak và Huyền Vũ!

Chị và Zak đang ở góc lồng an toàn, nơi không bị ảnh hưởng dù bom có nổ.

Huyền Vũ khẽ cất giọng:

- ...bây giờ em tưởng tượng rằng mình là một sát thủ đang lâm nạn. Khắp người em đều bị thương một là không còn sức. Đối thủ thì rất đông, tất cả đều muốn giết em. Em đang trốn trong một căn nhà bị kẻ địch bao vây bên ngoài. Bọn chúng đang tiến vào trong, chúng sắp tìm ra em. Với những thứ trước mặt em, hãy tạo ra 1505 _loại axit có khả năng gây nổ ai bị trúng phải vào da thịt, sẽ lõ loét thậm chí khi tiếp xúc với mắt, sẽ bị mù loà. Sau đó, rải xuống sàn và bay ra qua tấm tường trước mặt, nơi chị và Zak đang đứng, em sẽ được an toàn. Thời gian của em là 2ph ngắn ngủi, em chọn cột A hay B?

Cô bậm môi suy tư, nếu là B-loại an toàn. Dù có hết 2ph, cô không làm kịp, sẽ bị loại và bị tuột sang đội thứ 7 không ở lại cùng anh và cậu nữa. Còn nếu thành công, cô sẽ được điểm B. Cộng với điểm mà cô đang có, vẫn chưa đủ tư cách ở lại đội 3- đội xếp thứ 2, cô sẽ sang đội mạnh thứ 3.

Còn A-loại mạo hiểm. Nếu thành công, nó sẽ giúp cho cô ở lại cùng anh và cậu. Chỉ có điều, nếu chọn lại này, sẽ có một sự thay đổi, một Resaolenty khác sẽ được đặt ở gần cô dạng rắn sẽ phát nổ trong giây thứ 59, có nghĩa là, sau 2ph mà cô chưa chế xong và nhảy qua vách an toàn, cô chắc chắn bị thương nghiêm trọng do nó gây ra. Tuy nhiên, nếu thất bại thật, nhưng cô vẫn được cộng điểm A. Lí do: một sát thủ đòi hỏi tính mạo hiểm, gan lì. Ai có can đảm chọn A. Người đó dĩ nhiên là có tư chất của một sát thủ!

- A!- cô quyết định chọn mạo hiểm. Đúng, nếu được hay không, cô cũng sẽ an toàn ở lại. Nơi mà có anh!

Từ xa lòng Jakl đã như có lửa đốt. Anh biết...cô muốn ở lại đội nên mới làm thế. Nhưng, nếu lỡ cô có chuyện gì...thì sao?

- Được lắm, truyền nhân của huyền thoại Bạch Hạc thứ 11(mẹ Ngọc). Em có 10s để suy tính chiến lược. Thời gian sẽ được tính kể từ lúc 1505 dạng rắn được ném từ trên không xuống!

Cô liếc nhìn anh một thoáng, khẽ thở lấy một hơi.

Angel đeo găng tay vào sẵn sàng để bắt đầu

Zak cầm điều khiển từ xa và đếm ngược:

- 3...2...1....BẮT ĐẦU!

"Cộp....Xiiiiii...."

Quả cầu 1505 rơi từ trên trần xuống, một đoạn dây dài cột quả cầu có châm lửa bắt đầu cháy!!!

Bàn tay thoăn thoắt của Angel điều luyện pha chế thuốc, mày cô nhíu thật sâu cố tập trung mọi tư tưởng.

Jakl và Kelvin như nóng lòng đứng dậy. Đây là môn khuyết của Angel. Cậu và anh đương nhiên lo lắng:

- Angel, cố lên!!!- Kelvin hét lớn động viên

Anh thì không nói. Vì anh sợ cô bận tâm hay mất tập trung, nhưng vì con tim như lửa đốt lo sợ. Cánh môi anh bậm lại nghiền răng đến bật máu.

49s trôi qua. Dù căng thẳng đến bức người! Angel cố gắng làm nhanh hết mức có thể. Đã được 1/2 công đoạn

Huyền Vũ đứng đó cũng lo sốt vó, liệu cô có vượt qua không???

Được, chắc chắn là được! Với tốc độ này cô sẽ làm được. Cô tin như thế.....

..... Nhịp điệu của cô rất nhanh, tốt, làm 4 người cảm thấy an tâm hơn.

1ph30s. Gần như hoàn tất, cô làm tốt lắm. Kelvin mừng rỡ. Đã có thể an tâm ngồi xuống ghế. Cô bây giờ, chỉ việc bỏ vào 2axít phụ. Trút qua ống cây. Lắc và rưới xung quanh.

Huyền Vũ và Zak cũng thấy yên tâm hơn. Đúng là Angel đang rất nỗ lực....nhưng...

Giây 40 của phút thứ 2. Cô đang lắc đều hỗn hợp chuẩn bị rưới. Trái tim anh như nhói lên một nhịp. Có chuyện gì vậy....anh cảm thấy điều gì đó không ổn!

Cái gì vậy??

Anh chợt lia mắt nhìn dây mìn. Lạ quá. Sao nó cháy nhanh dữ vậy chứ!!! Chỉ còn một đoạn nữa sẽ đến gần quả cầu phát nổ 1505. Tại sao? Lẽ nào...chắc chắn ai đó đã cắt dây mìn ngăn lại???

- Huyền Vũ, sợi dây?- Jakl gặng giọng

Chị giật mình nhìn lại, con gai óc đang khắp người, chị, kelvin và Zak cũng đã hiểu ra vấn đề!!!

- Angel, nhanh lên!!!!- Zak hét

- Angel, dây mìn sắp nổ rồi!!!!- Kelvin đập kính kêu gào

- Không được!!!!!!!!!!

Jakl dùng chân đá vào thanh kính, anh hoàn toàn bất lực....mảnh kính này dù súng trường bắn cũng không xuyên. Làm sao để chạy vào trong đó???

Angel nghe tiếng gọi, cô rung mình nhìn sợi dây dần càng ngắn.....tại sao....tại sao lại có chuyện này???

Tình hình này chưa đầy 10s nữa sẽ nổ....

Trong một khắc tay chân cô như bị đông cứng lại....làm sao đây....cô sẽ chết???

Lại 5s nữa trôi qua

-Angel!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Angel!!!!!!

- MinhMinh, nhanh lên, nhảy khỏi chỗ đó, chạy ra khỏi chỗ đó!!!!!!!!!!

Anh...là tiếng anh đang gọi cô.....anh. Anh gọi cô bằng Minh Minh!!!!

Thời khắc tử thần đã đến, cô gái nhỏ đang run sợ thật sự..

5....

4....

3....

Huyền Vũ nhảy ra khỏi vùng an toàn. Chị chạy như bay đến gần Ngọc!!!

2.....

- NẢM XUỐNG!!!!- chị hét, đề cô xuống

1....

Bùng!!!!!!!!!!!!!!

Một âm thanh khủng khiếp vang lên!!!!

Khói bụi mịt mù, lông kính từ từ mờ ra...

Jakl và Kevin vùng chạy vào.

- Huyền Vũ!!!- Kelvin gào lên

- Minh Ngọc!!! - Jakl cũng mất bình tĩnh theo

Làn khói tan dần ra. Thân ảnh chị đề lên cô hiện ra:

- Chị....- Ngọc sững sờ. Chị dùng thân mình che chắn cho cô?

Tấm áo sau lưng Huyền bị rách, lở loét và đang chảy máu:

Huyền Vũ ngược nhìn Ngọc, cười hiền:

- Khụ..khụ....may quá...em không....s....ao....

Thân người nhỏ nhắn của chị gục lên người cô.

- Cô ấy bất tỉnh rồi. Mau đưa đi điều trị!!!- Zak nói như gắt.

.....

.....

O.s

Có 3 điều xin nói:

1. Đại này sức ảnh hưởng của TTSSQ có chiều hướng giảm sút. Mình hơi buồn vì mình biết đó là tại mình. Mình up lâu và mắc khá nhiều lỗi ngữ pháp. Nhưng không sao, dù là không còn ai đọc nữa mình cũng quyết hoàn thành nốt nó_TTSSQ_con đề của mình

2. Truyện truy tìm năng vampire và thân tượng âm nhạc mình không bỏ. Mình để dành khi rảnh rồi hoặc bí TTSSQ mình viết coi như là đổi khẩu vị vậy mà!

3. Mình chỉ là một học sinh cấp 2 bình thường, facebook không hot và học cũng không giỏi nhất. Điều quan trọng nhất mình không thuộc dạng "ngoan hiền, ít nói" như một số bạn nghĩ. Mình nói nhiều, cũng từng trốn học, cúp tiết, trêu chọc thầy cô, hay nói tục(ngoài đời) nữa. Thậm chí mình đã từng đánh nhau! Không phải là mình nói để khoe sự "côn đồ" của mình. Nhưng, mình chỉ muốn cho các bạn biết mình không phải là tâm điểm mọi người. Mình nghĩ gì và viết đó, mình đón nhận tất cả phản hồi từ các bạn, mình viết không hay các bạn hãy thẳng thừng góp ý, mình không buồn^^. Mình up truyện bằng một chiếc điện thoại tầm thường không đáng tới 1.000000đ. Có thể các bạn mình đăng trên f nhiều cái khác tục, nhưng đó là quyền của mình. Các bạn đừng suy diễn và cảm thấy thất vọng vì hiểu sai về mình nữa. Nếu các bạn không thích mình hay truyện mình bởi vì lí do đó thì mình đành chịu. Mình xin kiểu. Các bạn đã nghe câu: đời không giống như mơ chưa? Nhà mình không giàu, viết truyện là đam mê duy nhất của mình và nhờ nó mình như sống lại và dần dần cũng cải thiện hơn về cách nói văn hoá cũng như lối sống. Mong các bạn cho mình một cơ hội, mình đang dần sửa chữa và sống lại một con người mới.

Một lần nữa xin hãy chấp nhận mình trong xã hội này!!!

10/4/2016. Ngoại truyện về Lâm và Ngọc khá lâu, mong mn cố gắng theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Người Bạn Hoàn Cảnh

- Á!- Ngọc bật dậy khỏi giường. Hơi thở cô gấp gáp, mồ hôi ứa ra như tắm. Chiếc váy trắng tinh khôi ẩm ướt bết dính vào da thịt

Cô vừa mơ thấy chuyện ngày xưa. Vào lúc đó...lúc mà cô tưởng chừng như đã gặp được thần chết...và... Kì Anh cứu cô...cả người chị đầy máu...cả đời này, có lẽ sẽ chẳng thể nào quên được...on nghĩa của chị....và...cũng chẳng thể nào quên được...lời nói đó...của anh!

- Giấc mơ chết tiệt!- Ngọc tự tát vào má một phát rõ đau

Đêm đó, Ngọc mất ngủ, ngồi bó chân vào góc giường, nước mắt mặn và mồ hôi chất, mặn hơn cả muối, làm trái tim cô đau rất!

Lộp....độp.... Một giọt, hai giọt, ba giọt, bốn, năm, sáu.... Từng giọt nước của trời đang rơi xuống hạ gian. Tăng dần, tăng dần....

Sấm chớp đi đùng, mưa bắt đầu rả rít....

- Ông trời, ông đang cảm thương....hay muốn thi khóc với tôi?

.....

Hồ Chí Minh_Thành phố mang tên Bác.

Phố xá đông đúc nhộn nhịp xoa hoa tấp nập.

Lại một ngày nữa tiếp nối chuỗi ngày dài vô tận. Căn biệt thự đồ sộ gần ngoại ô yên bình âm u hẳn.

Hôm nay không phải một ngày lễ, cũng chẳng phải chủ nhật, tất cả các công ty, xí nghiệp, trường học đều hoạt động bình thường. Chỉ riêng Trung Học Mai Sao, học sinh được nghỉ 7 ngày. Lí do: tu bổ lại gian nhà phụ, chuẩn bị xây thêm kí túc xá trường. Một lí do hết sức bình thường, hợp lí đối với bất kì trường học nào. Nhưng, nếu như là Mai Sao thì chưa chắc được điều gì!

.....

.....

Sat Vila

Vy và Hải ngồi cùng chiếc sofa trong phòng khách. Nhỏ vẫn mặc váy ngủ còn cậu thì áo thun quần thun cụt. Cả hai đang cùng xem ti vi

My và Kiệt ở sofa kế bên. Chàng nằm trên đùi nàng, nghe head phone, đắp chăn mỏng, đôi mắt nhắm nghiền. Thảo My ngồi cho Kiệt nằm, đầu dựa ra sau, tay lướt điện thoại. Tất nhiên, họ cũng mặc những trang phục đơn giản

Hôm nay, một ngày vô cùng nhàn rỗi, công ty không có việc gì quan trọng không đến cũng được, trời thì mưa từ đêm qua vẫn chưa tạnh, cả bọn không muốn đi đâu ngoài ở nhà.

- ...chắc mưa cả ngày đấy, ai ra ngoài nhớ mang ô không thì dùng ô tô nha!- Lâm từ tốn nói.

Anh từ tầng trên xuống cùng bộ complet đen. Để xuống bàn 1 nắm chìa khoá ô tô. Lấy riêng cho mình một cái trong đó

Gara có rất nhiều ô tô, đủ loại đủ màu nhưng đều do anh mua, để cho cả nhóm dùng phòng cần thiết

(Shin: nhìn sếp lạnh lùng nhưng chu đáo lắm nha!)

- Mày tính đi đâu hả?!- Hải hỏi. Cậu quan sát Lâm một lượt: quần áo chỉnh tề, tóc thì vuốt keo. Khuyên tay màu đen cũng được thay bằng khuyên mới, phong cách hơn. Còn xịt nước hoa. Hơn nữa, Lâm không thắt carvat mà là thắt nơ, một cái nơ màu trắng caro đen. Chắc chắn không phải đi làm!

-...đi ra ngoài!- anh đáp cộc lốc

- Dĩ nhiên tao biết mày ra ngoài, nhưng ý tao là đi đâu? Diện gói!- Cậu trề môi

-Anh Lâm hẹn hò hả?!- My lém lỉnh

-....

- Dĩ nhiên là không rồi. Mày điên hả, Ngọc vẫn còn ở nhà cơ mà~~ Vy nháy mắt ẩn ý

- ờ ha, quên mất!- nàng gầy gầy đầu

- Còn em, mình hẹn hò nha!- Kiệt vuốt tóc My

- Thôi. Lạnh quá. Em chỉ muốn ở nhà!- my nói

-....

Lâm vẫn không trả lời, anh nghĩ ngợi hồi lâu rồi quay lưng đi.

- Nói ngọc đừng phản cơm cho anh

- Dạ- Vy đáp

.....

.....

.....

Ngọc đứng trên ban công phòng nhìn bóng chiếc Phe-ra-ri đen dần mất hút. Kì Anh đã về, cô phải giữ đúng giao kèo, cách xa anh càng xa càng tốt!

.....

Trở lại phòng mình. Cô cũng nên thay trang phục, bởi vì cô cũng phải ra ngoài có việc...

Cùng lúc đó, Ngọc nhận được một cuộc gọi Zalo.

Vừa bật lên, Ngọc khẽ sừng sờ:

- Sur mẫu!!!

-.....

- Ai về cơ ạ? Dạ??????

_____Modol Halen_____

Chiếc siêu xe dừng trước Halen Modol_ một trong những toà nhà con của Hồ Thị. Dù trời mưa, cả toà nhà vẫn sáng rực và rộn rã tiếng nhạc bên trong. Từ ngoài vào trong được nối thảm đỏ, lộng che mưa cao cấp phía trên, khiến cho khách đến không bị dính dù chỉ một hạt mưa, không bị giẫm dù 1 tí bẩn!

Minh Lâm bước xuống. Hai cánh phóng viên đã túa xua chụp ảnh liên tục các kiều. Rất khó chịu, chỉ một cái nhú mày, hai hàng vệ sĩ đã xuất hiện "dẹp đường" cho Lâm

- Cầm lấy!- Anh khẽ nhếch môi

Một gã vệ sĩ gần đó kính cẩn đón lấy cặp kính và áo khoác ngoài. Anh bước vào đại sảnh, ngay lập tức xảy ra một trận "Typhoon" kinh hoàng. Vẫn là điều Lâm ghét nhất: trở thành tâm điểm của tất cả mọi người!

Nheo mắt quan sát hồi lâu, cuối cùng cũng đã tìm thấy người mình muốn tìm. Rảo chân về phía một chiếc bàn bất kì

- Chủ tịch Hồ, xin chào!- Lâm nghiêng người kính cẩn

- Ôi trời ơi, cậu Dương!!!

Hồ Viễn Thiện vội vàng rời khỏi bàn. Đi tới bắt tay với anh:

- Thật ngại quá, chỉ là một buổi tiệc nho nhỏ, có phiền cậu không chứ- Ông Hồ ra vẻ áy náy

- Không có gì thưa ông!- Lâm cười lịch thiệp

- Mời cậu ngồi!

- Ông không phiền nếu tôi sử dụng ipad..

- Cậu cứ tự nhiên, nhìn xem, ở đây toàn thành thanh niên, chủ yếu đều là khách của con gái tôi, sinh nhật nó mà...nó cứ nằng nặc đòi mời cậu, cậu bỏ thời gian vàng ngọc đến tôi áy náy còn không kịp!

-...ông quá lời rồi!

- Cậu cứ ngồi đây đi, tôi vào trong lo vài thứ. Đây là tiệc đứng, cứ thoải mái chọn món.

- Được!

Người đàn ông đi vào trong. Lâm khẽ thở hắt ra, tại sao anh lại phải đến một nơi vớ vẩn như thế này trong khi còn bao nhiêu việc phải lo cơ chứ? Nhưng mà không còn cách nào khác, vì bỏ cuộc họp ngày hôm đó mà bây giờ anh phải hạ bệ Hồ Viễn Thiện_ cổ đông lớn thứ 2 của công ty, nếu muốn giữ lại chức tổng giám đốc của mình. Cái cô thiên kim họ Hồ này cũng thật là, từ đầu gặp Lâm đã bất an rồi, quả nhiên dai như con đĩa ấy, cô ta còn xin

cha mình mail, số điện thoại riêng của anh nữa chứ, đêm qua nhắn nhắc gọi điện mãi không thôi. Sao thể loại ăn chơi nhí nhảnh đó cứ thích nhắm vào người bạn rận mà chơi đùa vậy. Anh rảnh lắm hay sao? Nhưng cũng chỉ vì cha cô ta mà anh đã cố chịu đựng. Cuối cùng là phải đến buổi tiệc này. Chỉ mới gặp mặt hôm qua mà sao lại mời anh, có ý với anh thật à? Đúng là hành động trẻ con non nớt, cỡ tuổi cô ta, anh và Ngọc phải....

Nghĩ đến đây, có người thoáng giật mình, xong lại phì cười, lại nhớ đến cô rồi, lúc nào cũng thế, không quá 2 phút.

Bàn tay Lâm bắt giác móc ipad ra, lướt qua, Ô...sao lại... Bao nhiêu cái, bóc ngay cái này mang theo, đây là thứ duy nhất mang tên "công nghệ thông tin" anh được dùng suốt 9 tháng khoá huấn luyện, lúc đó ở một nơi hoang vu, chỉ dùng được mấy phần mềm Zak cài sẵn, chụp ảnh và viết notebook thôi. Biết bao nhiêu kỉ niệm trong này...anh...không muốn nhớ lại nữa, với loại này lỗi thời rồi, dùng cũng bất tiện, còn nữa, trong này chỉ toàn hình của...

- Hình người yêu à?

- Hơ...

Lâm ngược mắt nhìn chiếc ipad tuộc khỏi tay mình.

Phuong xăm xoi "cục sắt" cũ kĩ. Cái gì đây chứ, sản xuất năm 2012 rồi mà, còn người xài sao? Đối với những người chạy theo mốt như Phuong, đây như một sự sỉ nhục!

- Anh dùng cái này nhìn khó coi quá!

-...trả!- Lâm cau mày khó chịu

- Nếu thích tôi sẽ tặng anh cái mới nhé!

Viễn Phuong nói, tò vò thích thú

- Trả đây!- Giọng anh gần mạnh hơn

- Ô...trả thì trả, làm thấy ghê- cô nhóc bĩu môi

Lâm giật mạnh lại, tỏ rõ tức giận.

-...người gì không tí cảm xúc~

Phuong lăm bằm khó chịu

Anh không thèm nhìn cô nhóc, cho vội chiếc ipad vào túi

- Xin lỗi tiểu thư, nhưng tôi rất ghét đồ vật thuộc về mình bị người khác đụng vào

Mặt Phuong tự dưng đi đỏ lên. Ngầu....ngầu quá! Nhìn anh rất lạnh lùng và đẹp trai. Sao lại có người con trai như vậy chứ??!

- Được...rồi...tôi sẽ chú ý!

Cô nhóc nói xong rồi đi vào trong, tiếng lòng ngực vẫn còn đang thổn thức...

.....

.....

Sân bay Tân Sơn Nhất

"Chuyến bay 5828 từ TokyoTokyo_ Jappan đến HCM_VN đáp cánh...mời hành khách kiểm tra hành lí và làm theo sự chỉ dẫn của nhân viên...xin nhắc lại..."

Ngọc đứng lên rồi lại ngồi xuống ghế. Chiếc váy ngắn màu cam thanh mát cùng áo somi trắng. Chiếc ô hồng hình trái dâu bị chủ nhân xinh đẹp quẩn lẩn lóc, cô không còn để ý đến nó nữa. Cái cô đang nóng lòng bây giờ, là sự xuất hiện của một người đặc biệt!

Cộp cộp. Tiếng giày batanh chạm đất, chàng trai cao to cùng mái tóc trắng bạch thật lạ thuộc về xứ sở hoa anh đào. Chàng trai mang kính râm đen. Có lẽ anh ta ý thức được mình sắp phải thích nghi với khí hậu nóng ẩm của Đông Nam Á!

Áo thun trắng và quần jean trắng. Balo đen hiệu "Black White angel". Bỏ cặp kính ra, chàng trai đảo mắt một vòng, dừng mắt lại trên người con gái xinh xắn đang đứng ngồi không yên. Chàng trai gọi lớn:

- JURi! JURi ELYKHA!!!!

Ngọc hốt hoảng nhìn lên nhìn chàng trai, không kiềm nổi xúc động:

- KELVIN!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Con Người Kì Quái!

***Thấy có nhiều bạn hỏi thăm Couple MinhxLinh quá, thôi thì chap này lồng đoạn có họ vào, vì thế nên đoạn kết 1 năm trước của LâmxNgọc sẽ đẩy xuống chap sau nhé! Love all.

Khám phá chút công việc của nó và hấn nào!

Ichiro Hirojima(18t). Tên thường gọi Kelvin. Là người Nhật 100%. Da trắng, mũi cao, sở hữu một đôi mắt màu cà phê cùng mái tóc trắng bạc. Cháu ruột của Miwa. Nghề nghiệp: siêu mẫu nổi tiếng. Người đứng thứ 9 trong top 20 sát thủ được chọn, chính vì bị loại ra khỏi top8. Kelvin nắm giữ chức vụ Trung Vương yểm trợ.(đến đây sẽ giải thích thêm. Ngôi vị Nam sát thủ đỉnh cao gồm 3 cấp bậc, Trung Vương, Thiên Vương và Ma Vương. Trong đó, Ma Vương lớn nhất và chỉ đứng sau Huyền Vũ. Người đó chính là Zak)

Cao 1m84. IQ ba chữ số!

Ngọc rời khỏi chỗ ngồi. Chiếc túi xách rơi mạnh xuống đất. Một bước chân, hai bước, ba bước....cô nhảy bổ tới ôm chặt lấy người con trai trước mặt.

- Angel...juri...angel!- Kelvin ngỡ ngàng nhìn Ngọc. Không biết nên nói gì, chỉ có thể áp ứng được nơi đầu lưỡi

- You horri..ble! Why did you choose to go to Jappan for 3 years and now return?(Đồ...xấu xa...s .ao lại chọn đi Nhật 3 năm chứ. Anh chết quách đi còn tìm đến đây làm gì???)

Ngọc gào lên. Mắt đã đỏ hoe, Kelvin...là cái đồ chết bầm!

- Juri. Gomen na. Sorry!- Kelvin xoa nhẹ nhàng đầu cô

- Huhu....

- You hugged me tight! Juri....elyka....angel??... Hey!!!

(Nè sao ôm anh chặt vậy. Juri à... Elyka...angel...nè!!!)

Câu gọi cô bằng vô số tên

Nghe kelvin nói vậy cô mới từ từ nói lỏng ra vòng tay

- You...uhm!

(Anh...hừ)

Cô liếc xéo cậu trai một cái

- I'm so happy....because...you miss me!

Nhìn nụ cười ngạo nghễ qua chàm chọc mà Minh Ngọc phát bực. Đúng là Kelvin đây rồi. Vẫn như trước

- No kidding! I hate you.....very very hate!!!

(Đừng nói kiểu đó nữa. Em hôn anh...vô cùng vô cùng luôn)

Cô đáp. Thò tay véo mũi cậu.

- Au!! Stop stop. We are at the airport. Now take me go your home . I will bother some time!!! Hehe!

(Ôi dừng lại đi. Đây là sân bay đó. Dẫn anh về nhà đi mình nói chuyện. Cho ở ké một thời gian chứ? Hehe)

- Ok... You will be died by me!!! Go go go!!!

Ngọc nhìn kelvin ngầu ngẩn. Sau đó nắm lấy cổ áo lôi đi xềnh xệch.

Có chàng trai mỉm cười thật nhẹ nhìn cô gái vầu lấy cổ mình vô tư. Kelvin....đã nhận ra một điều gì đó....thật không nên!!!

.....

.....

.....

Buổi tiệc sinh nhật cô tiểu thư Hồ gia đúng là phô trương. Không khí đã ngày một đông đúc hơn. Tiếng nhạc cũng lớn dần để không bị tiếng người lấn át. Lâm cảm thấy rất khó chịu!

Hồ Viễn Phương khoác lên mình bộ cánh lộng lẫy dạo quanh tiếp khách, nhờ vậy cũng bớt đi một mối phiền dành cho anh. Chắc anh nên về quá. Phải thế thôi, Hồ Viễn Thiện cũng thật là, chọn cho anh chiếc bàn trung tâm luôn. Làm quái gì vậy chứ. Bàn trung tâm dành cho nhân vật chính của bữa tiệc, không lẽ muốn anh chút nữa ngồi cùng con nhóc đó. Chết mất!

Chỉ mới có 30ph. Đi về thì kì quá. Nhưng... Ở đây toàn là dân choai choai, phong cách xốc xốc sao ấy, mấy loại này chị hợp với Minh hay Hải thôi. Anh hết chịu được rồi..

.

.

.

- Chủ tịch Hồ. Tôi xin lỗi, vì có việc gấp quá nên..

-"Ồ không sao. Nếu bận thì cậu Dương cứ về. Hôm nào chúng ta lại dùng cơm.."

- Vâng. Chào ông

Thế là xong! Anh chuẩn em thôi

Lâm đưa tay bỏ iphone vào túi. Đứng dậy rời bàn. Vừa đi về phía cửa sau, tay vừa nói lỏng chiếc thắt nơ.

- NÈ!

Lại cái giọng chua chát đó. Anh thở dài một hơi rồi xoay người lại:

- Có gì không thưa tiểu thư?

- Anh đi đâu đó?/- Viễn Phương như phát câu nhìn anh. Anh định chuẩn hả

- Về!

Ha. Quả nhiên là vậy, cô đoán không sai mà. Cái người này đúng là làm cô bức thật chứ. Cô đã hạ mình cỡ nào để mời anh ta đến đây. Vậy mà...

- Anh...thật sự không quan tâm đến cảm xúc của tôi?

- ...xin lỗi tiểu thư. Tôi không hiểu tiểu thư nói gì

Lâm nghiêm mặt lại. Con nhóc này đúng là quá quắt

Tay Phương hơi run lên. Khoé môi giật giật:

- Anh.. Có thích tôi không?

- Gì?

Lâm chau mày

Thích? Cái cô thiên kim này. Đây là lần thứ 3 gặp mặt nhau. Cô ta hỏi anh có thích cô ta không, gì đây?

- Sao? Trả lời đi. Anh có thích tôi không. Tôi thì tôi lỡ thích anh rồi. Anh có đồng ý làm bạn trai tôi không?

- Cô nhóc, cô còn trẻ con lắm, hãy dừng lại đi!

Lâm nhàn nhạt nói

- Cái gì. Anh nói ai trẻ con?

- ...

Anh khề tặc lưỡi nhìn Phuong. Cô nhóc mặt đỏ lên gay gắt. Chắc, bị nói trẻ con thì như thế. Không phải trẻ con thì là gì?

- Tôi xin phép.

Xong anh xoay người đi. Có người nọ không phục:

- Anh khoan đi. Nói cho rõ ràng nào, sao lại không trả lời tôi chứ. Tôi lớn rồi, không phải là trẻ con nhé. Anh có ngon tìm được người khác hơn tôi xem. Nếu anh không chịu trả lời, tôi sẽ xem như anh thích tôi!

Cô nhóc hét lớn. Đã có vài tiếng xù xì từ phía sảnh chính. Họ thắc mắc cặp đôi đang âm ỉ ở lối ra vào sau làm gì mà lại to tiếng đến thế???

Anh khựng người lại. Quay ra sau nhìn cô gái kiêu căng tự mãn. Đúng là anh hết chịu nổi cô ta rồi:

- Tiểu thư muốn tôi trả lời về điều gì?

Anh lạnh lùng hỏi

- Tôi hỏi anh có thích tôi hay không. Nếu không thì anh đúng là đồ ngu. Thử tìm xem có đứa nào hơn được tôi hay không?

Cô ta lại gắt gỏng nói. Đúng là có chút cao ngạo, ngang ngược, lại trẻ con và quá quắt nữa:

- Nếu tôi trả lời cô sẽ để tôi đi?

- Đúng!

Lâm khề nhếch môi:

- Được. Tôi nói... Tôi có một đứa em gái xinh đẹp hơn cô gấp 10 lần. Tôi có một cô bạn thân đáng chuẩn hơn cô 100 lần. Có một đứa em khác đánh đá hơn cô gấp ngàn lần. Và....tôi yêu một cô gái hiền dịu hơn cô...hàng vạn lần! Được chưa?

Lời nói anh thốt ra, không nhanh không chậm, rõ ràng, rành mạch... Hồ Viễn Phuong bị rơi vào trạng thái bất động. Bàn tay Phuong ngoe ngoáy như run, như tức giận. Nhưng không thể nói thành lời.

- Cái...g...i...chứ???

Trong Phuong vẫn đứng bập bẹ thì Lâm đã xoay lưng đi thẳng.

.....

"Lòng anh đau buốt tái tê

Tình em như đá sỏi lạnh lùng"

.....

- Tôi chưa?

Giọng nó nhàn nhạt qua loa điện thoại

- "Rồi. Khi nào mày về"- Ngọc nhẹ nhàng hỏi

- Khoảng chín rưỡi. Đưa anh ta về nhà trước. Nói là bạn của mày nhé! Con My đã nói vậy với Kiệt

- "Ok men!"

Nó tắt điện thoại. Sư Mẫu vừa cử Trung Vương sang, đồng nghĩa với việc là, nhiệm vụ đầu tiên sắp bắt đầu... Và cái nhiệm vụ ấy, chính xác là tối nay.

Haiz. Đúng là nản, vừa mới ra mắt mà đã... Cuộc chiến đẫm máu lại bắt đầu rồi. Từ Thiên Vương khi nào ra mắt vậy, các anh mau vào giúp tụi nó một tay đi chứ. Tại sao DG lại hoạt động trước FD cơ chứ, DG dù gì cũng là con gái mà, đúng là không công bằng!

Đặt điện thoại lên bàn, nó lại tiếp tục với công việc đang dở. Phải hoàn thành cho xong hồ sơ này, trước khi vị đối tác quan trọng ấy đến!

Linh không làm thì thôi. Một khi đã làm thì rất tập trung, bất chấp mọi thứ, tập trung vô cùng cao độ

Nó đang bận tâm về vị khách sắp đến. Thực ra chỉ là một công ty nhỏ mới thành lập nửa năm nay, nhưng lại vô cùng thịnh vượng, nhiều nguồn đầu tư mạnh mẽ, làm ăn rất chất lượng, rất nổi tiếng. Hợp tác được với công ty này, đảm bảo sẽ sinh được nguồn lợi vô cùng lớn.

Nghe đồn đại chủ tịch chỉ là một thanh niên trẻ nhưng rất tài năng, bởi vì vậy nên Linh cũng có đôi chút hiếu kì.

"Cốc cốc cốc..."

Tiếng gõ cửa vang lên, nó dừng lại bàn kế hoạch đang làm

- Ai đó!

- Cô Dương, chủ tịch KW đã đến. Mời cô sang phòng bên ạ!- Tiếng cô thư kí kính cẩn gọi

- Được rồi, tôi qua ngay.

Nó ngẩn ngật nói xong kéo ghế đứng dậy. Đến rồi sao? Nhanh thật.

Bước vào phòng vệ sinh chỉnh đốn lại mình trước gương. Váy công sở, áo sơ mi ngắn tay. Nó cột cao mái tóc lên, buộc phồng luôn mái để lộ vầng trán tri thức. Ok, ổn!

Mở cửa phòng và bước ra ngoài, thư kí Hà đã đứng ngoài chờ sẵn:

- Cô Dương, tài liệu đây!

Nó khẽ gật nhẹ đầu, chìa tay cầm lấy xấp giấy đánh máy vẫn còn nóng.

- Nói sơ về vị khách đó cho tôi!

Nó nói.

- Dạ vâng, đó là một thanh niên ạ, cao cỡ mét tám. Anh ta nhìn rất trẻ. Chắc chắn chưa vượt qua tuổi 25 đâu!

Nghe cô thư kí nói nó khẽ nhếch miệng. Ôi trời, xem ra không phải là dạng vừa!

- Đến rồi, thưa cô!

Trước mặt nó là căn phòng lớn, dùng để tiếp khách. Điều đặc biệt là nó cách âm nhưng cả tường lẫn cửa ra vào đều đóng kính trong suốt. Làm như vậy khách hàng có thể vừa trao đổi vừa quan sát cảnh vật bên ngoài, tạo ra một không gian rộng rãi, thoải mái hơn

Bên trong có một anh chàng mặc vest đen lịch thiệp đang tựa đầu ra sofa. Chàng trai xoay lưng vừa phía nó, nó chỉ thấy được mái tóc màu cà phê cùng chiếc mũi cao kiêu hãnh. "Giấy đây? Người này sao?" nó tự nghĩ, nhìn cách anh ta ngồi thật là ngang tàn, ở đâu ra thế này???

Nhưng mà khoan, nó lại...thấy, phong cách ngồi này hơi quen, nó thấy đã thấy ở đâu rồi, và hình như cái phong cách này thuộc về thần thái, thần thái người này quá nổi bật, quá ngang tàn nên tạo cho người khác cảm giác đặc biệt. Phải đúng là rất quen mà!

Cạnh chàng trai còn có một người đi theo, hình như là thư kí, cô ta ngồi đối diện nên nó thấy mặt, người này cũng đã thấy nó. Bèn có ý lay anh chàng đó dậy.

(Như đã nói, tường và cửa đều là kính trong suốt

Sao? Nói vậy anh ta đang ngủ à. Cũng oách thật, xem bộ một người kiêu ngạo rồi đây. Sao mà nó dị ứng với cái thể loại này thế không biết. Nhưng, buộc lòng hôm nay hợp đồng này phải được kí, có thể tối nay nó mới yên tâm lòng làm việc đó được!

Phất tay cho thư kí lui. Nó từ đẩy cửa bước vào.

Cô thư kí của chàng trai nhanh nhẹn đứng dậy cuối đầu.

Chàng trai vẫn trong trạng thái bất động, anh ta không có ý định chào nó sao???

- Chủ tịch. Cô Dương tới rồi!

Thư kí nhắc khéo.

Nó vẫn đứng đó nhìn người này không lia. Anh ta vẫn ngồi im. Trời, sắp hết kiên nhẫn với anh ta rồi nha.

Bỗng may rủi sao chàng trai đứng dậy, anh ta cuối cùng cũng chịu quay sang và chào nó, nhưng, điều làm cho nó không ngạc nhiên chính là:

- Nguyễn Hoàng Nhật Minh, Chủ tịch KW, chào Tổng Giám Dương.

Trong tích tắc nó mở to mắt nhìn hấn. Hấn...làm gì ở đây???

Bàn tay Minh chìa ra trước mặt Linh. Dù hơi bất ngờ nhưng về mặt thần nhiên của nó vẫn rất ư là điềm tĩnh, nó không nhanh không chậm chìa tay ra bắt tay với hấn:

- ...hân hạnh!

Nó đáp, nở một nụ cười giao tiếp

.
. .
.

- Nguồn gốc đầu tư của CFF rất rộng, lại rõ ràng, đạt tiêu chuẩn, quy mô, ngân vốn cao, nếu chúng ta hợp tác, chủ tịch KW anh nghĩ thế nào?

Nó hỏi. Hấn có vẻ dăm chiêu, để tay lên cằm một lúc lâu. Đứng kiểu một người suy tư trong kinh doanh

- ... theo tôi được giá các mặt hàng bên CFF khá cao. Trung tâm thương mại của CFF tuy nằm ở giữa thành phố nhưng giá đó quả thật là hơi cao. Trong khi đó các trung tâm lân cận lại rẻ hơn. Vậy cô có chắc chắn đầu tư vào CFF sẽ hút khách?

- Một câu hỏi rất hay. Đúng là như vậy thật, nhưng anh hãy yên tâm về điều đó, anh xem qua cái này đi, các mặt hàng nội thất 100% đều đến từ Nhật có bản hành và chất lượng tốt tăn, về các nguồn thực phẩm là do công ty PFT cung cấp. Còn các loại hàng may mặc, trang sức thì đều do chính CL sản xuất. Ngày nay khách thượng lưu lẫn khách thường đều có tiêu chí chọn hàng chất lượng, giá cả không là vấn đề nữa!

- ...theo cô nói thì đúng. Đúng là các nguồn thực phẩm của PFT_cung cấp thực phẩm số 1 Châu Á thì khỏi bàn cãi. Mẫu thiết kế của CL tạo ra thì không gì bằng, vậy còn Võ Thị, nghe nói CFF cũng hợp tác với PPM. Hai trung tâm lớn nhất Việt Nam đã hợp tác thì tôi e rằng mình sẽ chịu lỗ trong cả 3.

- Anh thật khiêm tốn. KW nửa năm nay đã rất nổi tiếng, danh tiếng của anh vào cùng PPM và CFF chắc chắn còn phát triển hơn nữa. Phần trăm vẫn công bằng chúng tôi không thiên vị bên nào.

.....

Bên ngoài hai cô thư kí chỉ biết ngồi ngáp xem xét tình hình hai vị sếp của mình. Sao mà chán thế không biết, mặt ai cũng lạnh tanh không có tí xúc cảm. Nội dung họ trao đổi là gì thì không biết, nhưng chắc chắn một điều là từ đầu đến giờ họ luôn nhìn nhau không lia nửa giây.

.....

Villa Sat

Kelvin theo chân Minh Ngọc vào nhà. Cậu chàng còn lạ lẫm với đất nước này lắm. Wow! Phong cách villa này đặc biệt ghê.

- Do you know Vietnamese, Kelvin?

Bước vào phòng khách hai bước, cô liền quay sang hỏi kelvin. Quên mất việc bất đồng ngôn ngữ, và hơn thế nữa, nhà này, có một người rất ghét những tên đẹp trai ngoại quốc(shin: biết ai không nè?!)

- Uhm. Y..es, but I can't speak it well!

Cậu gãi gãi đầu nói, lúc trước có học di Miwa một chút, nhưng...vẫn không thể học nhiều được, phát âm cực kì mắc cùi. Đó là ngôn ngữ kinh khủng nhất mà kelvin từng biết!

- Don't worry! Everyone in this House knows english. You use it to talk to them

(Không sao. Mọi người đều nói được Tiếng Anh. Anh cứ tự nhiên nói chuyện với họ)

- Okay~~~~

.....

Hải với Vy đang check in trên sofa. Đối diện là chàng đang nhìn cả 2 bức tức.

- Hai đứa bây muốn sét đánh chết m* hết hả? Thấy đang mưa không?
- Thế có cây thu lôi dùng làm gì?- nhỏ thản nhiên đáp

Hải cầm gậy tự sướng sửa lại góc cho đẹp nhìn Kiệt nói:

- Thời tiết thế này đúng là chán chết được. Ngoài làm mấy trò này ra còn biết sao nữa chứ!
- Không cần 2 đứa bây nói thì tao cũng biết chán rồi, ngừng selfie bằng mấy kiểu rợn người đó đi.- Kiệt trề môi
- Chứ không phải pic này thua tao 5k like nên tức hả?!-- cậu cười đều nhìn chàng, sau đó check một kiểu chu môi
- Xin lỗi nha. Vì tao với Thảo My công khai hẹn hò trên trang cá nhân nên mới thế thôi. 2 đứa mày thử công khai hẹn hò coi, tụi Fc giải tán sạch bây giờ!
- Nói nhiều quá!-- Vy tặc lưỡi

Thảo My dọn trái cây từ bếp lên đặt xuống, nói:

- Cặp kia, ăn hiếp chồng tôi đấy hả?!
- Không dám đâu Tiểu My, có đứa đang ai oán chuyện hẹn hò với em mà bị sứt like đấy!-- Hải nháy mắt
- Cái gì. Anh...thật không?!-- Nàng quay phắt qua chàng, căng mắt nhìn
- ...anh không có, bà xã!.- Kiệt nhanh nhẹn đáp
- Anh ấy nói không có mà!
- Chắc...mày dễ tin vậy đó hả?!-- nhỏ nhăn mặt
- Con nhỏ kia. Đang phá hoại hạnh phúc gia đình anh mày hả?!-- Kiệt quát
- Không dám. Anh già!
- Mọi Người!!!

Giọng cô reo lên ngọt ngào, làm cho tất cả đều nhìn về phía cô.

Phía sau Minh Ngọc là một chàng trai, mái tóc bạc sáng ngời, khuôn mặt Nhật tạo nên các góc cạnh tuyệt vời.

.

.

***

.

.

Ngoài trời mưa đã dần tạnh, đầu đó loé sáng ánh bình minh ban mai.

- Ok. Tôi đồng ý hợp tác!-- Minh chấm dứt câu nói bằng động tác đập tay xuống bàn. Nó nhanh chóng bàn giao hợp đồng

Đề thời gian cho hắn đọc lại hợp đồng, nó bắt chéo chân quan sát. Cái con người này, nó quả không thể lường được. Hắn ta rốt cuộc là cái quái gì, tối hôm qua nó có ghé qua Zuk Bar gặp Zak và đàn em trong bang. Có thấy hắn ở đó. Áo quần lúm nhúm, cặp cổ hai ba nhò trong Hana đi ra, lúc 3h nó dậy uống nước hắn mới về nhà, còn bảo nó lấy hộ chai nước, nó hỏi "Nước lọc?" và hắn đáp "Không, Revive!". Lúc nào hắn cũng uống loại đó cả. Sáng dậy đi lên sân thượng lấy bộ quần áo phơi nhưng bị mưa ướt nhet. Nó đã thấy vỏ ba chai Revive và hắn nằm ngủ trên chiếc giường kiểu nghi mát cạnh cửa sổ. Chẳng buồn gọi hắn dậy vì cửa sổ lóng kính trong suốt, mưa cũng chẳng sao. Bộ quần áo tối qua vẫn chưa thay. Lúc đó còn thầm thương cảm cho papa Vĩnh Kì có thằng con kiểu này chắc rất khổ tâm. Còn thắc mắc tại sao người sống thế này lại là một trong tứ đại thiên vương được?

Vậy mà bây giờ, hắn đang ở trước mặt nó với tư cách chủ tập đoàn KW, tập đoàn được xây dựng bởi một doanh nhân tài ba trẻ. Là hắn đó sao???
Vậy còn chi nhánh LGL, Lâm nói hắn cũng được giao chi nhánh của papa Kì, thời gian ăn chơi như thế hắn quán xuyến công việc thế nào vậy???

- Ok. Đã xong!

Minh buông bút xuống hài lòng sau khi kí tên vào hợp đồng

- Cảm ơn anh, mong hợp tác tốt đẹp!

Nó lại cười nụ cười giao tiếp. Bắt tay với hấn

- Nếu không có gì thì tôi xin phép ra về!

Hấn từ từ đứng dậy

- Vâng. Tôi sẽ nhờ thư kí tiễn anh

Nó cũng đứng dậy theo

- Không cần phiền thế. Tôi sẽ tự về!

Hấn cười mỉm

- Vậy...chào anh!

Nó hơi gấp đầu

Hấn cũng không nói nữa. Quay lưng đi.

Bước ra đến cửa, thư kí đã chủ động mở cửa cho Minh. Nhưng rồi hấn khựng lại, nghĩ ngợi gì đó lại quay mặt về phía nó:

- Cô Dương, tôi có thể hỏi một câu riêng tư không?

Đang thu dọn hồ sơ trên bàn, nó như bất ngờ, nghiêng đầu nhìn hấn, ánh mắt khó hiểu:

- Tôi muốn hỏi, cô đúng là con gái út của Thầy Hải không?

-...

Ánh mắt nó nhìn hấn còn bàng hoàng hơn nữa. Hấn...hỏi cái điên khùng gì vậy?

- Rất mong cô trả lời thật lòng. Dương Minh Hải là cha của cô?

Nó thật không hiểu nổi cái con người này, ai chẳng biết cô là con cha cô. Hỏi điều này là có ý gì. Nhìn thái độ của hấn tuy có chút ngao ngễ, cả nụ cười nhếch miệng đó nữa, nhưng không giống đang đùa cợt chút nào! Hấn ta làm sao vậy?

-...thì sao?

Nó nhàn hợt đáp

Hấn đứng nhìn nó hồi lâu với đôi mắt hồ phách kiêu hãnh, trong đó chứa chút gì đó, có lẽ là nghi hoặc chăng?

Tần ngần một lúc lâu, Minh bỏ tay vào túi quần, miệng nở một nụ cười rất lạ, chưa bao giờ thấy:

- Ra là vậy!

Bước chân Minh thông thả, chậm rãi. Nó ngồi lại hồi lâu với dòng suy nghĩ lạ lẫm:

- Con người kì quái này!

Sau đó, nó cũng rời đi, chuyện đêm nay là quan trọng hơn. Nó phải làm cho xong công việc và về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Kẻ Thua Cuộc Ảo Tưởng

Chương này viết theo kiểu hồi tưởng nối tiếp...các hình ảnh tình huống bị đứt đoạn nhưng liền mạch với các chương trước. Sở dĩ viết kiểu này vì...ehèm, một phần vì Shin hơi lười, phần còn lại vì muốn sáng tạo phong cách một chút!

cái kết không trọn vẹn

[".....

Đã 3 ngày nay, từ khi thể thân cho cô đối diện với thần chết, Kì Anh vẫn chưa thể bước xuống giường. Vết thương tuy không nghiêm trọng lắm, nhưng chắc chắn để lại dấu tích, có thể là một cái sẹo lớn!

Ngọc ngồi cạnh chiếc giường chị mà nước mắt không ngừng rơi.

Chị cười yếu ớt, nhìn cô, bảo không sao đâu. Nhưng làm sao mà không được chứ, đau đốt da thịt ở vùng lưng và dấu vết này, mãi mãi in trên tấm lưng nhỏ bé!

Rốt cuộc, tại sao chị ấy phải làm vậy? Còn không phải vì...ba chữ chị em tốt?

Từ khi Ngọc lớn lên, từng vết thương, từng vết sẹo trên người cô, cô thích ăn gì, uống gì, thích son màu gì, thích đi xe gì, loại quần áo gì,...Kì Anh còn rõ hơn cả cô. Ngọc...như một phần mạng sống của chị vậy. Còn không phải sao?

Cô thật là đáng chết, vì cô mà chị ra như thế này.

Và lúc ấy...có cô gái, tự hứa với lòng mình...sẽ bảo vệ người chị gái ấy cho đến cùng...và bằng mọi giá!...."

* * *

.....

.....

.....

.....

".....

Hôm nay là ngày chị tháo băng, Ngọc đã rất vui, háo hức nấu cháo cá từ sớm mang qua cho chị tắm bổ. Nhưng...vừa đi được hai bước dãy hàng lang cô đã nghe thấy một âm thanh lạ. Chính xác...là một tiếng hét:

-Thôi Đi!!!

Là tiếng của chị. Ô..chị sao lại ở đây. Chị đang nói chuyện với ai vậy. Người còn lại đứng ở góc khuất, không rõ mặt. Cô nhanh nhẹn chạy đến...nhưng chỉ vài bước. Chân cô đã khựng lại.

Mắt Kì Anh ngấn nước đỏ hoe, nhào tới ôm lấy con người đang đứng đối diện, và người đó, là... ANH?

- Chị...- giọng Lâm sững sờ. Nhưng...có vẻ không bất ngờ khi bị Kì Anh ôm lấy

- Xin cậu...để tôi ôm thế này...1 phút...5 phút thôi. Tôi biết...mình làm như thế này là có lỗi với Ngọc...nhưng, bây giờ, tim tôi đang rất đau...- Giọng chị ứот át. Bản thân anh cảm nhận được...sự chân thành trong lời nói của Kì Anh

-...chị. Buông..ra đi... Tôi không hiểu gì cả- anh khó nhọc nói

- Cậu...hức...nói dối. Rõ ràng cậu biết tôi yêu cậu. Nhưng vẫn cố tình ngó lơ. Cậu làm vậy là vì Ngọc, phải không?

- ...

- Vì thế...tôi sẽ không làm khó hay cản trở hai người. Nhưng...làm ơn, đừng tránh né tôi. Chỉ 5 phút thôi. 5 phút để tôi ở gần cậu...

Đến lúc này cô đã không còn kiềm chế được nữa...bờ môi nhỏ xinh chịu đựng bao uất nghẹn rồi...

- Jak!.. Kì Anh...hai ngư..ời...

Anh nhìn lên sững sờ, chị hoàn hồn buông anh ra!

- Ngọc...

Cô khóc, hai hàng nước mắt rơi là chả....

- ..nghe...nghe anh nói... Ngọc...

Lâm lấp bắp, anh nên nói gì đây...phải rồi, giải thích...giải thích..

Nhưng...

Xoảng... Khai cháo rơi mạnh xuống đất. Có cô gái bé nhỏ quay lưng bỏ chạy...

- NGỌC!!!

Âm vang anh thốt lên theo tiếng bước chân nhỏ...

.....

Ngọc bỏ chạy về phòng và đóng sầm cửa lại, khụy xuống, khóc nức nở. Kì anh yêu Lâm ư. Tại sao? Đòi trên người sao? Cả cô và chị đều yêu Lâm?

Cô không trách anh, không trách chị...cô chỉ bản thân mình....giờ đây, cái cô đã hứa với chị...làm cho chị hạnh phúc...nhườn hạnh phúc của mình cho chị ư? Làm sao nhườn???...."

Và...điều đau nhất bây giờ là...sao anh không đuổi theo cô?

* * *

....."

.....

.....

"....đã 12 đêm... Cánh cửa phòng Kì Anh vẫn mở...đèn sáng, chỉ khép hờ.

Cô gái bên ngoài thở hắt một hơi, mạnh dạn bước vào...

Tấm lưng vẫn còn băng gạc bao bọc đang run lên từng hồi...chị còn khóc sao? Phải...chị khóc lâu hơn cả cô!

Kì Anh cảm nhận tiếng bước chân phía sau lưng mình, hốt hoảng quay sang:

- Ngọc...!

Dưới ánh đèn mờ mờ, đôi mắt mọng nước sắp vỡ vụn, có khi nào nó đã sắp nổ tung theo tình yêu?

- ...em...có chuyện muốn nói!

Sau một lúc tần ngần do dự. Ngọc cũng đã mở lời

...

Trên hai chiếc ghế tre đối diện. Hai cô gái trao nhau ánh mắt bí hiểm

- Chị thích Lâm?

Cô hỏi

- Không...là yêu!

Chị trả lời

-...bao lâu?

- ...lần đầu gặp mặt!

- ...chị....không có gì để nói với em sao?

- ...chị xin lỗi!

- Em không cần!
- Chị thật sự xin..lỗi!
- Em đã nói không cần mà!

Cô đập tay xuống bàn.

Mắt Ngọc long lên sòng sọc, như một người xa lạ...trong tình yêu, ích kỉ luôn thắng tình thân...và cô cũng vậy

- Cạnh tranh công bằng đi!

Cô đồng dạc tuyên bố

Chị bắt ngờ ngược mặt lên nhìn Ngọc:

- Em..

...."

.....

".... Nộp đơn vì lí do bị thương. Có một nhiệm vụ khẩn Kì Anh và Zak không thể làm cùng nhau được. Dù gì cũng là người thấp điểm nhất đội, cô đã xin chị cho mình đi thay để cộng thêm điểm, cô thế chỗ Kì Anh...và người cô chọn cùng đi thay cho Zak...là Kelvin. Không phải Jakl!

- Angel!

Ánh mắt Lâm găm lên

- Sao anh?

Cô tỉnh bơ đáp

- Sao em không chọn anh?

Anh nhú mày nhìn cô vẫn đang bình thản thu xếp hành lí trên giường

- Em...vẫn còn để ý chuyện đó?

- Không!

- Em nói dối!

- Em không dối!

- Anh không tin!

- Vậy thì anh đừng hỏi!

- Em..

Ngước mặt lên nhìn anh, cô cười mỉm

- Em...thích đi cùng Kelvin đó. Thì sao nào?

Lặng lẽ xách vali ra ngoài. Cô đóng sầm cửa lại.

Và đó là lần đầu tiên, biểu hiện cô và anh dành cho nhau thật lạ..."

.

.

.

.

=====

Hiện tại

Chai rượu nho bị đập mạnh vào ô cửa sổ. Thành lang cang cao vun vút. Màn trời chiều tĩnh lặng phản đối tiếng ồn đó.

"Cạnh tranh công bằng đi. Vì chị là chị em, em sẽ không hận cũng như không nhừn chị. Tìm cách để em xa anh ấy một thời gian và ở bên chị. Đến lúc đó, anh ấy chọn ai thì người còn lại sẽ buông xuôi. Giao kèo này tuy bất lợi cho chị vì em và Lâm đã bên nhau từ nhỏ nhưng...em xin lỗi!"

Ngọc nhủ mảy nhìn bàn tay mình chảy máu. Nước mắt lại thi nhau rơi. Các mảng kí ức rời rạc đang bày ra trước mặt!

Bất lợi cho chị ư? Ha, nói nghe dễ. Cô mới chính là kẻ ngộ nhận!

Rượu nho? Sao đáng thế này? Đồ dỏm à? Chết tiệt...

- Angel... What Happen?

Kelvin từ tầng dưới đi lên, liền hốt hoảng chạy lại!

(*Ngọc và Kelvin sẽ nói tiếng anh đoạn này)

- Em..tay..

Kelvin lấp bắp

- ..em không sao!

Cô xoay mặt đi tránh né!

- ..thật là...bất cần thế..

Bàn tay cậu nâng tay cô lên xem xét

- ...

Cô đứng yên để cho kelvin nắm lấy tay mình. Một chút hơi sức cũng không còn để phản đối

- Ôi trời..máu này...đồ ngốc..

Kelvin tự lẩm nhẩm Ngược lên máng

- Em làm gì mà uống rượu...ơ..

Môi cậu cứng đờ lại. Một giọt nước rơi lên môi cậu.

Mưa? Nước mưa sao?

Không. Đã tạnh lâu rồi mà...

Một cơn gió thoảng qua...

Cô gái đứng tựa lưng vào thành lang cang, cúi gằm mặt...mái tóc xoả loà xoà...chiếc váy trắng bay bay...

Chàng trai khụy gối nắm lấy bàn tay nhỏ. Sững sờ nhìn cô gái đang rơi nước mắt

- Anh à, em...phải làm sao...

- ...

- ...em...không kiềm được nữa rồi...

-...

- ...em ảo tưởng...em biết...nhưng...hức...hức...

.....

Bước chân cô ngã nhào xuống, chống lấy đôi bàn tay xuống nền gạch lạnh, nước mắt cô rơi...rơi...rơi, nhiều hơn

***

"...

3 tháng sau khi trở về cùng Kelvin... Nhiệm vụ tuy đã thành công, nhưng có một việc xảy ra ngoài ý muốn. Cô bị đánh tin đồn là người tình của Kelvin. Chẳng may bạn tâm. Cái cô muốn xem...là thái độ của anh khi biết được tin này....

"...thật ra, từ ngày đầu gặp mặt, tôi đã thích chị rồi chỉ là...tôi không thể nói ra. Còn Minh Ngọc, tôi chỉ xem như em gái. Bao nhiêu lâu nay tôi đã bí mật tỏ tình với chị rất nhiều nhưng...cớ sao chị vẫn từ chối tôi...tôi chết mất. Đừng bận tâm chuyện tôi và Minh Ngọc. Nhưng nếu chị nói không, thì tôi vẫn yêu chị. Tôi chỉ cần biết tình cảm của chị là được rồi..."

Lâm ngồi trên sofa quay lưng vào trong nên chắc không thấy cô đang đứng trước cửa phòng. Kì Anh thì hướng ánh nhìn ra cửa sổ.

- Dừng lại đi!

Giọng chị bình thản

- Biết trước chị sẽ nói vậy mà...

Giọng anh lạnh nhạt

Đâu rồi...cái vẻ lãnh đạm dù ở cùng cô tuy quan tâm nhưng vẫn xuất hiện đâu rồi??? Và...cái gì đang ở trước mắt cô đây??? Đây...có thật là người con trai đang thương hại người con gái lụy tình???

Không, ngay từ đầu đã là một mối tình đẹp... Họ yêu nhau từ ánh nhìn đầu tiên!

Vậy cô là gì...trong vở kịch tình này? Hoá ra từ đầu người ảo tưởng là cô. Cô...tự tin Lâm yêu cô, cô cho rằng chị đơn phương lụy tình. Cô...là cái quái gì đây? Tự đến gặp người chị mình yêu thương kính trọng và.. cho chị một cơ hội cạnh tranh công bằng à, thì ra...chính cô là người tự cho mình cơ hội, cơ hội để sáng mắt. Từ đầu hai con người cao thường này chỉ xem cô như là em gái, một đứa em gái mơ mộng hão huyền. Lòng tự trọng của một đứa con gái để ở đâu? Cô đã làm gì? Chen chân vào hạnh phúc của họ ư?

Vì cô mà họ ếm nhẹ tình cảm của mình!

Hôm nay là 17 tháng 2. Sinh nhật thứ 16 của cô. Định bụng sẽ nói ra tất cả lí do cô chọn đi cùng Kelvin. Và sau đó, sẽ thật lòng nói ra tình cảm của mình, tình cảm mà bao lâu nay cô và anh chỉ thể hiện qua cử chỉ chứ chưa hề nói ra bằng lời!

Thế mà....xem ra đã không cần nữa...

Cô lặng lẽ khép cửa lại. Bỏ đi..."

.

.

"... Có cô gái ngồi bó chân trên bậc cầu thang. Em gái sao? Ra là vậy...em gái...ra cô là kẻ thua cuộc...kẻ ảo tưởng....

- Angel, làm gì ở đây!

Giọng nói trầm ấm đó lại vang lên. Mỗi lúc buồn cô đều nghe giọng hát này...nhưng bây giờ, thứ cô căm ghét nhất, là nó!!!"

- ...có chuyện gì?

Cô đáp một cách trống không

Lâm không nói không rằng, nhìn cô một lúc lâu...sau đó ngồi xuống bên cạnh cô!

- Đã bao năm rồi nhĩ?!

Anh lặng lẽ đáp

Anh...đang muốn nói gì nữa đây, đã quá đủ rồi mà...anh, đóng kịch giỏi quá, nếu như không tận tai nghe thấy, cô thề mình sẽ không tin. Nhưng...trong chuyện này, cả anh và cả chị...có ai sai đâu, người sai là cô!

- ..hôm nay theo anh nhớ là sinh nhật em

Lâm từ tốn nói

- ....dạ.

- Ủm. Ở đây không có điều kiện gì nên không có gì tặng em cả.

- ...dạ.

- Có giận anh không?

-...không ạ.

Lâm phớt chốc nhìn sang người con gái bé nhỏ. Cảm thấy có chút gì đó là lạ. Cô...hình như đang bị sao đó.

- Em...hôm nay có sao không?

- Em ớn!- Ngọc quay sang cười mỉm trấn an anh

- À...thế thì may. Em đi có vui không?

Lâm lấp lửng câu nói

- ...vâng, vui lắm. Kelvin chăm sóc rất tốt cho em!

- ...thế à!

Anh ậm ừ

Trong đầu Ngọc như loé lên một chút gì đó. Nhìn sang anh, ánh mắt anh đang đượm buồn ư? Bây giờ thì cô chắc rằng, nó không phải dành cho cô nữa rồi, có lẽ là đang nghĩ về Kì Anh. Hai người bọn họ là đang hi sinh về hạnh phúc của cô. Cô...có nên làm như thế không???

- Em đang nghĩ gì vậy?

- À..dạ không?

- Hình như em không khoẻ?

- Không. Em khoẻ

-...

-...

Không gian ngồi gần nhau, mà cứ ngỡ xa cách đến mấy nghìn cây số. Bởi những lời nói cô vừa nghe...là tiếng lòng của anh!

Những kí ức nhỏ, từng một thời....giờ đã nhạt rồi sao?

Nước mắt lại sắp rơi rồi. Nhân cách của Tiểu Minh Minh mà anh tạo ra cho cô...thật đáng ghét, dễ khóc, dễ cười, dễ buồn, dễ vui.

- Anh. Em..vào trong..

Pặc, bàn tay anh đã kịp nắm lấy tay cô:

- ...nghe anh nói đã...

- Em...cảm thấy đau đầu...

Cô như muốn lảng tránh, muốn đẩy bàn tay anh ra...nhưng..

- Anh muốn xin lỗi vì đã làm em buồn. Anh biết chuyện của anh và Huyền Vũ đã khiến em tổn thương. Anh thật sự xin lỗi...

- ...

Cô như chết lặng. May mà đã kịp xoay mặt đi không để anh thấy

- Được rồi. Vậy hôm nay anh sẽ nói rõ cho em biết. Điều mà có thể em muốn nghe...

- Anh....

Cô khẽ thốt lên. Muốn chặn ngang câu nói của anh

- ...anh yêu em. Được chứ!

Đó là lời nói anh đã nói với cô. Đến nước này cô còn không hiểu? Anh biết cô yêu anh. Chị biết cô yêu anh. Hai con người này muốn đóng kịch đến bao giờ? Cô không cần họ hi sinh tình cảm cho mình như thế!!!

Ngô Minh Ngọc này là loại người bị thương hại đến ngu ngốc mù mờ sao...

- Anh...

- Em không cần trả lời. Anh hiểu..

Giọng anh ảm áp quá, nhưng quá rất buồn. Cửa sâu trong tim cô.

- Không. Em cũng có chuyện muốn nói.

-.....?

Ánh mắt anh quá khó hiểu nhìn cô. Tự tay gạt hai hàng lệ. Cô trở ra bộ mặt lạnh lùng:

- Hình như anh hiểu lắm rồi. Em phải nói. Lúc đó...là em thật sự muốn đi cùng kelvin. Và .. Anh cũng không cần xin lỗi em về chuyện Kì Anh. Bởi vì...em không còn thích anh nữa rồi!

-....

- Xin lỗi anh. Có lẽ....em đã thích Kelvin!

....."]

***

=====

Hiện tại.

Bàn tay Ngọc ôm chặt lấy Kelvin khóc nức nở. Cô đã không làm cho anh khó xử. Nhưng mà...nhưng...mà...cô lại trở thành cái quái gì đây. Một kẻ điên vẫn còn lụy tình...không những thế mà ngày qua ngày tình cảm này còn tăng thêm. Cô phải làm sao đây?

Khóc, đến mức ngất liệm đi. Cô đã ngủ trong vòng tay của Kelvin

- Em biết không em gái, hai chúng ta...thật giống nhau!

Đó là những gì cuối cùng Ngọc nghe thấy trong vô thức. Kelvin cười đắng, hôn lên trán cô gái đáng thương...những gì cô chịu đựng, xem ra còn hơn cậu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tình Yêu Không Có Lỗi

"...Ngọc bỏ chạy đi với hai hàng nước mắt.

- Ngọc!

Lâm cất bước đuổi theo.

Nhưng...bàn tay ai đó đã ôm anh từ phía sau...

- Đừng đi!

Chị hét

- Chị...buông...tôi ra...

Người anh run lên...

- Không. Xin cậu...xin cậu mà...biết...cũng đã biết rồi...lần cuối cùng...tôi xin cậu....

Chị gào thét

Tiếng người con gái nấc lên nện ngào. Anh bắt lực, để yên cho cô gái ôm mình một lúc lâu!..."

* * *

"...

- Em...thích đi cùng Kelvin đó, thì sao nào?

Cánh cửa đóng sầm lại. Anh khụy xuống phòng mà lòng đau. Anh đã sai rồi sao? Lẽ ra lúc đó nên đuổi theo cô mới phải...

...."

[Tĩnh nhạt mà người đầu hay

Khúc nhạc tàn tôi vẫn giữ lấy]

"...

Cuốn báo Kì Anh ném trước mặt anh. Một tháng bốn ngày 3tiếng khi cô đi.

- Đọc đi!

Chị hát hàm

Anh khẽ liếc nhẹ qua trang bìa " SIÊU MẪU VIỆT và MINH TINH NHẬT có quan hệ mờ ám"

- Sao?

Lâm nhưn mày

- Giả vờ không hiểu???- Kì Anh quá lớn

- ...là công việc bắt buộc.

Anh nhún nhát đáp

- Công việc? Vậy anh giải thích thế nào về tấm ảnh bán nude của Angel với Kelvin trên giường?

Xấp ảnh trên tay chị theo đó rơi xuống

-...hoàn cảnh bắt buộc.

- Jakl, đừng đổ thừa cho hoàn cảnh hay công việc...

- Tôi thật không chị Huyền Vũ à. Chị cho người điều tra chụp hình Ngọc?

Anh nhíu mày sâu nhìn chị

- Đúng vậy. Tôi làm điều này là vì cậu. Tôi yêu cậu đó cậu có biết không???

Rầm!!!

Chiếc bàn bị gãy đôi. Chị cũng khựng lại ba phần.

- Chị đang làm gì vậy? Tình yêu dành cho cô em gái nhỏ đâu rồi? Định cứ thế mà công khai khiêu chiến với cô ấy thế sao. Ngọc vì thương chị, không muốn chị đau buồn nên muốn tôi ở gần chị một thời gian thôi. Còn chị, chị đang làm gì với em gái mình, chị thật sự muốn giành tôi từ tay cô ấy???

Ánh mắt anh đục ngầu giận dữ.

- Tôi.- Kì Anh cứng họng.

- Vụ cá cược của hai người tôi đã biết. Nhưng xin lỗi chị...dù có nói gì đi nữa. Người tôi yêu chỉ có một, hãy hiểu cho.

Tâm hồn anh giờ đây rất nặng nhọc. Tại sao cô lại bày ra cái trò ngớ ngẩn này chứ?

Vì tình nghĩa của cô và người chị này quá sâu đậm. Cô muốn cho chị ta ở gần bên anh hơn. Nhưng...cô có biết, cô làm vậy là làm cho anh và cô xa cách hơn?

Anh đang nhớ cô. Nhớ muốn điên lên được!!!

....

* * *

Và...

.

.

.

.....

Hai tháng ba tuần 12 giờ đồng hồ xa cô.

Phịch. Kì Anh đang quỳ trước mặt anh.

Chị ta đúng là mẫu con gái lụy tình. Nể Ngọc lắm anh mới để yên cho chị làm phiền thời gian qua!

- Chị lại muốn gì nữa. Xin lỗi nhưng tôi không thể đỡ chị dậy!

- Tôi...đến để tạ tội!

Chị cúi mặt đáp

- Sao?

Anh nhún mày

- ...thời gian qua tôi đã cố gắng thể hiện tình cảm của mình nhưng...xem ra chẳng thể lung lay cậu...và, nhờ cậu...tôi biết mình đã sai. Xin lỗi...hức...

Nước mắt chị rơi. Giờ phút đó, anh cũng không đỡ chị dậy...cả một chiếc khăn cũng không đưa cho. Cứ thế quay lưng đi:

- Chị hiểu thì tốt!

***

Suốt những thời gian không có cô, anh trầm trọc rất nhiều để suy nghĩ. Cô đi cùng kelvin chắc chắn là vì giận anh, giận Kì Anh. Anh đã sai, lẽ ra không nên để cô đi như vậy. Khi nào cô trở về, thì tình cảm này chắc chắn phải tỏ bày ra cho cô hiểu. Để cô tin tưởng tình cảm của anh, cũng như anh tin tưởng cô vậy. Anh luôn tin cô chỉ có một mình anh!!!

***

17/2

Ngày cô trở về cũng trùng vào sinh thần cô. Anh có nên tỏ tình lúc đó? Có vội quá hay không, nhưng nếu không thì cô vẫn chưa hiểu được. Anh sẽ nói, nhất định!

Đúng như anh đoán, Ngọc không nhìn mặt anh, chào bán quơ rồi về phòng thẳng. Đúng là cô còn giận. Được rồi. Phải nói thôi!

Định đuổi theo cô nhưng kelvin giữ anh lại

- Đem cho Huyền Vũ đi nha!

Kelvin đưa cho Lâm một bao giấy màu đỏ nhạt. Cái gì vậy, thư tình hả???

- Sến rện~~~~ Lâm bủi môi

- Cứ chuyển giúp đi mà. Ngay đi, em chờ tin của anh~~~~ Mặt cậu chàng đỏ gay gắt lên rồi. Không phải chứ trời. Chị ta xinh đẹp như vậy sao?

(shin: Trong mắt anh chỉ có bà Ngọc mà!)

- Được rồi!- Anh thờ dài

Xem ra phải đưa cho chị ta rồi đi tìm cô cũng không muộn.

.....

"...thật ra, từ ngày đầu gặp mặt, tôi đã thích chị rồi chỉ là...tôi không thể nói ra. Còn Minh Ngọc, tôi chỉ xem như em gái. Bao nhiêu lâu nay tôi đã bí mật tỏ tình với chị rất nhiều nhưng...có sao chị vẫn từ chối tôi...tôi chết mất. Đừng bận tâm chuyện tôi và Minh Ngọc. Nhưng nếu chị nói không, thì tôi vẫn yêu chị. Tôi chỉ cần biết tình cảm của chị là được rồi..."

Lâm ngồi trên sofa quay lưng vào trong nên chắc không thấy cô đang đứng trước cửa phòng. Kì Anh thì hướng ánh nhìn ra cửa sổ.

- Dừng lại đi!

Giọng chị bình thản

- Biết trước chị sẽ nói vậy mà...

Lâm nhàn nhạt đáp

Kì Anh sau một hồi đắn đo cũng quay sang.

- Đọc nốt đi!

- Tôi vốn đa tình. Nhưng khi yêu thì rất chung thủy. Hãy cho tôi cơ hội đi mà. Kelvin!

Lâm bỏ lá thư của kelvin xuống bàn cười khở

- Cậu ta dễ thương quá, viết thư cơ đấy~~~

- Tôi xin. Nổi hết da gà rồi này!- Chị nhăn nhó

- Nên cho Kelvin một cơ hội đi chứ!

Anh nhướn mày

- Jakl. Tôi chỉ yêu một người!

Chị nhìn Lâm buồn bã

- Tôi cũng vậy!

Anh đáp

- Thôi đủ rồi. Cảm ơn vì đã đọc thư giúp tôi!

- Thật không thể tin được Huyền Vũ của Mark xuất sắc hơn người mà lại dốt đặc tiếng nhật.

Lâm nói. Đó cũng là lí do chị bắt anh đọc hộ. Vì là thư của Kelvin...là chữ nhật!

- Đang chọc quê tôi à. Cả cái thằng nhóc đó, nó sử dụng tiếng nhật khiêu khích tôi mà!

Kì anh tức giận nói

- Thì cậu ta cũng đâu biết tiếng việt nam. Với lại chuyện chị không biết Jappanese đâu phải tại cậu ta!

Lâm cười mỉm

Kì Anh đã bỏ cuộc. Cũng tốt, anh sẵn sàng xem đây là một người chị. Vả lại, chính chị ta đã cứu Ngọc.

- Tâm trạng cậu hôm nay có vẻ tốt. Sao vậy? Vì Angel trở về à? Tôi đã nói thẳng với nó là tôi bỏ cuộc. Hai đứa cứ như trước đi!

-...hôm nay...tôi sẽ tỏ tình!

Anh biết nói như vậy chị sẽ buồn nhưng...tình cảm không thể ép buộc

Kì Anh cúi mặt sục sục. Chị không thể làm gì hơn:

- Sau này...nếu chỉ có hai ta, đừng gọi tôi là chị!

Nói xong, chị lặng lẽ ra ngoài.

Anh còn biết làm gì hơn. Xin lỗi kì Anh, tình yêu không có lỗi!

***

.....

.....

- ...anh yêu em. Được chứ!

Đó là lời nói anh đã nói với cô. Đúng vậy, anh đã nói rồi. Em đã biết chưa?

- Anh...

- Em không cần trả lời. Anh hiểu..

Giọng anh ảm áp âu yếm nhìn cô.

- Không. Em cũng có chuyện muốn nói.

-.....?

Ánh mắt anh quá khó hiểu nhìn cô. Cô trở ra bộ mặt lạnh lùng:

- Hình như anh hiểu lắm rồi. Em phải nói. Lúc đó...là em thật sự muốn đi cùng kelvin. Và .. Anh cũng không cần xin lỗi em về chuyện Kì Anh. Bởi vì...em không còn thích anh nữa rồi!

-....

- Xin lỗi anh. Có lẽ....em đã thích Kelvin!

....."]

***

Hiện tại

Tất cả kết thúc kể từ đó. Những gì anh và cô trải qua đã nhạt, chỉ vì cô thay lòng. Anh tự tin mình hiểu cô....nhưng không tự tin giữ được tình cô!

Lâm buông thông chiếc cặp da xuống đất. Trước mắt anh là cô và Kelvin. Kelvin sang đây rồi? Cô khóc, ngã vào vòng tay Kelvin. Cô chưa từng yếu đuối như vậy trước anh.

Anh...thua cuộc!

Anh...là kẻ đơ đàng!

Anh..chấp nhận!

Làm cái đuôi của cô!!!

Tình yêu không có lỗi. Lỗi tại anh ngu muội yêu em!!!

[Có chàng trai đã không biết rằng nước mắt kia là vì đâu mà rơi]

[Có cô gái không hiểu rằng vì đâu mà tình mãi chẳng nhạt]

O.s

Mình xin lỗi mn nhiều nha. Up chap chậm mình sẽ khắc phục, nhưng về tình cảm của cặp này không thể cắt bớt được, chuyện này có 1 nửa là sự thật và gần như giống mình nên mình viết chi tiết. Còn về nvật chính chắc chắn tình cảm sẽ nhiều nhất. Nếu ghét truyện mình thì mình chịu. Mình viết vì giải trí. Hãy xét thật chân thành nha. Nhưng về vấn đề đề nghị sửa lại theo ý các mem mình không thể làm được. Tục ủng hộ Ttsq nha!!!

Arigatou na!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

Tháo đôi vớ Hello Kitty ra khỏi chân rồi nhét vào trong đôi giày bánh mì màu cam sữa. Lúc này nó đã thay đồ trong công ty. Nên trở về nhà với bộ đồ năng động

Bài qua đêm nay lại lên nhạc:

- Nghe!- Trượt nhẹ điện thoại rồi kê vào vai

Một tay nó xách giày, tay kia xách cặp da một mồi đi lên lầu

"Chị ạ em đây. Thứ các chị cần đã có rồi. Gọi người đến lấy đi!"

Đầu dây bên kia Cherry từ tốn đáp

- Thảo My đang trên đường đến..

Nó nhàn nhạt nói. Bước chân lên từng bậc thang đá hoa cương.

"Có laptop hay vì tính gì ở cạnh chị không. Đăng nhập nick này em gửi thứ quan trọng"

- Rồi. Chờ chút!

Nó đáp

Lên đến tầng hai. Ôi mẹ kiếp rã cả chân, do mấy ngày nay nó làm việc nhiều quá chẳng? Đến bên sofa ngồi xuống, có một chiếc laptop đang hiện hữu trên bàn, của ai thì nó không biết nhưng vừa nhìn nhãn hiệu apple đen thui thúi lù là nó nghĩ ngay đến Lâm. Chắc là của anh chứ không ai vào đây, màu đen mới cóng không hoạ tiết, thôi thì kệ, đối với Lâm thì không cần phải giấu giếm. Dừng tạm!

"Cherry. Username và password"

Nó nói ngắn gọn. Hiểu ý, cherry đáp ngay:

"DBLxxSATTER_HexiGroup. Mk:*****"

- Ok. Xong!

Bàn tay nó thoăn thoắt gõ phím

"Vào trang quản trị chọn mục lưu trữ là ok"

- Tôi thấy rồi!

"Chị, hai ngày nữa em sẽ đi Sin. Bốn ngày kế tiếp chịu khó khi không có em. Ngày thứ năm mụ đó sẽ sang!"

Cherry thở hắt ra

Nó nghe vậy cũng khẽ bĩu môi

- Cô định thế thật à. Tôi nhớ là ba tôi không giao việc nhiều thế đâu. Dù gì cũng là chị em cơ mà!

"Ở đâu có mụ đó thì cherry không bao giờ ở. Cách nhau vài km em vẫn cảm nhận được cái mùi kinh tởm của bà đó!"

Cherry nhăn nhó đáp khiến nó cũng bực bội:

- Rồi. Im đi. Chị em các người...

"À..chị này..."

Cherry lấp lửng

- Có gì nói thẳng đi!

Mất nó bây giờ tập trung vô màn hình không rồi. Tất cả những gì cần cho đêm nay đã ở đây rồi nên nó không quan tâm chiều đến lời chery nữa:

"Con dao bạc...đang ở Việt Nam!"

Cộc. Chiếc điện thoại trên tai nó rơi trượt xuống sàn

Ánh mắt Linh như mất đi định hướng, đầu nó trở nên xoay xảm, cái...cái gì??

Vội vã nhặt điện thoại lên kê vào tai:

- Cô nói ai cơ???

"Là...con dao bạc!"

- Con...dao...bạc???

Môi nó mấp máy như nghẹn ứ....cái biệt danh đó...làm sao nó có thể quên??

- Còn...thông tin gì về hấn không?

Nó hỏi

"...hấn từng ở Pháp, đã từ bỏ giang hồ rồi. Về Việt Nam cách đây 1 năm, còn lại thì là ẩn số, hành tung hấn rất bí hiểm. Nếu còn gì nữa em sẽ báo thêm."

- ...được rồi!

"Tuttuttut!"

Lặng lẽ tắt điện thoại.

Nó trầm ngâm một lúc lâu. Con dao bạc? Cái bí danh này, nó sẽ luôn nhớ mãi!

"Người đang ở cùng một quốc gia với ta sao?"

Nó nghĩ. Bàn tay bóp chặt thành nắm!

Nhớ về hồi ức xa xưa, nơi có hai cô gái nhỏ yêu thương nhau. Một cô thì lạnh lùng, cô còn lại vừa khờ vừa yếu đuối. Cả hai tuy như thế nhưng đã hạnh phúc thế nào? Thế mà...

- Con kia!

Tiếng Lâm bỗng vang lên

Linh ngẩn mặt lên, là Lâm. Anh đã thay bộ quần áo công sở thành áo somi và quần jeans

- Đó là máy tính của anh đúng không- Anh nhử mảy nhìn nó

- . .thì sao?

Nó gật đầu thân nhiên

- Có mượn tao chưa?

- Việc gấp!

Lại đáp ngắn gọn xúc tích. Nhìn nó anh chỉ biết hừ mũi lạnh:

- Dừng xong mang qua phòng giùm đó!...

Nói xong Lâm dứt tay vào túi quần bỏ đi.

Linh thờ người, gì vậy? Nhìn anh có vẻ buồn bực thì phải

Tiếng động cơ Lamborghini giòn giã dưới sân. Lâm ra ngoài bằng moto. Chỉ đi Bar đêm hay họp hội bang phái thỉnh thoảng mới thấy anh đi. Nhưng hôm nay anh đang đi nó, đúng là chuyện lạ. Có phải...là một dấu hiệu phần nộ?

Không nghĩ gì thêm. Nó kết thúc suy nghĩ và ôm laptop lên lầu.

Bóng nó vừa khuất lên tầng là lúc cánh cửa nhà vệ sinh tầng 2 bật mở

Minh chỉnh lại quần áo bót xộc xệch rồi ra ngoài:

- Biết cả con dao bạc cơ đấy!

.....

.....

.

.

.

.

Đồng hồ đình điểm 12 đêm. Tắt chuông báo thức, nó bật dậy chuẩn bị ra ngoài. Thay đồ xong nó nhẹ nhàng rời nhà. Con Haysa trong nhà xe chỉ còn lại 1. Khẽ miết bờ môi mỏng. Tên công tử Nguyễn Hoàng lại la cà gái gú rồi. Thôi kệ, không liên quan tới nó, nghĩ vậy nó dắt xe ra khỏi nhà và đi đến điểm hẹn.

Theo như kế hoạch đã bàn, thì Thảo My nói bận việc công ty nên đã đến đó trước. Minh Ngọc và tên Trung Vương người Nhật đã ra ngoài lúc 11h. 12h là nó và 13h là Vy, lo ngại ở Hải nhiều điều vì cậu là người thực sự không đơn giản và giác quan cao nên Vy sẽ ra ngoài sau cùng và trễ nhất! Không thể để cho những người con trai trong nhà này biết tụi nó ra ngoài cùng nhau. Mặc dù... nó chắc rằng 3 trong số đó biết rõ hành tung của tụi nó.

Zuk Bar_Evil's Room

- Trung Vương. Xem cái này được chưa?!

Nàng quay sang xem xét kim châm và kiếm của mình

Kelvin đón lấy lọ độc từ tay Jenny, cậu lắc lắc nó lên:

- Ôn!

- Kelvin. Thông tin về nhiệm vụ tối nay đã có. Bây giờ em chỉ cần xâm nhập vào khoảng này sẽ biết được hắn đang ở đâu!

Angel ngồi bắt chéo chân. Tay gõ liên tục trên laptop. Kỹ năng bàn phím phải nói là siêu nhanh. Cậu nhìn qua khẽ mỉm cười gật đầu:

- Angel bây giờ khác quá!

- Anh thôi đi!

Cô nhếch môi chán, tính cách thứ hai vô cùng nghiêm túc.

Kelvin trong suốt thời gian qua đã được học rất nhiều về vũ khí và máy móc, lí do duy nhất là vì thực lực của cậu không mạnh bằng top 8. Cậu phải ở lại vị trí hỗ trợ!

Cạch_cánh cửa phòng bật mở. Nó thận trọng bước vào. Nhìn người con trai duy nhất trong căn phòng nó neho neho mắt:

- Anh là Trung Vương?

- Chắc cô là huyết mạch!

Kelvin đáp lại

Khẽ gật đầu. Nó bước tới và ngồi vào vị trí của mình ở một góc khuất trong cùng. Cậu chàng nhìn cô gái lạnh lùng như ngộ ra một vài điều Zak đã nói: cô gái mạnh nhất DG trải qua sốc tâm lý và gần như bị trầm cảm. Chính là nó!

Công việc lại tiếp tục, thời gian còn lại đúng 30 phút. Vermont sẽ tranh thủ làm các thứ này tại nhà rồi sẽ đến nhập bọn. Đúng là cực mà. Lộ mặt FD đi cho yên bình xã hội.

Nó chỉ ngồi đó và làm việc một mình, bỗng một lúc sau vô tình liếc qua Angel. Nhìn ánh mắt bi quan đượm buồn đó nó lại nhớ ra một điều, nhưng thôi...phải chờ xong đêm nay đã, không thể để cô bị phân tâm.

Angel nhún mắt lạnh, chỉ còn một chút nữa thôi. Chút nữa. *Cạch*

- Được rồi!

Trút hơi thở mệt mỏi. Cô tựa người ra phía sau

Còn phải chất chứa tình cảm này đến bao giờ nữa. Quá mệt mỏi rồi. Làm một đứa em, cũng tốt mà...nhưng...cô không muốn...thực sự không muốn!

Lời hứa rút lui...đã thực hiện...chắc chị cũng hiểu mà. Nhưng...nếu hai người đó bên nhau...cô không chịu được. Cô...có lẽ là vai phản diện trong cuộc tình này, ích kỉ giữ anh bên mình, chia cắt hai người họ. Một đứa con gái xấu!

Kelvin chỉ biết lặng người nhìn cô. Dấy lên sự đồng cảm...yêu đơn phương, vô cùng đau khổ!

.
.
.

Căn phòng yên ắng đối lập hoàn toàn cùng không gian Bar. Minh khoác tay 2 cô gái phía ngoài uống rượu với những cử chỉ thân mật. Không những không gây phản cảm mà hần còn khiến các cậu ấm ganh tị, các quý cô thì mê mẩn. Đâu ra một đại mỹ nam quyến rũ như thế. Hall của Dying không lúc nào là không nổi bậc mặc dù hần luôn mặc những trang phục đơn giản, có khi còn chẳng đâu vào đâu(" - -).

Vy lấp ló xuất hiện ló ra vào. Nhỏ cũng không để ý gì nhiều, vội vã đi vào dãy nhà dành cho top 10 bang phái.

Hần chỉ liếc ngang và vô tình nhìn thấy nhỏ. Một giây ngạc nhiên, ba giây hiếu kì và một phút suy nghĩ. Xong hần chợt cười nhẹ.

- Haller, nghĩ gì vậy?- cô gái quyến rũ vuốt má hần

Chụt. Hôn vào má cô ta, hần nhếch môi:

- Không có gì đâu, em yêu!

.....
.....
.
.
.
.
.
.
.

Sau khi chờ Vy thay xong trang phục, Kelvin đứng lên chậm rãi nhìn bốn cô gái một lần nữa.

- Ok. DG quả không hổ danh, nhiệm vụ đầu tiên của các cô, tôi được cử qua đây để hướng dẫn cơ bản cũng như giám sát, chỉ một lần đầu tiên duy nhất, hãy chứng tỏ thực lực, Kelvin tôi sẽ nghiêm khắc ghi nhận. Chúc thành công!

Sau khi nghiêng người chấp nhận như một hình thức, nó lên tiếng với vai trò chỉ đạo:

- Nhiệm vụ đầu chính là thanh toán Đỗ Quốc Hào. Chủ tịch dãy khách sạn Robe's White. Tên tham ô đứng thứ 2 sau Thái Bảo. Một con mồi mọt đáng

gồm, gần đây còn có những hành động bán thông tin tổ chức cho các băng đảng khác, Huyền Vũ đã gửi thư cảnh cáo nhưng hắn đáp lại bằng hành động chống đối!

Giọng nó đều đều. Rõ ràng và rành mạch

- Thông tin hiện tại điều tra được hắn đang ở biệt thự Robe. Cách biển XXX 30Km. Căn nhà đó có 4tầng. Vệ sĩ trên dưới 1000 người.- Angel quay laptop lại 3đứa vừa nói

- Đồ chết nhát. Phòng bị kiểu đó...- Jenny tặc lưỡi

- Giờ thì tao đã hiểu lí do Miwa bắt chúng ta nhập học vào Mai Sao, hắn là cổ đông lớn cho Mai Sao. Các thông tin về hắn Miwa đều có. Tìm ra ngôi biệt thự đó là vì thông tin ở Mai Sao hắn có một vài mảnh đất ngoài đây, các tên tham ô thì bận tâm gì đến các thông tin tiết lộ cho trường học. Hắn đầu ngón đứng đầu Mai Sao là Miwa - Vermonth nhếch môi

(Chú thích: Mai Sao xây dựng nên không có sự tài trợ của DBL hay SAT nên không ai ngờ nơi đây chính là nơi cư ngụ của Miwa, về phần Satomi Miwako khi mở trường bà lấy tên là Minamoto Miwako. Không ai có thể biết bà là ai.)

- Kế hoạch đã xong chưa?- nó hỏi

- Finish!- Nhỏ đáp.

- Ok. Vậy... HÀNH ĐỘNG!

.....

.....

Chiếc xe du lịch 15 chỗ hướng ra biển XXX. Kelvin giữ lái, 4 đứa thì ngồi sau thay trang phục và trang bị dụng cụ cần thiết cho mình. Đêm nay, có lẽ là một đêm dài!

.

.

.

Căn biệt thự đồ sộ cao 3 tầng với khoảng sân to gần bằng sân vận động. Trên dưới 1000 "con chó nuôi" đang bảo vệ một con cầu tạp lăm tiền. Phía trước khoảng 50 người vây quanh trong sân, trước cổng là hai tên vệ sĩ to con mang kính râm chắn đám.

Nó khẽ nheo mắt lại. Lão già này coi bộ rất sợ chết. Ha, đã gây tội còn biết sợ à?!

.

.

.

Hai tên vệ sĩ gác cổng này đang đứng tám chuyện với nhau, giữa trời rét lạnh như thế này mà phải gác cổng, đúng là mệt thân!

Cột cột! Tiếng động làm cả hai tên chú ý. Từ đâu xuất hiện một cô gái xinh như thiên thần mặc áo hai dây và quần đùi đi ngang qua.

Tiếng giày cao gót uyển chuyển trên lòng đường. Cô gái cột cao mái tóc hung phi phèo điều thuốc lá nhả ra những làn khói mờ nhạt đến mê người

Soạt! Đi đến trước mặt hai tên gác cổng, giọng Vermonth đưa đẩy:

- Hai anh trai~cho hỏi thăm. Villa này có phải của lão Quốc Hào không?!

- Ôhô~cô em xinh đẹp này, tìm ông chủ của bọn anh có việc gì thế. Em là...bồ nhí của lão hả?!- một tên háo sắc nhìn nhỏ cột nhả

Phụt. Nhỏ nước bọt xuống đất, vermonth lấy tay quệt mũi ra vẻ tức giận:

- Má~ lão già chó! Lúc kết con này thì đường mật lắm, hứa bao nuôi đấy, cả tháng nay biến mất tăm. Khó khăn lắm mới tìm được tới đây. Cho tôi gặp ông ấy!!!

- Xin lỗi cô em, đây không phải nơi muốn vào thì vào. Em nên đi đi! - Tên còn lại nhìn nhỏ nói

- Cái gì? Không cho tôi vào hả? Biết tôi vất vả thế nào mới tới được đây không? Tồn cả trăm ngàn xe ôm, đi bộ mấy cây mới tới được. Cho tôi vào mau!- Nhỏ cáu tiết hét lên

- Trời ạ. Cái cô này, bé cái mồm thôi, biết đây là đâu không?!
- Á à! Con này thích là đây. Đố Quốc Hào, đồ lưu manh, mau ra đây cho tôi!!!
- Cái con nhỏ này mày điên rồi hả. Câm ngay không? Muốn hai đứa tao dùng vũ lực hả??
- Bà chấp đây. Nhất định phải cho vào!

Nhỏ ngay tức khắc lao tới cổng, hai tên vệ sĩ liền hoảng hốt chặn lại. Mỗi tên cầm một tay lõi nhỏ đi.

- Đố Quốc Hào. Đồ tồi. Cho tôi vào...cho tôi vào..

Vermouth vờ như là hết không phục. Trong khi đó 3 cô gái đã lén lút leo cổng vào biệt thự.

Phịch_ cả 3 vừa đáp đất an toàn. Đúng như thông tin Miwa cung cấp. Khu vực này có vườn hoa, ẩn nấp là việc quá dễ dàng.

Tầm 2 tên lính canh đang rọi đèn đi lại.

- Lạ thiệt, vừa nghe có tiếng gì mà!
- Hay là tiếng gió? Tao có nghe quái gì đâu
- Nè! Gần cái bụi này nè!

Một tên cầm đèn pha chìa vào bụi rậm, mà nơi đó...là nơi Jenny đang ẩn nấp

- Đâu. Dòm vô thử coi. Con gà hay gì chẳng?!
- Khùng hả, gà cái gì mà g. ẶC!

Chưa kịp nói hết câu, vừa khom người xuống thì con dao từ trong bụi cây thọc lên đã cắt ngay động mạch cổ tên đó!

- Ô mày...sao thế... Kê nào?!- Tên còn lại nhìn động bọn liền hoảng hốt

Vút_Á!

Chiếc phi tiêu bốn nhánh của Hexi đã găm ngay cổ hắn

Nhìn hai cái xác ngã quỵ dưới đất, ba thân ảnh gắng tư từ từ đứng dậy. Theo như kế hoạch, cả 3 chia làm 2 hướng. Jenny ở lại dẹp gọn tất cả "lính" quanh đây. Hexi và Angel sẽ vào ngôi biệt thự. Khi nào xong, nàng sẽ vào xử luôn bọn tầng 1 chừng 50 tên và đi lên giúp đỡ 2 đứa!

Jenny đi men theo lối tường, bí mật tiêu diệt bọn quanh sân. Nó lấy từ trong túi quần ra sợi dây thừng và móc sắt.

Cột. Cái móc sắt đã được ném móc vào thành lang cang tầng 1. Nó leo lên trước, sau đó kéo cô lên cùng.

Vì là cửa kính nhưng có kéo rèm. Bên trong đèn sáng nên nó và cô thấy được mấy bóng canh gác đi qua lại suốt. Khiến cả 2 không thể hành động. Angel và nó hai người mỗi bên nép sát vào hai cây cột

Cẩn mỗi 3 giây, không còn cách nào khác. Dán một con chip lên mặt kính và nhấn píp 2 phát vào máy bộ đàm trên lỗ tai. Tiếng Vermouth vọng ra từ đó:

[Bên trong....300 tên.... Angel dùng khói độc đi!]

Ấn một phát nghĩa là tầng trệt. Hai phát là tầng 1, ba phát là tầng 2, bốn phát tầng 3 và năm phát là cần hỗ trợ. Nhỏ sau khi "bị" hai tên kia khiêng đi một đoạn đã dùng súng giảm thanh khử chúng, trở về xe cùng Kelvin, nhỏ đeo những dụng cụ gần giống máy phát thanh và headphone kết nối với laptop. Chính là để hướng dẫn cho bọn nó, những gì cả 4 ra ám hiệu thì lẫn nhau đều biết. Bộ đàm nó vang lên tiếng "píp", jenny là "clik" và angel là "Tít". Giọng nói của vermouth lẫn tín hiệu thì cả bốn đều nghe.

Màn hình laptop là sơ đồ biệt thự. Có thể nói đây là một trong những thiết bị vô cùng tối tân của tổ chức do Wylam Tromit làm ra. Nó có thể xâm nhập thông tin của những ngôi nhà chỉ cần một con chip dán lên tường của nhà đó. Các chấm đỏ trên màn hình đại diện cho một con người (vì con người toả nhiệt trung bình 37°. Mỗi thân nhiệt hiển thị là một chấm đỏ!)

Hiểu ý, Nó nhìn angel nhưn mảy. Cô cũng đã nghe nhỏ nói. Từ từ ngồi xỏm xuống thấp, dùng dụng cụ cắt kính mini trong túi, cô khoét thành công một cái lỗ ngay chốt cửa. Nó và cô mang mặt nạ phòng độc vào, sau đó angel thả vào đó một quả mìn hẹn giờ 10s

Bây giờ, chỉ cần đếm ngược: 10...9...8...7...6...5...4...3...2...1.. Và

- Ặc mùi gì vậy...

- Mặc...nạ...phòng...độc...lấy mau!!!

Tiếng người bắt đầu rên la ồm tỏi.

Quá trễ. "Đồ chơi" của Jenny chế ra vô cùng mạnh. Chỉ cần hít vào chưa đầy 3s sẽ bị đột quy tê liệt tứ chi...5s sau lấy đi mạng sống người đó một cách dễ dàng!

1...2...3...4... Vài trăm con người đã ngã xuống.

Hexi thò tay vào cái lỗ mà angel khoét khi nãy, nhẹ nhàng mở chốt cửa phía dưới, cả hai bí mật đi vào trong!

[Tầng 1...có bấy, muốn không bị camera phát hiện thì đi qua hai căn phòng nữa, quẹo trái, sau đó tiếp tục qua 2 căn quẹo phải,khom lưng 55° nép sát tường trái và phải. Lưu ý, trên trần và thảm sàn có cơ quan.]

Vermont nhìn hai chấm đỏ trên màn hình đang di chuyển theo hướng dẫn của nhỏ một cách hài lòng. Dao găm và dây thừng bung ra được cả 2 xử lí rất gọn gàng!

Về phần jenny, sau khi xử gọn con số 50 quanh biệt thự. Nàng từ từ tiến vào trong nhà, cũng chính là tầng trệt. Nhẹ nhàng nhấn "clik" một phát và nép vào cánh cửa to.

[Jenny, có hai camera và 6 thiết bị quay hình ảnh. Cứ 10s camera sẽ đổi góc và ngưng cung cấp hình ảnh trong 5s, trong vòng 5s tìm chỗ nấp và chờ 10 kế tiếp rồi di chuyển. Gầm bàn sofa, sau chậu cây, dưới chân cầu thang là 3 nơi camera không quay thấy. Yên tâm, tầng này hình như không có người, chúng nghe hoàn loạn và đã chạy sạch lên tầng 1 có lẽ cũng trúng độc hết rồi. Tao sẽ đếm...thời gian cho mày]

[Rồi chuẩn bị...10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Chuyển 5, 4, 3, 2, 1; 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Chuyển 5, 4, 3, 2, 1; 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Chuyển 5, 4, 3, 2, 1....]

Từng lệnh "Chuyển" của Vermont là từng hành động thoãn thoát của jenny được thể hiện. 5 giây xông thẳng vào nhà và chui vào gầm bàn sofa. 5 giây rời khỏi đó là tiếp tục lách vào chậu cây cảnh to. 5 giây tiếp theo thành công trượt vào đáy chân cầu thang.

[10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...1, 2, 3, 4, 5; 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1...1, 2, 3, 4, 5]

Đã hai lần nữa vermonth đếm. Jenny chưa di chuyển tiếp. Mắt nàng hướng ánh nhìn về camera cao nhất, ở đây quá hiểm. 5 cái máy quay và camera kia có thể, nhưng, cái còn lại cao nhất đã dừng lại và tập trung vào phía nàng. Có thể là lúc này chậm một li, đã có hình ảnh nàng xoẹt qua. Nhấn bộ đàm 5 lần. Vermont bang lệnh "chờ" rồi quay sang hai cô gái trên tầng.

Nó và cô đã lên tới tầng 2 và giải quyết trăm tên nữa. Tầng 3 này vừa có camera dày đặc lại vừa có hơn 500 tên. Buộc phải công khai thôi!

[Hexi và Angel ở chân cầu thang tầng 2 đợi lệnh. Cho phép jenny vô hiệu hoá camera sau đó xông lên trên tầng 2 hớp mặt cả 3]

Ngay tức khắc nàng móc súng giảm thanh ra. CHỈU! Một viên kẹo đồng đứt màn hình cái máy quay chết bầm. Jenny chờ 10s tiếp rồi mau chóng lên lầu trong 5s bằng móc sắc và dây đu tự động!

Bóng nàng thoãn thoát đi theo lối dẫn của Vermont, phút chốc cả 3 đã gặp nhau tại tầng 2.

[Camera mà jenny vô hiệu hoá đã làm kinh động đến Đỗ Hào. Bây giờ trên tầng còn hơn 500. Sáp lá cà!]

Cả 3 đứa đã nghe thấy. Lập tức phóng lên tầng cuối cùng.

.
. .

Đỗ Quốc Hào đang bắt đầu điên máu. Mấy cái camera rõ ràng gắn khắp mọi nơi. Vậy mà tại sao...không bắt được chút gì hình ảnh của kẻ đột nhập. Chỉ thấy đồng xác đàn em tầng 1 tự đứng ngã khụy cả. Tầng trệt thì 1 camera đã mất tín hiệu, tất cả máy quay ở tầng 2 đều bị phá. Không thể nào, cho dù tránh được camera thì bọn này sao lại dễ dàng vượt qua cơ quan của lão?! Chẳng lẽ...người của tổ chức đã đến, chỉ Mark hay những con hồ mà Mark nuôi mới có thể làm được những chuyện này...! Hay là... Devil Girls. Không, cái bọn hi mũi chưa sạch đó sao? Sao có thể???

- Tụi bây. Ở tầng 3 này bảo vệ cho tao!

- Rồi!

Tiếng đáp đồng thanh như trấn an hẳn. Thế nhưng...ngay sau đó là 1 giọng nói lả lướt

- Đến lúc chết cũng mang theo 1000 người chết chung. Sợ buồn chán hả ông già???- Tiếng Angel lãnh lút

- Ai? Kẻ nào....mi...mi là kẻ nào???

-Bạch Hạc đến nhà, mà...đón tiếp tệ quá vậy~

Âm thanh vang ra từ phía cầu thang bộ. Tất cả ánh mắt bắt giác tập trung về phía đó.

Angel ngồi bất chân trên thanh vịn cầu thang. Đeo mặt nạ phòng độc nhưng ánh mắt giấu cợt và mái tóc lai vẫn bông bênh toả hương quyến rũ.

- D...DG! Người...đến thật!

Nhìn lão già lấp bắp mà cô mặc cười vô cùng

- Chẳng lẽ già???

Tất cả những tên đàn em đồng loạt cầm đao và súng lên chĩa mũi vào Angel.

- Ô...sao nóng vội vậy hả? Để chúng tôi xuất hiện cho hết đã chứ~

Lại một giọng trong trẻo vang lên

Jenny đã bắn móc sắc dính lên trần và ngồi trên cây đòn tay to từ lúc nào. Nàng đáp phịch xuống đất, giọng bè đừ:

- Làm một con cầu chui rút cả tháng nay vất vả không. Cảm kích không DG bọn tôi tới đón ông vào nhà mồ...

- Mà...muốn giết tao sao?

Mắt Lão Hào gầm gừ nhìn Jenny, mặc dù tay đã hơi run run.

- Chứ ông nghĩ bọn tôi đến hỏi thăm ông chắc?

Nó nhàn nhả kiểng chân từng bậc cầu thang bộ. Điều bộ ung dung còn hơn là đang ở nhà mình.

- Mà...ai nữa!??

Cả bọn lẫn Đỗ Hào đều giật bắn cả người. Trong căn biệt thự đồ sộ, một lực lượng trang bị hùng dũng, cạm bẫy khắp nơi. Đâu ra xuất hiện 3 cô gái xinh đẹp lại trông mảnh dẻ thế này?? Các cô này là quý sao? Tăng hình vào hả?

- Sao? Lũ cầu này!

Angel cười khẩy

- Đại ca. Nhìn mấy nhỏ này lão quá. Anh sợ gì? Chỉ là 3 đứa con gái!

Một tên nóng nảy cầm súng lên.

- Chú em...nói gì thế?

Jenny nhú mày

- Vì cái đám DG vớ vẩn nhìn như ca-ve này mà bọn mình trốn chui trốn nhủi lâu nay sao anh?

Lại một tên khác lên tiếng như xem thường.

Môi nó chọt nhếch lên. Bàn tay phút chốc mon men vào túi quần. Ca-ve? Có thể xem đây là một lời khen.

Vút, Vút_Á

Hai thân ảnh đứng sừng sững bây giờ thì lê lét rên la. Hai lá bài sắt còn cắm trên cuốn họng chúng

- Phần thưởng cho lời khen ngông cuồng của hai người!

Nó phui tay

- Tụi bây...tụi bây...bảo vệ tao...

Mặt Đỗ Quốc Hào đã lạnh toát, không ổn rồi, lão vốn không ngu như Thái Ngọc Bảo, đâm đầu vào chỗ chết...rất sợ, nên đã chạy trốn từ trước, nhưng...nhưng bây giờ...làm sao đây? Linh tính mách bảo tình thế này không ổn!

Không ổn...là không ổn cho phe lão. Có cảm giác, 3 đứa này...không đơn giản đâu, có khi còn nguy hiểm hơn bọn DG 11 từng dẫn mặt lão!

- Khi DG không mang mặt nạ...nghĩa là gì? Lão tướng già?

Câu nói ẩn ý của Angel khiến tay chân ông ta đã co cứng. Sao lại không biết, DG hay FD, lộ mặt...chính là khai tử lệnh!!!

- Chặn...chặn 3 đứa này lại.... không cho chúng đến gần tao!!!

Lập tức một đội binh hùng hậu tạo thành bức tường che chắn cho lão già. Mặc dù vài thành phần đã không khác gì Lão Hào. Nhìn đồng bọn chết đau đốn. Bất giác rung mình...

- Chắc...vẫn còn ý chống đối- Jenny hát tót

- Coi như vận động tý nữa- cô lẩm nhẩm

Nó móc hai bộ bài ra. Lười nhát nhìn qua cô:

- Chia nhau đi. Tao rút đây

Angel hừ mũi như bắt công. Nó định chuồn "vận động" hả!

- Okie~

Cô mím môi

- Lên...lên đi!

Đỗ Quốc Hào hô to. Yaaaaaaa!!! Bao nhiêu con người lực lưỡng đã xông lên.

Angel và Jenny lao vào cuộc chiến, thực hiện lệnh sập lá cà!

Máu me lên lảng. Mùi nồng tanh hôi bắt đầu bốc lên xộc vào cánh mũi các cô gái, lan rộng ra không gian!

.
.
.

Trên chiếc ban công cao vun vút về đêm. Lão già đang hí hục nối dây thừng dài ra, phần cột vào người, phần cột vào thành lan. Nhìn là biết, định chạy!

- Mất công sức cho một cái chết hoành tráng!

Hexi đứng tựa người vào cánh cửa. Nhếch miệng cười nhạt nhẽo.

- Mà...làm sao...lên đây??

Đỗ Quốc Hào người run cầm cập, mắt trào lên đục ngầu sợ hãi.

- Ông chọn đi. Tự tử bằng súng lục...hay là...nhảy lầu tự vẫn?

Câu nói từ bờ môi nhỏ xinh như nhẹ tuênh trong gió. Nó khoanh tay từ từ đến gần lão:

- Tha...tha cho tao đi. Tài sản Robe's white, là của mày...

- Thứ chết nhất như ông mà vào được Tổ Chức hả.

- Tha cho tao đi. Làm...on mà~~

- Không thích hai cách tôi vừa nêu hả?

Giọng nó vẫn nhàn nhạt. Tay bắt đầu đã lên nòng súng.

- DG. Cô làm ơn tha cho tôi đi. Tôi...thực sự không muốn chết

Tiếng một ông già khóc lóc van nài. Tiếng từng bước chân cô gái vẫn ung dung tiến lại gần hơn.

- Ông còn nhớ Hàn Duật Nhi chứ?

Đỗ Quốc Hào như sa sầm lý trí. Cái tên.. Hàn Duật Nhi...này?? Lẽ nào?

- Mẹ cô ấy mất sớm. Để lại cô ấy cho cậu ruột. Nào ngờ từ nhỏ ông ấy sử dụng Nhi như công cụ kiếm tiền. 12 tuổi, bị ông cưỡng bức. 14 tuổi bị ông bán qua Nhật, 15 tuổi, chính Miwa đã nhận cô ấy về nuôi. 16 tuổi bị sống như tù nhân và 17 tuổi thì chết thảm trong thân phận...một con ca-ve! Thế nào?

- Cô...cô...làm sao..

Cái miệng nhăn nhúm nhấp nháy không thành lời. Lão ta khó thở từng nhịp

- Chuẩn bị chết chưa?!

Nó như cơn mây

.
.
.

Đoàng!

Trên tầng sân thượng cao mấy chục mét. Tiếng súng vang rền trong đêm sương. Thân ảnh trung niên từ trên cao rơi bộp xuống nát vụn biến dạng.

Đôi găng tay đen in logo DG bị ném lại và tiếng giày cao gót nhỏ dần.

3 bóng đen rời khỏi một mảnh đất đầm máu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Trường Trung Học Mai Sao bắt đầu bằng một buổi sáng. Những con xe hạng sang đua nhau ra vào cổng trường. Trên những con xe đó, là các cô cậu kiêu sang giàu có. Mỗi ngày đến trường của họ, không khác gì một cuộc triển lãm xe và đồ hiệu.

Nó dắt xe vào bãi đỗ xong xuôi, định bụng sẽ đi ăn sáng trước. Có lẽ nó là một trong những học sinh đi học sớm nhất hôm nay. Mọi ánh mắt của học sinh lẫn giáo viên đã vào nhìn nó như chưa từng có cơ hội nhìn.

Có phải...ai cũng ngạc nhiên, vì hôm nay, Linh chỉ đi học một mình?

Cởi bỏ áo khoác da ném lại trên Haysabusa rồi nó đi thẳng. Ngược mặt nhìn lên trời, hôm nay có vẻ khá âm u, một ngày lạnh đây!

Nhớ về chuyện tối hôm qua, nó đã làm được rồi, đó chỉ là bước khởi đầu cho công cuộc trả thù.

Nghĩ đến đây, bờ môi mọng nước mím chặt lại. Linh lẩm bẩm:

- Kè chốt lại việc này sẽ là nguoi, con dao bạc!

Bóng dáng cô gái nhỏ đã xa khuất, để lại những ánh nhìn xuyết xoa. Hầu hết phái nam trong ngôi trường này đã từng nghĩ, Dương Cẩm Linh nếu tính cách không lập dị và đáng sợ, nó sẽ là tâm điểm của tất cả mọi người hơn cả ba cô bạn mình. Bởi vì...nét đẹp mà nó sở hữu, không đơn giản chỉ là "đẹp", nó thuần khiết và trong sáng một như viên pha lê.

.....

.....

.....

Cùng lúc đó, tại một căn phòng vip The Here Hotel

- Đây ạ!

Ngọc đặt nhẹ bộ hồ sơ lên bàn thủy tinh, chân bắt chéo khi đang mặc váy ngắn, chiếc áo khoác có mũ trùm đầu không thể giấu hết mái tóc dài, lừa thừa vài cọng ra ngoài.

Phía đối diện là Kì Anh. Chị vẫn còn mặc đồ ngủ. Chậm rãi cho đường vào hai ly cà phê nóng, bê sang cho cô.

- Sao không để chiều hãy đưa chị, làm nhiệm vụ mệt thì phải ưu tiên cho nghỉ ngơi chứ?

Kì Anh cười nhẹ nhàng, ngồi đối diện với cô, vẫn là ánh mắt ôn nhu của một người chị cả yêu thương em gái.

Hóp một chút dung dịch đặc nóng, Ngọc đáp:

- Đây là nhiệm vụ đầu tiên của bọn em, ai cũng muốn nhanh chóng được đưa báo cáo và nghe đánh giá về thực lực! Với lại, cả nhóm về thành phố lúc 5 giờ, Thảo Mỹ tranh thủ đến thẳng công ty, Linh nói đến trường tìm Miwa, Vy thì phải về nhà gấp tránh nghi ngờ của Korn trong nhà đó, còn em đến thẳng đây, Kelvin đang ăn sáng dưới sảnh khách sạn chờ em

- Kelvin? Ra cậu ta là người hỗ trợ, vậy em phải đi gấp rồi, không thể ngồi chơi với chị lâu.

Chị bấu môi tiếc rẻ.

- Dạ...

Cô gãi đầu

- Được rồi...vậy thì chị sẽ gửi liền cái này cho Mark. Em nên về sớm đi, nghỉ ngơi cho khỏe.

Ngọc nhìn con người ngồi đối diện mình. Đây...có phải là lần đầu tiên gặp riêng chị sau 11 tháng 28 ngày? Thế mà...lẽ ra những điều cô muốn hỏi chị đại loại như "chị khỏe không? Dạo này khẩu vị thế nào? Có bệnh gì không? Cân nặng, chiều cao sao rồi?...". Những thứ đó...cô lại không muốn hỏi. Mà thứ cô muốn hỏi chính là...

- Chị...chị vẫn còn yêu Lâm chứ?

Kì Anh như giật mình, chị gờ sai một kí tự văn bản rồi, đối với thiên tài máy tính, điều này...

Gập nhẹ màn hình lại, Kì Anh chau mày:

- ...sao em hỏi vậy?

- Chị không...cần trả lời cũng được.

Ngọc cúi thấp đầu mình che đi khuôn mặt đượm buồn. Cô...là cái thể loại gì vậy? Đây là câu cô muốn hỏi chị sau bao thời gian xa nhau sao? Cô thấy mình là đồ mặt dày!

- ...thôi em về đi!

- Dạ!

.....

Rời khỏi khách sạn, Kelvin đã đợi sẵn trên con BMW trắng của cô. Cậu bỏ kính râm nhìn Ngọc một cách tò mò:

- Chị ấy đã nói gì với em?

- Không gì cả. Đi thôi!

Cô cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo, Kelvin không nói gì chỉ mở cửa xe cho cô rồi lấy xe đi. Trên con đường cao tốc buổi sáng, đường về Biệt Thự SAT sao dài vô tận, làm sao cô có thể cầm được lòng trước anh đây?

- Ichiro-sama, anh còn yêu Huyền Vũ chứ?!

Cô bất chợt hỏi khi Kelvin đang lấy xe, làm cậu khá bất ngờ:

- Anh tưởng em đang ngủ chứ?

- Trả lời em đi!

-...sao gọi anh bằng tên?

- Anh không trả lời hả?!

-...anh đang tập trung lái xe~

- Đâu có liên quan~

Ngọc nhủ mày nhìn cậu. Cái con người này, định né tránh à?

- Sama~~~~

- Lady, em hiểu anh mà!

Kelvin nháy mắt tinh nghịch

-...

- Được rồi!

Mình Ngọc xua tay, cô cho tay vào túi áo và đeo headphone nghe nhạc. Không thèm nói chuyện với Kelvin nữa, một khi cậu đã muốn lảng tránh, đến L cũng không thể cạy miệng!

* L: L.Lawliet, một nhân vật nổi tiếng trong manga Nhật Bản*

"Bao đêm trời qua chỉ thêm buốt giá con tim, nhớ hoài, dù là trong giấc mơ.

Bao năm qua đi dường như chẳng thể yêu ai, vẫn yêu em, nên chẳng yêu được ai..."

Lại là cái bài nhạc quen thuộc đó. Một năm tròn, cô chỉ có đúng một bài hát này trong zing...lấn tâm hồn.

Mình Lâm, anh dạy cô hát bài này...anh song ca với cô...anh chép nhạc cho cô...

Cô đã học thuộc rồi, nó ăn sâu tim can, Ngọc...đã từng nghĩ nó là bài hát hay nhất, đẹp nhất, bài hát nói về một chuyện tình cổ tích. Thế mà...đoạn kết cổ tích của MV này, không dành cho cô!

Sau bao nhiêu uất nghẹn, cái ý tưởng theo đuổi anh một lần nữa...bị dập tắt khi cô nghĩ đến Kì Anh.

Chị ấy và anh đã làm gì sai? Họ yêu nhau mà...

Một giọt lệ nóng hổi tuôn trào.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Kelvin khẽ mỉm:

- ...baka!

(Đồ ngốc!)

.....

O.s

Chương này quả thật vô cùng ngắn nhưng mình hết cách rồi. Để duy trì thành tích, sang năm Shin sẽ tăng cường việc học lên nữa. Thế nên thời gian qua vì bận sắp xếp cho nó mà không có nhiều thời gian lắm. Thôi thì up một ít này lên cho mn đọc vậy. Sẽ cố gắng hơn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cái Kết Có Hậu

Chương in lỗi đang chờ ad xóa. Vui lòng sang chương kế!

Villa Sat

Mặt trời toả nắng yếu ớt và có vẻ âm u. Hôm nay có vẻ khác về độ khí hậu lẫn không gian. Ngôi biệt thự chỉ còn lại 4 người.

Lâm đã đi từ suốt đêm qua cho đến giờ vẫn chưa về, không biết là vì chuyện gì nhưng anh không liên lạc gì cả. Nó, My và Ngọc thì không có ở nhà. Chỉ có nhỏ và hai tên con trai!

- Vy ơi, xong chưa?

Hải vệ sinh cá nhân xong xuôi, cậu đang đứng trước cửa phòng nhỏ, chờ nhỏ để đi học.

- Rồi rồi, đợi em tý nữa!

Tiếng nói Vy vọng ra từ phòng. Cậu gãi gãi đầu rồi đi thẳng xuống phòng khách đợi.

Căn phòng khách rộng lớn chỉ có Minh đang chui rút trên sofa ngủ ngon lành. Hải ngồi xuống đối diện hắn. Bất chợt ngán ngẩm, đến bây giờ hắn vẫn còn ngáy ngủ:

- Riết tao không biết mày ở Việt Nam hay ở quốc gia nào đó lệch 12 múi giờ với Việt Nam nữa, đêm thì thức đi suốt, ngày thì toàn trốn vô xó nào đó ngủ. Đồ người ngoài hành tinh.

- Ôn~quá!

Hắn lấy tay bịt tai lại khi nghe cậu nói

- Mày bớt đi chơi lại đi!

- Đã bảo im mà~~~~

- Tao thật không hiểu vì sao hồi đó chịu làm bạn mày nữa.

Hải thờ dài nhìn thẳng bạn. Hắn không biết thương cái thân hay sao ấy, hay chơi riết nghiện rồi không chừng, biết bao nhiêu công việc phải lo hắn đã làm khi nào vậy. Cậu đây cũng ăn chơi khét tiếng nhưng cũng có cái gọi là chừng mực. Còn chừng mực của thằng này chắc bỏ túi em nào mất rồi...

Nhớ lại 2 năm trước, gặp Minh ở Pháp, một thằng côn đồ trùm băng xã hội đen, lần đầu tiên có người ngang tài ngang sức với cậu, nếu cậu không thận trọng chắc lúc đó bị hắn giết rồi cũng nên. Ấy vậy mà bây giờ là bạn thân. Một chữ "thân" còn chưa đủ!

Minh đưa tay dụi dụi mắt. Đã sáng rồi sao? Hắn chỉ mới về nhà lúc 2h đêm. Chết tiệt!

Nhìn qua phía Hải, thằng này làm gì nhìn hắn trân trân vậy?

- Yêu tao rồi hả?!

Bốn từ hắn phun ra làm cậu sặc cả nước miếng

- ...mày nói tiếng con gì vậy?- Hải nhăn nhó

- Thì tao đẹp trai mà, mày ngắm rồi mê rồi chứ gì?- hắn đá đều

- Đẹp suy nghĩ điên khùng đó đi thằng kia- Cậu trẻ môi xuống tận cằm. Hắn nghĩ sao vậy? Xin lỗi, không phải gái thì bít cửa với cậu.

- ...thôi bỏ đi. Tao đi đánh răng!

Nói xong Minh đứng phắt dậy, làm vài động tác vươn vai uốn éo rồi đi lên lầu

Cậu thấy thế liền nói vọng theo:

- Ngâm mồm lại. Ô nhiễm quá!

Vy bước xuống cầu thang, đi ngang qua Minh, hắn tiện tay xoay đầu nhỏ:

- Buổi sáng tốt lành!

- Anh cũng vậy!

Nhỏ chạy nhanh xuống chỗ Hải:

- Đi thôi anh.

Cậu khẽ quan sát người yêu nhỏ nhắn. Mắt Vy thăm quần rồi, sao thế?

- Sao vậy anh?

Vy hươ tay trước mặt cậu khó hiểu

- ...không có gì. Minh đi!

.....

.....

Ở một khu Bar nhộn nhịp trong thành phố.

Chỉ mới là ban ngày, thế nhưng...lượt khách đã rất đông đúc rồi. Số lượng khách vào nhiều hơn khách ra đáng kể.

Đặc biệt là vị khách ở phòng vip 206 đã ngồi suốt 27 tiếng đồng hồ từ hôm qua đến nay. Số rượu gọi đã lên đến 78. Thanh niên đó định tự sát sao?

Lâm tu hết chai này đến chai kia. "Xoảng!!!" lại một cái chai rỗng bị ném xuống đất.

- KHÓN KIẾP!!!

Anh buông câu nói tục. Đòi! Nó là cái quái gì? Tại sao vậy? Tại sao? Tại sao?

Anh đã sẵn sàng rồi....từ hơn 10 năm trước, chỉ cần cô đồng ý thôi mà....khó lắm sao?

"Rầm, xoảng". Lại hai chai rượu bị đập vỡ xuống đất.

- Cuối cùng cũng tìm được mày rồi!

Một giọng nói vang lên từ phía cửa.

Lâm ngược mặt lên trong con mê sảng, ai vậy?

Kiệt khoanh tay chéo nhau đứng dựa vào tường. Người chàng là lịch mề hôi, nhìn Lâm một cách chán ghét:

- Bộ dạng nhếch nhác đó là sao?- Kiệt hỏi

- ...sao mày tìm được tao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Gomen Từ Oanh Shin

Mong mn bỏ wa lỗi chấ cũng như sai sót cho TTSQ. Trm đầu tay mình chưa có kinh nghiệm. Sẽ cố gắng khắc phục. Nhiều lí do gần đây bỏ bê TTSQ mà lm mn chờ lâu. Mình đã trở lại. Viết ra vấn đề k phải vì mình mún nổi tiếng hay khoe tài j cả. Vì thực sự mình đâu có tài cán j. Nghĩ sao viết v thời, mình yêu văn học hiện đại của VN. Mình sẽ cố gắng trở thành 1 nhà văn cho tương lai. Và đây là những bước đi đầu tiên. Mọi xét của mn như 1 hòn gạch xđựng cho tòa lâu đài của đó

Gomen và To-ru

Cám ơn và xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chuyện Gì Đến Sẽ Đến!

Villa Sat

Mặt trời toả nắng yếu ớt và có vẻ âm u. Hôm nay có vẻ khác về độ khí hậu lẫn không gian. Ngôi biệt thự chỉ còn lại 4 người.

Lâm đã đi từ suốt đêm qua cho đến giờ vẫn chưa về, không biết là vì chuyện gì nhưng anh không liên lạc gì cả. Nó, My và Ngọc thì không có ở nhà. Chỉ có nhỏ và hai tên con trai!

- Vy ơi, xong chưa?

Hải vệ sinh cá nhân xong xuôi, cậu đang đứng trước cửa phòng nhỏ, chờ nhỏ để đi học.

- Rồi rồi, đợi em tý nữa!

Tiếng nói Vy vọng ra từ phòng. Cậu gãi gãi đầu rồi đi thẳng xuống phòng khách đợi.

Căn phòng khách rộng lớn chỉ có Minh đang chui rút trên sofa ngủ ngon lành. Hải ngồi xuống đối diện hắn. Bất chợt ngán ngẫm, đến bây giờ hắn vẫn còn ngáy ngủ:

- Riết tao không biết mày ở Việt Nam hay ở quốc gia nào đó lệch 12 múi giờ với Việt Nam nữa, đêm thì thức đi suốt, ngày thì toàn trốn vô xó nào đó ngủ. Đồ người ngoài hành tinh.

- Ôm~quá!

Hắn lấy tay bịt tai lại khi nghe cậu nói

- Mày bớt đi chơi lại đi!

- Đã bảo im mà~~~~

- Tao thật không hiểu vì sao hời đó chịu làm bạn mày nữa.

Hải thờ dài nhìn thẳng bạn. Hắn không biết thương cái thân hay sao ấy, hay chơi riết nghiện rồi không chừng, biết bao nhiêu công việc phải lo hắn đã làm khi nào vậy. Cậu đây cũng ăn chơi khét tiếng nhưng cũng có cái gọi là chừng mực. Còn chừng mực của thằng này chắc bỏ túi em nào mất rồi..

Nhớ lại 2 năm trước, gặp Minh ở Pháp, một thằng còn đồ trùm băng xã hội đen, lần đầu tiên có người ngang tài ngang sức với cậu, nếu cậu không thận trọng chắc lúc đó bị hắn giết rồi cũng nên. Ấy vậy mà bây giờ là bạn thân. Một chữ "thân" còn chưa đủ!

Minh đưa tay dụi dụi mắt. Đã sáng rồi sao? Hắn chỉ mới về nhà lúc 2h đêm. Chết tiệt!

Nhìn qua phía Hải, thằng này làm gì nhìn hắn trân trân vậy?

- Yêu tao rồi hả?!

Bốn từ hắn phun ra làm cậu sặc cả nước miếng

- ...mày nói tiếng con gì vậy?- Hải nhăn nhó

- Thì tao đẹp trai mà, mày ngấm rồi mê rồi chứ gì?- hắn đá đều

- Đẹp suy nghĩ điên khùng đó đi thằng kia- Cậu trẻ mới xuống tận cảm. Hắn nghĩ sao vậy? Xin lỗi, không phải gái thì bít cửa với cậu.

- ...thôi bỏ đi. Tao đi đánh răng!

Nói xong Minh đứng phắt dậy, làm vài động tác vuron vai uốn éo rồi đi lên lầu

Cậu thấy thế liền nói vọng theo:

- Ngâm mồm lại. Ô nhiễm quá!

Vy bước xuống cầu thang, đi ngang qua Minh, hắn tiện tay xoa đầu nhỏ:

- Buổi sáng tốt lành!

- Anh cũng vậy!

Nhỏ chạy nhanh xuống chỗ Hải:

- Đi thôi anh.

Cậu khẽ quan sát người yêu nhỏ nhắn. Mắt Vy thăm quần rồi, sao thế?

- Sao vậy anh?

Vy huơ tay trước mặt cậu khó hiểu

- ...không có gì. Minh đi!

.....

.....

Ở một khu Bar nhộn nhịp trong thành phố.

Chỉ mới là ban ngày, thế nhưng...lượt khách đã rất đông đúc rồi. Số lượng khách vào nhiều hơn khách ra đáng kể.

Đặc biệt là vị khách ở phòng vip 206 đã ngồi suốt 27 tiếng đồng hồ từ hôm qua đến nay. Số rượu gọi đã lên đến 48. Thanh niên đó định tự sát sao?

Lâm tu hết chai này đến chai kia. "Xoảng!!!" lại một cái chai rỗng bị ném xuống đất.

- KHỎN KIẾP!!!

Anh buông câu nói tục. Đờ! Nó là cái quái gì? Tại sao vậy? Tại sao? Tại sao?

Anh đã sẵn sàng rồi....từ hơn 10 năm trước, chỉ cần cô đồng ý thôi mà...khó lắm sao?

"Rầm, xoảng". Lại hai chai rượu bị đập vỡ xuống đất.

- Cuối cùng cũng tìm được mày rồi!

Một giọng nói vang lên từ phía cửa.

Lâm ngược mặt lên trong con mê sảng, ai vậy?

Kiệt khoanh tay chéo nhau đứng dựa vào tường. Người chàng lả lịch mồ hôi, nhìn Lâm một cách chán ghét:

- Bộ dạng nhếch nhác đó là sao?- Kiệt hỏi

- ...sao mày tìm được tao?

Lâm cười đều nhìn Kiệt. Ánh mắt nửa mê nửa tỉnh trông rất dị.

- TAO HỎI MÀY BỘ DẠNG ĐÓ LÀ SAO???

Chàng quát lớn. Cánh cửa đóng sầm lại. Chàng lao ngay tới Lâm, đấm anh một phát thật mạnh vào mặt!

- Đau đó!

Lâm lồm cồm bò dậy

- Mày...rốt đã xảy ra chuyện gì vậy. Mày đâu phải người như thế này. Tao không biết là chuyện gì đang xảy ra cho mày với Ngọc nhưng cả tuần nay hai đứa tụi bây lạ lắm. Đã có chuyện gì xảy ra, mày không đi giải quyết mà ngồi đây như đồ phế thải thế à?

Kiệt gầm lên trong cơn bức xúc.

Hôm qua đang họp hội đồng quản trị, chàng nhận được tin của Linh anh đã ra ngoài và...mang theo Lamborghini. Điều này đã rất bất thường rồi khi mà Lâm qua đêm luôn bên ngoài. 7h đồng hồ xối tung cái thành phố này lên, và cái thứ mà chàng nhìn thấy bây giờ là gì đây? Dương Minh Lâm lạnh lùng mạnh mẽ là đây à? Jakl Biuler nhìn xa trông rộng đây sao? Không, là một thằng đàn ông yếu đuối đang chạy trốn!

- Linh chỉ nói mày với Ngọc xảy ra chuyện nhưng không nói rõ chi tiết. Dù vậy mày cũng đừng bỏ mặc cô ấy như thế. Ngọc đã đi với thằng người Nhật nào đó suốt đêm qua đây, còn gọi điện báo sẽ đi ăn sinh nhật đến tối mới về...mày tính sao đây???

Sinh nhật? Lâm bắt giác mím chặt môi, chưa có cái sinh nhật nào từ 10 năm nay anh và cô không ở bên nhau. Chẳng lẽ chỉ vì Kelvin mà cô bỏ mặc "anh trai" này rồi?

-...ha...ha... HAHAHAHAHA!!!

Anh bật cười thật lớn. Cười...mắc cười quá đi thôi

- Mày điên rồi hả?!

Chàng ngậy người nhìn Lâm

- ..đề..haha để tao nói cho mày măn nguyện nhé... Ngọc...không có yêu tao...không..có yêu tao..haha.....người cô ấy yêu là Kelvin....ha...hahahaha

- Gì?!

Đồ vật trên bàn rơi loảng xoảng theo cú hất tay của anh. Nụ cười điên loạn như bệnh nhân tâm thần làm Kiệt càng khó hiểu

Bước tới gần Lâm. Bóp chặt vai anh. Chàng nghiêng răng:

- Chuyện này là sao?! Vô lý, làm sao...

Không gian phút chốc yên tĩnh. Lâm từ từ ngược mặt lên nhìn Kiệt. Bờ môi anh run run:

- Tao đã ..tò tính trong đợt thực tập...và bị Ngọc từ chối. Tao cũng không tin đó lại là sự thật. Theo mày, đã không yêu thì có tư cách gì chen chân vào?!

- Nhưng...nhưng..

Kiệt lấp bắp. Chuyện hoang đường gì đây? Làm sao...hai đứa này lại có chuyện không yêu? Chàng đã chứng kiến một mối tình đẹp không tì vết cơ mà? Minh Ngọc...không có chuyện yêu người khác!

Nhưng mà, Linh đã dự đoán đúng!

- ...tao là cái đuôi của cô ấy!

- Không, mày sai rồi. Ngọc cũng yêu mày!

- Hả??!

.

.

.....

Minh Ngọc bắt giác rợn người. Cô vội vã quay lưng ra phía sau, Kelvin ở phía sau cô, kê mũi sát gần cổ cô, thở mạnh.

- Anh, anh biến thái rồi hả?

Cô tức tối bặm môi nhìn Kelvin. Đã cố tình không về nhà rồi nên mới đi với cậu. Thế mà bây giờ Ngọc cảm thấy hối hận. Đi theo cậu, một nam một nữ dạt tay nhau đến...khách sạn gia đình. Hỏi để làm gì?

Kelvin vừa tắm xong, nước còn lỏm tòm trên tóc, nhe hàm răng nham nhở cười cười:

- Đùa thôi mà!

- Không có vui chút nào.

Ngọc nhăn nhó

Cậu chỉ biết nhũn vai vô tội, ngày mai quay về rồi. Bây giờ chỉ muốn ngủ dưỡng sức, kelvin không thể về SAT villa cùng cô, điều đơn giản: anh chàng tên Đặng Tuấn Kiệt nhà đó vô cùng ghét cậu. Vì thế có lẽ ngủ khách sạn sẽ tốt hơn. Vậy mà cô còn không để yên, cứ nằng nặc đòi theo. Thật hết biết!

Thả mình lên chiếc giường to sụ. Cậu hướng ánh nhìn về cô gái ngồi trên ghế gần đó đang lục tung vali của cậu lên, miệng không ngừng than trách: không có quà cho em gái hả?

- ...chuyện em nói là thật chứ?

Kelvin bắt giác buộc miệng

Minh Ngọc bị khựng lại, nhưng rồi cũng gật gật:

- Ừm..

- Hai người đó thực sự yêu nhau?

Tim cô quặng một nhịp:

- Ừm..

- Vậy nên...em xa lánh Jalk khi Kì Anh xuất hiện?

- ...tụi em...đã giao kèo như thế...

Nghe đến đây, Kelvin ngồi phất dậy:

- Anh thực sự không hiểu, tình cảm của Lâm và em không thể nào là giả.

Đúng, cậu chắc chắn điều này, nếu Lâm có tình cảm với Kì Anh sao lúc cậu tâm sự, cậu nhờ đưa bức thư đó còn đồng ý. Anh kiểm chế hay vậy

Vậy còn lúc....cậu gần gũi với Ngọc. Lâm đã trấn nước cậu và nói rằng:"anh không có ác ý, chủ mày hiểu cách làm việc của anh mà. Chỉ cần thế một câu không có ý đồ gì với Angel!"

Biểu hiện đó là của người anh trai thương em sao? Không, như vậy thật không hợp lý gì cả, đâu có nghiêm trọng đến mức đó. Với lại Kelvin là người quen mà.

- Em...cũng không tin!

Số điện thoại của Lâm không bao giờ Cô lưu vào danh bạ cả, cô đã lưu hẳn vào tìm mình rồi. Dù có vẻ hơi sến một chút. Nhưng...học thuộc số của Lâm là điều duy nhất cô làm được cho tình yêu đơn phương của mình.

- Chuyện này...đúng là khó hiểu mà!

Kelvin vò đầu bức tai. Cái chuyện này đúng là điên!

- Ủa...a.. anh. Điện thoại em đâu rồi?! Em muốn gọi thức ăn ngoài

Thấy cậu có vẻ nghiêm trọng lên vấn đề, Ngọc vội vàng lảng sang chuyện khác

- Ai biết. Anh mới thấy đó mà~

Cậu đáp

- Vậy còn phone anh đâu?

- Hôm qua làm rơi rồi!

Cậu nhăn mặt

- Lại nữa. Cái thứ bao nhiêu rồi??

Cô cắn nhẩn. Thói quen vứt điện thoại lung tung không bao giờ Kelvin sửa được!

- Chán anh ghê. Vậy em xuống dưới mua. Anh...ở đây tìm giúp em với!

Cô nói

- Nhờ tiếp tân cũng được mà!

Kelvin gãi đầu

- Thôi. Như thế em không thích!

Cô chu môi

- Gọi sochu và mì udon cho anh nhé!

- Ok sir!

Nháy mắt với cậu. Cô rời đi. Trong lúc đợi cô về có lẽ cậu nên đánh một giấc.

Con iphone6 bị rơi dưới kẹt ghế đang rung liên hồi. Iphone có bao da hồng in hình chủ nhân nó. Cuộc gọi chỉ có số, không có tên, màn hình chính hiện lên bức hình một cây kẹo mút dâu.

.....

Gọi đến cháy máy mà cũng không ăn thua, Ngọc không bắt máy. Kelvin thì "thuê bao". Ngọc đang làm cái gì vậy chứ?! Và...anh vừa nghe cái gì thế này???

- Linh bảo tao nhất định đưa mày xem thì mày sẽ hiểu tình cảm của Ngọc. Tự mà xem cho hết đi!

Kiệt khoanh tay quát lớn. Lâm không ngừng bấm số gọi cho cô, vừa không ngừng xem chăm chú mấy món đồ có trong chiếc cặp da chàng mang tới. Cái gì đây??

Một túi ảnh? Một cái hộp khoá password. Và...một cuốn sổ tay!

Những bức ảnh của anh và cô từ lớn đến bé có đúng 10 bức. Bức đầu tiên, một cô bé đang cười tràn đầy sức sống, đây là chiếc điện thoại bấm phím anh có lúc 8 tuổi. Anh đã dùng nó chụp cho cô. Cô rửa nó ra ảnh từ khi nào. Một chữ "S" phía sau nó. Cứ tương tự như vậy, từng bức...từng bức một...

Lâm thực sự sửng sốt khi...9 bức ghép lại. Có phải..SA-RANG-HAE tiếng Hàn?? Riêng bức thứ mười không có chữ cái. Nó bị cong gãy như là nước từ đâu đã vô tình rơi vào?? Nước mắt? Có đúng không???

- Không phải là trùng hợp, đúng chứ?

Kiệt nói giọng ần ý....

Lâm cầm chiếc hộp lên. Có khoá bằng bàn phím 10 con số. Thường thì pass loại này là 4 số. Mật khẩu là gì đây??!

Kiệt từ từ ngồi xuống cạnh Lâm. Chàng cầm chiếc hộp lên nhún nhún:

- Nếu như tao đoán đúng...

Cạch. Kiệt đã mở được rồi. Mật khẩu là...anh thực sự không tin vào mắt mình nữa. 0412. Ngày sinh của anh ư? Không phải ngày sinh của Kelvin hay của cô à? Tại sao?

Lâm từ từ mở nắp lên, và trong đó...biết là gì không...vô số vô kẹo mút, chỉ toàn là vô kẹo. Cô giữ làm gì? Liệu có phải rằng...đó là những chiếc kẹo anh tặng??

Lâm đổ nó ra sàn, anh như lục lọi một thứ gì đó. Ánh mắt anh loé lên một hi vọng...là gì? Và cuối cùng anh cũng dừng lại. Sợi dây chuyền 2 năm về trước. Nó đây mà!

Từng trang nhật kí lần lượt được Lâm mở ra:

"Ngày....tháng...năm...

Hôm nay mình đã gặp một thiên sứ. Ảnh đúng là hoàng tử. Woa! Cây kẹo này, miếng băng cá nhân. Mình yêu nó!

Ngày....tháng...năm....

Hôm nay mình bị sốt, thật sự rất mệt nhưng sư mẫu không cho mình bỏ tập võ được. Mình đã ngất bên cạnh nhà vệ sinh. Khi tỉnh dậy, oa là hoàng tử. Anh ấy đưa mình về phòng ư? Đây là lần thứ hai mình gặp lại anh. Anh lại cho mình một cây kẹo mút dâu nè!

Ngày...tháng...năm...

Không biết sao nôm đến cuối tháng quá vậy ta? Mong được gặp papa hay anh ý đây. Aaa, tìm mình thành thịch luôn nè.

Ngày...tháng...năm...

Đã 6 năm rồi. Mình được đi học nâng cao, Anh đã tặng mình một đôi giày màu dâu. Thích quá!!!

Ngày...tháng...năm..

Tôi chỉ tình cờ té lên người anh thôi. Nhưng...môi lỡ chạm anh rồi. Oái nụ hôn 15 tuổi của tôi.

Ngày...tháng...năm..

Tôi yêu rồi. Mỗi tình 9 năm của tôi. Món quà anh tặng và nụ hôn làm tôi xao xuyến quá! Anh. Minh Ngọc thích anh. Bao giờ anh mới tỏ tình em đây. Em biết anh cũng thích em mà!

.....

.....

Ngày...tháng...năm..

Tôi đã nói dối. Sinh nhật đầu tiên không bên anh. Nó quá đau đớn. Anh không thích tôi. Ra là tôi ảo vọng..

Ngày...tháng...năm..

Anh. Kì Anh đã về! Em phải tránh xa anh ra như đã hứa. Đúng chứ?"

=====

- Mày thấy sao?

Kiệt khoanh tay nhìn anh. Chàng lắc đầu ngán ngẫm cho một chuyện tình ngớ ngẩn

Anh không còn kiểm soát hơi thở được nữa. Chuyện gì đây? Tại sao phải xa nhau? Ý cô là gì. Anh không hiểu!!!

- Tao....chuyện này... Ngô Minh Ngọc. Em mau bắt máy và giải thích đi!!!

Lâm run giọng lấy bối. Anh cần đáp án cho chuyện này. Ngay bây giờ!

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cho Tôi Đi Nhờ Xe!

Nghe được câu chuyện từ Kiệt. Anh và tất cả mọi người như đang cuồng cuồng lên tìm cô gái mang tên Ngô Minh Ngọc. Những chiếc mô tô thượng đẳng càn quét mọi nơi trong thành phố, gây nên 1 cơn bão loạn cho giao thông và người dân.

Vy và Hải đi đến các khách sạn gần đó xem xét. Mỹ và Kiệt cùng Lâm túa xua chạy bộ trên những con đường hè phố.

.....

.....

"...xin lỗi, em không thể nói cho anh biết tình cảm của Ngọc. Vì em vẫn còn bán tính bán nghi, nếu như anh thực sự thích Kì Anh như lời Ngọc thì anh biết việc nó yêu anh chỉ làm anh thêm nặng nề và nó sẽ bị tổn thương, nhưng từ khi em mượn chiếc laptop của anh và xem những bức hình anh chụp lên ngọc thì em đã hiểu. Nó bảo, anh tỏ tình Kì Anh lúc trong phòng ngày sinh nhật nó năm ngoái, lúc đó nó đã đứng ngoài cửa phòng và nghe thấy. Không biết là hiểu lầm hay sự cố gì mà anh làm vậy. Nhưng...mau đi tìm nó đi!"

Linh cúp máy.

Lâm như con thú điên dại lao sống lao chết đi tìm cô, nước mắt anh đã rơi, rơi trong một khắc nào đó anh thực sự không biết. Cái hiểu lầm ngớ ngẩn này!!! Quá đủ rồi, không thể chịu đựng thêm một phút giây nào xa cách cô nữa.

-Minh Ngọc...em...ra đây...mau ra đây!!!

Lâm lẩm bẩm như một gã điên khiến người khác nhìn phát sợ . Anh vẫn còn say? Hay là..đã quá tỉnh táo sau cơn ác mộng 9 năm dài?

.....

Cạch_cô và cậu đã chén sạch sẽ đồ ăn trên bàn.

- Oa~no quá!

Ngọc vờn vai ngắc ngư

- Em..là heo hả?

Kelvin méo mặt nhìn đồng hồ hộp sạch sẽ không còn miếng thức ăn nào.

- Hừ...em chỉ thoải mái chút xíu trước mặt anh thôi đó.

Cô cười xoà

- Bỏ tay em! Thôi về đi

- Đuổi hả?

Cô bặm môi

- Không. Anh không có ý đó. Nhưng trễ rồi đó!

- Bao nhiêu mà trễ?

- 20giờ kém 5!

- Anh giỡn hả. 8giờ tối???

Ngọc hoảng hốt.

- Ai đùa làm gì cô hai!

- Em..em ngủ trưa bao lâu??

- Lúc sáng em ăn đồ ăn ngoài rồi ngủ trên cái sofa đó 1giấc tới tới mà . Đồng này là đồ ăn tối luôn đó

Cậu nhăn mặt

- Cái gì??? Không phải anh mua đồ này để ăn trưa hả. Em ngủ mới 30ph mà!

Cô hét lên

- Trời ơi. Khô em tôi quá. Cần anh mua một cái đồng hồ treo trên cổ em không hả???

Cậu chán nản. Khái niệm thời gian của tiểu thư này là gì vậy?

- Thôi rồi. Em phải về. Anh tìm điện thoại cho em chưa???

Ngọc nhanh chóng ngó qua lại tìm con iPhone của mình nhưng, chết tiệt nó mất tích từ sáng giờ!!

- Chưa nhưng hồi trưa anh nghe ở đâu đó rung lên ấy. Tìm thử xem

- Anh cũng tìm giúp em với!

Cô nói

- Ok!

Thế là một cuộc truy tìm điện thoại diễn ra. Cô và cậu tìm hết mọi góc ngách trong phòng vẫn không có. Chết tiệt. Rơi ở đâu. Sao cô có cảm giác bồn chồn đến lạ, sao Vậy???

Ờ? Cô đụng phải thứ gì đó trên kệ sách. Bộp. Cuốn từ điển Nhật _việt rơi xuống.

- Anh. Cái này...

Cô như khựng lại. Có thứ gì đó từ trong này rơi ra. Thư? Một bức thư à?

- Ô. Đừng đụng vào nó

Tiếng Kelvin gấp gấp khi thấy cô mở ra xem

- Sao?

- ...là..thư anh tỏ tình Huyền Vũ đó...cũng lâu rồi. Em đừng có đọc, anh xấu hổ lắm.

Mặt mũi cậu người Nhật đỏ rần khiến cô thấy hơi thích thú. Cái gì chứ? Ông tướng thiếu gia Tập đoàn Kaho sát gái ngút hồn. Thế mà bị một cô gái từ chối. Còn là viết thư tỏ tình nữa. Oẹ sến quá!

- Thật sao? Thế em càng phải đọc rồi!!

Ánh mắt cô phá nét tinh ma khiến cho cậu thấy rợn người.

- Thôi..đừng..anh xin đó!!

- Ahha..để xem viết gì...???

Cô mở ra rồi đá nheo mắt với Kelvin thách thức. Cô tò mò muốn xem như thế nào???

Cậu đang lờ tay bên này. Nhanh chóng bay về phía cô giật bức thư lại nhưng đã muộn. Ngọc né hoàn hảo và phi lên giường bắt đầu đọc thư

- Oái. Nè..

Kelvin ré lên

- Ahaha. Để xem..."Chị à, tôi là Ichiro đây, gọi tôi là Kelvin cũng được...". Ôi trời ời. Haha lời này là của Kelvin lừng danh viết ra à?? Hahaha

Cô cười lẫn lộn ra nước mắt. Nhưng, thấy cậu lờm lờm mình thì vội vã nghiêm chỉnh lại..

- Ahum~cô hần giọng- ...thật ra, từ ngày đầu gặp mặt, tôi đã thích chị rồi chỉ là...tôi không thể nói ra. Còn Minh Ngọc, tôi chỉ xem như em gái. Bao nhiêu lâu nay tôi đã bí mật tỏ tình với chị rất nhiều nhưng...có sao chị vẫn từ chối tôi...tôi chết mất. Đừng bận tâm chuyện tôi và Minh Ngọc. Nhưng....."

Càng đọc. Nụ cười trên môi Minh Ngọc càng tắt dần như ngọn nến hết sáp. Lá thư này....

- Nè. Đừng đọc nữa...

-.....nhưng...tôi..vẫn yêu..chị...?!

Giọng cô dần nhỏ lại lấp bắp. Mắt mở to, bờ môi run lên mí mắt giật mạnh

- Ô...không đọc nữa à. Đã nói là đừng đọc mà...thấy sến quá á khẩu rồi hả?

Kelvin vờ đổi nhưng...cô hoàn toàn không nói tiếng thêm tiếng gì..

- Ô.. em sao vậy. Giận anh hả...ê...??

Cậu tiến lại gần cô lo lắng. Cô làm sao vậy???

- ... A ....n..h...anh...à....

Giọng cô đứt quãng

- Sao?

- Bức thư này...khi nào??

- Nhóc này...trong đợt thực tập chứ khi nào?? Thôi đừng giỡn nữa. Trả anh!

Mặt cô từ từ cúi thấp. Ánh mắt như sa sầm lại.

- ...anh nhớ chính xác.....được không?!

- Ừm- cậu suy tư-...anh không rõ...mà sao??

- ...trả lời em trước đi!

- ...đúng rồi. Là hôm em và anh đi làm nghiệm vụ thay Kì Anh trở về. À, sinh nhật em còn gì!

Đừng! Một cú sét qua tai. Cô vừa nghe điều gì...lẽ nào???

- Anh...tự mình đưa hả??

- ...không. Là Jakl. Jakl đưa hộ. Thực ra...nói thật xấu hổ...anh không biết là chị ấy không biết tiếng Nhật. Mà tỏ tình bằng tiếng anh lại không chân thành. Em biết đó, anh lại dốt Việt Ngữ. Thành ra lá thư anh biết bằng cả tấm lòng Nhật bản phải nhờ Jakl đọc cho Kì Anh nghe. Jakl nói nghe xong Kì Anh giận vì nghĩ anh chế nhạo chị dốt tiếng Nhật và ném lá thư vào sọt rác. Anh lên nhật lại đó. Tình đầu của anh mà. Em muốn cười thì cứ cười đi!!

Cậu say sưa nhất về thời quá khứ mà không hay rằng có cô gái đã khóc.

- Ờ? Em..

Kelvin sững sờ nhìn cô

Tất cả...chuyện này...như thế nào vậy hả??? Là sao??? Dịch thay Kelvin là sao?? Chứ không phải là.... Vậy, anh yêu ai. Không phải chị. Là.... c..cô hả???

Cô cảm nhận đường hô hấp bị nghẹn ứ....cô phải làm sao???

- Angel. Em có sao không??

Kelvin găm lên

- Không...e.m.ồn.m.à..... Lâm... Minh Lâm...e..m.em.ồn mà... Anh.....anh oi....

- Con nhóc này. Em bệnh hả!

Cậu chạy tới nâng mặt cô lên...

- Em.ồn. Anh, nó là hiểu lầm... Hiểu Lâm! Em.phải đi ngay!!

Cô vừa cười vừa rơi nước mắt...vui.vui quá...và cũng....đau quá !

- Hà. Em nói gì....anh kh...

Chưa kịp nói hết câu. Ngọc đã chạy đến cửa phòng và bỏ chạy ra ngoài bỏ lại Kelvin trong căn phòng tĩnh mịch.

Cô..đi đâu vậy? Chạy đi đâu? Còn hộp quà cậu vừa mua định đưa ở kia???

Lúc này cô ấy gọi tên Minh Lâm. Vậy là đi tìm anh sao??? Vậy còn cậu...???

.....

....

Ngọc chạy ra giữa phố với đôi chân trần và bộ váy trắng tinh. Nước mắt không ngừng rơi là chẳng. Đồ ngốc, đồ nhớ ngắn. Ông trời trêu chọc cô sao?? Chuyện gì thế này???

Bây giờ cô chỉ muốn gặp anh. Gặp anh thôi. Anh ơi anh đang ở đâu???

.....

....

Lâm vẫn cứ điên cuồng trên phố với thân thể kiệt sức. Cô đang ở đâu vậy. Nếu không tìm ra cô anh sẽ hối hận cả đời mất. Anh sẽ vuột mất cô lần nữa sao. Không bao giờ!!

.....

....

Vy và Hải cuối cùng đã tìm ra khách sạn của Kelvin. Nhưng...trở trêu. Kelvin đã nói :

-Minh Ngọc đi rồi?

- Cái gì? Nó đang ở đây với anh mà.

Vy tròn mắt

- Mười phút trước thì đúng là vậy. Bây giờ thì không???

Cậu nhàn nhạt đáp

- Há????

Nhỏ gào lên. Cái gì, đã tìm nguyên một ngày trời rồi. Vừa đến được đây thì chuyện gì thế này. Cô đi rồi sao??

- Vy. Bình tĩnh. - Hải vỗ vai nhỏ- Anh biết cô ấy đi đâu không?? Thực ra giữa cô ấy và Lâm có chút chuyện rất gấp cần giải quyết+ Cậu nói

- Cái gì?

Kelvin nhún mày

- Không có thời gian giải thích nhưng chúng tôi đã bỏ việc đi tìm nó cả ngày rồi- Vy đáp

- Xin lỗi...cho tôi cắt ngang đoạn này. Hai người nói hiểu lắm? Jakl và Angel??

- Đúng!- Hải

Kelvin xoa cằm suy tư. Khoan đã, nếu xâu chuỗi sự việc lại thì....thái độ của cô...

- Anh gọi cho Lâm được không. Tôi có chuyện cần nói- Kelvin nhìn Hải

Cậu nhìn chàng trai người Nhật một cách khó hiểu. Nhưng rồi cũng từ từ móc điện thoại ra:

-...đây!

Cuộc gọi đến cho Lâm chỉ đổ đúng hai hồi chuông đã bắt máy. Quả nhiên anh đang muốn tìm cô cho bằng được.

- "Hải..tìm thấy.. ngọc rồi sao... Ở đâu? Ở đâu???"

Đầu dây bên kia anh như điên loạn

- ...anh. Kelvin đây, xin lỗi Ngọc vừa rời khỏi chỗ em. Nhưng, có vẻ...cô ấy cũng đang đi tìm anh đó. Em không biết là chuyện gì nhưng Ngọc đi ngay sau khi đọc xong bức thư em đưa anh lúc đó....

Rầm. Một tiếng sét lớn. Mưa rồi. Điện thoại cũng theo mưa rơi xuống đất. Nhưng anh đã mặc kệ nó. Đổi hướng và lao đi!

.....

.....

Ngọc vừa xuống taxi đã vội vã chạy vào trong ngôi nhà. Cô không ngừng gào thét:

- Anh. Mọi người. Đâu hết rồi. Anh!!!

Căn biệt thự trống trơn. Cô chạy lên từng tầng một. Một màu tối đen và trống trơn. Tất cả đã đi đâu cả rồi.

Ngọc chạy lên đến tầng thượng. Mưa. Gió, sấm chớp!

Không còn gì khác ngoài bầu trời tối đen như mực. Anh, anh đi đâu rồi. Cô đang ở đây mà!!!

- Anh...là em...ngốc...anh ơi. Anh ơi....anh đang ở đâu.hức.. Minh Ngọc sai rồi anh ơi!! Huhu....

Mưa bắt đầu to dần lên. Người cô ướt đầm lê lét dưới nền gạch. Ông trời, thì khóc với cô sao???

Một trò đùa tình ái. Chẳng có gì cả. Là cô ở ác hay anh đáng ghét. Sao lại như vậy cơ chứ.

Cô muốn nhìn thấy anh ngay bây giờ. Anh... Lâm. Anh đang ở đâu???

Mưa càng lớn. Càng lạnh. Giá rét! Bờ môi Ngọc tím ngắt. Lạnh giá bên ngoài một nhưng bên trong tối mui....

Lạnh quá! Đau quá!

"Nếu..một ngày em lỡ khóc suốt暮ót chẳng thể dỗ dành..

Thì xin ai kia hãy khóc với những cảm thông của chính mình....

Em...ngừng khóc...

Em...cười thôi...

Vì người tôi yêu giận dỗi đến mót ướt như vậy thôi..

...y...êu...em lâu rồi...i..."

Giọng hát quen thuộc trong tim thức lại vang lên. Ngọc bắt ngờ xoay mặt ra phía sau mình....và...không sai....là ANH!

-...anh...

Môi cô mấp máy

Mưa lớn quá. Áo ảnh ư. Hay là thật. Anh.. đang ở trước mặt cô!

- Anh!!

Ngọc thét lên

Cô suýt ngã quỵ xuống nhưng bàn tay ai đó đã bao trọn lấy cô.

- Anh...

- Đừng nói gì cả!

Anh ôm cô vào lòng

- Anh...

- ...anh xin lỗi...

- anh...

- Anh...đã không nhận ra tình cảm của em lúc đó...

- Anh...

- Anh yêu em là thật..không phải thương hại đâu

..

- Anh...

- Anh xin lỗi...

- Anh...

-....

-....

Lâm dùng bàn tay hất tóc cô lên. Mưa vẫn đang nặng hạt. Họ đang đứng nhìn nhau. Cả hai đều ướt, đều lạnh. Họ cứ như vậy không nói một lời nào.

.....

- Anh...

- Em yêu anh chứ?

- ....

-....

Thu hết can đảm, cô gạt mạnh đầu

--..dạ!

- ...cảm ơn em

Hai ánh mắt họ nhìn nhau tha thiết. Bắc giác Hải bờ môi họ tìm đến nhau. Một nụ hôn đầy nước mắt, ướt át, đắm lẹ,....

Mưa nhẹ hạt dần và tạnh hẳn! Không khí mang bầu trời tươi mát trở về. Nụ hôn vẫn chưa kết thúc. Nó kéo dài triền miên theo nhịp thở của mỗi người!

Chàng, nàng, nhỏ và cậu, bốn người đứng ở cửa mở sân thượng. Vỹ thở dài một cách nhẹ nhõm. Hải và chàng khẽ cười nhạt. My móc điện thoại ra và gọi cho nó. Họ đôi nhìn hai con người ngớ ngẩn nhưng đầy tình yêu thương. Cuối cùng, cái kết đã có hậu!

[Tình yêu của anh là món quà hạnh phúc nhất trọng ngày sinh nhật em!]

[Muộn rồi, dù sau này em có hết yêu anh, anh cũng không thể nào buông em ra!]

.....

.....

Oanh Shin

.

.

.

.

.

.

.

===== #cho tô đi nhờ xe#

- Cho tôi đi nhờ xe!

Đó là lời nói của Dương Cẩm Linh đang nói với một người con trai.

Bầu trời mưa rả rít. Gió thổi vi vu lạnh xiết vào kẻ rặng. Nó không còn cách nào khác đành xin người con trai kia, cho nó đi nhờ chiếc ferrari của anh ta.

Ngon đèo mà Kì Anh nhờ nó tới không có lấy một nhà dân. Ngoài con đường dốc và nhỏ ra toàn là cây cỏ. Thật may nó đã ra được đường lớn. Con tên tài xế kia chắc chắn sẽ bị xa thải.

Mở miệng ra xin xỏ không phải là sở thích nhưng thực ra nó đã hết cách. Nhưng...người con trai trong xe có vẻ không mấy thân thiện vì anh ta có lẽ đang đỡ xe để ngủ. Anh ta hạ cửa xe xuống nhưng khuôn mặt vẫn đang bị cuốn tạp chí đè lên.

- Này. Anh..

Khó chịu. Nó lên tiếng như hỏi lại về lời đề nghị.

Anh này có còn là con người hay không? Ngoài việc hạ kính xe thì anh ta vẫn bất động không thèm lịch sự mà nhìn nó một cái. Mưa thì to thế này, nó lạnh đến không thể chịu nổi được nữa!

- Này anh. Có cho đi nhờ không thì nói một tiếng!!!

Giọng nó cực kì gắt gao. Chiếc áo somi trắng mỏng bằng vải katê đã ướt đến thấm vào từng tác thịt. Lần đầu tiên nó lên tiếng nhờ vả một người xa lạ, còn lên tiếng đến những ba lần, thế mà người này chẳng hề hấn:

- Này....

Nó quát. Đập mạnh tay vào cửa xe

- PHIỀN THẬT!!!

Linh đơ người trong một khắc. Minh từ từ lấy cuốn tạp chí ra khỏi mặt, nhìn qua ngoài để xem kẻ to gan phá rối giấc ngủ của mình.

- Anh/cô.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nợ!

Phút chốc cơn mưa đã vượt hơn 2 tiếng đồng hồ, chưa có dấu hiệu tạnh. Con Ferrari sang trọng vẫn đỗ lại trên đoạn đường. Ra-đi-ô dự báo thời tiết mưa sẽ diễn ra suốt đêm trên diện rộng. Phía ghế lái, Minh lui cui tìm kiếm thứ gì đó trong balo của mình. Tầm vài giây, hắn lấy ra được một chiếc khăn mỏng và bộ đồ đơn giản:

- Đây.

Choàng tay chuyển ra phía sau cho nó, còn đôi mắt vẫn đánh về phía trước xe một cách thờ ơ.

Linh nhìn đồ vật từ tay Nhật Minh. Nó như đang phân vân nên lấy hay không lấy. Đơn giản là nó không thích nhận được sự quan tâm của người khác. Ngồi nhờ xe một người lạ thế này là đã vứt hết tự trọng rồi, huống hồ... tên này cũng chẳng phải hạng tử tế gì, ở đâu ra trên xe có một bộ đồ của con gái thế chứ. Nhưng, với bộ quần áo ướt đẫm này thì..

- Đừng hiểu lầm, chỉ là tôi không thích xe của mình bị ướt.

Hắn đột nhiên nói lớn, kèm theo cái đánh lườm "trắc" trong miệng tỏ rõ sự khó chịu. Cũng phải, ở chung hơn 1 tháng, muốn không để ý tới cái sĩ diện hảo ki quốc của cô gái lạnh lùng này cũng không được. Rốt cuộc sĩ diện của cô ta cao tới đâu?

Câu nói và thái độ của hắn làm nó tức điên. Đúng thật cái người này chẳng tử tế gì mà...

Thật tình muốn bước xuống chiếc xe này ngay lập tức. Nó cố gắng hết lấy những thứ trong túi ra. Chết tiệt, một cái Thẻ cũng không có đem, lê tẻ vài tờ boolime ướt nhẹp, ngoài cái điện thoại này ra thì nó còn mỗi cái mạng. Vì là Kì Anh nên nó đã chủ quan, chị luôn lo từ A đến Z mà, với lại chỉ đi có 1 ngày, nó mang đồ và tiền theo chỉ tổ một thân. Vậy mà bây giờ, nó lại lâm vào tình huống chẳng hay ho gì!

Hay gọi cho ai nhỉ? Không được, mọi người từ sáng giờ vì chuyện của Ngọc thôi đã mệt lắm rồi, phiền họ sao được chứ. Mà cái cơn mưa như thế này, họ có tới đây cũng phải chờ đến sáng. Vậy phải làm sao bây giờ???

Rì rào rì rào rì rào...

Làn mưa to đánh xuống mặt đường nghe lộp bộp đến khó chịu. Nhật Minh cảm thấy tâm trạng mình thật tệ, ngồi trên xe hắn bây giờ không phải là các cô gái xinh đẹp, mê mẩn hắn như thường lệ, mà là một con chuột ướt như mới lột và cứng đầu, đối với phái nữ thì hắn là hoàng tử, nhưng đối với Dương Cẩm Linh, hắn chỉ là một vật trang trí không hơn không kém. Dù có ở chung nhà, đi cùng loại xe, gu ăn mặc hay trùng khớp, thay vì tỏ ra bất ngờ hay thích thú vì có người cùng sở thích thì nó lại tỏ ra chán ghét vì bị "đụng hàng" với hắn. Thử hỏi có cô gái nào như vậy trước một thằng đàn ông tiền-tài-danh-vọng-sự-nghiệp-nhan-sắc-đều không thiếu? Có, đó chính là con chuột phía sau xe hắn lúc này!

Tay bắt đầu mỏi nhưng nó vẫn không có động tĩnh gì. Chết tiệt, nếu nó là một thằng con trai thì hắn đã chôn sống nó mất rồi. Miễn cưỡng hắn phải quay ra phía sau:

- Thằng Lâm sẽ nghĩ thế nào nếu tôi gặp em của nó trong tình trạng này mà không làm gì cả?!

Chẳng cần nói nhiều với nó nữa. Minh thấy xạch bộ đồ xuống người nó và quay lên đeo headphone vào.

- Thay đi và chẳng ai buồn mắt nhìn cái bo đi con cò của cô.

Minh nhắm mắt và lẩm bẩm

Mắt Linh mở to hết cỡ. Quái thật cái tên này, hắn rốt cuộc nghĩ gì trong đầu đây??? Nó có nên sử dụng mấy thứ này, không được, thế thì sĩ diện còn đâu nữa. Nhưng...đúng là không còn cách khác, nó sẽ cảm thật nếu duy trì bộ đồ ướt trên người.

- Đồ điên.

Nó gắt, bờ môi lạnh lẽo nhưng giọng vẫn còn rất cứng cỏi

Nhật Minh cười nhạt. Cậu nói đầu tiên từ lúc nó bước vào xe...

.....

.....

"..tin mới nhất, chủ tịch dãy tập đoàn robe's white bị ám sát hồi khoảng 3h30 tối qua, vụ thảm sát dã man xảy ra tại biệt thự ngoại ô. Hung thủ bỏ lại hiện trường đôi găng tay DG đen. Hiện tại phía cảnh sát đang nghỉ ngơi..."

- Vứt lại găng tay? Phong cách đó chứ..

Cậu nói của hắn làm nó chột dạ. Nó đã biết hắn là ai rồi và nó cũng tin chắc hắn nhận ra kí hiệu "DG", vậy thì hắn đâu cần phải giả vờ như vậy chứ. Ngược mặt ra cửa kính, làn mưa vẫn trắng xoá. Lâu rồi mới ở ngoài ngắm mưa thế này, nhưng mà không phải một mình, nó đang ngồi trên xe của một đứa con trai xa lạ, lại là kiểu người ăn chơi trác táng nữa chứ.

Bộ quần áo khá vừa vặn, chứng tỏ chủ nhân của nó là một cô gái trẻ tuổi nó. Rõ là thứ hư hỏng, nó thật không ngờ độ lầy của hắn ở tới mức này!

Nhưng mà nó đang nghĩ đi đâu vậy, đó là chuyện của hắn, liên quan gì đến nó, dạo này nó cứ có suy nghĩ lung tung vậy nhỉ?

Lấy điện thoại ra và nhắn tin cho Vy đỡ chán, cũng dễ quên đi mấy cái ý thức vớ vẩn này. Sau một hồi cũng đủ để nó kể cho nhỏ biết nó đang phải đi nhờ hắn. Nhưng mà...nhỏ chỉ vừa nghe nó nói đang đi nhờ xe Nhật Minh liền hỏi tới tấp cả lên: "Sao gặp anh Minh ở đó vậy? Mày còn mượn đồ của anh á há? Woa, đúng là người từ tề, seo phi cái coi!"

Từ tề? Nhỏ bảo hắn ta từ tề đó. Tin được không? Nó liếc mắt lên trước xe nhìn Minh. Mắt, mũi, tay, chân, miệng: nhìn kiểu nào cũng rất đều. Mắt nó giật giật, từ lúc quen Hải, mắt nhỏ cũng mù mắt rồi sao?!

- ...đừng nhìn tôi kiểu đó. Sợ lắm!

Giật mình. Nó quay mặt đi chữa ngượng. Nó điên rồi, sao lại nhìn hắn như vậy???

Mưa giảm hạt..

Bầu không khí trong xe từ từ lạnh dần, lạnh...vì ánh mắt cô ấy trở nên lạnh lùng khi nhìn mưa. Lạnh...vì anh ấy bắt đầu lấy xe không còn những suy nghĩ về cô ấy nữa.

Hai con người máu lạnh này, ai sẽ yêu ai trước? Nếu có một ván cược, có muốn cược với tôi không?

***

"Cô ấy đánh cắp trái tim tôi.

Nhưng...

Tôi không muốn lấy lại nó!"

.

.

.

***

Villa SAT

- Tôi rồi. Xuống xe!!!

Tắt động cơ xe, hắn chán chường quay ra phía sau. Bất gặp...một hàng mi cong vút cùng bờ môi mềm mại. Mắt nó nhắm nghiền, đầu tựa vào cửa xe. Bộ quần áo hắn đưa là của một cô em dễ quên trên xe mà hắn chưa vứt đi. Giờ mới thấy, cô gái này, lúc ngủ không giống như bình thường, như một con thú nuôi thụ động được nuôi trong phòng kín, chỉ chờ chủ cho ăn vậy.

Môi hắn khẽ cong lên, vẽ ra nụ cười tuyệt mỹ, Dương Cẩm Linh xem ra cũng được xếp vào hàng đại mỹ nhân, sắc đẹp đó, gia thế đó, sao không sống cho một cách thoải mái, việc gì phải tạo cho mình bức tường làm gì. Con người không ai có tính cách sẵn cả, chỉ là họ tự tạo ra nó thích hợp với môi trường họ ở. Con trai lạnh lùng là để thu hút phái nữ. Còn con gái ra vẻ sắt đá làm gì? Với hắn, hắn kị nhất đám con gái làm màu mè, ra vẻ.

Nhưng mà nó, hắn cảm nhận được ở nó có một thứ gì đó kì lạ, nghe loáng thoáng những người trong nhà đều nói nó đã trải qua một đả kích. Đả kích đó

khiến nó bị như vậy, và lại, nó lại không đơn giản chút nào. Những bí ẩn đó tạo nên một con người thú vị. Nó luôn khiến hấn hiếu kì về hành vi của mình.

- Đây, cô dậy đi chứ. Giã bộ tới đó thôi!

Hấn vờ nói lớn nhưng nó vẫn chưa tỉnh dậy.

- Lúc này nhìn tôi đề phòng thế mà lại ngủ sao?

-.....!

Chân mày thành tú hơi nhú lại. Linh hơi hé mắt ra tìm người làm phiền giấc ngủ của mình. Chạm phải đôi mắt hổ phách của hấn. Nó từ từ ý thức lại mọi việc.

Giật bắn dậy một cách bất ngờ. Minh suýt cười vì hành động đó. Về mặt đó nhìn thú vị quá. Cô gái này xem ra cũng chỉ là đứa con gái 17 tuổi.

- ...cho...tôi xuống.

Giọng nó đều đều

Minh cũng chả nói nhiều. Hấn chạy xe thẳng vào. Vừa tấp xe vào ga-ra, nó lập tức phóng xuống xe.

- Coi như tôi nợ anh!

Nó buộc miệng nói rồi quay đi

Minh ngồi lại ghé lấy. Nhìn theo bóng lưng cô gái đi vào nhà. Phải nói sao nhỉ, thật sự đây là đứa con gái đầu tiên bước ra khỏi xe hấn và bỏ đi vội vã như vừa vút được Rác thế này...

=====

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Ngày mới bắt đầu ở trường cấp 3 Mai Sao bằng bầu không khí se lạnh. Hôm nay học sinh không được mang xe vào trường, vì khu vực nhà xe và sân đang được dọn dẹp sạch sẽ để tổ chức kỉ niệm 30 năm thành lập trường. Học sinh buộc phải đi bộ từ cổng vào mà cái sân trường thì to như công viên giải trí thế này, đối với các cô cậu, quả là cực hình.

"Không chạy xe vào trường. Hôm nay học sinh học hai tiết tự học rồi sau đó đi thay bộ đồng phục chính quy và cùng giáo viên xuống sân dự lễ.."

Nhìn cái thông báo to đùng kia mà mặt mũi đám tiểu thư, công tử phờ phạt hấn.

Xem ra từ "đồng phục" có vẻ quá xa lạ nhỉ. Cũng phải thôi, ở một trường cấp 3 bình thường tất cả học sinh đều phải mặc đồng phục theo quy định. Riêng ở Mai Sao, thật ra lúc mới thành lập trường cũng có quy định này, nhưng...mấy cô cậu chưa một ai và chưa bao giờ mặc bộ đồng phục tới trường, vì vậy mà nó bị chìm vào quên lãng.

-...bà hiệu trưởng, đúng là rồi hơi!

Vy lẩm nhẩm một cách chán chường. Vừa vào tới cổng được nhận ngay một bộ đồng phục từ bảo vệ. Nhỏ tức giận ném nó sang cho Hải. Cậu không nói gì cho nốt cả 2 bộ vào balo rồi khoác vai nhỏ cùng đi vào trong.

Phía sau là nó, anh, chàng cũng có những cảm xúc tương tự, mấy con người lười nhát xem tiệc tùng là kẻ thù thì sao vui nổi. Chỉ có cô và nàng hí hửng phấn khích.

Ngọc đúng là người của công chúng, mới hôm qua còn khóc lóc, bảo nhiêu uất ức trút với anh. Bây giờ lại hò reo thích thú như vậy. Mấy cậu ẩm tranh thủ chụp lại những khoảnh khắc đó của cô làm Lâm nổi điên lên, vô cớ đá vào chân Kiệt.

(Shin: Tội bạn Kiệt -_-)

Nó cũng vừa vớt xong bộ đồng phục vào túi. Lùi thui đi sau lưng 6 cô cậu.

- Hắt Xi!

Nó lấy tay quẹt ngang đường mũi. Con mưa tối qua không làm nó cảm được vì... nhờ có bộ quần áo của ai đó nhưng xem ra cũng có chút tác hại. Sáng nay nó phải mặc áo thun len cao cổ màu đen. Găng tay đến bằng len, vớ len đen dài quá gối. Tất đen nốt. Một bộ sưu tập len hàng hiệu.

Linh chợt liếc nhìn người đi cạnh nó, không hẳn là đi cạnh, chỉ là vừa đi vừa nghe điện thoại, bên cạnh là một em kè kè theo. Chỉ là vô tình thôi, ánh mắt cả hai giao nhau. Giây phút đó, Dương Cẩm Linh cảm thấy hối hận khi đi nhờ xe hắt vào tối qua. Hạ mình ngồi trên chiếc xe mà hạng con gái nào cũng có thể tỉnh tứ ngồi cùng hắt.

Nhật Minh nhìn nhìn theo mũi giày đen bước nhanh dần của ai đó, khẽ mím môi, hắt cũng không thể hiểu nổi bản thân mình đối với cô gái này là gì. Nhưng...

"Chủ tịch, nhờ anh cả, làm thế nào anh thuyết phục được công ty Chanel dễ dàng vậy?"

Đầu dây bên kia thư kí vui mừng hỏi han.

- ...không có gì đặc biệt cả!

Nói xong hắt tắt máy, cho điện thoại vào túi.

- Honey, nói chuyện với ai vậy?- cô gái đi bên cạnh hờn dỗi

Mình khề tặc lười, choàng eo cô gái. Lí do hôm nay hắt đi cùng cô gái này tới trường, bởi vì cô ta chính là, người thừa kế Chanel. Nếu ngấm kĩ một chút, Nguyễn Hoàng Nhật Minh khi giao du với một cô gái, đều có mục đích riêng.

....

"Hỏi đi khắp thế gian duyên phận là gì?!"

Anh không kiếm tìm nhưng em là tự đến,

Em chỉ là vô tình nhưng sao cứ luyến lưu?"

....

Tất cả những công việc của công ty hôm nay nó không cần làm, bởi vì mama biết tin hôm qua còn gái cực khổ. Chủ động gọi điện báo "con nghỉ ngơi vài hôm đi". Nó vâng dạ ngoan ngoãn cho bà yên tâm nhưng trông lòng cực kì không thích. Con cái nhà họ Dương quả giống cha, không làm thì thôi chứ đã làm rồi thì uổng công việc hơn mạng sống, không chỉ là việc kinh doanh gia đình mà công việc còn là sự đam mê riêng của họ, bởi vậy, "tạm ngưng" vài hôm, Dương Cẩm Linh như con cá thiếu nước.

Giờ nghỉ trưa nó trốn lên văn phòng hiệu trưởng, Miwa ngồi làm việc liếc xéo đứa học trò cưng đang chiếm chiếc giường yêu quý, vừa uống sữa vừa xem K-Pop.

- Con xem phòng ta là chốn không người hả? Tranh cả nơi nghỉ trưa của người già sao?

Miwa nói làm nó suýt nghẹn họng. Đáp trả bà bằng giọng ngạc nhiên:

- Người tự nhận mình già sao?

- Con chưa biết à? Lão già ấy có bồ nhí mới rồi. Chuẩn bị cưới bà lẻ thứ 4 đấy. Ta già thật rồi!

Linh khề cười léo. Trùm chăn cao hơn đầu. Chuyện cũng không có gì ngạc nhiên cả. Trong giới Mafia thì Mark có 1 vợ là Miwa, nhưng trong đời thực doanh nhân VicTrip có những 3 bà vợ. Bây giờ một bà nữa cũng chẳng là gì.

Ngẫm nghĩ sống lâu mới biết đời nhiều chuyện lạ.

Nếu nghĩ Cẩm Linh là con người hoàn toàn nhạt nhẽo thì thật là sai lầm. Chỉ là không bộc bạch ra ngoài thôi. Thật sự thì nó cũng thích âm nhạc, đặc biệt là K-Pop. Nhớ lại lúc nhỏ toàn nghe Kpop mỗi tối thôi, bây giờ thì hắt rảnh rồi, nó cũng cập nhật những thông tin mới mẻ về cuộc sống, tiêu biểu là nhạc hot của Hàn Quốc. Điều này là ăn vào trong máu rồi. Thời trẻ trâu là fan cuồng Kpop đấy, nhắc lại chỉ khiến nó xấu hổ, dù còn người thay đổi, nhưng...sở thích khó chữa lành.

"Yo in danger. Em đang chơi đùa với tôi? Chúng ta là gì của nhau vậy. Em đang gặp nguy hiểm đấy..."

Cầm máy tính bảng xem hết Save Me, Danger rồi tới Blood, Sweat and tears của BTS. Suy cho cùng nó cũng vẫn còn là học sinh cấp 3, thích mấy Oppa Hàn là một hiện tượng không hiếm. 7 anh chàng này làm nó hứng thú, đẹp trai, nhảy tốt, giọng khỏe, rap thì đỉnh khoi bàn, xem mãi không chán.

Thế nào mà Sur mầu buồn buồn, nhảy vào trùm chấn rồi cả 2 cùng xem.

- Ta thích cậu này này!

Vừa ăn táo, Miwa chỉ chỉ

- ...jungkook?

Nó buộc miệng hỏi

- Ừ. Rất đẹp trai. Có nét giống Kiệt nhỉ?! Còn con thích cậu nào?

Bà hỏi

- V. Người này này. Suga nữa, người đang rap!

Miwa gật gù tỏ ra hiểu biết. Nhìn nó mà phì cười, xem ra đứa học trò này cũng không đến nỗi không cưới chồng được. Nó cũng có sở thích nữ tính kia mà!

Không khí thoải mái của hai người phụ nữ kéo dài cho đến khi tiếng gõ cửa phá đám đáng ghét...

Chưa kịp mở thì kẻ không mời đã xông cửa vào. Nhật Minh, tay cầm xấp giấy đứng đĩnh bước vào. Nó nhìn hấn một cách lạ lùng, hấn vào đây làm gì??

Điều kì lạ nữa là Miwa cũng tỏ ra bình thản. Nhìn Minh, bà bảo:

- Để trên bàn đi. Cảm ơn~~~~

Hấn tức đến nỗi gân xanh. Sao lại phải làm chân sai vặt của bà này chứ. Tức giận thả đồng giấy lên bàn. Không quên liếc bà già và cô gái đang ôm máy tính rồi bước ra ngoài.

Sự xuất hiện bất ngờ này làm nó khá shock. Gì vậy?

- Quên chưa nói. Người quen của ta đó. Ở chung một nhà với con mà ta chưa kể. Thằng nhóc đẹp trai đó cũng thú vị lắm!

Người quen? Nó nhớ người. Song, không quan tâm nữa. Linh tiếp tục thả hồn theo điệu nhạc...bỗng chốc hồi tưởng lại sự việc tối qua...

***

- Thay đi và chẳng ai buồn mắt nhìn cái bo đi con cò của cô.

Minh nhắm mắt và lẩm bầm

Mắt Linh mở to hết cỡ. Quái thật cái tên này, hấn rút cuộc nghĩ gì trong đầu đây??? Nó có nên sử dụng mấy thứ này, không được, thế thì sĩ diện còn đâu nữa. Nhưng...đúng là không còn cách khác, nó sẽ cảm thật nếu duy trì bộ đồ ướt trên người.

- Đồ điên.

Nó gắt, bờ môi lạnh lẽo nhưng giọng vẫn còn rất cứng cỏi

Nhật Minh cười nhạt. Câu nói đầu tiên từ lúc nó bước vào xe.

Hấn tự nhiên đứng dậy...rút ô trong balo và bước ra khỏi xe.

Hành động đó khiến nó sững sốt. Hấn...tử tế hơn nó tưởng. Mãi 30 phút sau Nhật Minh mới trở lại xe và nhìn nó thay đồ xong thì mới an tâm lấy xe đi

****

"Nguyễn Hoàng Nhật Minh... Anh...còn kì lạ đến nhưn nào nữa đây?"

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Anh Ấy Nhìn

Trở lại với buổi trưa của trường học

Cuối cùng cái thời khắc "thiên long" đã tới, trang phục trường học được thiết kế theo phóng cách châu âu, nam dùng gam màu xanh nước, nữ thì hồng phấn làm chủ đạo. Bộ đồng phục giá trị hàng triệu đồng 1 bộ mà lũ lượt bị mấy anh chị chê thậm tệ, nào là ngứa ngáy, nào là què mùa, không lộ vai, không tôn eo,...v.v...đủ thứ chỉ trích trong vũ trụ.

Phải, dân thời thượng, cả cái underwear ít nhất cũng hàng triệu, chúng không chê bai sao được?

Nhưng...than thở là một chuyện, thực hành là một chuyện khác. Bà Miwa bước ra, kể cả bà cũng mặc áo dài- trang phục truyền thống của dân tộc. Vẻ đẹp nhã nhặn như quý tộc phong kiến, Satomi rõ ràng mang phong thái của người phụ nữ quyền lực.

Sau một màn nghỉ lễ hút cạn sức lực của học sinh dưới ánh nắng trưa trời, bà hài lòng với màn đọc diễn văn của mình. Ngay sau đó, quét mắt xuống hậu trường, lũ lượt ai nấy lật đật vỗ tại như "đứng rồi!".

"...tốt lắm. Tôi rất cảm kích và hân diện vì các học sinh ngoan như các em. Tối nay trường sẽ tổ chức một sự kiện. Party of Mai Sao, tất cả học sinh và giáo viên đều được tham dự..."

"Whoaaaaaaa~~~~" như một nguồn điện tiếp lại năng lực cho tất cả mọi người. Chỉ chờ có câu nói đó!

...***...

Tầm vài phút nữa thì lễ tan, chỉ chờ có thế, ai nấy ủa về lớp thu dọn về nhà sớm.

Cả lớp 12a1 đang xôn xao trước sự xuất hiện của một cô công chúa lạ. Gương mặt xinh như hóa, trắng trẻo, chất giọng cực kì trong. Cô gái ngồi hẳn trên chiếc bàn học để bảng tên Dương Minh Lâm, từ đầu tới chân là đồ hiệu cao cấp. Song Kiều ngồi gần ngựa mất muốn học mấu nhưng vì giữ hình tượng nên chỉ lén liếc xéo, lặng lẽ thu cặp rồi bước ra. Hình như vài người đã nhận ra cô ta, xem ra độ nổi tiếng cũng không xoàng.

Lâm vừa bước vào cùng cô. "Vật thể" trước mắt làm anh mất sạch hết hứng khởi trong ngày.

- Ai vậy?- Ngọc bên cạnh không khỏi thắc mắc

- Aaa~ cuối cùng cũng vào. Trường gì mà lễ lộc lâu lắc. Tưởng tin đồn là giả. Ai ngờ đầu anh còn học cấp 3 thật?- cô gái tí mắt nhìn anh

- Hồ Viễn Phương?- Lâm chán nản về sự xuất hiện của Viễn Phương, cứ tưởng cô nhóc buông tha cho Lâm rồi chứ?

Thấy anh, Phương nhảy tót xuống chạy đến trước mặt Lâm cười duyên dáng:

- Tới đến cho anh một cơ hội nữa? Cảm động không?!

- Cơ hội?- Anh nhú mày

- Cơ hội để theo đuổi tôi đó. Thế nào?

WHAT. Cả lớp đều sững sốt. Và người bất ngờ nhất chính là Ngọc. Cô đang thấy cái gì vậy? Cô gái này là ai???

- Anh?- Ngọc méo mặt nhìn Lâm

Lâm cũng khẽ thờ dài, cau mày một cách khó chịu. Kéo sát cô về phía mình:

- Đây là bạn gái tôi!

- Cái-gì? Anh nói dối.

Cô nhóc gất gồng. Cô không tin là anh có bạn gái rồi. Cả cô còn không được...nữa là!

Liếc nhìn Ngọc. Người nào đây? Nhìn yếu đuối quá, sao hợp với Minh Lâm được?

- Cô mà cũng đòi cặp với anh ấy à?

- Sao?

Ngọc méo mặt. Cô này...thích anh sao? Nhìn điệu bộ cô ta trẻ con quá đi mất. Tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng cô cũng vui vẻ mà đáp:

- Bạn thích anh này à?

Phuong nghe rồi xong, nhìn nhìn cô dè chừng mà thừa nhận.

- Ủa. Thì sao?! Dù cô đang quen anh ấy đi nữa thì cũng nên bỏ cuộc đi. Anh ấy sắp là của tôi rồi.

Hahaha. Nguyên cả lớp cười sắc súa, có đứa lăn lên lăn xuống vì đau bụng.

Cô nhóc...đang thách thức với Elykha Juri kia. Người mà Minh Lâm yêu đến điều đứng.

- Cô...

Anh tức giận lên gắt, ngay lập tức bị Ngọc véo hông ngăn cản

- Vậy hả?!

Cô tươi cười đáp. Cười híp 2 con ngươi, hết thấy cờ tỏ quốc. Cô luôn hứng thú với mấy chuyện thú vị mà~~

- Cô...cô...vui lắm hả???

Viễn Phương tức tối lấp bắp.

- Xin lỗi. Tại hôm nay mình rất vui. Tôi qua anh ấy nói yêu mình nhiều quá!

Ô Mấy Gờ! Giọng ngọt lịm của thiên thần nhưng ẩn chứa ý xia đều. Thế mà câu nói đó chỉ làm tức giận được một người. Một người khác đang đỏ mặt vì xấu hổ. Còn lại toàn vẹn lãnh thổ cười bò lăn lóc. Cười..vì sự dễ thương của Ngọc. Cười vì điệu bộ trẻ trâu quá tự tin của Viễn Phương!

- Cô xạo!

- Ủa, nếu bạn không muốn tin thì không ai ép ý nghĩ vào đầu bạn được cả bạn ạ!

- Cô...cô...

- Sao?

- Tôi...cô được lắm!

Càng nói chuyện Viễn Phương càng tức, Ngô Minh Ngọc có biết giận không vậy, càng nói càng làm người khác tức thôi à. Bất chợt Phương nhận ra, mình đụng cao thủ rồi.

Sau một hồi tức lộn ruột, cô nhóc không thèm nói chuyện với cô nữa. Quay sang Lâm:

- Anh...Minh Lâm...anh quen cô ta thật sao?? Em...em không tin!!!

Mắt Phương hơi nhướn lên nhìn anh

- Không tin tùy cô. Tránh ra giúp.

Một phần vì xấu hổ. Phần vì bức bối trước mấy câu nói đùa của Ngọc. Anh khó chịu kéo tay cô về chỗ ngồi. Hồ Viễn Phương như bị trời trồng.

- Anh...anh...

Phương lấp bắp

Minh Lâm thần nhiên lấy khăn tay từ túi xách của Ngọc mà lau lại chỗ Viễn Phương ngồi lúc nãy. Lúc đó chẳng biết làm gì. Cô nhóc tức giận bỏ về. Mắt công cúp tiết đến cái trường quái quỷ này

Thảo My chứng kiến hết cuộc vui. Chỉ biết ôm bụng sắc súa. Chuyện của người nào thì người đó giải quyết nên lúc nãy cũng không can thiệp vào, hơn nữa, nếu là Ngọc, kẻ nói chuyện luôn niềm nở và phát ngôn gây sốc thì khỏi lo. A đến Z, gọn gẽ sạch sẽ. Làm đối phương tức nát phổi.

Cả đám không ai nói gì nữa. Cùng nhau cười đùa rời khỏi lớp.

...

Ở một nơi khác, cũng có một sự việc đang xảy ra tương tự. Nhưng xem ra, yên ắng hơn nhiều!

Lễ kỉ niệm trường, có một luật bất hủ. Học sinh dù đang ở đâu, du học hay xin nghỉ dài hạn, chỉ cần còn học bạ còn ở Mai Sao thì đều phải có mặt dự lễ.

Nếu ai vì phạm, dù gia đình thế lực đến đâu, một dấu tích hạnh kiểm yếu vào cuối học kì Miwa sẽ không ngần ngại ban cho. Điều đó có nghĩa là, Võ Cao Hùng, cái tên như huyền thoại, suốt ba năm không đến trường được 30 buổi cũng phải có mặt.

- Tránh ra!

Vy đang tức điên lên với tên đáng ghét trước mặt. Nhỏ định bụng thay xong bộ đồ rồi đi ăn nên Hải đã đến nhà hàng đặt bàn chờ ở đó sẵn cả.

Ám khí quanh đây nặng nề nào mà tên hắc ám này hiện hình được trước mặt Vy vậy?

- Lâu nay không gặp, ...tới đâu với thằng em anh rồi cưng?

Hùng xia đều Vy. Nhỏ tức muốn lộn ruột. Cùng một dòng máu mà khác nhau thế sao? Chỉ giống cái...hám gái thôi!

Thảm trách con tác giả truyện Tiểu thư siêu quậy, lâu rồi tưởng nó quên mất tên Cao Hùng này rồi, nào ngờ hán lại xuất hiện ở đây, toàn là lúc nhỏ có một mình, thân cô thế cô mới tức chứ:

- Muốn gì!

Không thèm đôi co nhiều, Vy nhìn hán chán ghét

- Anh thì muốn gì ngoài em chứ, tiếc là em không có mắt nhìn người. Thằng Hải rồi cũng bỏ em thôi

Hùng nhếch mép

- Nói mấy lời đó không biếc nhục hả. Anh, chẳng hơn gì Vĩnh Hải cả. Từ đầu tới cuối tôi và anh không liên quan nợ nần gì nhau cả. Trách xa tôi ra một chút!

Cao Hùng nhú mày. Tò ra tức giận:

- Em, đúng là giống hệt thằng anh em. Cứ làm như mình là trung tâm vũ trụ. Nhưng mà, anh đã chấm ai thì người đó không dễ dàng gì thoát được tay anh. Em chờ đi!

- Đồ điên. Đứng đấy ASTM đi!

Nói xong Vy hát vai Hùng bỏ đi

Cũng chẳng xảy ra xung đột gì nhiều. Bấy nhiêu đó thôi. Cao Hùng tức điên như bị ai đánh đập. Tại sao? Loại con gái giả vờ thanh cao ngạo ngác đó...lại làm trái tim cậu mềm nhũn ra khi nghĩ về. Từ khi gặp Vy, Hùng không còn tâm trí cho cô gái khác. Tự biết mình đây vào Tuấn Kiệt và Vĩnh Hải là không nên, nhưng...con tim của một kẻ hèn nhát, cũng biết đập!

... *** ...

Nó ngồi thả mình trên tầng sân thượng cao vi vu, chứng kiến mọi chuyện. Thảm ganh tị ai đã về nên tính cách của Vy, ai đã tồ vào câu chuyện của nhỏ mà lại sống động như vậy.

Nó cũng khát khao một lần sống là chính mình, nhưng...đã là ảo vọng. Máu tanh của quá khứ không thể cọ rửa được. Chỉ mãi là một nhân vật phụ chán ngắt, hình tượng lạnh lùng đã cũ rích như cỗ tích trẻ em rồi. Tự cười cợt bản thân, nếu có một ai đó điên khùng mang hình tượng của Dương Cẩm Linh vào ngôn tình thì làm sao có thể sáng tác câu chuyện tình yêu vào được. Hoàn toàn là ảo diệu~. Cái đầu phong phú của nó có thể nghĩ ra mọi thứ, ví dụ như nhưng chỉ là ý nghĩ, không bao giờ nói ra, thử hỏi có ai thèm quan tâm, ai còn đọc nổi bộ ngôn tình ấy nữa. Nghĩ mà vỡ lẽ, Linh à, mày chỉ hợp với thể loại kinh dị, truy sát thôi!

...

Đời nghĩ mà buồn cười, câu chuyện tình yêu tôi viết nên sẽ đi về đâu? Khi...cô ấy chỉ nghĩ và nghĩ, anh ta thì nhìn và nhìn...

Hãy đặt mình vào tâm trạng của họ. Cô gái trong quá khứ chưa từng giết một con kiến, giờ đây trở nên máu lạnh đến kinh hồn, không hề nghĩ ngợi về mọi thứ mình gây ra. Chàng trai mà trước đây luôn đặt ra khái niệm sống vì bản thân, nhưng tự lúc nào, anh ta đã biết ngắm nhìn một người. Còn cô ấy, từ lúc gặp anh thì bắt đầu nghĩ về mọi thứ.

Sự tò mò lớn dần thành quan tâm. Sự chán ghét hoá ra một phép lạ

- Tôi đủ rồi. Chúng ta đã thương lượng. Một đêm...em thuyết phục bố em kí hợp đồng với anh!

.....

- ...em chửi đã chưa? Cúp đây.

Mình đập máy điện thoại mặc cho cô gái kia chửi rủa. Là vậy đó. Dương Cẩm Linh giật mình khi nghe đoạn đối thoại kia!

Chân Minh khựng lại khi ngược mặt lên. Hắn đi bộ lên đến sân thượng tự lúc nào? Trên sân thượng...có người. Nghe thấy hết rồi ư?

Linh xoay người ra phía sau. Thắc mắc tự bao giờ mà Minh đã đứng phía sau nhìn mình. Có thể, họ chưa từng xem nhau như một người quen biết thực sự. Nhưng...khoảnh khắc đó, hai ánh mắt họ giao nhau... thoáng nét đượm buồn!

Nhân duyên mang họ đến, luôn gặp nhau trong rất nhiều hoàn cảnh, cơ hội bị bóp nát...vì họ luôn lảng tránh kẻ cả cái chạm mặt nhau, xem những lần gặp nhau là phiền phức...

Nhưng còn số mệnh. Dù muốn dù không... chẳng thể tránh khỏi!

- Cô...nghe được gì không?

Hắn hỏi. Tay đưa lên nói lỏng chiếc carvat đồng phục. Con gió thanh mát từ đâu ùa tới, mát cả tâm hồn!

- ...Có!

- Hãy xem như chưa nghe được không?

-....Ừm!

Ngay cả bản thân nó cũng không hiểu gì sao mình lại trả lời hắn. Khuôn mặt xinh đẹp tựa như pha lê phút chốc dịu đi phần nào.

Ngày x, tháng y, năm đó.

Tim Dương Cẩm Linh lệch nhịp khi Nguyễn Hoàng Nhật Minh cười và bảo:"Cảm ơn!"

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cô Ấy Nghĩ

Nụ cười nhếch miệng như lịch sự thôi. Có sao tìm nó lại đập một nhịp mạch đến thế. Do gió con gió mát đột ngột thổi qua chẳng?

Bỗng nhiên không gian nơi sân thượng trở nên dài vô tận. Lí do gì...anh ấy và cô ấy, lặng yên nhìn nhau.

Nhật Minh cho cả hai tay vào túi, đây là lần đầu tiên, hắn nhìn nó trực diện như thế này.

Linh cũng không hiểu như nào nữa, người trước mặt nó, mái tóc hạt dẻ hồng bồng, ánh mắt hỏ phách xoáy sâu về phía nó. Hắn nhìn nó như vậy, là ý gì?!

Tích tắc 5 giây, nhận ra sự quá giới hạn của mình, Nhật Minh thu tầm mắt về. Không biết là buộc miệng hay gì. Hắn nhàn nhạt giọng:

- ...cô làm gì ở đây?!

Nếu như bình thường nó chắc chắn sẽ đáp "Liên can gì tới anh?!" Nhưng, có quá nhiều việc gần đây xảy ra, như việc gặp nhau ở công ty, sự việc tối hôm qua nữa. Lại sống cùng một nhà, nó không nên phát ngôn ra những câu như thế. Dương Cẩm Linh là vậy, chú trọng lời nói đến mức thận trọng, từng câu từng chữ nói ra đều đảm bảo ý muốn nói:

- ...hóng gió!

Giọng nó đều đều, không nhanh cũng không chậm.

-...ra vậy!

Hắn ậm ừ, cảm thấy sự có mặt của mình phá hủy bầu không khí của nó, khẽ khàng xoay lưng cất bước.

- Tôi đi trước

Cánh cửa sân thượng đóng sầm lại, Linh thần thờ nhìn theo. Cái gì vậy?!. Vừa rồi... có phải là ảo giác. Nó vừa trò chuyện với Nguyễn Hoàng Nhật Minh

như hai người quen biết từ tẻ. Thật không dám tin vào hành động của mình!

Bằng quơ chìm vào dòng suy tư trong vô thức thì chiếc điện thoại rung lên bần bật. Linh thò tay vào túi và mở máy. Và thứ nó thấy...chỉ vài từ, đôi mắt sáng lên như sao: Sát nhập DG_FD.

***

Biệt thự Satan buổi tối hôm nay nhộn nhịp hẳn. Chả là có 8 cô cậu nhà nọ thi nhau ăn diện đến Big Party của Mai Sao.

Diễn hình cho sự phấn khởi là Thầy My và Ngọc. My mặc bộ váy đỏ dài ngang gối sản phẩm mới nhất của CL, đá quý đính xung quanh mép váy lấp lánh, áo không dây để lộ đôi vai trắng ngần. Cô nàng lặn xăn tự sướng nát cái camera, kế bên là ông "chồng trẻ" than vãn vì đang ngủ mà bị gọi dậy.

Kiệt diện bộ gi lê trắng trông như bạch mã hoàng tử. Khuôn mặt thì baby hết chỗ chê, trắng không tì vết, đã thế còn đôi khuyên tay thánh giá đen bóng, lúc ra đường còn bị nhận nhầm là idol hàn quốc nữa ý chứ, việc này với cậu chàng là cơm bữa, chẳng thêm để tâm, cục với chả ki, thằng đó là thằng nào mà ai cũng bảo giống Tuấn Kiệt nhà ta mãi^^~

- Chồng à, sao ngáp mãi dzập, cười cái nào, kimchi~~~

My thì toe toét, làm kiểu nhấn click chụp hình, trong khi đó chàng như bánh bao xá xiu ế

- Anh... không đi không được hả em...oáp~~~

Kiệt ngáp dài một hơi chảy cả nước mắt, nhận ngay cái lườm sát khí của "vợ trẻ" thì giật bắn người

- Anh nói gì??

My bậm môi

- ...anh đùa em ả!

- Hừ...chút mình đi mô tô nhé. Nhớ bạn Ducati quá!- nàng hí hửng

Kiệt còn biết làm gì khác ngoài xoa đầu người yêu rồi tranh chop mắt ít phút nhắm ngủi.

Đối diện là Hải, áo thun đen đầu lâu, quần ngố đen, xung quanh áo quần là phụ kiện các thứ, kết hợp với đôi Converse chính hãng. Đương nhiên là một tính đồ nghiệm khuyên tay, 5 lỗ hai bên tai bị Hải dắt đầy những chiếc khuyên hot nhất năm, style cứ như là thần tượng hip-hop sành điệu vậy. Vẫn là công việc bắt hủ mà hằng ngày cậu luôn làm, đó là: canh đồng hồ và réo rắc gọi bạn gái!

- Vy ơi~~xong chưa. Em nhanh lên dùm anh cái!

- Chút nữa!

Tiếng nhỏ vọng xuống

- Bao nhiêu cái "chút" rồi hả?!

Hải giọng thâm thiết.

- Chút chút chút nữa thôi!

Haiz. Cái bệnh lè mề, cậu sửa mãi mà chẳng được. Tắm thôi cũng cả giờ đồng hồ rồi, ăn mặc make up thì lâu khỏi nói luôn, mà có bao giờ cậu thấy Vy trang điểm cầu kì gì đâu, lúc nào cũng để mặt mộc, quẹt chút son rồi đi thôi. Con gái đúng là sinh vật lạ lùng nhất trên đời, một cái áo mấy cậu trai thay trong 5 phút, thì chị em phụ nữ mất 1 tiếng cũng có thể là chưa xong, thử hỏi trong khoảng thời gian đó, họ làm gì mà nhiều vậy? Đừng có nói là lòi đủ thứ ra thử tất cả nhé, rồi cuối cùng chọn được một cái vừa ý, sau đó...thu dọn bãi chiến trường mình bày ra. Ai Hải không biết chứ đó là việc hằng ngày của Vy!!!

Lúc này thì Ngọc và Lâm đang tung tăng cùng nhau bước xuống lầu, nói đến 2 anh chị này chỉ khiến người khác rợn da gà mà thôi. Lúc trước chưa quen nhau đã thế, bây giờ quen rồi, cứ tưởng là hai con đĩa đôi bám vào nhau luôn ấy, không thấy rời nổi hai bước.

Lâm mặc vest đen thắt carvat lịch lãm, trung thành với khuyên tai đen, hoa tai tia chớp đen tôn lên nét quyền rũ. Ngọc sánh đôi cùng với bộ váy trắng cúp ngực họa tiết đen, loại giày của cô được mô phỏng theo mangaka, đôi giày trắng có thêm hai cặp cánh nhỏ hai bên. Ngọc trông như một con búp bê vậy.

- Có đúng là mới giải quyết hiểu lầm hôm qua không đây?

Hải phì mũi trâu, nhìn không biết tương đôi này sắp cưới rồi ấy, cứ chỉ tự nhiên không còn gì để bàn.

- Nói nhiều quá!

Lâm lờm cậu. Đáp trả cái lờm đó là một cái chep miệng dè bịu của Hải. Cùng lúc đó thì Vy cũng xuất hiện.

Váy ngắn đến kết hợp với crop top trắng hở rốn, giày ống cao đã đen chạm khắc đầy hình bướm bay. Mái tóc hung đỏ cột lỏng ra sau bằng một tấm lụa xanh. Hai tay cũng cột hai tấm vải đen in Logo Decal. Nhỏ không hổ danh là hạt ngọc của CL style, kiểu phối đồ đơn giản nhưng chất vô cùng!

- Nhìn được đó.

Ngọc nhìn Vy, đưa ngón cái lên.

- Bung lụa dữ!- My nháy mắt

Nhỏ khẽ cười nhếch. Lâu rồi badgirl mới có dịp ăn diện cơ mà

- Em xong rồi. Đi!

Nhỏ quay sang cậu

Hải nhìn hơi đơ, mặc đồ cả rồi, vội tăng hắng chữa ngưng. Còn nhấn nhó:

- ...em...không thấy hôm nay lạnh hả. Mặc vậy ra đường sao?!

- Ủ. Có sao. Em thấy đẹp mà. Anh thấy sao, hợp không?!- Vy vô tư đáp

- ...nói...nhiều quá...trễ rồi nè!

Ai đó đá ghế đứng dậy, bực tức ném cái áo khoác nặng trĩu vào người Vy.

- Mặc vào rồi đi!

Ai đó chà hiểu cái mô tê gì. Thôi thì tại cậu muốn mà, chắc sợ nhỏ lạnh. Ủ thì mặc vào!

Lâm đến gần đá chân Kiệt, hai tên nhìn nhau cười rồi nhìn Hải như đá đều. Anh trai đào hoa ngày nào bây giờ cư xử sao cứ như trai mới lớn vậy?!...

- Nhìn gì hai thằng này?!

Cậu gắt.

- Nhìn gì đâu!- Lâm nhướn mày vô tội

Hơi quê nên hải cũng im lặng, không trả lời nữa. Kéo tay Vy, tiến xuống lầu:

- Tụi này đi trước nhá!- Vy hươ tay vài cái rồi nổi bước theo người yêu

Thảo My dáo dác xung quanh như tìm kiếm ai đó. Đúng rồi, nhà này đâu phải chỉ có 6 người, hai cái đứa câm nín suốt ngày đâu mất rồi?

- Linh ơi, không đi hả?

Nàng nói vọng lên tầng trên

- Đang bận. Đi trước đi!- Tiếng đáp trả từ phía tầng trên

- Lại ôm việc gì vào người nữa vậy?!- Ngọc chán nản lắc đầu. Cô nhìn Lâm, thấy anh im lặng thờ dài. Đứa em này, khi nào mới trở lại như trước?!

- Khi nào đi thì gọi anh mày một tiếng!- Anh nói to

- Thôi, đi nào!

Kiệt lên tiếng

- Còn Lăng tử ca ca thì sao?- Ngọc hỏi

- Ui giừi~anh Minh giờ này còn chưa về nhà nữa, anh không đi là chắc- My bịu môi

Nói xong, 4 người nọ cũng đi ra ngoài với mấy con siêu xe độc đáo

....

Linh ngồi trên bàn công phòng nhìn ngó mấy con mọt phóng đi trong đêm. Tay không ngừng gõ laptop, tâm trạng của nó bây giờ cực kì tốt, DG&FD, đến thời cơ rồi!

- "...Hello..."

Màn hình Laptop Sony hiện lên hình ảnh một cô gái. Tóc cắt Vic, áo sơ mi kín cổ sát nút, Linh khẽ nhũn mày, khuôn mặt thì chả có xa lạ, nhưng cảm nhận thì hoàn toàn khác.

- Cherra. Are you come back?

Nó nhếch miệng, giọng đều đều.

****

Vừa tắm xong, nó chỉ chọn bữa cái áo phong dài tay, quần lửng qua gối rồi mang nốt đôi giày bata xanh. Đáng nhẽ làm biếng quá, bạn Linh định ở nhà ngủ luôn rồi, thế mà Sư mẫu không buông tha, "Con muốn quay về Mỹ hay không, nghe lời sư mẫu đến đó ngay!". Mẹ nó đó, miwa chắc chắn đã nhờ bà ra mặt. Mẹ của nó, chỉ cần Miwa nhờ đều làm nốt mà không thêm nghĩ ngợi gì cả.

Phát phiền với mấy quý bà, thôi đành vác cái mặt địa tới đó cho Miwa nhìn rồi về ngay.

Chải sơ mái tóc, nó chỉ kịp mang đôi khuyên Saphia đen rồi chộp ngay áo khoác thú hình heo Bu, đóng cửa trong phòng ra ngoài.

Ra đến cổng, chưa kịp mở cửa, chuyện bên ngoài đã vô cùng sống động khiến mấy người lao công đang quét dọn cũng ngừng lại xem. Nó cũng hiểu kì, chuyện gì vậy?!

Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Thanh viên ăn chơi nhất năm cuối cùng cũng lết về đến tận cổng nhà. Áo sơ mi mở trắng mở tận 3 cúc, quần jeans nâu, thế thôi mà đẹp trai không gì bằng.

Bởi vậy, dù không làm gì thì gái vẫn theo đều đều!

Thử hỏi, 10h hơn, trước cổng nhà, còn một đứa con gái đòi theo hấn vào trong. Cô ta đại như đĩa xôi, Minh nóng tới phát điên nhưng vì không muốn đánh con gái nên cô ta được thể làm loạn. Bám theo xe hấn đến tận nhà.

Cộc cộc cộc

- Nhật Minh, anh mở cửa ra!

Cô ta dùng bàn tay với bộ móng màu hồng gõ vào kiếng xe Minh không thương tiếc. Nếu bình thường thì hấn mặc kệ, nhưng...con xe mà hấn "cưng" không gì bằng sẽ bị xước mất!

Ấn nút hạ kính. Minh tức giận gầm lên:

- Khốn kiếp, đ* nó còn không dài bằng em. Cút đi trước khi anh điên thực sự đó!

- Anh..anh quá đáng lắm. Anh lừa em, lấy được cái hợp đồng rồi thì xong hả. Em sẽ nói bà em hủy hợp đồng!- Cô gái quát lên

Cánh tay cô giơ lên đâm vào mũi xe. Minh lập tức chộp lấy cổ tay kia, ánh mắt anh xoáy sâu làm cô gái giật thót:

- Nói cho cưng biết nhé, thằng này...không phải loại hèn hạ bám váy đàn bà đâu. Đến công ty ba em bất thành, tôi cũng chẳng tiếc, là em tìm tôi, xin tôi một đêm rồi em tặng tôi cái dự án đó. Đứng giao kèo rồi, muốn cái quái gì nữa hả?! Hủy hả, hủy đi. Xem ai phải đền bù nhé!

Phía trong kia Dương Cẩm Linh khẽ nhếch miệng khinh rẻ, "tặng"?, vì một thằng đàn ông có cần phải thế hay không?

- Em..em, em không muốn. Hãy để em ở bên cạnh anh, em xin anh!

Cô ta khóc lóc thảm thiết, không buông tay hấn ra. Đang điên lên được thì bỗng Minh trông thấy, cái bóng ai phía sau cổng. Bóng con gái. Ai vậy? Thảo My, Vy, tiểu Ngọc hay... Dương Cẩm Linh???

Tình thế không cho Nhật Minh lựa chọn, hấn gỡ tay cô gái kia ra, mở cửa xe rồi bước xuống:

- Bỏ anh đang đứng nhìn em kia, đừng có làm mấy hành động kì quái kiểu này nữa. Cô ấy ghen đó!

Người bên ngoài đang rối trí cực độ, ai kia bên trong... ai cũng được, giúp hấn xử lí cái đuôi này với;

Kề bên trong ảo não, hấn thấy nó rồi à, lời lẽ của hấn còn quái đàng gấp nghìn lần cô gái kia. Nó nên làm gì đây?

O.s

Xin chào, 4/12 là sinh nhật mình bạn hợp mặt bạn bè nên k up đc. Đừng giận tg nhé

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Phạm Luật

[Chương này vừa dở vừa có ngôn ngữ tục. Tui cũng hết cách sửa vì đó là style của Nvật r. Cân nhắc trước khi đọc nhé!]

Giữa thế giới hơn 7 tỷ người, hỏi thế nào gọi là định mệnh

Định mệnh, dù con người cố ý chối bỏ, né tránh vẫn vô ích. Nó đến...và đi, chẳng chờ đợi ai cả!

Đối với Dương Cẩm Linh, định nghĩa của định mệnh...Là mất mát, là đau thương, là cay nghiệt. Nó luôn đề phòng với mọi thứ, hạn chế toàn bộ mối quan hệ để cái định mệnh năm đó không lặp lại lần nữa, thế mà...giây phút này đây, Linh đã quên mất đi điều đó.

**

Cánh cổng chậm chậm hé mở, cuối cùng, cả hán lẫn cô gái kia mới được "diện kiến" người con gái với danh nghĩa "người yêu của Nhật Minh". Không ngoài dự đoán của hán, là nó. Đúng là tại hoá, ngày tàn của Nguyễn Hoàng Nhật Minh đã đến rồi sao? Tại sao nhất thiết lại là cô gái lạ lùng này chứ? Nó chịu giúp hán không đây?

- Cô...Cô là ai? Sao dám ở trong nhà của Nhật Minh ung dung ra vào vậy hả???

Nhà của hán? Nghe tức cười, đúng là giấy tờ nhà này thuộc sở hữu của hán, nhưng...căn ở quận nhất của Lâm, ở quận 8 của Kiệt, cách đây 2 km cũng có của Vy và Hải. Cửa nó thì ở Hà Nội,... Rối rắm cái Việt Nam này đêm không xuể nhà tại nó, chẳng qua ở chung là theo ý cha mẹ thôi. Có cần phải nói kiểu đó??

Nó im lặng không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ tiện tay vén vài sợi tóc, còn không buồn trả lời

- ...Nè, sao cô không trả lời. Giải thích rõ ràng đi chứ. Cô làm gì ở đây hả?!

- Chủ nhà.

Nó thần nhiên đáp

- Cái gì. Haha buồn cười, cô tưởng cô là vợ anh Minh rồi chắc. Cũng lắm là bồ nhí hả?

-...

- ...Bị câm rồi hả? Sao cô im lặng vậy? Nhật Minh, anh nói gì đi chứ!

Đúng với tưởng tượng của Minh, cô ta không có ý định giúp đỡ hán đây mà. Nếu như bây giờ, người khác biết hán luôn nói dối chứ thực ra bao nhiêu năm ăn chơi, vẫn chưa có nổi 1 cô người yêu...Lúc đó, còn gì là thể diện nữa đây?!

Trong một khoảnh khắc thiếu suy nghĩ của con người, người ta có thể làm những chuyện mà cả đời này chưa chắc còn can đảm để làm lại.

- ...cô ấy là bạn gái...Cũng là vợ chưa cưới của tôi!

WTF? Bốn con mắt đang có tỏ hết cỡ. Cả cô gái lẫn Linh đều nhìn chăm chăm về hán.

Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Anh ta đang nói tiếng động vật à?

- Anh...Anh...Vợ...làm gì có chuyện...

Cô gái kia như hoài nghi những gì tai mình nghe thấy. Bởi vì...hôn thê cũ của Nguyễn Hoàng Nhật Minh, chẳng phải là Trương Tố Như sao? Nhưng cũng đã hủy hôn rồi mà.

Người này lại là ai nữa?

- Anh...

Nó gần giọng. Chẳng kịp nói thêm từ nào thì bàn tay hần nhanh như chớp nắm lấy tay nó kéo gần về mình.

Thích. Tim Linh loạn mất 1 nhịp. Tình huống quái gì thế này? Sao hần dám... Nó sẽ giết chết hần mất.

- "Cô trả nợ cho tôi đi"

Hần khề thì thâm vào tai Linh.

Nó sừng người trong phút chốc. Người này chắc đang đùa? Muốn nó diễn với hần sao? Đừng có mơ chứ??? Nhưng...Hần cũng đã lên tiếng đòi "trả nợ", là chính nó đã yêu cầu trả trước đó, không giữ lời còn gì là chữ tín nữa?

- ...Anh...Anh...

- Anh đã bảo ngủ sớm mà. Giờ này còn định đi đâu nữa.

Mình khề đôi giọng dịu dàng, ánh mắt ôn nhu xoa đầu nó.

-...Đ...ến...trường...

Môi nó mấp máy. Kiểu như bị đơ, tên này...diễn sâu com mẹ nấu. Nó chẳng biết nên phản ứng ra sao nữa!

- Vậy à? Thôi khỏi đi xe làm gì. Anh đi cùng em

-...không...không... cần...

- Sáng giờ em cảm mà, để anh chở đi. Không bệnh nặng hơn thì sao?

Oẹ. Sến vãi chương, nó sắp hết chịu nổi rồi đó.

Hần tuân đầu ra mấy lời đó vậy?

Đôi co vài ba câu, nó bị hần lên chiếc xe còn chưa tắt máy của mình.

Phía cô gái kia, nhìn qua gương chiếu hậu, hình như bị shock nặng. Nó thấy cô ta đứng loạng choạng sắp không vững. Cô ta tin vào diễn xuất sến súa của hần à? Ngây thơ quá!

Nhật Minh nói gì đó với cô ta, sau đó cũng lên xe phóng đi mất.

Khắp con phố chỉ còn lại mấy người lao công và cô gái ngồi dưới vỉa hè vừa khóc lóc vừa gọi điện cho cha huy hợp đồng.

.

.

.

Còn ô tô đang tăng ga trên đường cao tốc. Tốc độ kinh hoàng như trên tàu lượn siêu tốc, thế mà cả hai con người bên trong vẫn bình chân như vại. Cô gái kéo sát áo khoác hình heo Bu lên đến tận cổ. Thần thái của khuôn mặt bấy giờ đàng đàng sát khí có thể sẵn sàng giết người. Chàng cũng chỉ tập trung vào lấy xe để chữa ngượng, lần đầu tiên chủ động lôi kéo con gái vào xe, lại còn là cô gái cả nói chuyện với hần cũng không thềm nói nữa chứ. Hồi thù, hai con người đó, có thể là ai được?

- Dừng xe!

Nó lạnh giọng

- ..Lỡ rồi. Để tôi để cô tới đó. Trường học chứ gì?!

- ...không thích!

- ...Đang ở đường cao tốc cô thấy không?

- Vậy, qua đoạn này thả tôi xuống!

- Giờ này không còn taxi đâu!

-...không liên quan đến anh.

- Dù gì cũng tại tôi. Để tôi để cô tới đó cho.

- Không cần!

Nó vẫn từ chối một cách vô cảm, lần đầu tiên hần phải xuống nước như vậy rồi, nó vẫn tiếp tục làm cao như vậy à?

- Đ*t m* sao cô chẳng thể, xe tôi không có chứa rác đâu, sao lần nào cũng đòi xuống nhanh như sợ bẩn thế hả?

Ặc, hần lờ miệng chửi thề rồi. Có phải là do quá chén không, hay tại cái không khí ngột ngạt trong xe làm Minh nóng nảy hơn bình thường?! Nhưng, quá muộn...đôi mắt sắc lạnh của Linh nhìn hần khó chịu. Hần giả vờ như vô tội, ung dung tiếp tục tăng ga.

Hần nói ai chẳng? Là ai đã lôi nó lên chiếc xe này, sao nó lại ngu ngốc để hần làm thế này chứ. Cũng không phải lạ lắm gì còn xe này, chính là chiếc xe ngày hôm đó, chính chiếc xe mà Linh thề độc không muốn ngồi lên lần thứ hai. Thật không giống với phong cách của Dương Cẩm Linh dứt khoát ngay thẳng, nó cảm thấy mối quan hệ này ngày càng lằng nhằng hơn. Thật khó chịu!!

Nó không đi thì cũng liên quan gì đến hần?!

-...Là anh đòi nợ. Trả xong rồi, tôi không muốn lại mắc nợ!

Linh vẫn đáp bình tĩnh không một biểu lộ cảm xúc. Hần cũng chả ngạc nhiên về câu trả lời của nó. Đúng là đầu óc cô ta chỉ để dành cho kinh doanh, học hành, mấy thứ gọi là cảm xúc nam nữ hoàn toàn không thấy có. Bây giờ mà vẫn còn để ý đến chuyện đó.

- OK. Tôi chiều cô. Nhưng, hết con đường này thì cũng tới sắp Mai Sao mất rồi. Tôi sẽ chạy thêm chút nữa rồi thả cho cô đi bộ vài chục mét. Bỏ rơi con gái giữa đường không phải là phong cách của tôi, vì thế...đừng có đòi xuống như đang ngồi trên đồng lúa thế nữa. Đừng có nghĩ chúng ta đang dần dần hình thành mối quan hệ, tôi đây không rảnh rỗi gì tạo quan hệ với một con nhỏ như cô đâu.

-....

Lần đầu tiên hần phải nói nhiều như thế chỉ để giải thích với con nhỏ kì cục nhất vũ trụ này. Thật tốn nước bọt quá đi mất. Nhưng cũng nhờ nói như vậy mà nó im lặng.

Đột nhiên chẳng biết nói sao, những lời nói của hần cực kì thô lỗ, nhưng, hần có suy nghĩ hợp ý nó đó. Không cần tiếp tục mối quan hệ lằng nhằng này làm gì. Chỉ với danh nghĩa "con bạn thân" là quá đủ!

Ok. Dương Cẩm Linh nghe cũng vừa tai, vừa ý, hợp lý xúc tích. Được rồi, nó sẽ ngồi yên, đến khi bước xuống chiếc xe này thì mọi việc chấm dứt.

Còn xe là bon bon trên phố cùng những chiếc xe khác. Cô ấy khế tựa đầu ra cửa sổ yên tĩnh nhìn ra lòng đường. Anh ấy chỉ tiếc tắc lưỡi để trước cái thái độ của cô gái sắp xi 18 mà cứ như 81 đến nơi. Không khí trong xe ngột ngạt đến khó hô hấp.

***

Nếu bình yên luôn chịu đến với cuộc sống,

Thì chẳng còn chỗ nào dành cho ngang trái rồi.

Nếu định mệnh là thứ không thể kiểm tìm,

Thì số phận...là thứ không bao giờ kiểm soát được.

***

Cuối cùng, logo Mai Sao school dần hiện ra phía trước. Linh khẽ nhếch mép nhẹ, cuối cùng cũng tới rồi. Chấm dứt cái định mệnh, cái không khí khó chịu trong xe từ nãy giờ.

Bài House of card của BTS vừa mới cài làm nhạc chuông ngân vang. Linh chẳng thèm nghĩ ngợi kê ngay vào tai.

- Đến r...

- "Đoàng con đừng vào, quay xe lại ra khỏi đây"

Tiếng Miwa vang lên cùng tiếng súng.

- Miwa. Người...

- "Đừng lo. Ta vừa xử một con chó săn thôi."

-...có chuyện gì?!

- "Con chó này trước khi chết khai ra nhiều thứ hay ho lắm. Bình tĩnh mà nghe này. Thiên Vương bị chi điểm đang ở Mai Sao, bây giờ trong này đang rất hỗn loạn. Đưa nào lính mặt được thì mau đi."

-...VẬY... BỌN HỌ...

- "Trong này chỉ có Lâm, Kiệt và Hải. Còn tìm cách nào liên lạc với con trai Nguyễn Hoàng Nhật Vinh là dừng đến đây. "

- Người...đang tiếc lộ danh tính của họ cho con đó à?!

- "... Chuyện đó bây giờ có quan trọng không? Đến Nhật Minh còn bại lộ, thì Kì Anh và ta xem như một mối!"

-...

Linh lặng lẽ cúp điện thoại. Nó khẽ đưa tai lên chiếc khuyên trái. Ấn pip một phát kích hoạt bộ đàm. Khẽ liếc nhìn Nhật Minh bằng con mắt ái ngại. Nó nên làm gì đây. Sao cứ dính mãi vào hần thể này?!

- Này. Dừng x....

Đoàng chưa kịp nói hết câu. Tiếng súng đầu đó vang lên đến sồn óc tai.

- Cô ngồi yên.

Minh theo phản xạ đập phang, quay đầu về nơi phát ra va chạm. Một viên đạn đồng gim tấm kính chắn sau xe. Kính chống đạn, chỉ trầy mạnh.

Hắn lập tức luồn ra ghế sau, chộp lấy đeo cặp kính ở volang vào. Trên kính là thiết bị nhìn gần, hắn phóng to ra hướng mà đường đạn đi qua.

Khốn kiếp. Có tay bắn tia! Không phải một, hai tên mà là rất nhiều.

Tiếp theo đó là hàng loạt tiếng súng khác vang lên, tất cả những con xe khác đều là nạn nhân. Khủng bố? Bạo động?! Rốt cuộc là chuyện gì???

-...Những chiếc xe bị bắn đều đang hướng tới Mai Sao thì phải.

Giọng nó băng quơ vô hồn. Hắn im lặng, bản thân cũng nhận ra điều đó.

Đoàng đoàng. Lần này là những con người bước ra từ xe ô tô bị trúng đạn. Hình như chúng bất chấp hậu quả, chỉ cần là xe đến Mai Sao...Đều là mục tiêu. Linh khẽ mím môi, chúng thả giết nhằm còn hơn bỏ sót?

Làm sao để nói với hắn đây? Rằng hắn và các anh nó chính là mục tiêu. Không ngạc nhiên mấy vì nó cũng đoán ra hắn là ai. Nhưng... Không khéo, thân phận của nó cũng sẽ bại lộ.

Tình hình ngày càng hỗn loạn. Mấy cô cậu chạy ra từ trng ô tô la ó om sòm. Khóc lóc, tí tê, tay bắn tia lúc bấy giờ ngày càng đông, chúng bạo dạn chạy lại gần không chể các con xe. Mục tiêu chính là những ô tô bị bắn như vẫn bình tĩnh không bác ra ngoài.

- Ta nên quay đầu xe...

Nó cất giọng

- Cái gì?

Hắn nhú mày nhìn nó.

- Chúng giết nhằm còn hơn bỏ sót.

- ...???

- Mục tiêu...Là Tứ Thiên Vương!

"Đương Cẩm Linh, con không phải đang nói chuyện với ta à?"

Giọng Miwa vang lên, nó cũng chẳng buồn gì mà khò ấn thiết bị phát loa lớn cho ai đó cùng nghe giọng của miwa.

- Su mẩu, con phạm luật rồi!

.....

.....

.

Khô khí bên ngoài hỗn loạn, tiếng súng đi đoàn không dứt. Bên trong bản không gian u uất lạ thường. Anh ấy nhìn. Cô ấy suy tư. 2 ánh mắt giao nhau có chút hỗn tạp, vừa bình tĩnh vừa bất an.

"Con nói gì?! Phạm luật?"

- Tiết lộ thân phận cho Thiên Vương trước ngày hợp tác, là phạm luật. Đúng không?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Điều Kiện Trao Đổi

"Cái gì? Con hâm à? Nói mớ hử? Đang ở đâu?"

Miwa hỏi nó mà bản thân như dở khóc dở cười. Nó định chọc bà già này à?!

- ... đang...ở ngay cạnh Nhật Minh.

Nó đáp từ từ, chậm rãi, rõ ràng, rành mạch

Nụ cười trên môi sư mẫu tắt hẳn. Có thật, đang đùa với bà không?!

Nếu là đùa, thì đúng là hơi quá rồi.

"Con...dạo này cũng có khiếu hài hước đấy!"

- Người nghĩ con có thể đùa giỡn vào lúc này?

Nó không đùa. Quả nhiên, nó không đùa, nhưng...Bà có cảm giác như mình vừa bị lừa.

"Huyết Mộc thận trọng mà ta biết...đâu rồi?"

Môi Linh mím chặt. Như thế này thật không giống với nó_với một Dương Cẩm Linh lạnh lùng vô tâm. Tại sao nó lại hành động như vậy??? Nhưng, quả thật, tình hình này không phải chuyện đùa, hai tên bịt mặt áo đen đang chìa mũi súng vào kính xe và yêu cầu mở cửa. Tình thế bây giờ, không một khẩu súng trong tay, rõ là nguy đến nơi thật rồi đấy. Và còn...

Phía bên cạnh Nhật Minh gần như bị đứng hình, cô gái này, cô nghĩ thứ gì trong đầu?

- Sư mẫu à, bây giờ, có một thằng đang chìa súng vào đầu con.

Linh thều thào, ánh mắt dừng dừng nhìn tên bịt mặt nọ đang đứng ở ngoài chìa súng vào kính xe đen chỗ Linh ngồi. Kính đen xe ô tô vốn chỉ có thể từ bên trong nhìn ra, bên ngoài nhìn vào chỉ một màu tối. Minh khẽ cười nhếch mép, có lẽ tên đó nghĩ ở bên trong chắc là một con thỏ nhát gan sợ chết không dám mở cửa, nếu tên đó biết rằng bên trong, một đôi mắt kiêu ngạo đang nhìn khinh bỉ mình, thì chắc đã cho nó một viên kẹo đồng giữa Thái dương làm quà rồi!

- "Hãy từ bỏ tư tưởng đó ngay cho ta, dù đang trong tình thế nào cũng không được manh động, cố gắng chịu đựng một chút, con đóng kịch giỏi lắm cơ mà, rồi ta sẽ chi viện cho hai đứa."

- Xin lỗi người, nhưng con không thích thế!

-"Huyết Mộc, ĐÂY LÀ LỆNH!"

Bà nói gần như quát, thế mà nó vẫn chẳng mấy may để ý, quá lăm rồi. Nó muốn giờ trò gì với bà già này nữa???

- "Sư mẫu à, con đang bật loa ngoài, là người tiết lộ con cho anh ta đấy"

Cộc, máy bộ đàm trên đôi tay người phụ nữ lớn tuổi rơi theo lực hút địa cầu, còn hai thành niên nọ thì vẫn cứ lạng thín. Hấn nhìn nó, nó nhìn hấn. Cứ như đang trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ tâm linh vậy...

.....

.

.

.

- Khốn kiếp, mở cửa...Có chịu mở cửa không hả?!

Tên bịt mặt nọ vẫn không ngừng chửi rủa con ô tô sang trọng kia. Chó má thật, đồ chết nhát, sợ ông đây đến nỗi không đủ dũng khí mở cửa xe ra cơ à. Chỉ cần nhìn mặt thôi, nhưng cái thái độ không thèm nghe lời làm tên này phát cáu rồi đấy.

- M* con chó nào đang ở trong này? Tứ Thiên Vương hả, tụi mày biến thành rùa rút đầu từ khi nào? Đừng chọc bọn tao điên lên nhé. Mở cửa mau.

- Xem chừng là tụi nó thật đấy.

Một tên khác đến gần cao giọng. Cả xa lộ đều bị phong tỏa. Hầu như tất cả các xe đều đầu hàng cả rồi, thiên vương nếu chưa vào trong rất có thể là 1 trong 5 chiếc xe còn lại này. Mỗi hoài nghi giữa việc Thiên Vương ở bên ngoài hoặc đã vào trong buổi tiệc cộng với sự cố chấp của những chiếc xe này càng làm bọn chúng nổi điên lên.

- Mẹ kiếp. Một giây nữa không bước ra ngoài, tao bắn nát cái xe bạc tỉ này!!!

CẠCH!

Cuối cùng, chủ xe cũng đã mở cửa, cả đám sát thủ đều giương to cặp mắt lên để nhìn cho rõ "con rùa rút đầu" đó là ai.

Từ ghế lái, một cánh tay thon dài dần lấp ló sau cửa xe. Khuôn mặt Dương Cẩm Linh trở nên sợ sệt cùng khoé mắt mọng nước. Có phải do "sợ sệt" quá, nó sắp "khóc" rồi chăng???

-...tha...tha cho tôi, tôi chỉ là một công dân vô tội thôi!

Linh lấp bắp, hai bàn tay chấp lại như kiểu van xin.

Một...Hai...Ba tên. Nhìn nhau. Rồi cả đám cùng ngơ mặt nhìn Linh.

Biểu cảm nữ tính trên khuôn mặt mỹ miều kia có phải...là thiên thần chăng? Ở đâu ra một mỹ nhân thuần khiết long lanh như này chứ?

- Con..con nhỏ này...ở đâu ra...vậy?

Một tên lấp bắp nói.

Bắt chợt cả nhóm rõ rõ nhìn nhau. Đồ mặt, cả đám sát thủ chuyên nghiệp chỉ để bao vây mỗi chiếc xe của 1 con nhỏ nhìn mỏng mảnh như tờ giấy, bẻ hoa còn không gãy.

Một tên mặt áo jacket xám bịt mặt, ra vẻ như trưởng nhóm, khề hăng giọng chửi ngược:

- Thiên Vương đó hả?Hả??? Còn muốn kiếm com nữa không, một thằng ở lại kiểm tra đại khái thôi rồi cho nó qua. Đám còn lại giải tán!

- Đại ca. Không giết nó à? Chủ nhân dặn giết làm không bỏ sót sót mà.

Một tên lên tiếng.

- Giết ...Giết hay thả tùy mày? Chỉ là một con nhãi? Giết nó nhục tao lắm!

Vậy đấy, theo đúng như lệnh của đại ca, cả đám còn lại rậm rập làm theo không dám hó hé nửa lời.

Cả đám bỏ đi kiểm tra xe khác, để lại một tên đeo kính đen không bịt mặt, râu ria thì bồm xồm như tóc. Hấn đến gần Linh với cây Ba Trắc dài đen, như giễu cợt:

- Nhỏ này xinh phết đấy. Anh thả cho, để yên cho anh kiểm tra.

Nó khề cúi sát đầu co người lại, nước mắt thì ứa ra cứ như sợ hãi lắm. Tên kia nhìn mà khề tặc lưỡi cười nhếch.

Và rồi tiếp theo đó, hấn cúi người nhìn vào trong xe, nhanh như chớp, nụ cười hoa mỹ khề nở trên môi Dương Cẩm Linh.

- Ô...nè cô em, thằng lỏi nào nằm sâu ghế xe em v...ẶC!!!

Chưa kịp nói hết câu, một vật sắc nhọn, từ đôi tay thon gọn đâm thọt qua cổ họng tên sát thủ. Hắn chỉ kịp trở to đôi đồng tử nhìn nó một cách sững sốt, Linh cười đều, một chân đạp ngã tên sát thủ ngã ngửa xuống lòng đường.

Những tên ở gần đó chạy lại quan sát đồng bọn, chúng cũng như khó tin vào mắt mình, đồng bọn của chúng, một sát thủ kì cựu đã chết!

Ai? Kê nào? Như thế nào? Rõ ràng ở trong chiếc xe đó là một con nhò trói gà không chặt kia mà?!

Và chỉ trong tích tắc, con xe hạng sang quay đầu nhanh như chớp. Trước nhu con mắt ngạc nhiên sững sốt.

- Bị lừa rồi, tụi bây, chặn chiếc xe đó lại!

Tên cầm đầu gần như hét, hàng chục chiếc motor phân khối lớn nổ gà đuổi theo.

Rồi

ĐỪNG_ĐỪNG_ĐỪNG_ĐOÀNG_ĐOÀNG.

Hàng loạt những cú nổ cứ như từ trên trời rơi xuống vang lên. Những tên sát thủ và motor nó tan trong đám cháy.

Chỉ có những tên may mắn đứng rất xa thoát nạn, vội vã liên lạc với đồng bọn đuổi theo.

[~~~~~]

Ở trong buổi tiệc không khí hoàn toàn khác hẳn bên ngoài, mấy cô cậu mãi mê nhảy nhót trò chuyện, nào hay bên ngoài có trận chiến đến đổ máu vừa xảy ra.

- Hình như có tiếng gì rất lớn thì phải?

Tổ Như vừa hoài nghi vừa đưa tay uống ly nước trái cây sảng sảng đầy vị đào. Điện một chiếc váy đen to sụ, cô ả đang ngồi tám chuyện với lũ bạn sành điệu của mình. Vừa nóng ruột vì sự không có mặt của Nhật Minh lẫn Dương Cẩm Linh vừa liên tục cảm nhận chùm âm thanh kì lạ nào đó.

- Mà bị sao vậy? Tao có nghe gì đâu.

Một cô bạn trả lời

Tiếng nhạc xập xình khiến cho người thường khó có thể nhận ra được tiếng ồn khuất trong đó. Nhưng, chỉ là một số người như vậy,...

- Ô...Oái, con nhò kia...

Nó có bóng đen vụt qua người Như, khó ai khác chính là Ngọc Vy. Nhỏ vô tình hất tay Như làm ly nước nọ đổ ụp lên người cô ả.

- Tức điên lên được, nó là em của Prince thì ngon lắm à??

Một cô bạn khác bất bình lên tiếng.

Tổ như khề bậm môi. Đám B*tch này, sao cứ lượn lờ quanh ả mãi thế?

.

.

.

Bóng dáng Vy hót hời bay qua tường rào, nó kí trúc xá vừa xây còn vắng vẻ, nhỏ thận trọng leo qua rào an toàn. Mồ hôi vã ra rất nhiều, nó chuyện đây câu tiết:

- Sư mẫu à, người giết con luôn đi, người thừa biết con đi cùng ai cơ mà!

Vy đang hoàn vào cuộc vui của bữa tiệc thì nhận được cuộc gọi từ Miwa, cái gì mà bị đột nhập, thiên vương bại lộ? Họ có ra mắt ngày nào đâu mà lại lộ?? Rõ điên lên mà. Nhỏ đến đây với Hải đấy, nếu có chuyện gì thì làm sao đây???

- "Con lo cho tính mạng của nó hay bí mật của con hơn đây? Ta cũng chẳng muốn đâu, thế mà con Linh...Cái con ấy, nó chủ động lộ thân phận cho Thiên Vương thứ tư luôn rồi đấy. Baka Baka Baka!!!"

Giọng Miwa qua bộ đàm

- Cái gì?? Nó điên hả? Nó đang ở đâu??

Nhỏ hét

- "Đang cùng Thiên Vương chạy trốn, tình hình bây giờ căng như dây đàn. Ta đã liên lạc với hai đứa kia rồi, chúng đang đi lấy vũ khí chuẩn bị giúp ta, ta không định làm phiền con đâu nhưng chẳng còn cách nào, kì này ta vướn hồ to rồi"

Giọng người phụ nữ bất lực. Nhỏ nhẹ tặc lưỡi nhảm:

-...con biết rồi. Liều vậy!

Vy kéo nhẹ chiếc khăn quàng đỏ lên che nửa khuôn mặt. Nhỏ rẽ hướng hành lang kí túc đi đến nơi trang bị vũ khí.

Phía tầng một đối diện. Một bóng dáng con trai với khẩu súng nhìn Vy một cách lạnh lẽo, người nam nhân kia khẽ dùng phone gọi một cuộc gọi gấp:

- Họ hành động rồi. Ta cũng không thể đứng yên được nữa.

O.s

Bình chọn, Cmt và theo dõi Shin nhé m.n!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ta Từng Gặp Nhau Chưa?(1)

Đoàng_Choang!

Kính chiếu hậu bên trái bị bắn vỡ, con mắt phải của Nguyễn Hoàng Nhật Minh khẽ lay chớp.

- Đi mất cái kính cả chục ngàn USD rồi.

Cầm Linh nhìn hấn, cau mày, vẻ bình thản của hấn làm nó phát điên.

- ...tâm thần- Nó làm bầm

Phía sau đám xe moto vẫn ngoan cố đuổi ráo riết. Cứ hai tên một xe. Những tên ngồi sau không ngừng xả đạn vào chiếc xe sang trọng nọ.

Kẻ chạy đầu ra vẻ như thủ lĩnh. Cứ liên tục quát lớn: "Thiên Vương, chắc chắn có đám Thiên Vương trong xe!"

Và điều này, không cần nói, tất cả hầu như đều đã ý thức được. Vì sao ư? Hành động của bọn Thiên Vương và Devils Girl luôn luôn sắc mùi chiêu trò. Chỉ trong thoáng chốc, cả bọn ngu bị đánh lừa quá gọn.

Choang. Chiếc kính còn lại cũng đã vỡ!

- Khi thật!

Nhật Minh gằn giọng. Đạp mạnh chân ga hơn nữa. Nhất định phải cắt đuôi cái bọn đĩa này. Chúng chỉ muốn lấy mạng hấn càng sớm càng tốt thôi!

- ...chạy mãi không phải là cách hay.

Nó nhìn ra những chiếc xe phía sau. Khẽ chau mày.

- Nói câu nào hữu dụng hơn đi.

Mình khẽ nói. Vừa nói hấn vừa cười nhếch miệng như đùa cợt. Chẳng lẽ nó không nói thì hấn không biết chạy mãi là không ổn hay sao?

- Tôi sẽ cho cô xuống xe, sẽ không liên lụy gì DG các cô hay bà thím đó.

Mình chậm rãi nói.

Quả thật,

Là nhờ nó hần mới biết được mục tiêu chính là mình, nhưng...việc nó nói cho hần biết khác nào đồng nghĩa với việc nó tiết lộ bản thân mình cũng nằm trong tổ chức? Vì sao nó lại làm như vậy? Hần vô cùng khó hiểu, nhưng mà bây giờ chuyện đó không quan trọng. Nó đã giúp hần thoát ra khỏi chỗ lúc này, hần không muốn liên lụy nó thêm nữa.

- Tôi sẽ giải vây cho anh lần này.

Linh nhàn nhạp đáp

- Khặc. Cô quan tâm tôi rồi à? Hay là tôi nghe lầm?

Minh suất cười thành tiếng, quay sang nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên hết cỡ. Cô gái này, muốn gì nữa đây?

Nó nhìn hần một cách chán ghét, nói chuyện nghiêm túc với một tên điên đúng là không thể.

- Hợp tác đi. Tôi có điều kiện cần trao đổi?

-...cô?

Nhật Minh cảm nhận ánh mắt lạnh lẽo kia đã trở nên sắc bén hơn từ lúc nào. Nó đang muốn làm điều gì?

***

.

.

Mai Sao school.

Không khí vẫn cứ náo nhiệt cả buổi tối nóng nực, kẻ nháy người nhót, kẻ vui người cười. Nào ai biết được ẩn sâu trong đó có chút vấn đề lạ.

Để ý kĩ sẽ thấy ngay, cả thầy 8 nhân vật nổi tiếng nhất trường...đều đồng loạt biến mất!

Soạt_lại một bóng người lạ nhảy qua chiếc cổng sau của trường. Chúng đều mặt cùng loại trang phục đen kịt, không súng thì dao, lần lượt chậm rãi nối đuôi nhau đi vào.

Tên đầu đàn ra hiệu "chia đều ra mỗi hướng". Lập tức cả bọn như bầy kiến di cư: mái nhà, bờ tường, khuôn viên,...chúng đều chia nhau đi một cách lén lút. Hoàn toàn trái ngược với phía ngoài kia đòi bắn giết kịch liệt.

Bộp_thân ảnh cuối cùng cũng nhảy qua chiếc cổng cao. Hần lập tức dùng bộ đàm báo cáo với ai đó:

- Boss, chúng ta đã vào thành công!

- "... "

- Dạ rõ, bây giờ tôi làm ngay!

Ngắt bộ đàm với vẻ cao ngạo, tên đó cười nhếch đất chí.

Bỗng...

Soạt_phịch!

Lại một thân ảnh nữa bay qua cổng, một thân ảnh khá thon gọn của con gái.

Tên sát thủ nhìn thân ảnh kia ngạc nhiên. Hần là người cuối cùng rồi kia mà:

- Ai...ai?

Thân ảnh ấy chẳng nói gì, không nhanh không chậm thò tay vào túi áo jacket và...

Chúu_Bụp.

Tên sát thủ khụy xuống nền đất lạnh lẽo. Hần chết tại chỗ, đôi đồng tử mở to như sò biển nhìn người kia một cách sững sờ...hần vừa bị bắn, lúc nào thế?

Cô gái nọ nhìn hần như khinh bỉ, chậm chậm kéo nhẹ chiếc khẩu trang đen thối khỏi trên nòng súng giảm thanh:

- Tụi mày đánh hơi nhanh hơn cả chó nữa!

Giọng Jenny trầm trầm, ban cho tên đó ánh nhìn ma mị, nhặt cái bộ đàm bị rơi dưới đất lên, cô nàng kéo cao chiếc khẩu trang, thoát cái đã biến mất.

...

...

...

Trong một căn phòng nhỏ ở kí túc xá cũ, có 2 thân ảnh nọ đang tắt bật trang bị lên người những thứ vũ khí sắt bén.

- Sư mẫu, tụi con xong rồi!

Angel nhỏ giọng qua tai nghe hình bông tai tím, khẽ liếc mắt qua Vermont, nhỏ cũng đã cho nốt khẩu súng lục vào túi quần bó đen.

- "Tốt, các con ra ngoài giúp Jenny đi"

- Còn ba anh ấy thì sao ạ?- Vermont lo lắng hỏi

- "... Nhấn tin giữ chân bọn nó lại giúp ta, nếu chúng ra ngoài đụng độ với đám khủng bố ngoài kia còn mệt hơn. Để chúng ở đây, dù có chiến tranh xảy ra ở đây cũng không được cho chúng biết mục tiêu là chúng. Con hiểu chứ?"

- Nhưng mà...chúng ta chẳng có kế hoạch trước gì cả à? Bọn học sinh kia sẽ ra sao đây?

Vermont lấp lúng. Trong trường bây giờ chứa hơn 500 con người, chỉ toàn là công tử tiểu thư, làm sao có thể âm thầm mà chiến đấu? Tệ hơn nữa là mấy cô cậu kia toàn là nhân vật nổi tiếng, ngoài trường thì không sao, nhưng chỉ cần vụ đột nhập này bị phát hiện, nó sẽ lan truyền theo độ nổi tiếng của đám tiểu thư kia mất. Lúc đó, Mai Sao không còn là trụ sở bảo mật của Thiên Vương hay DG được nữa. Và đương nhiên, cả Satomi người đứng thứ 2 trong thế giới ngầm cũng sẽ bị phát hiện.

Phía bên kia, Miwa cắn nhẹ đầu móng tay, điều này, bà thừa hiểu:

- "...chính vì thế, ta muốn các con phải dẹp sạch cái bọn này không còn tên nào kể cả tên cầm đầu...còn các học sinh trong trường, dù muốn dù không đều là học sinh của ta, phải bảo vệ chúng 100%, chuyện này bại lộ, ta sẽ tính đường rút khỏi VN, không được để chúng bị tổn hại dù chỉ một đứa nào."

- ...tụi con biết rồi.

Cô bặm môi. Quay sang nhỏ:

- Đi thôi Vermont!

Hai bóng dáng thanh mảnh nhanh nhẹn trèo cửa sổ ra ngoài, thoát cái đã trèo lên tận sân thượng kí túc xá cũ. Angel ra hiệu chia cho Vermont ở lại đây giám sát bọn chúng, nhỏ hiểu ý gật nhẹ.

Angel thò tay vào túi móc ra sợi dây cương gắn móc sắt.

Bụp, chiếc móc sắt được cô ném đã dính kiên cố vào thành lang toàn nhà B đối diện, khẽ ấn nhẹ chiếc nút đỏ trên thiết bị đeo tay, sợi dây tự động đưa cô lên cao, qua đến sân thượng khu B một cách êm đẹp.

Còn lại Vermont, nhỏ đứng đấy nhìn theo bóng Angel, trong lòng vừa thấy lo lắng vừa khó chịu. Móc điện thoại ra, nhỏ soạn vài dòng chữ nhắn gửi: Em với Ngọc và My đi về trước, các anh đừng tìm. Hãy ở đó chờ cho đến khi em quay lại. Nhé!

Bộp-giọt nước mắt nóng hổi từ khoé mi Vermont chọt rơi. Từ lúc nào nhỏ dễ khóc đến vậy? Nhỏ đang sợ điều gì? Sợ Vĩnh Hải gặp nguy hiểm? Hay là...sợ phải cho cậu thấy bộ dạng giết người không gớm tay mà nhỏ luôn che giấu???

.

.

.

Ở khu kí túc xá mới đối diện, Vĩnh Hải vẫn ngồi đó với khẩu súng lục và chiếc điện thoại, nhận được tin nhắn hết sức nhẹ nhàng của người con gái cậu thương, cứ sao lại nặng nề như vậy?

Lặng lẽ hướng ánh mắt về khu kí túc xá cũ, nơi cô gái bật mặt vừa lau đi hàng mi cay vừa cầm chiếc điện thoại.

Cậu nhận ra, cô gái này, và cô gái lúc nãy nhảy qua đây với chiếc khăn choàng đỏ cậu tặng là cùng một người, và cũng cô gái này...với người con gái mà cậu yêu cũng không thể nào là hai!

- Em...nói ra từ đầu, anh đã dễ chịu hơn rồi!

"Korn, đã thấy Vy và Ngọc ra khỏi kí túc xá cũ chưa?" Chiếc micro gắn trên tay Hải phát ra giọng nói trầm trầm_ là Lâm!

- ...rồi!

Cậu đáp

"Được rồi, hành động thôi!"

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ta Từng Gặp Nhau Chưa?(2)

Bừm_kết. Cả một bầy mô tô cùng nhau thắng lại đồng loạt giữa cánh đồng lúa vì vụ. Xung quanh tối om, trước mặt là khu đất trống, bên cạnh là ngã tư, con Ferrari bạc tỷ đang đỗ trước mặt cả bọn.

- Kiểm tra đi!

Tên chỉ huy hét hăm. Lập tức hai ba tên phía sau vội chạy lại chiếc xe dòm ngó.

- Đại ca, không có ai trong xe cả!

Tên đàn em đáp sau khi xem xét.

- Má~~chó chết!

Tên đầu đàn còi mạnh chiếc mũ bảo hiểm ném mạnh xuống đường. Cả tiếng đồng hồ bám đuôi...lại để mất dấu!

- Giờ sau đây anh?

Một tên khác sốt sắn

- Tụi nó bỏ xe lại, chưa chạy xa đâu. Chia ra tìm giết cho bằng được tụi nó trước khi "ông ấy" giết hết chúng ta.

Tên đầu đàn quát lớn

- Dạ!

Cả bọn đáp rõ to.

Lập tức bầy mô tô chia nhau ra nhiều hướng. Không gian vùng thôn quê yên tĩnh phút chốc bị phá vỡ vì sự ồn ào của tiếng động cơ xe.

.

.

.

Trên cành cây cổ thụ gần đó, hai ánh mắt sắc lạnh đang dõi theo đoàn sát thủ.

Bừm..

Chiếc mô tô cuối cùng cũng rời đi. Minh khẽ thở phào, bật chiếc hộp quẹt zippo châm ngay 1 điếu thuốc. Hắn liếc nhìn người bên cạnh mình, cũng thanh thần không kém, Linh đang đứng dựa trên chiếc cãnh bên cạnh lướt điện thoại.

- Cô..leo trèo khá nhỉ?

Hắn chậm chậm nói

-...

Nó không buồn đáp lời. Thò tay vào túi áo, Linh móc ra chiếc tai nghe không dây:

- Cầm lấy!

Nó thấy qua cho hắn.

Minh nhanh chóng đáp được, hắn nhìn nhìn ngó ngó kiểu như kì lạ lắm. Nhìn thấy điệu bộ đó, Linh chau mày:

- Nhanh đi. Chúng ta không có thời gian.

Nó hần giọng

- Đây là gì?

Minh hỏi một cách vô tư là nó suýt nữa cắm đầu xuống đất.

- Anh...nói vậy là sao?

- Ý cô là gì?

Linh bất giác căng tròn đôi đồng tử nhìn Minh. Lại một câu hỏi...rõ ngu người!

- Lần đầu tiên thấy thứ này?

- Không. Tôi biết nó là tai nghe không dây!

Minh đáp

-...anh, là Thiên Vương thật hả?

Nó méo hàm. Hắn bị cái gì vậy? Đội huấn luyện nào đã chữa chấp cái thành phần như hắn vậy? Lại còn cho hắn đứng top nữa? Cả cái thiết bị liên lạc cũng ngờ mặt?

- ..là thiết bị liên lạc, như chiếc hoa tai này.

Nó đáp

- À~~~ Minh tỏ ra vồ vể- ...có nghe nói...

Cái gì đây? Nghe nói? Là sao??? Nó không hiểu...

Vừa đeo vào tai, Minh tưởng chừng như màng nhĩ bị đâm thủng vậy.

"Thằng nhóc, ta đã bảo học hành đàng hoàng rồi mà. Mấy thằng lỏi kia chỉ dạy mi như thế đó hả???"

Giọng Mi-wa the thé lên, tất nhiên không phải một mình hắn nghe thấy, cả Linh_chiếc hoa tai của nó cũng được truyền thanh mà!

- SỰ MÃU??? Chuyện này là sao???

Nó găng giọng. Ánh mắt vẫn tròn tròn nhìn hắn, nhưng lời nói thì không phải nói với hắn nữa mà là nói với Mi-wa:

"Xin lỗi, ta quên nói với các con à? Thiên Vương cuối cùng là người được đặt cách, cậu ta... không có tham gia khoá huấn luyện, chẳng có chút lí thuyết nào đâu."

Nghe giọng điệu lấp lửng của người nào đó qua tai mà người nó run lên bần bật. Đặt cách? Kê mà 9 tháng trước Mark bảo cho gia nhập tổ chức ấy à?

- ...ông ấy chỉ bảo cho vào tổ chức thôi, không có nói cho người đó làm luôn Tứ Thiên Vương.

Nó lạnh giọng, nhìn hắn khó chịu. Minh chỉ nhún vai, cười trừ.

Tại sao? Một người đặt cách 9tháng lại được vào Tứ Vương như vậy? So với tụi nó, bao nhiêu vất vả, gian lao, đổ cả máu mới ngoi lên nổi trong hàng chục, hàng trăm người xuất sắc khác. Thế là thế nào?

"...chuyện này để nói sau, bây giờ không phải lúc!"

Mi-wa nói.

Linh cúi gắt "ừ" lạnh. Nó tự điều chỉnh hơi thở mình. Chậm chậm đáp:

- Vậy...chắc anh ta vào Thiên Vương để làm Visual(*) hả?

(*)Nếu mấy mẹ cuồng Kpop, hẳn sẽ hiểu ý của Linh nhà ta. Còn mấy mẹ không phải tín đồ của nhạc Hàn thì có thể hiểu đại loại Visual là "Gương mặt" của nhóm. Chỉ đảm nhận phần nhan sắc là chính!

- Haha... Cô đang chê tôi bất tài hay là khen tôi đẹp trai vậy?

Minh cười cợt. Hắn còn đùa được? Chút kiến thức còn không biết làm sao mà hợp tác đây? Nó điên mất!

"Thôi mà. Hai đứa lo hợp tác đảng hoàng đi. Xe sẽ đến rước ngay đó!"

Bà gắt

Linh vẫn chưa thể bình tĩnh với điều này được. Quá đáng. Người này có tư cách kế thừa vị trí của cha nó hay sao?

(*)Thiên Vương thứ tư đời XI:Đương Minh Hải

Trong lúc vẫn còn đang phần nộ với dòng suy nghĩ kia, Nhật Minh đã nhảy soạt qua cành cây của nó ngồi từ lúc nào. Linh ngược nhìn lên, thoáng bất ngờ vì khuôn mặt kia tiến sát về phía mình.

Hắn nhìn nó, khẽ nở nụ cười mỉa mỉ:

- Đánh giá tôi rẻ rồn thế sao?

Linh khẽ bặm môi, nó lấy lại bình tĩnh, nhìn sâu vào đôi mắt kia. Thần thái của hắn đúng là chẳng hề bình thường. Không đúng, trực giác cho biết ánh mắt này không thể chưa từng giết người, giết rất nhiều nữa là đằng khác. Thế tại sao? Hắn không có được đào tạo bày bản, khí chất này ở đâu ra? Tại sao Mark lại dễ dàng chọn lựa hắn? Sao lại lập tức xếp hắn ngang hàng cùng ba con người phi phạm kia? Dù là con của Thiên Vương nhiệm kì cũ, thừa hưởng bản lĩnh thiên bẩm đi nữa, cũng không thể nào sánh tầm với những người kia được. Càng lúc nó càng muốn nổi tung về chuổi thối mất trong đầu mình? Đã lâu lắm rồi mới có chuyện khiến cho Dương Cẩm Linh shock đến thế này!!!

.
. .
.

Bụp_lại một tên áo đen ngã xuống đất. Vermonth giắt súng lại vào hông. Tịch thu thêm một chiếc bộ đàm của tên này.

Cách_dùng camera ẩn gắn trên cặp kính chụp kết cấu của cái máy này. 307??? Đó là con số được hiện lên giữa chiếc kính. Có nghĩa là, trong trường, còn cả thái 306 chiếc máy này hoạt động, đồng nghĩa là 306 người đang ở trong này nữa!

Ba trăm? Không nhiều nhưng nó đủ gây hỗn loạn cho bữa tiệc, quan trọng hơn, ba trăm tên này kiểu gì cũng gây hại ít nhiều đến bọn học sinh. Làm sao đây?

"Ver_bao nhiêu?"

Giọng của Jen qua hoa tai

-306.

Nhỏ đáp

"What? Làm sao 'êm' được đây?"

Angel gắt lên

- Phải như sư mẫu nói thôi, làm mọi cách cứu được đám học sinh và chúng ta trốn ra nước ngoài!

Vermonth nói.

"Không có Hexi, không thể tác nghiệp như bình thường được. Triển khai kế hoạch mới đi"

Jenny nghiêm túc ra ý kiến

Hiện tại bây giờ, nhỏ_đang ở khu kí túc cũ, Nàng thì ở khu B và cô thì ở khu A. Và trọng tâm của ba vị trí này chính là buổi tiệc. Nhạc cứ đập diu, mọi

người vẫn cười đùa vui vẻ. Ba cô gái cảm thấy căng thẳng hơn bao giờ hết.

Sau một hồi suy tư, Jenny mỉm nhẹ môi, cất giọng đều đều:

- "Bây giờ, ta sẽ triển khai kế hoạch: Mi-wa nói mỗi nhân viên của buổi tiệc đều có mang thiết bị liên lạc, và chiếc bộ đàm chủ truyền tin cho họ chính là chiếc điện thoại bàn ở phòng bà. Bây giờ thì bà đã ra khỏi trường rồi. Vermonth hãy đến đó và thông báo cho các nhân viên là có kẻ đánh bom Mai Sao mục tiêu là tiêu diệt những người thừa kế hàng đầu Việt Nam, bảo họ hãy bí mật thông báo cho tất cả học sinh biết, ra lệnh cho tất cả hãy bình tĩnh. Angel hãy đến phòng phát thanh giả vờ phát loa dời địa điểm buổi tiệc ngoài trời vào trong sảnh chính khu B. Ở đây khu B đã có tao và khoảng 20 thuộc hạ kiểm soát_ thứ lỗi cho tao, khó khăn lắm tao mới tập trung vào đây được 20 người(vì bên ngoài vẫn còn bọn chúng bao vây). Sau khi xong xuôi, chúng ta tập hợp tại khu B và phải đảm bảo sự an toàn tuyệt đối cho các học sinh. Dù có bị bại lộ, vẫn phải chiến đấu, cho đến khi Sư mẫu mang chỉ viện vào trường. Đó là toàn bộ kế hoạch!"

Jenny chốt câu không một chút do dự

- "Rồi!"

Nhỏ và cô đồng thanh

Nếu là bình thường, một chấp 300, chúng đều không hề do dự, thế nhưng bây giờ, ba chọi 300, có sao bất an đến vậy, vừa phải chiến đấu, vừa phải che giấu thân phận, còn vừa phải bảo vệ người khác...đúng là vô cùng khó!

- "Được rồi chứ?"

Giọng Jenny khe khẽ

- Ồ...- Vermonth bất giác xoay người ra phía sau. Nhỏ hình như cảm nhận được thứ gì đó.

- "Sao vậy Vermonth?"- Angel hỏi

-...không, chắc gió thôi!

Nhỏ đáp

- "Được rồi. Hành động!"

Jen hô to

- "Đã rồi"- nhỏ và cô đồng thanh

.
.
.

Ở một không gian khác, nơi có những ánh đèn ảo diệu chớp tắt điên cuồng. Mùi rượu nồng nặc, mùi thuốc lá dày đặc, những cô gái sexy ăn mặc hở hang hở hên trước bọn đại gia lắm tiền. Ngay cả thuốc lắc cũng công khai mua bán ở đây. Không phải quán Bar nào cũng có thể liều lĩnh kinh doanh trái phép như thế. Nổi tiếng khắp cả nước, chỉ có quán Bar Overnight mới dám kinh doanh bừa bãi như thế.

Soạt_cánh cửa bar bật mở, một thân ảnh cao ráo bước vào. Quần bò cạp trễ và Áo thun rách tay. Trông vô cùng bụi nhưng cũng vô cùng chất. Chiếc mũ lưỡi trai đội sâu che gần hết khuôn mặt. Ánh mắt màu hổ phách mỉa mai hoặc chết người.

Người nam nhân từ từ tiến vào bar trước nhiều con mắt tò mò. Chọn cho mình chiếc bàn khuất bóng, hắn gọi ngay một chai rượu vang và bắt đầu nhắm nhì.

Chỉ khoảng vài phút sau, lại một thân ảnh khác đi vào. Một cô gái trong bộ váy đỏ chói ôm sát thân người. Mái tóc dài hơi gọn sóng trông vô cùng nóng bỏng. Khuôn mặt xinh đẹp như điêu khắc làm bao người ngây ngất.

Tất cả nam nhân trong quán đều nhìn cô gái một cách say mê. Đây là đại mỹ nhân từ đâu đến???

Cảm nhận được những ánh nhìn đó, bờ môi cô gái khẽ cong lên, nụ cười đều làm bao trái tim thổn thức. Dương Cẩm Linh chỉ là không thích ăn diện, nhưng một khi đã làm thì ai bì kịp.

"Lâu nay cứ tưởng cô ta là con nhỏ cứng nhắc, lười thời không biết ăn diện, hóa ra cũng không tồi."

Chàng trai đội chiếc mũ lưỡi trai khẽ nhướn mày lẩm nhẩm. Chàng trai này có thể là ai ngoài Nguyễn Hoàng Nhật Minh?

"Thiết bị truyền tin của anh tôi đã kích hoạt rồi. Đừng tưởng tôi không nghe thấy mấy lời bừa bãi đó." giọng nó đều đều qua tai nghe

"HAHA.. Thế à? Xin lỗi nhé! "

Hắn khẽ cười

Linh cố gắng kiềm chế thái độ của mình. Nguyễn Hoàng Nhật Minh... Nguyễn Hoàng Nhật Minh... Nguyễn Hoàng Nhật Minh!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Comeback Tháng 5

À nhon các bạn đọc thân yêu! Comeback tháng 5 (ý là trở lại viết tiếp truyện á trong tháng 5 á, xài tiếng anh cho nó sang, cho giống mấy sao Hàn. Huyhuy).

Mùa hè trở lại thật là vui nha. Chúc các nàng đạt được điểm số như mong muốn. Mình có chút chuyện xin báo: mình rất muốn reply những comment truyện của all mọi người nhưng mà...hiuhiu, hiện giờ nick của mình k thể trả lời comment những bạn có nick được, chỉ có thể dùng fb rep cho những comment fb thôi. Những comment trên mình đều đọc được cả (nhưng k rep lại đc). Thêm trả lời lăm chữ, được mọi người ủng hộ vui còn k kịp. Nên đừng có nói tgia chảnh like rồi chứ k thêm rep nha!!! Hiuhiu.

___Giải thích si cen đồ cũ (chỉ là chút chuyện tí teo, xin lỗi nha thi xong rồi hình như xì trét hơi nhiều, có xu hướng ATSM.). Đầu vô, tui không giỏi giang gì anh văn, mà còn lười xài google, thế nên hay viết đến đoạn nào có tiếng anh là chế chế biến biến lúc đúng (hihi, bảnh phết), còn lúc sai...nhục không thể tả (hihi. Sẽ rút kinh nghiệm hơn). Tiếp theo tác giả chỉ là một học sinh lớp 10, sắp qua 11. Nói chung theo lẽ "hử nhi thường tình" thì mê các thứ *blabla* là đúng mà. Đặc biệt tui yêu âm nhạc lém, nhất là Kpop. Bởi vậy, tui có quyền hâm mộ bất kì oppa nào tui thích, lâu lâu xen xen tên các anh vào truyện cho vui thôi. Ai thích rồi về tìm hiểu về các chàng tui thì tui cảm ơn. Ai không thích thì thôi nhe, tui k ép! (Nhưng tui k hề quảng cáo cho nhóm hay ca sĩ nào đâu nha. Tui thích thì tui viết thoải. Chuyện nữa, trước thì tui có thích anh ca sĩ Việt, tui cũng hay bỏ lời bài hát của anh vô truyện, nhưng về sau hết thích rồi nên k thêm nữa.

"Tại sao gần đây tác giả chuyển sang thích nhóm * rồi thêm bài của họ vào vậy? Trông cứ như fan cứng luôn. Còn anh * thì sao?" Câu này là của thím nào thì tự biết, tui k có ác ý nha (tuy hơi giận xiu) nhưng mà "gần đây" là không đúng, đúng là tui chính thức làm fan chỉ hơn 1 năm nay, nhưng biết cái group này từ 2013 luôn rồi thím ạ, k ai cấm non-fan k được theo dõi các nhóm mới hay cũ, vì lúc đó chưa mê lắm, các bài hát trước đó chưa đủ cưa đổ tui nên ai hỏi thì tui chỉ "À ừ tao biết mấy anh này" kiểu vậy, nên... chưa chắc ai biết các anh trước ai nha thím. Nói vại tui tui thân thiết á. Còn các thím đang ở trong này ủng hộ tui, tui cảm ơn nhiều nhaaaaa!

=>Thế nên, đừng xem tác giả như người "qua cầu rút ván" bỏ anh này bắt anh khác nhé. Truyện tác giả viết vì vui, vì muốn chia sẻ chút niềm vui cho mọi người, những comment kiểu như trên sẽ bị xóa đấy nhé. Có gì cứ ib hỏi thẳng nhoe.

Hiuhiu. Tự thấy có lỗi vì nói CỤC nhiều! (Sorry nha!

[Hai truyện dài khác:

Thần tượng âm nhạc

Truy tìm nàng vampire]

Chưa có cái nào ra hồn nhưng cũng dính vào comeback cho sang, cho nhiều, cho hoành tráng(* _ *).

Truyện ngắn: Chờ ngày mưa tan.

End. Chương mới sẽ sớm có nhe!

Vote và follow tác giả nhé các quý cô ngôn tình. Huy huy

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ta Từng Gặp Nhau Chưa?(3)

Màn đêm khuya ngày càng tối tăm. Chiếc đồng hồ trường Mai Sao treo ở toà nhà cho giáo viên có kích thước lên đến 30m², hiện đã là 12 giờ kém năm. Ở nơi nào đó, xập xình những vũ điệu, tiếng cười. Ở nơi nào đó, lại chỉ toàn bóng tối ảm đạm, u uất, đêm nay trắng khuất bóng, tạo cơ hội tốt cho những kẻ xấu rình rập ẩn nấp chỉ chờ con đầu đàn ra lệnh để tấn công.

- "Ver, thế nào rồi?"

Giọng cô gái tóc ánh kim đều đều

Vermont trong tư thế hai tay trên cành cây cổ thụ to, hai chân khéo léo lấy đà nhảy bộp xuống hành lang toà nhà bên cạnh, rảo bước tới căn phòng cuối cùng, ghi tên "phòng chứa đồ", phòng "hiệu trưởng" thực sự là ở đây này, nhờ khẽ dừng lại:

- ..tới "phòng hiệu trưởng" rồi, nhưng...còn mã khoá!

- " Cái đó...chỉ có Hexi và sư miễn biết thôi, làm sao đây?"

Jenny nói, cô cũng quên mất chuyện này.

- Giờ chẳng thể gọi cho hai người đó. - Angel thờ dãi

Nhỏ khẽ khàng đảm chiêu, loại mã khoá này, nhìn sơ thì biết, một là dấu vân tay của chủ, hai là nhập 9 số, nhưng chỉ được nhập một lần duy nhất, nếu sai thì coi như toi, còi báo động mà réo lên um sùm, cũng đủ chết.

- Chẳng còn ai biết nữa à?- Nhỏ hỏi

- ...không biết nữa. - Angel chán. Cô đã ở phòng phát thanh từ nãy giờ rồi, chỉ chờ Vermont nữa là xong.

- Haizz...- Nhỏ thờ dãi bất lực. Cánh tay khẽ chống lên thành cửa.

"Kẹtttt..."

- O...???

- "Sao vậy?"- cô và nàng đồng thanh

- Cửa không khoá?- nhỏ nói

- "Cái gì?"

- " Thế quái nào có chuyện đó?"

Có kẻ nào đó, biết sự tồn căn phòng này, biết cả mã khoá...nhanh hơn cả tụi nó.

Ánh mắt Vermont tức giận ngập tràn, kẻ nào cả gan như vậy... hấn đã vào tận đây sao??? Gan đấy!

- "Cẩn thận Ver, có thể hấn còn bên trong"

Jenny nhắc nhở.

-...biết rồi.

Nhỏ đáp. Kéo cao thêm chiếc khẩu trang che mặt, ánh mắt tàn khốc đầy sự phẫn nộ. Rốt cuộc là băng nhóm nào mà dám vào tận đây...căn phòng mà cả Mi-wa 1 tháng mới vào một lần.

Cánh cửa hé mở. Nhỏ nhanh chóng len lỏi đi vào. Đóng sầm cửa phòng, khoá trong. Không thể bật điện nhưng ánh mắt sắc lạnh vẫn nhìn rõ bóng tối.

Như một "phòng chứa đồ" trá hình, bước vào bên trong, không gian hoàn toàn khác: những chiếc kệ cao chứa toàn sách cổ. độc được, súng đạn, không những vậy, còn một phòng con, chắc là phòng ngủ hay đại loại vậy, Vermont nấp hẩn ở chiếc giá sách cao 2m. Ánh mắt nhỏ liú liên tìm kiếm sự bất ổn trong căn phòng này.

Và...ánh mắt nhỏ dừng lại ở chiếc giá sách cuối cùng, thân ảnh nào đó...đang lục lọi lung tung những cây súng chuyên dùng, gan đó, định ăn cắp công thức vũ khí mới của tổ chức à???

Móc bên hông một con dao găm, dùng súng có lẽ không ổn lắm, ở đây toàn chất nổ, có bẻ gì thì khôn.

Được lắm, ngày tàn của mi đã đến, gặp gỡ được Vermont này coi như đã là phúc.

Nhỏ khẽ khàng chậm bước, đi đến sau lưng thân ảnh nọ, một tên đàn ông có đôi vai rộng, hằn đội mũ kết đen rất sâu, và choàng khăn bịt mặt. Ver không tin là hắn chưa phát hiện ra mình, nhỏ đẩy cửa bước vào đây kia mà, xem ra nhân vật này cũng rất bạo gan. Biết rõ có người vào nhưng vẫn ung dung lục lọi. Hắn có ý gì đây?!

- Đứng yên!

Con dao bằng bạc lạnh lẽo chạm nhẹ vào khuôn cổ của thân ảnh nọ. Mọi hành động của tên con trai như dừng lại. Hắn ta có vẻ cũng khá giật mình nhưng vẫn rất bình tĩnh:

- Không được cử động. Nói cho tao biết, ai cử bọn mày đến đây?!

Nhỏ lạnh giọng, thân ảnh nam nhi cao hơn hẳn Vermont một cái đầu:

- Tụi mày muốn gì?

Nhỏ lại hỏi. Tên nam nhân vẫn cứ im lặng, cứng đầu nhí, đầu dây ở Angel và Jenny nghe thấy như tức điên lên:

- "Giết hắn ngay đi. Không nhiều lời nữa."

Nàng gất

- "Ta không còn nhiều thời gian, bọn kia sẽ ra tay trước mắt."

Cô nói

Nghe lời nói từ hai người khiến nhỏ cũng thấy gấp. Nhưng mà, nhỏ khẽ nheo mắt, cái tên này, tuy trong bóng tối không thể nào nhận dạng được. Nhưng rõ ràng hắn đang thờ rất đều, cái thờ...chẳng có chút gì của sự sợ sệt, là tại sao?

Thế nhưng, dòng suy tư chỉ thoáng qua một giây, ver khẽ trấn tĩnh, không phải lúc để làm thám tử. Cái quan trọng bây giờ, là cứu hàng trăm con người ngoài kia, cứu anh nhỏ, cứu Tử Vương, cứu Vĩnh Hải.

- Tốt. Cứ im lặng như thế...cả đời.

Nhỏ gằn giọng

Bỗng...RẦM!

- Á!

"Ver, chuyện gì vậy?" Jenny giật mình

"Mày sao vậy?" Cô hỏi

Chỉ trong tích tắc, cánh tay cầm con dao của Vermont bị tóm lấy bởi một đòn Judo vật ngược về phía trước. Vermont nhào lộn, nhỏ bị tên bịt mặt vật ngã về phía trước những thùng carton chứa đầy sách.

***

.

.

.

Overnight Bar nổi tiếng với toàn những thanh niên chơi chơi, nghiện rượu, nghiện thuốc và...nghiện gái. Điều này, ai mà chẳng biết. Thế nên, chỉ khoảng 30 phút sau khi cô gái xinh đẹp nọ bước vào, những chuyện hỗn loạn đã bắt đầu xảy ra.

- Em gái xinh đẹp, anh ngồi cùng được chứ?!

Linh thông thả uống tiếp ly soda bạc hà, bỏ ngoài tai câu nói nhảm nhí từ tên nào đó.

- Không đến lượt mày, tao nhắm em này trước rồi.

Lại một tên khác tiến lại gần

- Đừng có gạ gẫm, cô ấy là của tao.

- Mày nói gì? Ngon nhỉ?! Biết tao là ai không?

- Diss, bước vào đây có bao nhiêu củ mà lớn hòng. Biến ngay trước khi tao nổi nóng.

- Được lắm, coi này thằng chó!

Choang! Chai rượu vang vỡ tan vào đầu tên kia. Tên còn lại cười khẩy, vứt những mảnh vỡ còn lại xuống đất đầy thách thức.

Bar xuống nhạc ngay lập tức, cả quán bắt đầu xôn xao. Mọi người vây quanh nơi xảy ra xô xát.

- Thằng chó, dám đánh tao??

- Có gì mà không dám, đồ công tử như mày bố lão quen thói con ả.

Linh khẽ phì cười, rượu vang tung toé dính cả vào áo của nó. Mùi hôi khiến nó khó chịu.

- Mày..tao sống chết với mày. Đồ khốn!

Hai tên con trai lao vào đánh nhau, đám đông không những không can thiệp k còn hô hào cổ vũ, hú hét ồm ồm. Luật của thanh niên là vậy, không xía vào chuyện của kẻ khác, sống chết mặc kệ.

Mãi đến khi quản lý xuất hiện can thiệp, hai tên nọ mới thôi choáng nhau, tên sút đầu, tên mẻ trán, đúng là phát bệnh với thanh niên hiện nay, học hành thì thua củ cà rốt, ăn chơi cũng không bằng ai, nhưng cứ thích thể hiện. Nếu chửi một con điếm là đồ cặn bã của xã hội, chí ít, nó còn tự dùng thân thể để kiếm tiền nuôi mình, chứ không như những tên này, một đồng bạc kiếm không nổi mà ăn xài thì phung phí như đúng rồi vậy!

- Hai cậu này, thôi ngay, bảo vệ đâu, lôi chúng ra ngoài!

Thế đó, chỉ hai ông bảo vệ, nhấc bổng cả hai thằng công tử lôi xềnh xệch ra ngoài, không một chút khó khăn.

- Gì kì vậy, chưa đánh đấm con mẹ gì mà!

- Ủ ôi, đúng là mắt mặt em gái xinh đẹp nha.

- Đủ rồi đó. Muốn chơi thì tiếp tục chơi đi. Giải tán.

Quản lý hét. Tất cả từ từ giải tán.

Tên quản lý nọ liếc nhìn Linh, khẽ nhếch mép:

- Cô em muốn chơi thì tự nhiên, nhưng cũng đừng có dọa quá bọn nó mà loạn nữa thì cô đừng hòng ngồi đây.

- Ông nói gì? Dám nhắc lại?

Nó khẽ đứng dậy.

Đúng là cái Bar ó đám nổi tiếng như lời đồn, an ninh lỏng lẻo, trình độ phục vụ thiếu văn minh vô cùng, chắc chỉ tiếp mấy bọn chơi chơi thành ra nói chuyện nghe xóc óc vãi cả ra.

- Có gì mà không dám? Bọn mày vào đây cũng cốt ý là dọa trai, thêm thuốc chứ gì? Biết điều thì yên phận còn được mua thuốc, không thì biến nhé con.

Hắn cười mỉa

- Lão già, nói chuyện lịch sự chút đi.

Nó nhướn mày

- Má~con đ*. Ở đây chưa ai dám chống tao nha con. Biến ra khỏi Bar ngay, không đừng trách tao đánh phụ nữ.

- Đánh? Thử xem ai yên ổn!

Linh cười già lã. Cầm ly soda trong tay, nó không ngại dội vào mặt tên quản lý.

- Mày...con quỉ...

Soạt_cánh tay hắn giơ lên định tát vào mặt Dương Cẩm Linh nhanh chóng bị tóm gọn.

Quay mặt ra phía sau, tên thanh niên bụi bặm với chiếc mũ lưỡi trai khẽ cười nhếch:

- Đánh phụ nữ hèn lắm!

- Thằng này, mày là thằng nào?

Tên quản lí tức giận

Minh cười, khẽ cời bỏ chiếc mũ của mình ra. Ánh mắt hổ phách nheo lại đến rợn người.

- O? Anh...anh Hall. Anh...làm gì ở đây?

- Hết to mồm rồi à?

Crắc. Bàn tay Minh bóp chặt cổ tay tên kia. Khẽ gằn giọng

- Oái..đau. Em...em nào dám. Anh tha cho.

- Mày biết đây là bồ tao không? Gọi ai là con đ*?

Tay quản lí như trời trồng:

- Chị...thật ả? Trời ơi, em xin lỗi chị. Em có mắt như mù ả. Chị bỏ qua cho em

Minh buông tay ra, hấn ta vội vã chấp tay van xin nó tha thứ. Linh khẽ bước đến cạnh Nhật Minh, nó choàng tay hấn. Khẽ bịu môi:

- Bộ đầm hơn trăm ngàn đô của em bị dơ rồi anh à!

Ngay cả Nhật Minh còn phải rùng mình, đây là ai? Dương Cẩm Linh mà cũng thế này à? Hahaha. Rõ shock mà.

- Em yêu vậy...em muốn tính sao nào?

Soạt_nó khẽ tựa đầu vào vai Minh. Vừa cười đều vừa nói:

- Em ghét cái bar này rồi. Anh đánh sập nó cho em đi!

Một lời nói. Hai người cười khẩy. Tay quản lí mặt mày tái mét. Vội cúi đầu ỉ ỏi. Ai chứ Nguyễn Hoàng Nhật Minh, đánh sập cái bar này dễ hơn cả giết ruồi. Bao năm nay làm ăn yên ổn, có sao nay lại loạn vậy chứ?

- Anh...chị...tha cho tụi em. Em sai rồi. Em lạy anh chị.

Không gian phút chốc bị dồn vào bế tắc. Nhạc xập xình inh ỏi. Minh khẽ châm một điếu thuốc lá, hấn trầm ngâm đôi giây rồi đều giọng:

- Gọi thằng Shi đến cho tao!

.

.

.

***

Trong căn phòng chứa đồ nọ. Vermont nhanh nhẹn lộn người dậy.

Quá sức bất ngờ. Tên này mạnh đến như thế sao??? Nhỏ nhìn hấn, ánh mắt cả nhỏ và tên này đều sáng rực trong bóng tối. Là ai? Ra đòn mạnh mẽ quá, thật không tin, hấn vào được đây, nhân vật này là ai???

Chết tiệt, đúng là không đùa được, nhỏ đang có việc quan trọng kia mà, không còn thời gian nữa.

Vermont nhanh chóng bay về phía tên bị mặt, nhỏ vung dao chém soạt vào bụng hấn, tên đó cũng không vừa, hấn khẽ nghiêng người ra phía sao tránh ngay đường chém.

Vermont lại tiếp tục dùng dao đâm tới tấp về phía tên này. Nhanh như cắt, bàn tay nhỏ bị hấn chụp lấy. Theo đà, Vermont lấy tay còn lại nắm lấy tay của hấn, xoay người cũng thực hiện một cú Judo vật hấn ra phía sau(*)

(*) Đòn này nhìn cực dễ nhưng cũng cực khó, ai đã đọc Conan, ở tập 8. Ông Mori đã xài chiêu này rồi.

Thế nhưng, trước khi bị vật ngã xuống, tên bị mặt nọ tóm lấy tay Vermont, cả hai cùng nhào lộn xuống sàn.

Cốp, con dao lẫn bộ đàm của nhỏ rơi xuống đất. Hắn dành thế chủ động, lật người đè lên người nhỏ giữ lấy hai tay, đè mạnh xuống sàn. Vermont dùng sức vật lại, đến nhỏ đè hẳn ra sàn, thò tay với con dao muốn kết liễu hắn. Nhanh chóng bàn tay hắn tóm lấy vermonth, vật ngược lại nhỏ đè xuống. Nhỏ vẫn không vừa, dùng sức vật hẳn xuống lại, tất nhiên, tên này cũng chẳng chịu thua giằng co không thôi. Cả hai vật nhau đến tận 7 8 vòng, đến lúc chạm vào tường mới chịu dừng lại. Tên kia giành được thế trước tấn vermonth vào góc ghì chặt hai tay. Hắn còn quá mạnh, nhỏ thì bị lã người đi do mệt. Chỉ còn đôi chân. Vermont tung một đá vào hạ bộ bên dưới tên này. Thế nhưng, chưa kịp tung cước Karatedo sở trường, chân hắn nhanh nhẹn chặn đường ngang khoá chân nhỏ lại.

Quá sức lợi hại. Gì thế này, cứ như nhỏ biết Akido thì hẳn biết Judo. Nhỏ ở tam cấp thì hẳn tứ cấp không hơn không kém. Hắn lại là con trai, mạnh quá, nhỏ tiêu rồi.

Thời khắc ấy hai đôi mắt giao nhau như có tên bắn. Nhỏ nhìn hắn, vừa tức giận vừa bất lực.

Tên sát thủ nào đó vẫn rất bình tĩnh, hắn cố gắng tiết chế hơi thở một nhọc sau trận vật lộn vừa rồi. Nhìn nhỏ, ánh mắt vừa oán hận, vừa bi thương.

Dùng sức của nam nhi kéo hai tay Vermont lên đỉnh đầu nhỏ, dùng một tay sẵn chắc giữ lấy cả hai tay nhỏ bên trên, tay còn lại. Từ từ...kéo mạnh khăn bịt mắt của Vermont xuống. Hắn, cũng từ từ cởi bỏ khẩu trang đen ra.

Khung cửa kính, ánh trăng mập mờ khẽ chiếu rọi vào, khuôn mặt cô gái nọ phản chiếu mờ ảo qua ánh trăng. Nhỏ cũng cố gắng vươn đôi mắt lên nhìn cho rõ tên bịt mắt kia. Nhưng, bàn tay hắn nhanh chóng che đi đôi đồng tử của nhỏ.

Vy bất giác rùng mình, khoan đã, đôi tay sẵn chắc này, cảm giác sao quen thuộc???

- Anh...H..

Vy lấp bắp

"Tên sát thủ" nọ nhìn lấy Vy bằng đôi mắt buồn rười rượi. Không nhanh không chậm. Cậu cúi xuống. Khoá chặt đôi môi ấy bằng một nụ hôn.

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Mẹ Của Cha

Đêm càng chùng xuống, đêm nay trăng rất mờ. Gió thì cuồng cuộn, một không gian u uất.

Lòng người nhói đau, buốt giá từng cơn đến bi thiết.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng dồn dập, càng mãnh liệt.

Vy khẽ giãy giụa đôi tay bất lực bị ai đó ghì chặt, hô hấp khó khăn. Tại sao, lại gặp cậu trong tình trạng này?!

Hải khẽ hờ đôi mi rậm, cậu theo dõi những biểu hiện chống đối hiện rõ trên cơ mặt người yêu.

Nhận ra sự khó chịu từ Vy. Cậu cuối cùng cũng tha cho nhỏ, tách đôi môi rời khỏi đôi môi ấy. Cậu từ từ đứng dậy, nhìn cô gái đang ho sặc sụa, hít lấy hít để bầu không khí mà khẽ chau mày. Quay lưng đi đến nơi chất nhiều thùng carton chứa đầy sách để ngồi xuống.

Vy lập tức ngồi dậy, nhỏ dùng tay bịt chặt lấy đôi môi mình, thờ gáp.

-...anh...làm gì ở đây. Em..em chỉ là, có chuyện,...thực ra..à... hiệu trưởng trường này là mẹ nuôi em. Bà ấy nhờ em..à...lúc này...em nghĩ anh là trộm..nên...

Nhỏ ấp úng, cổ họng nóng ran...nói chuyện chẳng lọt nổi một câu trôi chảy. Khẽ xoay khuôn mặt vào bóng tối tránh ánh mắt dò xét từ cậu.

Hải nhìn Vy. Nhìn thật lâu, cậu chần chừ rồi cũng quyết định sải bước đến gần nhỏ hơn.

- Bao lâu nay, em vẫn chưa biết mệt? Anh thì...đã quá mệt mỗi khi cứ giả làm một thằng ngu mãi rồi Vy ạ!

Hải nhàn nhạt giọng. Nhìn đăm đăm người con gái trước mặt.

Vy giật nảy người. Nhỏ tròn mắt nhìn cậu. Cậu...biết rồi ư? Khi nào? Làm thế nào? Và tại sao???

"Có những chuyện, thực sự rất lạ kì. Nhỏ đã từng nghĩ, cứ giấu đi, giấu đến khi nào còn có thể giấu. Nghĩ đến những lúc cậu bắt gặp, cậu nghi ngờ, từng lời nguy biến phải như thế nào để thuyết phục cậu tin. Lo xa đến từng chút như vậy...thế mà...tại sao??? Ngay bây giờ...họ nhìn nhau, nhỏ chẳng thể nói một từ gì. Thật kì quặc. Nhỏ có cảm giác rằng, tất cả những lời nguy biến bây giờ là vô ích. Cậu...hình như chẳng còn chuyện nhỏ có thể giấu, ...cậu nhìn thấu cả rồi thì phải."

***

-Vermonth...Ver...Ver...Vy.

Giọng Angel gay gắt từ phòng truyền thanh. Nhỏ có vấn đề gì rồi thì phải.

- Không được phải qua giúp Vermonth thôi_cô gắng giọng toan đứng dậy.

- "Đừng Angel. Ngồi yên. Mày không được đi đâu cả." - Jenny thét lên qua tai nghe

- Nhưng...

- "Không được tự tiện rời bỏ vị trí. Đó là nơi duy nhất phát được tin cho mọi người. Mày mà đi thì ai sẽ truyền tin cho mọi người lúc cần đây hả." nàng quát

- Nhưng Vermonth. Mày không nghe nó đang gặp chuyện à??? Ai SHIT. Má nó...mày muốn tao khùng lên sao??? Nó mà gặp chuyện thì sao đâyyy??????

Cô la lớn. Mày mà là phòng cách âm. Ruột gan như đang bị ai đun nấu. Con Vy, nó gặp chuyện gì rồi, trời ơi!

Jen bấm chặt môi mình. Đến nhân cách thứ hai của Ngọc cũng nổi điên. Nhân cách thứ hai rất ít khi nổi nóng, nhưng nổi nóng rồi thì chẳng ai kiểm soát nổi.

- 'Mày đừng rồi. Để tao qua đó. Bình tĩnh lại đi.'

Jenny đáp. Để nàng đi. Nàng phải qua xem con bạn đang gặp chuyện gì. Tại sao giờ phút này lại gặp lắm chuyện xảy ra như thế chứ? Sur mẫu, Hexi mau đến đây đi. Những chuyện lãnh đạo đề xuất kế hoạch này đâu phải sở trường của nàng chứ???

Nghĩ rồi Jen quay người, gấp rút tìm con đường nhanh nhất để đi đến nơi của Vy.

Thế rồi, cánh tay cùi Jen bị ai đó nắm lấy từ phía sau. Jen giật mình, nàng ngẩng cao đầu lên. Còn có thể là ai ngoài...Kiệt!

- A...A...

Jen kêu lên.

Trent khẽ dùng tay còn lại xoa đầu cô người yêu trong bộ đồ gangster kẻ cưỡi hiên hiên. Chàng đáp:

- Vợ yêu đang rồi lắm đúng không. Đừng có khóc nha... Anh giúp em.

Nàng chẳng hiểu thứ gì. Chỉ biết há hốc mồm nhìn bạn trai mình. Phía chiếc hoa tai truyền tin với hai nhỏ cũng đột ngột vang lên tiếng nói bất ngờ từ Angel.

- "Jakling???"

***

Overnight bar. Căn phòng vip hạng sang phía bên trong và ngoài thực sự đối lập hoàn toàn.

Bên ngoài, hàng tá những con người đang dòm ngó và chỉ trỏ trước căn phòng, chả là, chủ của cái bar này_Shino vừa đến đây. Và theo như những người chứng kiến hoặc những kẻ không thấy nhưng vẫn cố bốc phét kể lại thì, ông chủ giàu có 27 tuổi, đến đây để dàn xếp vì đã lỡ thất kính với một nhân vật tầm cỡ thế giới đêm.

Bên trong căn phòng, hai nam một nữ. Shi ngồi đối diện với cặp trai gái nọ, lòng khẽ lo lắng. Mong người đối diện không làm gì mình.

Hall Biuler, ngồi nghiêng ngả trên chiếc ghế, ngồi cạnh là cô "bò" của hắn mà quản lí của Shi vừa mạo phạm

- Anh Hall, chỗ quen biết. Mong anh đừng chấp nhặt. Em còn làm ăn anh à.

Shi khẽ mở lời. Haller đối diện,vẫn tỉnh queo. Hắn khẽ khoắc vai "bò" mình, thì thào vào tai nó:

- Sao cung, em muốn thế nào?

Dương Cẩm Linh thúc nhẹ vào bụng Hall, diễn "sâu" quá rồi đồ đồ khôn. Hấn cười nham hiểm nhìn biểu hiện của nó.

Linh hơi hấn giọng rồi giả vờ nũng nịu:

- Ừm, người ta đã nói như vậy. Thôi tùy anh xử trí.

Nguyễn Hoàng Nhật Minh khẽ rợn da gà. Cái cô gái này, ngọt chết được mà, cả người muốn rạo rực lên được, suýt nữa không kiềm được, hấn hơi đỏ mặt.

Nhìn sang Shi, hấn đáp:

- Được...người của tao cũng nói vậy. Xem như bỏ qua.

- Ôi dào. Cảm ơn anh chị thông cảm, em sẽ dạy lại đàn em mình.

Shi bật cười vui mừng. May quá, Hall Biuler từ trước giờ nổi danh hống hách, cứ tưởng hấn giờ quán luôn ấy chứ...

- Nhưng mà Shi này.

Mình khẽ nói

- Dạ sao ạ? Có gì anh cứ nói.

Shino đáp

- Mày từng là đàn em tao. Anh mày từ trước tới giờ dù muốn thâu tóm địa bàn ở khu nào cũng chưa bao giờ phá mấy chỗ làm ăn ở địa điểm đó. Đúng không?

- Dạ đúng ạ. Em phải cảm ơn anh không kịp. Từ ngày anh làm chủ nơi này, em làm ăn còn tốt hơn trước.

Giọng Shino vô cùng cảm kích mà phân trần. Nghe vậy, môi Nhật Minh khẽ nhếch:

- ...như mày nói. Tao đã đối đãi rất tốt với mày. Vậy, theo mày dám nhúng mũi vào phá chuyện nhà của tao. Tội gì đây hả Shi?

- Anh...nói sao? Em hả? Làm gì có chứ?

-...bọn sát thủ đang ở Mai Sao là của mày đúng chứ?

Linh khẽ rót ly rượu vang. Đưa cho hấn đúng kiểu một em bồ yêu kiều. Mình đón lấy, nhấp một hơi hết sạch.

- Ô...anh nói gì sao em chả hiểu. Em kinh doanh đào tạo sát thủ. Người ta "mua" thì em "bán" thôi. Cái trường dờ hơi đó có liên quan đến anh ạ? Em điều tra rồi, nó chỉ là của một con mụ nhật nào đó...

"Rắc" chiếc ly vỡ tan ra. Ánh mắt Nguyễn Hoàng Nhật Minh tối sầm lại.

- Anh...anh...sao vậy? Em có nói gì sai anh chỉ bảo ạ??

Shi tái mặt. Nhìn theo chiếc ly bị hấn vứt xuống đất mà thót tim. Đã làm gì mạo phạm đến hấn chứ?

- Cái mụ Nhật tầm thường mà mày nói, ông già của tao phải gọi bà là MẸ đấy.

Shi nghe như tiếng sét qua tai. Cái gì??? Có lẽ nào...

- ...anh Hall...em..em..

Dương Cẩm Linh cũng khẽ chau mày. Hấn đang đóng kịch à? Chẳng phải hơi thái quá sao? Satomi là bà nội của hấn? Đùa à?

O.s

(Sorry các bạn ề. Cả ba tuần nay em lo vote cái lễ quốc tế có trai nhà em đi dự đến quên trời đất. Vote xong thì trai nhà em may mắn thắng giải luôn. Lo ăn mừng hết động này tới động khác, giờ mới up. Số mê trai nó khổ vậy đấy. Thông cảm nhe, trai là phải mê thôi, biết sao giờ. Hihihi)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Bàn Tay Trái

**

Một ngày thu đẹp trời của kì huấn luyện cách đây gần 2 năm trước. Ở hòn đảo Jeju của Đại Hàn Dân Quốc, tồn tại một căn cứ bí mật.

Biệt đội mang số thứ tự "1" được cử đến thực tập tại đây. Gồm 4 thành viên: Dương Cẩm Linh, Đặng Huỳnh Ngọc Vy, Hàn Duật Nhi và Lê Gia Bảo. Trái ngược với không khí yên bình, tươi mát của cảnh sắc bên ngoài, khu tầng hầm nằm bên dưới vách đá âm ỉ những tiếng quát nạt.

- Xin hãy cho em một cơ hội đi ạ, chúng ta không nên để chị Nhi mạo hiểm đi một mình.- Linh nắm chặt cổ tay mình, nó lấy hết can đảm để nói lên ý kiến mà tưởng chừng như tìm sắp rớt ra ngoài.

Dương Cẩm Linh lúc bấy giờ vừa sang 16 tuổi. Tính tình nhút nhát và rất dễ khóc. Đối với nó, mặc bộ quần áo quân ngũ trên người đã giống như một cực hình rồi.

- Cái gì? Hôm nay còn dám cãi lời tôi hả. Cái thân bẽ hoa không gãy như cô mà đòi cơ hội sao?

Lolina_ người phụ trách chỉ đạo đội la xối xả vào Linh. Nó giật thót cả người, lí nhí đáp lại.

- Nhưng chị Nhi vì em mà phải đi làm nhiệm vụ, em...em không muốn...để em đi với chị ấy.

- Ôi. Còn dám nhắc chuyện đó. Cô có tin mình ăn tát ngay bây giờ không?

Chị Lolina giận nổi gân xanh, giờ tay lên muốn ánh nó nhưng một cánh tay khác đã kịp chặn lại. Là Vy, nhỏ quát:

- Chị quá đáng lắm, dù gì cũng phải cho Linh nói lên ý kiến của mình chứ? Chị ngon chị dám đánh nó không? Thử coi!!!

Đặng Huỳnh Ngọc Vy sinh kém Linh 4 ngày. Sắp kết thúc cái tuổi 15 non nớt. Bản tính cực cần và cứng cỏi từ nhỏ đã có sẵn. Nhỏ không ngần ngại kéo Linh ra phía sau mình và nạt lại Lolina, bảo vệ một Dương Cẩm Linh yếu đuối.

- Cô...nói thì hay lắm. Cô nhìn bạn mình đi, sức vóc yếu ớt, cô ta trời gà còn không chặt mà đòi đi à.

- Nhưng...nhưng em...chị Nhi không thể vì em không nên thân mà phải đi một mình...

Nó vừa nói, nước mắt hơi tuông ra. Sợ sệt.

- Nín ngay. Là lỗi tại ai? Tôi đến đây để đào tạo sát thủ, cái thứ đồng đánh mít ướt như gì vậy. Cũng nhờ cô ông ọ gây chân nên con nhỏ rồi hơi kia mới bày đặt giúp đỡ. Phải làm việc để chuộc tội chứ.

-Nhưng làm một mình là quá nguy hiểm. Nhi là con gái, còn chưa có nhiều kĩ năng. Không nên để cô ấy đi một mình.

Giọng nam trầm cất lên. Là...Gia Bảo. Năm nay 20 tuổi. Trẻ trung lịch lãm. Hàn Duật Nhi, cô gái mà cậu yêu không thể để cô nguy hiểm.

- Gia Bảo, cả cậu cũng nói thế? Điện sao mà cho Dương Cẩm Linh đi hả. Mặt mũi tôi còn là gì đây???

- Vậy thì tôi sẽ đi theo Nhi. Không thể để cho cô ấy đi một mình. CHỊ CÒN KHÔNG CHẤP THUẬN???

Gia Bảo quát mạnh. Khiến Lolina suýt giật mình.

- Cậu...vậy cũng được!

Dương Cẩm Linh khẽ lau nước mắt. Cô quá vô dụng. Chẳng thể làm nên tích sự gì!!!

**

Sầm_Tiếng đóng cửa xe làm Linh giật thót tỉnh dậy. Nó vừa mơ về những ngày xưa cũ. Đã bao lâu rồi, cứ tưởng đã9 không nhớ đến con người trước kia của mình nữa.

- Xin lỗi. Tôi hơi mạnh tay, bộ cô đang ngủ à???

Nhật Minh vừa quay trở lại con ô tô. Tiếng đóng cửa có vẻ mạnh, hấn làm nó thức giấc sao??

- Sao rồi?

Nó không trả lời hấn mà chỉ hỏi hai chữ ngắn gọn. Minh hơi trề môi, hấn cũng không thèm chấp nó làm chi. Bật 1 điều thuốc rồi mới đáp:

- Tất nhiên là ok rồi. Tôi không rề rồn lắm đâu.

Hắn cười cười nói, cứ y như xia đều nó vì khinh thường hắn lúc này.

Nó không nói gì, bỗng bực mình khi nhớ lại cái thái độ vờ vả của hắn lúc ngồi trong kia, cái gì mà : "cung của anh, ra xe trước đi, chờ anh chút thôi rồi đêm nay anh là của cung(Tao trong sáng)." Biết là đóng cho nốt, nhưng có những cái RẤT KHÔNG CẦN THIẾT phải diễn, rõ là chơi khăm nó đây mà.

- Đừng nhìn tôi dữ vậy. Chúng còn lớn vồn khắp khu này lung tục. Ta phải ở yên trong xe ít nhất cả buổi tối đấy. Nên đừng làm không khí tệ thêm đi.

Nghe hắn nói vậy, nó chỉ hừ lạnh một hơi.

-Nếu ngồi lâu thì đập thuốc đi. Tôi rất ghét.

Nói rồi Linh cũng quay mặt đi. Minh nhìn nói hơi đơ. Xong lặng lẽ đập thuốc. Một thằng đàn ông cơ mà, không nên để một cô gái nào khó chịu về mình.

Tháo bộ đàm ra tắt rồi cho vào túi. Bộ đồ lúc này nó đã thay ra trong lúc chờ hắn, cho nên hiện giờ là bộ quần nó mặc từ lúc ở nhà đến trường.

Soạt. Hắn cũng chìa tay phải ra trước mặt nó, trên đó là "chiếc tai nghe không dây" nó đã đưa cho hắn.

- Trả cô.

Linh nhìn chăm chăm vào bàn tay kia. Không nhanh không chậm lấy lại đồ của mình.

Nếu để ý kĩ, có một điều sẽ khiến bạn vô cùng hiếu kì. Nguyễn Hoàng Nhật Minh lười dùng tay trái đến bất ngờ, lắm lúc bắt đất dĩ lắm hắn mới sử dụng. Ừm, hắn là Minh thuận tay phải. Nhưng có phải hắn quá "lạm dụng" rồi không? Bằng chứng là bây giờ, Linh thấy một điều rất lạ, Nguyễn Hoàng Nhật Minh ngồi bên trái Linh, chiếc tai nghe hắn cũng gắn bên tai trái. Nhưng từ việc lấy ra đến việc đưa cho nó đều dùng tay phải. Và khi này lúc cầm chiếc kính để đeo vào, là một lần hiếm có hắn dùng tai trái, nhưng lại để Dương Cẩm Linh bắt gặp và phát hiện điều bất ngờ này. Hơn thế nữa, trên đôi tay ấy còn có một "thứ" rất thú vị...

Có ai biết được rằng, chỉ vì nó, mà Dương Cẩm Linh đã tiết lộ thân phận mình để giúp hắn một cách mạo hiểm.

- Vì sao lại giúp tôi?

Hắn chột hỏi, đúng vậy, tại sao lại giúp hắn, sao lại nói cho hắn biết??? Đó là điều mà Minh đang rất thắc mắc. Dương Cẩm Linh thậm chí tránh hắn như hủi. Thế mà cô ta dễ dàng tiết lộ thân phận cho hắn như vậy. Rốt cuộc là tại sao?

Nó bất giác xoay người lại nhìn Minh, hắn cũng nhìn nó nhưng thái độ không bất cần như mọi hôm, lần này hắn thực sự rất tò mò. Hắn muốn nghe câu trả lời của nó.

- Dĩ nhiên tôi không thể giúp anh mà để mình công cốc.

Nó nhếch mép, cười đều một bên.

Ha, quả nhiên. Cô ta đúng là "Có qua mới có lại", dễ gì mà khi không lại vậy chứ?!

- Được thôi. Vậy thì giúp tôi thì cô được gì?

Hắn hỏi.

Và không nhanh không chậm, nó đáp lại:

- Cho tôi xem tay trái của anh!

...

...

-Jakling, anh...???

Minh Ngọc sững sờ nhìn Lâm, anh đứng tựa đầu bên cánh cửa, nhìn cô cười nhạt:

- Sao anh ở đây?

-Em đoán xem.

Môi anh khe khẽ, anh biết điều gì rồi chẳng? Phải rồi, nhìn nụ cười đó cô chắc chắn anh đã biết hết mọi chuyện.

-Nếu đã biết rồi...thì anh mau đi khỏi nơi này đi. Chúng đang tìm các anh đấy!!!.

Cô vội vàng bật dậy. Chạy lại chỗ anh nắm lấy bàn tay một cách gấp rút.

- Phi!

Nhìn điệu bộ lo lắng của cô dễ thương vô cùng.

- Sao anh cười?

Cô khó hiểu

-Đi theo anh!

-Ồ...???

Anh kéo cô trở vào phòng phát thanh không quên khoá trong.

-Anh, làm sao vậy???

Ngọc hỏi. Cô đang bị đờ. Anh tính làm gì đây???

-Chuyện của các quý cô đến đây là được rồi. Để bọn anh lo phần kết cho.

Minh Lâm cười lém lỉnh. Cô nhìn anh mà ngây ngốc. Bọn anh? Tứ vương..biết cả rồi sao???

...

...

...

- Anh nói cái gì??- nàng hét lớn dữ dội

Thảo My ngồi trên mái nhà của tầng thượng cạnh Kiệt. Sau khi nghe chàng thuật lại vài chuyện mà lòng bùng hết cả tai.

- Ấy ấy ngà bây giờ.

Kiệt đưa tay ra phía sau lưng My dè chừng. Cứ sợ cô loi nhoi mà bật ngựa té thì khổ

-Anh...anh...bọn anh biết sạch rồi á??? Khi nào???

- Em bình tĩnh đi rồi anh nói.

Chàng đáp

My khẽ điều chỉnh lại hơi thở. Phù, nhỏ thở hắt ra.

- Anh nói đi.

Nàng chậm rãi nói.

Kiệt khẽ cười cười, xoa đầu My. Chàng nhớ lại chuyện lúc nãy ở tiệc.

"

Chiếc bàn đứng nơi có 2 chàng trai đẹp như hoa khiến bao cô gái mê mết. Chính là Lâm và Kiệt.

- Lâm à, tao nghe có tiếng sủng ổng.

Kiệt nhếch miệng, chàng thân nhiên uống cạn ly soda lạnh.

- Hải đâu rồi???

Anh lạnh lùng hỏi. Dường như cũng đã cảm nhận được điều gì đó.

- Nó bảo ồn ào. Chắc đi loanh quanh rồi.

Không chần chờ anh nhấn máy gọi cho cậu:

- Hải, đang ở đâu.

"Tao cũng định gọi đây. Có gì đó hay ho lắm này." Đầu dây bên kia giọng cậu trầm hẳn

- Mà cũng tiếng thấy súng à?

"Ừ, hơn cả nghe. Tao đang ở tầng thực kí túc xá cũ đây. Từ trên này thấy được rất nhiều thứ. Tiếng súng hình như nghe ở bên ngoài trường thì phải."

- Thế mà đã thấy gì?

"...nói sao ta??? My và Ngọc đang rất vội đi đâu đó. Khi hai đứa vừa đi được ít phút, bây giờ tao lại thấy cả bầy chuột đang trèo tường vào. Có thể bọn này và bọn bên ngoài là cùng bọn."

-...

Lâm nghe xong thì khẽ nhủ mà. Chuyện gì đây???

Ngắt kết nối với Hải. Anh chuyển số nhanh chóng gọi một cuộc gọi khác.

- Len, bên ngoài có việc gì???

"Ồ anh Jakl, anh đúng là hay thật, sao anh biết có chuyện thế??" Giọng một thằng nhóc con vang lên

- Trả lời anh ngay!

- "À...ờ, khủng bố hay sao á anh oi. Em đang đóng cửa tiệm rồi tự nhiên tiếng súng rần rộ vang lên. Máy con xe dưới đường bị bao vây hết rồi. Em sợ quá gọi ngay cảnh sát. Giờ em đang ở ngoài ban công, quay lại vụ này chờ cảnh sát đến đưa họ làm bằng chứng..."

- Mà lớn gan quá nhỉ, không sợ chết à?

- "Haha anh này đùa, em sợ chết bỏ mẹ ra ấy. Chỉ là...tụi nó không làm gì những tiệm quán quanh đoạn đường cả. Chỉ có đám ô tô đến Mai Sao là bị chặn lại thôi. Kể cũng tò mò, đứa nào bước ra chúng nó cũng bắn."

- Không cướp bóc gì à?

- "Em thấy chúng giống tìm người hơn. Xe nào không ra thì chúng liền dọa rồi lục soát. Ồ, Hình như con siêu xe của anh Minh cũng ở dưới đó nè"

-Sao???

- "Đúng rồi nè, trời ơi chết ảnh rồi...tụi nó vây quanh xe ảnh kia."

- ...má.

Anh chửi thề. Rốt cuộc là sao??? Chuyện gì đây?

- "Ồ...khoan,khoan. Chị Linh, trong xe đó không phải anh Minh. Chị Linh kia. "

Cái gì?? Linh hả. Nó làm gì ở đó, chiếc xe của thằng Minh đang dừng, anh nhớ không nhầm là hàng độc nhất vô nhị. Con Linh moi đâu ra chiếc y hệt vậy??? Chẳng lẽ, chúng nó đi cùng nhau???

"Ồ...woa...ôi trời ơi."

- Lại gì nữa à???

"Chị Linh, chị ấy đạp thẳng to kia ra khỏi xe kia...con xe quay đầu bỏ chạy rồi. Bà này coi vậy dữ ghê ta!"

Tiếng thằng Len chủ nhà hàng đối diện Mai Sao trầm trở.

Lâm khẽ cau mày...anh quay sang hỏi Kiệt:

- Vy đâu???

Kiệt khẽ nhìn quanh rồi nói:

- Không thấy đâu cả.

Hải nói Ngọc và My vội vã đi đâu đó. Vy giờ cũng mất dạng. Linh thì...thế là thế nào???

- Có khi nào...

Kiệt đang ngộ ra điều gì đó. Đúng lúc đấy, anh lại nhận được tin nhắn của Nhật Minh: Tứ Vương bại lộ.

"

...

...

- Chuyện là vậy.

Chàng vừa nói vừa xoa đầu My.

- Ra vậy...thế người đang ở cùng Vy là anh Hải à???- Nàng thờ phào nhẹ nhõm- Nhưng sao bọn anh biết được kế hoạch của ba tụi em???

- Anh lên theo em từ nãy giờ. Nghe hết mà~~

- Á anh là ma hả. Đi theo khi nào vậy?

- Chuyện này thằng Minh lo êm cả rồi. Tối nay đừng về nhà. Thằng Hải muốn giải quyết mọi chuyện với con Vy. Để chúng nó riêng tư đi!!!

Chàng cốc vào đầu nàng. My lại bĩu môi.

- Anh thật...đau lắm đó!

***

Phòng phát thanh, Ngọc yên lặng nghe cuộc đối thoại của My và Kiệt rồi tự hiểu ra mọi chuyện. Rồi đến một lúc nào đó lặng lẽ tắt máy.

Cô ngước lên nhìn Lâm đang nhìn mình cười cười. Cô cũng méo mặt. Thế đó!

-Anh Minh giải quyết bằng cách nào???

- Miwa điều tra lai lịch bọn,sát thủ đó rồi gửi cho Minh. Có người thuê chúng làm vậy. Minh và Linh đến đó giải quyết rồi. Chúng đang rút dần. Yên tâm đi.

Anh trình bày

- Các anh thật tình, nếu biết rồi thì thôi đi. Các anh làm vậy là gọn rồi. Nói với anh Hải làm gì? Vy biết tính sao ạ???

Lâm nhìn cô. Anh nên nói sao cho cô hiểu đây.

- Em nghĩ Hải không biết Vy là ai sao?

- Cái gì??? Chẳng lẽ anh ấy biết ư?

Ngọc nghi hoặc

- Thằng Hải không đơn giản như bề ngoài.

-...dù sao,cũng mong cho Vy ổn.

Cô thở dài

...

***

Minh đưa bàn tay trái ra trước mặt Dương Cẩm Linh. Quả nhiên, trên ngón cái có xăm hai chữ "Rella & H". Lúc này nó không có nhâm!!!

- Cô tò mò gì về nó???

Hắn như nghi hoặc. Mắt nó vẫn dán chặt vào cụm từ kia. Hai hàm răng khê nghiền thật sâu. Lâu rồi nó mới thấy lại cụm từ này. Cuối cùng... nó đã gặp.

- Con dao bạc!

Nó găng giọng.

Nguyễn Hoàng Nhật Minh khẽ đơ người.

- Cô...

- Anh là gì của con dao bạc??? Nói mau!!!

Ánh mắt sắc lạnh của Linh gào lên. Bàn tay không tự chủ vươn tới nắm cổ Minh.

- Nè. Cô điên hả???

Hắn tức giận tròn mắt, hất Linh ra khỏi người mình. Cô gái này....cô ta sao vậy???

- Anh, mau nói tại sao anh lại có hình xăm này???

Nó như điên lên mà thét lớn. Thái độ rất không bình tĩnh. Ánh mắt như có thể giết chết bất kì ai.

Minh nhìn Linh. Hắn nên nói cái gì bây giờ đây. Nhìn cô ta không ổn chút nào.

- Tôi từng là thành viên Rella-H của Pháp. Có vấn đề gì?

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Rellah

"Rella_H", nếu là một người Châu Á, có thể đây là một cụm từ khá xa lạ với bạn. Nhưng ở một Châu Lục khác, chính xác là cái châu lục có sự tồn tại của nước Pháp(Châu Âu), nó khá là phổ biến. Là tên của một băng nhóm chuyên buôn lậu có tiếng ở Pháp.

Người đứng đầu băng nhóm khét tiếng ấy luôn được biết đến với cái tên Silver Dagger(SD)_Con Dao Bạc.

Người ta chỉ truyền tai nhau rằng Con Dao Bạc là một thanh niên người Châu Á, ngoài ra danh tính cũng như diện mạo của hắn thì chưa bao giờ được tiết lộ.

Chỉ với một năm thành lập nhóm, Rella&H trở nên vô cùng lớn mạnh bởi dường như kẻ cầm đầu Con Dao Bạc ấy thực sự rất có tài năng. Ngay cả vương quốc ngầm của Mark Biuler còn phải nhượng bộ hắn vài phần. Phải nói là từ ngày có SD và Rella, những mặt hàng kinh doanh như súng đạn, vũ khí, tập đoàn xuyên quốc tế SAT và DBL đều bị giảm đi ba phần.

Mark Biuler không cảm thấy khó chịu về điều đó, nếu SD kia thực sự có tài thì cậu ta hoàn toàn xứng đáng với mớ thành công đó. Chỉ là...tuổi trẻ tài cao, mà càng tài thì sự tự cao chẳng thể nào ít.

Hai lần, đã hai lần trong tháng băng nhóm mới nổi đó ngang nhiên hất tay trên những mối làm ăn của DBL. Đối với những tay anh chị trong giang hồ, hàng động này đúng thật là quá quắc. Con Dao Bạc tuyên bố muốn xưng vương một cõi, hắn thực sự rất tự tin vào bản lĩnh của bản thân.

Hắn có đủ bản lĩnh, địa vị, tiền tiêu xài cả đời không hết. Chỉ có điều năng lực mà hắn có không biết là từ đâu nhưng...nó thực sự không tầm thường chút nào. Đã bao lần các thế lực thù địch có ý định sát hại nhưng tất cả đều thất bại.

Cuối cùng, vì không chịu được tính ngạo mạn của Con Dao Bạc, các thế lực đã hợp tác lại, đồng loạt xin Mark Biuler ra tay giải quyết hắn ta. Mark Biuler đã đồng ý.

Đương nhiên đối với Mark, sát thủ hàng đầu của thế giới, chưa ai có thể thắng được. Con Dao Bạc và Rella-H bị dẹp gọn trong 1 tháng sau đó. SD không rõ là còn sống hay đã chết. Có người nói, sát thủ của Mark đưa một thanh niên nghi ngờ là Con Dao Bạc vào một toà nhà, tiếp theo đó chàng sát thủ bỏ đi, cậu thanh niên không thấy trở ra, toà nhà kia nổ tung trong đêm. Có đúng là hắn đã chết??? Nhưng việc tồn tại của SD bây giờ chẳng còn quan trọng nữa rồi. Bởi vì, Rella đã về tay Biuler. Biuler đã giữ đúng lời hứa với cộng đồng ngầm, DBL và SAT ngày càng nâng cao uy tín.

Chỉ có điều, sự tồn tại của Con Dao Bạc cũng cùng lúc biến thành lẽ sống của một cô gái. Cô gái ấy ngày đêm vật lộn với nỗi đau. Cô lột xác từ một thiên thần trở thành ác quỷ giết người không gớm tay. Cả cuộc đời còn lại của Dương Cẩm Linh, chỉ ước một ngày nào đó, tự tay mình có thể cầm một thanh kiếm, đâm vào tim của kẻ có tên Con Dao Bạc.

-Anh trả lời cho rõ, anh có liên hệ gì với hắn?

Giọng nói khô khốc của Dương Cẩm Linh phát ra khuấy động của một vùng trời.

Chiếc ô tô đậu ngoài bãi biển, sóng dạt vào bờ êm êm.

Đã 3h sáng. Cách đó một tiếng trước, nó đã phát điên lên với Nguyễn Hoàng Nhật Minh khi hắn cho nó xem hình xăm trên tay hắn. Đến nỗi nó đã lôi Minh ra khỏi xe, không ngừng tấn công, nếu hắn lơ là, chắc đã bị thương thật rồi:

- Nhờ cô mà chúng ta bị phát hiện ra lần nữa đó, hỏi chuyện một cách bình thường tôi sẽ trả lời. Sao cô như con ch* điên thế hả?!

Ngặt Minh gầm lên, Dương Cẩm Linh có tiền án bệnh trầm cảm hắn đã biết, nhưng hắn chưa hề biết nó còn bị tâm thần lúc thì như bị câm, lúc lại la lối mất kiểm soát như vậy!

Crắc, nó bóp chặt đôi tay mình. Những chiếc móng đâm vào da chảy máu. Ngậm chặt môi, nó phải bình tĩnh lại, xuống đi nào Hexi. Hãy để Dương Cẩm Linh quyết đoán và mạnh mẽ hỏi chuyện hắn.

- Anh trả lời tôi đi. Làm, on, SD đang ở đâu?

Chất giọng nó run run

- ...tại sao cô muốn biết về hắn?

Minh thần thờ không trả lời mà còn hỏi lại. Mất hắn đánh lên ôi tay của nó ánh nhìn có chút bất ngờ. Đôi tay đầy vết xước mà nó tự tạo ra. Đây...chắc hẳn không phải là Dương Cẩm Linh hắn biết. Không thể nào!

- Anh trả lời đi được không???

Nó hăng giọng quát. Sao hắn lại lòi thôi thế không biết. Trả lời nó thì hắn chết à?!

- Cô từ từ đã chứ,...thì hắn từng là thủ lĩnh của Rella chứ gì nữa?

Hắn có chút bối rối khi nó bỗng nhiên quát nữa. Sao lại tìm SD bất chấp như vậy???

- Anh từng ở Rella à? Bây giờ SD đang ở đâu hãy cho tôi biết...

Nó nhìn Minh. Một sự kiên định mạnh mẽ có hơi điên loạn đang nhìn chằm chằm hắn.

- Tại sao?? Sao tôi phải kể về SD cho cô chứ?

- Anh chỉ cần cho biết. Tôi muốn tính nợ với hắn.

- Cô, sao lại trở nên mất bình tĩnh như vậy?? Cô có thù với SD à?

Nó thở gấp nặng nề.

- ...cứ kệ tôi.

- Cô ổn không đó?

- Shit. Sao anh nói nhiều vậy? Kể cho tôi nghe về hắn!

Linh gay gắt. Minh đờ người. Sao trông nó chẳng ổn một chút nào. Nhưng như đã hứa, hắn phải nói cho nó nghe.

- ... SD cầm đầu Rella&H hơn một năm. Là...một kẻ ngông cuồng tự cao. Có thể giết người nếu như thấy chán. Và...bị Biuler "đẹp loạn" sau một tháng kế tiếp!

- ...hắn, đã chết chưa?

Nó hỏi

Minh bỗng khựng lại. Khẽ nhìn nó một lần nữa.

-...cô có thể hiểu là đã chết rồi!

- Có thể hiểu? Ý anh là gì?

Linh nhú mày.

-...thì...hắn bây giờ còn sống hay không chả quan trọng nữa. Rella bị giải tán. SD giờ là một hư danh. Con Dao Bạc chắc chắn đã "chết" rồi.

- Ý anh...nghĩa là có thể hắn còn sống nhưng danh tiếng và địa vị đã chết?

- Có thể hiểu như vậy!

Không gian lại trôi. Nó bỗng im lặng, hắn cũng chẳng nói thêm.

- Nhảm nhí. Vậy tội lỗi hắn đã gây ra...thì sao?

Nói nhếch miệng

Mình cứng đờ tay chân, chất giọng nó như run lên. Nó hận SD đến vậy sao?

- SD...đã làm gì cô? Sao lại hận hắn?

Mình hỏi, hắn biết, mình không có quyền hỏi điều này. Nhưng hắn thực sự đang rất thất vọng.

- "...đã làm...gì...đã làm gì..."

Môi nó khẽ bập bẹ. Từng mảng mí mắt dần dần sụp xuống. Duật Nhi, nó thấy chị... nụ cười quen thuộc...mái tóc dài...chị nhìn nó, ánh nhìn vô cùng âu yếm..

- Hắn giết chết một Dương Cẩm Linh.

Nhật Minh giật thót tim. Cái gì??? Là sao???

- ...cô, thế là sao???

Cánh cửa chiếc ô tô trên biển bật mở. Bóng dáng cô gái nhỏ nhún nhảy ra khỏi xe.

Nó chạy, lao ngay ra biển. Ông trời vốn bất công như vậy à?

Mình hoang mang nhìn Linh. Nó đang dần đi xa ra biển. Đồ khủng khiếp, sóng đang to như vậy mà. Hắn nhanh chóng lao ra khỏi con xe.

- Đây. Dương Cẩm Linh!!! Cô làm gì vậy. Muốn chết à????

Mình quát lớn.

Đầu óc nó hiện giờ thật sự sáo rỗng. Nó vẫn tiến ra xa bờ. Nước sắp đến cổ, vẫn không dừng lại. Nước mắt từ đâu rơi lã chã. Hôm nay, lần khóc đầu tiên của Dương Cẩm Linh kể từ ngày đó.

Nó nhắm mắt. Buông tay theo dòng nước...

- Con...khùng này... Cô ta làm gì vậy???

Mình trân người lại, nhìn nó chìm dần xuống dòng biển xa. Ai đó giải thích hắn hiểu, Dương Cẩm Linh, đang bị sao vậy? Cô ta của vài tiếng trước và bây giờ, không thể là cùng một người được.

Dòng nước lạnh và mặn nhấm chìm Linh. Nó buông thõng đôi tay vô lực. Có phải, nó chết đi rồi, nó sẽ gặp được chị ở thiên đường. Không, hoặc địa ngục cũng được.

Nó dần lịm đi trong nước. Bàn ai ó to lớn giữ nó lại tay kéo nó lại. Lôi Linh ngược dòng nước vào bờ.

- Vào bờ. Cô chết bây giờ.

Mình thét. Vô ích nhưng hắn vẫn la lên như vậy???

- Để...tôi chết đi...

- Cô...con khủng này...ơ...

Mình tức giận nắm hai vai nó. Người nó lạnh toát, hết như cái xác vô hồn.

Linh nhìn hắn. Mắt nó mờ nhạt dần rồi ngã quỵ.

Nó nghe hắn gọi tên nó "Dương Cẩm Linh".

Mình trở nên hoang mang vô cùng.

Con Dao Bạc, là ai ngoài Nguyễn Hoàng Nhật Minh? Quá khứ, hần đã làm gì với nó??? Ai đó hãy đã thông đầu óc mụ mị này. Nó...là ai chứ???

- Tôi...đã từng làm gì em?

Giờ vì vu thối. Lạnh!

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Bản Chất

*Góc xàm ngôn của Oanh Shin

(Lướt đến * để vào truyện nếu bạn không thích đọc những lời lảm cmm nhảm của Thúy Oanh. Còn nếu cảm thấy mình đủ XÂM để tiếp thu mấy lời xàm cmm ngôn dưới này thì hãy đọc nhé!)

Đầu tiên. Mấy thím đừng hoang mang nha. TTSQ có cái kết từ rất lâu rồi. Chỉ là cái tốc độ up chap của tuổi luôn ở nút con ốc sên. Vì vậy, DROP TRUYỆN VÍ BÍ Ý TƯỢNG không bao giờ xảy ra, đôi khi vì bận học, tuổi ngưng vài tuần là cùng. Thiệt tình cũng áy náy hết sức. Truyện đầu tay, tíf cũ, không có gì quá nổi bậc còn viết lâu nữa-_-.

Như vậy đi, trong hè này, cứ đứng một tuần sẽ có 2 chương. Mong là truyện sẽ kết thúc trong hè luôn. Không nói trước thời gian nhưng sau TTSQ tuổi sẽ quay qua hoàn nốt THẦN TƯỢNG ÂM NHẠC, ủng hộ nha!!! "Truy Tìm nàng Vampire" chỉ là một chút ý tưởng kết hợp sau khi đọc xong bộ My friendboy is a vampire và bộ anime Vampire knight thôi, rãnh mới viết(chưa bao giờ là rãnh).

À. Có chuyện. Nói thì không ai tin nhưng lớp 3 tuổi có lẽ đại đọc mấy bộ 18+ của chị(×_×), và nói thiệt, tuổi nghiện thể loại đó đã man lun, trong tuổi mấu H hơi bị cao (đừng thất vọng nhé, tác giả không phải loại chong sáng). Hôm qua tình cờ lục lại đồng truyện đó, nhớ ghê thời tuổi còn mơ mộng^^ (À ở. Lớp chúng bây còn coi trường đi chơi thì ta đã mơ mộng yêu đương nhăng nhít rồi. Còn cấp 2 trong lúc tụi nó thích nhau rần rần ấy, thì tao bắt đầu yêu đơn phương một thằng, nói sao ta, nó XẤU, nó HIỀN, nó MẬP, nhưng nó tốt bụng. Đến ta còn không tin ta đơn phương nó, ta cũng xềnh xềnh chứ bộ(-_-). Rồi đến cấp 3, ngta nói tình cấp3 nó đẹp lắm, chúng nó quen ứng kiểu chính chắn ấy, thì tao...thấy nhạt tuếch, tao còn thấy chúng nó xàm lông nữa. Haizz, sống như bà già.) Hềm, vì cái chiến klq trên, thông báo luôn, sắp đến lúc bỏ chút 17+ vào TTSQ-_- . Định hỏi coi mấy chị em mình có thích không. Nhớ cmt nhé!

(Chia sẻ klq tí, hôm dài đu trai, mua album,...mà cạn tiền, chỉ vì muốn đi cái công viên Đầm Sen gần tịt mà mama quá khó. Lần đầu tiên tự nỗ lực kiếm tiền đi. Từ làm thêm tại nhà đến bán online, ctv,...2 tuần rồi mà chẳng được bao nhiêu. Đúng là làm rồi mới biết, kiếm tiền quá vất vả.) Hãy quý trọng đồng tiền hơn chứ đừng như tuổi nhaaa mấy nàng!

Thôi thôi.

Không nhảm nữa. Vào truyện:

*

Tồn tại trong mỗi con người ta, thế nào gọi là bản chất? Sống gần 20 năm trên đời này, lần đầu tiên Nguyễn Hoàng Nhật Minh được chiêm ngưỡng con người thật sự của Dương Cẩm Linh. Đúng, là con người thật sự. Nó không hề cứng rắn, không hề vô cảm, như vẻ bề ngoài.

Tiếng những con moto chạy qua trên kia. Hình như là bọn đuổi theo hần và nó từ đầu. Đám người của Shi đã rút rồi mà? Xem ra chúng không phải người từ Overgihl.

Mình định thần lại. Hần bế thốc nó lên, vào bờ. Những con xe kia đang dần chạy lại gần bờ biển. Xem ra chúng vẫn đang đi tìm à? Chết tiệt.

Đặt Linh vào ghế phụ. Hần nhanh chóng cho quay đầu xe phóng đi.

Con ô tô sang trọng vẫn chạy phăng phăng dưới lòng thành phố. Đường xá vắng tanh, lòng người cô quạnh.

Đầu óc Minh gần như là trống rỗng. Hần...nên làm thế nào? Hần tự hỏi bản thân mình, đã làm gì nó.

Con xe tấp vào con hẻm nhỏ, những chiếc moto phía sau vừa rẽ cua nên không hề hay biết, cứ thế mà chạy qua.

Hần thờ phào, cắt đuôi được rồi. Hần lại quay sang nhìn con người bên cạnh mình với đôi mắt chứa chút sự quan tâm và bối rối. Quần áo hần ướt, và nó

cũng vậy.

Tạm cởi chiếc áo somi lướt nhẹ mùi biển mặn, Minh ném ra ghế sau. Hân hơi chồm người sang phía nó, khẽ lay;

- Dương Cẩm Linh, tỉnh lại đi. Dương Cẩm Linh!

Dùng tay vỗ vỗ vào má nó, vô dụng. Linh co ro thân người lại. Bộ đồ mỏng dính lại ướt át. Đuôi tóc dài dính nước ôm lấy chiếc cổ nhỏ. Hình ảnh đó, bỗng khiến trái tim Nhật Minh bị loạn nhịp. Gì đây??? Cái cảm giác này? Hân đang bị "rụng rinh" bởi con chuột ướt mặt.

Đây không phải lần đầu tiên Minh bắt gặp hình ảnh này của nó. Lần trước, lúc gặp nó trên ngọn đồi vào đêm mưa, Nguyễn Hoàng Nhật Minh cũng đã bắt gặp một Dương Cẩm Linh "chuột lột" xin đi nhờ xe mình. Nhưng, lần này quá khác biệt, cái cảm giác của hân về con người kia chỉ đơn giản dừng lại ở hai chữ "tò mò" không hơn. Linh lạnh lùng và bí ẩn hết như một nhân vật chính trong bộ truyện hành động nào đó. Đôi khi hân còn thấy nó thú vị, không biết những lần tỉnh cờ hay cố ý bắt gặp những cú điện thoại lạ của Linh, càng làm hân thêm thích thú. Cô gái sắt thép nhất mà hân từng gặp.

Nhưng bây giờ, đây là ai? Rõ không phải là con người kia. Cô gái này quá yếu ớt. Nhìn vào chỉ cảm thấy muốn che chở và bảo vệ. Hân đúng là điên rồi khi phát hiện bàn tay mình đang vô thức vén những sợi tóc ướt ra khỏi gương mặt kia.

Minh ngậy người, xương quai hàm cao con gái nhìn bằng góc nghiêng, mới đẹp làm sao.

- Mày điên rồi Nhật Minh.

Hân gằn giọng và xoay người đi. Nhìn cái gì thế này?! Sao lại làm vậy với cô ta? Người mà bây giờ dường như thù hân tận xương tủy. Chỉ vì nghe tin SD chưa chết, đã không kiềm được tới mức mất kiểm soát.

Lấy con iphone để gần volang lên. Đẩy cửa bước ra khỏi xe. Minh bấm vội một dãy số gọi đi.

- "Nghe."

Chất giọng trầm ấm của Minh Lâm vang lên

- ...đang ở cùng Ngọc à?

Hân hỏi

- "Có gì sao? Linh và mày ổn chứ?"

- Tao ổn. Chỉ là...cô em nhỏ của mày...

Minh hơi lấp lửng

- "Nó sao?"

-... có vài chuyện muốn hỏi rõ về cô em của mày đây.

- "Chuyện gì?"

Lâm hỏi

Minh liếc mắt vào trong xe. Hân muốn chắc chắn rằng nó vẫn chưa tỉnh. Không thể nghe được điều mà hân định nói:

- Con Dao Bạc này, đã đắc tội gì với Dương Cẩm Linh sao?

Hân vừa dứt lời, Lâm cảm thấy chân tay mình hơi co giật, đầu anh khẽ choáng váng. Những thước phim cũ bắt đầu tua ngược trong trí nhớ.

***

Villa SAT.

Một buổi sớm đầy nắng.

Vy khẽ cựa người, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào. Lạ thật, hình như có chút cảm giác không quen. Eo nhỏ, đang bị trói chặt bởi thứ gì đó, chặt cứng.

Lờ mờ mở đôi mắt to. Ô. Cái trần nhà này, không lạ nhưng...đâu phải là trần phòng của nhỏ. Là trần phòng của cậu mà!!!

Lúc này, Vy mới cảm nhận được chút gì đó bất ổn. Xoay mặt sang bên phải. Vinh Hải nằm cạnh hai tay ôm chặt Vy, đôi đồng tử dài đẹp dán chặt lên người nhỏ, soi mói từng điểm một.

- A..nh...

Vy lấp bắp. Thế này là thế nào?!

Ngay lập tức, nhỏ bật người dậy nhưng bị cậu ôm chặt hơn vào người.

- Năm yên.

Cậu nói. Vùi khuôn mặt Vy vào khuôn ngực rắn chắc.

- Hải à...

Nhỏ khá bất ngờ.

Hôm qua chuyện gì đã xảy ra sau đó. Nhỏ đã tưởng tượng chuyện sẽ kinh hoàng đến mức nào, thế mà... tối qua, cậu chỉ mắng, cậu trách, sao lại giấu, sao lại khiến cậu lo, khiến cậu sợ, sợ rằng bạn gái cậu bị tổn thương. Đại loại vậy, Hải càng nói, Vy càng thối, cậu chẳng những không ghê tởm hay thất vọng, cậu chỉ lo cho nhỏ, con người này, làm Vy cảm động khôn xiết. Rồi cậu ôm Vy, hình như cũng ôm chặt như bây giờ, nhỏ khóc, khóc rất nhiều. Cả hai đã ôm nhau, trò chuyện suốt đêm. Đến lúc ngủ liệm đi từ khi nào không rõ nữa.

-...sau này, đừng giấu anh chuyện gì nữa.

Cậu khẽ khàn giọng

- Em xin lỗi.

- Ngốc!

Vy bặm môi. Nhỏ cũng choàng tay ôm lại cậu. Hải kéo chân cao hơn cho lca hai.

Chuyện chỉ có vậy. Đừng hỏi vì sao cậu không giận Vy. Nếu như thực sự ghê tởm hay giận hờn Vy, thì chuyện như vậy phải xảy ra từ lúc cậu phát hiện ra mới đúng. Nhìn người con gái mình yêu lúc nào cũng phập phồng lo sợ che giấu cậu đến buồn cười. Là cậu thấy Vy muốn giấu, nên cậu cũng làm lơ để nhỏ giấu. Còn nói đến tối qua, chỉ là cậu lo, lo cho nhỏ, sợ cô gái này bị tổn hại về cả thể xác hay tinh thần. Hải dường như nhận rằng, cậu yêu Vy đã rất sâu đậm.

- Anh!

Chiếc đầu Vy dụi dụi vào ngực cậu.

- Hả?

- Anh hết giận thật đúng không?

- Anh hết giận. Vậy...chút mình đi trung tâm mua sắm nhé?

-...

- Đi nhé. Em muốn mua vài thứ. Nha~~

Giọng nhỏ vang nài. Hải ngán ngẩm.

- No. Anh không đi.

- Sao vậy? Đã hết giận rồi mà.

- ...

- Thôi. Đi mà...

Cậu im lặng. Không thèm đáp lời.

-Anh ơi. Anh...

Cậu không thèm đếm xỉa gì đến Vy. Nhỏ vội vàng trời đầu lên. Hải nhắm mắt lìm đim. Gì đây, già bộ ngủ à? Vy cúi:

- Anh. Tỉnh bơ đẹp em hả???

-...

-ANH!

Vy hét.

Hải nhăn mặt.

- Anh mệt. Im cho anh ngủ đi.

- Ồ hay. Mệt mệt cái gì? Bơ em à? Chán em rồi à? Trả lời đi? Bơ em vậy anh nhắm sổng thọ không??? Anh!!!

- Em lảm lòi quá~~

Hải nhạ dài câu nói.

Nhỏ tức điên máu. Thái độ gì đây? Bực tức hất tay cậu ra. Tung chăn bật dậy.

- Anh nằm đó một mình đi. Hứ!!

Vy đổi. Được rồi. Thích ngủ thì chiều. Nhỏ đi về phòng cho rồi.

Bỗng, Phịch.

- Á.

Bàn tay to nhanh như chớp tóm chặt lấy cánh tay thon dài dè Vy xuống giường.

Vy mắt đà ngã phịch lại xuống đệm. Hải nhanh chóng lật người dè lên người nhỏ. Hai tay giữ hai tay, hai chân kẹp hai chân.

Vy sừng sốt. Mở to đôi mắt nhìn cậu.

-..a..nh..

Vy lấp bắp.

Hải áp khuôn mặt mình gần nhỏ hơn. Ánh mắt mê hoặc nhìn Vy.

- Sao em phiền phức quá vậy?

Cậu gần giọng. Không để Vy có cơ hội phản ứng. Bờ môi kia đã nhanh chóng tấn công vào bờ môi của Vy. Không hề dịu dàng như mọi khi. Môi Hải tấn công mạnh bạo. Khuấy đảo khoan miệng nhỏ xinh. Vy ngớ người. Tay khê vùng vẫy kháng cự, nhưng chúng đã bị bàn tay người bên trên giữ chặt.

Chiếc lưỡi điêu luyện đảo từng ngõ ngách. Nó khiến đầu óc Vy mù mị. Nhỏ từ từ...cũng tiếp nhận nụ hôn cháy bỏng từ cậu.

Bàn tay không kháng cự nữa. Cậu rời đôi môi Vy, khê mở mắt nhìn nhỏ đầy âu yếm. Cuối người cắn lên vành tay xinh. Vy bất giác rùng mình. Hải hít hà chiếc cổ trắng ngần. Mắt tự chủ hôn mạnh lên đó một cái.

Vy lập tức né đầu sang một bên. Giọng nghiêm nghị

- Hành động vượt quá tuổi vị thành niên.

- Anh sắp 20 rồi.

Cậu ngẩng đầu cao, thản nhiên đáp.

- Nhưng em chưa 18.

Vy cười đều.

- Chẳng lẽ em đi tố giác chồng tương lai?

Cậu không vừa đáp lại.

- Đồ mặt dày.

Vy nhăn mặt. Cậu cười xảo quyết. Nhìn kìa nhìn kìa. Bàn mặt gian như con cáo. Tưởng dễ ăn hiếp nhỏ vậy à.

- Anh bỏ ra chưa?

- Never. Làm gì nhau?

Cậu đáp. Vy chỉ cười. Cười híp hai con mắt.

- ĐƯỢC...

Nhỏ nhưn mày. Đá lông nheo với Hải. Cậu bỗng sượng người. Gì vậy? Không hiểu gì cả. Sao, thấy bất an ghê...

Và rồi...

Bụp...

- Aaaa....

Vy tung chân đá vào hạ bộ bên dưới.

(Vãi bà Vy)

Một phát thôi ai kia ngã lún luôn xuống đất. Hải ré lên đến thảm thiết.

Vy lập tức bật người dậy. Huếch mũi trước con tôm đang co ro dưới đất. Tung tằm đi về phòng.

- Ngủ tiếp đi người yêu~.

Sầm. Cửa phòng đóng lại. Hải lồm cồm bò dậy đau khổ.

- Đầu gấu chết tiệt kiaaa!!!

Âm thanh vang dội cả căn phòng.

***

Sân bay TSN.

" Chuyến bay xxx từ Caliphocnia về VietNam vừa đáp...hành khách chú ý làm theo sự hướng dẫn để ra sân...xin nhắc lại..."

Chàng trai cao hơn mét tám thông thả đẩy khay hành lý đầy ắp. Mái tóc nhuộm xen giữa tím than và hạt dẻ trông thật là bắt mắt. Khuôn mặt đẹp trai như hoàng tử trong bộ đồ hiệu đắt tiền. Những người đi ngang qua phải nán lại nhìn cậu ta.

Nhếch môi kiêu hãnh, chàng trai tự ý thức được mình bắt mắt đến thế nào. Biết bao nhiêu cô gái đã sa vào lưới tình của cậu.

- Cậu chủ.

Hai tên vệ sĩ mặt vest xuất hiện, cúi đầu kính cẩn. Con ô tô đen đậu phía sau như chỉ đang đợi cậu ta bước lên đó.

- Gia Thiên Kỳ Anh. Chị coi tôi là con nít chắc?

Chàng trai tức giận đá vào chiếc khay đầy hành lý.

- Cô chủ chỉ lo cho cậu thôi. Chúng ta nên về thôi.

Người vệ sĩ nhẹ giọng.

- Gia Thiên Kỳ Khôi này là ai. Các người phấn đi. Tôi sẽ nói chuyện với chị ta sao.

Khôi nói, xong cậu thản nhiên bỏ đi. Bỏ lại hành lý nặng nề cho hai tên vệ sĩ. Họ chỉ bối rối nhìn theo nhưng chẳng dám gọi với theo.

Thằng nhóc ngang tàn Kỳ Khôi. Nếu không có Gia Thiên Kỳ Anh chống lưng, thì chẳng làm nên cái đình gì cả!

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chương 54

*Linh đang mơ, nó bước vào căn hầm ẩm ướt.

Lạ. Nhưng quen. Căn hầm trên hòn đảo Jeju, nơi mà nó thường bị nhốt mỗi khi đứng hạng cuối nhóm.

Lại kể đến một Dương Cẩm Linh của nhiều năm về trước. Có thể bạn không tin, nhưng, bốn cô công chúa nhỏ của tập đoàn SAT thời ấy: Đặng Huỳnh Ngọc Vy nóng tính, giỏi võ; Ngô Minh Ngọc nhanh nhẹn, mạnh mẽ; Trần Thảo My quyết đoán, tinh ranh. Người cuối cùng là Dương Cẩm Linh...nhu nhược, ngây ngô!

Đó...là toàn bộ sự thật!

Dương Cẩm Linh từ nhỏ được sinh ra, được sống trong căn phòng màu hồng của công chúa. Có một hoàng tử Dương Minh Lâm làm anh trai luôn luôn bảo bọc. Người như nó, biết thế nào là khổ cực đời người????

- Không sao...chị đi chỉ một tháng, chị lại về với Linh mà!

Nụ cười hiền dịu từ khuôn mặt chị Nhi hiện ra.

Nó bật dậy khỏi giường, mồ hôi đổ ướt cả thân thể.

Học...học... Linh thở gay gắt. Dần dần khôi phục lại trí nhớ về những việc đêm qua.

Nó...lên con vào tối qua sao? Ngay trước mặt của Nguyễn Hoàng Nhật Minh ư? Không thể nào, vô bực mà nó cố tạo dựng...bị hủy hoại cả rồi. Làm sao đây??? Ai đó hãy bảo là nó vừa mơ đi.

Nhật Minh, hần từng là thành viên của Rella, hần nói... SD có thể là chưa chết.

Nó định thần lại từ nhịp thở, quét một vòng căn phòng lạ hoắc. Đây là đâu?

- Đây là nhà của tôi!

Giọng Minh khàn khàn cất lên. Linh giật mình. Chiếc sofa cách đó không xa, hần chễm chệ ngồi trên đó, trên người là áo thun trắng rộng, quần đùi. Hần ngồi đó, quan sát nó. Tưởng chừng như không chớp mắt.

Sao nó lại ở đây, ngay trước mặt hần như này chứ???

Linh nhú mày. Theo bản năng, nó nhìn xuống người mình. Một chiếc váy trắng và áo thun, bộ đồ xa lạ này nó không nhớ mình có thay.

- Đồ của cô ướt rồi. Đang được giặt giũ...

Như hiểu được suy nghĩ trong đầu nó. Hần chậm rãi nói.

Nhưng có vẻ, câu trả lời chưa làm hài lòng Dương Cẩm Linh. Nó không nói, vẫn nhú mày rất sâu. Thấy vậy, hần khẽ tặc lưỡi. Quên bếng mắt, cô gái trước mặt dù gì vẫn còn là một thiếu nữ. Tỉnh dậy vào sáng sớm trước một thằng đàn ông tại một căn phòng xa lạ. Hần còn không rõ bọn con gái nghĩ gì à?!

- Bà giúp việc thay đồ giúp cô đây!

Sau câu nói, ánh mắt nó đã dịu đi phần nào. Nó kéo chân bước xuống giường, đi lại gần Minh. Linh nhặt giọng:

- Sao tôi lại ở đây?

- Đêm qua rất nguy hiểm. Ta không thể về villa. Đây là nhà tôi.

- Anh là Con Dao Bạc à?

Minh hơi khựng người. Cái Spinner suýt tuột khỏi ngón tay.

-...cô có điên không?

Hần trầm mặt. Nhìn nó sắc lạnh.

Đúng vậy. Nó cũng nghĩ hần không phải. Lí do vô cùng đơn giản. SD ngày xưa gây thù với Mark không ít. Ngay cả chuyện hần từng là thành viên của Rella nhưng giờ là Tứ Vương của DBL nó đã thấy không tin nổi rồi. Làm sao hần là SD được cơ chứ? Chỉ là, nó vẫn muốn thử hỏi hần một lần.

- Vậy ai mới là Con Dao Bạc? Anh nói đi.

Nó tiếp tục đập. Mặt lạnh như tiền. Mình nhớ lại chuyện tối qua. Bây giờ, mới đúng là Dương Cẩm Linh. Nhưng, dù có là con người nào, điều mà nó muốn làm chắc chỉ có một. GIẾT Con Dao Bạc!

- Tôi không biết.

Mình đáp

- Anh đừng hòng qua mặt tôi. Nói cho tôi biết về hắn.

- Cô không thấy mình nên đi vệ sinh cá nhân trước à? Nói chuyện như vậy rất bất lịch sự đấy!

Hắn cười mỉm. Nhìn nó.

- Phớt lờ câu hỏi của người khác cũng rất bất lịch sự.

Linh không vừa. Đáp lại.

- Minh Lâm sẽ sớm đến đón cô. Hãy bình tĩnh lại và nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hắn đứng dậy, nhìn nó tỏ vẻ mệt mỏi. Xong đi phớt qua vai nó, hắn định bỏ ra ngoài à? Đâu có dễ như vậy.

-Đội đã.

Nó gắt. Cánh tay Linh nhanh chóng nắm chặt bắp tay hắn lại.

- Lại gì nữa?!

Mình nhú mày râu.

- Xin anh, nói cho tôi những thứ anh biết về SD.

Xin? Hắn có nghe nhầm không Dương Cẩm Linh đang cầu xin sao? Chuyện cứ như đùa. Cũng có ngày nó cầu xin Nhật Minh này. Nhưng, sao hắn thấy khó chịu đến như vậy?

Soạt. Gạt tay nó ra. Hắn trừng mắt.

- Đừng hỏi bất cứ thứ gì liên quan đến SD nữa.

Hả???

Nó mở to đôi đồng tử. Hắn, rõ ràng biết nó cần tìm SD như nào mà? Sao lại không nói chứ?

- Tại sao chứ?

Sầm. Linh giật mình. Hắn giữ chặt hai vai nó, đẩy mạnh thân người nó vào bức tường phòng.

- Tôi hận tên đó. Nên đừng có lái nhai hỏi về hắn nữa. Được không?

Bộp. Cánh cửa phòng đóng mạnh. Hắn rời khỏi ngay lập tức. Linh đứng dựa vào tường nhà...

What? Là sao???

Thế này là sao đây? Nó không hiểu???

Nguyễn Hoàng Nhật Minh thì hận thù gì SD kia chứ? Nó...rõ ràng là người cần bọc mình cơ mà?

***

Đóng cửa phòng, hắn đổ ập thân người xuống giường.

Đúng là bọc thật? Dương Cẩm Linh cô không có điều gì khác ngoài thù hận SD của quá khứ sao?!

"Hãy đề nghị với Mark cho mày sang Pháp đi. Tao không muốn em gái tao lại phát bệnh khi nhận ra thân phận của mày."

Câu nói của Minh Lâm vang vọng trong tâm trí Nhật Minh.

Nhưng mà...

Tối qua, hẳn thực sự có hơi lo lắng cho nó. Nhìn nó đau khổ, hẳn cũng hơi xót xa.

Vậy mà tỉnh lại, một tiếng SD, hai tiếng cũng SD. Tại sao cứ phải là hẳn? Tại sao lại có sự trùng hợp như vậy được? Nghiệp chương!

Không biết cảm giác này là gì? Hẳn thấy trong lòng cứ gai gai khó chịu. Cũng chả rõ nữa. Nhưng, có lẽ hẳn đang rất quan tâm nó. Làm sao đây?

Không, Nhật Minh. Mau tỉnh lại thôi. Dương Cẩm Linh muốn giết SD. Cô ta không phải là đồng minh đâu.

Hắn bỗng dưng lạnh người. Hình như có gì đó hẳn đã quên đi mất. Phải rồi, Dương Cẩm Linh_con gái của thầy Hải. Đứa trẻ ngây thơ trong bức ảnh mà thấy luôn bỏ bốp cần thận.

Lòm còm bò dậy khỏi giường. Chiếc ipad cũ kỹ trong ngăn kéo bị lôi ra. Minh chán chừ hồi lâu rồi ấn nút mở sáng. Đúng, vẫn là đường nét này, vẫn là cánh môi này. Sao Minh có thể tạm quên đi như vậy?

Ước gì đây không phải là sự thật. Hẳn thực sự...muốn thử thích nó một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ngoại Truyện 5. Con Dao Bạc Và Nguyễn Hoàng Nhật Minh

Ngoại truyện thứ năm. Kể đến câu chuyện của một con dao bạc lừng danh.

***

Nguyễn Hoàng Nhật Minh, năm 12 tuổi vẫn là một thằng nhóc vô cùng hiền lành. Thằng nhóc con sáng sủa đẹp trai, thông minh lại còn giàu có. Hời ai mà không trầm trồ, không ngưỡng mộ?

Nhưng, Bao người chịu hiểu, rằng cuộc đời này chẳng ai hoàn hảo cả. Sung sướng càng nhiều thì khổ sở không thể ít. Bất kì thứ gì, cũng đều có cái giá của nó.

Một ngày mưa rào tại thành phố Hồ Chí Minh. Nhật Minh háo hức xuống sân bay. Một tuần lễ được nghỉ học ở Pháp. Cậu nhóc chẳng muốn làm gì ngoài tức tốc lên máy bay về Việt Nam mà còn chưa kịp thông báo với cha mẹ. Nơi này có gia đình, có bạn bè và những người yêu thương cậu.

- Cậu Minh...ngã bây giờ cậu.

Chú lái xe nhắc nhở. Cậu hí hửng "Dạ" một tiếng nhưng vẫn chòm đầu ra cửa xe. Mưa rào rất nhẹ nên nắng vẫn nhẹ và trời rất xanh.

Nhóc con nhìn khung cảnh bên ngoài, nở một nụ cười hạnh phúc. Gia đình ơi, Nhật Minh về rồi đây!

.
. .
.

Mở cổng, bước vào nhà.

Phòng khách trống.

Nhà bếp tối om.

Chỉ có căn phòng đó, căn phòng của cha mẹ. Đóng kín.

Nhật Minh lén lình, cười khì khì. Cậu 12 tuổi rồi nha. Có những chuyện vốn chưa nên biết nhưng vẫn biết(hề hề).

Cánh cửa phòng nhẹ nhẹ mở. Cha mẹ ơi, cha mẹ nhí nhánh của con ơi. Đang làm gì trong này hả???

Kẹt!

Nhóc con giật thót người. Ba mẹ cậu kia rồi. Ngay trong phòng. Nhưng, cậu lại chỉ ứng đấy rồi chôn chân. Ba mẹ cậu, đang trao đổi với nhau, về con trai độc nhất của mình:

- Minh nó xa nhà mấy năm trời rồi anh. Thằng bé còn quá nhỏ để tự lập anh à. Hay...ta đón nó về Việt Nam lại. Nhé anh nhé!
- Anh hiểu. Nhưng em à, nơi này không an toàn với con.
- Anh...nói vậy là sao ạ?
- Khắc Vũ. Ông ta đã biết Nhật Minh không phải là con anh rồi.

Nguyễn Hoàng Nhật Vĩnh thờ dài dầy suy tư.

- Sao...sao vậy được. Hức, phải làm thế nào đây?!

Bà Trang Nhung bật khóc. Hai bàn tay khoanh lại tự ôm lấy người mình. Nức nở. Đứa con trai bé bỏng của mẹ. Con chẳng làm gì nên tội cả. Vẫn là lỗi của người mẹ này.

- Em đừng như vậy. Chuyện qua lâu rồi. Anh nhất định bảo vệ cả hai mẹ con em.

Ngặt Vĩnh khoác vai vợ. Ông an ủi.

- Nhưng...ông ta rất nguy hiểm. Lúc đó, khi biết em có thai...ông ta đã có ý định biến con em thành quỷ dữ như ông ta. Nếu ông ta mà còn biết giấy xét nghiệm kia là giả. Ông ta giết anh mất. Hức...

Người đàn bà chưa xót cho chồng mình. Cười nhau để làm gì, Trang Nhung tuy chưa bao giờ hết yêu Vĩnh nhưng thực sự luôn thấy mình không xứng. Đến cả đứa con trai duy nhất của hai vợ chồng, cũng chỉ là con của bà và người đàn ông khác.

- Hay, anh bỏ mặc mẹ con em đi. Nó không phải con ruột anh kia mà!

Bà ghen ngào lại nấc lên. Ngặt Vĩnh nhìn bà, nở một nụ cười trêu mếu.

- Em à, Nó...là con trai anh.

...

.....

.....

Ngặt Minh cảm thấy tai mình bị ù đi. Mắt cậu nhóc nhoè dần với hai hàng nước ảm. Cậu cố nghe, muốn nghe nữa, ba mẹ đang nói tiếp cái gì nữa? Cậu chẳng nghe được thêm. Trong tâm trí bé xíu của một thằng nhóc chỉ vang vọng câu "Không Phải Con Ruột... Không Phải Con Ruột..."

Không phải con ruột của ba, mà là con của mẹ và ai đó. Ai đó làm ơn nói không phải giúp cậu với.

***

Một ngày mưa rào năm đó. Một chuyến bay vừa đáp sân chứa một cậu bé 12 tuổi xa cha nhớ mẹ, mong ngóng được quay trở về nhà. Vài tiếng sau đó, lại một chuyến bay về lại Pháp, chở theo cậu bé đó cùng những giọt nước mắt mặn đắng!

12 tuổi. Chưa đủ cứng chạc để điều khiển hành động của mình, nhưng, vẫn cảm nhận trọn vẹn được nỗi đau, sự mất mát, thất vọng, cả cảm hờn.

***

Paris không lâu sau đó.

Ngôi trường nổi tiếng nhất dành cho du học sinh trao bằng tốt nghiệp cho Nguyễn Hoàng Nhật Minh _du học sinh ưu tú xuất sắc nhất trường. Việt Nam, đất nước chưa phát triển bao lâu nhưng lại lắm những nhân tài làm nức danh cho Tổ Quốc ở nhiều nơi khác.

- Alo, mẹ ạ.
- "Con trai. Nhận thưởng rồi à con?"
- Dạ.
- " Con mẹ giỏi quá đi thôi. Bây giờ con về nhà à?"
- Dạ. Con về nghỉ ngơi mẹ ạ. Học hành bấy lâu áp lực quá rồi.

"Ừ. Vậy...ngủ cho tốt vào con trai... tháng này, mẹ xin ba sang thăm con nhé!"

-...Khỏi đi mẹ. Con lại sắp nhập học trường khác, học thêm bằng. Không có thời gian cùng mẹ đâu ạ.

- "Vậy...à. Mẹ hiểu rồi. Thôi, mẹ...mẹ tắt đây."

-...tutttut.

Trước những âm thanh cúp điện thoại Minh còn nghe giọng mẹ sụt sùi nghẹn nghẹn.

"Biết là mẹ lo, mẹ thương con. Con vẫn là đứa con ngoan đi du học của mẹ đây. Nhưng mà, con vẫn không thể đối diện được với mẹ lúc này. Đặc biệt là ba."

Vứt toàn bộ đồ đạc cho lái xe. Minh cười khẩy. Nụ cười như tự giễu mình. Cậu không về nhà. Mà đến một nơi khác, nơi có rượu, có thuốc lá, có âm nhạc tăng bốc điên cuồng, có tiếng hò hét, có tiếng đánh đấm, có mùi máu, có nước mắt.

***

- Tha...cho tôi đi.

Tên người Pháp bậm trợn van xin chàng trai đeo khẩu trang đen đội nón lên một cách thảm thiết.

Tất cả mọi người trong quán Bar nọ đều run lên cảm cấp. Thome là đại ca của cả khu này. Thế mà, một đòn Judo của chàng trai kia đã vật gã đo ván. Rốt cuộc chàng trai này là ai? Tất cả đều đang rất thắc mắc.

Kẻ đội len bí ẩn nọ khẽ phui tay. Hắn cười, tuy che mặt bằng khẩu trang, nhưng đáy mắt màu hổ phách vẫn thể hiện rõ sự tự cao tự đại.

- Từ giờ, khu này là của tao.

Một thời gian sau đó, băng nhóm Rella_H kì lạ kia và kẻ có biệt danh là Con Dao Bạc được biết đến ngày càng nhiều ở Paris. Hắn là ai? Từ đâu xuất hiện? Dấu chấm hỏi được đặt ra to dần theo thời gian.

Có lẽ, thời điểm mà cái tên SD kia nổi tiếng nhất là lúc mà Rella_H bành trướng và trở thành bang nhóm đứng đầu cả đất Pháp.

Song song cùng sự việc đó, một Nguyễn Hoàng Nhật Minh tài năng xuất chúng cũng luôn là đề tài bàn tán số một của tầng lớp trẻ và cả giới kinh doanh. LGL_tập đoàn đáng gờm của chuỗi SAT cùng tỉ lệ thuận với tin tức của cậu con trai, giá cổ phiếu tăng vọt bậc.

O.s

Ta xin lỗi các quý cô nha. Tâm trạng không được ổn, bao nhiêu cảm xúc muộn bay hết rồi. 2 chương này đã được xóa và re-write lại 3 lần đó. Thật sự ta đã gặp một số vấn đề không nhỏ và khó nói. Thương TTsq, thương Shin, đừng bỏ truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ngoại Truyện 6

Trong khuôn viên tráng lệ của ngôi trường mẫu giáo có cái tên vô cùng thân thiện_Trường mẫu giáo Hoà Bình.

- Hức hức...huhu.

Dương Linh ngồi đó. Khóc tu tu cả buổi chiều. Kiến cắn, sưng tấy mấy ngón chân bé con của nó. Cặp sách hình mèo kitty và những vật dụng bé xinh đều bị trầy xước, bẩn thỉu.

Rốt cuộc Tiểu Linh có chỗ nào sai, có chỗ nào đáng ghét mà lại bị mọi người đối xử như vậy? Tiểu Bảo không có cục tẩy chỉ trong giờ vẽ, nó liền bẻ cho cu cậu một nửa của mình. Cái Hoa khen kẹp tóc bướm hồng của Linh xinh, Linh liền về nhà lấy một cái kẹp mới tinh chưa dùng cho cậu ấy. Bạn Đạt nghỉ học do bị bệnh, cũng là Linh Linh đây xung phong cho bạn mượn tập vở.

Thật sự, nó chỉ muốn thân thiện hơn với mọi người. Mẹ đã dạy, phải biết giúp đỡ mọi người. Có như thế mới gặp được nhiều may mắn. Nhưng sao, sự may mắn đó ở đâu, nó chẳng thấy. Chỉ toàn là sự lạnh nhạt ghét bỏ của bạn bè và thầy cô.

- Dương Cẩm Linh.

Tiếng Lâm gọi từ đằng xa. Linh ngược đôi mắt sưng vù lên nhìn. Anh của nó, đang chạy về phía này. Nó nhìn anh mà ngơ ngẩn, anh nó thật đẹp trai. Nắng chiều tà đổ màu vàng nhạt vào bộ đồng phục cấp 1 của anh trong thật ảm.

Anh nó...rất mạnh mẽ, vô cùng được yêu mến, ngược lại hoàn toàn với Cẩm Linh nó đây.

Lâm đến gần em gái. Cậu thô lỗ vứt balô xuống đất. Nhìn nó, rồi gắt lên:

- Lại đưa nào ăn hiếp em?

Linh giật bắn. Co người lại hơn, cổ xoay mặt đi để không bị ánh mắt kia chất vấn. Giọng lí nhí:

- Hong có ai đâu anh hai. Em...té.

-...thật?

-...dạ.

Câu trả lời của em gái có vẻ không làm hài lòng người anh trai. Cậu chặt lưỡi cái "trắc". Sau đó ngồi xà xuống cạnh em mình.

Nó ngẩn tò te nhìn Lâm. Anh không hỏi gì thêm, chỉ giúp nó nhặt bút thước sách vở cho vào cặp.

- Anh hai...làm gì dạ?

Em gái mắt long lanh nhìn.

- Dọn đồ rồi đi về.

Anh trai thản nhiên đáp.

- Em...khóc sưng mắt nè. Chân bị trầy nè.

- Ừ. Em bị té anh biết rồi.

- Kiến cắn sưng chân nữa. *chỉ chỉ vào chân*

- Muốn anh đánh lũ kiến trả thù cho em à?

- Cặp sách bẩn thì sao?

- Đồ hư thì mua mới. Đồ dơ thì lau chùi.

Một bên hỏi. Bên kia đáp. Anh toàn nói gì đâu á. Linh ức quá đi mà.

- Hức....huhuhuhu!

- Ở kia. Khóc lóc cái gì?

Mặt Lâm cười nhếch. Anh hai nó trêu như trêu nó vậy á. Ghét!

- Anh...anh hai đáng ghét. Mấy bạn ăn hiếp em, anh hai không thèm quan tâm à????

Có đưa em chu môi oán trách. Thằng anh chỉ nhếch miệng lạnh lùng. Con nhóc Dương Cẩm Linh này, chỉ dẫm phải đá mà nó đã nhõng nhẽo đòi anh cõng, đòi anh bồng như bị liệt ấy. Chỉ mỗi tật thích được vỗ về, nịnh nọt. Nó chỉ giả bộ chối vậy thôi. Trong phim, không phải mấy chị xinh đẹp hay làm như vậy à? Mấy chị dù có bị ức hiếp vẫn sẽ bảo mình tự làm tự chịu. Rồi mấy oppa đẹp trai đều sẽ thích chị ấy. Nó luôn muốn được như các chị ấy, khổ nỗi...mỗi lần như này, anh nó đều phủi đẹp. Như vậy nó cảm thấy tủi lắm. Nó có anh trai đẹp trai, cao to mà bị ăn hiếp hả? Nếu như bạn là Linh, bạn có cam tâm để bị ăn hiếp hơn dạ? Linh là Linh không gốc đâu nhé. Linh tốt với mấy bạn mà mấy bạn ăn hiếp Linh thì nó sẽ mách anh hai cho xem.

- Giờ sao? Hôm nay là đưa nào?

Cậu kiên nhẫn hỏi lại.

- Em...Duy Nam ấy anh.

Em gái thở thê.

- Em nói nó thích em mà. Sao lại ăn hiếp?

Lâm ngạc nhiên.

- Hong phải. *nó xua xua tay* Quỳnh Mai ấy, Quỳnh Mai thích Duy Nam.

- Vậy là Quỳnh Mai ăn hiếp???

- Ừm ừm...

Linh lại lắc đầu ngoay ngoay.

- Chứ là ai?

- Gia Nghiêm thích Quỳnh Mai ấy.

- Vậy là thằng Nghiêm chứ gì?!

- Không...cũng không phải...

Lại có đứa lắc đầu phủ định. Minh Lâm thật phát nóng với cái độ lòi thối của cô em gái Dương Cẩm Linh. Cậu không thể hiểu nổi, làm sao họ có thể là anh em ruột vậy? Hay ba mẹ nhận nuôi cậu hoặc nó? Hay là cả hai đứa đều được "lạm" về nuôi? Đã có lần cậu ngây ngô đi hỏi mẹ, liệu có phải Lâm hoặc Linh là con nuôi? Nghe xong Dương phu nhân chỉ ôm bụng cười nắc nẻ. Không biết từ lúc nào mà Dương Minh Hải mặt hầm hầm đã tóm lấy cặp cổ con trai siết chặt: Mày nghĩ ba mà "yếu" quá hả con? Nuôi mày lớn rồi mày xem thường "năng lực" của ba hả. Mẹ mày không có ba thì mơ đi mới sinh chúng mày được. Có hai đứa bây đều là nhờ ba mày đó nghe chưa???

Cậu chẳng hiểu lúc ấy ba nói gì. Nhưng mà nói chung, ba khẳng định, Dương Minh Lâm và Dương Cẩm Linh, là anh em một nhà thật!

Quá mất kiên nhẫn với em gái nhỏ. Anh trai cáu:

- Rốt cuộc là đứa nào???

- Dạ...thì là Gia Nghiêm xúi Vũ Hào làm.

Rồi. Cuối cùng cũng tra ra được đứa ăn hiếp Linh. Lâm khề thờ mạnh. So với chuyện đánh nhau bảo vệ nó, việc nói chuyện với nó mệt hơn nhiều.

***

Nắng chiều tà ngày càng sậm màu. Trên lưng anh trai cao to, là cô em gái nhỏ. Đứa em gái nhõng nhẽo, nhí nhảnh, lòi thối nhưng thực sự rất đáng yêu và nghe lời. Không biết sau này, khi lớn lên, Linh Linh của anh sẽ còn bị bao nhiêu người ức hiếp nữa đây. Lâm đã từng ước Linh trở nên mạnh mẽ và gan dạ hơn. Nào ngờ điều ước đó, nay trở thành sự thật, có điều, bản tính ấy đi theo một chiều hướng tệ hại.

***

Tám tuổi. Minh Lâm được ba mẹ cho ra ở riêng tại một căn biệt thự. Ở đó, cậu nhóc được gặp những người bạn mới, là Hải và Tuấn Kiệt. Anh đang nghe theo ba mẹ, tham gia vào một môi trường mới, cái gọi là "đào tạo".

Vinh Hải vốn sống ở Hàn Quốc trước đó. Mới tí tuổi đầu mà phong cách đã rất giống quý ông. Tuấn Kiệt thì đỡ hơn, sống ở Việt Nam, nhưng càng lâu ngày ở cùng Vinh Hải, Kiệt với Lâm cũng bị ảnh hưởng những thú vui đào hoa từ cậu. (Shin:Nghệ chưa mấy năng, từ đầu cha nội Kom đã là tên lầy lội nhất rồi-_-).

Về phần Dương Cẩm Linh. Anh trai đi rồi, sao nó không được đi chứ??? Không, nó cũng muốn được làm những chuyện anh trai làm. Khóc lóc, kì kèo, mè nheo. Rốt cuộc cũng được đi.

Oa, nó đến tận Newyork chứ không đùa được đâu nha. Ở đây, nó đã gặp được những người bạn mới của mình. À không, những người bạn đầu tiên trong đời. Không ai kì thị nó, không ai ức hiếp nó, ngược lại còn bảo vệ nó nữa.

Bạn Vuy Vuy cũng từ Việt Nam sang. Bạn rất là xinh và mạnh mẽ nha. Thứ hai là My My tuy người Việt nhưng vốn sống ở Canada, từ bé đã có năng khiếu lãnh đạo. Cuối cùng là Minh Ngọc, có lẽ đây là người hợp với Linh nhất. Bạn là con lai Hàn Việt nha, vô cùng nhí nhảnh và dễ thương. Linh thích xem phim Hàn Quốc lắm, thích mấy oppa Hàn đẹp trai sang chảnh nữa. (Shintao hông nói cho bây nghe là tao cũng dzậy đâu-_-). Từ ngày gặp ba cô bạn mới, Linh đã rất vui và hạnh phúc. Còn có thêm một sư mẫu đẹp lồng lộn chăm sóc. Còn gì bằng.

**

Newyork một ngày nắng đẹp.

- Hexi, hurry up!

(Nhanh lên)

Tiếng Angel giòn giã.

- Uhm... I need to buy popcorn. Please go ahead of me.

(Tao mua bắp rang cho. Mày đi trước giữ chỗ đi.)

Giọng nó vọng lại. Cô chẹp môi đã hiểu, vẫy tay với nó rồi vào rạp chiếu phim trước.

Dương Cẩm Linh 14 tuổi đầu, bị Ngô Minh Ngọc rủ rê la cà xem phim sau giờ học. Nhưng, suy đi nghĩ lại, nói là rủ rê thì tội nghiệp cho cô quá. Vì nó cũng thích lắm mà. ^o^.

Đứng trước quầy bắp rang bơ, áo sơ mi trắng quần Jeans, converse đỏ. Đứng chuẩn phong cách con gái Châu Á rồi. Hôm qua Thảo My dẫn nó đi nhuộm highlight style Hàn nhá. Trông quậy cực. Nó thích lắm!

- Please wait!

Người bán hàng thân thiện nói. Nó cười tươi mím cười. Đến gần chiếc bàn trống ngồi đợi người bán hàng lấy bắp và cola cho mình. Rạp chiếu phim, có ai đến đây bao giờ chưa? Từ lúc sang Mỹ học hành huấn luyện, không phải dễ dàng gì được đi chơi như lúc nhỏ. Không có anh và ba mẹ bên cạnh. Buồn. Nhớ. Nó đều trải qua cả. Đối với Linh, một con người nghịch ngợm, hoạt bát nhưng giàu tình cảm, xa người thân thực sự khiến nó thấy thiếu thốn.

Brừ...brừ...

Điện thoại trên tay nó rung lên.

- Hello.

- Hexi??? Sao chưa vào?

Giọng Angel vang lên.

- Đợi tí...đang chờ bắp rang.

Nó đáp.

- Ok. Nhớ vào ngay đó. Mày đi vòng vòng kiểu gì cũng gặp mấy đám xàm lông cho xem.

- Hơ...mày nói nhỏ thôi...mất mặt quá. Tao dù gì cũng học võ từ nhỏ...

- Chúng ta nói tiếng Việt thì ai mà hiểu. Mất mặt gì? Có võ là một chuyện. Nhưng mày có dám dùng võ không là chuyện khác.

Cô bấu môi rõ dài. Dương Cẩm Linh, mười bốn còn không nổi dậy lấy gì mà đánh lại người khác chứ. Thật sự thì lạ lắm, kiến thức sách vở lẫn võ thuật nó đều tiếp thu nhanh như điện áy. Nói kiến thức là vậy, nhưng đến khi thực hành đánh nhau, lại chả ra ôn gì cả. Nói thì sợ không ai tin, nhưng trên thế giới này quả thực có tồn tại một loại người : thà bị đánh chứ không đánh người. Là ai? Là ai? Là Dương Cẩm Linh chứ còn ai nữa!

- Rồi rồi. Mày móc tao hoài nha. Ok. Tao vào ngay.

Nó vội vã cúp máy. Haizz, không cần cô xia đều, nó cũng tự hiểu mình vô dụng quá trời mà. Tham gia làm sát thủ làm cái gì? Kiến cũng không dám giết. Nó không phải kiểu cao thượng gì cả, mỗi khi muốn đánh một người, nó lại nhớ về lúc mình bị đánh. Đau lắm. Nó đã từng bị người ta đánh như vậy. Bây giờ nếu nó đánh người khác, người khác cũng sẽ bị đau như nó. Nó không muốn, ai nói nó bánh bèo vô dụng cũng được, thà móc anh hai cho chúng một trận còn hơn tự tay đánh người.(shin: mẹ thăm vcl áy-_-)

Ồi thôi. Không nghĩ nhiều nữa. Cuộc sống hiện tại này với nó đã là quá tuyệt, nó không muốn đòi hỏi thêm đâu nha.

Linh ngó ngang ngó dọc.

Ờ? Giờ mới để ý. Views chỗ này đẹp bá cháy ta. Chắc nó phải tự sướng phát cho xôm mới được. Muahahaha.

Linh đang loay hoay hí hôn chỉnh màu camera thì...

Tách. Nó giật mình nhìn lên. Trước mặt, thanh niên ăn mặt phá cách cầm con iphone đã "take" nó một phát.

Nhìn cậu trai trước mặt, nước hoa nồng nặc, khuyên tai sành điệu, bánh trai như ca sĩ ấy. Người khác nhìn cậu có khi hiểu nhầm là ca sĩ, idol gì đấy.

- You're so beautiful. My girl!

Cậu khẽ cười nhếch. Nhìn tấm ảnh mình vừa chụp được hài lòng. Không ngại hôn lên màn hình một phát.

Linh nhìn cậu ta, mày nhử sâu lại. Nó cảm thấy bất lực và chán ghét. Con người này quá trơ trẽn và thô lỗ.

- Justin. Anh điên à?

Nó gần giọng.

- À há. Anh dặn nói tiếng việt thì gọi là "Anh Khôi" mà babe.

Gia Thiên Kì Khôi khẽ mỉm cười. Cậu chồm người xuống gần mặt Linh. Ánh mắt âu yếm thích thú quét qua khuôn mặt kiều diễm của nó. Cô nhóc xinh đẹp này, chắc chắn phải là của cậu.

O.s

(Ta xin lỗi các mầy. -_- . Thiết là hong dám giải thích gì luôn. Nói chung là: mưa_đầm mưa_điện thoại yên nghỉ_vừa mưa điện thoại mới_vừa viết xong up ngay. Hihiu)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ngoại Truyện 6(Pt.2)

- Không thích.

Nó nhếch miệng nhìn Khôi. Anh ta nghĩ sao thế, mơ đi mà "anh Kì Khôi".

- Áy. Em câu à? Đáng yêu quá!

Nhìn nó khó chịu. Khôi càng thấy thích thú. Nó càng giận, càng xinh.

Gia Thiên Kì Khôi, khắp chốn Newyork này ai mà không biết cậu là tay ăn chơi nổi danh ở các trường quốc tế? Nói đến cậu thì phải nói đến Gia Thiên Kì Anh trước tiên. Năm tui nó 9 tuổi, Miwa chính thức dừng ngang việc dạy kiến thức, cho cả bọn học trường đào tạo quốc tế (kiểu trường không phân biệt tuổi tác ấy, họ dựa theo trình độ của từng cá nhân rồi xếp lớp để dạy tiếp nâng cao). Còn ở nhà, thay vì những buổi dạy kiến thức thì cả bọn bắt đầu được dạy những võ công thực thụ. Lúc đó, sư mẫu đã cử Kì Anh đến, chị như một phụ tá của sư mẫu, vừa học lại vừa chỉ dạy hỗ trợ bốn đứa, chị tài giỏi lắm, hơn cả bọn có ba tuổi thôi, nhưng mọi việc chị đều rất hiểu biết. Linh Linh và 3 đứa ai cũng quý chị cả. Nó đã xem chị là tấm gương để phấn đấu. Kì Anh đã ở cạnh và chăm sóc cả bọn được 5 năm. Tất nhiên chị em thất chặt tình cảm. Nó yêu chị vô cùng!

À..thế nhưng, một năm trở lại đây, khi cả bọn được đặt cách bước vào đại học(nhảy cóc đó mấy má), cũng chính là lúc một Gia Thiên Kì Khôi ngang tàn xuất hiện, hơn nó hai tuổi, cậu từ California sang Newyork để học và gần chị gái hơn. Chị gái Khôi ai khác chính là Kì Anh.

Từ ngày gặp Dương Cẩm Linh ở trường đại học, Khôi đã thích nó bởi vẻ ngoài xinh đẹp và trong sáng như ánh pha lê của nó. Linh nổi bật ở trường với sự thông minh và học giỏi, lại vô cùng xinh đẹp và hiền lành. Nói chung, nó ở trong mắt của cậu, toàn là những ấn tượng vô cùng đẹp.

Ngược lại, đối với Linh, Khôi ngoài là em trai của Kì Anh ra, mọi thứ cậu làm đều tệ hại. Ham chơi, ức hiếp kẻ yếu, tiêu tiền (của Kì Anh) hoang phí, chỉ biết tụ tập gái già là số dzách. Hết nói nời.

Cậu ta nói thích Linh lần đầu tiên vào năm ngoái, ngay lần đầu gặp mặt, nó từ chối, cậu ngoan cố thuyết phục còn làm những chuyện rất quá đáng. Lúc đó, Linh vẫn chưa biết Khôi là em trai chị Kì Anh nên đã (nhờ Vy) tấn cậu một trận nhớ đời. Thế mà Khôi lại kiên quyết theo đuổi nó, cái gì mà "Em là cô gái xinh nhất anh từng gặp, cũng là người đầu tiên dám từ chối anh. Anh nhất định biến em thành của anh"(-_-). Ồ hơ, nghe như kịch bản ngôn tình ấy. Nó đẹp, nó biết(shin:Oe!) nhưng nó sống thực tế hơn rồi, không còn mê phim ảnh hay truyện tranh như hồi nhỏ nữa, cậu quá trẻ con, Linh không thích. Thế rồi, lúc Kì Anh giới thiệu Khôi là em trai mình, Linh sốc, Vy cũng sốc, hai đứa kia không ngoại lệ. Nó thật lòng không hiểu, chị Anh và Khôi, tính tình một trời một vực, sao lại là chị em ruột được chứ? Nhưng mà, hơn cả sốc, đó là phiền toái. Từ ngày biết Khôi là em chị, Linh không thể tùy tiện xua đuổi hay phản kháng cậu được. Là do nó quý Kì Anh, chị như chị ruột của nó, em trai của chị, nó cảm thấy vô cùng khó xử. Khôi thì khác, cậu nhìn ra được suy nghĩ của nó, lợi dụng Kì Anh để gây hấn làm căng, Kì Anh cũng biết chuyện, chị đã dặn nói nếu Khôi làm gì quá đáng thì nói với chị. Hoi, nó đủ biết chị bận rộn cỡ nào mà, lại đang tranh cử chức Huyền Vũ trong bang với anh Zak, nó cũng chẳng phải con nít suốt ngày mách lẻo. Thế đấy, và đã 1 năm trời, Dương Cẩm Linh mang trên vai nỗi phiền toái có tên Gia Thiên Kì Khôi.

- Anh làm ơn tránh xa tôi ra.

Nó nhăn mặt

- Ồ...sao lại vậy? Ta thích nhau mà.

Khôi thản nhiên đáp, kéo ghế ngồi ngay kế bên nó. Linh giật mình, mọi người xung quanh nhìn cô bàn tán.

- Justin, đứng dậy mau.

Nó nhìn cậu gắt. Khôi giả điếc gối đầu trên bàn. Nhìn nó ở góc này, đẹp tuyệt.

- Babe cứ ngồi yên đi.

- Anh...suốt ngày rảnh rỗi vậy à?

Linh bất lực, cậu muốn gì đây???

- Ừm. Anh định đi xem phim, nhưng gặp em như vậy, chắc nghỉ coi quá. Hihi.

Khôi cười. Cậu trông thật điển trai, năng động, nhưng nó chẳng thích một chút nào.

- Ừ rồi. Vậy thì ngồi đây đi. Tôi phải đi xem phim với bạn tôi.

Nó nhìn cậu chán ghét. Phải đứng dậy thôi. Ngồi đây với tên ăn mặc xốc nổi này, người khác xem nó ra gì nữa.

- KHOAN ĐÃ!

Cánh tay nó bị Kì Khôi giữ lại, cậu không cho phép nó đi. Chưa nói chuyện xong kia mà.

- Ồ...bỏ ra.

Cái người này, sao lại tự tiện nắm tay nó như vậy chứ.

- Đi chơi với anh.

Khôi nhếch mép. Cậu nhìn nó như ra lệnh vậy.

- Điên hả? Anh để tôi yên.

Nhớ lại cái hôm nó đi mua thức ăn khuya, gặp cậu ngoài đường trong tình trạng say xỉn. Không biết là vô tình hay cố ý mà giờ đủ thứ trò đụng chạm. Phát tởm lên.

- Ass, sao em cứ như thế mãi vậy. Đi theo anh.

Cậu cúi, kéo mạnh cánh tay khiến nó ngã nhào về phía mình.

- Anh...

Nó trừng mắt.

- Sao? Hừm??

Kì Khôi cười thách thức. Dương Cẩm Linh so với những cô bé đồng trang lứa, luôn phát triển hơn một bậc, từ vẻ ngoài đến trí tuệ, đó là một phần lí do cậu thích nó.

- Bây giờ một là buông nó ra, hai là anh đo ván tại chỗ này. Chọn đi!

Giọng nói lạnh lùng của Vy cất lên kéo nó ra khỏi cơn hỗn loạn.

- Vermont?/Vy!!!- Khôi nhăn mặt, nó thì reo lên.

Nhỏ xuất hiện trong cái áp croptop và váy Jean, bốt cao cả tất. Phải nói là chất oi là chất!

- Làm gì giờ này ở đây?

Vy nhìn nó hỏi. Tay cầm lấy tay Kì Khôi tháo tay nó ra. Hoàn toàn xem cậu là không khí.

- À...đi xem phim. Ngọc chờ phía trong rồi. Hihi

Xuất hiện Vy, nó như thấy vàng. Tâm trạng trở nên vô cùng an toàn và phấn chấn.

- Ồ..vậy gọi nó ra đi, mình đi chơi. Có tao rồi 2đứa mày xem phim bỏ tao à. Nhanh nhanh lên, ở đây bốc mùi kinh quá.

Nhỏ thờ ơ đáp

- Con nhỏ kia. Cô...- Cậu tức muốn học máu. Nhỏ đã đều ai bốc mùi?

- Thế nào? Muốn gì??

Vy trợn mắt. Đờ cái thứ ăn chơi trát tán. Không ưa.

- Cô...cô...

- Tôi đang nói tiếng Việt nên ở đây chả ai hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Nếu không bị đập, mắt mặt thì đừng có trách.

Cái chất giọng yêu kiều nhưng đanh đá của tiểu thư Đặng Huỳnh Ngọc Vy thật khiến người khác nổi da gà. Kì Kì rợn cả da gà.

- Còn chưa đi?

- Cô...được lắm.

Ngoe ngoáy một lát, cuối cùng cậu ta cũng chịu rời đi.

- Phù...- nó thờ phào nhẹ nhõm

- Đờ ngốc!

Vy trở tay vào trán nó.

- Hề hề.

Nó cười

- Mày cứ để yên miết hần làm tới đấy!

- Ủm. Tao biết. Nhưng là em chị Kì Anh. Tao...

- Em thì em. Tao cũng đã không đánh hần nữa, nhưng mà cũng không nên im lặng để hần lấn tới. Hiểu không?

Vy gất

- Ok ok. Hiểu rồi mà.

Nó ngoáy ngoáy lỗ tai cho qua chuyện. Không khéo nhỏ lại cảm rằm tới tới mất.

- Hai cái đờ kia!

Giọng Ngọc. Từ xa vọng lại.

Cô điệu bộ tức giận từ phòng chiếu bước ra. Khi không vừa vô phim. Anh Jong Suk vừa lên hình thì nó lại nhắn tin báo đi ra. Có tức không chứ?

- La lối cái gì?

Vy nhăn mặt nhìn Ngọc

- Ômô. Mày còn nói...tao bỏ lỡ phim oppa là tại ai hả???

- Ô...thế bây giờ định rủ đi Team4. Có muốn đi không? Hay trở vào xem phim Hàn một mình???

- Hả??? Thật à???

Cô há mồm

- Minh đi đâu?

Nó hỏi.

- Đừng nói là...- Ngọc nghi hoặc.

- ...đến chỗ Thảo My.

***

Tiếng bar xập xình, đánh vào trống ngực nó liên hồi. Bar??? Là Bar đó. Một bar sang trọng và quy mô. À, giờ thì nó hiểu vì sao Thảo My "tần" cái đầu nó thành Highlight rồi. Có nguyên nhân cả. Nhìn vào 4 bản mặt già chát của 4 đứa nó, ai nói bọn nó 14 tuổi thì nó đi bằng đầu. Chính vì quá trưởng thành, lại đang học đại học, đâm ra những nhân vật lớn bé để ý bọn nó cũng khá khá.

Nó né sau lưng Vy. Nhỏ nhìn nó cười cười. Ô...hình như nhỏ và cô không phải lần đầu đến đây. Ngọc thấy nó hoang mang, cô liền bảo khẽ:

- Đừng có sợ. Vy...là VIP ở đây đó!!!

VIP?? Là khách hạng ưu đó hả? Sự hoang mang của nó kéo dài đến khi nó bị hai đứa đưa vào một căn phòng rất rộng. Bên trong có rất nhiều người. Toàn nữ!!!

- Đến rồi.

Nó nghe giọng Thảo My vang lên. Nàng từ trong đám đông bước ra. Nhìn nó cười tươi. Không bỏ công làm tóc cho nó. Rất ra dáng playgirl.

- Chào chị đại thứ tư đi mấy đứa.

Nàng hô to.

"Ra mắt chị Hexi!" Tất cả các cô gái trong phòng đều nghiêng đầu chào nó.

- Hả???- Linh bị sốc lắm sán.

WHAT THE HELL?

ARE YOU KIDDING ME?

Chị đại? Who? Me? Why? What for?

Nó là ai? Đây là đâu?

- Được rồi. Chào nhẹ cái là ok rồi. Mấy đứa giải tán đi.

Tiếng Ngọc vang lên như giải vây cho nó. Nó sẽ đột quỵ vì sốc mất!

Phải mất cả hai tiếng đồng hồ sau nó mới hết sốc. Thảo My ngồi bên cạnh lo giải thích đến khô bọt mồm:

- Là như vậy. Bang này được Vy chính thức thành lập 2tháng rồi. Chúng ta đã có được hơn trăm người đó. Đây cũng là lời gợi ý của sư mẫu. Những sát thủ hiện nay đều có bè có phái. Đa số họ lập bang phái riêng cho mình. Chúng ta cũng nên chuẩn bị như thế từ giờ. Mà hiểu chứ???

- Ô...thế sao bọn mày không nói tao? Để giờ này mới nói là thế nào?

Nó méo xệch cái mặt. Định troll nhau hả.

- Kì Anh bảo thế đấy. Từ đầu, chị và Sư mẫu đã hướng mày làm Trung Vương rồi, vì biết mày không thể động thủ với ai nhưng mày thực sự tài giỏi về máy móc và số liệu. Nên thôi, bọn tao âm thầm làm một mình, đánh đấm rù mày theo làm y tá trị thương hả?- Vy cốc đầu nó.

- Ui da...nhưng...cho tao vào bang cũng ok thôi. Cần gì cho làm "lớn" như vậy? Tao làm được cái gì đâu???

- Aizz, mày khác. Mày là bạn bọn tao. Ai cho làm đàn em được hả? Mày nghĩ đơn giản đi, cứ như là Admin của một Fanpage Kpop chẳng hạn, nhiệm vụ của mày không cần dùng tay chân. Bọn tao cần cái đầu của mày chỉ đạo, thế nào???

Ngọc lại tiếp lời.

- Ô. Thật không? Tao...cùng bọn mày?

Mấy nàng không gạt nó chứ, có thật...là nó có ích không? Linh đã cho rằng nó vô cùng vô dụng khi học làm sát thủ. Nó đã từng hối hận vì điều này đấy.

Ngọc, Vy và My nhìn nó. Cả ba cười cười.

- Chúng ta là bạn đó.

Nàng nói.

Cả bốn đứa cùng cười to. Lần đầu đó Linh được biết đến Bar. Được uống rất nhiều rượu. Được chơi vui quên cả phiền muộn. Nó quyết định rồi. Không cần hướng tới Kị Tướng. Nó có thể trở thành Trung Vương những vị trí yểm trợ luôn hành động gián tiếp. Ok, Trung Vương. Dương Cẩm Linh muốn mi!

***

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Kiss

- Đi thôi.

Lâm mở cửa con mui trần trắng toát. Anh nhìn nó như ra lệnh.

Nó vẫn mặt bộ váy của hấn. Trên tay là bộ quần áo còn ẩm mà bà giúp việc đưa cho.

Linh chậm rãi leo lên xe. Nó chột thờ ra thật dài như có tâm sự? Căn phòng ở tầng hai. Nó nhìn thấy hấn. Đứng ngay cạnh cửa sổ. Và...hấn đang nhìn nó. Nó chắc chắn.

Brum. Con xe anh rời đi. Nó dựa ra ghế nhắm nghiền đôi mắt. Hình ảnh vừa rồi lại hiện lên. Đôi mắt hổ phách đó...không còn kiêu hãnh, toả sáng đến chói chang như nó từng chường mắt. Rốt cuộc là thế nào? Có ý gì? Hấn...biết SD tới đâu?

Hấn cũng có ân oán với SD? Hấn từng là thành viên của Rella? Nó thật không hiểu trái tim này vì đâu lại đập nhanh quá. Đã từng nghĩ, về Việt Nam, đầu óc chỉ có trả thù. Nhưng...rõ ràng nó đang bị phân tâm. Vì đâu?

Bây giờ, việc nó không thể chấp nhận được là, dù đã biết được chút thông tin nhỏ nhoi về SD. Nhưng rõ ràng nó chẳng thể nào tập trung được.

- Đủ rồi.

Giọng anh trai cất lên. Khiến em gái giật mình.

Nhìn nó qua gương chiếu hậu làm anh thấy bức kinh khủng.

- Sao gắt em?

Nó nhú mày.

- ...mày cứ chùng cái về suy tư đó ra. Tao ngứa mắt quá. Có gì cứ quỵch toẹt ra như hồi đó xem.

Lâm đột nhiên phanh xe. Anh gắt rất lớn. Phải, là anh thấy vô cùng bất lực. Em gái Lâm không còn như xưa nữa. Hờ chút là méc anh hai, hờ chút là khóc lóc tâm sự, rồi lại còn nhiều lời lẩm nhảm. Cái gì cũng cần anh dạy bảo. Anh là cần nó như thế.

- Xin lỗi.

Nó cười lạnh. Kí ức hai anh hồi nhỏ. Còn đọng lại ở đây. Nhưng nó không muốn dùng nữa. Nó chán ghét sự yếu đuối của mình.

- Mày...tao tức chết!

Anh dậm chân. Con xe lại lao đi. Tốc độ ngày càng nhanh. Anh bức mình quá đi.

***

Nó vừa về đến nhà. Cả đám bu vào tay bắt mặt mừng đủ thứ. Bọn nó lo cho Linh lắm. Anh nói nó có dấu hiệu phát bệnh.

Linh chỉ phát tay. Nó lơ cả nhà rồi đi lên phòng. Nằm ục ịch xuống giường, Linh nên làm gì bây giờ. Sao trong tâm trí nó lại có hấn. Không được, Dương Cẩm Linh, đây không phải thứ cần bận tâm bây giờ.

Lọ thuốc ngủ trên đầu giường đã 2 tuần nó chưa dùng. Có lẽ, ý định "cai" thuốc ngủ là không được. Bây giờ, nó cần ngủ, để rũ bỏ hình ảnh của hấn ra khỏi đầu mình.

***

Tối. Zuk Bar.

Đã lâu, Dying Bang không thấy từ Boss ghé thăm. Hôm nay, cả Jakl và Haller đều xuất hiện một lúc, khiến cả 10 đại bang xôn xao kéo đến thăm dò.

Trong căn phòng cách âm. Hall cầm trên tay ly rượu đỏ nhạt. Ánh mắt hắn mờ nhạt, không thể nhìn thẳng vào Jakl.

- Mà uống đủ chưa?

Anh bật dậy từ sofa. Nhìn Haller gắt. Hắn định uống tới bao giờ đây.

- Tại tao chán.

Hắn đáp.

- MÁ NÓ. Có một câu nói mãi. Tao giết mày bây giờ!

Jakl đập bàn cái bốp rồi xoắn tay áo sơ mi lên. Anh hoàn toàn có thể đánh nhau với hắn ngay lập tức nếu hắn nói từ "chán" một lần nữa.

- Haha...mày căng làm gì?

Hall nhếch môi.

- Hừm.

Anh bọc bọc, hắn...đúng là một thằng điên. Bất lực, anh lại thả người xuống ghế.

- Sao...mày không thèm nói với tao một tiếng.

Mình chợt trầm giọng. Lâm...hà có gì phải giấu diếm hắn về Dương Cẩm Linh. Hà có gì không để Dương Cẩm Linh tránh xa hắn ra. Có gì lại cho hai kẻ đối đầu nhau ở chung một nhà. Bạn thân và em gái tàn sát nhau. Anh muốn thấy cảnh đó à?

Lâm cũng hơi giật mình. Xong anh lại cười nhạt. Anh muốn lắm sao?

- ...cha của tao. Ông muốn thế.

- Sao? Thầy Hải...thầy cũng biết?

Lâm vừa cất lời, hắn lập tức bật dậy. Thầy Hải. Thầy cũng biết chuyện này sao?

- Nói đến thế này tao cũng không muốn giấu nhem chuyện nữa. Tao sẽ nói hết.

Anh thờ dài.

***

Nửa đêm. Cánh cửa của căn phòng bang Dying đã mở. Jakl và Haller bước ra. Hai gương mặt băng lãnh đi cạnh nhau. Làm cho người ta nhìn vào mà rùng mình.

Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Nếu như có thể quay ngược thời gian. Hắn ước gì có thể quay lại quá khứ để sửa chữa lỗi lầm. Chưa bao giờ hắn thấy mình hối hận như lúc này.

- Mày quyết định thế nào thì tùy.

Anh nói nhỏ vào tai hắn. Mình khẽ gật. Anh cũng thờ dài. Lấy điện thoại ra gọi cho Ngọc, anh và cô cần phải đến trụ sở DBL. Hai tuần sau là bổ nhiệm Thiên Vương cơ mà, chẳng ai rảnh rồi.

Nhìn bóng lưng Lâm lái ô tô đi mất. Hắn vẫn đứng tựa người vào cửa bar. Hắn...nên làm gì? Đi khỏi đây, làm một thiên vương nặc danh cho Mark. Ok. Rất ổn. Dương Cẩm Linh cả đời cũng sẽ không tìm được manh mối gì về SD. Ừm. Nếu là Nhật Minh của một tháng trước, đối với Dương Cẩm Linh chỉ là người không quen, thì chắc chắn hắn đã đi rồi.

Nhưng mà, nếu là Nhật Minh của thời điểm này. Lương tâm và con tim...sẽ không tha thứ cho hắn.

"Bộp". Một bờ vai chạm vào vai Minh. Hắn ngược mặt lên. Một thanh niên nhuộm quá đầu tím than như Hàn Quốc. Ăn mặt sành điệu. Hắn chỉ đứng cạnh cửa, cậu ta từ ngoài định vào vừa đi vừa bấm điện thoại gọi cho ai đó nhưng có vẻ không liên lạc được, va vào Minh. Điện thoại rơi. Đường như phát điên với người gọi không chịu nghe máy mà cậu ta giận cá chém thớt.

- Oh Shit!

Khôi chửi thề. Nhìn điện thoại rơi. Nhưng không có hư, nó vẫn hiện lên số điện thoại mà cậu đang gọi. Dương Cẩm Linh em dám không nghe điện thoại. Được lắm!

- Ê...thằng chó.

Cậu ngược mặt lên nhìn Minh. Bao nhiêu buồn bực lợi dụng trút hết.

-...

Hắn nhìn Khôi. Thanh niên này từ đâu đến?! Không biết hắn là ai à?

- Ô vãi. Mày còn nhìn. Đụng trúng roi điện thoại tao rồi. Muốn chết hả?

- Ha...thú vị nhĩ?

Minh cười nhạt. Con cung tập đoàn nào mà "máu liều nhiều hơn máu não". Chắc là không biết Hall là ai rồi.

- Ô...còn nói. Thằng chó!

Bụp. Khôi giờ tay định đâm Minh một phát. Nhưng mà xui, Nguyễn Hoàng Nhật Minh một tay chặn lại như bắt bong bóng bay.

- ...mày...???

Cậu trừng mắt. Thân thủ người trước mặt quá nhanh nhẹn. Minh mạnh kinh khủng.

- BIẾN NGAY. Hôm nay tao tu!

Hắn trừng mắt đe dọa.

- Ô...

Khí thế của Nhật Minh quá hùng dũng. Khôi thấy sống lưng mình lạnh toát.

- HALLER. Bỏ em tôi ra.

Tiếng Kì Anh vang lên. Từ trên con Audi. Chị thẳng gấp vội lao xuống can ngăn.

- Huyền Vũ?

Hắn mở to mắt ngạc nhiên. Huyền Vũ sao, em???

- Chị hai. Thằng này nó...

CHÁT. Một cái tát. Chị tát Khôi. Năm đầu tay đỏ chói.

- Chị đánh tôi???

Cậu đưa tay sờ vào má mình. Gặp lại sau bao nhiêu năm. Chưa gì đã đánh cậu.

- Em im đi. Có biết Hall là ai hay không. Dám vô lễ như vậy?

Kì Anh quát. Khôi càng lớn, sự ngang tàn của nó càng nhiều. Chị chết vì em trai mình mất!

- Em chị sao? Bao tuổi?

Hắn hỏi.

- Bằng cậu. Tôi thay mặt nó xin lỗi.

- Mắc gì chị phải xin...

- Im đi.

Cậu chưa kịp nói đã bị chị gắt.

- Không cần. Em chị thì cũng là người quen. Tôi phải đi rồi.

Hắn cũng chẳng muốn làm lớn chuyện. Trong người đã ngà ngà say say rồi.

Chị khẽ gật đầu cười. Nhìn Khôi lần cuối rồi lặng lẽ đi. Kì Anh quay sang Khôi

- Em điên hả? Cậu ta có thể giết em như chơi đấy. Em ngày càng quá quắc rồi. Chị đã bảo ở yên trong villa mà.

Chị mắng Khôi. Chưa bao giờ Kì Anh tùy tiện mang bộ mặt hung dữ này ra ngoài. Nhưng thằng em trai luôn là đứa khiến chị không kiềm chế nổi.

- Chị chửi xong chưa? Phiên thiết.

- Ồ hay. Thằng này...

- Gặp chị là hết hứng ăn chơi rồi. Mẹ kiếp!

Cậu tức giận chửi bậy.

- Giờ này còn đi đâu?

Nhìn cậu quay lưng rời đi. Chị gọi với theo.

- Đi đâu kệ xác tôi. Chị khỏi phiền!

Tiếng moto giòn rụm. Khôi bỏ đi. Kì Anh bắt lực nhìn theo em trai.

***

Dương Cẩm Linh tỉnh dậy. Bụng đói meo. Nó bước vào nhà tắm tắm rửa. Một lát sau, nó bước ra với bộ đồ ngủ heo bu hồng.

Nửa đêm. Lê từng bước ra ngoài. Phòng Vy tối, phòng Hải không động tĩnh. Cả hai khoá ngoài. Dùng chân nghĩ, cũng biết là đi hẹn hò. Phòng Lâm Ngọc cũng y chang. Thấp thoáng ngoài cửa sổ nó thấy bóng Kiệt và My dưới sân đất xe chắc cũng định đi đâu. Haiz, những con người của ái tình. F.a như nó đơn độc bỏ mẹ ra.

Đi ngang qua cánh cửa phòng Nhật Minh. Có vẻ sáng giờ anh ta không về đây. Nó chột thờ mạnh. Nguyễn Hoàng Nhật Minh ời là Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Nó lại nghĩ về hấn nữa rồi!

Tại sao vậy? Cảm giác bức rức khó chịu ghê gớm. Bây giờ, bình tĩnh lại nhiều rồi. Chuyện SD. Nó cần sáng suốt lại. Còn...chuyện của Minh. Ok...nó là người sống thực tế, chẳng muốn cái kiểu ngu ngơ không hiểu gì. Nó...là bị hấn làm cho rung động. Không thể chấp nhận được chuyện này. Nó thấy bản thân mình quá kém cỏi. Thích? Yêu? Những thứ tình cảm nó kinh tởm bấy lâu nay. Sao lại dễ dàng rơi vào như vậy, lại còn trong thời điểm này, lại còn là với...hấn!

Nghĩ tới đây.

Bụng réo cồn cào. Linh chỉ biết nấu mì mà xoi tạm thôi!.

.
.
.

Gạt chống xe, Minh mò mẫn lết vào nhà. Tối om. Chắc ngủ cả rồi. Hấn khề vò rói mái đầu. Chậc, lại thấy chán nữa rồi. Có Minh Lâm ở đây, hấn mà than chán nữa chắc anh đánh hấn mất.

Đang loay hoay tìm chai Revive giải nhiệt. Minh thấy góc bếp còn sáng đèn. Tiến vào trong vài bước, hấn bị khựng lại. Dương Cẩm Linh ngồi một góc, sột sọat húp tô mì gói ngon lành.

Nhìn nó. Sao khoảnh khắc này nó đáng yêu vô cùng. Bộ đồ ngủ nhìn cưng vãi chừng.

Cạch. Đặt bát mì xuống. Linh hài lòng uống trọn ly nước lọc. Đến khi ngửa chiếc cổ thật cao uống những giọt nước cuối cùng. Nó muộn màng phát hiện ra rằng ai kia đang nhìn nó trân trân như thú lạ.

- Cô thích mấy bộ đồ chibi kiểu đó nhỉ?

Hấm bùm miệng cô nén cười. Cái tướng ngồi ăn mì bần bỏ mẹ. Tu nước ừng ực như chết khát. Nhìn tức cười chết được.(Shin:Ăn mì một mình trong đêm có ai thử chưa. Lúc đó chúng mày ngồi ăn ra sao? Tao là bao bần y như mẹ Linh luôn ý^^).

- ...

Nó khề chau mày. Chết tiệt. Thật mất mặt.

- Tôi nói sai chỗ nào mà tròng mắt ghê vậy?

Hắn nhếch môi. Lại cười đều. Linh thật không chịu được. Nó...bị rung động với tên này à??? Ăn nó cộc lốc, không tí dịu dàng, ăn chơi như quý sứ, đào hoa, lại hay say xỉn như này. Nó điên rồi.

- Ê. Im hoài là mồm thối đó.

Hắn lại tiếp tục.

Moá. Vô duyên hết phần thiên hạ. Nó tức giận đập bàn đứng dậy. Không chịu được nữa!

Nó liếc Minh một cái. Một bước đi qua hắn muốn bỏ lên phòng.

Pặc. Cánh tay Minh đã giữ lấy nó.

- Bỏ ra.

- Chịu mở miệng rồi hả...

- Anh uống rượu à?

Nghe mùi men say từ Minh mà nó như muốn tắt thở. Uống chắc chắn không ít.

- Quan tâm tôi hả?

Minh đùa cợt

- Điên à?

Nó nhướn mày.

- ...

- Buông ra tôi về phòng.

-....

- Anh muốn gì?

-...

- Say thì đi ngủ đi. Đồ điên.

Nó gạt mạnh tay Minh, gắt lớn. Đi thẳng lên phòng. Hắn lăm lăm bám theo. Nó cũng không thèm màn đến. Mở cửa phòng mình, Linh vừa định xoay lưng đóng cửa, thì bàn tay bị Nhật Minh tóm lấy, tuy không đau nhưng rất chặt. Hắn sao vậy?

Hắn nhìn nó, rồi chau mày. Tay còn lại không chần chừ giữ luôn tay kia của Linh. Ánh mắt hắn xoáy sâu vào đôi đồng tử to tròn đang ngạc nhiên.

- Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Anh muốn g....

Câu nói của Linh bị chặn lại. Bờ môi mềm của Minh phủ lên môi nó. Thịch. Tim của Linh bị lệch nhịp. Nó giãy dụa. Nhưng tên điên Nhật Minh say xỉn lại quá mạnh. Hắn đẩy nó vào góc phòng. Bờ môi và chi lưỡi tấn công vào tận bên trong.

Mãi một lúc sau, Minh buông tay nó ra. Hắn rời bờ môi đỏ ngọt một cách luyến tiếc.

Bốp__ không ngoài dự đoán. Một cái tát của nó đập trên má hắn.

- ĐỒ KHỐN!!! Anh dám..

Nó quệt môi, quát lớn. Nụ hôn đầu tiên của Linh. Bị cướp rồi.

- Anh cũng không tin mình dám làm.

Hắn cười đều nhìn nó.

- ANH. Đồ khốn nạn...tôi..

Lại một lần nữa Dương Cẩm Linh cứng họng. Nhật Minh đột nhiên ôm chầm lấy nó. Linh nghe giọng trầm trầm thò thè vang bên tai:

- Anh thích em mất rồi...thích hơi nhiều đấy!

O.s

Up 2chap l tục nha.^^

Đề chuộc lỗi. Ta viết liên tục nha. Mai có thể có tiếp nha mấy nàng. Hnay đến đây thôi. Hai chap cuối lỗi rồi. ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

"Đừng nhìn. Chỉ là một chàng trai bị cuốn vào giấc mơ và tưởng tượng.

Hãy xem cách tôi tiếp cận với một ai đó mà thậm chí tôi không thể nhìn thấy.

Nắm lấy tay tôi, nơi chúng ta thức dậy vào ngày mai.

Những kế hoạch tốt nhất đôi khi chỉ là một đêm đứng.

Tôi muốn được Cupid yêu cầu trở lại mũi tên nhọn của bản thân mình.

Vì vậy, hãy say trên nước mắt của chúng ta, và

Chúa ơi, cho tôi biết lý do tuổi thanh xuân này luôn bị phí phạm.

Mùa săn bắn và những con cừu đang chạy trốn.

Ý nghĩa của nó là gì nhỉ?

Tất cả chúng ta đều đang đánh mất vì sao của chính mình, sao còn cố gắng bùng sáng bóng tối kia.

Lost star _ cover by JungKook."

Chuông điện thoại réo rắc. Toàn thân thể Nhật Minh cứng ngắc. Hấn xoa đầu. Ngón trỏ và ngón cái xoa xoa thái dương. Tay còn lại móc điện thoại còn nằm ở trong túi ra, tùy tiện nghe không thèm mở mắt:

- "Hello."

- ...về rồi à?

Nghe được giọng từ đầu dây kia. Hấn hỏi.

- "Tất nhiên. Về còn xem các cậu bê tha thế nào rồi."

Giọng nữ kia nửa đùa nửa thật. Làm hấn không khỏi cười khẩy một cái.

- Có cần...tôi đón không quý cô?

- "Nghe được đó. Thứ năm tôi bay, cậu chờ theo một "em" cho thay đổi không khí nào."

- ..haha...tìm đâu ra. Các cô gái giờ chán ngán badboy rồi. Trai "ngoan" như Jakl mới là xu hướng đó. Tôi bảo nó đón quý cô nhé?

- "Ok thôi. Miễn là các cậu dẫn bạn gái theo. Nên lập gia đình hết cả lũ cho bớt ăn chơi đi."

- ...lại lảm điều. Không còn gì tôi cúp đây!

Nói xong. Hấn quần điện thoại vào một góc. Hấn mò mẫm cái chăn rồi trùm lên người. Có gì đó hơi lạ.

Mình ngọ ngậy mũi, cái gối này. Mùi hoa mộc lan thơm dịu dịu, có ít mùi gỗ cây tinh tế rất nhẹ nhàng. Đây, chắc chắn không phải phòng của hấn.

- Ngủ đủ chưa?

Hắn giật mình mở mắt. Trước mặt, Dương Cẩm Linh khoanh tay đầu giường. Nó nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đảo mắt một vòng căn phòng. Bức ảnh gia đình họ Dương ở trên bàn kia. Không phải phòng Lâm thì chắc chắn là phòng Cẩm Linh.

Hắn vẫn chưa kịp phản ứng gì thêm thì nó đã cầm cuốn sách đang đọc dở trên tay ném xoạch một phát vào mặt Minh rồi bực bội đi ra.

- Ui..- hắn cau mày sờ trán. Thế này là thế nào? Hắn làm gì trong phòng nó?

Ngồi dậy bóp trán. Từng thước phim tự kỉ tới qua tràn vào não. À à, tò mò nhớ ra rồi.

Nắm tay này. Hôn này. Sau đó...và không có sau đó nữa. Hắn uống say quá mả. Gục đi trong phòng người ta? Nghĩ đến đây, khuôn mặt Minh méo xệch xệch. MẮT MẶT.

- Haizz, cái quái gì thế này???

***

Nửa tiếng sau. Minh bước xuống lầu.

Áo thun quần thun nột. Vừa bước xuống tầng đã thấy nó ngồi đó. Nhìn hắn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nó hất hàm. Ra ý bản hắn tới ngồi xuống.

-...Ehem... - Minh hất giọng chữa ngượng.

Lại gần rồi ngồi xuống.

- Anh không có gì để nói?

Nó lạnh giọng.

- Tôi xin lỗi. Là tôi say.

Minh đáp

- Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Anh nghĩ chỉ xin lỗi là xong sao?

Linh trợn mắt. Tay co lại thành nắm. Trông nó rất tức giận.

Lần đầu hắn thấy nó như thế. Thực sự thì...hơi buồn cười. Chỉ là cái hôn, nó đang làm quá lên. Mối Minh bắt giác nhếch lên. Có lẽ là tiếp xúc với quá nhiều con gái rồi. Chưa ai phản ứng như vậy. Hơn nữa, sự kiêu hãnh không cho phép hắn hạ mình thêm dù có lẽ hắn đã sai trước.(Shin: Sai rành rành ra. "Có lẽ" cái mông!)

- Anh thấy vui?

Nhìn điệu bộ đều cán của ai kia càng khiến nó bực.

- ...tôi nghĩ mình xin lỗi là đủ rồi. Nụ hôn của Kị Tướng, giá trị đến mức đó?

Hắn càng cười nhếch hơn. Không phải hắn hèn hạ với con gái. Nhưng, điệu bộ câu dẫn của nó hôm trước, đã đủ hiểu một Kị Tướng phải giả làm bao nhiêu loại người. Kiss có là cái gì đâu? Dương Cẩm Linh, không phải đang làm giả đó chứ???

Nhìn toàn bộ thái độ của Minh, nó khẽ mím môi. Nguyễn Hoàng Nhật Minh quả nhiên vẫn là Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Quá xem thường con gái. Đối với hắn rốt cuộc nó là cái đing gì? Thích? Buồn cười. Nó không cần lời phù phiếm. Nó giận dữ vì nụ hôn đầu bị loại rẻ mạt như hắn cướp đi.

- Anh...vẫn rẻ rồn như tôi nghĩ.

Nó cười khinh.

Đàn ông mà. Bị một cô gái xem là rẻ rồn. Ai mà không thấy khó chịu. Đặc biệt là người tự tin vào độ ga-lăng của mình như Nguyễn Hoàng Nhật Minh.

- Em...luôn xem tôi là loại người như vậy?

Hắn hỏi.

- Gọi "em" nghe nhột người quá đấy.

Nó nói, khẽ nhún vai. Nó luôn thể hiện điều đó ra mặt cơ mà. Hấn hỏi ngu vậy?!

- Ủm...thì tôi là như vậy đó. Em muốn gì đây?

Mình cười khỏ. Okay thôi. Nó nghĩ sao thì tùy.

- Nể mặt anh giúp tôi. Tôi sẽ cho qua. Và chỉ cần anh hứa quên đi mớ chuyện tối qua và tối kia. Vậy là ok.

Linh nghiêm mặt lại. Nó cũng chẳng còn cách nào khác. Không đối trời chung với một Thiên Vương là không thể. Huống hồ, như hấn nói, nó là Kị Tướng, càng làm lớn ra còn thể thống gì.

Nó nhắc đến, làm Minh nhớ lại chuyện, hấn...còn có lỗi với nó. RẤT LỚN.

- Anh nghĩ gì vậy?

Nó nhún mày. Ghét là nói chuyện mà đối phương không trả lời.

- À không. Haha...dù sao thì, em lo hơi xa rồi. Tôi không phải kẻ nhiều chuyện.

Hấn chóng cầm lên bàn. Cười híp đôi mắt. Sao nó cảm thấy nụ cười này có chút lạ. Lạ ở chỗ là nó không cảm nhận được độ kiêu ngạo luôn có ở hấn.

- Không phải ảo tưởng, nhưng....anh đang "thả thính" tôi?

Mi mắt Nhật Minh động đậy. Biết nói sao đây.

- Hoi hay đó!

Hấn lại cười. Còn tươi hơn lúc đầu.

- Đầu tiên là cách gọi "em" kinh dị này. Hai nữa là anh tối qua...anh say nhưng chắc chắn còn tỉnh táo.

Nó thấy hấn say nhiều lần rồi. Y như một thằng đàn, một tên bọm chính hiệu, nhưng lời nói và ánh mắt...chưa bao giờ khác lúc bình thường.

- Chính xác là tôi thích em rồi.

Ha, hấn nói bình thân như không.

- "thích" đối với anh đơn giản nhĩ?

- Em không tin?

Nò không đáp. Chỉ nhún vai. Lại câu hỏi ngu bò, nghĩ thế nào nó tin vậy?

- Giờ tôi phải đi. Nhà chẳng có ai cả. Lâm bảo chờ anh dậy thì điện cho anh ấy.

Đúng vậy, giờ nó hết việc rồi. Ở đây lúc lại tức điên với hạng người này, mắc công đôi co nữa.

- Mà khoan đã.

Nhìn thân ảnh đang đứng dậy. Hấn vội nói.

Nó nhún mày. Còn việc gì nữa?

- Sao hôm qua tôi ngủ ở phòng em? Còn là giường nữa???

Hấn hỏi. Ngơ ngác ngác trông ngu đần chịu được.

- ANH. Đừng chọc tôi chứ thể!

Linh gằng giọng. Nó dậm chân một cách thật mạnh rồi xoay người, còn không quên liếc Minh một cái.

Minh ngồi lại trên sofa. Hấn vò đầu. Hấn đã leo lên giường nó bằng cách nào?

**

[Chuyên mục chỉ mình Linh biết:

Quay ngược thời gian.

Rầm. Dừng hết đức, nó lập tức xô Minh ra sau ba giây đơ người. Hấn té rầm một phát rồi bất tỉnh dưới nền nhà. Nó cũng thụp hai chân xuống gạch. Chân bỗng run run không còn chút sức. Tim thì hỗn loạn. Hai tay không ngừng quệt miệng đến đỏ ửng. Tên này...đã cướp mất nụ hôn đầu của nó.

Nó ngồi dậy. Lập tức chạy vào nhà vệ sinh. Nôn không được. Nó không buồn nôn. Chỉ là gương mặt này đỏ bừng, tim đập nhanh không tả. Nó điên mất.

5ph sau. Nhà vệ sinh phòng nó bật mở.

- Nguyễn Hoàng Nhật Minh!!!

Nó quát, nhưng vô ích, hấn nằm đó không nhúc nhích, còn thở đều đều. Gì chứ? Ngủ rồi à?

Nó thề. Nếu trên tay là một khẩu súng, nó sẽ không thương tiếc nã hấn một phát. Nguyễn Hoàng Nhật Minh!!!

Bốp. Nó đá Minh một phát. Hấn cũng chả thèm hề hấn. Troi ơi là trời. Có ai hiểu cảm giác của nó lúc này không???

Hai giờ sáng. Cô ấy giận điên dẫm lên anh ấy một cái rồi chạy ra khỏi phòng.

Hai giờ ba mươi sáng. Cô ấy lại đi vào. Lại dẫm anh một cái. Vơ lấy cuốn sách. Rồi lại bực tức ra khỏi phòng.

Ba giờ hai mấy phút sáng. Cô ấy lại đi vào, không hiểu sao lại nhìn hấn đăm đăm rồi hì hực, dúi hấn lên giường mình. Sau đó đứng ngẫm lại, thấy mình ngu ghê gớm. Lại cầm một cuốn sách khác, đập cái bốp vào mặt Minh. Cô ấy lại cầm sách ra ngoài.

Linh ơi là Linh. Bản tính chu đáo quan tâm người khác vẫn không bỏ được.]

***

Mai Sao school.

Lớp chọn của trường troi vắng bầy chỗ. Thêm một Dương Cẩm Linh vừa đến đã vút cặp xong lùi lên văn phòng của hiệu trưởng.

Miwa đẩy gong kính, bà nhìn nó tò mò:

- Lần này phát bệnh mà tinh thể con?

Bà hỏi.

Nó nhún vai. Cũng chả biết. Tâm tư bị chi phối quá rồi chẳng? Cho quả nho vào mồm. Nó lại nằm trên giường bà vừa ăn vừa nghe Kpop.

- Yêu rồi hả?

- Hực...

Suýt thì ghen. Nó quay sang nhìn Miwa. Bà đang nói lung tung gì đó?

- Phản ứng kiểu gì đây? Ta thấy con rất lạ đó.

- Sư mẫu, người đừng đùa con như vậy.

Nó đáp.

- Ta đâu có đùa. Tuổi chúng bây đang là yêu đương mà. Nhìn con cứ sao sao ấy.

- Thôi đi ạ.

Nó gất. Trùm chăn lên tận đầu. Nhạc từ laptop vẫn vang. "I need you girl. Tôi cần em. Em quá đỗi xinh đẹp. Em quá đỗi lạnh lùng. Tôi cần em...tôi rất cần em."

Nó lại tung chăn dậy. Cầm cái laptop rồi gấp một phát thật mạnh.

- Nhạc gì toàn yêu với nhớ. Hứ!

Xong xuôi. Nó lại chui tọt vào trong chăn.

Miwa ngó người một lúc. Bà nhìn nó, rồi nhìn em laptop yêu quý của mình lẫn lóc góc giường. Bà giết nó nha, đừng ai cản.

O.s

Một chap của tao nó ngắn oi là ngắn ấy (|_|)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Theo Đuổi

*Đã lâu rồi bé phản diện bị lãng quên nè****

Song Kiều bước xuống con Audi đầy kiêu hãnh. Từ tháng trước cô bắt đầu học kinh doanh ở chi nhánh của cha mình. Thực sự là rất bận rộn khi mà cứ chạy qua chạy lại giữa công ty và trường học như thế này. Kiều không ghét kinh doanh, trước sau gì cũng phải thừa kế. Nhưng, đó cũng là lí do khiến cô ta không thể theo sát Vĩnh Hải như ý muốn, để Đặng Vy kia ngày càng làm càng!

- Tôi sẽ tự về. Không cần đón.

Nhìn lái xe vàng nửa con mắt, nhả vài chữ kiêu hãnh rồi cô đi vào trong.

Quái thật lớp chọn trong giờ tự học sao ồn ào đến thế? Vừa quẹo hành lang tiếng la hét đã chói tai.

Không chỉ lớp 12a1. Mà lớp khác cũng ùn ùn chạy qua hóng hớt.

Kiều nheo mắt. Ai vậy?

Kì Khôi đến trường Mai Sao ăn mặc rất chất. Đầu tóc sành điệu và điển trai chết người. Gần 20 nhưng so với Hải hay những người cùng tuổi, nhìn cậu trẻ con hơn rất nhiều.

- Dương Cẩm Linh học ở trong lớp này đúng không?

Cậu chống nạnh la lối. Ngồi hẳn lên bàn, nhìn ngang tàn quá cơ.

Tụi con gái không để ý nhiều. Nhìn đẹp trai quá cả bọn cứ rít lên. Chỉ có đám con trai là bĩu mỏ khinh bỉ. Nhìn Khôi trẻ trâu quá, dạng thích chơi trội chứng tỏ ấy. Lại một thằng quý tử lăm của nhà ai rồi. Đừng xem thường Việt Nam, lắm đại gia lắm đấy!

Song Kiều đứng hồi lâu ngoài đám đông. Cô ta đối với nam nhân ngoài Vĩnh Hải hoàn toàn không hứng thú.

- Xin lỗi. Đây là chỗ của mình.

Kiều bước tới gần Kì Khôi. Nhẹ giọng.

- Ồ...

Cậu ngạc nhiên nhìn cô ta. Một cô gái xinh đẹp. Nhìn đã muốn tán ngay ấy.

Khôi nghe vậy phẩy xuống khỏi bàn trả chỗ cho cô gái nọ. Cô ta cũng chẳng chờ gì mà ngồi xuống.

- Bạn này, ở lớp này có Dương Cẩm Linh không?

Cậu hỏi

Song Kiều ngược lên nhìn Khôi. Hồi lâu sau mới đáp:

- Có!

- Vậy à? Thế giờ cô ấy ở đâu?

-...không biết. Để làm gì?

Cậu tìm Dương Cẩm Linh? Để làm gì chứ? Người như anh em họ Dương sao quen biết loại chơi chơi như này? Hay là kẻ thù?

- Đó là bạn gái tôi. Tôi cần gặp cô ấy!

WHAT? CÁI GÌ?

Một lũ trợn ngược đồng loạt. Đến tên một sách cuối lớp còn phải ngược lên nhìn một cái.

- Ha, nhìn không giống nói dối.

Cô cười mỉa

- Sao lại phải kinh ngạc. Là lắm sao?

Khôì tròn mắt. Cậu là tìm Dương Cẩm Linh. Hay là đi sai lớp??? Cũng chẳng thấy Vy hsy Ngọc gì cả.

- Cả lớp không thấy ai à?

Cậu lại hỏi. Cả bọn đứng cười. Gì chứ? Bạn gái? Dương Cẩm Linh?

- Cậu này, có nhầm không. Tìm Cẩm Linh thật à?

Một nam sinh gần đó hỏi.

Khôì cũng chẳng biết mình có tìm nhầm nơi hay không. Nhưng, từ ngày Duật Nhi mất có vẻ nó đã thay đổi quá nhiều!

***

- Sếp. Doanh thu tháng này ạ.

Thư kí kính cẩn giao giấy tờ. Nguyễn Hoàng Nhật Minh nhận lấy, khẽ phẩy tay bảo lui.

Chờ cho cánh cửa phòng đóng lại. Hắn khẽ thở phào ra một hơi.

Đưa tay nói lỏng carvat. Gương mặt góc cạnh khẽ rũ mi.

Mình nhắc điện thoại gọi một dòng số. Chỉ ba hồi reo. Đã có người bắt máy:

- "Haller. Có chuyện gì?"

- ...thông tin. Sao rồi.

Hắn nhàn nhạt hỏi. Giọng bên kia nghe vậy cũng đáp.

- "...ok. Tôi tra ra rồi. Đúng là cô ta có tiền án bị trầm cảm. Nhưng thông tin chi tiết không rõ, chỉ ghi là điều trị tại nhà. Nghe nói cô ta trị trong 3 tháng. Mà.."

- Sao nữa?

- "À....thì không có gì đặc biệt. Chỉ là, so với trước khi bệnh, Dương Cẩm Linh là một người ngoài xinh đẹp học giỏi thì cũng chẳng có gì nổi bật so với dân thừa kế SAT. Nhưng sau khi bệnh, danh tiếng của Dương Cẩm Linh phải nói là thực sự nổi như cồn. Cô ta bỗng nổi tiếng với tài năng lãnh đạo hay trí óc, và cả sự kiêu ngạo nữa. Evil bang đột ngột đưa cô ta lên chức chủ bang. Thực sự rất khó hiểu."

-...

- "Hall. Còn nghe chứ?"

- Được rồi. Cúp đi.

Buông phone. Nhật Minh trầm ngâm.

Khoé môi hắn mím chặt. Ba tháng. Nó đã làm gì trong ba tháng?

Hắn tự hỏi. Rồi cũng thờ dãi ra. Cảm giác gì đây Nhật Minh. Tội lỗi ư? Hắn hại bao nhiêu người rồi, một chút thương cảm cũng không có. Nhưng với Dương Cẩm Linh, tội lỗi không chưa đủ. Ân hận nữa. Hắn có cảm giác mình đã giết đi một tâm hồn. Nhớ lại đứa trẻ năm đó. Thầy Hải luôn khoe ảnh của nó với mọi người.

Thầy tự hào về công chúa của mình. Đẹp xinh, ngoan lại thông minh. Minh lúc đó ngán ngẩm. Thắc mắc con thầy thực sự tính cách ra sao? Có đáng để thầy khoe mẽ khắp nơi hay không...

Thế mà, những kí ức đã nhiều năm. Khó lòng mà không phai nhạt. Sao Minh lại lãng quên kí ức đẹp như vậy?

Gặp Linh lần đầu tiên. Quả thực cảm giác lạnh lẽo nó mang tới, khiến hắn không tài nào nhớ lại lời thầy Hải.

Chuyện này, là ai gây ra đây?

Còn không phải hấn.

"Please don't see just a boy caught up in dream.."

- Nghe!

Hấn đáp. Áp điện thoại ngay vào tai.

- Có chuyện gì?

- "Vẫn quyết định ở?" Đầu dây kia, là Lâm.

- ...không biết.

Mình đáp. Tay đưa lên mở hai cúc lộ ngực.

- "Không biết? Nói cái tèo gì thế?"

Giọng anh hơi gắt gỏng. Chắc là bức, Nguyễn Hoàng Nhật Minh từ bao giờ dùng câu "không biết" để trả lời cho vấn đề vậy?

- Haha, thật tình là không biết~.

Hấn bật cười ha hả. Ừm. Rõ là không biết. Lí trí luôn bảo đi đi. Nhưng lòng lại luyến lưu. Hấn còn có chút gì đó không cam tâm.

- "Nhật Minh. Đừng nói với tao mày đã thích Linh rồi."

Lâm nghi ngờ.

- ...làm sao đây. Đúng là vậy.

Mình đáp. Rất bình thản. Đối với hấn, không có lí do gì phải giấu diếm Lâm về chút tình cảm với Linh.

- "..."

- Không tin tao à?

Thấy Lâm im lặng. Hấn hỏi.

- "Mình à. Tao khuyên mày. Đừng chơi với lửa nữa. Nếu Cẩm Linh lại tổn thương. Tao có thể giết cả bạn thân."

Nụ cười trên môi của Nhật Minh thu lại. Đây có được tính là lời khuyên hay không? Hay là cảnh cáo? Hấn không phải không hiểu, cũng không phải sợ hãi. Chỉ là nghĩ về Lâm, đặt mình trong vị trí của anh, hấn hiểu phần nào Lâm nghĩ gì.

- Nếu tao thật lòng. Thì thế nào?

***

"Đương Cẩm Linh, sống tốt vào, đừng trông mong dựa dẫm vào người khác..."

Linh tỉnh dậy. Nó nằm ngủ ở phòng hiệu trưởng bao lâu?.

Lồm cồm ngồi dậy, hai rười chiều.

WTF??? Nó trợn ngược. Đã ngủ 6 tiếng đồng hồ? Lí do là gì đây, còn chả phải đêm qua bị điên nhườn phòng cho trai rồi thức trắng hay sao?

Lại nghĩ đến, nó bức mình rồi tự cốc vào đầu mình.

"Mày thấy mày ngu chưa Linh. Hơn một năm nay sống yên ổn trong ngội lạnh. Chỉ vì một Nhật Minh kiêu ngạo. Đáng không chứ?"

- Trời ơi.~~~~~

Nó hăng giọng. Điên mất!

Vào vệ sinh cá nhân rồi thu balo ra khỏi phòng. Sư mẫu đầu nhí? Bà đi chắc đi mua đồ?

Khép cửa giúp bà. Nó rời đi.

Chiều rồi. Học sinh học trái buổi không nhiều. Rải rác vài phòng. Linh tản bộ dài ra cổng.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi. Nó đắm sầm vào một thân ảnh đột ngột chắn ngang.

- A..

Linh khẽ kêu. Nó xoa trán. Bị chiếc áo da nạm đinh nhọn nhọn đâm vào.

- Hexi???

Người đối diện reo lên. Nó giật mình. Giọng nói này là...

Gia Thiên Kì Khôi sường ra cả mặt. Cuối cùng cũng gặp nó. Dương Cẩm Linh bằng xương bằng thịt.

- Khôi...???

Nó khựng lại. Mắt hơi nhếch lên. Tên này sao lại về đây nữa???

- Cuối cùng cũng gặp em rồi.

Kì Khôi hớn hờ bầu chặt hai vai nó. Cậu cười rất tươi. Cô gái xinh đẹp của Khôi đây rồi.

Nó giật mình, nhưng rồi cũng nhanh chóng hất tay cậu ra.

- Sao lại về nữa?

Nó khó chịu ra mặt. Nhìn cậu hỏi.

- Sao không. Anh thích thì anh về. Anh nhớ em.

Khôi bình thản đáp.

- Ta không còn là trẻ ranh. Hãy ý thức một chút đi.

- Haha, em càng lúc càng khác nhé. Nhưng không sao. Anh vẫn thích em.

- Anh...hết thuốc chữa.

Nó nhếch miệng.

Gia Thiên Kì Khôi. Đầu óc bao năm qua không lớn được xí nào.

- Đi ăn nào. Anh biết một nhà hàng của Kì Anh.

Cậu không quan tâm mấy đến thái độ của Linh. Vẫn cứ thích gì làm nấy. Cậu nắm tay Linh, lôi đi.

"PẶC", nó lại gạt tay ra. Lần này thật sự mới khiến Kì Khôi để tâm.

- Dương Cẩm Linh!

Cậu trợn mắt. Từ bao giờ sự phản kháng của nó mạnh mẽ như vậy.

Nó vẫn trơ ra bộ mặt lạnh tanh. Chỉ là nể Kì Anh. Không làm hại đến cậu. Nhưng với nó bây giờ, Kì Khôi không có gì là đáng sợ nữa. Nó chỉ cho phép mình nhịn đủ giới hạn thôi.

- Em không nghe anh gọi à? Không trả lời?

Nó vẫn cứ im lặng.

Không ngờ, Linh so với trước kia thì hiện tại quá mạnh mẽ. Cậu thực sự cáu. Cảm giác một vật gì đó vừa đi ra khỏi tầm tay mình.

- Nếu anh còn như vậy, đừng trách tôi vô tâm.

Nó nói như cảnh cáo.

- Ha, em điên rồi. Anh là Kì Khôi. Em thuộc về anh. Ngừng những hành động chống đối này lại, anh không vui rồi đó.

Khôi áp đôi mắt rực lửa giận nhìn nó. Linh khẽ thở dài. Nó phải xử lí Kì Khôi thế nào bây giờ?

- Ha, hài hước quá chàng trai.

Bỗng, giọng nói thứ ba lại cất lên. Linh khẽ xoay người. Hình ảnh trước mắt nó như cô động.

Giây? Nó lại nhúu cặp mày của mình. Rất sâu. Lần này còn sâu hơn lúc nãy.

- Mày là ai?

Kì Khôi khó hiểu. Nghiêng đầu. Nhìn hơi quèn.

- Người mà tương lai, chắc chắn chiếm trọn người con gái này.

Lại một lần nữa, Nguyễn Hoàng Nhật Minh gây cho nó bất ngờ.

O.s

(Tính 23h59 mà thấy hơi ác

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chơi Lớn (I)

Dương Cẩm Linh bị rơi vào trạng thái bất động. Mắt nó mở rất to, môi trên nhếch lên, nhìn Nguyễn Hoàng Nhật Minh trân trối. Nhật Minh, hấn ta...có bị điên?

- What The F...lower??? Mày nói cái gì?

Khôi nhúu cặp mày vô cùng sâu, thanh niên này đang đùa với cậu?

- Để Dương Cẩm Linh đi. Không muốn bị đánh chứ?

Ngật Minh vừa nói, tay vừa thọt túi quần trông phong độ cực kì ấy. Lời hấn nói, thật khiến người khác phải hiểu lầm rằng hấn và Linh có quan hệ mập mờ kiểu gì vậy???

- Ha...haha! Mày là ai hả? Lấy quyền gì mà bảo tao làm theo ý mày?

Kì Khôi rất sốc, dám dọa cậu sao?

- Quên chuyện tôi qua rồi sao?

Hấn nhướn mày.

Tôi qua? Chẳng nhẽ là tên đó. Người mà cả chị cậu cũng phải nể mặt. Giờ nhìn kĩ mới thấy, đúng là hấn rồi.

- Mày...có liên quan gì đến Hexi chứ?

Cậu gần giọng.

- Kì Anh nói cậu bằng tuổi tôi. Khá bất ngờ đó.

Minh nhìn một loạt qua Kì Khôi, khẽ nhếch môi. Bằng tuổi sao? Ăn mặc và cư xử y như đứa trẻ. Xem ra cô chị gái ác ma có vẻ bảo bọc em rất kĩ lưỡng.

Đáng tiếc, loại ăn no ngủ kĩ quá rồi xem trời bằng vun sẽ không làm nên trò trống gì.

- Này. Đừng có lơ đi câu hỏi của tao. Trả lời đi. Mày và em ấy có quan hệ gì?

Cậu điên quá lớn. Trường giờ vắng, tiếng quát lớn vang vang cả sân. Bọn học sinh đang tăng tiếng kéo nhau ra nghe chuyện "hay".

Dương Cẩm Linh lại cau mày. Cả ba không khác gì trung tâm của trường.

- Hai người...thôi đi không? Không thấy mọi người đang nhìn à?

Nó lạnh giọng.

- Dương Cẩm Linh, em trả lời rõ ràng đi. Tên này là gì của em? Anh đã nói em không được giao du với con trai ngoài anh kia mà?

Kì Khôi lại quát lớn. Cậu nắm lấy cổ tay nó, siết chặt. Nó dám có quan hệ với người khác sao?

- Bỏ tay ra!

Linh trừng mắt.

- ...em...nói cái gì? Em dám...

- Cô ta bảo bỏ ra. Điếc à?

Hắn nhún nhát giọng.

- Mẹ kiếp. Ai nói chuyện với mày??? Linh, nói cho rõ ràng nào.

Linh gạt tay Kì Khôi ra. Nó không đáp. Chỉ nước lù về sau một nước.

- Ha. Bớt ngang ngược đi Gia Thiên Kì Khôi. Nhìn như đàn bà ấy.

- Ha, biết tao là Gia Thiên Kì Khôi rồi cơ à? Thế mà còn dám kiêu chuyện?

- Thì sao? Ghê gớm cỡ nào?

- Mày...được lắm!

Nhật Minh vuốt ngược tóc mái. Hắn chả buồn thèm mà đôi co với cậu. Mục đích hắn đến là để gặp nó kia mà:

- Dương Cẩm Linh, tôi có chuyện muốn nói.

- Nói cái gì? Giữa hai người có cái gì để nói?

Khôi gắt.

- Không phải việc của cậu.

Mình đáp. Hắn quay sang nhìn Linh. Đột nhiên nắm lấy cánh tay nó lôi đi.

Chưa đi được bước nào. Gia Thiên Kì Khôi đã nắm lấy vai Linh không cho đi.

"Ồ" đám nữ sinh đã hơi kích động.

Tình thế gì đây? Biến nó thành nữ chính ngôn tình à? Ôi vãi, thêm tán mỗi tên một phát ghê gớm.

Nó gần như phát cáu. Tâm trạng đã không tốt, cái cảm giác vừa mới ngủ dậy mà đã gặp chuyện bực mình thì...biết diễn tả sao nhỉ. Nó điên điên thế nào ấy.

Pặc. Một phát nó gạt tay cả hai ra khỏi người mình. Lừ mắt nhìn cậu, sau đó lại quay sang liếc hắn một cái bén ngót.

- Đừng lôi tôi vào câu chuyện vớ vẩn của hai anh.

Nói xong. Một bước đi thẳng qua cả hai.

- Ô... này. Hexi!

Khôi gọi.

Cậu tức giận, hất vai hắn một phát thật mạnh rồi đuổi theo.

Nhật Minh đứng tại chỗ. Hắn nhìn theo rồi lại cau mày.

***

- Em đi đâu?

Cậu chạy theo nó hỏi.

- Anh không cần phải biết.

Nó lạnh giọng. Bàn chân đã bước vào gara, đến con xe của mình đi lúc sáng.

- Sao lại không? Anh đã nói chúng ta...

- ĐỦ RỒI!

Nó quát lớn. Kì Khôi bị giật mình. Lần đầu tiên trong đời nhìn thấy Dương Cẩm Linh tức giận như vậy.

- Hexi...em???

- Kì Khôi. Cái gì cũng có giới hạn của nó thôi.

Dương Cẩm Linh bước lên xe. Con BMW chạy rất nhanh ra cổng.

Cậu thần thờ, nhìn theo nó. Nó, chống đối cậu thật sao? Con mèo con nhút nhát năm đó đâu rồi?

****

Cùng một thời điểm đó. Seaside Hotel đông đúc người ra vào. Sảnh chính vẫn là Thảo My phụ trách trang hoàng. Ngoài ra còn có Tuấn Kiệt giúp một tay.

- Jenny, anh thấy không ổn.

Chàng lên tiếng.

- Sao ạ?

- Đây là Lễ Ra Mắt và Sát Nhập Thiên Vương với Kị Tướng. Sao có thể làm kiểu này.

Kiệt đặt bàn về sơ đồ xuống không vừa lòng. Đến lúc ra mắt, sao có thể chỉ để Thiên Vương bước ra sảnh lớn, rồi lại đi vào ngay như thế này?

- Lần trước đã xảy sự cố ám sát Vermont rồi. Các anh cũng vừa bị đe dọa hôm trước. Ta không thể mạo hiểm cho các anh xuất hiện nhiều như vậy. Huống hồ, lần này không chỉ có Hà Đình Dũng, mà còn có anh của ông ta_Hà Đình Trung.

My thờ dài phân trần.

- Hà Đình Trung? Ông trùm lớn nhất của Hà gia sao?

Kiệt nhíu mày. Hà gia đối lập với SAT lâu đời. Có thể nói, DBL và SAT có Mark. Hà gia có Hà Đình Trung. Người đàn ông người Việt gốc Trung đó là một con quái vật, đối thủ số 1 của Mark Biuler. Bao lâu nay âm mưu đầu tóm SAT từ tay DBL của ông ta chẳng ai còn lạ gì. Nhưng, những việc của Hà gia ông đều cho Hà Đình Dũng ra mặt. Sao hôm nay, lại đích thân ra mặt???

Hà gia, Lưu Gia của Trung Quốc; Kim gia, Park gia của Nam Hàn; Yamaki của Nhật; Cuối cùng DBL&SAT. 6 cái tên hàng đầu của châu Á, chúng ta buộc phải mời đến, không thể lượt bỏ ai. DBL và SAT hoạt động xưa nay, tuy lớn mạnh nhất nhưng vẫn phải nể mặt những cái tên nói trên. Vốn là luật, 5 gia tộc này cũng thế, dù bất cứ việc gì cũng đều phải thông qua DBL. Đây gọi là giao ước, trong kinh doanh lẫn trong thế giới ngầm.

- Sao ông ta đến lần này?

Chàng suy tư hồi lâu rồi lại hỏi.

- Em không biết. Không chỉ chúng ta, Miwa vừa hay tin, giờ người sắp đến đây rồi. Xem ra không đơn giản.

Nàng đáp lời. Nằm gục xuống bàn mệt mỏi. Thế giới này phức tạp quá đi thôi.

Kiệt im lặng, không nói nữa. Rốt cuộc nhân vật lớn này xuất hiện vì lí do gì? Sẽ là một cuộc đại náo Thiên Vương như đã làm với Kị Tướng trước đó? Không, sao chàng có một linh cảm lạ lùng!

.

.

Phía bên trong phòng, Miwa vừa đến đã vút chiếc túi xách xuống sofa. Bà mệt mỏi ngồi xuống cạnh đó.

Kì Anh đẩy cửa bước vào. Chị đặt xuống hai cốc trà gừng rồi ngồi đối diện bà:

- Mẹ nuôi. Chuyện này...là sao ạ?

- ...

Bà nâng cốc trà uống liền hai ngụm. Mắt vẫn đánh xuống sàn nhà. Không nói!

"Khắc Vũ, đồ lật lọng." Miwa khẽ nghĩ thầm.

Chẳng còn nghĩ ngợi cái gì nữa. Ông ta đến đây, muốn tìm ai bà còn không rõ?

- Kì Anh, tập hợp toàn bộ tám đứa đến đây cho ta.

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Chơi Lớn (Ii)

C.59

- Linh, bên này!

Vy đứng ở lề vỉa hè, vẫy tay với nó. Dù nhỏ đang khoác bên ngoài chiếc áo Bomber size nam, khẩu trang mũi cũng fullset(*đó biết đồ ai. Hôhồ!*) kín mít thì nó vẫn nhận ra.

Kít. Nó phanh xe vào sát lề. Nhỏ nhanh chóng bước vào.

- Sao lại gấp thế này, chưa kịp thay được cái áo cho ra hồn.

Vy cúi. Nhỏ đang thu xếp nốt phần thiết kế cần duyệt lại, sáng giờ làm việc bù đầu như luyện công, mong sao kết thúc sớm để chạy qua giúp My một tay. Thế mà, chưa 3 giờ đã bị hối qua như giặc rồi.

- Áo quần kiểu gì thế?

Nó nhìn nhìn Vy rồi hỏi. Có vẻ không quan tâm tới sự bức mình của nhỏ.

- Của ông Kiệt đấy, sáng ông ấy chạy qua cảm rằm, đùn đẩy cả mớ việc của ông cho tao làm rồi xoắn móng đi với My. Có tức không chứ? Tao cũng có việc của tao mà.

Vy gầm lên. Âm thanh cứ oai oái vào lỗ tai nó. Sao nó lại phải hứng chịu con thịnh nộ này thay Trent nhỉ.

- Nhưng...sao lại mặc áo của anh ấy?

Nó vừa lấy xe vừa tiếp tục hỏi.

- Hừ...ông ấy để quên. Vơ đại thôi. Áo quần bên trong như lên mốc rồi này.

Không lên mốc mới là lạ. Bộ đồ bên trong mặc từ đêm qua rồi ấy.

- Hôm qua không về nhà mà ở công ty luôn à? Không phải đi với Hải sao?

Linh nheo mắt.

- Anh ta cũng bận thôi mà. Rảnh rồi gì chứ.

Nhìn cái môi chu chu như oán giận. Nhưng cũng khẽ phím hồng khi nhắc đến "ai kia". Chợt, hình ảnh của người "không lạ cũng không quen" kia lại hiện

ra. Làm ơn, Nhật Minh, bước ra khỏi đầu tôi.

- Ô...mà gặp anh Minh chưa đấy?

Vy đột nhiên nhớ ra chuyện gì đấy, liền hỏi.

Nó gật mình. Sau đó trả lời:

- Là..sao?

- Này anh ấy gọi cho tao. Hỏi mày đang ở đâu. Tao đoán mày ở trường nên bảo anh ấy tới đó. Có gặp không? Hay là mày không có ở trường??

Vy vừa giải thích vừa nhìn nó.

Linh không biểu hiện gì. Nó vẫn tập trung lái xe. Thái độ vậy...

- ...chắc là chưa gặp rồi!

Nhật Minh, ra tìm nó là có chuyện thật. Nhưng chuyện gì? Chuyện về Rella, hay SAT, hay là...

- Anh ta tìm..để làm gì?

Nó hỏi.

- Làm sao tao biết. Anh Minh nói là muốn nói rõ điều gì đó.

Nói rõ? Về điều gì? Điều mà nó muốn hỏi hán còn rất nhiều. Nhưng, hán làm sao biết nó thắc mắc gì về hán mà tìm giải thích. Rốt cuộc là sao đây!

...

Seaside hotel.

Thêm một chiếc xe hạng sang nữa đi vào bãi.

Hải vắt áo khoác lên vai rồi thong thả như đứng đợi. Theo sao là xe của Lâm và Ngọc.

- Chuyện PPM sao rồi?

Vừa ra khỏi Lamborghini. Thấy Hải, Lâm không ngần ngại mà hỏi cậu.

- ...PPM thì ổn, chỉ có Võ gia là loạn cào cào lên cả.

Cậu cười nhạt, như không quan tâm lắm, mặc dù đó chính là lí do hôm qua đến nay khiến cậu rối lên loạn xuống.

- Tài chính Võ gia biến động à anh?

Ngọc lên tiếng.

- Ừ. Nhưng mà theo một chiều hướng tốt cơ. Võ gia sau năm nay đứng đầu trong chuỗi SAT luôn rồi đấy.

- Ờ? Thế quá tốt mà?

Cô mở to cặp mắt, có chút ngạc nhiên. Võ gia trước nay luôn nổi bậc nhất trong 6 tập đoàn, cuối cùng cũng có ngày đứng nhất SAT, giúp SAT ngày càng nâng cao vị trí. Có gì không phải?

- Em không hiểu. Võ gia là dòng họ rất lớn. Con cháu đông. Chuyện gia tài và địa vị ngày càng kết xù là tỉ lệ thuận với vấn đề mâu thuẫn trong thừa kế.

Nội bộ anh em nhà họ Võ bất hoà. Bởi vì Lão tổ đời trước xuất thân quý tộc, có quá nhiều vợ. Mỗi bà một đứa con cứ như vậy mà sinh cháu chất về sau. Hiện tổng lại ba vị nổi trội nhất là Võ Vĩnh Kỳ, Võ Cao Tùng, Võ Mạc Phúc. Thứ nhất, họ đều có con trai. Thứ hai, đều là những bậc lão luyện trong kinh doanh. Người nắm trọn Võ Thị tương lai, chắc chắn là con của 3 người này!

- ...ra vậy. Nhưng mà, em nghe nói, anh không có ý định tranh quyền thừa kế....

Cô đáp ứng. Hải yêu thích tự do, cậu từ lâu ăn chơi lêu lổng, một phần vì chán cảnh nhà xâu xé, chỉ muốn đơn thuần quản lí vài chi nhánh. Thế sao lần này Võ gia có biến, lại dần thân vào như vậy?

Hải khẽ phì cười. Xoa đầu cô.

- Em nghe Vy nói vậy à?

-...dạ...

Ngọc lí nhí đáp.

Phải, cậu đã hứa với nhỏ. Tuổi trẻ cùng nhau tận hưởng, sau này khi kết thúc nhiệm kì...rồi kết hôn, hãy đi du lịch vòng quanh thế giới cùng cậu. Sống tự do tự tại. Nhưng mà, tình thế này, chắc phải thất hứa.

- Vĩnh Hải.

Tiếng Vy gọi. Nó và nhỏ vừa lúc đó lại đến.

- Vy?

Cậu xoay đầu lại nhìn.

- Anh đến lâu chưa?

Nhỏ chạy lại hỏi.

- Vừa đến thôi. Linh rước em à?

Hải dịu dàng. Đưa tay vén những sợi tóc con trên trán Vy.

-...giao nó lại cho anh.

Nó đi đến vỗ vỗ vai cậu. Cười nhẹ như trêu nhỏ.

Mặt Vy lại thoáng đỏ. Nó cũng không nói gì liền cất bước đi trước.

Năm người dần nối đuôi nhau đi vào trong.

.

.

.

- Tất cả ngồi xuống đi.

Miwa đặt tách trà xuống, lãnh đạm ra lệnh.

Bốn chiếc sofa xoay vòng nhau. Kì Anh ngồi bên cạnh bà, theo dõi an ninh của toà nhà. My và Kiệt đã ngồi sẵn ở ghế bên phải. Hải và Vy ngồi ở chiếc đối diện. Chiếc bên trái bà Lâm và Ngọc cũng nhau chống ngồi vào.

Nó khẽ khoanh đôi tay trước ngực. Ý bảo: con đứng được rồi.

Miwa cũng không phản đối gì. Bà đảo mắt một vòng, vẫn là chưa đủ.

- Nhật Minh, thằng nhóc đó đâu?

- Đang đến ạ. Hình như đang chạy ra ngoại ô nên vòng về khá xa.

Kiệt nhìn điện thoại đáp. Hắn lúc nãy nhắn tin cho chàng xong.

- Ngoại ô? Nếu như không gọi tập hợp, nó cũng không định phụ giúp gì à??

Bà tức giận gắt. Cho thằng nhóc này vào Tử Vương làm kiềng? Chuyện ra mắt mà nó coi như chuyện làng chuyện phố không bằng.

- Bớt nóng mẹ nuôi. Con sẽ nói cho Hall sau ạ!

Kì Anh lên tiếng.

- Không được. Chuyện này không thể thiếu Nhật Minh.

Bà thờ dài. Tất cả đều không khỏi ngạc nhiên. Là chuyện gì vậy? Liên quan đến hắn? Nhật Minh, người gia nhập cuối cùng, không tham gia huấn luyện, chưa từng hoạt động, chưa kể ngày hôm ấy, hắn là người duy nhất không vào trường, dù bọn chúng có tra ra người đến tiệc cũng không tra ra hắn. Nói

cách khác, Nhật Minh là người an toàn nhất trong bộ tứ. Tính đến hiện tại thì là một người thực dụng, chưa hề tham gia gì ngoài tên tuổi trong SAT và DBL. Vậy thì chuyện gì mà phải cần Minh?

- Tôi tới rồi.

Cùng lúc đó cửa bật mở, hần bước vào. Mỗi người trừ Linh ra đều quay sang nhìn hần một cái, rồi cũng quay mặt lại vị trí cũ. Hần chỉ khẽ gật nhẹ với "người già" có vẻ hơi cẩu kính đằng kia. Rồi dùng đinh khéo cửa. Yên phận liền đi đến bệ cửa sổ rồi ngồi lên.

- Được chưa ạ?

Kì Anh khẽ hỏi. Bà cũng thôi không tỏ thái độ. Là thằng nhóc đó loi nhoi, những người còn lại có lỗi gì đâu.

- Được rồi. Kì Anh con nói đi.

Bà dựa người ra sofa.

Chị gấp nhẹ laptop. Đảo mắt một vòng rồi cất lời:

- Chị không dài dòng nữa. Mọi người cũng đủ hiểu chuyện gần đây. Thật sự, đây là lần đầu tiên trong 12 đời, Kị Tướng và Thiên Vương lại bị lộ diện với nhau tùy ý thế này. Dù chỉ là hình thức, nhưng quy tắc vẫn là quy tắc, trước kết nạp, chuyện các em biết mặt nhau thế này là cấm kị. Bởi lẽ phe thế giới ngầm định rằng, Kị Tướng là kẻ phản còn Thiên Vương là người xét xử. Kị Tướng muốn kết tội một người ngoài Mark ra cần có sự đồng ý của Thiên Vương. Thiên Vương cần điều tra lại rồi mới chấp nhận xử người. Dù hai bộ tứ được mặc định là hỗ trợ nhau nhưng tổ chức cần một sự công bằng. Nếu biết các em đã hỗ trợ nhau từ trước như này, sẽ cho rằng Mark bất công. Thao túng Kị Tướng, Thiên Vương thành một phe. Các em hiểu chứ?

Tất cả đều gật đầu. Đó cũng là lí do từ đầu dù có biết, họ cũng giả vờ không. Bởi vì, DG và FD trên hình thức là hợp tác, nhưng cần rõ ràng khi hành động. DG cần kết tội ai, FD phải xem xét kĩ càng rồi mới đồng ý. Matk lập ra hai phe biệt đội như thế, mọi người đều phục và thấy rất công bằng. Chỉ cần trong sạch, DG có nghi ngờ, FD sẽ đứng ra làm chủ rõ ràng, ngược lại FD thấy người kia có tội, DG cũng phải xem kĩ, thực sự là có tội hay không. Bao nhiêu năm qua, quy tắc này vẫn được áp dụng. Bây giờ phá vỡ, tổ chức loạn mất.

Nhưng dù sao. Cũng chỉ còn một tuần. Chỉ cần đến lúc kết nạp, giả vờ như vừa biết nhau là được rồi mà? Vấn đề này ai cũng tự ý thức được. Chỉ cần Miwa nhắc nhở cẩn thận một tí thôi, sao lại nghiêm trọng như vậy. Bây giờ đây là điều mà cả tám người ai cũng đều thắc mắc.

- Ta không rảnh rồi họp một đám lại để uống trà. Thứ ta muốn nói là, chuyện DG và FD có nhiều mối liên hệ với nhau, đã có người biết!!!

Chất giọng bà Miwako trầm hẳn, không nhí nhảnh như thường ngày.

- Cái gì chứ???

Vy trợn mắt.

- Sao lại biết được ạ?

Mỹ cũng hoảng hốt không kém.

- Có nội gián sao?

Kiệt chau mày.

- ...cái đó, vẫn chưa thể lí giải. Ta có lẽ bị cài người vào.

Kì Anh nói

- ...là ai, mà bản lĩnh cài được người vào?

Nó đột ngột cất giọng

- HÀ ĐÌNH TRUNG!

Bà gắng nhẹ từng chữ. Tên của kẻ hèn hạ và thủ đoạn nhất vũ trụ này.

- Là kẻ...góp mặt lần đầu tiên trong lễ kết nạp lần này?

Lâm nhướn mày. Ông ta...kẻ tù mạnh không gì bằng của SAT sao?

- Đúng là ông ta đó.

Chị mỉm môi trả lời anh. Bao nhiêu năm nay yên hơi lặng tiếng. Ông ta lại nhắm ngay đời thứ 12 của GD&FD mà ra tay. Sao bao lâu nay không tuyên chiến, rốt cuộc là ông ta muốn cái gì?

Hải bất chợt lặng người. Cậu quay sau ra phía sau nhìn hắt một cái.

Nhật Minh lại châm một điếu thuốc. Hắt nhìn ra bầu trời. Nắng! Nắng gắt làm sao!

- Ông ta muốn uy hiếp ta.

Miwa sau một hồi đắn đo cũng quyết định nói.

- Uy hiếp ă? Về điều gì???

Ngọc thắc mắc. SAT có gì quan trọng để ông ta dùng thủ đoạn để uy hiếp chứ?

Tít tít. Điện thoại Kì Anh reo. Chị không ngần ngại mà mở loa ngoài.

- "Huyền Vũ. Có cuộc gọi video từ Trung Quốc. Nhận không?"

Giọng của Zak vang lên trong điện thoại.

- Kết nối cho ta!

Không chờ chị đáp. Miwa đã ngắt lời.

- "...dạ!!!"

Ít phút sau. Chiếc màn hình laptop được Kì Anh mở lên. Chỉ gõ gõ, sau đó xoay qua cho Miwa. Không cần đoán, bà cũng biết là ai.

- "Satomi, lâu rồi tao chưa ăn cơm chung nhỉ?"

Từ màn hình. Một hình ảnh người đàn ông trung niên gần 50. Cặp mày chim ưng của ông ta vô cùng ấn tượng.

Khuôn mặt này. Bà sao quên được!

- Hà Trung, thích bà già này lắm à? Lâu lâu dậy sóng là ý gì?

Cả bọn đều im lặng. Chúng hiểu, người đang call với bà là ai. Hà Đình Trung. Một người lão làng xảo quyệt vô cùng.

- Haha. Bớt nhảm đi bà lão.

Giọng người đàn ông trầm khàn uy lực. Thực sự khiến người nghe không khỏi rùng mình.

- Nói thẳng đi!

Miwa nghiêng răng. Chiều ánh mắt căm hận nhìn Hà Đình Trung.

Ông ta muốn gì. Bà còn không rõ. Chẳng qua là muốn xác nhận lại một lần.

- Bà còn hỏi. Tôi đã chờ lâu đủ rồi. Con trai tôi đâu? Nhật Minh con trai tôi đâu???

Bên trong màn hình nghe có tiếng đồ vỡ. Hà Đình Trung như mất kiểm soát.

Con trai???

Tất cả mọi ánh mắt một lần nữa đổ dồn về phía khung cửa sổ.

Mình cầm điếu thuốc lá. Một phát vùi vào tấm kính cửa để lại vết ố khó coi.

O.s

Ta up rồi. Huhu. *lạy 7749 lạy tạ tội*.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Comback:intro

Chào các mẹ. Con bảo Tembin vừa lướt qua Việt Nam, nó suýt đến chỗ tôi đấy. Hic!

Mới đầu tôi dự định "chuồn" êm một tháng ôn thi rồi thi xong sẽ viết tiếp. Thế nhưng cũng vì bão mà lịch thi bị dời mãi đến giờ. Mai là ngày thi cuối cùng của tôi. Làm bài tốt xong sẽ về up chap cho các mẹ nhé. Đừng có bỏ tôi, huhu!

Còn một chuyện nữa cần nói. TTSQ sẽ được up thêm 1 địa điểm nữa đó là wappad. Tài khoản của Oanh là Shin0412 nhé^^. Lúc đầu tôi chỉ tạo bên wappad để đọc truyện thôi. Thế nhưng sau khi phát hiện TTSQ bị người khác mang up trên wappad rồi không một chữ edit hay chuyển ver, tên tác giả hình như cũng không phải tôi thì tôi buồn lắm. Như vậy, chính là ăn cắp công sức của Oanh, lừa dối bạn đọc.

Thôi thôi. Không nói nhiều nữa. Nói chung là ai có nick wappad qua follow tôi cái nhé nhé^^!

Sẵn tiện TTSQ quá dài rồi. Tôi cũng không ngờ mình lười thôi như vậy. Thế nên, sẽ ngắt 2/3 ra kết phần 1. Phần 2 sẽ tiếp tục ngay khi xong P1.

Một lần nữa này, tôi thề với các mẹ, TTSQ có kết lâu rồiiiiiii(_0_). Tôi là người quan trọng kết thúc hơn cả mở đầu. Chỉ là tại lười thôi. Bí Ý Tường, chuyện này không bao giờ xảy ra. Đừng lo tôi bỏ truyện nha, cái tôi mong là hãy kiên trì ở lại cho tôi có chỗ đu bám, có người xem tôi mới viết được.

(o_0).....ànhon~~~~~.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngoại Truyện 7. Âm Sát!

Đoàng_Choàng_Bóp.

Tiếng súng ống, tiếng đổ vỡ vang lên trong căn biệt thự nọ. Toàn bộ thuộc hạ đứng bên ngoài đều vô cùng sợ sệt. Ông chủ quyền lực bên trong phòng không ngừng gào thét.

6 tháng rồi. Vẫn không có được chút tin tức từ tiện nhân đó. Rốt cuộc, cô ta trốn đường nào?

- Khốn kiếp. Ji, ta yêu em, sủng em như vậy, sao em dám. Đồ tiện nhân!!!

Đinh Trung gào thét.

- Lão đại. Mong anh bớt giận.

Trợ lý khuyên ngăn.

- Người cầm đi. Đồ vô dụng.

Hắn rít lên. Sau bao lâu bắt thuộc hạ đi tìm kiếm. Thứ đạt được chỉ là những bức ảnh chụp Ji giữa dòng người nhật nhều.

Ji. Em khá lắm. Rất khá. Chịu đựng bao lâu như thế ở đất nước của tôi làm chủ mà vẫn trốn rất giỏi. Em mạnh mẽ lắm, vì thế tôi mới yêu em. Chỉ có em mới xứng với tôi. Nhưng em, cái thứ không biết điều.

- Anh à, có cuộc gọi từ Nhật!

Chiếc màn hình 3D hiện lên. Giọng của Hà Đình Dũng.

Hà Đình Trung cũng nguôi giận, phát tay ý bảo nhận.

Màn hình chuyển cảnh. Trước mặt Đinh Trung là một người phụ nữ. Tầm bốn mấy. Son phấn tỉ mỉ. Loại phụ nữ sắc sảo thế này, hắn chán.

- Bà chị già, lại sao đây.

Hắn hỏi

- Cậu đừng có giả vờ. Trả người đây?

- O. Người gì nhĩ?

- Cậu đừng lừa tôi nữa. Ji còn sống đúng không?

- Ai cơ? Miwa, bà chị nói gì tôi không hiểu?

Hà Trung cười nhếch miệng.

- Không cần giả vờ. Cậu sai người đến Việt Nam điều tra cô ta. Rốt cuộc là muốn gì? Sống thấy người, chết thấy xác. Ji ở đâu nói mau!

- Haha, bà đã nói vậy, chứng tỏ, chính bà sai cô ta đến ám sát ta?

- Cậu không phải đã đoán được. Cần ta nói?

Satomi nghiêng răng. Bà thật đúng là điên với người này. Chỉ ngoài 30, nhưng hấn quá tài giỏi. Làm chủ cả đại lục, hơn nữa còn hăm he lấn át lật đổ Mark. Sao bà có thể không bận tâm?

- Rốt cục...cậu muốn gì mới giao người?

- Hahaha!! Đừng chọc cười tôi mà bà già. Chỉ là một nữ sát thủ. Cô ta quan trọng như vậy à?

- Đừng đùa với ta. Đã điều tra thì cậu biết, nó là gì?

- Để xem, là gì nhỉ?

- Cậu...

- Làm sao đây? Cô ta bị giết mất xác rồi.

Bụp. Hấn chủ động ngắt kết nối.

Muốn đòi người. Đâu dễ như vậy!

Ji, em đúng là kiểu tôi thích. Ngay từ lần đầu nhìn thấy em, tôi đã không thể xuống tay.

Xinh đẹp tuyệt trần tôi không cần, nhưng vừa tuyệt sắc lại vừa ngoan cường như em tôi không muốn ai khác có được. Em chỉ được là của tôi mà thôi.

Chuyện kể về một ngày của mùa hè Trung Hoa. Trong khu tennis vang lên tiếng súng. Hà Đình Trung nghiêng người né một phát đạn. Nó sượt qua cơ tay hấn một chút. Nhìn máu, hấn nhú mày. Thân ảnh trên nóc nhà vụt cái đã mất. Hừm, dễ chạy như vậy?

Chỉ hai tiếng sau. Khi hấn đang nhàn nhã dùng trà, bên cạnh là hai kiều nữ xinh đẹp, bọn thuộc hạ gõ cửa đi vào, phía sau như đang áp giải một ai đó. Hà Trung nhú mày, phụ nữ???

- Đại ca.

- Là à ta?

- Dạ.

Hấn nhìn đồng hồ, sắp đến giờ phát sóng của "cô ấy" rồi.

- Ra ngoài hết đi.

- Nhưng...

- CÚT!

Cả hai cô gái cùng đàn em rời đi. Hấn vẫn không buồn ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào nữ nhân kia, đang thờ dòn dập dưới đất, cô ta cố chống tay ngóc đầu dậy, toàn thân không có dấu vết thương tích, nhưng cơ thể lại tê rần khó chịu, mọi thứ trước mắt cũng mờ ảo. Dính thuốc mê rồi. Ji biết, mình đã bị tóm, và cũng cảm nhận được ai đó đang nhìn mình.

Nhìn đôi chân kia cố đạp sấn mà đứng dậy nhưng vài giây lại dúi xuống. Hai mũi C1 của hấn, vẫn còn cử động được sao? Khá đó. Nữ nhân này là ai? Hấn đứng dậy đi tới gần cô.

Bặt. Bặt ngờ, cánh tay thô bạo từ phía sau túm tóc nữ nhân vục dậy. Hấn không nhìn. Chỉ từ phía sau ghì chặt tóc cô gái rít giọng.

-Biết điều thì đừng có lộn xộn. Vài phút sau sẽ cho mi xong đời.

Hà Đình Trung hướng mắt về màn hình TV LCD. Lễ trao giải diễn viên Đông Nam Á đang phát trực tiếp. Vì sao kẻ như hấn lại quan tâm một lễ trao giải

nhỏ nhỏ như vậy? Vì người mà hấn muốn thấy sẽ xuất hiện, chắc chắn sẽ xuất hiện. Những bộ phim mà cô ấy đóng đều rất xuất sắc. Hấn thực sự đã động tâm với một cô gái xa lạ dù chưa gặp mặt. Cô là người của công chúng, vậy thì cảm xúc của hấn là thần tượng cô có đúng không? Vớ vẩn, thần tượng là gì, chỉ vì con người kia trên truyền thông sao lại thanh nhã và điềm lệ như vậy? Sắc đẹp đó khiến hấn muốn chinh phục và khát khao chà đạp.

[The Best Southeast Asian Actor of The Year goes to...TRANG NHUNG with... "Only and only one"]

Tiếng tung hô của MC vang lên. Trang Nhung. Hai năm liên tiếp vẫn giữ chức diễn viên xuất sắc nhất.

Hình ảnh của cô hiện ra rất lớn. Từng vai diễn hiện ra. Trang Nhung, hình như cô sinh ra là để làm người nổi tiếng thì phải. Nhìn xem, đúng cái cách một quý cô thanh tao. Thật khiến người ta muốn che chở bao dưỡng.

[Unfortunately, she can not be here today. Check out the video that Nhung Trang has sent to us.]

(Thật buồn Trang Nhung đã vắng mặt hôm nay. Nhưng cô ấy đã kịp gửi đến buổi lễ một đoạn phim. Hãy cùng xem nhé!)

Cái gì? Sao lại không có mặt. Hấn đã cho người đến gửi hoa cho cô tại buổi lễ. Chỉ cần cô bước lên sân khấu, Hà Trung đây sẽ cho cô toả sáng, kí hợp đồng triệu đô. Ai cho cô dám vắng mặt??

-MẸ KIẾP!!!

Hấn đập đầu nữ nhân xuống đất.

"Hự.." Nữ nhân căng răn nén chịu. Cô không còn nghe rõ âm thanh nào cả. Chỉ nghe loáng thoáng giọng người đàn ông chửi rủa, chết tiệt. Cuộc đời của Bạch Hạc XI này sẽ kết thúc ở đây sao?

- Đau đón cái gì. Chưa là gì đâu. Ta sẽ cho mi sống không bằng chết.

Hà Đình Trung đứng đĩnh đứng lên. Vươn tay lấy cây súng lục đầu giường. Trước tiên phé tứ chi nữ nhân này trước. Hành hạ cho sống không bằng chết.

- Cà gan ám sát ta....

Cách lên nòng súng. Hấn nhắm vào chân phải đang không ngừng chống đất muốn đứng dậy của cô. "Pằng".

-Hự...Á.

Ji thất thanh la lên. Máu chảy, con đau truyền khắp thân kinh khiến cô tỉnh dậy, con đau này áp chế cả thuốc mê. Kéo cô lấy lại chút ý thức tỉnh táo.

- Nói. Ai sai mi đến đây?

Nói ư? Haha, hấn chỉ hỏi cho vui thôi. Trong số kẻ thù, ngoài Miwa ra, chẳng ai đủ bản lĩnh phái sát thủ đến ám sát hấn. Dù Ji cắn miệng hấn cũng đã biết, chỉ là hạ nhục hành hạ con mồi cho vui thôi. Trước sau gì cô cũng chết.

- ..thật...xui xẻo...

Giọng cô khàn đặc.

-Cái gì?

Hấn nhíu mày

Cô cố hết sức chống tay dậy. Hơi thở hỗn hển vì kiệt sức và con đau. Ji nghiêng đầu ra sau nhìn Hà Đình Trung.

- ...giết thì giết mau...để tôi còn đường...s..ổng, học học, ...thì ông..sẽ xong đời!

Cạch.Còn súng nói lòng ngay tức khắc. Hấn hơi trừng mắt, ngạc nhiên nhìn Ji. Đây, là Trang Nhung mà.

Vội vàng ngồi xồm xuống. Hạ súng đặc xuống sàn, hấn bóp chặt xương quai hàm nữ nhân như thể không tin được.

- Ngươi... Trang Nhung? Không thể nào!

Hấn rất chặt. Ji tưởng chừng mình ngừng thở, miệng mở to như cổ hóp lấy không khí.

-...nhiều...lời. Mau ra...tay đi!

Giọng nói này...đúng rồi. Dù có ngắt quãng và trầm xuống nhưng vẫn không giấu được sự mỉa mai thanh tao. Khuôn mặt xinh đẹp dung hoà, dù có thương tích máu me như những đường nét và ánh mắt xuất thần. Chính là cô!

- Em...là sát thủ của Miwa? Thật không ngờ! Mịa kiếp.

Một lần nữa Hà Đình Trung lại thô lỗ đập mạnh đầu của cô xuống đất. Rất đau. Rõ ràng là hắn đang rất tức giận. Vì sao chứ? Người này quen biết cô sao?

Còn chưa kịp suy nghĩ. Mấy giây sau lại truyền đến giọng cười tà ác của hắn.

-Hahahahaha...khá lắm...em thú vị thật đó. Hào, hảo hảo bô!!!

Hắn gọi cô bằng gì? Nghe thật ma quái.

Liếc nhìn hắn vẫn đứng đó đắc ý nói gì đó, mắt Ji sáng lên, khẩu súng còn nằm trên mặt đất. Ngay lập tức cô nhích người lại gần khẩu súng.

Bàn tay vừa chớp lấy. Cô cố hết sức giương tay lên.

Đoàng. "A". Không phải là Ji bắn. Mà là Hà Đình Trung, viên đạn ghim lên lòng bàn tay khiến cô đau đớn.

Cạch. Khẩu súng trên tay rơi tự do.

-Ha, em làm ta đi từ bất ngờ ngày đến bất ngờ khác.

Lại ngồi xổm xuống dí sát mặt vào khuôn cô. Ji thật sự đã bất lực.

-Ha...tôi nên làm gì với em đây hả?

Hắn lại nói thêm vài câu ma quái. Ji vì quá đau đớn mà từ từ ngất lịm đi.

....

Chính là đã 4 tháng Ji bị Hà Đình Trung bắt nhốt. Chuyện không ngờ đến chính là Ji không bị xử, ngược lại ngày đêm bên cạnh hắn bị ép làm tình nhân. Chuyện này đối với cô là sống không bằng chết. Heal, anh sẽ nghĩ gì về cô? Chẳng phải đã hứa, sau khi anh du học về, sẽ kết hôn với nhau sao?

....

-Ừa.

Lại nữa. Chạy vội vào nhà vệ sinh trong phòng. Nôn thốc nôn tháo.

Hà Đình Trung nhìn "sùng vật" chạy khỏi bàn ăn vào nhà vệ sinh. Chỉ khẽ nhú mày.

4tháng qua. Ji chạy trốn cũng đủ mọi kiểu, chống đối cũng quá đủ rồi. Hắn dần dần kiểm hãm được cô. Cô cũng nhận ra rằng, chống đối không phải là cách nên ôn nhu nghe lời tìm đường thoát sẽ hay hơn.

-Gọi bác sĩ!

....

....

-Gia, xin chúc mừng. Phu nhân đã mang thai gần 2 tháng.

Bản thân Trang Nhung vốn gầy, nhìn thế nào cũng không đoán được mang thai.

.

.

.

Nghe được tin đó khiến Hà Đình Trung vui vẻ cả ngày.

Hắn ôm ấp cô suốt buổi tối. Toàn nói những lời sùng nịnh thật ghê tởm. Trang Nhung cảm thấy thật tuyệt vọng, cuộc đời cô rồi sẽ đi về đâu?

.

.

.

Cuối Đông Trung Hoa một ngày nọ. Sau khi nghe tin trụ sở bị đánh úp. Hà Đình Trung vội vã ra ngoài. Nhìn Trang Nhung đang ngủ say sau khi uống xong ly sữa bỏ thuốc mê, hắn mới yên tâm không sợ cô chạy mất.

Sau khi Hà Đình Trung rời đi. Ji mở mắt, vội vàng mang chiếc gối ướt đầy mùi sữa giấu sâu vào chăn.

Ngày đó, ngôi biệt thự vang lên những tiếng súng. Cô chạy thoát!

....

....

"

- Nghe đây tên súc sinh, con của người đã chết rồi. Còn đứa nhỏ hiện tại, là cháu ruột của ta!

Satomi nhàn nhạt đáp lại.

Màn hình vi tính vang lên tiếng cười gian tà.

- Đừng có bao biện...hahahahaha, nhìn vào nó, đã biết ngay là cốt nhục của Hà gia. Đừng có xem ta là trò đùa. Gạt ai chứ..

- Có muốn xem giấy xét nghiệm DNA hay không hả? Hà gia cái gì chứ? Thiếu nòi giống đến mức muốn lấy người của Hoàng Gia Biuler chúng ta sao?

- Ta phi. Một lũ xảo trá. Ta cần Nhật Minh đứng ra đối chất. Các người đừng hòng qua mặt.

- Ra mặt? Người lấy quyền gì hả? Kẻ thù?

- Không nhiều lời. Báo cho các người biết, 10 tiếng sau ta sẽ tới Việt Nam. Để ta gặp Nhật Minh, nếu không gặp được nó. TUYÊN CHIẾN ĐÔNG NAM Á!

Cả căn phòng lặng yên, cổ không khí vô cùng lạnh lẽ từ đâu bốc tới. Tất cả mọi người đều bần thần nhìn Nhật Minh. Nguyễn Hoàng Nhật Minh, xuất thân làm cho người khác kinh hồn bạt vía.

Màn hình laptop đột ngột bị nhấc lên. Miwa nhú mày nhìn Nhật Minh nhưng cũng không ngăn cản, đứa nhỏ này, con sẽ xử lý chuyện này thế nào đây???

- Đông Nam Á đại chiến, phát súng đầu tiên, sẽ là tôi BẮN ÔNG!

O.s

Đổi tên Oanh Shin thành Oanh Sên luôn quá!!!!!!(_0_)hựhự.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Ting. Thang máy bật mở. Tiếng gót giày đập sàn nặng nề.

Cả tầng không gian đại sảnh của Seaside đều trở nên âm u đến rợn người. Mọi ánh mắt đều dõi theo thanh niên áo quần tùy ý kia đang dần đi ra ngoài. Ai không nhận ra chứ, cậu ảm bực nhất LGL kia mà.

- Nguyễn Hoàng Nhật Minh!

Giọng Linh vang lại từ phía sau.

Hắn khề dừng lại, nhưng rồi vẫn bước tiếp.

Ra đến cửa, bảo vệ đã vội vã mang chìa khóa đưa cho hắn. Con mui trần đỏ chói đập chấn cả mặt tiền của khách sạn làm cho người ra vào rất ngứa mắt, nhưng cũng không ai dám ý kiến là nên lái xe vào bãi đỗ. Nguyễn Hoàng Nhật Minh, hắn thích đỗ xe ở đâu là tùy hắn.

-Nguyễn Hoàng Nhật Minh!!! Đứng lại chưa?

Chống tay ở cửa ra vào, Linh thở dốc. Tên to xác chân dài đi nhanh quá làm nó đuổi theo rất mệt mỏi.

Thế mà hán dừng dung, liếc nhìn nó một cái rồi cười khẩy. Mở cửa ngồi vào xe.

Nhìn thấy bộ dạng đó của hán, nó tức điên lên được. Hay là, muốn trả đũa nó vì bỏ đi lúc trưa ở trường?!(_ 0 _)Thiệt tình tuổi cũng mệt hai người này lắm(~°~0)]

Mình đẩy vô lăng xoay đầu xe, vừa đạp ga lại vội vã thẳng gấp.

Dương Cẩm Linh, đứng trước con mui trần khoanh tay mặt đờ đờ sát khí. Một mét nữa, hán đã tông vào người nó.

-...tránh ra!

Hấp nhếch miệng

Ánh mắt lạnh lùng vẫn kiên định nhìn hán, như muốn khiêu khích "Có bản lĩnh anh tông tôi xem."

- Không cần thách thức tôi.

Hán nhún ga. Từ từ từng chút một. Nó vẫn thản nhiên không tránh né. Dương Cẩm Linh, em muốn chứng tỏ sự gan dạ hay là...dùng sức hút này câu dẫn tôi?

Kít.

Rốt cuộc, hán phải vuron cờ trắng.

Xe phanh lại. Chỉ một cm nữa thôi sẽ tông trúng đầu gối nó.

-Lên xe!

.

.

.

Con audi tặc lại một đoạn đường vắng. Những đứa trẻ tiểu học bắt đầu ủa ra từ một ngôi trường bán trú gần đó. Đã năm rưỡi chiều rồi sao?

- Rồi. Em nói đi!

Mình gát tay lên vô lăng. Bắn quay sang nhìn nó một cách ngả ngớn. À thì....Dương Cẩm Linh chủ động muốn bước lên xe, Dương Cẩm Linh muốn bắt chuyện, Dương Cẩm Linh cũng không tỏ vẻ coi chiếc xe này là rác mà bắt đắ dĩ phải ngồi lên.

Linh khẽ thở hắt ra. Từ bao giờ, biểu cảm hán dành cho nó lại đột nhiên quái đản đến thế. Không thể tin được mà.

- Anh. Sao lại cư xử kiểu này hả. Tôi cần một người bình thường để nói chuyện nghiêm túc.

- Em nói gì vậy? Tôi đang cực kì ổn.

Thôi, bỏ đi. Hán thích thế nào thì tùy hán. Nói nữa cũng chỉ bức chết mà thôi.

- Em muốn sao? Nói đi chứ, hình như đây là lần đầu tiên em đối với tôi như vậy, quan hệ của chúng ta đang tiến triển thêm một bậc có phải không?

- Anh...

Hết nói nổi. Đây... là thể loại thả thính gì hả?

Hình như đến bây giờ, nó mới nhớ ra rằng, trước mặt nó, chính là Nhật Minh trong truyền thuyết, Coolboy sát gái số một thành phố.

Thôi được rồi. Linh không rảnh mà ngồi so đo phân tích hán. Những việc nó cần không phải là thế này!

- Tôi muốn biết, anh đến trường tìm tôi có việc gì?

Giọng nó nhàn nhạt. Ánh mắt trong veo đẩy lên một chút tò mò cùng mâu thuẫn.

Mình cười nghiêng đầu nhìn nó. Trong con ngươi hỏ phách xuất hiện không ít vui vẻ.

- Tại sao lúc trưa bỏ đi, bây giờ lại thắc mắc?

- Tôi thích nhận được câu trả lời hơn là bị hỏi ngược lại.

Hắn hơi nhưn mày. Nó đang rất nghiêm túc. Đến lúc nên dừng trò treu đùa của hắn lại rồi. Minh bật lửa lên, châm một điếu thuốc hít một ngụm, sau đó cảm xuôi theo chiều gió phía sau, không để Linh phải có chút khó chịu nào.

- Tôi muốn hỏi em một câu: Dương Cẩm Linh. Hiện tại, trong em, tôi...là gì?

Đôi đồng tử hổ phách kia xoáy sâu vào nó. Gió bắt tạt ngang qua. Tán lá phong xào xạc rơi rụng từng cành. Ánh mặt trời phía sau lặn dần theo từng nhịp đập của con tim.

Từ thất đập loạn, nó thấy có chút khó thở. Bất giác quay mặt đi tránh né. Hai gò má phím hồng nhạt nhoà trong hoàng hôn.

[Nguyễn Hoàng Nhật Minh, anh là gì trong tôi?

Người lạ ư? Chúng ta đã đi xa hơn điều đó.

Hay quen mặt? Chắc cũng gần như là vậy. Không...hơn một chút. Và hình như, nó lại tăng thêm một chút nữa. Dần dần, dần dần, và tôi không cách nào kiểm soát được. Tôi không ngăn nổi, cũng chẳng thúc đẩy nó. Và hình dung nó ra sao, cũng chẳng làm được.

Đáng tiếc, điều hiện giờ tôi tự nhìn ra, chỉ có một chuyện, lại là chuyện tôi không muốn hiểu nhất. Chính là động lòng anh.]

Vậy, một câu hỏi được đặt ra: thế nào là tình cảm sâu đậm?

Có phải, chỉ cần yêu nhiều, thích nhiều, yêu lâu dài, yên bền vững mới có thể gọi là sâu đậm?!

Một anh thư kí của giám đốc một tập đoàn, yêu vợ lẽ của giám đốc đó, và cô vợ đó, cũng yêu anh vô cùng. Thứ hàng ngày anh ta chứng kiến, là việc cô ấy hầu hạ, thân mật với sếp mình, anh ta chỉ mong, sếp của mình hãy thương yêu và quý trọng cô. Và cô gái, hằng ngày thân mật cùng chồng, cũng không bao giờ có tâm tư qua lại với người mình yêu thực sự, cô chỉ muốn rằng anh sống tốt, thành đạt, cưới một người xứng đáng để anh lo lắng cả đời. Đó, là một tình yêu thiếu sự trách nhiệm, tình yêu nhút nhát nhưng lại sâu đậm rất nhiều.

Lại có một trường hợp, chàng trai yêu một cô bồ ba tháng. Nhưng tình cờ lại quen một cô gái khác. Và chỉ sau ba ngày, tình cảm anh ta dành cho người đến sau đó lại nhiều hơn cả người yêu của mình. Điểm tất yếu ở đây chính là, tình yêu sâu đậm, không hề liên quan đến vấn đề thời gian.

[Vậy, Dương Cẩm Linh, mày đối với Nguyễn Hoàng Nhật Minh, thích, được bao nhiêu???]

- Sao em không trả lời?

Hắn hỏi, trong ánh mắt đó rõ ràng mang ý chờ đợi, mang ý chân thành. Linh từ từ nâng khuôn mặt lên, nó nhìn hắn. Mái tóc highlight bay bay vài sợi nhỏ. Không một chút lúng túng mà thừa nhận:

-Tôi thích anh.

-....!!!

- Cảm xúc này, tôi không muốn có, nhưng cũng không đến mức khổ sở che giấu. Anh hiểu ý tôi chứ?

- Em...không muốn chấp nhận cho tôi theo đuổi?

Nó bặm môi, không chần chừ gạt đầu.

- Vậy, bỏ chuyện SD qua, em có biết là việc chặn đầu xe và đi với tôi như thế này, cả việc thừa nhận với tôi, chỉ khiến cho mối quan hệ của chúng ta thêm phức tạp hơn hay không?

- ...biết.

Vẫn gạt đầu.

- ...biết, nhưng sao em vẫn làm?

Hắn chau mày thật sâu. Có một chút chua xót, cùng hoang mang nó mang tới. Là như thế nào?

Nó thở dài một hơi. Khẽ hướng ánh mắt xa xăm nhìn trời sắp tối hẳn.

-...anh, nhận ra tôi mà có đúng không?

!

.

Sân bay Tân Sơn Nhất Việt Nam lại đón chào một nhân vật mới. Một nhân vật đã được nhắc đến từ những ngày đầu nhưng vẫn luôn mập mờ ẩn hiện đầu đó.

Từ sân bay, đôi converse đỏ, áo sơ mi trắng và quần jean đen. Xuân, hạ, thu, đông. Chỉ có màu sắc quần áo là thay đổi. Cô chưa bao giờ quá lố ỉn mặt này của mình.

Mái tóc cắt kiểu Vic phổ biến. Luôn nhuộm đen che đi màu tóc vàng của châu Âu mình sở hữu. Lối ăn mặc và phong cách này phải chăng đã nói lên tính cách của cô. Kiên định, khó thay đổi lung lay.

Kéo vali đến trước một chiếc xe đang đậu sẵn. Chưa lên vội. Cô gái từ tốn khởi động phone lên. Ấn một dãy số quen thuộc đến thần kì.

Gọng kính râm từ từ hạ xuống.

- Jakling, tôi về rồi đây!

Cherra Wastone, nhân vật cuối cùng góp mặt trong SAT đã lộ diện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

"- Thầy, đây là ai vậy ạ?

- Khả khả, xinh đẹp lắm đúng không? Là con gái của ta đó.

- Xi, thôi đừng bốc phét ạ. Thầy như này mà... Thầy lấy ảnh mạng về chứ gì!

- Lỗi con. Nói ai bốc phét hả? Con gái vàng ngọc của ta đó. Nó giống mẹ nên rất xinh đẹp.

- Thầy làm sao cưới được một người vợ xinh đẹp hay vậy...

- Đừng coi thường. Lúc còn trẻ ta là một đại nam thần đó...

- Thôi, con không hứng thú với thanh xuân hoàng tráng của thầy đâu. Cho con xin bức này nhé!

- Thích nó rồi à? Hô hô. Mất tốt đấy!!!

- Hừm...con sẽ điều tra kĩ càng. Thầy download ảnh mạng về là chết với con.

Nói xong, thằng nhóc nọ ôm điện thoại lùi mất.

- Ê..này. Thiệt tình, càng lúc càng hỗn xược là thế nào hả nhóc?

Nhật Minh về lại căn phòng tầng hầm. Khuôn mặt này, hơi quen quen, cậu đã gặp ở đâu đó rồi. Sao không thể nhớ ra được nhỉ?

- Bé con xinh thật.

Minh lăm bằm.

Năm đó Nhật Minh 14 tuổi, Cẩm Linh mới 12. Cuộc sống nhàm chán với một ông chú già võ công cao cường làm cậu quá ngột ngạt.

Cuộc sống với bốn bức tường, suốt ngày luyện võ tập súng, không bao giờ dám tự ý ra ngoài. Ông Hải có cho, Minh cũng không muốn ra ngoài nhiều. Thân thể, địa vị của cậu, khiến cậu hận chính mình tận xương tủy.

Mùa thu 6 tháng trước, Nguyễn Hoàng Nhật Minh lần đầu tiên vô ý giết người, là một tên du dân nọ. Hắn đã hãm hiếp một cô bạn học mà cậu thân. Chỉ là lỡ tay, cậu thề, chỉ là lỡ tay mà thôi. Nhưng mà lúc đó, kinh hãi có, sợ sệt có, Minh không cảm thấy hối hận, kẻ đáng chết nhất định phải chết.

Chỉ là...có chút hoảng loạn. Mùi máu tươi, lần đầu tiên cảm nhận chân thực đến vậy.

Dù gì chỉ mới 14 tuổi, cậu còn quá nhỏ, bây giờ nghĩ lại, không còn chút gì đáng sợ. Minh còn hơi hưng phấn nữa. Bản chất ác ma này, là di truyền từ ai vậy? Là tên quái vật đó, ông ta...con ÁC QUỶ.

Bức ảnh của Dương Cẩm Linh năm 12 tuổi trong sáng thuần khiết. Nó đối lập hoàn toàn với Nhật Minh của hiện tại. Nó xinh, đúng vậy, chỉ chụp lên mà đã xinh đến thế này. Nhưng thứ khiến cậu耿耿 ngơ, là ánh mắt kia, trong veo như thủy tinh, thanh xuân lan tràn. Cậu có cảm giác, những người xung quanh khi ở gần cô bé này, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp.

[Bé con, em là ai, em không lạ cũng không quen, em là con Dương Minh Hải, có thể là ta đã gặp nhau chẳng? Tôi không chắc, nhưng cũng không bận tâm điều đó lắm. Chỉ là, tôi quá cô đơn, tôi thèm khát sự hồn nhiên bộc lộ sau đôi mắt của em. Thật gan tị. Chờ đi, đến khi có lúc gặp, tôi tán tỉnh em nhé? Để em truyền cho tôi chút cảm giác thực sự ấm áp. Thứ mà tôi đã mất đi, à không, có lẽ là chưa bao giờ có được...]

Bởi vì, cha hiện tại...không phải "CHA" . Ông ấy bao dung cho Minh chỉ là vì sự rộng lượng, hoặc...là vì tình yêu với mẹ."

.
.
.

Vậy, bây giờ, gặp nhau rồi. Sao hắn không nhận ra. Vì cảm giác lạ lẫm. Ánh mắt đó, không còn trong trẻo thuần khiết nữa. Ánh mắt hận thù của ma nữ. Hắn đã vô tình quên mất, vậy thì, khi nhớ ra rồi, được cái gì? Là ai sẽ sưởi ấm ai, ai sẽ giúp đỡ ai? Là ai mới có thể kéo ai ra khỏi thù hận bây giờ?!

Kit.

Dương Cẩm Linh bước xuống xe của Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Chẳng nói chẳng rằng, nó quay mặt nhìn Minh một cái. Rồi đi thẳng vào nhà.

Để nó đi dễ dàng vậy sao? Không, không thể được.

- Linh!

Chưa kịp bước vào cửa nhà, bàn tay to lớn của hắn đã giữ nó lại.

- Bỏ ra!

Nó cau mày.

- Nếu đã nhận ra anh, sao em còn phải làm vậy? Anh đây, anh là Minh. Là anh Minh của em.

Đôi đồng tử hổ phách kia, sao lại nhìn nó da diết như vậy? Anh? Anh là ai? Là mối tình đầu như có như không, sao em lại có thể quên??

- Giả dối.

Bờ môi run run của nó thốt lên hai chữ.

- Em..thất vọng về anh như bây giờ? Anh chấp nhận. Anh lừa em. Nhưng chỉ là..anh không muốn em sợ hãi anh thôi. Anh sai rồi..

Lời anh nói. Em tin được hay không?

- Anh như thế nào, tôi không muốn biết nữa. Dương Cẩm Linh hiện tại, đã khác rồi!

Cẩn biệt thự nguy nga trong bóng tối.

Nó lê từng bước nặng nhọc lên phòng. Sao lại phải nói cho hắn biết tình cảm này, vì sao chứ? Dương Cẩm Linh này là đồ vô dụng. Tao hận mày, mày quá nhu nhược!

.
.
.

Coffee "OJ"

- Cherra, bên này!

Kiệt vẩy vẩy tay. Cô gái bước vào quán, chẳng nói chẳng rằng ngồi vào chỗ đối diện với chàng.

- Cha~~đúng là....

Kiệt tặc lưỡi.

- Chuyện gì?

Cherra nhủ mày. Bộ dạng của chàng, là chế giễu cô sao?

- Không. Đúng là chị em giống nhau thật! Sao lại hận nhau mà không yêu thương?

Chàng nhếch môi. Thú vị thật, cặp sinh đôi hiếm có này làm cho người khác tò mò.

- Anh thích có một bản sao giống hệt mình?

- ...cái này...đúng vậy. Nhưng hận thù gì, mà chị em cô lại đến mức đó?

Khởi nói. Có người giống mình thì thú vị. Nhưng bị nhìn nhầm hoặc đại khái bị xem là bản sao thì đúng là bức bối. Như chàng đây này, suốt ngày My cứ đem đồng ảnh, album Kpop gì đó của một nhóm, và nói chàng đây không bằng họ có tức không chứ. Đặc biệt có anh chàng nào đó..hừm, đúng là giống chàng thật nha. Nhưng mà sẽ không sao nếu Thảo My không nói rằng:"Đúng là không chọn sai anh, giống Kookie như vậy, em yêu là phải rồi!"

Ai? Ai đã tiêm nhiễm Kpop vào đầu nàng, còn không phải Dương Cẩm Linh??? Aizz con bé đó, lòi kéo vợ chàng

Nhưng mà, nói đi phải nói lại, có phải vì giống cậu đó, mà tán đổ được bông hoa kiều kì nhà họ Trần nhà nàng?

Ồ...lạc đề nhiều rồi. Quay lại thôi!

- Nếu là vì đàn ông mà chị em tương tàn, thì cũng bình thường.

Cherra thần nhiên nói. Đúng lúc người phục vụ đi đến, không chần chờ gọi một coffee sữa đặc.

- Haha, sức hấp dẫn của đàn ông chúng tôi là vô đối.

Chàng cười đều. Cô gái thú vị này, vừa bí ẩn nhìn có vẻ hướng nội. Nhưng thực ra lại sống thoáng vô cùng tận, quanh năm đều có băng đảng đến ngõ ý xin kết "thâm giao", Mark hoàn toàn không thích, nhưng chính cô nàng lại nửa từ chối nửa nhận lời.

- Thôi tào lao đi Trent à, vào chuyện chính cho tôi.

- Được...được...

Chàng cười cười. Không nói nữa, lấy từ balo ra một xấp tài liệu.

- Cô sẽ làm chủ trì.

Cherra không nói gì. Khẽ nhận lấy. Là quy trình của lễ sát nhập DG và FD.

Kì Anh sẽ đi Thái hai ngày. Chủ trì sẽ để lại cho Cherra. Nếu như lần này nằm trong dự đoán, lễ sát nhập này thế nào cũng không dễ dàng. Cherra, con cờ ẩn của Biuler, ít ai biết cặp sinh đôi nhà Wastone này ghê gớm như thế nào. Cherra, chỉ thua Kì Anh một bậc kĩ năng lí thuyết, trên thực tế Kì Anh không qua nổi cô.

- Sao cũng được. Tôi có cái cần bạn tâm hơn.

Hóp ngậm coffee, Cherra nói tiếp.

- Nếu như lần này không vì có "cô ta", tôi cũng chẳng rảnh nhận thay công việc của Cherry.

Tuần Kiệt khẽ giãn mày. Nụ cười ngày càng sâu. Không còn bọt cợn nữa, trong đôi mắt cười đó loé lên chút nghiêm túc.

- Hexi, nó cũng chỉ là một đứa trẻ. Sao cô phải bận tâm như vậy?

- Nghe danh đã lâu như vậy, có dịp hợp tác. Không tồi chút nào!

Chàng đưa bàn tay vuốt nhẹ phần tóc mái. Nhìn qua bàn bên, thấy có một vị khách nữ đang nhìn mình đỏ mặt, không tiếc nháy mắt thả thính. Miệng thì vẫn nói đều đều giọng nghiêm nghị:

- Nghe này, nếu chỉ vì ngượng mợ, thì hãy hỗ trợ con bé hết sức mình. Để tôi biết được có lí do gì khác, tổn hại đến con bé. Không chỉ Minh Lâm, cả tôi cũng sẽ không tha cho cô.

- Haha, sợ nhi!!!

Cherra bật cười.

"

- Bé con, anh cho em

Tuần Kiệt cầm cây kẹo mút dâu cậu "chôm" của Lâm cho Ngọc để đưa cho con bé xinh xắn đang nghịch cát ngoài sân.

-O..là của Ngọc mà anh?

Linh Linh tròn mắt nhìn anh đẹp trai trước mặt khó hiểu. Anh của Tiểu Vy đây mà. Cả tháng mới có dịp gặp em gái. Sao Kiệt không đi tìm Vy để chơi chứ?

- Cho em. Vì anh thích em

Tuần Kiệt xoa đầu con bé tự tin.

Cho đến sau này, khi đủ tuổi suy nghĩ, chàng mới hiểu tình cảm mình dành cho nó là gì.

Một Ngọc Vy ngỗ ngược và mạnh mẽ khiến cho chàng thấy mình không cần thiết. Một người anh trai mong muốn em gái mình ngoan ngoãn nghe lời, đôi lúc nũng nịu nhõng nhẽo. Minh Lâm lại quá cứng nhắc, anh không biết thể hiện tình cảm của mình với nó. Tuần Kiệt thấy, mình và Dương Cẩm Linh sao mới không phải là anh em? Chàng ao ước có một tiểu Linh bé bỏng để chăm sóc, chỉ vậy thôi. Nếu như Ngọc Vy là người chàng yêu thương như bảo bối, thì Dương Cẩm Linh là cô em gái Kiệt dành cả đáy lòng để quan tâm.

Rồi bây giờ, cả hai cô em gái nhỏ, lớn lên đã trở thành những dạng gì? "

- Không nói nữa. Anh đưa "chị" về Seaside.

Kiệt nháy mắt

- Trenter à, cậu nói năng bình thường một chút thì tôi đây sẽ để cậu vào mắt xanh đó.

Cherra cười cười rồi cũng đứng dậy đi theo chàng.

.
.
.

Trung Hoa cùng lúc đó.

Hà Đình Trung vừa gác máy. Tưởng như hình ảnh của Nhật Minh còn đọng lại trong tâm trí mình.

Thằng nhóc này, con trai ta sao? Đúng là...rất giống. Ánh mắt đó, ngoài nam giới Hà gia ra, còn ai có được? Khí phách lắm, đúng là con ta rồi. Thật đúng là không thất vọng, con trai ta và Trang Nhung là một sự kết hợp vô cùng hoàn hảo.

- Chú! Cháu vào nhé.

Cánh cửa mở ra. Song Kiều bước vào, nhìn Hà Trung một cách triu mến.

- Cháu gái. Công việc tốt chứ?

Hà Trung hỏi.

- Dạ ổn ạ.

Cô đáp

- Tạm thời, cứ nghe lời ta ở Trung Quốc chăm chỉ làm việc. Đến lúc cháu sẽ có được thứ mình muốn.

Ông còn lạ gì con bé này. Nó thích một thằng nhóc trong SAT, nó thắng ra chính là Võ gia. Hiện nay trong 6 tập đoàn, PPM của Võ gia là tập đoàn đứng đầu giữ vai trò đầu tàu. Con cháu Hà gia nếu như cứ bám theo kẻ thù đòi yêu thương thì còn ra thể thống gì? Ông sẽ cho Song Kiều một lối đi khác, không cần phải quy lụy bất cứ ai.

- Cháu hiểu mà!

Nói xong, Kiều đặt tách cà phê xuống bàn cho Hà Trung.

- Ra ngoài đi.

Ông lãnh đạm

- ...chú này!

Nhìn dáng vẻ tần ngần của Song Kiều, Hà Trung khẽ nhún mày:

- Chuyện gì?

- Người mà chú nói là con trai chú, Nhật Minh. Anh ta, còn một thân phận khác, chú có biết không

- Ý cháu là sao?

- Điều này...có thể có lợi trong việc mang Nhật Minh về phía chúng ta. Anh ấy chính là SD, kẻ ngông cuồng khuấy đảo DBL một thời!

Đôi đồng tử hổ phách nheo lại thật sâu. Cái gì? Nhật Minh con trai à, con thật sự đưa người cha như ta đi từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác.

- Hahahaha...đúng là con ta. Đúng là con trai ta!!!

Tiếng cười đầy sáng khoái của Hà Đình Trung vang khắp cả căn phòng.

Thân phận của Nguyễn Hoàng Nhật Minh đến đây đã chính thức được khai quật. Vậy thì, Dương Cẩm Linh đóng vai trò là gì trong cuộc đời của hắn?

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Quá Khứ Của Huyết Mộc

"

Một chiều tà oi bức trên hòn đảo hoang vắng.

- Hexi à, em có sao không?

- Trật chân ạ. Hic!

- Leo lên, chị công về."

.

.

.

"

Một buổi tối gió lạnh buốt từng cơn.

- Hexi, sao còn chưa đi ngủ, khuya rồi giặt đồ cho ai?

- Lúc chiều em không bắn trúng tâm 2/3. Hic, bị phạt!

- Đứng dậy ngay, chị làm phụ cho.

- Ô, không được, em bị phạt đó, vớ lại, Vy đã giúp em gánh nước, bị Lolina mắng chiều giờ...

- Ôi.. Ai cũng ngủ mất rồi vào lấy móc áo đi, chị em ta giặt cùng cho nhanh."

.

.

.

"

Một ngày hè nắng gắt oi ả.

- Kef, Hexi đâu?

- Haiz, bị Lolina treo ngược lên cây rồi. Anh giao cho có hai tên canh gác cũng không chịu đánh, nói cao thủ đánh nhau cái gì chứ, có võ mà không đánh ai thì học làm gì? Lại bị tuột điểm rồi. Aish, sao anh lại chung đội với nó chứ?!

- Treo lên? Nó đang bị trật chân mà.

- Lo cho nó như vậy làm gì hả? Em high điểm thì lo đi báo cáo thành tích đi. Lần này điểm sẽ đánh giá chọn Kị Tướng và Thiên Vương đấy. Chúc mừng

- Anh là đồ vô tình, Linh là em họ anh mà. Còn chúc mừng tôi?

-Cái này...sao em biết?

Chiều hôm đó.

-Danh sách OUT kì đánh giá đầu tiên:Hexi, Kef, Kif.

- Thế là sao? Chỉ có tôi là Hexi out thôi mà?- Gia Bảo thắc mắc.

- Hexikhông hoàn thành nhiệm vụ. Kef: cậu thì không bị phạt vì không có lỗi, nhưng không có tinh thần đồng đội, thấy Hexi bị nạn giữa đường nhưng mặc kệ. Còn Kif: cô cao điểm nhất, nhưng sau giờ trưa, ai bảo cô mang nước tối cho Hexi đang bị phạt?

Lolina đồng đánh đọc lên lỗi OUT của từng người.

Kefbực bội, liếc qua Hexi, nó đang ngồi cúi đầu hối lỗi, còn Duật Nhi, chị không quan tâm về thứ hạng, ở sau trại đang giặt quần áo chịu phạt."

.

.

.

" Một ngày sớm nắng nhẹ sương dày.

- Hexi té xuống biển rồi.

- Cái gì?

Chưa bao giờ nghĩ ngợi, Nhi đã lao xuống biển.

Hôm đó, Hexi suýt chết đuối, còn Kif bị cảm suốt 2ngày.

"

Tại sao? Chị lại đối xử tốt với em như vậy?

Em là gì của chị? Tại sao?

Chị, người quan tâm em hơn bất cứ ai. Em xin lỗi, em không tốt hại chị ảnh hưởng như vậy.

.

.

.

Ngày xx, tháng yy năm đó

- Linh à.

-...chị?

- Lần này đi xong chị về, hứa với chị, cho chị thấy một Hexi mạnh mẽ không dựa dẫm vào ai nữa!

- Em...em hứa. Nhi, em sẽ không để chị lo nữa!

- Ngoan.

- Em muốn hỏi, chúng ta gặp nhau chưa lâu, sao chị lại tốt với em như vậy?

-...vậy, với chị, em thế nào?

- Em...rất quý chị, thích chị, hơn cả Kì Anh.

- Kì Anh? Hơn cả người em nói là xem như chị gái sao?

- ...em cũng không biết. Em kính nể Kì Anh vô cùng. Nhưng ở với chị, em có cảm giác...chị còn yêu em hơn chính chị. Vì sao vậy?

Nhi khẽ cười, vuốt mái tóc của nó.

- ..khi nào chị về, sẽ cho em biết. Còn bây giờ là bí mật.

- Bí mật?

- Bí mật nhỏ của hai ta. Được chứ?!

-...d.ạ?!!

.

.

.

30 ngày sau.

Vì một bí mật Hàn Duật Nhi hứa, Dương Cẩm Linh không ngừng phấn đấu để khi chị trở về. Hãnh diện cao đầu mà tiếp nhận chuyện đó.

Mỗi đêm giành ra 2 tiếng tập súng và ám khí, 3 tiếng võ luyện và một tiếng để nhớ Vermont đứng yên cho...đánh.

Nỗ lực, để không bao giờ liên lụy chị nữa. Kết quả:

1 tuần sau biến thành tay thiện xạ,

12 ngày lên thêm mấy bậc quyền,

Và...20 ngày sau cũng có thể chính thức đánh người.

Chưa có gì gọi là vượt trội. Chỉ ở mức cơ bản. Nhưng nó đã có hết sức rồi.

Thế nhưng..

-...chết...???

Vermont thừ người.

-Kef đang ở bệnh viện, còn Kif...hình như chết cháy rồi.

Lolina nói chậm rãi. Chị ta là một người vô tình, nhưng...cũng khá sốc với tin tức đó.

Chị đi, là vì ai?

Ai đã không hoàn thành được vị trí?

Ai lại phải thực nghiệm để đủ điểm cho đội không hạng bét?

Ai đã vô dụng không thể đi?

Ai phải để Duật Nhi đi thay thế mình?

Ai đã sống như thể một kí sinh trùng chỉ biết dựa dẫm?

Dương Cẩm Linh, đồ ti tiện!

Cố gắng, nỗ lực hả? Quá muộn màng rồi.

Mày giữ bàn tay trong sạch thanh cao để làm gì? Mày trốn trong vỏ bọc yếu kém bao lâu nay, đổi lại, chị ấy phải vì mày mà bỏ mạng!

Ngày ấy, Dương Cẩm Linh cầm một nhành hoa dại nhỏ, đứng trên mỏm đá nhìn về phía biển xa, nhảy xuống.

Khi được mọi người vớt lên, nghe nói... đã điên loạn ba ngày, lúc cười lúc khóc. Sau khi bị Đặng Huỳnh Ngọc Vy đánh cho bán sống bán chết một trận, cuối cùng, nó đánh trả lại.

Nghe nói biệt đội số một mất một thành viên, à không...hình như là hai mới phải chứ. Có một người hoá tự kỉ nửa điên nửa khùng.

Còn có sự kiện khác, Dương Minh Lâm đội 3 và Đặng Tuấn Kiệt của đội một bất chấp tuột xuống cuối bảng một lần, làm loạn đòi bỏ nơi huấn luyện đến Hàn Quốc tìm đội một xem em gái mình ra sao. Kết quả bất lực bị khiển trách.

Ba tháng sau, lại một sự kiện không tin, màn lợi ngược dòng của một thành viên đội một khiến cả tổ chức ngó người, kẻ đó, lại chính là kẻ tự kỉ Dương Cẩm Linh kia.

Vượt qua mọi người, cao điểm nhất bằng nữ. Giành chiếc ghế thủ lĩnh dẫn đầu cho Kị Tướng, huyết Mộc.

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Quá Khứ Của Linh Linh

Tôi kể bạn nghe về một mối tình nhỏ, của cậu bé Minh Minh và cô bé Linh Linh.

Một ngày nọ tôi gọi sang Pháp gặp cha tôi, sắp đến sinh nhật lần thứ 12 của Linh Linh bảo bối của ông rồi. Tôi gọi nhắc nhở bố tặng quà cho mình.

Từ lúc gửi tôi sang Anh, hai vị phụ huynh bỏ lại anh trai tôi ở Việt Nam rồi cùng nhau sang Pháp. Cứ đến một tháng, cả ba người sẽ bay qua thăm tôi một lần. Sinh nhật năm nay vừa vặn ngày đó, Linh Linh muốn bàn với cha cả gia đình sẽ làm gì hôm đấy!

Thế nhưng, giọng cha tôi hôm nay lạ quá, nghe như thiếu niên ấy.

"Xin chào, đây là điện thoại của Dương Minh Hải."

Đầu dây bên kia rõ ràng không phải là cha rồi.

- Papa tôi đâu?

"Hiện giờ thầy Hải đang đi vắng, tôi là học trò, em là...con gái thầy?"

Giọng điệu Nhật Minh hơi ngờ vực khi nghe nó gọi "papa". Chẳng lẽ, là cô bé xinh đẹp?!!

- Vâng, em biết rồi. Khi nào cha em về, phiền anh nhắn ông ấy gọi lại cho em nhé?!

"...được." Nghe tiếng chàng trai ậm ừ, tôi hơi tò mò. Học trò của cha? Đúng là cha có vô số học trò nhưng chưa có người nào dám đụng tay vào điện thoại của cha tôi cả.

- Ừm, anh tên là gì?

Hỏi xong, tự thấy mắc cỡ. Sao tự nhiên lại đi hỏi tên người ta!

"... Em, là Linh Linh có đúng không??"

Hả? Cái gì thế này? Tôi hỏi tên anh ta, và anh thì biết tên tôi.

- Anh...biết em hả???

Bên kia có vẻ im lặng.

- Alo...alo...???

"...Thầy Hải về rồi. Ông sẽ gọi lại cho em, tôi xoá cuộc gọi này, đừng cho ông ta biết anh đã nghe máy nhé. Tôi..gọi tôi là Nhật Minh."

- O...khoan...

Thế là anh ta cúp máy.

Tôi đó.

[Linh Linh, xin chào!]

Lúc đó là giờ cơm chiều. Sau khi luyện võ xong, tôi đi tắm và chuẩn bị ăn cơm. Số điện thoại lạ nhắn tin cho Linh. Hơ, là ai vậy nhỉ?

[Ai đó?]

Số này là số kín, tôi chỉ để dành liên lạc với papa, mama. Ai có thể biết được chứ?

[Nhật Minh. Em còn nhớ tôi không?]

[Dạ, nhớ. Học trò của thầy em đúng chứ?!]

Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Cứ lo là đã xảy ra chuyện gì. Baba đã dặn là, ngoài ba mẹ ra, nếu có ai khác liên hệ với số điện thoại này, tức là tôi đang gặp nguy hiểm.

[Tôi không phiền em chứ? Đột ngột nhắn tin như vậy...]

[Không không, không phiền chút nào!!]

Sao anh ấy lại sợ phiền chứ? Tôi vốn là con người thích trò chuyện mà.

[Em, dễ tính thật, chắc là có nhiều người yêu quý em lắm.]

[Không hẳn. Ngược lại, phần lớn mọi người bảo em giả tạo• _ •]

Ôi trời, tôi thấy mình điên rồi. Sao lại reply anh ấy như vậy? Chúng tôi đâu có quen nhau. Đáng nhẽ phải là "Sao anh lại muốn nói chuyện với em? Chúng ta có liên quan gì?"

Một lúc sau, tầm 10 phút. Tôi đặt chiếc lược xuống và nhìn màn hình điện thoại mình chăm chăm.

Tôi nhìn nó. Nó nhìn tôi. Màn hình vẫn tối đen.

Thôi mặc kệ vậy. Phải đi ăn cơm còn nghỉ ngơi.

[Tít.] Cùng lúc đó. Thì màn hình lại sáng lên.

[Tôi xin lỗi, giờ tôi có việc, tôi có thể gọi hoặc nhắn tin thỉnh thoảng không?]

[Được.]

Tôi cũng không biết vì sao lúc đó mình lại đồng ý.

...

[Chào, tôi là Minh đây!]

[Chào anh]

[Em đang làm gì đó?]

[Uống trà ạ.]

[Nghe có vẻ rất nhàn hạ nhỉ?]

[Vâng!]

...

[Em ngủ chưa?]

[Chưa ạ.]

[Em không thức mắc. Vì sao tôi nhắn tin với em à?]

[Vì sao vậy??]

[Tôi muốn kết bạn với em.]

[Rất sẵn lòng, nhưng chúng ta thậm chí không biết nhau. Sao anh lại muốn kết bạn với một người lạ qua tin nhắn?]

[Vì tôi rất cô đơn.]

Cô đơn ư?

[Bạn bè của anh đâu?]

[Xin lỗi, tôi lại bận rồi.]

.

.

.

[Chào em.]

[Chào anh Nhật Minh.]

[Em gọi tên tôi rất vui!]

[Thật sao?]

[Ừ. ^^]

[Anh thật sự muốn kết bạn với em theo kiểu này à?]

[Em thấy phiền?]

[Không. Chỉ là có chút kì lạ.]

[Hay em nghi ngờ tôi là kẻ lừa gạt?]

[Không. Số điện thoại này không dễ hack được.]

Chỉ có thể là người hôm đó nghe máy của papa. Nó đã hỏi mập mờ về anh ta. Đúng là papa có một học trò như vậy trong vô số học trò.

[Em thấy thế nào? Có muốn tiếp tục giao lưu kiểu này hay không?]

[Có lẽ...nó khá thú vị. Nhưng anh thực sự không có bạn? Gia đình thì sao?]

[Không có cha, tôi sống xa cả mẹ...]

[Xin lỗi]

[Không sao. Mong là tôi có thể làm bạn với em.]

[Được mà.]

...

..

Cũng không biết là từ khi nào, và bằng cách nào. Tôi và Nhật Minh đã phát sinh một mối quan hệ mật thiết. Kiểu thế nào nhỉ? Bạn qua tin nhắn. Thì thoảng, anh lại gửi một cuộc ghi âm cho tôi. Là một giọng nam trong trẻo, "chúc ngủ ngon","đi học vui vẻ","đừng buồn",...

Ban đầu, tôi cũng không quá để ý, anh không phải là đối tượng duy nhất muốn làm quen với tôi. Theo phép lịch sự, tôi không từ chối cũng không chủ động. Anh hỏi thì tôi đáp, và dĩ nhiên người bắt đầu và kết thúc cuộc những điều đó luôn là anh. Nói chung, anh là kiểu người quá đỗi bình thường như bao người tôi đã gặp.

Nhưng mà, hình như hơi khác nhỉ. Anh càng lúc khiến tôi thấy kì lạ và tò mò. Anh không hỏi tôi có bạn trai hay là đã thích ai chưa, anh cũng không hỏi tôi bao nhiêu tuổi, anh cũng không yêu cầu biết mặt tôi như những người . Anh chỉ hỏi tôi đang làm gì, đã ăn cơm chưa, đến trường như thế nào,... tại sao lại như vậy? Tôi nghĩ, Nhật Minh thực sự cô đơn, không phải anh không muốn hỏi, chỉ là anh không biết nên hỏi như thế nào. Cách mà anh nói chuyện, như trút được bao nhiêu muộn phiền. Chứng tỏ, anh không nói chuyện hay tâm sự với bất kì ai trước đây. Điều đó khiến anh khao khát trải lòng như vậy.

Anh không tò mò gì về tôi, nhưng khiến tôi thật tò mò về anh. Anh là ai? Anh bao nhiêu tuổi? Anh ở nơi nào của nước Pháp và...anh có thích ai chưa?

Đến một ngày, khi tôi đang nghỉ trưa ở trường. Anh có gọi đến cho tôi. Anh nói:"Anh đến Newyork, em học ở trường nào?" Tôi chưa kịp trả lời, Justin đã cướp mất điện thoại của tôi. Giành giật với anh ta, chiếc điện thoại bí mật đó rơi xuống hồ bơi của trường. Cùng lúc đó có lệnh tập trung của hội đồng học sinh

Đến hơn xế chiều, Vy mới giúp tôi lấy nó lên. Dĩ nhiên, cả sim và điện thoại đều hư hết. Hôm đó, tôi khóc rất nhiều, bạn bè chế cười tôi mít ướt, vì muốn Justin dỗ dành nên giả vờ, Vy thì nghĩ tôi tiếc món quà ba tôi đã tặng. Không phải vậy, tôi tiếc...vì không thể trả lời được cho anh.

Chiều hôm đó, mẹ đã gọi. Bà nói, chiếc sim kia bị hư, dẫn đến một sự việc gì đó, cả bà và papa phải ẩn thân một thời gian, bảo tôi phá nát cái sim đó, đừng để cho nó bị người khác lấy mất, không thì cả gia đình sẽ nguy hiểm.

Và sau đó...tôi và anh...không hề có sau đó nữa.

Tôi bị dẫn dắt quá nhiều về anh. Anh, như một giấc mơ vậy, không làm chứng cho tôi là tôi đã từng quen biết anh. Cả tôi cũng không thể biết anh là ai. Và, vật duy nhất chứng tỏ sự liên quan giữa chúng tôi, cũng không còn.

Anh biến thành quá khứ.

Sau khi Duật Nhi chết, cái chết của chị ám ảnh tôi. Trong tâm trí này, tôi chỉ muốn trả thù. Kí ức về anh bị lãng quên. Thế tại sao bây giờ, anh lại đến. Sao từ đầu nghe tên anh, tôi vẫn không nhớ gì cả. Nếu đã quên, sao không để tôi quên đi. Sự trong sáng thánh thiện khi ấy đã không còn. Đối mặt với nhau bây giờ. Chúng tôi đều là quỷ dữ...

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Dương Cẩm Linh Có Một Cái Đuôi (1)

"Đừng nói với anh ấy tôi vẫn còn yêu anh ấy. Đó là sự tự tôn duy nhất tôi giữ lại cho mình."

Lại một buổi sáng mới bắt đầu cho một câu chuyện mới.

Dương Cẩm Linh sau khi trần trọc cả một đêm như người thất tình. Nhìn vào trong gương, trời ơi, đây là ai vậy? Mất thâm quần hai mảng, tóc tai bù xù lên cả, sắc mặt tiêu tụy không chút sức sống.

Nhật Minh à, sao tôi lại phải bận tâm về anh nhiều như vậy?

Không nghĩ nhiều nữa, Linh lao ngay vào nhà tắm, nó phải lấy lại chút ngoại hình, bộ dạng hiện tại thật sự ghê đến nỗi có thể hù dọa người khác đấy.

Tắm rửa thoải mái, Linh chọn một cái quần ôm và áo thun rũ vai. Nó hiện tại cần đi gặp người chủ trì lần này, cũng chính là người có lẽ sẽ thay Cherry bên cạnh DG thời gian tới.

Điện thoại vang lên hai hồi. Là chàng.

- Kiệt, em đây.

- "Nhóc, anh bận việc rồi, không đưa em tới chỗ Cherra được."

Hôm qua nó có nghe Vy nói, hình như trụ sở chính CL có biến.

- ...cho địa chỉ, em sẽ tự đến.

- "Được, anh mail cho em. Cherra hẹn lúc 2 giờ."

Đi một mình cũng được, bắt quá người kia nó chưa tiếp xúc qua, định bụng lúc đi cùng Kiệt sẽ hỏi chàng một ít về cô ta. Tại sao Cherry lại căm thù cô ta đến vậy.

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Ai đó?

Linh khẽ đặt chiếc điện thoại xuống, nó đi đến mở cửa.

Bên ngoài, là Nhật Minh. Nó hình như cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm, kiểu như cũng nghi ngờ chính là hắn.

- Có việc gì?

Nó hỏi.

- Nghe nói em có hẹn với Cherra.

Nó không trả lời. Hơi nhún nhún mày ra vẻ "thì sao? Liên quan gì tới anh?".

- Anh đưa em đi.

- ...không cần!

- Anh cũng có việc với chị ấy.

- Đó là chuyện của anh.

Ánh mắt của nó vẫn vô cảm như ngày đầu họ gặp mặt. Quan hệ của họ, một lần nữa bị đẩy về con số 0 sao? Hắn không cam lòng.

- Nhất thiết ra về xa cách như vậy sao?

- Vậy chúng ta thân mật khi nào?

Bị nó hỏi vặn. Nắm tay Minh co chặt lại thành quyền.

- Rõ ràng không phải như vậy. Quan hệ của chúng ta không đơn thuần xa lạ như thế.

- Quan hệ mà anh nói đã không thể cứu vãn nổi.

- Em cũng có tình cảm với anh, em làm vậy vì lý do gì?

- Tôi thích làm sao thì kệ tôi. Anh không có quyền nói.

- Em..

Sầm. Không để Nhật Minh kịp tức giận. Nó đã đóng sầm cửa lại.

- Aishhh, Dương Cẩm Linh!!!

Tưởng hắn sẽ từ bỏ? Không đời nào!!!

.

.

.

Dắt Haysabusa ra khỏi Garage. Một lớp bụi mỏng trên thân xe chứng tỏ đã lâu rồi không ai sử dụng.

Anh em nhà họ Dương có một điểm giống nhau. Tâm trạng tệ anh và nó đều dùng tốc độ để giải tỏa.

Tra chip khởi động. Nó chạy xe ra khỏi cổng, Linh phóng xe ra ngoài. Toàn bộ quá trình đều thu hết vào mắt của Nhật Minh, hắn đang đứng ở cửa sổ tầng hai. Lập tức khoát áo lên vai, hắn cũng lấy Haysa để đuổi theo nó.

- Anh Minh, anh không đến trường sao???

Thảo My vừa đi mua đồ ăn sáng trở về, nhìn thấy hắn dắt xe ra khỏi cổng theo hướng khác không phải hướng đến trường thì liền hỏi.

- Anh đi theo tiếng gọi của con tim.

Hắn nháy mắt tinh tế, rồi con xe phóng như bay lao đi.

My khẽ ngáy người, không hiểu gì cả. Nàng vừa thấy Cẩm Linh chạy qua, giờ đến Nhật Minh. Kiệt đặt vé bay qua Pháp, chắc đã lên máy bay. Vy thì cũng đi đến công ty từ sớm. Minh Lâm và Ngọc từ hôm qua đã quyết định "đồng đô" ở Seaside giúp Miwa rồi. Còn mỗi nàng thôi. Anh Hải chắc chắn cũng không đến trường đâu. Vậy căn biệt thự này nàng ở lại làm gì? Nên đến SEASIDE luôn thì hơn.

(Vĩnh Hải đã tạm thời dọn về Võ gia. Không còn ở nhà nữa!)

.

.

.

Hai con moto nối đuôi nhau trên đườnv cao tốc vào sáng sớm. Tất cả mọi người đều rất khiếp sợ, rốt cuộc là đang chạy tốc độ bao nhiêu kilomete trên giờ vậy? Muốn gặp diêm vương hay sao??

Nhìn qua kính xe, Linh khẽ cau mày, con Haysa giống hệt nó. Cái tên này đang làm trò gì vậy? Sao lại đi theo mình?

Linh đạp ga quyết định cắt đuôi hắn, hắn lại ngoan cố đạp ga đuổi theo.

Cuối cùng cả hai hình như không ai vừa ai, dần dần trở thành một cuộc đua xe giữa đường phố.

(Giờ này mấy chú công an chưa dậy. Không thì hót hết một cặp về đồn quá-_-)

Kết.

Dường như không chịu nổi nữa. Nó thắng xe trước một đoạn đường tương đối vắng. Tất nhiên, người phía sau vội vã dừng theo.

Còi mũi. Nó quát:

- ANH LÀM TRÒ GÌ VẬY?

- Đi theo em!

Hắn đáp bằng chất giọng rất thần nhiên.

- Bị điên?

- Anh là có chuyện muốn nói.

- Chúng ta còn gì để nói hả??

- Muốn giải thích.

-Giải thích?

- Anh lúc đó không hẳn là nói dối em. Anh có lí do.

- Anh nghĩ tôi cần nghe?

Nó khẽ nhếch môi.

- Nhưng anh vẫn phải nói.

Linh khẽ thở hắt ra, nếu không để hắn nói. Hắn sẽ đi theo hoài như vậy à?

-...anh có năm phút.

- Anh, là do lúc đó phát hiện mình không phải con ruột của cha anh. Nên không muốn nhìn thấy ông ấy. Anh đến sống với cha em và cũng nghĩ mình không bao giờ quay về Việt Nam nữa. Anh lúc ấy cũng tự xem mình là trẻ mồ côi nên mới nói với em cha mẹ anh đã mất. Khoảng thời gian nói chuyện với em, anh thật sự vô cùng trân quý. Anh biết, lời anh nói chỉ toàn là lừa bịp. Anh giết người phải trốn chui trốn nhủi cùng Thầy Hải chứ không phải là học sinh tiêu biểu chăm ngoan. Anh là con kẻ thù của SATAN và DBL. Anh chưa bao giờ có người bạn nào tên là Eric. Anh cũng chưa hề thích cô bé nào tên Lisa. Tôi không hề thích đi xe đạp và biết chạy moto. Những điều anh nói, chỉ vì muốn bắt chuyện với em mà thôi.

Dương Cẩm Linh nghe xong, nó hơi ngơ ngác một chút bình tĩnh đáp:

- Anh không thấy giống như anh đang đùa cợt tôi à? Tôi thấy mình như ngu ngốc khi tâm sự và kể tất tần tật về mình cho anh. Còn anh thì nửa câu cũng là nói dối.

- Anh biết. Biết em đang nghĩ gì. Nhưng anh thực sự là không muốn lừa em. Vì...em quá trong sáng, một kẻ hư hỏng như anh chắc chắn em không thích tiếp xúc.

- Anh nghĩ ảo tưởng có thể mang đến hạnh phúc? Anh nhận ra tôi cũng không chịu nói ra. Rõ ràng chỉ là lúc thấy anh buồn chán, vô tình tôi lọt vào rọ của anh.

- Không phải!

- Đủ rồi Nhật Minh, tôi thật lòng cũng không để nặng chuyện đó. Chúng ta lúc đó chỉ là trẻ con. Với lại, bây giờ tôi cũng đã khác, giết bao nhiêu người, cũng không thích suốt ngày mơ mộng tò mò anh. Tôi hiện tại cũng là người xấu. Làm gì có tư cách giận hay trách anh?

- Vậy, tại sao...tại sao không muốn thích anh. Anh làm gì khiến em như vậy??

-...đơn giản, là vì tôi không muốn nuôi những cảm xúc vớ vẩn.

- Vớ vẩn? Tình cảm với anh là vớ vẩn?

Nếu dùng một từ để miêu tả cảm giác của Nhật Minh bây giờ, nói.

- Tôi bây giờ, chỉ muốn trả thù. Cảm xúc vớ vẩn không cần thiết. Chỉ cần đường.

Một con Haysa rời đi. Không phau Dương Cẩm Linh. Là Nhật Minh, hắn phóng xe thật nhanh trên con đường. Vớ vẩn ư? Vớ vẩn...

Nhật Minh à. Sao lại là anh? Tôi thật sự không muốn làm anh tổn thương. Đến bên anh, sao có thể? Tôi đã chọn địa ngục rồi, thì anh nên đi tìm thiên đường khác. Linh Linh không thể quay về. Bên tôi thì hai ta càng ngày càng đi vào bóng tối!

.

.

.

Võ gia.

Nói là tập đoàn hùng hậu nhất Việt Nam, quả thật không điêu ngoa. Nổi trội nhất trong SAT với nguồn vốn và lợi nhuận hàng năm ở mức khổng lồ.

Mấy ngày nay, sự trở lại của thiếu gia họ Võ vẫn gây nên chấn động. Vĩnh Hải trở về, khác nào tuyên chiến với họ hàng trong gia tộc, dành quyền thừa kế!

Trong căn biệt thự kiểu Nga xa hoa cổ điển. Không khí toát lên sự giả tạo, giọng gào khi tất cả mọi người trên bàn ăn đều tỏ ra thân mật nhưng lại âm thầm đâm nhau những nhát dao chí mạng.

- Vĩnh Hải sao còn chưa xuống vậy?

Nhị phụ nhân, có một đứa con trai năm nay 10 tuổi, vợ của Võ Mạc Phúc. Chồng bà là người tài giỏi, con của họ có cơ hội thừa kế gia tộc. Tiếc là con quá nhỏ, so với Vĩnh Hải và Cao Hùng, chắc chắn không kịp lớn để dành. Chính vì vậy mà rẽ sang một hướng khác, bà mang em gái ruột của mình. Năm nay 18 xuân xanh, với mục tiêu gán ghép cho hai người thừa kế.

Đứa em gái của bà, tên Nhi, một tiểu thư chính gốc ngồi bên cạnh ông ọ nhìn ngó quanh. Xong lôi ipad ra nghịch trông rất vô lễ nhưng cũng không ai chấp.

Vĩnh Hải kì này trở về còn nghĩ chơi bời, không ngờ kí được cái hợp đồng 50 tỷ khiến ai cũng choáng ngợp. Cậu trai này là do may mắn? Không thể nào. Rõ ràng là năng lực. Vậy bao lâu nay sao lại lêu lổng ăn chơi. Giao cho cậu chi nhánh bé tí cũng an phận không ý kiến. Làm việc cho tròn vai mà không

ngờ lại giỏi như vậy. Ông bà Vĩnh Kì chơi khăm mọi người. Đến lúc thừa kế thì mang về quả cân nặng như vậy?

- Đúng vậy a, lâu rồi không thấy mặt cậu ấy.

- Chị Hương à thật sự là chị có phúc nha.

Đình Hương Tam phu nhân, mẹ của nhân vật gây chú ý nhất gia tộc _ Vĩnh Hải ngồi ở giữa chiếc bàn cực dài. Tất cả đều đang xu nịnh bà.

- Mọi người thôi hãy dùng bữa. Thằng nhóc ấy thường không thức sớm.

Tất cả thấy 12 bà phu nhân đều có mặt. Chỉ thiếu mỗi đại phu nhân vợ Võ Cao Tùng. Vĩnh Hải trở về, lập tức hạ gục đại thiếu gia Cao Hùng con trai bà, thật sự là rất mất mặt.

Có thể nói vị phu nhân này đã tuyên chiến với Đình Hương phu nhân. Quyết tranh giành vì con bà là con trưởng. Tuy nhiên, mọi người đều theo phe xu nịnh Vĩnh Hải. Họ cho rằng cậu sẽ thắng.

Bữa ăn giả tạo của các phu nhân diễn ra làm cho người ta phát nôn. Chỉ hai ba đứa, mấy người con cháu đi theo đều xin phép đứng lên ra ngoài, chừa "đất diễn" cho các vị phu nhân.

Đám thiếu niên tuổi từ 15 đến 26 kéo nhau ra vườn. Ai cũng lột xuống bộ mặt vui vẻ mà hậm hực ngồi chửi rủa. Tuy có hơi tục tũn, nhưng xem ra là lời thật lòng hơn các quý bà trong kia.

- Chết tiệt, ở đâu xuất hiện thằng nhóc đó chứ?

Khải Hoàng, người lớn tuổi nhất lên tiếng chửi rủa. Tất cả bọn họ là anh em họ hàng gặp nhau thường xuyên từ nhỏ. So với Vĩnh Hải có nghe qua từ nhỏ đã sống xa nhà ăn chơi trát tán, bắt tài vô dụng. Trừ Cao Hùng, cũng chưa ai gặp mặt Hải.

Tự dưng bây giờ lại xuất hiện như kẻ lạ mặt, xoáng mất vị trí của Hùng khiến cho ai ai cũng không cam tâm.

- Rốt cuộc cậu ta là ai hả? Tôi chưa gặp lần nào?

Một cô gái hai mươi tuổi lên tiếng, là con của một phu nhân lên tiếng

- Nghe nói rất ăn chơi, từ nhỏ đã không sống theo cốt cách gia tộc, như một tên du côn ấy.

- Võ gia chúng ta có loại như thế à?

- Anh Hùng còn nói hần nhiều lần gặp mặt nhưng hồn hào với anh.

(Hùng là con người lớn nhất nên so ra Hùng là cháu trai trưởng. Tất cả đều gọi bằng anh dù lớn hay nhỏ hơn.)

- Không thể nào. Người như vậy sao có tư cách thừa kế...!

- Gia Nhi, Nhị phu nhân muốn làm may cô cho hần à?

Gia Nhi, em gái Nhị phu nhân ban nãy cũng bỏ ra đây. Tuy không cùng dòng họ, nhưng từ nhỏ đã thường xuyên đến đây.

- Các người nghĩ tôi là gì? Sẽ chấp nhận một tên không có khí chất gia tộc như vậy ư?

Cô ta cười khinh miệt. Kẻ bị mọi người ghét bỏ kia sao cô thêm quan tâm tới chứ.

- Mọi người, tôi nghĩ, chúng ta nên đồng lòng tẩy chay hần.

- Đúng vậy. Không cho phép kẻ vô danh đó gia nhập với chúng ta.

Nói về con cháu họ Võ thì kiêu ngạo không ai bằng, con cháu chơi với nhau. Họ cho mình là nhất, không thích những thứ bên ngoài tầm thường. Trừ Cao Hùng ra thì cả một lũ này như "ếch ngồi đáy giếng".

- Hần hiện giờ ở đâu nhỉ?

- Tất nhiên là ở trong khu nhà của mẹ hần, Đình Phu Nhân.

- Như vậy đi, tất cả chúng ta đến đó hà hiếp hần một chút. Ai muốn đi?

- Nghe hay đó. Làm cho hần biết, Võ gia không phải nơi đã đi rồi có thể dễ dàng vào.

- Phải phải. Đi đi.

Thế là cả bọn ếch kéo nhau đi về phía khu nhà của Đình phu nhân.

.

.

.

- Ô...các thiếu gia tiểu thư?

Quản gia Liêm, quản khu nhà của Đình phu nhân rất sững sốt. Cả đám thiếu gia này sao lại đến đông như vậy?

- Lão Liêm, chúng ta là đến gặp Vĩnh Hải. Cậu ta trở về sau từng ấy năm. Chúng tôi muốn biết mặt người anh em họ hàng này. Cho chúng tôi vào!

- Việc này...thiếu gia chuẩn bị dùng bữa!

Nhìn ông quản gia lưỡng lự, một người lại lên tiếng:

- Chúng tôi là muốn gặp cậu ta, là anh em bà con có gì ngại chứ. Cậu ta dùng bữa bất chúng tôi chờ à.

- Không phải vậy.

- Vậy thì cho chúng tôi vào.

- Vậy...mời mọi người. Tôi đi gọi thiếu gia.

Cả bọn người kéo vào phòng khách như lũ. Ngồi kín hai hàng sofa.

Tong phòng khách, ông quản gia mang ra một khay hai ly sữa và sandwich cho Vĩnh Hải. Để ở chỗ trống duy nhất. Chúng tỏ họ đã thành công phá bữa sáng của cậu. Vĩnh Hải phải ra đây tiếp họ. Ai nấy thì thầm nhau khinh bỉ. Để rồi xem, tên nhóc này bộ dạng như thế nào mà là con cháu Võ gia danh giá.

- Thiếu gia, mời cậu.

Tiếng ông quản gia vang lên phía sau lưng khiến ai nấy đều quay mặt ra nhìn. Từ tầng hai. Là một dáng người cao, không hề gầy cũng không mập. Mặc quần thể thao và áo thun trắng đi xuống. Mái tóc xanh của cậu từ lúc quay về đã nhuộm thành màu đen trở lại rất bông bênh và lãng tử. Tuy nhiên dàn khuôn tai gai góc vẫn không thể bỏ được. Hải vừa đi vừa đọc một cuốn truyện tranh, cậu khẽ đảo mắt nhìn một lượt bao nhiêu người. Rồi đứng đĩnh ngồi vào chỗ có bữa sáng của mình.

Tất cả những hành động kia một loạt thu vào mắt những người trẻ có mặt ở đây. Cậu trai này, là ai vậy. Thật sự rất là đẹp trai lịch lãm. Hoàn toàn nằm ngoài kiểm soát của họ. Hình ảnh tên nhóc tầm thường hoàn toàn phải bội họ. Thậm chí đẹp trai hơn cả anh Hùng.

- Anh chị em đến....để làm quen tôi nhĩ? Hải khẽ nhếch môi lịch lãm. Cầm miếng sandwich vô tư ăn một chút.

- Cậu...cậu là Võ Vĩnh Hải??

- Có vấn đề gì?

Tất cả đều như chết lặng. Rõ mồm mọt là một đại mỹ nam.

- Chúng tôi...chúng tôi là muốn làm quen cậu.

- Thế cơ à, tôi lại nghe mẹ nói, hình như anh chị em đều không thích tôi.

Bầu không khí lắng đến đáng sợ. Thằng nhóc này, hình như là kiểu người không hề biết nể sợ ai.

- Cậu thẳng thắn lắm. Chúng sẽ nói thẳng cho cậu biết. Nghe nói năm xưa cậu từ bỏ quyền thừa kế. Sao bây giờ lại quay về. Mong cậu nên hiểu Võ gia không phải nơi muốn vào thì vào, đi thì đi. Chúng tôi không hề thích cậu là anh em họ.

Người lớn tuổi nhất lên tiếng như lấy uy với các anh em.

- Ha~~hahahaha.

Khoé môi cậu khẽ cười. Rồi không nhịn được cười thật lớn.

- Có gì đáng cười??

- Trùng hợp quá. Tôi cũng không có ý định làm anh em với các vị đây.

Lời nói ra, như sấm vào tai của mọi người.

- Cậu...nên biết điều một chút. Đừng tưởng mang về một ít tiền rồi coi trời bằng vun.

Tiểu thư út con tư phu nhân chịu không được đứng dậy quát.

Bầu không khí đột nhiên chùng xuống hẳn. Bọn họ đến là để cho Vĩnh Hải một bài học chứ không phải để bị cậu xem thường ra mặt như thế này.

-Vậy sao?

Hải kéo ghế đứng dậy. Trên tay cầm ly sữa thứ hai vẫn chưa uống xong.

Crắc một tiếng, ly sữa nứt rạn, dung dịch trắng đục chảy lên lảng xuống sàn.

Tất cả mọi người đều tròn to mắt nhìn.

- Tôi chính là thích coi trời bằng vụn!

Nói xong, cậu thông thả đi qua đám người. Thăng chân lên tầng hai.

- Anh, cậu ta...cậu ta dám..

Cô gái đang đứng run lấy bầy, vừa tức vừa sợ. Một tay bóp nát cái ly, không phải chỉ có trên phim thôi sao?

- Vĩnh Hải. Đồ... lưu manh, côn đồ, vô lễ. Tôi...tôi sẽ đi nói với các vị phu nhân.

Chàng trai lớn tuổi nhất thấy em họ mình như vậy, mặc dù anh ta cũng kinh hồn bạc vía. Nhưng sao lại để thằng nhóc chưa 20 xem thường được, anh ta nhìn theo Vĩnh Hải mà hét lớn.

Nghe đến đây bước chân cạch khê khựng lại. Hải quay đầu nhìn tất cả những con người phía dưới, ai ai cũng vừa sợ vừa phẫn nộ nhìn mình.

- Chi nhiều đó, chưa gán mác côn đồ cho tôi được. Với lại, mấy người lấy gì để tố cáo. Chi bằng..

Cậu gầy gầy đầu rồi thò tay vào túi quần tìm tìm cái gì đó. Thử móc ra sau đó, khiến cho ai cũng kinh hồn bạc vía. Là dao găm.

Hải đưa lên mắt nhắm và ....PHẬP! Một tiếng. Con dao cắm chắc trên khung tủ gỗ quý đắt tiền.

-Á!!

Một cô gái theo phản xạ hét lên

- Anh Hoàng...mặt anh...

Người lớn tuổi sờ sờ mặt mình. Rát, là máu!!

- Như thế này có thể đi tố cáo được rồi đây!

Bước chân cậu xoay đi tiếp tục đi lên lầu. Tien tay còn lướt điện thoại kê vào vai.

- Vy à? Ủ, anh vừa ăn xong.

Những người trẻ tuổi hoàn toàn biến thành không khí. Không ai dám lên tiếng.!

O.s

Hức...đừng bỏ truyện nha. Yêu đọc giả!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Kẻ Trắng Tay

Trong căn phòng tổng thống của Seaside, hai nữ nhân ngồi đối diện nhau.

- Vậy, việc này xem như đã bàn xong?

Cherra đảo ánh mắt thâm thúy nhìn Dương Cẩm Linh một loạt từ trên xuống dưới. Điều mà cô suy nghĩ trong đầu, có trời mới biết.

-Đúng vậy!

Đặt tách cà phê xuống. Linh chăm chú quan sát nữ nhân phía đối diện. Đúng là...giống y đúc Cherry. Tuy nhiên thần thái lại hoàn toàn trái biệt. Cherry cũng rất chuyên nghiệp, từ dùng đề miêu tả cô là Tì Mi. Còn về Cherra, thì có lẽ nên sử dụng từ Cầu Toàn mới thích hợp.

- Thấy tôi như thế nào hả? Có phải, hơn hẳn nữ nhân kia?!

Đúng vậy đấy, hình như Cherra nhìn hơn một chút về thần thái. Qua cách nói, ít nhiều chắc chắn Cherry chỉ có tám phần của người này.

Nhìn nụ cười giảo hoạt trên mặt Cherra. Linh khẽ nheo mắt.

- Quý cô Wastone, nghe nói cô rất lưu tâm đến tôi.

Trông mặt Cherra khẽ rung nhẹ.

- Xem ra Hexi thẳng tính như thế. Đúng vậy, thật sự thì tôi đang rất lưu tâm cô.

Đối với vai vế của mình trong DBL, Cherra không có chức vụ ổn định như Kì Anh, cũng không có hậu phương vững chắc như các Trung Vương, có thể nói vị trí của hai chị em WASTONE rất linh động, họ phụ thuộc hoàn toàn vào DG và FD, DG FD có yêu cầu cô mới có việc làm. Và theo chỉ đạo mới đây, khi hai bên sát lập, Mark chỉ cần 1 trợ thủ ở lại bên họ mà thôi. Có nghĩa là, một trong hai chị em nhà cô sẽ phải quay về trụ sở Nhật, may mắn thì có việc làm, không thì lại phải cam tâm ở ẩn chờ nhiệm vụ. Như vậy, so với Huyền Vũ hay Trung Vương, trợ thủ như cô đây cảm thấy quá bất công, khi thành tích thực tiễn năm đó cô cao hơn cả Kì Anh.

- Hexi, tôi nói rõ, mong cô đề cử tôi làm trợ thủ cho DG&FD.

Ha, ra vậy.

-Lạ thật.

Nó nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Là??

- Cùng là chị em, nhưng hôm trước Cherry lại mail cho tôi. Bảo né tên chính mình ra khỏi đề cử.

- Hừm...hahahaha. Nó đang cố chứng tỏ điều gì? Rằng tôi là kẻ tham vọng háms lợi tranh đoạt hay nó là kẻ tâm bất biến không màng danh lợi??? Cherry đồ giả tạo haha!

Nhìn nụ cười trào phúng của người được xưng danh là "chị" trước mắt. Lời nói của Cherry khi điện thoại cho Linh tối hôm qua hiện ra.

"

-Cô không sợ sao? Qua Nhật có thể mãi mãi chôn chân đến hết nhiệm kì 30 năm

- Don't worry~, em thật sự chán việc đối đầu vô nghĩa với chị ta rồi. Em muốn đi Nhật, sống cuộc sống thư thái một chút.

"

Hai chị em này thù hận nhau? Xem ra là không.

- Tôi thấy, chỉ có cô là thù hận Cherry mà thôi. Thật sự, Cherry chưa hề ghét cô thì phải??

Nghe được lời này, Cherra khẽ hé môi. Lộ ra chiếc răng trắng muốt tinh xảo.

- Sao cô lại nghĩ như vậy?

- Đoán thôi.

Nó khẽ nhún vai.

Đúng vậy đấy. Chỉ có Cherra đâm lòng thù hận em gái mình, vì sao, người Shawn chọn, lại là cô ta. Ngay cả trước khi chết, người tức trực bên anh ta, là Cherra cô, nhưng anh ta vẫn gọi hai tiếng CHERRY. Mù quáng vì tình là như nào, Cherra không cần biết, chỉ biết, mình là đứa con bị ghẻ lạnh trong

dòng họ đã đành, ngay cả tình yêu, cũng bị phủ phàng. Đường như cuộc sống này chỉ là dành cho một người. Giả như, Dòng họ Wastone chỉ có một đứa cháu gái thì tốt rồi!

- Thôi, nên bỏ qua, tôi không thích tộc mạch chị em hai người.

Nó đứng dậy khỏi ghế, nên rời đi rồi.

- Cô nói, anh ta đang ở Worldtown??

- Đúng rồi. Đáng lý tôi hẹn cả hai đến để trao đổi trực tiếp, nhưng đột nhiên quý công tử dờ chừng. Nếu mà dờ chừng, 100% là ở đó.

Dờ chừng? Không phải là hấn vì việc lúc sáng đấy chứ?!

- Tôi nên đi tìm anh bàn lại.

- Đúng vậy, hiện tại cô nên đi tìm Haller thì tốt hơn(^0^).

Cherra cười ần ỷ.

Nghe đến, Linh khẽ cau mày. Chết tiệt mà Nhật Minh, anh đứng cái bóng ma hôi hám ám ảnh.

- Để tôi nói cho cô nghe Hexi à, nên trân trọng tình cảm của người khác và bản thân, nắm lấy đi, đừng để hối tiếc.

- Cô thì biết gì về chúng tôi chứ?

Nó cười lạnh, chuyện của nó rồi như tờ vò. Nhìn xem cô gái này như đang hiểu nó lắm vậy.

- Tôi không hiểu cô, cũng không hiểu Nhật Minh. Nhưng tôi nhớ rằng năm đó chúng tôi đến N.Y.C. Nghe nói vì số điện thoại kia bị trục trặc, khiến nằm vùng phát giác ra hai nơi, nơi gọi từ chúng tôi và nơi bắt máy. Chủ nhân kia thì hình như rất nhanh đã tiêu hủy sim rồi. Chỉ còn thằng nhóc tâm thần kia, nó quyết không tắt nguồn. Vì sợ con bé nào đó sẽ gọi lại cho mình, đến mức tôi phải đánh ngất nó. Thầy Hải bay sang Ý để ẩn náu, thằng bé lại ôm khư khư điện thoại kia trốn khỏi máy bay. Mãi đến nhiều năm sau không rõ làm cách nào thằng nhóc con quay về được Pháp và...

- Và cái gì???

Nó nhú mi

-...hì, cô có thể đi hỏi Nhật Minh.

Linh bước ra khỏi seaside với chút bần thần. Là vậy sao Nhật Minh? Lúc đó, anh khờ như vậy sao?

Khoan đã, gạt qua chuyện này đi. Hiện giờ tìm tên đàn hấn mới là biện pháp tối ưu.

Worldtown. Toà nhà mệnh danh là nơi vun tiền của bọn con nhà giàu. Nói sòng bạc cũng không phải sòng bạc, quán rượu cũng không phải quán rượu, bar cũng không phải, khách sạn nhà hàng càng không. Mỗi thứ một chút, nói chung muốn dịch vụ gì cũng có. Toà nhà chọc trời(k c thật đừng search GG nha (_ _) không xa cũng không gần Seaside, ngồi xe vừa đúng một giờ đồng hồ.

Đứng trước toà nhà chọc trời, Linh nhìn ngó xung quanh. Đây là lần đầu tiên nó tới chỗ này. Rảo bước muốn vào quầy tiếp tân, hai bảo vệ đã ngăn nó lại.

- Xin lỗi, quý cô ăn mặc như vậy hơi...

Đôi mắt nó hơi cau lại, vãi, chỉ là khu ăn chơi tổng hợp thôi mà, còn đòi hỏi ăn mặc. Một cặp nam nữa từ trong thang máy đi ra cửa, nhìn thấy Linh trong cái áo Hoodie dài tay mà đen trùm nón và quần soóc, cô gái nhìn có vẻ chế giễu, chàng trai cũng khẽ liếc nhìn nó như thể nhìn một cô "hai lúa" lên thành phố.

- Em gái ơi, ăn mặc như em vào đây không được đâu. Phải chất chất chút xíu a~~ nữ nhân cười hô hô nhìn nó.

Ha ha, Nhật Minh, vì ai mà Dương Cẩm Linh tôi lâm vào cảnh này hả.

- Nhất thiết là phải ăn mặc loè loẹt như người này hả?

Nó nhàn nhạt đáp, tay chỉ vào cô gái.

- Hả? Con nhỏ này, mày...- nữ nhân kia nghe vậy phùng má lên quát.

- Không hấn, nhưng đây là nơi giải trí cao cấp, đừng nên ăn mặc như đi ăn kem thể này thừa cô.

-Haha.- Nam nhân còn lại nhếch mép như xem kịch vui.

- Hiểu rồi!- nó nói.

Nhét chìa khoá xe và di động vào túi quần, không nhanh không chậm vờn tay cởi áo hoodie trùm đầu ra.

Bên trong, áo thun bó hờ rón màu đen dần xuất hiện, áo chỉ ngắn đến ngang eo và ôm sát cơ thể, cổ lọ cao che cổ, bên ngoài cổ áo có sợi dây chuyền hình thánh giá kết hợp với quần soóc ngắn rách và giày boots đen. Mái tóc highlight sah khi được thả tự do tung bay ôm lấy khuôn mặt tinh xảo. Đủ CHẤT chưa nhỉ?!!

- What the...- đôi nam nữ và hai tên bảo vệ nhìn nó thiếu điều cảm muốn rớt xuống đất. Chỉ là cái áo thôi. Khác quá!

- Woah!!~

Tiếng xuyết xoa đầu đó vang lên, người ra vào đều nhìn nó liên tục. Người mới à?

-...được rồi, mời...mời cô...

Cuối cùng cũng được vào!

Đến trước quầy lễ tân, nó phải thanh toán phí vào trước. Đang quẹt thẻ, nó liền hỏi cô gái phục vụ:

- Tôi muốn tìm bạn, nhưng không biết anh ta ở tầng mấy. Phải làm sao đây?

- Thật ngại quá, chuyện này nằm ngoài khả năng phục vụ của tôi thưa quý khách. Cô có thể gọi bạn mình hỏi xem!

Cầm Linh nhận lại thẻ, tỏ vẻ đã hiểu. Nhật Minh hần mà chịu nghe điện thoại, nó cũng không rảnh đến tận nơi này.

Hần có thể giải trí gì ở đây? Đánh bạc, hình như chưa nghe qua hẳn thích đánh bạc. Uống rượu hả? Không, Hải từng nói hẳn tuy thích nhưng ngoài Zuk ra hẳn kén rượu chỗ khác lắm, vả lại Zuk gần hơn, tội vạ gì phải đến tận chỗ này chứ?

Ngay lúc đó, điện thoại nó vang lên liên hồi. Mở ra, là My à?

- Nghe!

- "... "

- Thực sự, không còn kế hoạch khác sao?

Ý nó là, kế hoạch mà không phải dính dáng tới Minh.

- "... "

- Tất nhiên là giờ đang đi tìm hẳn đây.

- "... "

- Cái gì? Năn nỉ cho bằng được? Tao về đây!

- "... "

- Quá đủ rồi. Jenny, mày không hiểu tao à?

- "... "

- Cái gì? Thật...

- "... "

-...chết tiệt, thôi được, biết hẳn ở đâu chứ?.BI-DA???

CỘC. Tiếng banh lăn chậm rãi và chạm vào quả khác.

Tầng 12 bố trí khoảng 50 bàn bi-a. Ở đây, chủ yếu là cờ bạc, người chơi trò này cũng tương đối chiếm 30 bàn. Ở chiếc bàn được xem là trung tâm, người vây quanh khá nhiều, hai thanh niên đang đấu bi-a cùng nhau. Là ai ngoài 2 cao thủ ở đây, Nhật Minh và Khải Hoàng.

Khải Hoàng, năm nay 24, cũng chính là chủ của toà nhà này.

- Minh, lâu lắm mới thấy ghé đó.

Đánh xong một cú, Hoàng chậm chậm nói.

- Haha, chán đời quá mới mò đến.

- Sao, chú mày hết gái hả? Cần anh giới thiệu vài em không? Mấy cô phía sau là người mới, có vẻ không biết chú mày là ai. Tụi nó mê mẩn hết rồi kìa!

-...không hứng thú.

Nhìn vẻ mặt vô tâm vô cảm của hắn, Hoàng chỉ khẽ cười trừ.

Cộc. Viên bi-a lăn đều đều trên bàn xoay, tất cả đều đang chăm chú theo dõi. Và rồi...cộp. Ngón tay của ai đó chặn lại lộ trình của viên bi-a.

Tất cả đề ngẩng mặt lên, nhìn chủ nhân của bàn tay nọ.

- Ôi trời, ai đây?

- Không biết Nhật Minh và Khải Hoàng là ai à?

- Trông xinh quá đi.

- Có chuyện gì vậy nhĩ?

Đám đông hiện giờ đều tập trung vào Linh. Nó, ngang nhiên phá hỏng trò chơi của hai boss ở đây!

- Anh Hoàng, xinh quá, bồ mới của anh hả?

Vài tên hiếu kì liền hỏi

- Bậy nào. Không phải người của anh, Minh, người của chú mày hả?

Lúc này, mọi người mới dời ánh mắt sang nhìn hắn. Nhật Minh nhẹ đặt cây gậy bi-a xuống. Hắn khoanh tay trước ngực, ánh mắt có vẻ khó chịu nhìn về phía nó.

Dương Cẩm Linh cay mày. Khoanh tay trước ngực, hắn muốn đầu mắt cứ tự nhiên.

Không biết cảm giác thế nào, nhưng Khải Hoàng khẽ lắc tay. Lập tức ai về chỗ nấy chơi tiếp. Bàn bi-a ở giữa chỉ còn ba người. Hoàng thật sự không hiểu gì, chỉ biết đứng giữa tiếp thu tình hình của hai bạn trẻ.

- Đến đây làm gì?

- Chúng ta nói chuyện đi.

- Chẳng phải tôi đã nói hết chuyện rồi sao?

- Lần này là chuyện khác.

-...xin lỗi tôi không còn muốn nghe bất cứ điều gì.

- Đây là chuyện quan trọng, không phải yêu đương vớ vẩn.

- Tình cảm tôi em xem là vớ vẩn?

- Anh thôi đi Nhật Minh, đừng như vậy nữa.

- Em không cần em quan tâm tôi.

- Anh..

- Tình yêu của tôi, em không tiếp nhận nhưng không có quyền hạ thấp nó.

- Minh, kẻ nặng tình cảm như anh sao có thể làm việc lớn?

- Việc lớn??? Dương Cẩm Linh, nó đối với tôi hết có ý nghĩa nữa rồi!

- Anh...nói vậy là sao?

Nó khẽ nhún mày.

- Em nghĩ lí do tôi vào SAT là gì?

Lúc nhỏ, có con bé nhỏ đã khoe khoang rằng" Anh Minh à, em sang Mỹ là để học làm sát thủ đó nha!".

- Hiện tại, tôi ở đó, chỉ thấy muốn phát điên.

-Anh nói cho rõ ràng!!!

Lửa giận trong lòng nó như thiêu đốt. Nó bước tới nắm lấy cổ áo Nhật Minh áp vào cạnh bàn. Khiến cho Khải Hoàng hết hơi suýt đánh rơi cả thuốc lá. Không phải cãi yêu sao? Chuyển sang đánh nhau có vẻ hơi kì quặc!

Về mặt của Nhật Minh lúc cay lại lúc giãn ra không thể đoán được. Hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt phản nộ của người con gái nọ. Rồi đột nhiên, tóm lấy eo nhỏ thon kia kéo sát vào người mình. Chân nhanh chóng gạt ngã chân Linh, nó không có phòng bị, còn chưa phản ứng được gì thì đã bị đối phương xoay người đẩy ngã, nửa người nằm trên bàn bi-a.

Nhật Minh dùng tay đỡ lấy gáy của nó.

- Anh...um..

Chưa đợi nó nói gì, trực tiếp phủ lên môi mềm mại lên trên môi kia.

Linh cố sức giãy dụa, nhưng thân thể nam nhân này mạnh như vậy, nó không thể chống đỡ. Hai tai cố sức nắm đôi vai hắn cật lực đẩy.

Hắn chẳng mấy may quan tâm. Cứ nhiệt tình mà cạy mở đôi môi ngọt ngào, tay lão luyện rất thuần thục cắn một phát vào môi dưới, khiến cho đôi phương vì đau mà mở hàm, nhanh chóng luồn chiếc lưỡi vào tận góc ngách khuấy đảo, hưởng thụ.

- Nhật Minh...an..h...

Xung quanh tất cả đều xôn xao cả lên. Một màn bá đạo này thật là xốn mắt người nhìn.

- Đưa khách ra ngoài!

Khải Hoàng hô to. Đám vệ sĩ chột bùng tỉnh, vội vội vàng vàng lừa khách ra rồi chốt chặt cửa. Phòng lớn như vậy có đồ đặc quý giá. Vệ sĩ không thể ra ngoài, bọn họ quay về vị trí và giả vờ như không thấy gì cả.

Sao một hồi dần co, cuối cùng bàn chân nó cũng lăn mò đá một phát vào chân hắn.

-A!

Rất đau. Hắn cuối cùng cũng buông nó ra.

Nhanh chóng đứng dậy khỏi bàn, hít lắt hít để không khí thiếu thốn từ nãy giờ.

- Minh, chuyện này là sao đây?

Hoàng đưa tay gãi gãi đầu. Anh ta chẳng hiểu cái gì cả.

- Chú mày...

CHÁT!!!

Một cái tát giáng xuống gương mặt Nhật Minh. Không ngoài dự đoán!

(_ 0 _ :)(lần nào hun cũng ulynh a~~)

- NHẬT MINH!!!

Nó gầm lên. Ánh mắt sắc bén như dao nhìn hắn.

- Lăn nữa, em lại tát tôi.

Hai ánh mắt thâm sâu nhìn nhau nhưng không ai nói thêm một lời gì cả.

Có một câu nó rất hay.

"Đây là hạnh phúc bạn đang có?"

Câu hỏi rất đơn giản, đúng vậy, nhưng...còn câu trả lời thì sao??

Con người vốn có lòng tham, hạnh phúc một lần sẽ muốn một lần nữa hạnh phúc hơn.

Cũng giống như yêu.

Yêu em ngày hôm qua rất nhiều, nhưng so với hôm nay, tình yêu hôm qua hoàn toàn không thể sánh bằng.

Hít một hơi thật sâu. Nó cố gắng kiềm lại cảm xúc kích động của bản thân.

- NHẬT MINH. Anh-điên-rồi!!!

- Ở SAT, tôi là con của kẻ địch. Ở Nguyễn Hoàng gia tộc, tôi không phải là con ruột. Ở trong trái tim em, tôi là quá khứ em quyết tâm chôn vùi. Tôi là kẻ hoàn toàn trắng tay.

Nó lại nhìn hấn, một cái nhìn như muốn đai nghiền hấn ra thực sự.

- Nói với bọn họ, là tôi rút khỏi S.A.T!

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Lễ Sát Nhập Thiếu Thiên Vương(1)

Màn hình LCD cảm ứng phát lại sắc nét đoạn phim ở worldtown.

Dương Cẩm Linh bỏ đi khỏi worldtown. Nhật Minh cũng rời khỏi đó và phóng xe đi mất.

- Hahaha, Miwa ơi là Miwa, bà tính không bằng trời tính. Định mang Nhật Minh ra làm khó tôi. Tôi còn chưa làm gì nó đã rồi bỏ bà~

Tiếng chuông điện thoại khê reo lên:

- Tôi nghe đây!

- "Thế nào ông chủ, ông đã xem đoạn video tôi gửi chưa?"

- Ta đã xem, người làm tốt lắm Báo Đen.

- "Kế hoạch lần này, Nhật Minh xuất hiện làm chủ đạo. Nếu không có cậu ta, sẽ thành cái dạng gì đây~~haha. Tôi nóng lòng chờ ngày đập đổ bà già đó".

- Đừng đất ý, ở yên vị trí của người, tránh bức dây động rừng kinh động tới Miwa.

- "Ông chủ...vậy, tôi còn phải giả vờ đến bao giờ? Quá đủ rồi, tôi muốn đường đường chính chính đối đầu với bọn khốn kiếp này!"

- Báo Đen, đừng chỉ biết một mà không biết 10. Hiện tại Nguyễn gia vẫn chưa nằm trong tay Nhật Minh. Nó muốn rời bỏ SAT, nhưng Nguyễn Hoàng Nhật Vĩnh thì vẫn ở đó. SAT mấy năm nay nhờ Võ gia mà phát triển như thế nào không lẽ người không thấy? Hiện tại, một mình Nhật Minh chưa đủ, ta phải thu tóm Võ gia, đến lúc đó, SAT mới hoàn toàn ngã gục.

- "Tôi muốn nói với ngài, Võ Vinh Hải và Võ Vinh Kì đã đánh hơi được điều gì đó. Hai cha con kia đã nhiều năm bắt hoà nay Vinh Hải lại trở về giành quyền thừa kế. Nếu Võ gia rơi vào tay cậu ta, sẽ..."

- Hừm, Võ gia không phải gia tộc bình thường, chúng rất đông con cháu, việc tranh giành thừa kế rất khó khăn. Lợi dụng điểm này ta đang mua chuộc Võ Cao Tùng vì ông ta có con trai trưởng. Bây giờ xuất hiện thằng con trai Vinh Kì kia, thật sự là lũ quá quắt.

- "Vậy ông định thế nào? Nếu chỉ có Võ gia, chúng tấn công thẳng nhóc đó như năm xưa với bà Ngọc Lam, thế nào?"

- Không thể. Thằng nhóc đó... Song Kiều rất yêu thích. Không thể hại tới nó.

Hiện tại Song Kiều đang là nhân tố tiềm năng giúp Hà Trung. Nếu hại tới thằng nhóc này, e là nó sẽ phá hỏng chuyện của ông ta mất.

- "Vây..."

- Ta hỏi ngươi. Hiện tại nếu mất đi Thiên Vương, TG ngầm sẽ thế nào?

- "Chắc chắn làm loạn"

- Vây, ngươi là Miwa, ngươi sẽ làm gì??

- "Làm giả thiên vương?"

- Chính xác. Vây, nếu trong lễ sát nhập, tất cả mọi người biết được, họ bị vắt mũi thì thế nào??

- "Ông chủ...ông muốn lật mặt kẻ giả mạo Nhật Minh trong đêm đó?"

- Đúng vậy, đến lúc đó, ngươi nghĩ TG ngầm này, sẽ theo phe ai? Lúc đó, không cần lật đổ SAT hay DBL, ta hiển nhiên thành vua mà không một tổn chút công sức.

- "Ông chủ, thật cao minh"

- Ngươi cứ lo làm tốt bổn phận của mình, có lệnh ta mới hành động hiểu không?

- "Dạ rõ!"

Hà Trung khẽ cười mỉm hài lòng, con Báo Đen này, nuôi ngươi lâu như vậy, chính là mong có ngày ngươi quay lại cắn Miwa.

Satomi Miwako à, để tôi xem, bà sẽ như thế nào nếu có ngày biết được con Cừu trung thành bà nuôi phản bội bà như vậy!

Hahaha~~~~

- Alo, Nhật Minh, Nhật Minh!!

Miwa điên tiết lên trong điện thoại. Đáp lại bà là tiếng tut dài vô hạn.

- KOITSU!!! Cái thằng này Aaaaa!!

- Mẹ nuôi, mẹ bình tĩnh!!

Kỳ Anh khẽ vuốt lưng bà. Miwa lúc này trông thật đáng sợ. Tất cả mọi người ngồi xung quanh đều trầm mặc.

Hải nhin không được vung tay dấm xuống bàn.

- Má nó!!

- Anh à...- Thảo My hoảng hồn nhìn cậu

- Lỗi của tôi!- Nó khẽ thở dài. Đứng lên khỏi ghế như muốn nhận tội.

- Em ngồi xuống, lỗi phải gì ở em chứ, lần này...Haller đúng là sai rồi.

Kì Anh khẽ nói.

- Con ngồi xuống đi!- Miwa phát tayKhông khí xung quanh bỗng chùng xuống đến đáng sợ. Lâm khẽ choàng tay ôm lấy Ngọc, mấy ngày nay cô đã mệt lắm rồi. Biết bao nhiêu thứ phải làm. Ngọc cũng chẳng phản kháng, dựa vào lòng ngực anh. Ánh mắt đầy lo toan nhìn hết thấy mọi người.

- Tại sao nó lại làm như vậy chứ? Thật đúng là. Sao tôi lại có thằng bạn như vậy???- Hải quát lên.

- Cậu đừng kích động có được không?- Cherra gắt. Lúc này cậu mới có vẻ bình tĩnh lại phần nào.

- Nói vậy là... Linh và Nhật Minh đã quen nhau từ trước rồi sao? Và Minh vào FD chỉ đơn giản là vì Cẩm Linh?- Zak lên tiếng. Anh luôn đứng ở phía cánh cửa ra vào quan sát tất cả.

- Lúc đó, nó vô cùng cứng đầu không chịu quay về SAT. Nhưng sau đó, nó lại hỏi, trong danh sách huấn luyện SAT có ai là con gái của Helen hay không?

(*)Helen:cha Minh và Linh.

- Sao lại là Helen?-Kì anh thắc mắc

- Nhật Minh năm đó bị cáo buộc ngộ sát khi cứu bạn học khỏi một vụ cưỡng hiếp. Helen tỉnh cờ gập và thu nhận cậu ấy. Nếu không có Helen, Nhật Minh hiện giờ chắc chắn đã bị Hà Đình Trung bắt đi từ lâu rồi.- Zak chậm rãi đáp lời.

- Nhưng...lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Anh Minh không giống như biết Linh mà!- Vy nhú mày

- Chuyện này là sao vậy Linh? Đến nước này hãy nói rõ ra!- Thảo My đưa ánh mắt về phía nó.

Linh khẽ thở dài:

- Chúng tôi quen biết nhau trong một lần tôi gọi điện cho papa của mình. Chúng tôi giữ liên lạc từ đó. Lúc ấy mọi người cũng hiểu là tôi khác bây giờ rất nhiều. Chúng tôi đã yêu nhau như vậy. Và một ngày, chúng tôi mất liên lạc, và có vẻ như, papa cũng lạc mất Nhật Minh, anh ta là gì không còn ai biết. Tôi thậm chí không biết anh ta là con của papa Kì.

- Có thể nó quên mất Linh thì sao?

- Vô lí. Anh ta vào là vì Linh mà. Quên là quên thế nào?- Vy

- Tôi. Là tôi lừa nó. Tôi nói, em của tôi chết rồi!

Minh Lâm đột nhiên lên tiếng. Tất cả mọi người đều sững sờ.

- Anh...sao lại biết chuyện của bọn em?- nó nheo mắt

- Ngày mà Miwa đưa Nhật Minh đến, nó đã hỏi tôi về Linh. Câu hỏi như đã hỏi Miwa. Tôi không trả lời. Cho đến một ngày, tôi tình cờ xem notebook của nó, nó đang mong chờ về Cẩm Linh như thế nào. Nhưng mà trong kì huấn luyện, Cẩm Linh đã xảy ra chuyện ở Jeju, phát điên như nào mọi người đều rõ. Chuyện đó, Mark đã nói, không cho bất cứ ai được biết. Nên lúc gần đến ngày DG về nước, tôi đã lừa Minh rằng, Linh Linh mà nó quen đã chết rồi. Còn người ở trong kì huấn luyện, là em gái song sinh của Linh.

- Sao anh không nói thật cho Nhật Minh? - Ngọc rất bàng hoàng khi nghe anh nói.

-...không, anh không định nói dối, nhưng mà papa, ông ấy bảo anh làm thế.

- Helen?- Miwa cau mày.

-...ra vậy. Có nghĩa là, sau khi mất liên lạc, Nhật Minh lạc mất papa Hải và lưu lạc đi đâu không ai biết. Đến khi Miwa gặp lại, anh ấy vào SAT là vì muốn gặp lại Linh. Nhưng anh Lâm nói là Linh Linh đã mất, nên khi gặp Linh, anh ta không nghĩ đó là Linh Linh.- Thảo My lẩm bẩm như đã hiểu

- Đã nhiều lần nó nghi ngờ hexi là Linh Linh. Nên nó đã rất chú ý tới con bé. Sự mẫu người cũng thấy, lúc mới bước vào FD, nó ngang tàn hống hách, không xem ai ra gì cả. Có thể bỏ đi bất kì lúc nào. Linh Linh là niềm tin cho nó thay đổi. Và lại, Linh cũng không biết Minh là ai. Nghĩ về quá khứ nhiều con sợ hexi sẽ tái phát bệnh cũ. Cho nên, cứ để từ từ, chúng nó có biết hay không thì tùy vào số mệnh!

- Ok. Bỏ qua chuyện của Cẩm Linh. Hiện tại hai chúng nó cũng đã nhận ra nhau. Cái quan trọng bây giờ. Nhật Minh đã đi đâu rồi???- Miwa khẽ thở dài.

- Con đã tra định vị, cậu ấy...hiện ra khỏi thành phố rồi ạ. -Kì anh nói.

- Haiz, phải làm sao??- Hải vò đầu bức tai.

- Gọi Kiệt bay về gấp. Lễ sát nhập sẽ tổ chức sớm vào tối mai!

-Cái gì ạ??- tất cả đều bất ngờ thốt lên.

- Sur..sur mẫu. Ta nên thuyết phục Nhật Minh về sẽ tốt hơn...-Ngọc lấp lửng.

- Không thể. Hà Đình Trung đã đến. Nếu như không nhanh lên, chắc chắn hắn tra ra biết chuyện này. Nếu như tổ chức sớm, sẽ đánh lạc hướng sự chú ý của hắn khỏi Nhật Minh. Lễ sát nhập diễn ra càng nhanh càng tốt. Để cho hắn về Trung Quốc, chúng ta mới có thể an toàn!

- Kì Anh, Zak, Cherra. Ba con có có nhiệm vụ đi tìm Minh về đây càng sớm càng tốt!

- Dạ rồi!!-cả ba đồng thanh.

- Nếu như...anh ta không chịu về...-nó nhìn bà như phân vân.

- Xem ra, lúc đó... phải tổ chức một lễ sát nhập thiếu thiên vương rồi.

Hi vọng rằng, Hà Trung, hắn chưa hay biết gì!!

Tiếng thở dài chứa đầy âu lo hiểm cố của Satomi vang lên.

Nhưng, hần biết cả rồi Miwa à.

Trong căn phòng, 10 con người. Ai cũng im lặng với suy nghĩ nặng nề khác nhau. À không. Hình như...chỉ có 9 người là như vậy. Có một kẻ là đang đóng kịch. Kẻ này đang rất đắc ý. Công sức bao nhiêu năm nay, sắp có thành quả rồi. Haha!

"Miwa oi Miwa, bà cả đòi thông minh. Nhưng mà, đã sai lầm một khắc khi cho tôi vào danh sách trung thành của mình. Báo Đen này, thắng bà rồi!"

Gián điệp Báo Đen, là ai trong số những người có mặt trong căn phòng này?

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Lễ Sát Nhập Thiếu Thiên Vương(2)

Hai giờ sáng. Ba con siêu xe rời khỏi Seaside để đi tìm Nhật Minh.

Kì Anh, Zak và Cherra chia nhau chạy theo ba hướng khác biệt. Theo như Hải và Lâm cung cấp, tổng cộng 16 nơi ngoài thành phố mà hần có thể sẽ lui tới.

Cherra xung phong đi tìm 6 nơi gần biển. Còn lại 10 chỗ kia Zak và Kì Anh cũng chia nhau.

Vì vậy, ra đến đường lớn, ba con ô tô tách ra ba hướng riêng biệt.

"Ông chủ, tôi Báo Đen đây haha. Phải, tôi vừa rời khỏi Seaside. Ngài quả là thiên tài, kế hoạch hoàn toàn theo ý chúng ta."

[...]

"Trong buổi tiệc, ngài hãy chú đến bọn nhãi đó mọi chút. Chúng thực sự đáng gờm."

[...]

"Yên tâm yên tâm, tìm được thiếu gia tôi sẽ thông báo cho ngài. Vạn vật dù có chuyển dời thì cha con vẫn là cha con. Tất cả là do con mụ đó đầu độc đại thiếu gia, chỉ cần tìm được, ắc sẽ có cách khiến thiếu gia quay đầu."

Trong binh pháp, luôn khuyên không nên đắc ý. Chưa đạt được mục đích, thì vẫn chưa là kết thúc. Đúng là vậy!

Nhưng mà,

Ha, Miwa à, Mark à, DG, FD à,... Báo Đen này dắt mũi được hết tất cả các người, những kẻ bất bại. Vậy thì còn gì mà ta không thể chứ? Thế nên, ta có quyền đắc ý!

[Kì Anh, Cherra và Zak. Ai?]

Dù là kẻ nào đi chăng nữa. Đây rõ ràng là một nỗi nhục lớn của SAT.

Dù rằng chỉ có ba người được phái đi tìm kiếm, nhưng tất cả những người còn lại toàn bộ đều đã thức giấc.

Đêm nay, tất cả đều ở lại. Ngoại trừ Ngọc, người thực sự kiệt sức lo chu toàn mọi thứ từ dự án cho công ty riêng, sự kiện người mẫu cho đến lễ sát nhập tối nay, Minh Lâm không nói gì nhiều, trực tiếp bế cô vào một phòng tổng thống trong Seaside nghỉ ngơi

Tuấn Kiệt vừa hạ cánh bằng máy bay tư nhân. Chàng xuống máy bay, mệt mỏi đi ngay đến seaside.

Trước cổng vào, vừa xuống xe, Kiệt ra hiệu cho tài xế có thể đi. Thảo My đã chờ sẵn ở đó.

"Anh...anh à...huhu..."

Vừa nhìn thấy Kiệt, Thảo My đã bật khóc lao tới.

"Sao lại gầy như vậy hả? Mọi việc ổn rồi chứ?"

Nàng sờ sờ khuôn mặt hốc hác của Kiệt, râu ria chi chít, hốc mắt sâu đến như thế. Thật sự trông rất xót.

"Đồ ngốc. Dĩ nhiên là ỏn. Em nghĩ anh đây là ai?"

Kiệt khẽ cười mỉm. Xoa xoa đầu My.

Nói đến Đặng gia thời điểm hiện tại một chút. Nếu nói trong SAT, PPM đang trên đà ngày càng bành trướng thì CL thật sự suy thoái hơn phân nửa.

Tin tức gần đây ếm nhem chuyện Đặng Huỳnh Phong đổ bệnh, đã nằm viện một tuần. Thực chất là ám sát hay bị bệnh còn chưa rõ. Nhưng mà, quan trọng là nội bộ đang rối loạn. Cổ đông giành giật đầu tranh cổ phần. Đó cũng chính là lí do gần đây anh em nhà họ Đặng bận bịu như vậy.

May mà trước đó, Huỳnh Phong đã ủy thác trên giấy tờ cho Tuấn Kiệt. Hiện tại tuy chưa là người thừa kế chính thức nhưng chàng được ủy nhiệm thay thế ông ấy. Nhờ có Kiệt, cuộc nổi loạn cuối cùng sau 20 tiếng đồng hồ ở trụ sở CL trực thuộc Mỹ cũng an ỏn.

- Anh hai, anh vất vả rồi.

Vy không biết từ bao giờ cũng đã đứng ở đó. Nhìn chàng ôm My, nhỏ cuối cùng cũng thở phào trút gánh nặng.

Kiệt ngược nhìn em gái. Hôm nay, nói được một câu từ tế với Kiệt. Không dễ đâu nha.

-... nhóc con, ở đây em cũng cừ lắm!

Nhỏ cũng đã vất vả cầm cự toàn bộ ở Việt Nam, một mình.

Hải ở trên tầng 2 seaside. Từ ban công nhìn xuống quan sát ba người. Thật sự, ước gì, cậu có thể san sẻ chút ít gánh nặng cho cô gái mạnh mẽ kia.

Em kìm nén làm gì, em có thể khóc như Thảo My đang làm với Kiệt. Em cũng có thể nói với anh rằng em mệt, rồi anh sẽ chăm sóc em như Lâm đang chăm sóc Ngọc.

Sao em không làm vậy?

Hải vò loạn mái tóc đen của mình. Cậu khẽ thở ra một hơi thật dài. Hiện tại Vỗ gia đã nguy cấp như thế nào, dĩ nhiên cậu còn bận bịu hơn. Làm sao... cả hai dám nhìn nhau mà than thở? Không thể giúp, thì không nên làm gánh nặng cho nhau.

Cạch

Hải đang ngồi ngốc ngoài ban công một buổi. Cánh cửa phòng cậu bật mở.

Hải quay đầu nhìn, là Vy.

Trên tay nhỏ, hình như là mấy hộp nhựa to to.

- Chiều đến đây, anh chưa ăn gì đúng không?

-...em nên ở dưới đó với Kiệt.

Nhỏ nhìn Hải đứng ngây ngốc ở đó, khẽ cười.

- Không cần. Anh tới đây ngồi đi.

Vy đi đến bàn dài trong phòng, mở mấy nắp thức ăn ra.

Hải ngây ngốc đi đến gần rồi ngồi xuống, ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt của ai đó bên cạnh.

Một cô gái biết kinh doanh, biết võ công thì có lẽ sẽ cứng ngắc lắm. Nhưng mà, nếu cô gái ấy còn biết nấu ăn, thì chắc chắn có mặt dịu dàng và nữ tính của riêng mình.

- Chiều, trước khi đến, em ghé nhà nấu vài món. Biết ngay anh thế nào cũng bỏ bữa mà.

-...

Hải nhìn thẳng vào nửa khuôn mặt của người bên cạnh.

Vy,

Kiệt bảo hình như là sinh non, xét theo tháng cũng là người nhỏ nhất so với bốn đứa.

Tính cách có hơi đanh đá nhưng đã có khả năng tự lập đến kinh ngạc. Nấu ăn, giặt giũ, nhà cửa đều thành thạo. Dù sống trong điều kiện đầy đủ, chi tiêu

xa hoa cỡ nào cũng không bao giờ ý lại vào người khác.

Yêu làm sao cho hết con người này đây?

- Đừng nhìn nữa, cùng ăn đi, em cũng chưa có ăn gì. Chà, tan sở đến giờ 9 tiếng tiếng rồi đó, sao chúng ta có thể nhìn lâu như vậy?

-...

- Sao lại nhìn nữa, ăn đi, việc công ty ổn mà, anh không cần lo cho em, Kiệt đã về rồi. Chuyện nhà anh ổn chứ? Anh mà làm mất mặt papa Kì là biết tay em

-...

- Rốt cuộc ăn hay không hả, cả anh mà cũng như thế kể hoạch ngày mai biết tính sao đây?

- Em mệt không?

- Hả?

- Em lo lắng lắm chứ gì?

- Anh nói sản gì đó?

Ánh mắt của Vy mở to hết cỡ, nhỏ quay sang nhìn Hải. Phát hiện người bên cạnh dùng đôi đồng tử như xoáy sâu tâm can của nhỏ.

-...

- Anh biết người yêu của anh nghĩ cái gì mà. Em mạnh mẽ... cho ai coi?

Trong căn phòng ấy, một lát sau vang lên tiếng khóc thật khê rồi dần dần nức nở.

Phải. Nhỏ lo lắng, cha ổn chứ, ông ấy như nào rồi, rốt cuộc là làm sao bị như vậy? Kiệt trở về đây lại rồi cha sẽ an toàn chứ? Nhớ... ông ấy... có mệnh hệ gì thì sao. Đã sống một mình bao nhiêu năm nay rồi.

Bao nhiêu bản dự án thiết kế đang dở kia cuối cùng cũng chỉ mới hơn phân nửa. Nhỏ không thể làm nổi nữa, quá căng thẳng, không thể vẽ ra thêm bất cứ sản phẩm nào. Tâm trí quá stress.

Bao nhiêu nặng nề đó, nhìn vào ánh mắt của Hải, hoàn toàn tràn lan ra theo nước mắt.

- Phải. Em mệt...Em mệt mỏi lắm... Anh cũng vậy. Anh cũng cố lên, hức...

Hải ôm gọn lấy Vy vào lòng mình. Xoa xoa lưng gầy.

- Ủ. Chúng ta cùng cố lên...

Linh ngược nhìn đồng hồ đeo tay. Trên sân thượng của toà seaside chọc trời. Dùng ống nhòm quan sát ba con ô tô vừa rời đi ở xa xa. Hình như có cái gì không đúng lắm, một chiếc xe lui dần một chút rồi đỗ lại bên lề. Đó là xe của ai? Nhưng mà thoáng một lát sau, nó lại tiếp tục chạy đi bình thường.

- Lâm à, anh có ở phòng điều khiển không?

Re...re..re..[có!] Chiếc đồng hồ trên tay nó phát ra âm vực trầm trầm của anh.

- Ba con ô tô của ba người họ, chiếc vừa dừng lại là của ai?

[...anh nghĩ là... Cherra???

- Chị ta?

Sao lại dừng lại chứ?

[Sử dụng gì đó với điện thoại. Chắc là vậy!]

Cherra có một thói quen rất đặc trưng mà trong FD ai cũng biết. Đó là khi chạy xe... luôn dừng xe để nghe hoặc gọi điện thoại.

Điện thoại?

Con người này, thâm sâu khó lường, có chút gì đó xa lạ...lại quen mắt.

- Chị ta gọi cho ai?

Nó hỏi.

[Không biết. Có thể là làm gì đó để tra vị trí Nhật Minh.]

- Ừm hửm..

Nhắc đến hắn, bao nhiêu cảm.xúc suy nghĩ của Linh lại trống rỗng.

[Linh!!]

- Dạ...

[Chuyện của Minh, quyết định kĩ chưa?]

...không rõ.

Anh ta luôn nói dối. Luôn cố gieo rắc màu hồng giả tạo cho tôi. Những câu chuyện bịa đặt lúc đó. Khiến Linh Linh thấy thú vị và vui vẻ. Anh ta giả vờ ngốc, để nhờ một cô ngốc giải thích những điều dễ hiểu cho mình. Tất cả, vì là muốn gần gũi tôi.

Đúng, tôi biết rằng tôi không thể rửa sạch tội để quay về trước kia, quay về hình bóng thuần khiết mà người ta yêu.

Nhưng mà, giây phút này đây, nhìn lên bầu trời đầy sao của màn đêm lạnh lẽo, một khát vọng mãnh liệt bỗng dâng trào, khát vọng mà khi đứng trước mặt Nhật Minh nó cố kiềm nén.

Khát vọng yêu!

- Anh hai!

[Cái gì?]

- Bây giờ muốn chọn con tim, có quá muộn không?

Minh à, bây giờ em đáp lại anh.

O.s

Chú ý:sắp hoàn!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 83: Lễ Sát Nhập Thiếu Thiên Vương (3.end)

Lưu ý: end là end chủ đề "lễ sát nhập thiếu thiên vương thôi nhe:3. End truyện thì phải xú xú nữa=))))).

Thời điểm Dương Cẩm Linh tỉnh dậy là đã bảy giờ tối ngày hôm sau. Cả đêm thức trọn. Giác ngủ bắt đầu vào lúc một giờ chiều, sau khi Lâm chốt một câu "tất cả chuẩn bị đều hoàn tất" nó mới an tâm nhẹ nhõm, nằm dài trên tầng thượng bừa bãi nhắm mắt.

Nhìn tám chấn đang phủ trên người mình rồi lại quan sát căn phòng mình đang nằm. Là một trong những phòng tổng thống của seaside.

Trong căn phòng tiện nghi cao cấp bậc nhất của seaside, tất cả các trang thiết bị đều đầy đủ, Lâm đứng tựa vào quầy bar đang nhâm nhi một ly rượu vang táo.

- Anh đưa em vào phòng à?

Nó nhướn mi nhìn anh.

- Sao? Còn trông mong ai khác?

Giọng Lâm khàn khàn, có vẻ thều thào.

Linh trở mình, nó nằm nghiêng sang đối diện với quầy bar chỗ Lâm đang đứng, chẳng nói gì chỉ đăm đăm nhìn anh.

Anh lúc này cũng nhìn chằm chằm nó, không nói chỉ khẽ cười cười. Nụ cười tuy có hơi nhạt nhưng rõ ràng lộ ra vui sướng.

- Mất tâm, má hóp, da tái nhợt. Em dọa ai vậy?

-...

-... đang hỏi hện? Chấp nhận tình cảm sớm hơn đã không đến nỗi như bây giờ.

Không biết nghĩ như thế nào, nó lại thốt ra một câu:

- Đúng là hỏi hện đấy. Thì sao?

-... câu này đồng nghĩa là, hỏi hện vì lúc đó cự tuyệt Nhật Minh?

Bộ dạng của Minh Lâm, rõ ràng là đang khích tướng. Xem ra anh rất cao hứng nhỉ?

- Anh cao hứng cái gì?

Nó khó chịu nhíu nhíu chân mày.

- Em chuẩn bị. Anh ra ngoài đây!

Nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đóng lại một lúc lâu. Nó rời giường.

Hiện đã là 7 giờ tối.

Kì Anh, Cherra và Mark vẫn tiếp tục tìm kiếm, cách một tiếng báo tin tức về vẫn là: chưa tìm thấy.

- Xem ra phải tìm "thể thân". Hi vọng là đầu xuôi đuôi lọt.

Kiệt thờ dài.

- Cái thằng đó nổi điên cái gì chứ?

Hải hơi bực giọng.

- Tạm thời gạt chuyện của Nhật Minh sang một bên. Chúng ta bàn lại một chút.

Anh khẽ lên tiếng.

- Lần họp mặt này so với DG tương tự một chút. Nhưng mà để cho an toàn, "thể thân" cho anh Minh nên là kẻ đi đầu. Sau khi cả bố cùng xuất hiện. Thứ tự theo sau là Kiệt Hải và Lâm. Chủ trì phát biểu vài câu có lệ thôi thì tất cả mau rút hết. Nhanh gọn. Được chứ? Nên nhớ, địa vị của DBL có lấy lại được hay không, đều do chúng ta biểu hiện.

My phân tích.

- Được.

Tất cả đều gật đầu.

Cơ hội này, chính là cơ hội duy nhất bình định lại tổ chức. Ngăn ngừa triệt để phản tác. Họ có trách nhiệm phải chứng minh cho Hà Đình Trung thấy, DG&FD mạnh cỡ nào.

Đời thứ 11. Lê Ngọc Lam bị giết. Ngô Thái dù không nằm trong FD nhưng cũng là Trung Vương bị phé một chân. Trang Nhung bị bắt mất tầm tích. Hiện giờ Đặng Phong lại nghe đồn rằng bị ám sát. Sự việc kia, rành rành là anh em họ Hà làm. Thế nhưng bao nhiêu năm thế lực của bọn hắn không những càng mạnh mà còn ngang tàn hơn.

Rõ ràng, gần một nửa các phe phái đã âm thầm theo phe nhà họ Hà. Họ cho rằng, Biuler gia tộc đã không còn đáng tin cậy.

- Cherra chưa về? Chị ta là chủ trì kia mà.

Vy lên tiếng.

- Có lẽ không cần, để cho nó đi tìm Nhật Minh với hai người kia đi. Ta sẽ chủ trì.

Sự xuất hiện của Miwa làm cho tất cả cấp dưới đều ngạc nhiên. Lần này phu nhân ông trùm cũng có mặt. Liệu họ có phục không? Hay lại chê cười DG&FD chết nhất, cần bà chủ trì trấn an.

- Đừng quan tâm chuyện đó. Ta biết các người đang nghĩ gì. Nhưng hãy nhớ lấy, đêm nay ta cần làm một chuyện quan trọng hơn.

Tất cả mọi người đều không ai hiểu bà đang nói gì. Chỉ có bảy người bọn nó đâm chiêu một chút. Nhất là Angel, cô mong, đừng như mình suy đoán.

Trong căn phòng phía sau sân khấu bỗng tĩnh lặng. Miwa phát tay, ra hiệu ngoài DG&FD thì những người khác hãy tiếp tục chuẩn bị đi. Lần này, toàn bộ đều là những nhân viên tâm phúc thân cận của Miwa, nên chắc chắn sẽ không bị đánh úp như lần trước nữa. Có điều. Bốn bức tường trong phòng, camera lỗ kim được gắn tinh xảo phía sau bức tranh sơn dầu. Camera lỗ kim, dù có nhìn chăm chăm nó cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Hà Trung tháo chiếc kính xuống, nó thực chất là màn hình giám sát camera nguy trang. Bao nhiêu nhất cử nhất động của seaside ông ta đều rõ trong lòng bàn tay, trong khách sạn đều bị Báo Đen âm thầm lắp camera và máy nghe lén. Satomi thân mến, lần này dù bà có kiểm soát chặt chẽ tới đâu thì cũng sẽ không bao giờ ngờ được kẻ phản đồ kia.

Ấn điện thoại gọi một dòng số, giọng người đàn ông trầm trầm.

- Người đang ở đâu?

"Chạy vòng vòng thành phố cùng hai đứa ngốc. Ông chủ... sau khi xong chuyện này, tôi thanh toán hai đứa này được chứ?"

- Tùy người.

Khách mời đã rất đông đúc, lặp lại nghi thức cũ tương tự như lần trước. Có điều. Thời điểm sát nhập luôn là thời điểm khiến các bang hội khiếp sợ nhất. Họ đại diện cho luật pháp ngầm, kết án và thanh trừ những kẻ càng quấy phản bội tổ chức. Thực sự là không đến mức kinh khủng như thế. Nhưng vì DG&FD đời thứ 11 bị phế bởi Hà gia, cho nên nhiệm kì 15 năm tiếp theo đó không có ai quản lí, thời điểm đó rất nhiều kẻ tạo phản. Nhưng sự xuất hiện của DG đời thứ 12 vào 15 năm sau đã đủ khiếp đảm rồi. Hiện Thiên Vương sẽ mạnh như thế nào nữa đây. Lần trước đã có một kẻ bị xử phạt đầu tiên, ngầm hiểu là "luật pháp" lại bắt đầu nhiệm kì đời 12. Kẻ chính trực thì không nói, những kẻ bán thông tin tổ chức ra ngoài hay qua mặt tổ chức trong kinh doanh buôn lậu riêng lẽ đều không ai muốn xuất hiện tiếp DG&FD cả. Họ hi vọng lần này Hà gia lại ra tay, phế đám truyền nhân này như những người đời trước.

Vẫn là đại sảnh được trang hoàng lộng lẫy đó. Bản nhạc du dương như một buổi dạ hội linh đình. Những nhân viên phục vụ đeo mặt nạ ma quái để phục vụ. Những nhân vật có địa vị lớn nhỏ khác nhau đều dần xuất hiện. Miwa ăn mặc tây trang thanh lịch, sự xuất hiện của bà hoàn toàn khác với Kì Anh, không cần đi chào hỏi từng người một mà chính bọn họ đều chủ động đến ra mắt Miwa.

- Ô Satomi, tôi đến không trễ chứ?

Hà Đình Trung xuất hiện trong dáng vẻ rất bệ vệ. Đường nét cứng cáp trên khuôn mặt phong độ khiến ai cũng trầm trồ. Thật sự, thì nhìn giống Nhật Minh đến bảy phần mười. Đúng vậy, nét đẹp của Minh chính là bắt nguồn từ người đàn ông này: nét đẹp tà khí mị hoặc.

- Ô không trễ không trễ. Tôi mong chờ cậu nhất buổi tiệc này đấy!

- Haha vậy thì thật là vinh hạnh cho tôi đấy. Jì đạo này khoẻ chứ?

- Jì? Chả phải nó đã mất tích trong chuyến đi Trung Quốc lần ấy sao?

- Nếu không đi dạy học, Phu nhân đây đầu quân cho điện ảnh cũng rất được a.

- Quá khen!

- Haha không sao. Đêm nay, tôi đến là để gặp CON. Gặp con xong thì tìm VỢ sau cũng được!

- Ô, vậy để xem nó là CHÁU TÔI, hay CON CẬU.

Lời nói rất lớn, đủ để tất cả mọi người đều giương tai nghe một câu. Đây, hình như giống một cuộc cá cược hơn. Tùy tình thế có thể nghiêng qua phe bất kì bên nào.- Okay, ta cũng chả cần dài dòng nữa. Bỏ qua mọi lễ nghi. Tất cả mọi người, ta biết trong những năm qua, Biuler Mark đang càng ngày càng mất uy tín. Ta hiểu nỗi lòng của mọi người, cũng hiểu một rừng không thể có hai chúa tể. Kẻ nào mạnh kẻ đó có quyền. Cho nên, trong đêm nay, ta sẽ cho các người biết. Ai mới là kẻ mạnh.

Đứng trên bục tam cấp sáng rực, Miwa nói rõ ràng từng chữ một. Ánh mắt bên dưới, có kẻ im lặng, kẻ trào phúng. Lời Miwa luôn rất đáng tin. Nhưng mà, để xem như thế nào đã. Hà Đình Trung đã bí mật gửi tới thư cho từng người, ông ta nói sẽ lật tẩy trò lừa của Miwa.

Đêm nay, rốt cuộc phần thắng nghiêng về ai?

- Xin hãy chào đón. Đông Thiên Vương!

Từ cánh cửa phía sau, thân ảnh cao lớn đầy khí khái, "Nhật Minh" bước ra. Bộ âu phục màu đen đơn giản nhưng quý khí, mặt nạ đầu chim ưng che mắt đi gương mặt.

"Hắn" duỗi chân đi chậm rãi lên sân khấu. Tất cả đều hô to "Đông Vương Vạn tuế!"

[Hãy nhớ, có thể "Nhật Minh giả" là người bước ra đầu tiên. Đông Thiên Vương là con trai của Dương Hải, cũng là kẻ lần trước trợ giúp cho DG. Dù giấu kín nhưng danh tiếng của cậu ta đã đồn xa vạn dặm. Tất cả đều có niềm tin tuyệt đối về Minh Lâm. Cho nên, có thể là Minh Lâm mới là kẻ giả mạo Nhật Minh vị trí Bắc Thiên Vương. Còn Đông Vương thực ra chỉ là một tên lính quyền nào đó.]

Nhân vật giúp DG lần trước chính là nam nhân Đông Vương này, thân thủ ngày hôm đó họ chứng kiến đã thực sự là mở mang tầm mắt. Cho nên, một mối lo sợ khiến họ hơi nghiêng về phía Miwa.

- Ta biết các người nghĩ gì mà. Ta cam đoan, những đứa con cùng khác của ta sẽ không thua gì Đông Vương này. Ra đây đi, Tây Thiên Vương!

Hải bước ra từ căn phòng bên góc trái, mái tóc đen tuyền đã nhuộm lại, bảy phần cốt cách nổi loạn đã biến mất không còn vết tích. Bộ âu phục Gucci sang trọng cùng mặt nạ Dracula rất ấn tượng. Quanh thân người cậu bốc ra một loại khí khái bức người khiến cho người ta phải dè chừng.

"Tây Vương vạn tuế!"

Hải đi đến cạnh Đông Vương cùng đứng. Mặt nạ Dracula là loại hở miệng, nụ cười tự tin ngạo nghễ hoàn toàn mà muốn chứng tỏ mình không sợ sệt bất kì kẻ nào ở đây!

- Tiếp theo, Nam Thiên Vương con ra đây cho ta!

Miwa hoàn toàn mang khí thế của bậc trưởng bối quyền lực. Bà cho người khác thấy được sự uy quyền của mình đối với FD. Cũng như FD hoàn toàn trung thành với mình.

Kiệt bước ra từ căn phòng phía bên phải. Bộ gile màu trắng toát lấp lánh. Mặt nạ tựa sói trắng, cũng tựa như hồ ly độc đáo. Khí chất ngùn ngụt khiến mọi người không rời mắt. Chàng đi đến sân khấu, đứng bên cạnh hai người trên đó.

"Nam... Nam Vương Vạn tuế!"

Tiếng hô có hơi dứt quãng. Bọn họ không nói được nên lời nào nữa. Thanh niên này, ăn mặc hoàn toàn là một phong cách quen thuộc, chính là... là Nam Thiên Vương thứ 11, kẻ mà trước đây đã gây ra bao thảm kịch thảm khốc cho những tên thảm bại. Cũng chính là một trong những kẻ mà sau hai mươi năm DG&FD bị đàn áp, vẫn ung dung làm chỗ trụ vững chắc nhất cho Miwa, thân phận khó vạch trần nhất. Sau khi hai mươi năm nhiệm kỳ DG&FD kết thúc, thân phận của kẻ này còn làm cho người ta kinh hãi hơn nữa. Chính là Đặng Huỳnh Phong, con cá mập trong ngành công nghiệp thời trang và giải trí. Nhìn thiếu niên kia, bộ dáng ám ảnh đó khiến ai cũng không tự chủ nổi da gà.

- Cuối cùng, Bắc Thiên Vương, mau ra đây!

Căn phòng cuối cùng có cánh cửa màu gỗ mun, nam nhân mặc một bộ trang phục thần chết có mũ che đầu. Mặt nạ nửa cười nửa khóc trông rất quái dị. Nam nhân cất bước đi lên sân khấu, sánh vai cùng ba thân ảnh trên đó.

"Bắc Thiên Vương!"

Lại là một cỗ khí kì dị khác, khí thế này đã đáng quá nhiều về phía Satomi.

Nhiều người toát mồ hôi, họ hướng ánh nhìn về Hà Đình trung như chờ đợi một lời giải thích nào đó? Kế hoạch của ông ta đâu? Tứ Thiên Vương đều đã có mặt. DG cũng an nhiên ngồi ở bốn chiếc ghế bốn góc tường như vai trò "canh gác", hỏi ông ta định làm cái gì đây chứ?

Tất cả Thiên Vương đều đã xuất hiện, Miwa khẽ nhếch môi. Bà ngoắc nhẹ ngón tay, DG cũng tiến lên sân khấu dưới con mắt càng ngày càng co rút của nhiều người.

- Các vị, Tứ Thiên Vương, Tứ Kị Tướng đều đã có đủ. Một nửa trong số ở đây đều đã cho các người thấy bản lĩnh. Ta cam đoan, sự việc năm đó sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

Miwa liếc nhìn Hà Đình Trung. Ánh mắt ông ta nhìn lăm lăm Bắc Thiên Vương. Xem ra, đã điều tra ra cả thân phận Nhật Minh trong tổ FD. Đúng là một tên nguy hiểm, sự việc này càng cho ông ta nhiều thời gian càng dễ bị bại lộ.

- Vậy thì hiện giờ, còn ai có ý kiến gì về FD hay DG của chúng ta nữa?

Miwa nhếch môi cười lạnh. Một nụ cười an nhàn. Bà từng nghĩ đến việc, có nội gián trong nội bộ của mình. Chuyện giả mạo này bại lộ. Xem ra, may... hình như là không có!

Thế nhưng,

Chuyện làm sao đơn giản như thế.

- Woa - ah. Xem ra thì các chiến binh của bà rất hùng dũng.

Hà Đình Trung cắt lời cọt nhả.

- Đúng vậy!

Bà nhàn nhạt đáp.

- Nhưng mà Miwa này, tôi hỏi bà... nếu như tôi biết hết tất cả thông tin và thân phận của tám vị đây, thì sao NHỈ???

Tất cả mọi người đều ồ lên rất to.

Cái tên này... quả nhiên.

- Hà Trung, ta cũng đã đoán ra rằng cậu chắc chắn đã biết.

- Nếu vậy thì. Bà giải thích như nào về... DG và FD có cả anh em ruột thịt? Chưa kể là, tất cả chúng, đều là con cái của DG&FD đời trước.

- Cái gì?

- Sao có thể như vậy được?

- Con của chủ nhân SAT? Chính là bọn người học ở MAI SAO kia?

- Bọn họ không dựa theo tuyển chọn hay sao?

- Miwa, làm vậy thì làm sao chúng tôi phục? Con cái chúng tôi thì không được chọn. Sao lại...

- Nếu họ quen biết từ trước, thì làm sao có thể phán quyết công bằng đây hả?

Miwa thờ dài một hơi. Bà nói:

- Cái vị, kì huấn luyện của bọn họ còn lưu lại lịch sử hồ sơ. Về thành tích tất cả đều có thể cho các người xem. Họ hoàn toàn là những người có thực lực chính đáng. Ta có thể lấy uy tín của mình ra thế, ta tuyệt đối mang đến cho các người sự công bằng. Ta hứa, được chứ?

Lời bà nói ra, khiến cho con sóng trào cuộn lại không ít. Mark và Miwa đã gánh vác 3 đời. Đúng là dù có chút thất thủ nhưng chưa bao giờ bắt công hay thiên vị một cá nhân nào cả!

- Hảo, bà nói hay lắm Miwako Satomi. Ta cũng công nhận thực lực của các vị đây. Nhưng còn uy tín của bà. Vậy thì hôm nay tôi sẽ cho họ thấy rõ lãnh đạo của họ là bà đang làm trò mèo gì ở đây!

Nụ cười quái gở của Hà Đình Trung càng sâu thêm. Mân hình lớn phía sau DG&FD sáng lên.

- Các vị. Ta sẽ cho các người biết, những kẻ máu lạnh mà chúng ta còn sợ hơn cả luật pháp... thực sự là ai.

- Hà Đình Trung cái tên điên. Nếu như người cô bố danh tính của bọn họ. Thì sao còn có thể giữ an toàn cho họ được hả?

Miwa gầm lên. DG&FD là những kẻ luôn làm bọn phản bội kiêu ngạo, ai mà không muốn biết họ là ai để xử lí diệt trừ hậu hoạ chứ.

Nhưng không đợi bà kịp tức giận. Một loạt những bức ảnh và những cái tên hiện ra. Những thông tin này thì ai cũng biết cả. Những vị của đời thứ 11. Sau một đời thì thân phận luôn được công bố.

- Đây chính là đời 11. Đông Vương Đặng Huỳnh Phong, Tây Vương Võ Vĩnh Kỳ, Nam Vương Nguyễn Hoàng Nhật Vĩnh và Bắc Vương Dương Minh Hải. Bên dưới là DG của đường thời. Bạch Hạc Vũ Trang Nhung, Thiên Tân Lê Ngọc Lam, Huyết Mộc Han Ji Yeon và Chu Tước Trịnh Băng Tâm(*). Cùng một loạt 12 Trung Vương.

(*)Mẹ Thảo My.

Toàn là những cái tên kinh diễm của đời trước. Những huyền thoại một thời khiến người ta tò mò, khiếp sợ.

- Còn bây giờ, tôi xin công bố chân dung của tám vị có mặt ở đây.

Cắt cắt cắt. Dừng ở đây nha!!!

Chương 84: Kẻ Mạnh Kẻ Yếu

- Hà Đình Trung, mau dừng lại cho ta. Người công bố như vậy là sai luật. Dù thân phận của chúng có là con cái của DG&FD đời thứ 11 đi chăng nữa cũng không ảnh hưởng gì đến năng lực của chúng cả. Tất cả ở đây đều đã thấy bản lĩnh của một nửa trong số chúng.

Miwa quát lớn. Gã này, hình như ông ta biết gì đó rồi.

- Tất nhiên, tôi công nhận thực lực của bọn họ. Đúng là chúng rất lợi hại đấy. Tất cả các cao thủ của hầu hết các bang phái ở đây hiếm có kẻ nào chống đỡ nổi một người trong số này. Nghe thì có vẻ sức mạnh về tay bà rồi đó Miwa. Nhưng mà, nếu như mọi người biết, trong này có một thiên vương là giả mạo thì sao, Nhì?

- Cái gì? Cái gì giả mạo hả?

- Có thật không?

Tất cả mọi người như ong vỡ bắt đầu xì xào bàn tán.

Làm sao mà Hà Đình Trung có thể biết chuyện này?

Miwa hít sâu một hơi. Bà bóp chặt lòng bàn tay ở trong túi quần. Cố gắng ngăn không cho một chút cảm xúc nào lộ ra ngoài.

- Hà Đình Trung, nói có sách sách có chứng. Đừng nên hàm hồ!

- Ô, tôi có hàm hồ hay không bà chẳng phải hiểu rất rõ hay sao? Chỉ là tôi cảm thấy rất mất mặt nếu như ngày hôm nay tôi để cho bà xỏ mũi. Tất cả seaside đều đã bị tôi bao vây rồi!

- Đình Trung.. làm như vậy không đúng lắm. Không có chứng cứ thì đừng tùy tiện!

Một vị cao lão lên tiếng.

Park Ji Sung, là kẻ nổi bật trong các gia tộc lớn. Cũng là kẻ duy nhất Hà gia không thể nào mua chuộc được.

- Ngài Park. Ông hãy ngồi yên ở đó. Ngày hôm nay tôi sẽ cho ông thấy mù quáng trung thành cho Mark là một sai lầm đến cỡ nào!

(tất cả đều giao thiệp bằng tiếng anh)

Nói xong, Hà Đình Trung quay sang đối diện với Miwa. Cười ngạo nghễ:

- Như thế nào. Ngày hôm nay tôi sẽ lật mặt bà, Biuler phu nhân.

-... người muốn gì?

- Như bà nói, kẻ mạnh làm vua. Bao nhiêu năm qua cạnh tranh khốc liệt như vậy. Nhân tài tôi ít hơn bà. Nhưng chúng ta nếu đấu thì kẻ tám lạng người nửa cân. Chưa chắc ai thua ai. Năng lực gánh vác tôi cũng không thua chồng bà.

- Nên?

- Nên, ngày hôm nay chúng ta giải quyết triệt để cuộc đua này. Để cho tất cả mọi người ở đây chọn lựa, ai mới là thủ lĩnh!

- Các người...

Miwa nhú mày, bà quét mắt qua từng hàng người một. Trông bọn họ hình như không có một chút ngạc nhiên với lời nói của Hà Đình Trung.

- Tất cả các người đều biết chuyện sẽ diễn ra như thế này à?

- Miwa, bà không thể trách chúng tôi, ai mạnh theo người đó là bà nói, Hà gia so về các mặt đều không thua Biuler gia tộc.

- Sự việc đời 11 bà cũng thấy đó, Hà gia hoàn toàn... áp chế được DG&FD, thực lực Hà gia không tụt chút nào.

- Chúng ta nghe Hà lão Trung nói rằng bà cố tình muốn qua mặt chúng tôi. Nên tất cả đều đã thỏa thuận rồi. Nếu sự việc là đúng, thì bà chẳng phải đã đánh mất lòng tin của tổ chức hay sao?

- Nếu bà trong sạch thì không có gì phải sợ, chúng tôi chưa hề quyết định phản Mark. Sự việc nếu là sai chúng tôi đây vẫn quyết phục vụ tổ chức và Biuler gia tộc.

Lần lượt từng cá nhân đều lên tiếng. Bọn họ nói hoàn toàn có đạo lý. Không sai, cây ngay thì không sợ chết đứng.

Vấn đề là, cây có "ngay" hay không.

- Miwa, không còn ý kiến gì nữa chứ?

- Nếu diện mạo và thân thể của chúng nó bại lộ. Thì DG&FD có còn ý nghĩa gì nữa? Còn có thể hoạt động hay sao?

Nhìn cái cau mày của Miwa. Hà Đình Trung nhếch mép:

- Đúng vậy, nhưng chúng ta cũng không cần sự tồn tại của DG&FD giả. Ta sẽ là thủ lĩnh mới. Sẽ tạo ra luật mới của ta.

- Người lấy gì để tự tin DG&FD là giả mạo?

- Satomi, đến nước này cũng chẳng ngại gì bà, Báo Đen nhà tôi, từ lâu đã thả vào nhà bà. Nó ở một vị trí mà chẳng ai ngờ được.

Quả nhiên, tổ chức bị cài người. Zak đã nói chuyện này hàng trăm lần với bà.

- Thế nào? Sợ rồi à? Nếu bà không còn gì để biện bạch thì ta sẽ tiếp tục việc của mình.

- Khoan đã.

Bà quát lên khi nhìn thấy Hà Đình Trung muốn phát tiếp thông tin lên màn hình.

- Bà lại muốn nói gì?

Hà Trung cau mày.

- Nếu như sự việc như người nói. Ta lừa đảo mọi người thì không sao, Biuler gia tộc nhường chiếc ghế này lại cho Hà gia. Nhưng, nếu như không có, thì bao nhiêu hậu quả về DG&FD người gánh chịu ra sao đây??

Miwako, bà lão này rõ ràng còn muốn hù dọa Hà Trung. Bà ta chắc vẫn chưa nghĩ ra nội gián là ai, gần bà như thế nào.

- Được. Ta cũng là kẻ có uy tín. Nếu như làm bại lộ DG&FD mà không có vấn đề giả mạo. Hà gia ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm về việc an ninh cho tổ chức Đông Nam Á của chúng ta trong hai mươi năm tới. Từ nay về sau tổ chức này chỉ còn một mình Biuler gia tộc có quyền lực. Còn nếu đúng, ta sẽ là thủ lĩnh, Biuler và SAT các người không còn quyền hành trong hắc đạo nữa. Như thế nào?

Nói đến như vậy rồi. Còn thế nào? Lời này không có một chút gì quá đáng.

Nhìn Miwa khề mím môi. Hà Đình Trung cười vang. Ông ta lại phát tay, một màn hình ảnh lại ồ ạt xuất hiện.

Trên màn hình, là tám gương mặt. Không thể nào quen thuộc hơn.

Mặc dù đã nghe đến SAT, nghe đến Mai Sao. Nhưng ít có ai có thể biết rõ ràng diện mạo của bọn họ. Con của những huyền thoại đây sao?

- Nhìn cho kỹ từng mặt đi nào các vị.

Hai bức ảnh đầu tiên là con trai con gái của Đặng Phong và Lê Ngọc Lam, tiếp theo là con trai của Võ Vĩnh Kỳ, con gái của Trịnh Băng Tâm và Trần Trung, con gái của Han Ji Yeon và Ngô Minh Thái, con trai con gái của Dương Minh Hải. Cuối cùng.. là con trai của Vũ Trang Nhung và... ta. Cũng chính là đứa nhỏ Miwa không thể quản thúc, đã rời khỏi SAT, Bắc Thiên Vương.

- Ăn nói xằng bậy. Nhật Minh là cháu đích tôn của Biuler gia tộc, con trai độc nhất của Nhật Vinh. Vợ Nhật Vinh là Lâm Gia Hân.

Một người xem ra biết về Nhật Minh lên tiếng.

- Hừm... các ngài thì biết cái gì. Trang Nhung không hề mất tích. Cô ta có thai trong thời gian ở Trung Quốc với ta. Chỉ là một chút sơ sót Trang Nhung đã mang đứa bé về Việt Nam. Cô ta thay đổi một ít tên họ và gương mặt, chẳng còn ai nhận ra. Miwa, kẻ này cũng chính là của bà, tôi nói... có đúng không? Hừm?

-...lời là tự người nói. Hoàn toàn vô căn cứ.

- Bà cứ tiếp tục chống chế đi Miwa. Bà càng làm nhiều trò hề ta càng thích. Sự việc đến nước này bà còn trông chờ kì tích sao? Mark Biuler và Dương

Minh Hải chơi cái trò trốn chui rúc khắp nơi. Xứng đáng làm thủ lĩnh hay sao?

Hà Đình Trung toả ra ánh mắt sát khí khiến cả gian phòng như bị hạ thấp nhiệt độ.

Con hấn, vợ hấn bao nhiêu năm qua đều bị người khác chiếm mất. Hấn sống dù không lương thiện gì nhưng cũng có thứ mà mình yêu thương, mình khao khát. Thế mà hết lần này đến lần khác hấn đều không thể giữ người kia ở bên cạnh. Con trai thì bị người ta thao túng. Chúng đã làm gì để con trai hận cha nó như thế? Chắc chắn là bọn chúng đã tiêm nhiễm vào đầu nó nột sự giả dối nào đó, dụ dỗ Nhật Minh về phe. Bọn hèn hạ đê tiện!

Quả nhiên con hấn vẫn là con của hấn thôi. Nó đã hiểu ra chỗ này không phù hợp với nó. Hà Đình Trung này sẽ cho con trai mình địa vị đích thực mà nó nên thừa hưởng. Cho nó biết cha của nó lợi hại như thế nào.

Ở một nơi khác.

Con ô tô đen bóng tạt bên lề đường.

- Tôi nghe!

- "Cherra, tôi là Kì Anh đây. Cô đang ở đâu?"

- Ồ. Tôi đang đậu xe trên quốc lộ X đây.

- "Cô sao vậy? Nghe giọng có vẻ vui. Tìm được tung tích của Nhật Minh?"

- Haha, cậu ấy mà dễ tìm như vậy thì không cần ba người chúng ta tìm cả ngày trời.

- "Tôi cũng đang ở gần đó. Tôi sang đó nhé. Cùng nhau nghĩ cách một chút. Chạy khắp nơi như này hình như không tốt lắm."

- Ồ~. Tôi cũng định nói như vậy đấy Huyền Vũ.

- "Cũng được, để tôi gọi cho Zak luôn nhé?"- Okay. Càng tốt~~~~. Tôi sẽ đợi hai người ở bãi đất trống sau trường đại học X.

- "Ok".

Vứt điện thoại sang ghế phụ. Cherra nở nụ cười nửa miệng. Cô đưa tay luồn vào giỏ xách, lấy ra một khẩu súng giảm thanh, nhét vào phía sau đai quần kaki.

- Kết thúc rồi!

- Tôi yêu cầu DG&FD tháo bỏ mặt nạ ra để đối chứng. Xem xem, có bao nhiêu người ở đây là thật.

Giọng Hà Đình Trung nghe ra rất cao hứng.

Phía bên trên, bàn tay của cả bọn ai cũng vo lại thành nắm.

Trong thân tâm bọn họ hiểu rõ, chuyện Thiên Vương giả này. Chỉ có bọn họ, Miwa và ba người kia biết.

Vậy thì nội gián, chỉ ở trong ba người kia. Cherra, Kì Anh và Zak.

Con báo phản bội này, nó hình như đoán ra rồi.

- Miwa, đến nước này thì cho họ lộ mặt đi chứ.

Một kẻ lớn mặt lên tiếng. Miwa khẽ trừng mắt, lườm hấn. Nhưng kẻ kia ra vẻ không sợ. Cái này, là công khai theo phe Hà gia sao?

-... được. Ta chỉ hỏi những người ở đây một chuyện nữa thôi. Biuler gia tộc đã bao giờ chèn ép kẻ vô tội hay chưa?

Tất cả đều im lặng.

- Tốt. Chúng ta tận tâm vì tổ chức này như thế nào các người cũng đủ rõ ràng. Ta muốn biết, nếu như hôm nay, Biuler gia tộc mất đi vị trí này, còn ai muốn đi theo ta nữa hay không?

- Câu này có nghĩa là sao? Miwa, cô thực sự lừa chúng ta sao??

Park Jisung lên tiếng.

-...trả lời ta trước đã, ở đây... còn ai muốn đi theo Biuler gia tộc hãy giơ tay lên.

Tất cả đều mang vẻ mặt đắn đo, chột dạ. Đúng là bao năm qua Hà gia là mối đe dọa lớn nhất đối với những kẻ theo Biuler gia tộc. Như dù có biến cố gì

đi nữa, Mark chưa từng một lần để bọn họ bị một chút ảnh hưởng nào. Nếu như Miwa thực sự lừa bọn họ thì sao chứ? Họ đã bị tổn hại cái gì chưa? Tất cả đều đã quên Mark rồi sao? Thiên tài đã bảo bọc họ 3 đời rồi. Hiện giờ ai ai cũng đủ lông đủ cánh, lại quay sang chê trách Biuler yếu kém, suy thoái. Họ làm vậy có đúng không?

- Thế nào?

Miwa nhún mày.

Một, hai, ba...

Lần lượt từng cánh tay giờ lên. Có dứt khoát, có lưỡng lự nhưng cuối cùng đều mạnh dạn giờ lên.

Ở đây tổng cộng có 49 gia tộc. 26 cánh tay giờ lên, số còn lại tự giác rời khỏi chỗ ngồi, đi ra phía sau Hà Đình Trung đứng, họ còn nhìn đám người giờ tay bằng ánh mắt khinh bỉ, có kẻ lẩm bẩm: Lũ ngốc.

- Satomi, đừng lè mề nữa.

Lại một tên to mồm khác.

- Được. Ta đảm bảo, người theo Biuler gia tộc, các người đều sẽ không chịu thiệt.

Haha, Hà Đình Trung bật cười, đến giờ phút này còn nói lời phù phiếm?!

Miwa khẽ cười nhạt. Bà quay sang bọn nó.

- Nếu như tháo mặt nạ ra, con đường làm kỹ tướng và thiên vương coi như chấm dứt. Công sức từ đầu đến giờ của các con ta xin ghi nhận. Các con chỉ có thể trở về ánh sáng, sống như những người bình thường, các con... có oán hận ta không?

Tất cả đều đồng loạt lắc đầu.

- Tốt lắm DG, các con tháo mặt nạ ra trước.

Cả bốn đứa đều đồng loạt gật đầu. Bốn chiếc mặt nạ được tháo xuống.

Nó, cô, nhỏ, nàng. Chính xác là bốn gương mặt trên màn hình.

- Thế nào, hài lòng?

Bà cười. Hà Đình Trung nhún vai, tỏ vẻ "xác nhận".

- Hà Trung, người chỉ rõ Bắc Thiên Vương là giả?

Ha ah, thì ra bà ta còn làm trò mèo.

- Miwa, bà vẫn là cáo già nhỉ? Xin lỗi, nhưng toàn bộ Seaside đều bị Báo Đen lắp camera lỏ kim. Ai là người đã nói "Đông Thiên Vương đổi chỗ cho Bắc Thiên Vương. Thế thân giả làm Đông Thiên vương là an toàn nhất, vì lần trước tất cả mọi người đều có lòng tin vào con trai của Dương Minh Hải" nhỉ?

Hà Đình Trung không phải là biết quá nhiều, mà là BIẾT TẤT CẢ!

-...khá lắm.

Miwa cười khan.

- Tây, Nam Thiên Vương. Mở mặt nạ ra đi.

Cậu và chàng tháo mặt nạ ra, làm cho tất cả một phen chấn động. Tuấn Kiệt hiện đang làm đại diện ủy thác của Đặng Phong, có ai mà không biết. Còn Vĩnh Hải, chẳng phải là kẻ mới nổi loạn gần đây của Võ gia sao? Võ gia hiện đứng đầu SAT, kế hoạch ban đầu của Hà gia là lôi kéo Võ gia theo phe mình. Nhưng đứa con này của Vĩnh Kỳ tưởng phé vật, không ngờ lại đứng ra chứng tỏ thực lực, giành quyền hành trong tay sau đó cắt đứt mọi mối quan hệ của Hà gia ra khỏi tập đoàn.

Hà Đình Trung hơi hơi nhún mày. Hai đứa trẻ này giống cha chúng y như đúc.

- Hà Trung, ta mong hôm nay dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta làm theo thỏa thuận nhưng phải để đường sống cho chúng nó. Ân oán đời trước đều đoạn tuyệt!

- Được. Ta không phải anh hùng, nhưng cũng là gian hùng, đạt được mục đích, không trả đũa nữa.

- Haha, câu này... là người nói!

- Bà cười cái gì?

- Minh Lâm, tháo mặt nạ Bắc Thiên Vương xuống đi. Không sai, đây mới là Đông Vương.

Minh tháo mặt nạ ra. Dương Minh Lâm, con trai Dương Minh Hải. Người đàn ông lần trốn cùng với Mark bao nhiêu năm, đứa trẻ này từ sớm đã cùng mẹ cắn đắng nhiều điều, bước chân sớm vào kinh doanh. Có kẻ biết, cũng có kẻ không. Nhưng mà không ngờ, anh cũng trong FD.

- Đã bảy người rồi. Chúng ta cùng xem, kẻ này... có đúng là giả mạo hay không nhé?!

Thanh niên trong bộ dáng Tây Thiên Vương vốn thuộc về Minh Lâm từ từ giờ lên. Mặt nạ được tháo xuống.

Đây?

Nụ cười trên môi Miwa càng ngày càng cong lên. Ngược với đôi môi của Hà Đình Trung lại trở nên run rẩy.

- Xin chào, cha ruột.

Là... là Nguyễn Hoàng Nhật Minh.

-Cái gì?

- Không thể nào? Sao lại như vậy?

- Hà lão Trung chẳng phải ông chắc rằng...

Cả bọn đều liếc mắt nhìn nhau. Khẽ cong môi.

Kế hoạch thành công!

- Ddaeng. Hiện giờ... ai là kẻ mạnh nhỉ?

Miwa nhếch môi cười.

O.s

Nhảy đi nhảy đi:

Tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng...

(^0^) Có ai bị Nhật Minh lừa không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Siêu Quậy - Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Sự Thật

Quay lại chương 64, 65. Thời điểm Nhật Minh và Cẩm Linh lấy mô-tô đi theo hai hướng(64) và Dương cẩm Linh điểm Worldtown tìm Nhật Minh(65).
Khuyến bạn đọc nên xem lại một chút.

Đoạn cắt chương 64_____

Nhật Minh lấy mô-tô rồi đi, chạy được một đoạn hần nhận được tin nhắn. Táp xe vào lề, Minh mở máy, là Lâm.

[Cắt đuôi kẻ theo dõi. Đến quán X phòng Y]

Sau khi cắt đuôi được kẻ theo dõi, hần vào một quán coffee sang trọng, đặt một phòng riêng, vừa ngồi nghịch di động vừa suy nghĩ vụ vụ.

Cùng lúc đó thì My cũng đi vào.

- Ồ anh Minh? Ngọc cũng hẹn anh đến à?

My mở to mắt ngạc nhiên. Ngọc vừa nhắn tin rủ cô đến quán coffe quen thuộc. Sao lại hẹn cả hân?

- Lâm gọi anh.

Hân đáp.

- Rốt cuộc có chuyện gì...

My cau mày, nàng kéo ghế ngồi xuống.

Nửa tiếng sau. Lâm và Ngọc rút cuộc từ bên ngoài đi vào.

- Hẹn bí mật như vậy là sao?

- Là chuyện gì?

Hân và nàng cau mày hỏi.

- Hai người từ từ đi.

Ngọc lên tiếng.

Sau khi cô và anh ổn định chỗ ngồi và gói đồ uống xong xuôi. Lâm mở laptop kết nối với một danh sách dữ liệu.

[Có mặt.] Giọng của Hải Vang lên.

[Em cũng có mặt.] Vy lên tiếng.

Hải hiện đang ở Võ gia còn Vy thì ở công ty nên không tiện đến. Chỉ có thể kết nối qua hoa tai.

- Hiện tại chúng ta ở đây, là để thực hiện một kế hoạch.

Ngọc nói.

- Là kế hoạch gì? - Vy.

- Bất kế nội gián.

Cô nói tiếp.

Lâm uống một ngụm cà phê đen. Anh trầm tư ít giây rồi nói:

- Chú Phong vừa bị ám sát, hiện Kiệt đã bay sang đó rồi. Nó vừa báo về là hiện trường vụ án rất kì quái. Hệ thống bảo mật tại toà nhà không hề có dấu vết xâm nhập. Điều đó có nghĩa là hung thủ biết hết 4 mật khẩu để vào toà nhà. Hân biết chính xác chú Phong ở tầng 12, phòng 8. Và tránh được tất cả các camera an ninh. William đã kiểm tra, mật khẩu hay camera không có dấu vết bị hack. Làm sao tên hung thủ lại biết hết mọi thứ đó?

Có nội gián trong bộ phận an ninh cấp cao.

- [Hiện kẻ có thể biết thông tin cá nhân của mọi người trong tổ chức chỉ có 29 người. Trừ bỏ William, 8 người chúng ta, sư mẫu. Còn lại 19 người.]

Vy tiếp lời.

- [Xét về nguy cơ, 99% lại là Hà gia giờ trò. Liên kết với sự việc Hà Đình Trung biết được thông tin của chúng ta nữa. Người biết rõ DG&FD không nhiều. Hiện chỉ có những đồng đội cũ từng huấn luyện và những người huấn luyện. Cùng Cherry, Cherra. Đúng không?] - Hải.

- Vậy... tóm gọn hai điều này, kẻ nội gián nằm trong phạm vi những cá nhân cấp cao trong DBL. Mà kẻ này cũng nằm trong phạm vi những người quen biết chúng ta? - My nghi hoặc.

- Đúng vậy. Trong 19 người này những người biết về DG&FD chỉ có 5. Kì Anh, Cherra, Cherry, Zak và Kelvin.- Lâm nói tiếp.

- Sao lại không loại Kì Anh và Kelvin ra? - Ngọc nhú mi nhìn anh.

- Ngọc. Em không được đặt tình cảm cá nhân vào công việc. Chúng ta chỉ là nghi vấn. - Lâm nhìn cô.

- Hiện tại trong những người này. 3 người đang ở Việt Nam. 2 người ở Nhật?- hân nhướn mày.

Trong 5 người này, thật sự có nội gián hay sao???

- Nhật Minh, hiện giờ không cần nói mày cũng rõ Cẩm Linh là ai. Vậy, mày chọn bên nào?

Lời anh nói ra, khiến Nhật Minh tí sặc trà.

- Ý gì? - hấn nhú mày.

-[Hà Đình Trung muốn mày. Linh lại xua đuổi mày. Mày muốn theo phe nào? Haha~~. Nghe con tim hay chọn máu mủ hả??] Giọng điệu cười cợt của Hải đánh sập hoàn toàn không khí âm u của cuộc trò chuyện.

- Anh Minh à, Linh nó chắc chắn vẫn thích anh. Chỉ tại nó "lâm giá" vậy thôi. Anh không được nản lòng. Em ủng hộ anh. - My thấy vậy liền phản kích hùa theo.

Chấn chấn một điều. Nếu Dương Cẩm Linh ở đây. Nàng đã bị nó bộp tay vào mồm.

- Hahaha. - cả bọn cùng cười to.

- Tụi mày điên rồi hả. Tao vào đây là vì ai chứ? Thời gian qua chẳng lẽ tao còn không rõ tính cách của Dương Cẩm Linh. Chỉ mấy lời phũ phàng đã bỏ cuộc thì tao đáng mặt đàn ông à?

(Thương ghê chưa =.=)

Hấn khó chịu gất lên.

- Còn nữa... tao không thích người Trung Quốc!

Nghe xong câu nói của hấn. Cả bọn lại phá lên cười. Đâu biết rằng, tín hiệu kia cũng kết nối cho Dương Cẩm Linh. Đậu xe bên con sông, vì lời nói của hấn, nó bỗng nhoen miệng cười.

Minh khó chịu nghe giọng cười chế giễu của cả bọn. Hấn ho khan, sau đó lại thấy không đúng. Nó không lí nào lại không có trong cuộc trò chuyện này.

- Dương Cẩm Linh, em cũng đang nghe, đúng không? - hấn cười nửa miệng.

-...

Cả bọn bỗng nhiên nín bật.

- Bọn mày không cần làm vẻ mặt này, tao chắc chắn em ấy đang nghe. Chỉ là không muốn nói chuyện với tao thôi. Linh Linh, em nghe cho rõ, anh yêu em, yêu em, yêu em, yêu em, rất rất yêu em. Dù em có chống đối cũng kệ em. Cả đời này em trốn không thoát anh!

Linh thấy tim mình đập rất nhanh.

_____

Đoạn cắt chương 65 _____

Rời khỏi chỗ của Cherra, Linh ngồi trên con ô tô đi đến Worktown. Nó vừa chạy vừa đưa tay kết nối với tín hiệu trên khuyên tai:

(Đoạn đối thoại nhiều người)

Linh: Nghe rõ trả lời!

Ngọc: Okay, rất rõ.

Lâm: mọi chuyện thế nào?

My: anh Minh hiện đã ở trong đó rồi. Chắc chắn bên trong đều có tai mắt của Hà gia. Diễn cho tốt vào.

Vào được Worktown, điện thoại nó vang lên liên hồi. Mở ra, là My.

- Nghe!

- "...làm cho tốt."

- Thực sự, không còn kế hoạch khác sao?

- "... camera góc bên trái mày đã bị hack."

- Tất nhiên là giờ đang đi tìm hấn đây.

- "Đúng rồi, diễn tốt lắm Linh. Miễn cưỡng vào!"

- Cái gì? Năn nỉ cho bằng được? Tao về đây!

- "Anh Minh cũng đang nghe, nhưng không thể trả lời được, anh ấy đang chơi Bi-Da, cũng bị theo dõi."

- Quá đủ rồi. Jenny, mày không hiểu tao à?

- "Làm về giận một chút nữa đi."

- Cái gì? Thật...

- "Good."

-...chết tiệt, thôi được, biết hần ở đâu chứ?.BI-DA???

CỘC. Tiếng banh lăn chậm rãi và chạm vào quả khác.

- Minh, lâu lắm mới thấy ghé đó.

Đánh xong một cú, Hoàng chậm chậm nói.

- Haha, chán đời quá mới mò đến.

- Sao, chú mày hết gái hả? Cần anh giới thiệu vài em không? Mấy cô phía sau là người mới, có vẻ không biết chú mày là ai. Tụi nó mê mẩn hết rồi kia!

-...không hứng thú.

Nhìn về mặt vô tâm vô cảm của hần, Hoàng chỉ khẽ cười trừ.

Cộc. Viên bi-a lăn đều đều trên bàn xoay, tất cả đều đang chăm chú theo dõi. Và rồi...cộc. Ngón tay của ai đó chặn lại lộ trình của viên bi-a.

Tất cả đề ngẩng mặt lên, nhìn chủ nhân của bàn tay nọ.

- Ôi trời, ai đây?

- Không biết Nhật Minh và Khải Hoàng là ai à?

- Trông xinh quá đi.

- Có chuyện gì vậy nhĩ?

Đám đông hiện giờ đều tập trung vào Linh. Nó, ngang nhiên phá hỏng trò chơi của hai boss ở đây!

- Anh Hoàng, xinh quá, bồ mới của anh hả?

Vài tên hiếu kì liền hỏi.

- Bậy nào. Không phải người của anh, Minh, người của chú mày hả?

Lúc này, mọi người mới dời ánh mắt sang nhìn hần. Nhật Minh nhẹ đặt cây gậy bi-a xuống. Hần khoanh tay trước ngực, ánh mắt có vẻ khó chịu nhìn về phía nó.

Dương Cẩm Linh cay mày. Khoanh tay trước ngực.

Không biết cảm giác thế nào, nhưng Khải Hoàng khẽ lắc tay. Lập tức ai về chỗ nấy chơi tiếp. Bàn bi-a ở giữa chỉ còn ba người. Hoàng thật sự không hiểu gì, chỉ biết đứng giữa tiếp thu tình hình của hai bạn trẻ.

- Đến đây làm gì?

- Chúng ta nói chuyện đi.

- Chẳng phải tôi đã nói hết chuyện rồi sao?

- Lần này là chuyện khác.

-...xin lỗi tôi không còn muốn nghe bất cứ điều gì.

- Đây là chuyện quan trọng, không phải yêu đương vớ vẩn.
- Tình cảm tôi em xem là vớ vẩn?
- Anh thôi đi Nhật Minh, đừng như vậy nữa.- Không cần em quan tâm tôi.
- Anh..
- Tình yêu của tôi, em không tiếp nhận nhưng không có quyền hạ thấp nó.
- Minh, kẻ nặng tình cảm như anh sao có thể làm việc lớn?
- Việc lớn??? Dương Cẩm Linh, nó đối với tôi hết có ý nghĩa nữa rồi!
- Anh... nói vậy là sao?

Nó khế nhíu mày.

- Em nghĩ lí do tôi vào SAT là gì? Hiện tại, tôi ở đó, chỉ thấy muốn phát điên.
- Anh nói cho rõ ràng!

Nó quát.

Về mặt của Nhật Minh lúc cau lại lúc giãn ra không thể đoán được. Hắn nhìn chăm chăm vào đôi mắt phẫn nộ của người con gái nọ. Rồi đột nhiên, tóm lấy eo nhỏ thon kia kéo sát vào người mình. Chân nhanh chóng gạt ngã chân Linh, nó không có phòng bị, còn chưa phản ứng được gì thì đã bị đối phương xoay người đẩy ngã, nửa người nằm trên bàn bi-a.

Nhật Minh dùng tay đỡ lấy gáy của nó.

- Anh...um..

Chưa đợi nó nói gì, trực tiếp phủ lên môi mềm mại lên trên môi kia.

Linh cố sức giãy dụa, nhưng thân thể nam nhân này mạnh như vậy, nó không thể chống đỡ. Hai tai cố sức nắm đôi vai hắn cật lực đẩy.

Hắn chẳng mấy may quan tâm. Cứ nhiệt tình mà cạy mở đôi môi ngọt ngào, tay lão luyện rất thuần thực cắn một phát vào môi dưới, khiến cho đối phương vì đau mà mở hàm, nhanh chóng luồn chiếc lưỡi vào tận góc ngách khuấy đảo, hưởng thụ.

- Nhật Minh...an..h...

Xung quanh tất cả đều xôn xao cả lên. Một màn bá đạo này thật là xốn mắt người nhìn.

- Đưa khách ra ngoài!

Khải Hoàng hô to. Đám vệ sĩ chột bùng tỉnh, vội vội vàng vàng lừa khách ra rồi chốt chặt cửa. Phòng lớn như vậy có đồ đạc quý giá. Vệ sĩ không thể ra ngoài, bọn họ quay về vị trí và giả vờ như không thấy gì cả.

Sao một hồi dần co, cuối cùng bàn chân nó cũng lún mò đá một phát vào chân hắn.

- A!

Rất đau. Hắn cuối cùng cũng buông nó ra.

Nhanh chóng đứng dậy khỏi bàn, hít lắt lắt để không khí thiếu thốn từ nãy giờ.

- Minh, chuyện này là sao đây?

Hoàng đưa tay gỡ gỡ đầu. Anh ta chẳng hiểu cái gì cả.

- Chú mày...

CHÁT!!!

Một cái tát giáng xuống gương mặt Nhật Minh.

- NHẬT MINH!!!

Nó gầm lên. Ánh mắt sắc bén như dao nhìn hấn.

- Lần nữa, em lại tát tôi.

Hai ánh mắt thâm sâu nhìn nhau nhưng không ai nói thêm một lời gì cả.

Hít một hơi thật sâu. Nó cố gắng kiềm lại cảm xúc kích động của bản thân. Việc này... đâu có nằm trong kế hoạch!!! Nhật Minh đồ hạ lưu.

(Anh Minh lợi dụng cơ hội quá!)

- NHẬT MINH. Anh điên-rồ!!!

- Ở SAT, tôi là con của kẻ địch. Ở Nguyễn Hoàng gia tộc, tôi không phải là con ruột. Ở trong trái tim em, tôi là quá khứ em quyết tâm chôn vùi. Tôi là kẻ hoàn toàn trắng tay. Nói với bọn họ, là tôi rút khỏi S.A.T

Tất cả, đều là trò lừa. Tất cả nằm trong kế hoạch. Điện thoại của Nhật Minh được Miwa cho người mang ra ngoại thành. Hấn vẫn luôn ở trong toà nhà đối diện Seaside. Đợi Hà Đình Trung bước chân vào đại sảnh và tháo kính theo đồ bỏ lại bên ngoài, ông ta đã chắc chắn được suy đoán của mình. Nhật Minh mới âm thầm đi vào Seaside, thay trang phục Đông Thiên Vương.

Chuyện giả danh này, chỉ có Kì anh, Cherra và Zak biết.

Nếu như hôm nay, Hà Đình Trung không biết việc này, xem như lể sát nhập thuận lợi diễn ra. Cũng có nghĩa là ba người vô tội. Gián điệp là Kelvin hoặc Cherry.

Nhưng đáng tiếc. Mọi chuyện trái ngược lại.

Cũng có nghĩa, Kì Anh, ZaK, Cherra có kẻ là gián điệp trong ba người.

Hà Đình Trung chết sững nhìn con trai bằng xương bằng thịt. Đây... là lần đầu tiên, họ trực tiếp gặp mặt nhau. Lại ở một khoảng cách gần như vậy!

Nhìn qua ảnh, qua camera dù có cảm giác chân thật đến đâu cũng không thể nào chân thật như thế này được. Con trai ta, vừa nhìn đã biết là con trai ta. Về ngoài tuần mỹ, mang đến cảm giác phiêu dạt phi phạm.

Hà Đình Trung đã tưởng tượng ra rất nhiều viễn cảnh họ gặp nhau. Nhật Minh sẽ có thái độ gì. Hận? Căm ghét? Coi thường? Thậm chí là không để ông vào mắt.

Nhưng mà, có nằm mơ ông cũng không ngờ Nhật Minh đối mặt với ông bằng vẻ ngạo nghễ, thích chí như bắt thóp được ông vậy!

- Hà Đình Trung, chịu toàn bộ trách nhiệm về việc an ninh cho tổ chức Đông Nam Á của chúng ta trong hai mươi năm tới. Từ nay về sau tổ chức này chỉ còn một mình Biuler gia tộc có quyền lực. Lời này, là ông nói. Từ nay nước sông không phạm nước giếng. Từ nay không được xâm phạm tổ chức.

Miwa cất giọng.

- Haha...haha..hahahahahaha. Miwa... miwa... bà... hay lắm, bà hay lắm Hahahahaha!!!

Âm thanh theo tiếng cười đứt quãng. Hà Đình Trung ông không thể ngờ. Minh bị lừa một ván đẹp như vậy. Thật là!!!

Nhưng kẻ chọn phản bội Miwa cảm thấy vô cùng hối hận. Chỉ ít phút trước đây thôi, họ còn đất ý ngạo ngễ lắm cơ mà!

- Những kẻ phản bội, chúng tôi sẽ nhớ kĩ các vị!

Lâm nói.

Tàn tiếc.

Lần lượt từng người ra khỏi Seaside. Kẻ vênh mặt ngạo nghễ. Kẻ lại toát mồ hôi hột. Rất đa dạng. Biuler gia tộc sẽ làm gì đây hả?

Hà Đình Trung hút một điếu thuốc. Nhìn căn phòng chỉ còn lại chín ngưi và mình. Ông nhìn Nhật Minh, con trai cũng đang nhìn ông.

- Các người có biết vì sao ta muốn đối đầu với Biuler không?

Ông hỏi. Bầy đứa trẻ và con trai ông. Nhìn chúng, ông như sống lại khoảng thời gian thanh xuân khi ấy.

- Hà gia và Biuler gia tộc không thù không oán. Các người làm chủ Đông Nam Á, ta xưng vương Trung Quốc của ta. Nhưng Hà Dững lại yêu thích một cô gái. Bao nhiêu lần hấn bỏ công lại bị vợ chồng Đặng Phong ngăn cản. Hấn dùng thế lực Hà gia ta để đàn áp SAT. Cuối cùng hại chết Vợ Đặng

Phong. Nhưng cô gái hán yêu lại có quan hệ với Đặng Phong. Thời điểm hán đính hôn với vợ chưa cưới, cô gái hán yêu đã yêu Đặng Phong kia. Cuối cùng bao nhiêu lần tranh đoạt. Cô ta cũng chết. Ta làm anh, làm trụ cột của Hà gia, tuy em ta làm sai nhưng không thể nào không cứu nó. Các người tìm đến Hà gia trả thù, không đồng ý thương lượng, việc phế một chân của Ngô Thái ta cũng không cố ý, đao kiếm vô tình. Một thời gian sau, tưởng sự việc đã an ổn. Một cô gái tên Trang Nhung lại tìm đến ta để đòi nợ. Nhưng mà cô ta đâu biết, ta đã yêu cô ta say đắm dù chỉ nhìn thấy qua phim ảnh, hình chụp. Ta không có ác ý với Trang Nhung, ta chỉ là... muốn giữ cô ấy ở bên cạnh, ta nghĩ cần thời gian để Nhung sẽ hiểu tình cảm của ta. Nhưng mà, cô ấy lại trốn chạy. Về sau ta mới biết, Trang Nhung mang thai con ta, nhưng lại chạy khỏi ta. Tại sao? Tại sao hả? Ta yêu mẹ con, ta yêu cô ấy thật lòng. Con là minh chứng cho tình yêu đó. Ta... làm tất cả, là vì muốn xả giận, ta không hề tham vọng Đông Nam Á. Chính Nhật Vĩnh là người đã cướp Trang Nhung. Hán cướp cả con và vợ ta. Còn các người thì cứ bao che cho hán. Ta không phải là người tốt, nhưng ta sống cũng có đạo nghĩa của ta. Miwa, bao nhiêu năm qua bà cũng hiểu. Chúng ta dù gì cũng chung một thầy, ta sẽ giữ lời hứa của mình. Ta nói ra cũng không cần các người hiểu. Nhưng mà, làm một người cha, ta muốn... cho Nhật Minh biết, cha con... cũng là một hảo hán, cha của con... không phải ác quỷ khát. Nhật Minh à...con là con trai duy nhất của ta. Xin con... đừng hận... đừng hận ta. Ta có lỗi với Trang Nhung.

Giọng người đàn ông sầm sầm. Cả gian phòng như lặng đi.

Mình khẽ thờ hắc ra, nhìn người đàn ông từ từ xoay lưng rồi khỏi. Hán gọi:

- Hà...Đình...Trung!

Bước chân Hà Trung khẽ khựng lại:

- Con gọi ta?

Con gọi ta sao? Con gọi cha con sao?

-...lời ngài nói là thật?

- Ta xin thề!

- Vậy.... con nói cho ngài biết. Mẹ... không có hận ngài. Người mẹ con yêu là ngài dù người có nhốt bà đi nữa, khoảng thời gian đó, bà đã yêu người, nhưng thử hỏi sao bà có thể chấp nhận kẻ thù hãm hại bạn bè của bà chứ? Người bao che cho Hà Đình Dũng là sai lầm. Chỉ cần người sửa chữa, chắc chắn bà sẽ suy nghĩ lại. Ngài làm rồi, cha Nhật Vĩnh là cha danh nghĩa của con, mẹ và cha... là anh em ruột. Đầu là con của Miwa.

Lời nói của Nhật Minh như hàng ngàn mũi tên đâm xuyên qua tim của Hà Đình Trung. Đau. Nhưng Ấm. Ấm quá!

- Con... ta ôm con được hay không?!

Ngặt Minh không biểu cảm gì, bước từng bước cứng nhắc về phía người đàn ông nọ.

Quỳ xuống, đập đầu.

Máu mũi... vẫn là máu mũi.

Thì ra. Chuyện là như vậy!

- Con??

-...cám ơn ngài, vì ngài không phải kẻ chủ mưu giết hại mẹ của Tuấn Kiệt và Vy. Thì ra... cha của con... không phải là quái vật... cuộc đời của con... không nghiệt ngã như con tưởng. Cám ơn ngài.

Lời nói của Minh đứt quãng từng đoạn. Minh đứng dậy, mỉm cười nhìn ông.

- Con trai... con trai...

- Hà chủ tịch, chúng con cũng đã hiểu. Ân oán ai người nấy trả. Con hi vọng ông đừng giúp Hà Đình Dũng bao che nữa. Chúng con phải trả mối thù này cho cha mẹ.

Tuấn Kiệt cất giọng.

- Chuyện cha con bị ám sát, con cần ông giải thích.

Vy nói.

- Là con cái của Đặng Phong à? Ta... thật sự thì ta nghe Báo Đen nói Trang Nhung hiện đang ở chỗ Đặng Phong, nên chỉ muốn đến điều tra. Có điều... Đặng Phong phản ứng mạnh quá. Cho ta xin lỗi.

Nhỏ liếc nhìn Kiệt. Chàng khẽ gật đầu. Anh em bọn họ chấp nhận lời xin lỗi này.

- Miwa, gửi đến Mark lời xin lỗi, em xin lỗi anh chị. Chúng ta là huynh tỷ đệ tốt.

Miwa lúc này cũng không thể nào cũng rắn được nữa. Tất cả... bà đã chịu đựng đủ rồi.

Bà nhìn tám đứa trẻ, rồi nhìn Hà Đình Trung. Giọt nước mắt trên mặt người phụ nữ 59 tuổi rơi xuống.

- Đình Trung... ta không trách cậu..

- Sư mẫu, người...???

Cả bọn đều sững sờ.

- Có rất nhiều cách để ta bắt báo đen...có rất nhiều cách để ta và Hà Trung giải quyết ân oán. Nhưng ta sợ, ta sợ không được. Chỉ có như thế này mới chắc chắn Đình Trung không thể tổn hại Đông Nam Á dù Biuler gia tộc có sụp đổ đi nữa. Ta xin lỗi, vì lừa cậu. Nhưng ĐNÁ cần cậu bảo vệ trong 20 năm tới, và về sau nữa. Biuler... Biuler không thể trụ nữa.... Mark, Mark đã chết rồi..

- Cái gì... sư mẫu...

-KHÔNG THỂ NÀO!!!

- Mark đã chết 3 tháng trước rồi. Minh Hải luôn đi theo chăm sóc cho ông ấy. Sau khi Biuler gia tộc công bố tang lễ cho Mark. Ta sẽ hủy luật của tổ chức, sẽ tẩy trắng tổ chức. Những người trung thành đều sẽ rửa sạch tội. Sống trong thế giới sáng với danh phận xứng đáng. Các con sẽ sống bình an. Như con người bình thường. Sống trong thế giới sáng rực rỡ không nhuốm máu nữa!

Mark đã chết. Miwa muốn cho tất cả một cuộc sống mới, an toàn hơn, yên bình hơn, thế giới ngà.. đến lúc chấm dứt rồi!

Sự thật, đều được phơi bày rồi. Tất cả... kết thúc rồi.

Ai cũng lặng người đi. Không thể nào chấp nhận tất cả chuyện này.

- Mọi người. Khoan đã. Vậy còn... Báo Đen thì sao???

Bất thành linh câu nói của Hải đánh bay bầu không khí.

Tất cả đều giật mình. Đúng rồi. Còn con Báo Đen cần phải tóm được đã!!!

- Không xong rồi!

Miwa gào lên.

O.s

Thôi nghĩ lại rồi. Up trước 3chap cho mấy nàng nè!

Ngày 24 là full truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý - Oanh Shin* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 87: Tin Tưởng

Ở một căn biệt thự cách xa thành phố.

Kì Anh ngồi đối diện thanh niên đang hăng học nhìn mình.

- Thái độ của em là sao hả?

Kì Khôi híp đôi mắt xăm soi người trước mắt mà mình gọi là chị.

- Chị còn dám làm tới bước này? Chị phản lại tổ chức? Chị phản đám người của Hexi??

(Thực sự lúc này mình thấy thương Khôi lắm luôn. Thích Linh dữ lắm luôn ý. Khôi về với em anh ơi~~T_T)

- Hexi Hexi, mày suốt ngày cứ Hexi. Chị làm tất cả là vì trả thù cho gia đình chúng ta. Nó quyến rũ mày đến mức nào? Mày mau tỉnh táo lại cho chị!

Kì Anh tức giận quát.

Nói một chút về Gia Thiên Kì Khôi. Cậu hoàn toàn khác với quan điểm của chị mình. Kì Anh lén lút đào tạo binh đoàn. Số người đi theo chị ta trong tổ chức hiện có hơn một nửa. Trừ vũ khí và tạo mối làm ăn cho riêng mình đã rất lâu. Kì Khôi thấy rất bất mãn. Chị ta định làm gì vậy? Khi cậu lên tiếng phản đối thì Kì Anh lại mang cái chết của cha mẹ ra nói. Cậu không hiểu, có thể lúc cậu ấy cậu còn quá nhỏ, không biết cảm giác hận thù kia ra sao. Nhưng... Miwa và mọi người đối xử với chị em cậu rất tốt.

Giữa chị và mọi người, Kì Khôi thấy rất khó xử. Cậu luôn bắt hoà với Kì Anh, đối xử thô kệch với mọi người. Ngày qua ngày ăn chơi trác táng, chỉ muốn quên đi cảm giác ra rứt vì đã bao che cho Kì Anh. Kì Khôi luôn lo sợ, sợ Kì Anh bị Miwa phát hiện, chị mình sẽ phải mất mạng. Nhưng cậu cũng rất lo, lo lắng chị mình ngày càng lộng hành ngang ngược. Rồi chị sẽ làm tổn hại đến mọi người, đến Hexi.

Làm sao mới tốt đẹp đây chứ?

Nhưng, hiện tại có nằm mơ Kì Khôi cũng không ngờ, chị mình hiện tại đã làm đến nước này.

- Đồ bất hiếu!

Kì Anh mắng. Nhưng Khôi chỉ cười lạnh.

- Vâng tôi bất hiếu. Tôi cũng chẳng biết chị có hiếu kiểu gì, chị bỏ thuốc chuột vào rượu cho mẹ uống. Tôi nói cho chị biết, chỉ là lúc đó tôi còn quá nhỏ, rất sợ đòn roi của mẹ, nên khi thấy chị làm như vậy tôi rất cảm kích. Nhưng bây giờ nghĩ lại, ai mới là kẻ đại nghịch bất đạo đây???

- Mày... nói bậy.

- Bậy hay không chị biết rõ. Chị đi khóc lóc với Miwa là mẹ vì buồn nên uống thuốc chuột tự tử, chị xin Miwa đừng cho ai biết mẹ tự vẫn, chị sợ tôi ám ảnh tuổi thơ, buồn cười. Tuy còn nhỏ, nhưng tôi khẳng định rằng đêm đó chị mang rượu vào cho mẹ trong khi mẹ không yêu cầu.

Từng lời nói của Kì Khôi như gáo nước lạnh dội vào mặt Kì Anh. Hoá ra mọi chuyện đều không che mắt được nó.

- Chị... chị mày làm vậy là muốn giải thoát cho mẹ, cũng là cho chúng ta. Sống như một con ma men suốt ngày lủ lủ làm khổ con cái, làm khổ xã hội thì được gì. Mẹ cũng chẳng vui sướng, chị là thương mày, mày nghĩ nếu tiếp tục sống với mẹ thì mày có được như ngày hôm nay không?

- Tôi thà sống như xưa. Còn hơn hiện giờ làm đồng minh kẻ tiểu nhân đại nghịch bất đạo, tàn sát người thân, phản sư diệt tổ!

- Mày...

Kì Anh giận đến đỏ mặt tía tai. Cô thật muốn đánh chết thằng em mình.

Kì Anh, phải kìm lại. Bây giờ đây là người thân duy nhất còn lại của cô.

- Kì Khôi, chị là chị của em. Đúng, chị hèn hạ thủ đoạn, nhưng em nên nhớ hiện giờ dù muốn dù không, chị em ta đang ở cùng một thuyền. Em nghĩ nếu em phản chị thì bọn chúng có chấp nhận em không??

- Chị... đồ...

Nghe giọng điệu cao ngạo của Kì Anh, cậu cứng họng.

- Mau dẫn cậu Khôi về phòng, com nước đưa tới cửa. Không có lệnh của tôi liền không cho nó ra khỏi phòng.

- Dạ, cô Kì Anh.

- Chị... ai cho phép chị giam lỏng tôi...buông ra...cái bọn chết đấm này...bọn mày buông tao ra... Gia Thiên Kì Anh... thả ra...

Nhìn theo hướng Kì Khôi bị lôi đi, Kì Anh chỉ nhếch mép hài lòng.

- Chờ đi em trai. Để đến lúc chị mày trở thành thủ lĩnh của tổ chức ngầm, cho mày quyền lực, mày sẽ có cái nhìn khác về chị.

.

.

.

Kim đồng hồ chỉ hơn 12 giờ đêm.

Tất cả các đặc vụ lớn nhỏ trong seaside đều tụ họp lại bàn bạc kế hoạch tác chiến.

Kì Anh làm phản, số thành viên của tổ chức liền rời đi một nửa. Chị ta mua chuộc họ từ rất lâu.

Dương Cẩm Linh ngồi thờ người trong căn phòng rộng lớn, tất cả những người khác đều đang cố gắng tìm cách, nhưng nó thì chẳng còn chút sức sống nào cả. Sự việc quá ồ ạt, lần đầu tiên nó thấy khả năng tiếp nhận của mình lại kém như vậy.

- CÔ MUỐN LÀM GÌ? DỪNG TAY!!

Cherra hét.

- Yên tâm. Anh ta còn chút giá trị cho tôi lợi dụng. Người của tôi hiện đang vào đây, cho nên đừng nghĩ tới chuyện phản công tôi Cherra. Tôi thả cô về. Nói với bọn họ, sáng mai cử Ngô Minh Ngọc tới đòi H cứu Zak. Nếu không, toàn bộ dữ liệu lớn nhỏ của tổ chức này đều bị phơi bày trước pháp luật. Để xem các người tây trắng bằng cách nào.

- Tại sao lại là cô ấy? Cô muốn gì???

Haha... muốn cái gì??

- Hận nghĩa có thể cho qua. Còn hận tình... nhất định phải báo.

Đó là những gì Cherra kể lại trước khi ngắt xiu.

Cherry là Cherra.

Cherra là Cherry.

Trước giờ luôn chỉ có một.

Gia Thiên Kì Anh là gián điệp.

Gia Thiên Kì Khôi mất tích một cách bí ẩn.

Tại sao vậy? Sao lại có thể diễn xuất đạt như vậy? Người chị thân thiết hơn 10 năm, nói phản bội liền có thể phản bội.

Dễ vậy sao??

Nó cũng chẳng đau khổ gì mấy. Chỉ là... quá ngạc nhiên mà thôi. May mắn, tin tưởng đặt ở Kì Anh nhiều như nó tưởng. Có lẽ... vì thiếu vắng Duật Nhi mà nó vô tình xem Kì Anh như chị ấy. Tình cảm với Kì Anh, không hề sâu đậm!

Chỉ là, Ngọc thì không như thế. Cô phải vượt qua cơn sốc này như nào đây?

Dối trá của con người... đúng là đáng sợ!

- Đang nghĩ gì?

Giọng nói trầm trầm của Minh cất lên.

Nó giật mình. Định xoay người ra sau nhưng cảm nhận một bàn tay đặt trên vai mình từ phía sau.

-...chẳng gì cả.

Nó khẽ đáp.

Thình thịch. Linh nghe tim mình đập dồn dập. Và bàn tay của Nhật Minh, hình như có hơi run.

Qua bao nhiêu chuyện rồi. Anh không còn gì khúc mắc. Nó cũng chẳng so đo nữa.

(Từ giờ không gọi Minh là hán nữa, là anh nhé.)

Nhưng mà, nên đối mặt với nhau...như thế nào mới được đây!

Không thể xem Nhật Minh như là kẻ không quen mà tùy tiện cư xử như trước.

Nhưng nó cũng không còn là Linh Linh một tiếng gọi "anh Minh, anh Minh của Linh Linh" được.

Khi nó đang rối bời với mớ suy nghĩ, Nhật Minh có lẽ cũng nhìn thấu suy nghĩ của nó.

Anh bắt ngờ choàng hai tay từ phía sau, ôm lấy thân hình mảnh khảnh.

"Em không cần phải nói gì cả. Cũng không cần ngượng ngùng khi ở cùng anh, càng đừng nên cố gắng trở thành như trước kia. Anh yêu em, yêu em của quá khứ, của hiện tại và tương lai. Em chỉ cần chấp nhận anh thôi. Mọi thứ đã chấm dứt rồi Linh Linh à. Em dù có như thế nào, thì vẫn luôn là Linh Linh của anh. Tin anh đi, tin anh."

"Vẫn... luôn...là... Linh Linh... của anh Minh... em có thể sao?"

Môi nó mấp máy từng chữ một. Toàn thân như mềm nhũn dựa hẳn vào người phía sau.

Đây là lần đầu tiên họ thân mật như vậy. Nhưng mà... cảm giác này lại quen thuộc không tưởng.

Cảm giác của nhiều năm về trước.

Trò chuyện qua những dòng tin nhắn, qua những cuộc điện thoại.

Sự rung động thời thơ ấu.

Nhịp đập thấu hiểu.

Trái tim găng kết.

Lúc này đây, giọt nước mắt của đã lâu rồi không còn, lại tràn mi. Nước mắt của hạnh phúc.

"Anh...đúng là anh Minh của em. Là anh Minh của em."

Nó xoay người ôm chầm lấy anh. Nhật Minh khẽ giật mình. Nó khóc ư??

Đây... mới đúng là Linh Linh của anh. Em vẫn là em. Em vẫn là em thôi. Dù vỏ bọc của em có cứng cáp ra sao, thì em vẫn là em thôi.

"Linh ngoan. Đừng khóc. Em đừng khóc...anh xin lỗi...xin lỗi em..."

Minh cũng chẳng biết mình nên xin lỗi vì điều gì.

.

.

.

[Shin: Minh cũng mong câu chuyện kết thúc bình yên như thế này. Nhưng mà... còn lại một việc nữa. Không muốn điều này xảy ra cũng không được. Vì truyện kéo dài đã quá lâu và mình cũng khá bận vì năm cuối rồi. Cái kết này tuy có hơi ngắn gọn nên mn đừng chê nhé. Có vẻ gì thì bỏ qua cho Oanh nha.]

.

.

.

Trong phòng của Miwa. Tất cả mọi người đều lâm vào tình trạng như chết lặng.

Gia Thiên Kì Anh. Cuối cùng lại là cô ta.

- Sur mẫu, bây giờ nên làm gì đây?

Vy lên tiếng.

Sắc mặt Miwa nhìn sơ qua vẫn an tĩnh. Nhưng nếu để ý kĩ thì xem ra có chút phờ phạt.

- ...Ngọc, con sao rồi?

Bà hỏi. Nhìn về phía của Minh Ngọc đang cúi mặt ở một góc.

- ...con ổn. Chỉ là...

Ngọc không hề khóc, ngược lại chưa bao giờ cô thấy mình tỉnh táo như thế. Có quá nhiều chuyện đã ngộ ra được dù muộn màng.

Đau buồn là gì?

Trong khi nó chẳng đủ để diễn tả được cảm xúc của cô hiện tại.

Tại sao vậy hả? Gia Thiên Kì Anh.

Có phải... là chị hãm hại tôi.

Những lần tôi tuột hạn khó hiểu mặc dù tôi nghĩ mình làm tốt. Những xui xẻ, phiền phức của tôi. Tai nạn kinh hoàng đó... nếu như tất cả câu trả lời đều là do chị. Thì tôi đã hiểu.

Bừ bừ... màn hình điện thoại hiển thị cuộc gọi.

- Con ra ngoài một chút. Mọi người hãy yên tâm, con sẽ làm tốt nhiệm vụ này.

Ngọc nói. Sau đó xoay bước ra ngoài.

Minh Lâm nhìn theo, anh thở dài một cách nặng nề.

.

- Kelvin, em nghe đây.

Cô ngồi bệt xuống ngay trước thang máy. Là Kelvin gọi cho cô.

"...là chị ta thật sao?"

Ngọc im lặng. Cô biết nói gì đây?

Trong kì huấn luyện ấy, đội các cô nổi tiếng là hoà thuận ảm áp nhất tổ chức. Tất cả cứ ngỡ như là một gia đình nhỏ...

- Anh có buồn không, Kelvin?

"Nếu anh nói anh biết con người thật của Kì Anh. Em có giận anh không?"

-...

"Anh xin lỗi..."

- Sao anh lại xin lỗi. Chỉ là em quá ngu ngốc.

"...anh xin lỗi, vì chị ta hãm hại em nhiều như vậy. Anh đều giấu em."

- Anh giấu vì thích chị ấy?

"Không đâu. Thật sự thì anh tình cờ biết... sau khi kì huấn luyện vừa kết thúc. Là Zak cầu xin anh!"

Zak. Giấu điểm cho Kì Anh?

"Anh ta... luôn biết mọi chuyện. Nhưng vì yêu mà che giấu."

- Kì Anh có biết không?

"Có chuyện biết, cũng có những chuyện không!"

Chị ấy biết... Zak yêu mình. Biết Zak bảo bọc bao che cho mình??? Mà lại bắn...

Bỗng nhiên... nước mắt cô rơi.

- Cherra nói...hức...hức... Kì Anh nổ súng bắn anh ấy...hức...

Cô nói trong tiếng nghẹn.

Năm người các cô, Zak Jakl, Kì Anh, Kelvin. Là một gia đình mà.

Cảm giác trong gia đình mình, chị ruột tự cầm dao đâm anh trai mình. Cái cảm giác bị người nhà phản bội. Thật sự...

- Sao chị ta nỡ...ra tay với anh ấy...đồ nhẫn tâm...hức hức... chị ta nỡ sao...

"Em nên bình tĩnh. Sáng suốt lên đi em, Zak còn nằm trong tay chị ta. Chị ta...không xứng đáng với lòng tin của chúng ta. "

Gạt bay những giọt nước mắt trên khoé mi. Cô đồng dạng nói:

- ...em biết. Em hiểu hết. Anh không phải lo, em là người quý trọng quá khứ. Nhưng cũng là người biết chấp nhận hiện tại.

"Anh sẽ cố gắng qua sớm... hiện tang lễ của Mark... đang tiến hành ở đây. Hãy báo một tiếng cho anh em họ Dương, anh và ngài Minh Hải sẽ sớm quay lại!"

-... em biết rồi.

Cô biết, mình là người mà tất cả cần bây giờ.

Ting cửa thang máy bật mở.

Cô xoay người. Là anh Minh và Cẩm Linh.

Linh nhìn thân ảnh co ro trên mặt đất và viên mắt ướt át của Ngọc. Nó chỉ khẽ thờ ra.

Nhìn biểu hiện của nó. Ngọc lại chỉ bật cười. Cô từ từ đứng dậy.

- Nhìn tao tàn tạ lắm sao?

- Không hẳn. Tao biết bạn của tao rất mạnh mẽ.

Nó cười hiền hoà, gát tay lên vai cô. Ngọc hơi sững sờ. Cô nhìn nó bằng đôi mắt của mình không dám chớp.

Lúc này mới nhìn về phía sau nó, nhân vật mờ nhạt đang im lặng. Anh chỉ chăm chăm nhìn Linh không nỡ rời mắt.

- Anh Minh? Linh nó...

Anh không nói gì, chỉ cười nhẹ gật đầu với cô.

- Linh Linh... Linh Linh. Mây trở lại như xưa rồi sao?

- Tao sẽ cố gắng... tìm lại chính mình. Có lẽ cần một chút... thời gian.

Nó khó khăn nó bằng giọng điệu nhẹ nhàng, đã không còn băng lãnh thờ ơ.

- Tốt... tốt quá rồi. Trong cái rủi có cái may!

Ngọc reo lên. Nhìn thấy Cẩm Linh của bây giờ. Bao nhiêu cảm xúc từ lúc nhỏ ùa về.

- Đi, chúng đi tìm Vy và Thảo My. Tụi nó sẽ sướng điên lên cho xem.

Nhìn cánh tay của Ngọc kéo mình vừa chạy vừa đi. Nó khẽ bối rối xoay người nhìn Nhật Minh ở phía sau.

Ngô Minh nhìn theo nó, anh nở một nụ cười ấm áp.

Đúng vậy, đi tìm lại cuộc sống tươi đẹp với bạn bè em đi. Tẩy trắng tổ chức này, chúng ta cùng nhau sống một tương lai bình thường như bao người khác!

Nụ cười của anh, như bùng lên ánh sáng trong không gian u uất. Thấp ngọn đuốc đã lụi tàn tận sâu trong lòng nó.

Khoé môi Linh cong lên, nở ra một nụ cười rạng rỡ mà chính nó cũng không ý thức được.

- Em yêu anh!

Môi nó mấp máy. Không ra tiếng nhưng dựa vào khẩu âm đó Nhật Minh đã đoán ra được.

Đến khi anh ý thức được câu nói kia, bóng nó đã biến mất theo thời gian.

Làm ơn, em hãy cứ như vậy, em quên Duật Nhi đi. Xin em!

O.s

.
.
.

Chương 72_2. Sống bình an, tạm biệt anh!

Đồi H.

Bốn giờ sáng.

Lâm và Ngọc bước xuống từ con Audi xanh da trời.

Theo sau, là ba con xe khác.

Tổng cộng 8 người.

Bỏ lại xe ở đó. Tất cả đều liếc nhìn nhau. Không ai nói gì. Cát bước đi lên đồi.

- Đứng lại.

Một nhóm vệ sĩ không biết từ đâu xuất hiện ra tay chặn cả bọn lại.

- Chỉ một mình Ngô Minh Ngọc. Các người đi theo làm gì?

Đây chẳng phải là... thù hạ thân cận trong tổ chức sao?

- Để chúng ta chỉ đi chung nếu Gia Thiên Kì Anh còn muốn làm chủ Đông Nam Á.

Lâm khẽ cất giọng.

- Hừ...

Gã hừ lạnh, sau đó lui về phía sau như ý bảo cả bọn có thể qua.

Quả nhiên, Kì Anh đoán được không ai chịu để Ngọc đi một mình. Thật ra cô cũng chuẩn bị sẵn cả rồi.

Đồi H là một đồi có kết cấu khá phức tạp.

Bước lên gần đỉnh, Minh khẽ nhìn ra sau. Từ bao giờ mà lại có nhiều người như vậy ở phía sau họ.

- Chị ta... là con quý. Rốt cuộc đã thu tóm bao nhiêu người vậy?

Vy nhú mày.

- Hà Đình Trung đã hứa cho chị ta 1/2 số quân ở. Việt Nam và Thái Lan. Cộng thêm người lấy đi từ tổ chức. Hiện tại chúng ta chẳng bằng phân nửa của Kì Anh.

Minh Lâm trầm giọng.

- What the... chúng ta có ngày lâm vào bước này sao? - Kiệt.

- Tự tin cho cả tám đứa cao thủ như tụi mày vào. Thì chúng mày cũng nên hiểu thủ lĩnh của bọn tao mạnh cỡ nào đi. Haha!

Một gã đi phía sau to mồm cười lên tiếng.

Gã nói đúng. Kì Anh thực sự là mạnh vượt khỏi tầm kiểm soát. Chuyến đi này thực sự là không ổn. Lành ít dữ nhiều!

Thế nhưng, tại sao Miwa lần này chỉ đơn giản gọi tất cả cùng đi theo. Bà không hề có sự chuẩn bị bí mật nào cả. Bà chỉ nói : "giám sát thương và va chạm với Kì Anh càng lúc càng tốt. Đảm bảo an toàn cho Zak xong thì hãy liên hệ gấp cho ta"

Như vậy, khác nào là nhườn nhìn Kì Anh? Khác nào 8 đứa đi tìm đường chết?

Nói thật, cả Minh Lâm còn đang hoang mang. Tuy ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng ai cũng rối như tơ vò. Sự mẫn muốn làm gì đây? Tụi nó thực không hiểu.

Nhưng, bà đã nói là hãy an tâm. Bà sẽ có cách.

Cách? Cách gì đây?

- Bình tĩnh đi. Tin Miwa. Bà tuy rất thương Kì Anh, nhưng mà cũng không để chúng ta chịu thiệt.

Nhật Minh nói.

- Mày dựa vào gì nói nghe ngon dữ?

Hải cười đều.

- Dựa vào tao là cháu ruột bà ấy.

- Anh nói nghe hay đấy, nhưng mà đừng quên Miwa từ đầu đã nghi ngờ. Nhưng người lại bao che cho chị ta cho tới bây giờ.

My khẽ nói.

Đúng vậy, Miwa luôn dung túng cho Kì Anh. Vậy có phải là... lần này bà cũng muốn nhượng bộ Kì Anh hay không?

- Tôi rồi.

Gã đi đầu khẽ dừng bước. Ra ý bảo tất cả 8 bọn họ đi lên phía trước.

- Cái...

Cả bọn đều đồng loạt đứng hình.

Phía cây dây leo sát vách núi. Thân ảnh nam nhi bị cột treo lơ lửng ra ngoài vực.

Chỉ cần sợi dây leo này đứt thôi. Thì sẽ rơi xuống vực ngay.

- Xin chào.

Kì Anh cười khẩy gọi. Một tay cầm súng, tay kia cầm kiếm. Tuy thì buồn chán có thể giờ tay cắt đứt sợi dây leo.

- Gia Thiên Kì Anh. Chị làm cái quái gì vậy??

Ngọc gầm lên.

Zak vẫn mặt trên người áo sơ mi trắng như hôm qua, nhưng bây giờ gần như bị nhuộm đỏ. Sắc mặt anh nhìn thoáng qua vô cùng xanh cao phờ phạt. Ai lạ nhần tâm còn trối anh như vậy?

- Thấy sao hả? Rất ấn tượng đúng không? Có muốn trải nghiệm cảm giác trối như vậy không? Nếu là mày, tao sẽ không ngần ngại cắt đứt dây leo cho mày rơi thẳng xuống vực sâu mãi mãi!

Lời nói độc địa như vậy thoát ra khỏi cơ hàm của Kì Anh. Khiến cho tất cả đều không khỏi phẫn nộ.

- Mau thả Zak ra đi. Kì Anh!

Lâm khẽ bước lên trước, che chắn cho Ngọc khỏi ánh mắt căm thù của Kì Anh.

Nhìn thấy hành động đó. Kì Anh nắm chặt súng và kiếm trong tay, vai run run từng hồi. Lâm, anh vẫn rất tự giác bảo vệ cho nó. Cứ như đó là bản năng của anh vậy.

- DUƠNG MINH LÂM. Anh thích nó đến vậy sao? Vậy thì tôi là gì hả? Tôi là gì trong anh???

- Chị còn có tư cách mà tỏ vẻ chưa xót, nếu không có chị chen ngang bọn họ sao phải chịu đau khổ đến như thế. Yêu như chị mà là yêu à?

Vy nhếch môi.

- Mày... mày thì biết gì?

Kì Anh quát.

- Tất cả mọi chuyện chúng tôi đều biết. Chị luôn hăm hại Ngọc trong suốt kì thực tập. Thành tích của nó cứ lẹt đẹt phía sau. Kết quả liệu mình muốn thì mạo hiểm chị lại cắt ngắn dây. Chị chẳng qua là đồ kị với Minh Ngọc. Chị không muốn Ngọc có thể cùng Lâm đứng top đầu. Muốn tách họ ra. Tất cả Miwa đều biết, chỉ là bà dung túng chị mà thôi!

- Tuấn Kiệt cậu cảm miệng. Cậu hiểu gì về tôi mà nói. Tôi có cái gì thua kém nó. Tiểu thư yếu điệu suốt ngày chỉ biết giả vờ dễ thương đáng yêu. Dùng mấy trò lố lăng đó mà tiếp cận được Nhật Minh. Trong khi tôi cực khổ lăn lộn mất cha mẹ thì các người ở đâu? Vẫn sung sướng ở cùng nhau. Tôi tự lập, có bản lĩnh, có địa vị độc lập của riêng tôi mà không cần người nào thương hại cả. Nhưng Minh Lâm, anh vẫn thích nó. Anh vô tình chẳng hề ngó ngang gì tới tôi cả!

- Haah. Chị nói cứ như là chị sống ngay thẳng quang minh chính đại lắm vậy. Minh Ngọc ăn sung mặc sướng, tiểu thư nhà giàu không có bản lĩnh tự lập như chị cũng chẳng liên quan gì đến chuyện anh Lâm yêu nó. Họ là thanh mai trúc mã, họ có quyền. Còn chị, tình yêu có sự xuất phát từ trái tim, chị chịu cực khổ, chịu bị ai nên chị bắt anh ấy phải quan tâm, thương cảm, ở bên chị sao? Ở đâu ra định lí đó? Anh Lâm cũng không phải là ông già Noel cười tuần lộc yêu thương trẻ em bất hạnh trên thế giới. - nhò cười như khinh bỉ.

- Ngọc Vy. Mày...

- Tất cả những chuyện chị làm, đều là tham vọng, là ích kỉ của bản thân chị. Đừng ngụy biện bằng đau khổ hay tuổi thơ bất hạnh. Tôi khinh bỉ điều đó, cha của chị cũng chẳng phải bị giết như mẹ của tôi, ông ấy tình nguyện hi sinh cho Miwa. Là ông ấy muốn như vậy chị có hiểu không? - Kiệt.

- Đừng hòng xảo trá. Cha của tôi chứ không phải cha của các người. Chẳng ai lại muốn liều mình vì việc nghĩa mà bỏ rơi mái ấm cả. Hôm ấy ông còn bảo mẹ con tôi chờ cơm. Các người thì biết cái gì chứ?

- Miwa chưa bao giờ lấy đồng đội, thuộc hạ ra làm bia đỡ đạn. Và lại, Kì Anh, tai nạn lần đó. Không phải một mình cha của chị chết. Miwa cũng không ưu ái ai hơn cha chị. Chị nghĩ ai bà cũng đến nhà ngày ngày thăm hỏi chu cấp, lại còn cho chị ngồi lên vị trí ngày hôm nay.- My.

Lời nó của nàng khiến Kì Anh chột dạ. Những ngày tháng bên Miwa, đúng là... bà rất yêu thương mình.

- Im đi, im hết đi. Bọn mày chẳng hiểu tao đâu, đừng hòng lừa tao. Tao cũng chẳng có ý lấy mạng bà ta. Đáng lí bà ta cứ như vậy, nhiệm kì sau nhường vị trí boss lại cho tao. Nhưng bây giờ lại muốn hủy tổ chức, bao nhiêu tâm tư tôi muốn làm, bà ta nói không liên không!

- Ra là chị tham vọng quyền lực. Chị có biết Mark mất rồi hay không? Ông đã mất rồi. Tổ chức này còn ý nghĩa gì? - Linh lãnh đạm nói.

- Cái gì... chết? Nhưng mà... Mark chết, thì tại sao phải hủy tổ chức. Còn bao nhiêu người có thể trụ nổi tổ chức. Chẳng qua bà ta sợ mất đi chiếc ghế thủ lĩnh mà thôi.

- KÌ ANH. - Nhật Minh gầm lên. - Cô cũng quá ảo tưởng. Để chế Biuler từ xưa đều dựa vào Mark. Cô nghĩ cô có được bao nhiêu sự tín nhiệm khắp Đông Nam Á. Mark mà chết đi, còn Park gia, Kim gia, Lưu gia, Hà gia, Yamaki gia tộc. Họ sẽ dễ yên cho Biuler gia tộc sao? Mark là lòng tin của toàn Đông Nam Á. Ông mất rồi thì Biuler chắc chắn bị đẩy xuống khỏi đế chế cầm quyền. Cô muốn làm thủ lĩnh của ai nữa?

- Cầm. Cầm miệng đi. Đừng nói nữa. Toàn là xảo trá. Chỉ cần các người để tôi lên vị trí thủ lĩnh, tôi làm cho các người xem!

- Chị... quá tham vọng thì đúng hơn. Quyền lực làm chị mờ mắt. - nó nhún mày.

- Không cần nhiều lời nữa. Hiện giờ, ai là người mạnh nhất đây hả? Nhìn xung quanh đi. Tất cả thuộc hạ của tao ở đây không bằng bọn mày. Nhưng chúng đều là trung vệ trở lên. Bọn mày nếu muốn sống. Đi nói với Miwa nhườn vị trí đó cho tao. Ở đây, chỉ cần Ngô Minh Ngọc chết. Tất cả đều sẽ an toàn.

- Cái gì? Chị chọc cười bọn này sao? Đừng nằm mơ.

- Nếu bọn mày không biết điều như thế. Tao đành giết tất cả vậy.

Kì Anh khẽ hát hàm. Tất cả đám thuộc hạ đều xông lên.

Cả tám đứa đều sẵn sàng thủ thế.

Nếu hôm nay có thì cùng bỏ mạng, cũng không để Ngọc chết một mình.

Miwa, rốt cuộc người có muốn giúp tụi con không?

Sao lại đề tội con đi như thế này?

- Nếu Miwa đã bỏ mặc chúng ta. Thì cứ liều một phen, sống chết cùng nhau. - Hải nhân nhát nói.

- Xông lênnnnn.... - bọn thuộc hạ ào tới mọi phía.

"Trận cuối cùng này, nếu còn sống, chúng ta cùng nhau sống vui vẻ. Sống đúng theo cuộc sống của một con người."

.

.

.

Bầu trời ngả về hừng đông. Những người nông dân sớm đã thức dậy chuẩn bị ra đồng. Những công nhân dậy chuẩn bị đi làm vào sáng sớm. Ngọn đồi nọ.

Cuộc giao chiến hỗn loạn vẫn còn đang diễn ra.

Tất cả đều không dùng súng. Sờ dĩ Kì Anh muốn bọn họ cảm nhận được nỗi đau xác thịt từ từ.

Bốp. Cây sắt to đập vào chân Minh Lâm khiến anh ngã khụy.

Tất cả đám người này đều là cao thủ. Một chọi hai đã không có khả năng, vậy tám chọi năm mươi. Làm sao có thể trụ nổi?

Hộc... anh ói ra một ngụm máu.

Ánh mắt lơ mơ nhìn xung quanh mình. Thảo My và Kiệt đều đã bị đánh la liệt dưới đất.

Vy bị thương rất nặng. Hải không thể chịu được. Cậu ôm lấy nhỏ trong lòng che chở mặc cho rất nhiều tên đâm đá lên mình.

Nhật Minh vẫn còn trụ được. Nhưng cũng chẳng thể giúp ai được.

Rầm. Bạch. Anh khẽ ngước mặt nhìn lên. Minh Ngọc.

Cô bị một đạp của Kì Anh đá trọng thương nằm trên đất.

Kì Anh vẫn không hề buông tha. Chị ta không chỉ định đánh Ngọc như bọn họ. Chị ta là muốn giết.

- Kì...Anh...dừng lại...

Anh khó nhọc nói.

Bàn tay cầm kiếm khựng lại. Kì Anh liếc nhìn Lâm.

- Minh Lâm, anh nhìn cho kĩ. Nó sẽ chết thảm như thế nào trong tay tôi.

Thanh kiếm sắp đâm xuống, một thân ảnh nhanh như cắt đá Kì Anh té sang một bên. Là Linh.

Nó chống tay thở hồng hộc dưới đất. Bò đến lay lay cô dậy.

- Minh Ngọc. Tỉnh táo lên... làm ơn...

Kì Anh từ từ ngồi dậy. Con gái của Dương Minh Hải. Bị thương như vậy còn muốn bảo vệ ai.

- Dương Cẩm Linh. Tránh ra!

- Chị... đừng hòng. - nó gằng từng tiếng.

- Nghe nói dạo này bệnh tình mày khá hơn nhiều rồi nhì? Đã tìm được on dao bạc chưa nào? Có muốn tao cho gợi ý không?

- Chị có ý gì?- nó nhú mày.

- Kẻ thù của mày đang ở ngay bên cạnh mày. Mà mày xem như người thân. Mày đối xử với Duật Nhi như vậy sao? Hả?

Kì Anh quát.

Tìm nó như đập nhanh lên một nhịp. Về mặt kích động. Phải rồi, nó muốn trả thù cho Duật Nhi mà. Nhưng chị ta có ý gì? Kẻ thù nào ở bên cạnh chứ???

-Gia Thiên Kì Anh. Đừng nói nữa!!!

Phía xa xa Minh Lâm gào lên. Anh nhìn về mặt trời trông của nó.

Cầm Linh đã rất lâu không phát bệnh. Miễn là đừng ai đề cập tới Duật Nhi hay con dao bạc. Làm ơn!!!

- Anh im đi. Cả anh cũng che giấu em mình. Xem kẻ thù của em là bạn. Anh còn nhiều lời?

- ...cái gì? Anh...hai, anh biết?

Nó nhìn anh tò về sừng sò. Anh biết ư? Là ai? Là ai? Tên khốn giết Duật Nhi là ai??

LÀ AI?

- Làm ơn...tôi cầu xin chị.... Kì Anh....

Minh Lâm gấn gượng nằm trên đất khó nhọc nói.

- Là...ai...hả?

Nó kích động, quên đi mình đang làm gì. Bấu lấy tay áo Kì Anh lắp bắp nói.

- Ó ò~~~~ đã lâu rồi tâm trạng tao mới tốt như thế này. Mày thắc mắc lắm đúng không? Mà hận SD lắm đúng không? Nhìn đi. Thân ảnh xa xa đằng kia. Sao mày không thắc mặt Nguyễn Hoàng Nhật Minh lại mạnh như vậy? Đến Minh Lâm kẻ mạnh nhất kì huấn luyện còn không chống đỡ nổi. Nhật Minh lại trâu bò như vậy? Sao mày không thắc, mạnh như vậy sao chỉ đơn giản học từ cha mày. Bàn tay Nhật Minh giống giết người ít lắm hay sao? Miwa cho hấn vào FD mà không lo lắng hấn không có kinh nghiệm chiến đấu sao? Sai rồi, Nhật Minh không những là không thiếu kinh nghiệm. Mà còn từng làm boss cả Paris. Mày không thấy tên Haller có gì quen thuộc sao?. Haller, đọc ngược lại từ trái qua phải là gì nhi... R-E-L-L-A-H. Rella&H!!!! Con Dao Bạc. NGUYỄN HOÀNG NHẬT MINH CHÍNH LÀ CON DAO BẠC!!

Cái gì?

HALLER

RELLAH

Con Dao Bạc.

Nguyễn Hoàng Nhật Minh.

SD.

Anh Minh?

"Em không cần phải nói gì cả. Cũng không cần ngượng ngừng khi ở cùng anh, càng đừng nên cố gắng trở thành như trước kia. Anh yêu em, yêu em của quá khứ, của hiện tại và tương lai. Em chỉ cần chấp nhận anh thôi. Mọi thứ đã chấm dứt rồi Linh Linh à. Em dù có như thế nào, thì vẫn luôn là Linh Linh của anh. Tin anh đi, tin anh."

Giết Duật Nhi?

Tin anh.

Giết Duật Nhi.

Tin anh.

GIẾT DUẬT NHI!

- A....a... AAAAAAAAAA.

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - Oanh Shin được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Kết.

Dương Cẩm Linh. Anh xin em.

.

.

.

- Nhật Minh!!! Minhhhhhhhh..... cứu Linh Linh.

Lâm hét lên.

Mình đang ở phía khá xa. Anh một mình độ sức với bốn tên. Tất cả đều là cao thủ.

Nghe tiếng Lâm gọi. Nhật Minh bất ngờ phân tâm. Anh bị trúng một gậy vào bả vai.

Khung cảnh mà Minh thấy trước mắt...

Linh như điên loạn. Nó khụy xuống ôm lấy mái tóc vò nát. Đầu đập bôm bốp xuống nền đất.

Nơi đó toàn là sỏi đá. Linh Linh em làm sao vậy?

Kì Anh khoanh hai tay mỉm cười như hài lòng.

- Minh Lâm. Em của anh, người yêu của anh. Những thứ anh dành tình cảm cho. Những thứ mà tôi chưa bao giờ nhận được. Anh xem, từng người một sẽ chết.

Khuôn mặt Kì Anh quý dị chưa từng thấy.

- Nể tình mày là đứa luôn biết điều, cũng có chút tình cảm. Tao sẽ cho mày ra đi không đau đớn nha. Linh Linh??? Hahahahahaha.

Kì Anh chậm rãi móc súng ra. Nhìn nó đang tự ngược đãi mình dưới đất. Trong lòng khê hê hê sung sướng.

- Mày xem người thất bại nhất là ai? Há? Mày thương con Nhi lắm cơ mà. Mày thể thốt trả thù cơ mà. Miwa, anh mày đều gạt mày. Tao vốn định từ từ kéo mày về phe tao. Nhưng mà mày quá vô dụng, chỉ cần nghe tới Duật Nhi là mày phát điên. Nếu cho mày biết sự thật thì mày chắc chắn mất sạch bản lĩnh chiến đấu. Nhưng mà xem ra, bây giờ cũng thú vị đấy. Sao hả, Miwa mà mày kính trọng. Bảo vệ cháu bà ta. Xem mày ra cái gì?? Hahahaha.

- Đừng nói nữa... Gia Thiên Kì Anh. Xin cô...dừng lại đi.

Minh Lâm gào lên. Hai tay bị hai tên kẹp chặt kiềm lại dưới đất.

Thế nhưng cô ta không thềm để anh vào mắt.

- Đến lúc tạm biệt rồi... Đi tìm Duật Nhi chuộc lỗi đi. Dương Cẩm Linh.

Đùng.

Phát súng bắn ra.

Tất cả mọi người ở đây đều không dùng súng.

Chưa kể tám người bọn nó đều đánh tay không.

Cho nên âm thanh gậy ra tiếng vang như thu hút mọi động tác của mọi người.

- Nhật.... Minh?

Kì Anh cứng người.

Nhật Minh không hiểu từ đâu chạy đến. Đường súng đáp trên phần vai của anh. Máu tươi tủa ra.

Minh cắn răng. Đưa hai tay ôm chặt lấy cô gái đang tự cầm đá dặt cắt vào tay, đập vào đầu mình.

- A... ahha....

Bị ôm chặt. Linh bất giác giẫy dụa mãnh liệt.

- Nguyễn Hoàng Nhật Minh. Cút ra chỗ khác!!!

Kì Anh quát.

- Được. Muốn chết chung tao cho bọn mày chết chung hết!!

Cô như con báo điên bị xổng chuồng. Cầm nòng súng chỉ sất vào đầu Nhật Minh.

- Gia Thiên Kì Anh. Chị dừng lại cho tôi.

Kì Anh bất ngờ quay lại nơi phát ra tiếng nói.

Kì Khôi???

- Mày đến đây làm gì? Ai cho mày đến.

- Đến để xem sự điên loạn của chị.

Cậu bậm môi quát lớn.

Kì Anh khẽ nhú mày. Zak ở phía sau, được cời trời. Đang thờ hồng hộc nhìn chăm chăm vào cô.

- Mày dám thả Zak. Mày điên à???

- CHỊ MỚI LÀ CÁI ĐỒ ĐIÊN ĐÁY. EM XIN CHỊ!!!

Khôi hét lớn. Nhìn về phía mọi người xung quanh la liệt khắp nơi. Hexi đang bị sao vậy?? Chị cậu đã làm gì em ấy?

- Kì Khôi. Mày đi về ngay cho chị. Nếu không..

Cạch. Kì Anh chìa súng về phía Khôi. Cậu sững sờ. Họ là chị em đấy. Sao Kì Anh...

(Cả mẹ mà chị ta còn dám giết. Huống chi...).

Kì Khôi khẽ cười lạnh.

- Chị bắn tôi đi. Bắn tôi đi. Tôi đã gọi điện cho Miwa rồi đấy. Zak được cứu. Di ấy đã yên tâm trừ khử được chị rồi.

Miwa đã liên lạc với Kì Khôi từ trước. Bà chỉ lo sợ Zak sẽ bị khử mà thôi.

- Mày... là em chị. Mày dám phản chị sao? Mà mày nghĩ hiện giờ ai còn mạnh bằng tao ở Đông Nam Á đây hả đồ ngu. Tao hiện đang giữ bao nhiêu quyền lực mày biết không??

- Vậy nếu như tổ chức bị lật tẩy lên pháp luật. Thì sao nhi chị thân yêu?

Cái gì? Minh Lâm khẽ nhú mày... lẽ nào... Miwa...

- Gia Thiên Kì Anh. Miwa Satomi đã đi đầu thú trước pháp luật rồi. Di ấy hứa chỉ cần tôi cứu được Zak, sẽ mang toàn bộ tài liệu của tổ chức mafia ngầm này mang đi tự thú. Tất cả những thuộc hạ trung thành với tổ chức đều được tẩy trắng quá khứ. Miwa đã gánh toàn bộ thay họ. Điều đó có nghĩa là, toàn bộ bọn người đi theo chị đều là tội phạm truy nã. Chị bị khởi tố vì tình nghi giết chết Cherry Wastone và cầm đầu băng nhóm bị truy nã. Sao hả??? Tội phạm giết người???

Miwa...

Ôm hết tội trạng..

Tẩy trắng toàn bộ thuộc hạ...

Vậy Kì Anh cô...

Làm thế nào bây giờ...

Tội phạm truy nã...

Giết người...

Vậy còn quyền lực, sức mạnh của cô. Tài sản của cô. KHÔNG CÒN GÌ CẢ!!!

- AAAA. Không...không! Quyền lực là của tao... tại sao??? Tại sao?????

Tất cả bọn thuộc hạ đều ngỡ người.

Chúng vừa nghe cái gì? Có thật không???

- Chạy...chạy mau...chúng ta là tội phạm...

Bọn chúng lần lượt tháo chạy. Nhưng chúng đâu biết, bên ngoài kia cảnh sát đang chờ sẵn.

Minh Lâm thoát khỏi kiềm hãm. Anh liều sức bay tới không chế Kì Anh. Trong lúc kinh hoàng cô ta không hề phòng bị. Lâm đá bay súng của Kì Anh. Đánh khoá tay cô ta dưới mặt đất.

- ...thả tao ra...thả ra... aaa. Miwa...tôi hận bà...bà già điên...Aaaaaa!!

Lúc này, Nhật Minh không còn tâm trạng để ý những điều khác. Anh chỉ điên cuồng gọi tên người trong lòng.

- Linh Linh...em bình tĩnh lại...anh xin em...xin em...

Nó ngược lên nhìn người đang ôm lấy mình.

Là Minh.

LÀ MINH!!

- Aaa...đừng chạm vào tôi...đồ giết người...kẻ xấu...đồ giết người...

- Em bình tĩnh đi. Nghe anh nói đi mà... Linh Linh...

- ANH LUÔN GẠT TÔI. Trước giờ anh luôn gạt tôi.... Kẻ dối trá....kẻ giết người... Duật Nhi... DUẬT NHI!!! AAA....

Nó lắc đầu ngoay ngoay. Nước mắt rơi lã chã. Bàn tay dùng hết sức xô ngã Nhật Minh.

Anh loạng loạng ngã ra đất. Nhưng mà... Linh Linh... nó lao đến bờ vực sâu.

- Không...làm ơn... Linh Linh....

Anh vội vàng đuổi theo.

- Không... anh đừng ai qua đây...đừng ai qua đây... KHÔNG AI ĐƯỢC ĐẾN GẦN TÔI!!!

Nó điên loạn hét lên. Ngay phía sau chỉ cần vài bước nữa, nó sẽ rơi xuống bờ vực sâu thăm thẳm.

- Được...anh không đến gần em...không đến gần em... em làm ơn đừng làm gì dại dột....

- ANH DỐI TRÁ... TẠI SAO...TẠI SAO LẠI LÀ ANH HẢ???

- ... bình tĩnh đi. Anh có thể giải thích...

- ANH LẠI ĐỊNH LỪA GẠT TÔI GÌ NỮA HẢ??? BAO NHIÊU ĐIỀU TỪ XƯA TỚI NAY...CÓ LỜI NÀO LÀ THẬT??? NHẬT MINH....ANH GIẾT CHỊ ẤY..... TẠI SAO... TẠI SAO???

- Không...anh thề...anh có thể giải thích...

Nó nhìn hấn bằng ánh mắt đỏ ngầu ngập đầy nước mắt. Nó lắc đầu... không thể tin anh thêm bất cứ thứ gì nữa...

Nhìn bước chân nó lại muốn lui về sau. Lâm, Khôi và Zak như ngồi trên đồng lừa.

-Hexi không...

- Cầm Linh em bình tĩnh lại...

- NHẬT MINH...MÀY NÓI GÌ ĐI!!!!

Minh biết nói như nào đây...biết nói từ đâu đây???

- Linh Linh... LINH LINH.... Duật Nhi là Lisa... DUẬT NHI LÀ LISA!!!!

Hắn gào lên.

Ánh mắt lơ đãng của nó hơi động. Chân hơi cứng đờ.

Cái gì?

- Em có còn nhớ Lisa anh hay kể cho em hay không? Anh bảo anh yêu thầm cô ấy.... nhưng không...không... là Duật Nhi bảo anh làm như vậy...

-...anh...nói...gì...???

Đúng rồi. Nên nói về Duật Nhi. Có thể thu hút sự quan tâm của Linh!

- ...anh sẽ kể cho em nghe sự thật. Duật Nhi là bạn học của anh... cô ấy...cô ấy là người bị cha ruột mình hãm hiếp. Là anh lỡ tay giết chết cha Duật Nhi.

- ...

Thấy nó như chịu lắng nghe. Lâm thờ phào một hơi. Anh nói tiếp.

- Cha giúp Minh trốn tội. Cũng thu nhận Duật Nhi. Chỉ có điều cô bé đó bị ám ảnh quá nặng, sau một thời gian mới bình phục. Lúc đó em và Minh cũng đã liên lạc với nhau. Duật Nhi sau khi ra viện rất thường xuyên đến thăm Nhật Minh. Nhi có thiên bẩm võ công, lại học võ từ bé cho nên học rất nhanh, nhờ có Minh và cha. Cô bé đầy đủ tư cách tham gia đội đặc huấn.

- Anh đã kể về em cho Duật Nhi nghe. Là Nhi bày trò cho anh tán tỉnh. Nhi bảo anh giả vờ thích ai đó và thăm dò em. Nên anh mới bảo anh thích cô ấy với em. Duật Nhi là người chứng kiến gián tiếp chuyện tình của chúng ta. Cho tới ngày anh đến Newyork tìm em. Nhi cũng có đi theo, cô ấy rất muốn gặp em. Thế nhưng mà... anh đã lạc mất họ và đi về Pháp. Anh lẩn lộn rất lâu, trở thành SD của nước Pháp. Mất liên lạc với tất cả nhưng không ngừng tìm em. Nhưng từ ngày đó có vẻ vì an nguy của em mà Miwa giấu em rất kỹ. Anh không tìm được. Rồi một ngày...một ngày Duật Nhi xuất hiện. Cô ấy tìm anh... muốn anh gia nhập tổ chức, có vẻ đó là nhiệm vụ. Anh không có hứng thú, anh chỉ muốn tìm em mà thôi. Nhưng rồi Duật Nhi miêu tả về em. Nhi nói đã tìm được em...cô ấy sẽ dẫn anh đi tìm em!!

- Duật Nhi nhận ra em qua hình Minh cho xem. Cô bé bán tính bán nghi, nhưng không dám hỏi. Luật của tổ chức không thể tiết lộ quá nhiều. Nhưng khi chắc chắn em là người Nhật Minh tìm. Nhi luôn nỗ lực giúp đỡ yêu quý em. Khi nhiệm vụ thực tế được phát ra, nhìn tư liệu Duật Nhi cũng không ngờ nhiệm vụ là đi thuyết phục Nhật Minh quy thuận. Duật Nhi nhất quyết cho em và Minh gặp mặt.

- ...vậy...sao chị ấy...chết??? SAO ANH GIẾT CHỊ ẤY???

- Anh không hề muốn. Linh Linh tin anh. Nhi là bạn thân của anh. Lẽ nào anh làm như vậy?? Nhưng mà Gia Bảo, em biết không? Duật Nhi lấy biệt hiệu là Kif, anh ta là Kef. Cả hai đến Pháp thuyết phục anh. Anh không thể hiểu anh ta có thể nghĩ là anh và Nhi thích nhau. Anh ta thích Nhi nên rất là bất mãn. Kif và Kef giả vờ làm đàn em được anh mang vào tổ chức. Em nên biết nếu như anh gia nhập tổ chức em. Tất cả RellaH đều sẽ hận anh. Đầu sẽ truy giết anh. Kif và Kef thực sự làm đàn em cho anh một tháng. Cuối cùng Kif nghĩ ra một biện pháp, Kif muốn dàn dựng cái chết giả cho anh. Khiến cho RellaH lui tụt mà không cần đổ máu. Nhưng mà Kef... tên ấy luôn làm khó anh. Hắn chỉ muốn giết anh cho rảnh mắt. Hắn hạ độc vào rượu...không may... người uống là Kif, là Duật Nhi uống. Độc được C2 của tổ chức, khiến cho lục phủ ngũ tạng rã rời bên trong đau đớn 3 canh giờ, là cái chết thê thảm nhất. Anh không hề muốn Nhi quẫn quai như vậy. Anh đã đưa Nhi đi bằng một phát súng. Dàn dựng thành vụ cháy, từ đó biến mất khỏi Pháp. Đứng là Nhi chết trong tay anh.

- Cái gì? Kif chết... là thế ư? Không phải... đỡ đạn cho anh à? Sao anh nói là Kef bắn anh nhưng Nhi đã đỡ đạn?- Zak nhíu mày.

Nhật Minh im lặng. Anh khẽ nhìn người trước mắt từ từ bình tĩnh lại. Nó mờ mịt nhìn anh bằng đôi mắt xa xăm.

- Trước khi chết anh đã hứa với Nhi. Không được truy cứu Kef. Cô ấy rất quý đồng đội của mình. Anh đã gia nhập vào tổ chức là để đi tìm em. Nhưng anh không ngờ em lại hận anh như vậy. Linh Linh... lời anh nói là thật. Em tin anh...một lần này thôi Linh à... xin em..

Thần trí nó dần dần bình tĩnh lại một cách thần kì.

- ...anh...là như vậy thật sao?

- PHẢI...PHẢI... anh thề...

- ...hai người...là bạn bè?

Anh lặng lẽ gật đầu.

May quá... may mà anh không phải...

May mà anh không phải...

Nó ngã phịch xuống tại chỗ. Anh rất nhanh cũng lao tới ôm lấy Linh. Như thể ôm một bảo vật.

May quá, suýt chút nữa đã không thể cứu vãn nữa. Linh Linh của anh... vẫn an toàn...

...anh xin anh xin em...đừng rời xa nữa. Em hãy tin tưởng anh. Anh sẽ không bao giờ nói dối nữa...

Mình cuối đầu ôm hôn tóc nó. Anh sẽ không bao giờ để nó rời xa mình nữa!

- ...anh... Máu???

Nó nhìn vào bờ vai của Nhật Minh. Anh trúng đạn?

- Anh không sao... không sao. Ổn cả rồi. Chúng ta đến bệnh viện...

Mình vẫn không buông Linh ra. Không ngừng hôn tóc nó.

- Ủ..m..

Nó khẽ gật gật. Như một con mèo ngoan không ngo ngoáy. Đầu óc nó hiện giờ chẳng có gì ngoài Duật Nhi và... anh.

Anh không giết Duật Nhi.

Không phải anh...

May quá...

.

.

.

Nhưng mà...

Kì Anh liếc nhìn con dao trong túi Minh Lâm.

Ánh mắt cô loé lên tàn độc.

- Hự! AAA..

Lâm đau đón ngã khụy xuống đất.

Động tác Kì Anh quá nhanh. Con dao đâm sâu vào vùng bụng của anh.

Nhanh như cắt. Khẩu súng lẫn lóc bị Kì Anh tóm được.

- Gia Thiên Kì Anh...dừng...

Zak tròn mắt.

Bằng

Zak ngã quỵ xuống trên nền đất.

- ANH ZAKK!!! Nhật Minh coi chừng!!!

Kì Khôi hét lớn.

Bằng___đường đạn lại một lần nữa bắn về phía Nhật Minh.

Đồng tử Cẩm Linh tròn to.

KHÔNG!

Nó nhanh chóng xoay người lại, gánh chịu viên đạn đó.

Do họ đang ở ngay mép vực, cú xoay người của Linh kéo cả hai lao xuống vực sâu.

- KHÔNGGGGG.

Lâm gào lên.

Con đòi rất dốc. Sự việc quá nhanh. Đến khi Nhật Minh ý thức được, thì... cả hai đang đang đưa trên mép đá.

Nhật Minh một tay vẫn nắm tay nó. Một tay nhanh trí nhứ vào rễ cây cổ thụ to.

- Linh Linh. Đừng buông tay!!!

Anh hét.

Bị trúng một phát đạn vào giữa lưng. Nó cảm giác như đang đang đưa không trọng lực.

Nhưng...bàn tay ấm áp kia. Vẫn đang nắm chặt tay nó.

Gia Thiên Kì Anh bước tới bờ vực, cô liếc mắt nhìn xuống hai con người vẫn kiên trì đeo bám.

- Hai đứa tội bây đúng là đáng ghét. Tao đã mất tất cả thì tội bây cũng đừng hòng sống. ĐI CHẾT ĐI!!!... Á!!!

Trong khoảnh khắc đó.

Gia Thiên Kì Khôi đã không ngần ngại. Cậu thấy đau, thấy thất vọng, cậu không thể nào tiếp tục dung túng cho chị mình.

Kì Anh... chị quá ác độc rồi.

Sự tồn tại của chúng ta luôn là mối trở ngại cho Hexi.

Tôi liều với chị.

Giây phút Kì Anh lại giờ súng bắn Minh và Linh.

Kì Khôi lao như điên về phía vực...

Minh Lâm ánh mắt mờ mịt. Anh chỉ thấy... Kì Anh và Kì Khôi... cùng nhau lao xuống vực.

Áaaaaaaaaa.

Âm thanh thất thanh vang vọng cả bầu trời.

- Kì Khôi!!!!...

Một lần nữa Lâm lại hét lên.

Toàn thân máu chảy. Minh Lâm không còn chút sức lực. Anh bò về phía vực sâu.

Nhìn xuống. Minh và Linh. Cả hai vẫn ở đây!!!

Nhanh chóng kéo lấy bầy tay nổi đầy gân xanh của Nhật Minh.

- Cố lên....cố lên Minh...

Máu ở vùng eo liên tục tuông. Đau đớn... anh không thể nào kéo cả hai lên được cả.

Minh Hải Ngọc Vy.

Kết và My.

Minh Ngọc.

Zak.

Tất cả bọn họ đều bất tỉnh. Còn ai còn sống hay không??? Không rõ còn sống hay không???

Kì Khôi...

Minh và Linh.

- Linh Linh...em tỉnh lại...tỉnh lại...xin em..

Minh gào thét. Nhìn gương mặt không cử động của nó khiến Minh phát điên.

Linh cảm thấy tầm mắt mờ mịt...từ bàn tay anh, chảy thứ nước ấm gì đó vào tay nó.

Linh mở mắt tròn to.

Máu...

MÁU...

Vai anh đang chảy máu.

- Buông tay em ra. Anh đang chảy máu...kia...

Giọng nó yếu ớt.

- Không. Em kiên cường lên. Đừng buông tay anh...xin em..

- Đừng mà Linh...- Lâm bật khóc.

Lâm cảm thấy bất lực. Anh không còn khả năng giúp với sức nặng của hai nhười...bụng anh đau như muốn bất tỉnh.

Lâm khóc. Nước mắt anh rơi vào mặt nó.

- Hai người...mau buông em ra...hai anh... sẽ đau chết... mắt...

Nó cũng bật khóc.

- KHÔNG!!

- Anh xin em...đừng buông tay anh...đừng buông...

Thế gian này hỏi duyên phận là gì?

Hỏi tình là gì?

Hỏi hận, đau là gì?

Hỏi...số mệnh là gì?

Oán hận đã được giải toả.

Hiểu lầm được giải quyết.

Chi tiếc...ta không có duyên...hẹn kiếp sau lại tương phùng.

Linh nắm chặt sớ lác đeo chân. Nó giật mạnh. Đưa tay, nhét vào túi quần của Minh.

Rút con dao trong túi quần. Đâm một phát vào bàn tay anh.

- Mọi người... tạm biệt.

Linh nở một nụ cười. Một nụ cười trần ngập hạnh phúc.

-LINH LINHHHHHHHHHHHHHHHHHHH...

.

.

.

Mùa xuân mai nở

Mùa hạ phượng hồng

Mùa thu lá rơi

Mùa đông ngấm tuyết.

Từ nay bốn mùa... anh thiếu em!

O.s

Hoàn.

.
.

Phần 2 được up vào ngày 26. Ngày 26 các bạn vào đây mình sẽ đăng link truyện mới vào đây.

Tiêu đề 2: Tiểu thư trở lại.

Nội dung: Nối tiếp phần 2. Ngôn ngữ không còn là teen và nội dung khá nhẹ nhàng.

Dương Cẩm Linh bị rơi xuống vực. Đánh mất trí nhớ về tất cả những người thân quen. Được dân làng ở tộc Masan cứu vớt. Sống ở đây 2 năm. Cô dần dần tìm lại tư duy sinh hoạt. Nhưng những kí ức cũ thì không thể nào nhớ lại được.

Quyết định liều lĩnh rời khỏi làng đến thành phố tìm lại thân thể của mình.

Tình cờ gặp một đám người kì lạ tự nhận là bạn bè gia đình của mình.

Anh đẹp trai này... đúng là bầy phần nhìn giống mình. Đúng là anh trai cô thật sao??(Lâm).

Anh em nhà này, người thì kì quái, người thì hung dữ, có đúng là bạn thân của Linh không?(Kiệt Vy)

Cô bạn này, vừa xinh vừa dễ thương. Chính là bạn gái của anh cô và là bạn cô?(Ngọc)

Cô nàng ôm chầm lấy Linh khóc sụt sùi này, cũng là bạn cô?(My)

Còn anh chàng đẹp trai quá xá cứ cười cười mãi là ai vậy?(Hải).

Oa, hình như. Tất cả bọn họ... đều là cặp đôi sao???

- Xin lỗi. Em bị mất trí nhớ. Máy anh chị làm ơn từ từ hỏi thôi! (><)

- Dương Cẩm Linh. Em muốn chết phải không, dám quên cả tôi?

Aaa, nhân vật đáng sợ này là ai nữa aa~~~~

Hành trình đáng yêu của NHẬT MINH giúp Tiểu Thư tìm lại kí ức.

CHÚC MỪNG SINH NHẬT ĐÚA NÀO ĐÓ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Siêu Quý* - *Oanh Shin* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.